

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

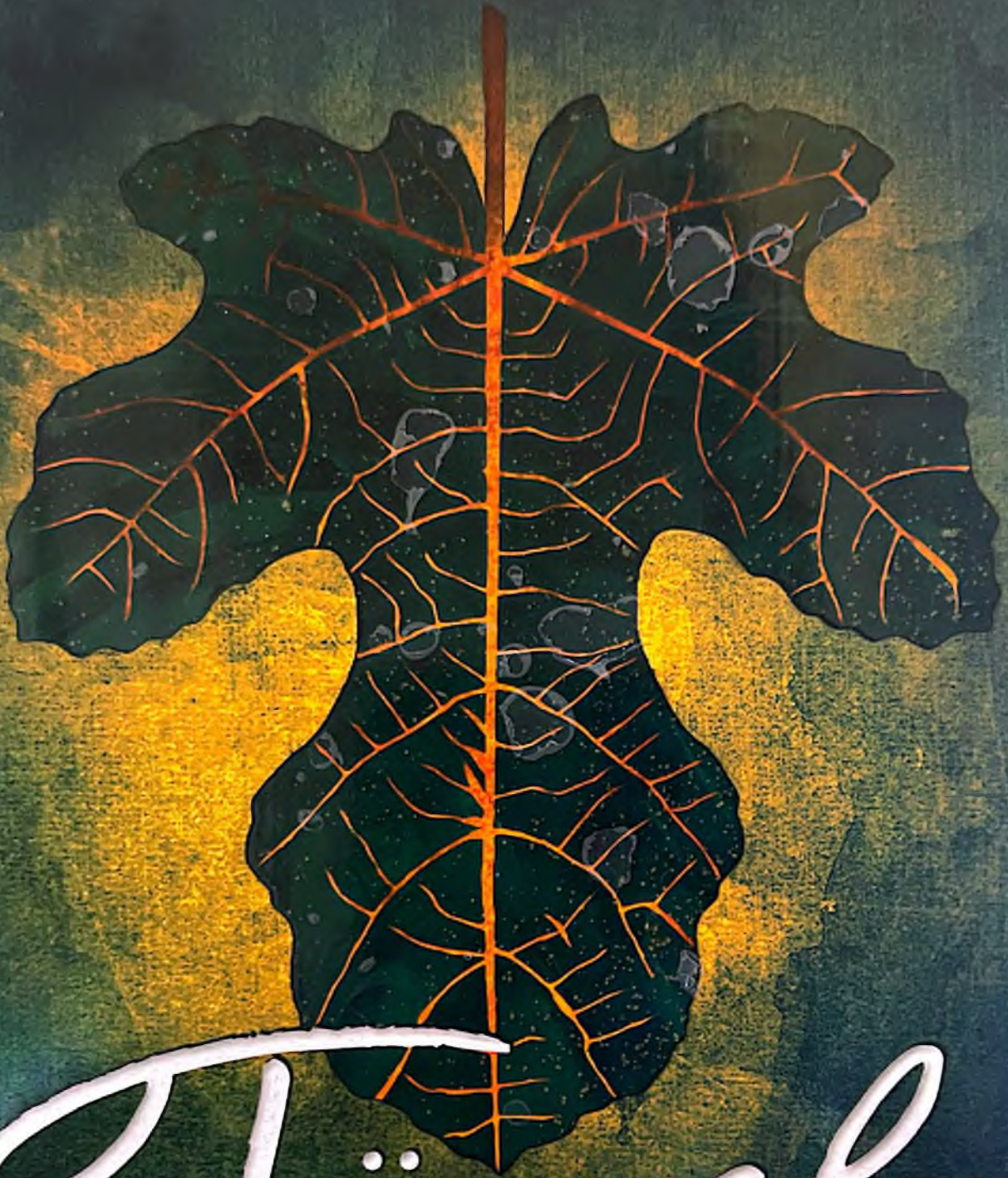
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Tünel

İS SERİSİ I

5. BASKI

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İs Serisi 1

TÜNEL

TÜNEL

Binnur Şafak Nigiz

© 2021, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu

Editör Şefika Aydın

Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan

Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

Çizimler Binnur Şafak Nigiz - R. Gaye Önel

1. Baskı Eylül 2018, İstanbul

5. Baskı Ocak 2021, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270

ISBN 978-605-4737-18-5

BASKI VE CİLT

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A

Bayrampaşa / İstanbul

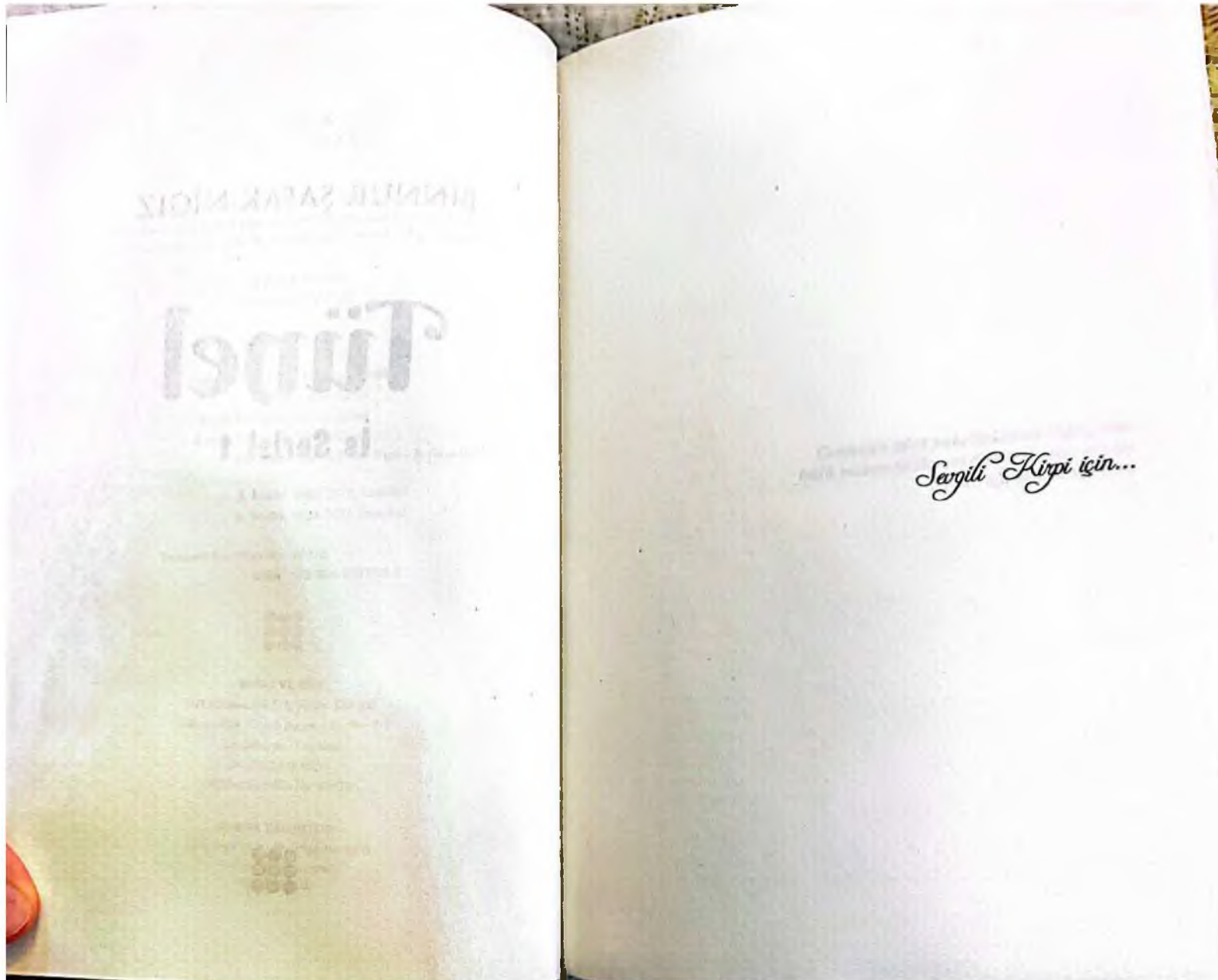
0212 640 00 35

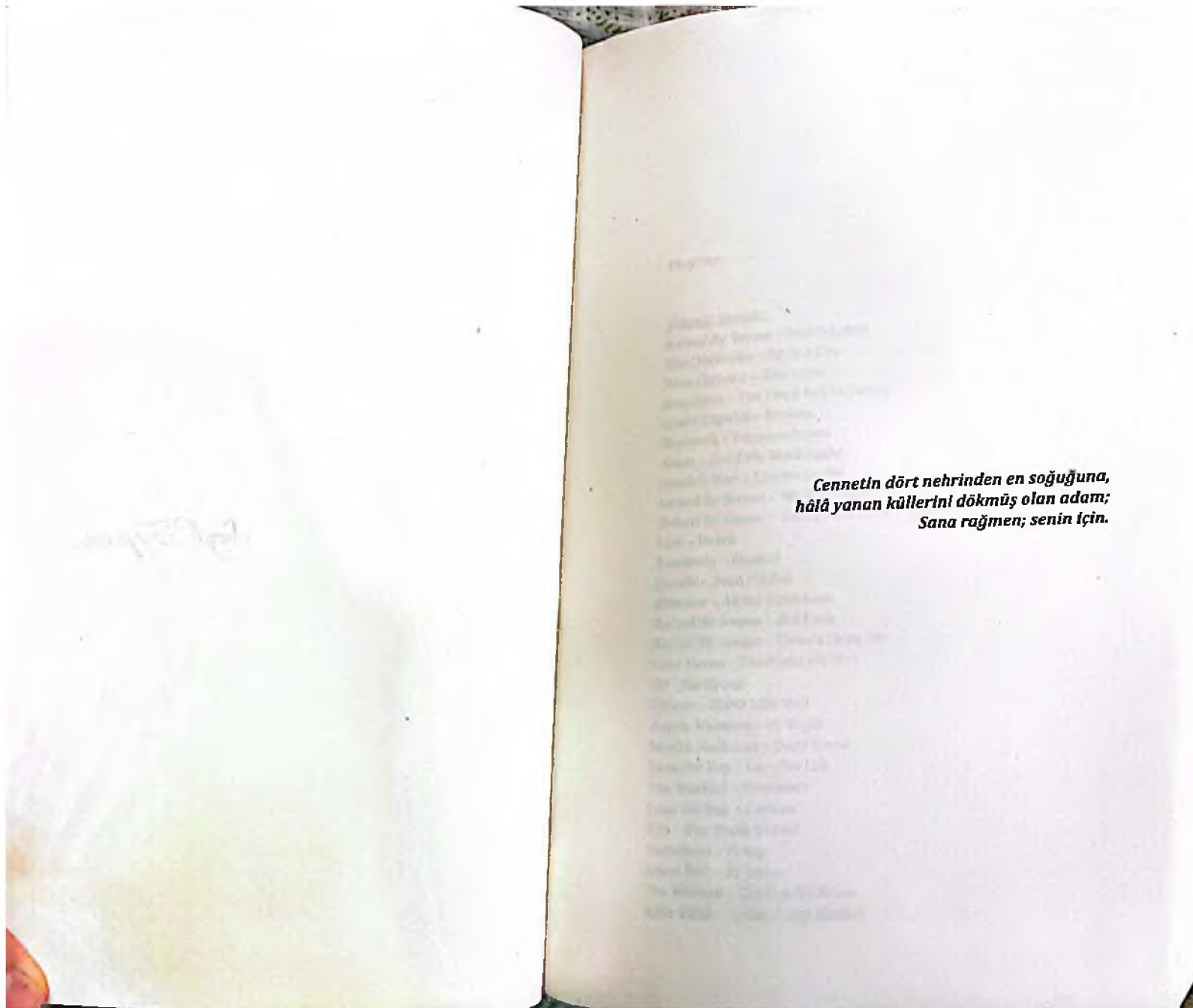
BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Tünel

İs Serisi 1

**Cennetin dört nehrinden en soğuşuna,
hâfâ yanan küllerini dökmüş olan adam;
Sana rağmen; senin için.**

Playlist:

Yabancı Sarkılar

Raised By Swans – Stolen Lakes
The Unthanks – All in a Day
Rose Cousins – The Grate
Liza Anne – I'm Tired You're Lonely
Lewis Capaldi – Bruises
Blueneck – Pneumothorax
Alnea – Until We Meet Again
Damien Rice – Cheers Darlin'
Raised By Swans – We Were Never Young
Raised By Swans – Unrequited Stolen Lakes
Low – Down
Shamrain – Funeral
Clouds – Even If I Fall
Absence – All My Faith Lost
Raised By Swans – Old Fires
Raised By Swans – There's Hope Yet
Lord Huron – The Night We Met
NF – Paralyzed
Fleurie – Hurts Like Hell
Puzzle Muteson – By Night
Marika Hackman – Deep Green
Lana Del Rey – Lust For Life
The Weeknd – Reminder
Lana Del Rey – Carmen
BTS – The Truth Untold
Radiohead – Creep
Green Day – 21 Guns
The Weeknd – Call Out My Name
Billie Eilish – Lovely (with Khalid)

Raised By Swans - I Know It's Real
Brandon Skeie - So Bad
Billie Eilish - Hostage
Zayn - Blue
Aaron - Lili
Faith Marie - Antidote
Nuit Ocean - Island
Yasmin Levy - Mal De L'Amor
Yasmin Levy - Perdono
NF & Britt Nicole - Can You Hold Me
Raised By Swans - Violet Light
Raised By Swans - Spilled More Blood
Raised By Swans - Trains We Both Missed
Raised By Swans - There Is No Escape
Raised By Swans - Imagined Life
Alnea - Late Reflection of a Broken Heart

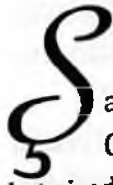
Yerli Sarkilar

Lara Di Lara - Bencil
Can Kazaz - Bunca Yil
NEYSE - Kar
Onur Can Özcan - Kibrit
Demedurde - Gece Saçlı Kadın
Suretler - Pişmanlık
Müslüm Gürses - Bakma Bana Öyle
Müslüm Gürses - Cam Kırıkları
NEYSE - Yangın
Kahraman Deniz - Suç Mahalli
Bağzıları - Leyla
Teoman - Mavi Kuş ile Küçük Kız
Ceylan Ertem - Bitince
Yıldız Tilbe - Dillere Destan
Birsen Tezer - Kuş Masalı
Jehan Barbur - Neden
Jehan Barbur - Yoluma Çıkma
Feridun Düzağaç - Alev Alev
Glasxs - Senin Gibi
Glasxs - İhtimallerin Heyecanına Üzülüyorum

Glasxs - Başka Bir Dünya Yok
Eda Tanses - İçimdeki Mor
Adamlar - Acının İlacı
Yüzyüzeyken Konuşuruz - Sandal
Sena Şener - Sevmemeliyiz
Sena Şener - Bak Bana
Sena Şener - Dostum Değil Uykular
Şebnem Ferah - Değirmenler
Canozan & Sedef Sebüktekin - Sen Kocaman Çöllerde
Ömer Başçı - Ah Be Kadın
Moğollar - Yolum Seninle
Cihan Mürtezaoglu - Sen Banasın
Güncel Gürsel Artıktay - Uzak Yol
Güncel Gürsel Artıktay - Kanar
Haramiler - Mavi Duvar
Can Gox - Neredesin Sen
Mazhar Alanson - Yandım
Sedef Sebüktekin - Bugün İçicem
Emir Can İğrek - Aç Bağrını
Ayna - Mimoza
Hande Mehan - Benimle Yaşa
Emre Aydın - Eylül
Emre Aydın - Geceler Kara Tren
Vega - Delinin Yıldızı
Mehmet Gürel & Jehan Barbur - Sen ve Ben
Murat Yılmazyıldırım - Ben Sana Ölüyorum
Bülent Ortaçgil & Birsen Tezer - Kimseye Anlatmadım
Müslüm Gürses - Kül Yanar mı?

Giriş

afak çok öfkeliydi.

Genç adam, oturduğu hiçbir masadan kaybederek kalkmamıştı. Fakat şimdi o masada oturmuyor, uzanıyordu.

Yeşil gözleri usulca tavana tırmandı. Tavanda dönen beyaz tavan vantilatörünü izlemeye başladı. Zihni bulanıktı, kalbi göğsünün altında kangren olmuş gibi morarmaya, şişerek göğsünü daraltmaya başlamıştı.

Göğsünde soluk boşluğundan başlayarak kasıklarının ortasına kadar inen derin bir yarık vardı. Bu yarık ikiye ayrılmış, tıpkı etten kanlı bir kanat gibi yanlara doğru açılmıştı. Göğüs kafesi görünüyordu.

Kalbi saklanıyordu.

Kafasının içinde eski bir tanıdığa rastlamıştı, o tanıdık ona her şeyin nasıl mahvolduğunu anlatıyordu. Vantilatörün beyaz kolları devamlı olarak dönmeye devam ediyordu.

Bir süre sonra görüşü daha da bulanmaya, vantilatörün beyaz kolları birbirine dokunarak yelpaze oluşturmaya başladı. Dört tane kolu olan vantilatörün, kaç kolu olduğunu anlayamayacak kadar hızlı dönüyordu kollar. Oysa hayır, her şey aynı hızdaydı ama ecel ona doğru ilerliyor, zaman onunla oyun oynuyordu.

Yattığı masa eski bir ameliyat masasıydı, ayaklarını oluşturan demirlerdeki küfler tıpkı kızıl renkte bir sarmaşığa benziyordu. Tüm organları görünürken, orada öylece uzanmış ölümü bekliyordu. Kuru dudakları yavaşça aralanarak sözlerini içinden dışına dökmeye başladı: "İblis, sana armağan ettiğim günahlar için annemi son kez görmeme izin ver."

İblis'in kara kanatlarından kopan ateşler içindeki bir tüy parçası yavaşça süzülerek yere düşüp oldukları zamanın içinde belirdi; zaman alev aldı.

Onu bu masaya yatırarak bakımlı kadın tekrar içeri girdiğinde genç adamın kirpikleri tıpkı tabutun kapağı gibi bir açılıyor, bir kapanıyordu. Kadının ter içindeydi, yüreği korkuları hapsedmişti içine. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Telaşla masanın önüne koştu. Genç adamın göğsündeki açık yaraya bakmak bile onu bu denli korkuturken, nasıl o et parçalarını birleştirip dikebilecekti ki?

Yakınlarda nöbetçi bir eczane bulmuştu. Elinden geleni yapmak istiyordu. Bunu Tanrı'ya borcu olarak görüyordu. Elindeki beyaz eczane poşetini ameliyat masasının kan revan içindeki beyaz örtüsünün üzerine koydu. Poşetin alt kısmına mürekkep gibi yayılarak poşetin bir kısmını kendi rengine boyayan kan, poşetin beyaz yüzeyinde damarlara ayrılarak ilerlemeye devam etti.

"Bir eczane buldum," dedi kadın panikle. Genç çocuğun alnını kaplayan teri avucuyla silerken narin parmakları tir tir titriyordu. "Seni bırakmadım, tamam mı? Eczaneye gidip geldim."

"Cenaze," diye fısıldadı genç çocuk güçsüz bir sesle. Gözlerini devamlı olarak dönen, birbirine yapışmış gibi duran vantilatörden ayırmadı. Dudaklarının derisi renksizdi, kuru ve gri yarıklarla doluydu. "Sadece birkaç harfin yerini değiştirtince ortaya bu kelime çıkıyor mu, anne?"

Eczane...

Cenaze...

Kadının kalbinde yanan ateşin içine kupkuru odunlar atılmıştı âdeta. Genç çocuğun terli alnını okşarken kadının yeşile sarılan ela gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Onun annesi değildi, hatta onu tam olarak tanı-mıyordu bile... Aslında genç çocuk da yanındaki kadının annesi olmadığı-nın farkındaydı.

Kadının acele etmesi gerekiyordu, genç çocuğun böyle büyük bir yarayla daha fazla yaşayamayacağını farkındaydı.

Titreyen parmaklarının terli uçlarıyla genç çocuğun alnına dökülüp oraya yapışan saçları çeken kadının gözlerinde asılı duran ifade, genç çocuğun fısıltısına karşılık orada parçalara ayrıldı ve zamanın içine gömüldü: "Anne."

Artık acıyı hissetmiyordu. Bedeni öyle büyük bir acının eşliğinde durmuştu ki acı çekmenin ne demek olduğunu ona unutturan yine çektiği bu acı olmuştu. İşlediği günahlar tıpkı bir enkaz gibi üzerine yıkılmıştı. O kadar ağır hissediyordu ki hissetmediği tek şeyin acı olmasından ölesiye nefret ediyordu.

Tepkisizdi.

İki deri parçasının tekrar göğsünün ortasında birleştirildiğini hissettiği saniyelerde gözlerindeki o koyu renk boşluk zifiri bir okyanus misali derinleşiyordu.

Kadın hıçlara hıçlara ağlıyordu.

Birleştirdiği deriye sürdüğü ilaçların etkisini göstermesini beklemeden soluk boşluğundan başlayarak telaşsız ama titreyen ellerle dikmeye başlamıştı. Biliyordu, artık bu küçük adama nasıl bir acı verirse versin, canını daha fazla yakamazdı.

Masanın üzerinde küçücükü, masanın üzerinde kocamandı.

Masanın üzerinde on altı yaşında, masanın üzerinde koca bir adamdı. Vantilatörün kolları ağır ağır dönmeye devam etti.

Kadının gözlerinden akan gözyaşları artık genç çocuğun göğsüne damlıyordu. Belirgin âdemelması boğazında usulca kaydı, sert yutkunuşunun sesi kadının kulaklarını doldurdu. Kadının iğneyi tutan eli titriyordu. Soluk boşluğunun altına doğru derileri birbirine yapıştıra yapıştıra dikerek inmeye başladı.

Tahammül edilemez bir acıydı bu, tüm melekler kanatlarını indirmiş ağlayarak bu anı izliyordu.

Rüzgârın savurduğu bir yaprak gibiydi. Caddelerde ilerliyor, araçların siyah filmleri camlarına çarpıyor, kaldırımlarda parçalara ayrılıyor, parçaları birbirinden ayrılarak şehrin farklı noktalarına uçuyordu.

Yüzüne çoktan oturmuş olan izin ilk kez sızladığını hissetti. Kasıklarına girip çıkan iğnenin darbelerini hissedemiyordu fakat yanağı öyle çok acıyordu ki... Artık zamanın içindeydi ama zaman onun için yok gibiydi. Gözlerini usulca vantilatörden ayırmayı başardığında kadının parmaklarını soluk boşluğundaki taze dikişlerin üzerinde hissetti. Gözleri kadının sol bileğinin iç kısmında yazan isimde takılı kaldı.

Kadının gözyaşları artık onun yüzüne damlıyor, yanık izinin oluşturduğu çukurlara yerleşiyor, bazılarını sanki ona ait gözyaşlarıymış gibi onun yanaklarından aşağıya akıyordu.

Uzun uzun kadının bileğinde yazan ismi izledi.

"Geçti," diye fısıldadı kadın, genç çocuğun yanağındaki yanık izine dokunup o izin çukurlarına yerleştirilmiş gözyaşlarını avuçlarıyla silerken. "Geçti, Arjen."

Ona dikişi tamamladıktan hemen sonra güçlü bir ağrı kesici vurmuştu, bu ağrı kesicinin en büyük özelliği onu derin bir uykuya yatıracak olmasıydı. Uyandığında kendini burada bulacaktı ama kadın biliyordu, bu genç çocuğun yoluna devam edebileceğine emindi; o yüzden onu burada bırakmak zorunda olsa da gözü arkada kalmayacaktı.

O şu an kurtulmuştu, devamında olacakların bir önemi yoktu. Hayatın en yüksek katına çıkmış, zemlinde uzanan ölümü, bedenini aşağıya sarkıtarak izliyordu.

Nabzinın yavaşladığını hissetti. Kadının yeşile yakın ela gözlerine bak-
tı, bu kadınla belki de ilk göz göze geliyordu. Zihnine kadının bileğindeki
dövmeye yazan ismin harflerini mıhlamıştı.

Soluk boşluğundan kasık çizgisine kadar uzanan biçimsiz, yamuk di-
kişlerin altında eti hâlâ görünüyordu. Yine ölmemişti. Neden ölmüyordu?
Oysa bir zamanlar ölmek istemişti, hâlâ istiyordu. Gözleri son kez derin bir
uyku için kapandığında on altı yaşındaydı, ölmek için henüz çok yolu vardı
fakat yaşayacak hali kalmamıştı.

"Uyu, Arjen."

Beyaz atletinin üzerinde genişledikçe rengi açılan, ortası kıpkırmızı duran
incir lekesi vardı. Dudaklarının kenarının geriümesine neden olan incirin du-
daklarında bıraktığı tadı tekrar almak için küçük, yaralı dilini dudaklarında
gezdirdi.

Annesini izliyordu.

Genç kadının uzun, sarıya boyanmış saçları beline kadar inmiş, uçları
lüle lüle duruyordu ama üstleri dümdüzdü. Makyaj masasının önünde, bir
numaranın kırmızı rujla yazıldığı aynanın karşısında duruyordu. Aynı renk
ruju dudaklarına dokundurdu. Alt dudağında kayan ruju, üst dudağına da
bulaştırmak için dudaklarını birbirine bastırdı ve ritmik bir hareketle içeri
dışarı hareketler yaptı. Artık dudakları kan kırmızısı rengindeydi.

Küçük çocuk yavaşça annesinin odasındaki kapının soğuk pervazına
yasladı. İri, yeşil gözlerini kırpmadan ilgiyle bu güzel kadını izlemeye devam
etti. Kadının gözleri oğluna kayınca kırmızıya boyanmış dudaklarında geniş
bir tebessüm belirdi. Bu tebessüm, ölü topraklara atılmış ölümcül bir sarma-
sık gibi büyüyerek tüm yüzünü kapladı.

"Ardığım," dedi gülümseyerek. "Yine incir mi yedin sen?"

Küçük çocuk başını salladı.

"Yine yan bahçeden çaldın, değil mi?" Yavaşça yatağına doğru döndü,
yatağın üzerinde pahalı marka bir çanta duruyordu. Çantasının içinden o dö-
nemin en pahalı cep telefonlarından birini çıkardı. Telefon kapaklıydı, küçük
bir anteni vardı ve havalı görünüyordu. Küçük çocuk büyüyünce öyle bir tele-
fonu olmasını istiyordu. Kadın telefona bir numara tuşlarken gözleri oğluna
kaydı. "Ellerini güzelce yıka, tamam mı? Kaşındır seni incir."

Küçük çocuk sulu, büyük incirleri yemeyi çok seviyordu. O kadar çok
seviyordu ki incirleri kabuğuyla birlikte mideye indiriyordu. Annesinin söy-

lediği şey bir an için gerçekten kaşınmaya başlamasına neden oldu. Küçük
armaklarını elinin üzerine batırıp hafifçe kaşımaya başladı.

"Alo, Turgut abi, çıkıyorum ben birazdan evden. Yalçın alacak mı beni?"
Kadın karşı taraftaki adamı dinlemeye başladı. Küçük çocuk hattın diğer
ucundan gelen cızırtılı tok erkek sesini duyabiliyordu. "Tamam, duraktan
alsın beni."

Küçük çocuk koridora doğru çıktı. Evlerinin uzun koridoru dardı, hemen
koridorun sonunda bir ütü masası vardı. Annesi o ütü masasını hiç kullanma-
sa da o ütü masası hep açık duruyordu.

Erkek çocuğu banyoya doğru yürüdü, parmak uçlarının üzerinde yükse-
lere banyonun kapısını açıp içeri girdi. Iskemleyi lavabonun önüne sürük-
ledi. Üzerine çıktı ve tekrar parmak uçlarında yükselerek suyu açtı. Suyun
alana tuttuğu ellerini güzelce yıkamaya başladığı sırada annesinin topuklu
ayakkabılarının çıkardığı sesler koridoru sardı.

Kafasını yavaşça banyonun kapısına çevirdi, avucunun içine doldurduğu
güzel kokulu sabunu köpürterek bileklerine, oradan da dirseklerine kadar
gıkarak kaşınan yerleri sabunlamaya başladı.

"Anne?" diye mırıldandı.

"Arjen." Annesi banyonun açık kapısından içeri kafasını uzatarak geniş
bir tebessümle oğluna baktı. "Aferin benim Ardiğime, büyümüş koca adam
olmuş da kendi işini kendi görmeye başlamış."

Arjen'in dudakları usulca yukarı kıvrıldı, telaşsız bir şekilde ellerini du-
rulamaya başladı. Kadın ilgiyle onu izliyordu. Suyu kapattı, iskemleden indi
ve iskemleyi dizleriyle iterek yerine sürükledi.

Kapının hemen arkasında asılı duran havluya uzanmak için zıpladı ama
boyu yetiemedi. Annesi gülümseyerek havluyu yerinden aldı, eğilip ona uzattı.

Arjen ellerini dirseklerine kadar iyice kurulayıp havluyu annesine geri verdi.
Kadın dizlerinin üzerinde yere çöktü ve oğlunu kendine doğru çekti. Bordo
ojeli parmaklarını oğlunun kollarının kenarına yerleştirip onu sıkı sıkı tuttu. İri
yeşil gözlerini, oğlunun tıpla kendisi gibi yemyeşil olan gözlerine dikerek, "Ben
eczaneye kadar gideceğim," dedi buruk bir sesle. "Eczane bulmam biraz uzun
zaman alabilir. Ben gelene kadar beni usluca bekle, olur mu Ardiğim?"

En son annesi manava gideceğini söyleyip evden çıktığında üç gün ba-
yunca eve geri dönmemişti. Arjen bunu bildiği için göğsünü tıpkı onu içine
çeken karanlık gecelerde hissettiği türden büyük bir korku alevi sardı.

Gözlerini irileştirip başını iki yana sallarken, "Gitme," dedi buruk bir ses-
le. Ağladı ağlayacaktı. Tekrar korkmak, tekrar üç gün boyunca aç kalmak,
tekrar aynı çocuk kanalının önünde oturup sessizce ağlayarak annesini bek-
lemek istemiyordu.

"Ama gitmek zorundayım, Ardiğim. Eğer ben gitmezsem sana ilaçlar getiremem, değil mi?" Gülümsedi kadın. "Geçen sefer sana ne güzel meyveler getirmiştin, hatırlıyor musun?"

Arjen başını yavaşça salladı, kirpikleri gözyaşlarıyla parlıyordu ama ağlamıyordu.

Anlayışlı bir çocuk olma yükü çok uzun zaman önce binmişti sırtına. İnmiyordu.

"Kıyın kilitleyeceğim, gelen olursa sesini bile çıkarma, tamam mı?" diye sordu annesi.

Arjen istemeye istemeye, "Tamam," diye fısıldadı. Sesinde bir çocuğun boyundan büyük kırgınlıklar vardı.

Kadının yeşil gözleri bir süre oğlunun suretinden ayrılmadı. Ellerini yavaşça çocuğun kollarından çekip ayağa kalktı. Kadın bu hayata tutunmak zorundaydı, oğluna tutunamadı. Sırtını çocuğa döndü, yavaşça koridora çıkıp koridora bıraktığı pahalı marka çantasını eline aldı. Kapıyı aralayıp dışarı çıkarken çocuğu bu kez beş gün sürecek bir yalnızlığa terk ettiğini kendi de bilmiyordu.

Ashında bu çocuk, doğduğu günden beri yalnızdı.

Kapı yüzüne kapatıldığı anda gözlerinden patır patır yaşlar dökülmeye başlayan erkek çocuğu koridorun duvarına sırtını verdi, kayarak yere oturdu. Yüzünü dizlerine gömüp kollarını bacaklarına sararak gecenin geç saatlerine kadar hıçkırmaya, için için ağlamaya devam etti.

Şafak, avuçlarındaki kuru gökyüzünün semalarına şiddetle çarparken, soluk mavinin üstüne yıldırım mısali damarlara ayrılarak düşen kazılık, ölümün yirmi bir gramlık kaybını simgeliyordu. Terli bedenlerin akşamdan kalma darbelerini çarşafı akıttığı günah yavaşça kuruyordu. Tül perdeyi uçuşturan rüzgâr, bir çivinin duvara çakıldığı gibi çakılıyordu çıplaklığını bir örtünün altına gizlemeye çalışan korumasız deri ile kaplanmış kurnaz ruhlara.

Genç kızın üşüyen bedenine rağmen, ter tanelerinin kabarcıklar oluşturduğu çıplak bedeninin yalnızca bir kısmı örtünün altındaydı. Şafağın mahmur maviyi kanın kızıl rengiyle lekelediği bu saatler, kızın belki de kurtaj masasına yatırılmış bir kadının bebeğinden vazgeçtiği gibi vazgeçtiği ruhuna tekrar gebe kalmasını sağlıyordu.

Ama ne olursa olsun, o ruh gün ağardığı an tekrar yatırılıyordu aynı kurtaj masasına ve değiliyordu kızın rahim kadar dar olan göğüs kafesinin kırık kapısının aralığından.

Uzun kirpiklerin altında saklanan zemberek yeşilli gözler, tavanı aydınlatan soluk ışığı takip ederken bir cesedin gözleri açık terk ettiği bedeninden farksız bir cansızlıkla böylece tavanda büyüyen boşluğu izliyordu.

O tavanda, elleri ayakları ters bir yaratık gibi dolanıyordu kızın kızıla boyadığı ama altında hâlâ siyahı taşıyan gür saçlarına benzeyen yalanlar. Üstüne kan dökülse de siyah siyahtı.

Belki de kırmızı ile kamburlaştırılan yükü artmış siyahın çaresi yakılmaktı.

Kâkülleri ile örttüğü geniş alnının çizgileri gerginleştii, iki kaşının ortasında bıçak ile üstünden geçilmiş kadar belirgin görünen büyük bir yarık oluştu ve kaşları titrek bir sıkıntıyla çatıldı. Boynundaki ter, sutyenlinin göğüslerini birleştiren demirine kadar akıp, sutyenin siyah kumaşını da neminin rengiyle yıkadı.

Lacivert ojeli parmakları, örtünün dışarda bıraktığı karnının üzerinde gezindiğinde, yüzünde oluşan acı, onun ipine serdiği maskeleri ile yan yana tutulduğunda, hiç olmadığı kadar gerçektii.

Şu anki ifadesini bir tiyatro oyuncusu olmasına borçlu değildi.

Bozuk yüzeyde dolaşan parmakları, kaşlarının daha da çatılmasına neden olurken, sıktığı dişlerinin elmacık kemiklerinde yarattığı o devasa kara gölgeler, kemiklerinin geçmişin gücüyle ezilecek kıvama gelmesine neden oldu. Elmacık kemiklerinin altında beliren kara gölgeler, kara bir geçmişin içinde kan renginde bayrak sallayan bir anının ucu sivri ve yakılmış hançerlri karnına saplamıştı.

Dolgun, kan rengi dudaklarında aiden patlak veren tebessüm, gerçek bir hasedin tohumu olan tehlikeli gamzelerini gün yüzüne çıkarırken gözleri uçuşan tül perdeye kaydii ve bakışları donuklaştii, gülümsemesi yüzünde asılı kaldii.

Gördüğü kâbusun etkisi, terli ve ürpererek artçı şoklar halinde sarsılmaya başlayan, üşüyen vücudunun kasılmasına neden oluyordu. Boğazına oturan merak, soluk borusundan aşağıya doğru sarkıttığı iplerin ucundaki jiletlerle kalbini yoklamaya başladı.

Aynı saatler içinde, rüzgârın eteklerini havaya kaldırdığı tül perdenin arkasında, binanın aşağısındaki İncir ağacını takip eden, sonu çıkmaz olan dar sokağın tuğla duvarına yaslanmış yeşil gözlerin sahibinin kapüşonlusunun fermuarını boğazına kadar çektiği geniş göğsü büyük bir hızla inip kalkıyordu. Gergin çenesini dikti, gözlerini bulutların parçalara ayrıldığı şafak ninnisine çevirdi. Bir erkeğe ters düşecek şekilde gür ve uzun kirpikleri, kadınları kuskandıracak kadar ihtisamlı olsa da bazı şeyler için yeterli değildi.

Yumruklarını sıktı. İçinde olduğu mavi kapüşonlunun şapkası kafasına geçirilmişti, beyaz teni soğuk ve adrenalin etkisiyle yer yer kızarmış, vücudunu sarp sarmalayan damarlar şişmişti. Kanının hızlı hareketini iliklerine kadar hissediyordu.

Bu bir yangındı ve o henüz ölmemişti.

Yeşilin gölgelerini düşürdüğü ölü bir yaprağı andıran cansız gözleri usulca kuzun hâlâ uçan tül perdede dolaşan gözlerinin izini taşıyan binaya çevrildi. Dudaklarındaki hareketsizlik sanki gözleriyle büyük bir anlaşma imzalamış kadar sadıktı. O binanın üçüncü katında nefes alan kıza tanıyordu.

Hayır, kimsenin kimseyi tanıyamayacağını biliyordu.

Ama ikisinin de gözleri aynı tül perdenin farklı yüzeylerinde buluştuğunda ve aynı anda yutkunuş seslerinin çağladığı bu şafak vaktinde, bildikleri bir şey vardı.

Şeytanın şeytanı tanımamasına gerek yoktu.

Uzun kirpikler aynı anda kısıldı, korun yeşili ile ödüllendirilmiş iki çift göz şafağın bekçiliğini yapıyordu.

Cehennem cennetin üstüne yıkılmaya başladı.

Yıkılıyor cennetin üstüne cehennem, iyiler ve kötüler birbirine karışıyor.

İki şeytan ateşlerin dalgasını eteklerine çarptığı vadinin üstünde olan biteni izliyor.

Dudaklarında alaycı bir tebessüm,

Kadehlerinde cehennem ateşi...

"Cehennemime hoş geldin şeytan ama burası zaten senin inindir. Yabancılık çekmezsın."

1001

1. PERDE Şafak

Masada kalacağını bile bile bıçak altına yatan kız. Kendimi tek bir cümlemin içine sığdırmamı isteselerdi, bu cümleyi seçerdim. Elimdeki satırı masumiyetimin bel kemiğine indirdiğim an, tohumumun kurak cehennem topraklarına atıldığı günle aynı takvim yaprağına aitti.

Doğduğum günden beri kendimi şeytana aitmişim gibi hissediyordum. Okuduğum kitaplarda, izlediğim filmlerde, insanların aynı karakterler: aynı replikler fakat farklı oyuncularla defalarca kez kendini tekrar ettiği pembe dizilerin temelinde anlatılan o masumiyet kalıbına sığdırılmış hisler değil ruhumun kurak topraklarına girebilmeyi, sınırlarını kendi var ettiğim, etrafına sabrımın dikenli teller ördüğüm mayınlı bölgemin yakınına bile uğrayamayacak kadar korkaktı.

Masumiyetin bedene işlenmiş bir oya olmadığını bilecek yaşıyordum.

Cehennem kordan topraklarında köklerim, şeytanın bile sığınabildiği hastalıklı bir zihnim vardı.

Is.

Cayır cayır yanan ateşin içinden yükselen siyah dumanın, temiz şeylerin üzerinde bıraktığı kara leke.

Benim adım bu.

Ben iz değil, lekeydim.

Sindigim yerde bıraktığım kara leke kadar siyah olan saçlarımın siyahını kambur eden kızıl rengi saçlarıma dokundurmalı çok da uzun zaman olmamıştı. Kızıl renk ghyinen saçlarım, suyun yüzeyinde tıpkı derisi endişe ile kabarmış ahtapotlar gibi yüzüyordu ve bedenim suyun sıcaklığını algılayamayacak kadar hissizleşmişti.

Diğer insanların aksine duygu yoğunluklarını soğuk suda yaşayan biri değildim; benim inim kaynar suyun içiydi. Gözlerim banyonun küçük penceresinden içeri sızan ışığın seyrine daldı. Şafağın avucundaki mavi, gökyüzünün bağrını üzerinden kan akan kızıl bıçağıyla ortadan ikiye ayırıyordu.

Bir ölü kadar durgun olan suyun içinde hareketsiz yatan bedenim içinde bulunduğum zamanın hangi güne ait olduğunu idrak edemeyecek kadar yorgundu. Gölgesi üzerime devrilen arafa doğru giden dik yokuşu dudaklarımın arasında cayır cayır yanan bir sigarayla koşarak tırmıyordum.

Bir anda içinde uzandığım o küçük küvet dev bir okyanusa dönüştü. Artık tepemde bir tavan değil, şafakla sevişen gökyüzü vardı. Su iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Dudaklarım ve boynum suyun içindeydi, ben ise suyun üstünde yüzen ateştim.

"Neden böylesin?" dedi tok sesin sahibi. Sesin okyanusun içinden, hatıta o okyanusun dibinden geldiğini düşündüm. Bedenimden oldukça uzakta, okyanusun belirli noktalarına dağılmış bir sürü küçük kayık okyanusun üzerinde yüzüyordu. "Bir gün inşa ettiğin o yalanlar birer birer üzerine yıkılacak. Yalanlarının altında kalacaksın, İs."

Ben bunu zaten biliyordum.

Yalan, bir başka yalanın gebe bıraktığı, ne kadar doğurursa doğursun asla sadık bir anne olamayacak kadar kalles, doğurmaktan vazgeçmeyecek kadar seks düşkünü bir fahişeydi. Tek istediği düzülerek çoğalmak ve bir gün kendi doğurduğu çocuklar tarafından öldürüleceğini bilmeden özgürce yaşamaktı.

"Sen yalancısın."

Bu ses, tıpkı yüreğimin içini kazıyarak kendine yer yapmış bir tahtakurusunun kemirti sesi gibi göğsümün derinliklerinde yaşıyordu.

Kalbimde tahtakuruları besliyordum.

"İblis," diye fısıldadı. "Asla bir iz olamayacaksın, sen lekesin."

"İzin lekeden farkı ne?" diye sordum, dişlerim soğuktan birbirine çarpıyordu. Dudaklarımın kilidini nihayet bu soru kırmıştı.

"Karnına bak, İs." Sesi acımasızlaşmıştı. Kulağıma savaş sonrası ölen gençlerin isimlerini fısıldıyordu sanki. "Sence senin karnındaki o bıçak darbeleri, o erimiş plastiğin oluşturduğu göçükler iz mi yoksa leke mi?"

Kafamı suyun içine daldırdım. Bacaklarımı aşağı sarkıtarak hareket ettirmeye başladığımda suyun içinde çırpınan ben değildim, acıydı.

"Leke!" diye çığlık atan sesim dudaklarımın hareketsizliğine rağmen zihnimin duvarlarını yumrukluyordu.

"Sen bir leke olmaya mahkûmsun!" Aniden boğazıma sarılan eller tuzlu suyun altında zaten nefes yoksunluğu çeken göğsümün altındaki işlevsiz kalbin korkuyla çarpmasına neden oldu. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Nabzım o kadar güçsüz, nefesim o kadar yetersizdi ki gözlerimi bir türlü aralayamıyordum.

Kulaklarımın içi ve nefes dilenerek aralanan ağzım okyanusun kızgın suları ile dolmuştu. Ciğerlerimin uğradığı saldırının etkisi bedenime hızla yayıldı, bedenimin şoka girmesine neden oldu. Bu okyanusun içinde yalnız ve kimsesiz olduğumu düşünüyordum ama boğazıma Azrail'in kömür karası elleri gibi yapışan bu ellerin sahibi, ecelin geriye bırakacağı leşimle karnını doyuracak bir akbaba kadar sakındı. "Seni iz yapabilirim, bunu sadece ben yapabilirim!"

Zorlukla gözlerimi aradım, okyanusun içi söken şafağın rengiyle aydınlanmıştı.

Onu gördüm.

Açık duran ağzımın su ile çarpışarak yarattığı köpükler onun görüntüsünü puslandırırsa da suyun içinde tüm belirginliğiyle ateş gibi yanan yeşil gözlerini net bir şekilde görebiliyordum.

Sanki o yeşil gözleri bir incir yaprağıydı, incir yaprağının damarlarında ateş ilerliyordu.

Suyun içi, tıpkı içine kırmızı mürekkep damlatılmış gibi kanın azgın rengine bulanmaya başladığı sırada o yeşil gözler tüm canlılığıyla tam karşımda duruyordu. Yüzünü göremiyordum ama gözleri... Sanki gözlerimin içi bir fanustu ve yeşil pullara sahip bir balık olan gözleri benim fanusumun içinde yüzüyordu.

Bir an onun gözlerinde kendimi görür gibi oldum.

Çırpınmaya başladım. Ayaklarımı delice sallıyor, ona meydan okumaya çalışıyordum ama nafleydi. O çok güçlü olmasının yanında çok da kararlıydı ve beni öldürmek istiyordu. Ellerimi onun çıplak göğsüne yerleştirip var gücümle onu itmeye çalıştığım sırada göğsünün yüzeyine yapışan avucuma ve parmak uçlarıma doluşan his, aynı anda onun gözlerine de lekesini bu-laş-tır-dı. Yırtıcı bir hayvanın av anında avına avlanması gibi yaralanmış bir hırçınlıkla baktı bana.

Bedenim yanıyordu.

O yanıyordu.

Okyanus yanıyordu.
Ateşler içindeki okyanusun içinde yüzen kızıl saçlarının boyu usul usul kıaldı, rengi siyaha çalmaya başladı. Öldürüyordum. Hayır, ben öldürmüyordum. Öldürülen bir süre önce öldürdüğümü sandığımı küçük kızdı.

Sonra bu cinayete ben de dâhil edildim.
Kendimi serbest bıraktım.
Bu bir intihar değildi. Bizi öldürüyordu. Yeşil gözlerin sahibi bizi öldürüyordu.

Öldürdümü ben değilim, oydu ama niye ölen iklimizdik?
Son kez onunla göz göze geldiğimde okyanusun gözyaşları ateş olup tenime dağılıyordu. Bu, katillimizdi. Katillimizin kor yeşilli gözlerinde parçalanıyorduk. Nabzını, okyanusun derinliklerine tıpkı saatin üzerinden intihar ederek yere düşen sayılar gibi devrili dağılmaya başladı.

Zaman okyanusun içinde boğulmaya başladığında son gördüğüm bana öfkeyle bakan kor yeşilli gözler olmuştu.

Bedenim suyun yüzeyinde öyle hızlı yükseldi ki aldığım nefes kuş olup ciğerlerimin kafesinden firar etti. Saatin nabızı ben suyun içindeyken durmuş, ben suyun yüzeyine çıktığım anda zaman tekrar akmaya başlamıştı.

Akrep ve yelkovan tenimden akan su damlaların tam ortasına çivilenmiş, usul usul su damlaların içinde hareket ediyor, akmaya başlayan zaman beni kabuslarımda her seferinde farklı şekilde öldürüyordu. Banyonun zeminine boşalan sıcak su zeminde âdeta bir ölüm nehri oluşturmuştu. Kollarımı küvetin iki yanına koyarak kafamı kaldırıp grl görünen tavana baktım. Parmak uçlarımdan sarkan su damlaları yerdeki su birikintisinin içine damlıyordu.

Kapının tıklatıldığını duyunca gözlerimi yavaşça kapıya çevirdim. Muhtemelen banyonun içini saran su dışarı doğru süzülme başlamıştı ve kapının dışında duran her klmse, bunu gördüğünü biliyordum. Kapı yavaşça aralandı.

Yağış, lacivert ojeli parmaklarının ucunda yüksellip su birikintisinin içinde bana doğru yürümeye başladı. Kumral, açık kahverengi saçlarını kafasının üzerinde büyük bir topuz yapmıştı, saçları tıpkı bir kuş yuvası gibi görünüyordu. Banyonun ortasına gelince durdu, banyonun halini sakın gözlerle izledikten sonra bakışlarının radarına girdiğimi fark ettim. Yorgun yeşilli gözlerimi onun tıpkı siyah gibi görünen dıpsız koyu kahverengi gözlerine sapladığımda kırplıklarımdan aşağı sanyeler düşüyor, dakikalar yüzümü örmeğe başlıyordu.

"Cinayete gerek yok, intihar edeceğim, diyorsun," dedi yüzümü örten zamana alt bir parça gibi.

"Him?"

Yağış uzun süre yüzümü izledi. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Nurluş Sultan bu banyonun halini görüncə sen ölmüş olacaksın. O yüzden diyor, senin şu yaptığına intihar derleri" dedi.

Kendimi tekrar suyun dibine ulaştırmak için küvette kayarak suyun içine girdim. Suyun neredeyse yarısından fazlası dışarı taşıdığı için ne kadar içine girsem gireyim yüzüm suyun dışında kalıyordu. Kulaklarım suyun içine girersem gireyim belli bir kısmını da yutan su gözlerimi içine kabul etmemişti. Yağış avucunu açıp yüzüme bastırınca kaşlarımı çatıldı.

"Çıkacak mısın şu suyun içinden yoksa Nurluş'ime gerek kalmadan ben boğayım mı seni? Hem bak ben öldürürsem daha az can çekişirsin." Elini yüzümden çekince nefes alma ihtiyacıyla küvetin yüzeyine çıkıp ona cins cins baktım.

"Kızım senin evin yok mu ya? On gündür evimdesini" diye söylendim. Yağış küvetin kenarına oturdu, oturduğu yer ıslak olduğu için altındaki kısa, grl şortun belli bir kısmı nemlenmiş, bu yüzden de rengi koyulaşmıştı. Dudaklarını büküp, "Kalbimi kırıyorsun ama ha," dedi.

"Evlene gitsene sen ya."

"Bak ama alınıyorum..."

"Alınsan on gündür söylediklerime alınıp giderdin, nerede o günler..." Gülerək başımı iki yana salladım. Yağış homurdanarak küvetin dibindeki suyu avuçlayıp yüzüme serpti.

"Ne alınacağım sana be? Seni kapının önüne koyarım, klmse de bir şey diyemez. Senden çok seviyorlar beni... Hadi, kaldır koca götünü. Nurluş Sultan uyanmış, kahvaltı hazırlıyor."

"Şafak daha yeni söktü," dedim yüzümü buruşturarak. "Ne kahvaltısı?" Yanığına düşen birkaç tutam saç tellini kulağının arkasına sıkıştırıp, "Şu an osura osura uyumayı inan ki ben de çok isterdim ama Ferruh Hoca kargalar boklarını yemeden hemen önce bizi derse davet ediyormuş..." dedi huysuz bir sesle. Ah, Ferruh Hoca... Hazırladığımız plyes aklıma gelince yavaşça küvetin içinden çıktım.

Ben çıplak bedenim küçük bir havluya sararken Yağış da her zamanki gibi kıcımı toplamakla uğraşıyordu. Benim umursamaz olduğumu bildiğinden ben banyodan çıkarken arkamda bıraktığım gölü o temizlemişti. Hoş, sonuçta suydur, kururdu ama bende öyle bir anneanne vardı ki eğer banyonun o halde olduğunu görseydi beni kesin öldürürdü.

Yağış ile uzun süren bir arkadaşlığımız vardı. Mazinin üzerine siyah kapaklı, eskiz yaprak defter düşürdüğü arkadaşlıklarımı, hatırlayabileceğim iyi anıları bir yamyam gibi katık etmeden yemiş; kötü anıları ise arkasında ucuz alçıdan yapılmış bir heykel gibi bırakmışlardı.

Yağış vardı, gerisi önemli değildi.

Odamdaki boy aynasının önünde dikilirken saçlarımın uçlarından damlayan su damlaları çıplak göğüslerimin ucuna doğru akıyordu. Uzun, kızıl saçlarım, devanılı olarak kendi kısalttığım ve geniş alnıma yapışan yamuk kâküllerim vardı. Kızıl saçlarım, yakın geçmişimin kaşlarını kaldırarak bakmasına neden olacak şekilde göğüslerimi örtecek kadar uzamıştı. Saçlarını siyah, küt kullandığım zamanın üzerinden ne kadar geçmişti?

İri bir bedene sahiptim, belim incedi fakat kalçalarım gerçekten gözle görülür şekilde genişti. Bir süre bedenimi izledim. Her seferinde karnımdaki izle göz göze geliyordum ama onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Parmaklarım izin üzerine yerleşti, içeri doğru göçüklere sahip olan izin yüzeyinde dolaşan parmaklarıma doluşan his, yüzümü iğrentiyle buruştur-mama neden oldu.

Küçük girinti çıkıntılar, çirkin pürüzlü bir yol, tekrar girinti çıkıntılar ve uzun, içe gömük patika bir yol... İkiye ayrılan girinti ve çıkıntının arasındaki uçurumdan aşağı atmak istedim kendimi.

İğrençti.

Yağış içeri girdiğinde üzerime krem rengi kısa kollu bir tişört, altına da beyaz, kısa, penye bir şort giymiştim. Çalışma masasının önünde dikili-yordum. Üstü başı sınısıklamdı. Saçlarını saldı, ıslanan saçlarını silkeleye-rek karıştırıp bana doğru baktı. En yakın arkadaşına geniş bir tebessümle baktım ama o halinden hiç memnun görünmüyordu şu an.

"Bir de gülüyor," diye homurdandı üzerindeki askılı tişörtü çıkarıp ya-tağın üstüne atarken. Çıplak göğüslerine dik dik baktım, baktığımı görünce yüzünü buruşturdu. "Pis sapık"

"Güzel bir şeyler görünce bakmayı seviyorum, kanka, biliyorsun," diye-rek tekrar önüme döndüm. Yağış giyinmeye başlamıştı. Çalışma masasının üzerindeki piyes metinlerinin olduğu kâğıt topluluğunu bir düzene sokma-ya çalışıyordum, sonunda düzene soktuğum metinleri bir zimba yardımıyla tuttur-dum.

Zihnim çok yorgundu, henüz metinleri okuma şansım olmamıştı. Za-ten bir süredir oynadığım hiçbir oyundan tam olarak bir şeyler anlayabili-diğim söylenemezdi. Oyun yazarımız değiştiğinden beri oynadığımız oyunlar daha ruhani boyuttaydı.

Aniden kalçalarımın geçen dişleri hissedince olduğum yerde sıçrayıp, boğazımın derinliklerinden yükselen acı dolu bir çığlık attım. Ben daha acı-nın etkisinden çıkamamışken Yağış kahkaha atmaya başladı. Omzumun üs-tünden ona baktım, hemen arkamda dizlerinin üzerinde duruyor, deli gibi gülüyordu. Kuchını ısırıyordu...

"Ağzına sıçarım ama ha!" diye bağırdım acıyla ona doğru dönerek. Bu inilti tarzındaki hırlamam onun kaçış düdüğüydü, bunu biliyordu. Yağış'ın olduğu yerde artık yalnızca arkasında bıraktığı toz bulutu vardı. Benim ona kızdığımı anladığı anda tıpkı Road Runner* gibi bip bip diye bağırarak koş-maya başlıyordu...

Yağış benden üç yaş büyüktü, bu arkadaşlığımızın daha sağlıklı olma-sını sağlıyordu aslında. Yaşıtlarımla anlaşabildiğimi söyleyemezdim, Yağış hem olgundu hem de olaylar karşısında soğukkanlılığını korumayı başara-biliyordu. Bazen küçücük bir çocuktan farksız gibi davransa da onun olgun-luğu benim ışığımdı.

Kalçamda dişlerinin izinin kaldığını biliyordum. Bir an için bu düşün-ce beni gülümsetti. Onunla arkadaşlığımız başladığından beri vücudumda diş izleriyle yaşamaya alışmışım. Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde kafamın üzerinde dolayarak büyük bir topuz haline getirdim. Ayaklarımdaki lacı-vert ojeleri bana Yağış sürmüştü, ellerimde de aynı renk ojeler vardı ama serçe parmağımdaki ojenin yarısı soyulmuştu.

Odamdan çıkıp merdivenlere doğru ilerledim, merdivenleri sanki sır-ımdan yukarı uzanan ipler varmış da biri o ipleri tutarak beni hareket etti-riyormuş gibi bir ceset misali indim. Merdivenleri indiğim anda hemen so-lumda mutfak, sağımda salon vardı ve çıkış kapısı da salonun çaprazındaydı.

Mutfak balkonundaki kahvaltı masasına yöneldim. Mutfak balkonu-nun kapısı ve pencereleri açıktı. Anneannem Nuriş -Nuriye- Sultan masa-nın başında oturuyor, çayını yudumluyordu ve her zamanki gibi sigarası elindeydi. Onun kahvaltısı, sigara ve çaydı.

Yağış'a kötü bakışlar attım ama o bana aldırış etmeden önündeki ser-vis tabağına bir şeyler doldurmaya devam etti. Ardından kafasını kaldırıp bana baktı, sonra çatalını büyük salam dilimine batırdı ve pis pis sırıtarak salam dilimini tabağına yerleştirdi.

Anneannemin açık kahverengi gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona baktım. "Günaydın minnoşum," dedi anneannem çayından bir yudum alırken.

"Günaydın," diye mırıldanıp Yağış'ın karşısındaki boş sandalyeyi çekip oturdum.

"Ay yüzünü yıkamadı bu!" diyerek yüzünü buruşturdu Yağış.

"Duş aldım ya be?"

"Ay bana ne, yıkamış sayılmıyorsun... Sayılmıyor, değil mi Nuriş'im?"

* Road Runner: Road Runner, Looney Tunes ile Merrie Melodies dizilerinde yer alan çizgi film karakteridir. Karakter, animasyon yönetmeni Chuck Jones tarafından 1948 yılında Warner Bros. için tasarlandı.

Anneannem sırtıttı. "Birbirinizle uğraşmayın da kahvaltınızı edin bakayım," dedi.

Yağış, "Şeytan ile paylaşacaksın lokmalarını! Git yüzünü yıka!" diye söylendi.

Şeytan ile lokmalarını paylaşmak... Sırtıttım ama bunu Yağış'a değil, önümdeki boş servis tabağında bana bakan yansımanı izleyerek yapmıştım.

Yağış ağzını yiyeceklerle dolduruyor, daha lokmasını yutmadan diğer lokmayı da ağzına atıp lokmalarını bana göstere göstere çiğniyordu. Yüzümü buruşturduğumu görünce, "Ne o?" diye söylendi. "İğrendin mi? Yüzünü yıkamadan oturan benim sanki... Nuriş Sultan, bir şey de şu pasaklı torununa!"

"Bir şey."

Yanaklarımın içini şişirerek tuhaf bir ses çıkararak güldüm. Yağış şok içinde anneanneme bakıyordu. Derin bir nefes alıp başını iki yana sallayarak söze girdi: "Üzüm üzüme baka baka kararır tabii, Nuriş Sultan. Sen de haklısın..."

Masanın altından çıplak ayağımla Yağış'ın bacağına vurduğumda çocuk gibi mızızlandı.

O, benim tek ve gerçek dostumdur.

Önüme çektiğim şekersiz çayından bir yudum aldığım sırada Yağış'ın koyu renk gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Kafamı kaldırıp ona baktım, yüzünü uzun uzun izledim. Normalde gözlük kullanıyordu ama gün içinde gözlükten rahatsız olduğu için lens takmayı tercih ediyordu. Hatta neredeyse her zaman lens kullanıyordu. Lensleri şeffaf olduğundan kendi göz rengini asla örtmüyordu, onun koyu renk gözlerini gerçekten çok beğeniyordum.

"Nasıl içiyorsun şu çayı şekersiz?" diye sordu ilgiyle yüzümü izlerken. "Tadı çok kötü olmuyor mu?"

Anneannemin derin bir nefes verdiğini duydum. "Annesine çekmiş, Deniz de böyleydi genç kızken. Çayına asla şeker koymazdı," dedi Nuriş Sultan. Masaya yıldıırım gibi düşüp düştüğü yerde deprem etkisi yaratan sessizlik. Yağış'ın endişeyle perçinlenmiş bakışlarının yüzümde asılı kalmasıyla derin bir uğultuya gebe kaldı.

Karnımdaki izin ilk zamanlardaki gibi çekildiğini hissettim, soluk bozuma bir kutu yapıştırıcı boşaltılmıştı sanki. Geçmişin eski sayfalarına yazılan anıların mürekkebi akmış, geçmiş okunmayacak kadar lekeli ama bir o kadar da belirgin bir şekilde zihnime kendini saklayabileceği büyüklükte bir kütüphane çıkmıştı.

Her bir rafta bir insan vardı. Ve o insanın yaptıkları. Cilt cilt, baskı baskı, sayfa sayfa, satır satır...

Deniz Şahiner. Soyadlarımızın farklı olması, kafa kâğıdında anne adı bölümünde onun adının yazmasına engel değildi. Yağış'ın endişeli bakışlarından kaçınarak çayından büyük bir yudum daha aldım ama çay, boğazımda âdeta bir düğümle yol açmıştı. Yavaşça doğrulduğum sırada oturduğum sandalyenin ayakları yerde sürtünerek sinir bozucu bir ses çıkardı. "Müsaadenizle," diye fısıldadım. "Saçlarımı şampuanlamamıştım. Saçlarım çabuk yağlanıyor, biliyorsunuz. Şampuanlayayım, çıkarız."

"Tamam, aşkım," dedi Yağış uzun, düzgün dişlerini sergileyerek. Omuz-

larını açıkta bırakan ince bir kazak giydiği için, sağ omzunda birlikte yaptığımız tek duran melek kanadı dövmesini görebiliyordum. Hatta aynı dövmem bir de kolyesini almıştı ona. Benim de sol omzumda Yağış ile yan yana durduğumuzda onun melek kanadının diğer yarısını tamamlayan bir şeytan kanadı vardı ve Yağış da aynı şeytan kanadının kolyesini bana almıştı. Kolyelerimiz de yan yana getirildiğinde bir bütün oluştuyordu. Yağış'ın melek kanadı kolyesinin ucu kırık, bu yüzden yapıştırılmıştı ama o çatlak görüntüsü olduğu yerde duruyordu; bu bizim değil, sabıcının suyu ama yine de o kolyeyi ona almaktan vazgeçmemiştim.

Üst kata çıkıp tekrar banyoya girdiğimde ağzımda hâlâ aynı kekremsi tat vardı. Bunun nedenini sorgulamıyordum, bunun nedenini biliyordum. Yağış banyoyu öyle iyi temizlemişti ki anneannemin küveti taşırdığını anlamasının imkânı yoktu. Yerler biraz nemliydi ama onun dışında içeride neredeyse hiç su kalmamıştı. Küçük duş kabinine girip kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Bu hissin bir an evvel beni terk etmesini diliyordum.

Saçlarımdan, yüzümde ve çıplak bedenimden aşağı akan su, mazgalların arasından kirimi pasımı da sırtlanarak kaybolup giderken gözlerim boşluğu izliyordu. Bir ressamın paletine koyduğu, ardından paletin üzerinden karıştırdığı o renklerden biri gibiydim; artık fırçanın ucundaydım ama tek renk değildim. Suyun dokunuşlarıyla ıslanan kırpiklerimden aşağı dökülen su damlalarının sesi, tıpkı kesilmiş bir bilekten akan kanın zemine düşerken çıkardığı sesler gibiydi.

Bedenimi sürttüğüm duş lifini yenileme zamanım gelmişti. Cildime sürttüğümde tıpkı sakallı bir adam yüzünü tenime sürüyormuş hissi yaratıyordu ve bu hem iğrenç hem de can yakıcı bir boyuta sahipti. Lifi tutan köpüklü ellerim karnıma kayınca boşlukta asılı duran gözlerimden dökülen anılar karnımın üzerinde parçalandı.

İçimde koca bir galaksi ve uzayı yutabilecek kadar büyüyen boşluğun kapısının anahtarı kırpiklerimdeydi. Kısacık bir göz kırpması anı, tüm uzay boşluğunu yutmak demekti.

Girintili çıkıntılı çirkin yüzeyin üzerinde dolaşan sertleşmiş lifin yarattığı bağnaz acı, hissetmeyeceğim kadar pasıftı aslında. Bir an, acının pasıftı-

ği kaşlarını çatmama neden oldu. Hissettiğim acı, hissetmeyi dilediğim acının yere devrilen gölgesi bile olamazdı. Lifi sıkıca kavrayan parmaklarımın kemikleri kasıldı ve büyük bir hızla duş lifini karnıma sürtmeye başladım. Suyun altında olmama rağmen derimden kan değil de ateş dökülecekmiş gibi büyük bir hızla duş lifini karnıma sürüyordum ve bunu yaparken yüzümde hiçbir duygu değişimi yaşanmıyordu.

Ben gözlerine uzay boşluğunu sığdıran o kızdım.

Elimdeki duş lifinin bana istediğini veremeyeceğini anladığımda onu yere attım ve suyun sıcaklığını arttırmak için musluğa uzandım. Kırmızıya boyalı kısmı acımasızca ileri doğru çevirirken kirpiklerimden akan su burnumu yakacak kadar ısınmış, hatta haşlanmaya başlamıştı. Banyo sadece birkaç saniye içinde buhar altında kalmıştı.

Benim soğuk suya değil, sıcak suya ihtiyacım vardı.

Nefesim hızlandı. Sırtıma bıçak gibi saplanan sıcak su saçlarımın arasından içeri sızıyor, zihnimi haşlıyordu. Göğsüm büyük bir hızla kendini ileri doğru atmaya başlamıştı. Dudaklarım aralandı ve bedenim talep ettiği acının belli dozajını aldığı için gevşemeye, ardından da hissizleşerek uyuşmaya başladı.

Banyonun kapısı aniden açıldığında buharın sıcak kollarının büyük bir hızla koridora uzandığını biliyordum. "Sürtük!" diye bağırdı Yağış sinirle. "Yine mi aynı boku yiyorsun?" İçeri girdiğini biliyordum, sırtım ona dönmüktü, bedenimin çıplak olmasını sorun etmiyordum; benî birçok kez çıplakken görmüştü zaten.

Yağış büyük bir hızla tepemden akan suyu kapattı, ifadesiz gözlerim omzumun üstünden onu buldu. Buhar ile kaplanan banyoda onun yüzünü seçmek çok da kolay sayılmazdı ama parlak koyu kahve gözlerdeki dehşet görebileceğim kadar net ve aydınlıktı.

"Ne zaman bu halı yemekten vazgeçeceksin?" dedi kaşlarını çatıp karnadaki havlu ile çıplak bedenimi sararken. "Derdin ne senin? Tüm derilerin soyulup yere dökülmesini falan mı istiyorsun?"

"Belki," derken ifadesizdim. Bana sinirle baktı ama hiçbir şey söylemedi, bedenimi havlu ile yavaşça kuruladıktan sonra benî kollarının arasına çekti. Bana sıkıca sarıldı, çenesini kaldırıp başımın üstüne yasladı. Benden birkaç santim uzundu ama bazen kolları o kadar genişliyordu ki kollarında küçük bir kız çocuğu gibi hissetmenin enkaz tadının damaklarımda parçalanmasına izin veriyordum.

"Bugün güzel bir gün olacak," diye fısıldadı sakince.

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?" Sesim kısıktı, yüzüm onun boynuna saklanmıştı ve ıslak kirpiklerimden damlayan su taneleri onun ince kağını ıslatıyordu.

Burnundan hafif bir nefes vererek güldü. "Elbette hayır," dedi. "Ferruh ağzımıza sıçacak. Geç kalıyorduz!"

Gözlerim elimde olmadan irileşti. Ferruh Hoca'nın nefret ettiği şeylerden biri de öğrencilerinin geç kalmasıydı. Durup Yağış'a baktım. Her seferinde kafamı dağıtmayı nasıl başarılabiliyordu? Farkında olmadan gülümsediğimi fark ettiğimde o da gülümsüyordu.

"İs," dedi bir anda ciddileşerek.

"Söyle?"

"O kokarca ağzının içindeki at dişlerini bir an önce fırçala yoksa yolda susayacak olursan asla benim şişemden içmene izin vermem." Benî itti ve lavaboya işaret etti. "Ve lütfen bunu ılık su ile yap. Haşlak değil, ılık. Aradaki farkı biliyorsun değil mi?"

Ona düz düz baktım. "Ağzım kokmuyor."

"Eğer biraz daha fırçalamazsan ağzın at gibi kokacak," dedi, işaret parmağıyla lavabonun üstündeki rafta duran diş fırçasını gösterdi. "Hadî küçük midillim."

Yağış banyodan çıktığında işlerimi halletmiştim. Ağzımda anneanne-min paraya kıyarak aldığı, ucuz olanlarla aynı işlevi gören ama fiyatı bakımından kaliteli olan diş macununun yakıcı tadı vardı. Yüzümü buruşturarak sarındığım küçük havlunun içinde odama yürürken ahşap parkede ayaklarımın bıraktığı ıslak izler belirliyordu.

Aynalı elbise dolabını sürükleyerek ahtıktan sonra ıslak saçlarımı sağ omzumun üstüne düşürdüm, saç diplerimi kaşıyarak bir süre kıyafetlerimi inceledim. Düzen takıntısı olan bir simetri hastasıydım ve bir şeyin birazcık bile yamuk durması tüm sinirlerimi tepeme topluyordu. Bir askı, diğer askılara göre daha önde durduğu hızı bozuyordu, bunu görünce kaşlarım çatıldı. Homurdanarak askıyı düzelttikten sonra temiz siyah iç çamaşırlarımı ve giyeceğim kıyafetleri çıkarıp yatağın üstüne serdim.

Saçlarımı kurutup düzeltmem yalnızca on beş dakikamı almıştı. Siyah fileli çorabı bacaklarımdan geçirip, siyah kısa ve uçları sökükle görünümlü şortu da giydikten sonra üstüme siyah, biraz kısa, boğazlı dar bir badi giydim. Düzeltiltiğim saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp kâküllerimi geniş alnımın üstüne örttüm. Bu kadarlık dekolte o çirkin izi saklamayı başarıyordu. Siyah sırt çantamı tek omzuma attıktan sonra telefonumu şortumun ön cebine sıkıştırdım, siyah kalın topuk, bilekte biten botlarımı ayağıma geçirip çalışma masamın önündeki zımbalayarak bir bütün haline getirdiğim piyes metinlerimi elime aldım.

Odadan çıkmadan hemen önce omzumun üstünden odanın içine son kez bakıp, unuttuğum bir şey var mı diye hızlı bir göz analizi başlattım.

Bakışlarım bir ara komodininin üstünde Yağış ile geçen yıl İzmir Fuarı'na gittiğimiz zaman aldığımız bir eşinin de onda olduğu birbirine sarılan kaplumbağa ve kedinin yanında duran siyah dijital saate kaydı.

26 Şubat 2018, Pazartesi.

Ağustos ayından beri devam eden kâbuslarım neredeyse altı aydır peşimi bırakmıyordu. Önceden de kâbus görüyordum fakat son zamanlarda kâbuslarım boyut değiştirmeye başlamıştı. Bazı geceler sırf bu kâbusların esiri olmak istemediğimden gözüme uyku girmiyordu.

Tarihe boş boş baktıktan sonra birbirine sarılan kaplumbağa ve kediye küçücük bir tebessümde bulundum, ardından odadan çıkıp kapıyı odamın üstüne kapattım. Akşam merdivenleri inerken topuklu botlarımın çıkardığı sesler Nuriş Sultan'ın canını sıkıyordu.

Şaklattığı dilinin sesini merdivenlerin başından duyabiliyordum. "Söylenme," diye homurdandım kafama merdivenin korkuluğundan aşağı sarkarak. Atkuyruğum tıpkı bir bayrak gibi aşağı döküldü.

"Kaç defa diyorum evin içinde ayakkabı ile gezme diye!"

"Ayakkabı değil," dedim pis pis sırıtırken. "Bot."

"Cevap veriyor bir de bana!"

Yağış omzuma astığı siyah postacı çantası, elinde de bir çörekle köşede dikilmiş beni izlerken kırıya yaslanmıştı ve iştahla çöreği yiyordu. Çantasını her akşam olduğu gibi alt katta bıraktığı için üst kata çıkmasına gerek kalmamıştı. Bir yengeç burcuna uymayacak şekilde dağınmıştı.

"Anlamaz senin bu torunun, Nurişim," dedi burnunu kıvrarak. "Baştan aşağı siyah giyinmiş bir de... Kız nedir bu kasvet bugün?"

Bir an duraksadım. Giyim konusunda sert kurallarım yoktu. Renkleri sever ve sık sık kullanırdım ama bugün ruh halim karanlık bir örtü gibi omuzlarımı örttüğü için ona sadık kalmak istemiştım.

"Bu havada bot mu giyilir yahu? Dışarıyı günlük güneşlik, mart ayına şunun şurasında ne kaldı? Bir de Antalya burası. Pişeceksin," dedi annem ve elinde çörekle merdivenin trabzanlarına uzanıp elindeki çöreği bana uzattı. Eğilip çöreği aldıktan sonra merdivenleri indim.

"Biz çıkıyoruz, Nuriş Sultan," deyip yanına kısıp bir buse dokundurdum. "Dedem Bey'i karşılamıyorum, affetsin. Akşam alacağım gönülünü!"

"Aliş dede geliyordu değil mi? Ay! Aliş dede geliyor!" dedi Yağış ağzındaki çöreği umursamadan olduğu yerde zıplarken.

Kalın topuk, bantlı ayakkabılarının tangartısı zemini sarsarken annem kahkaha attı.

"Kız yavaş, evl komşunun başına yıkacaksın!"

"Ama ben çok özledim onu!" dedi tekrardan bana doğru koşarken. "Yaşasın, Aliş dede geliyor!"

"Kız topuklu ile tepiniyor ona laf yok, torunun botlarıyla merdivenlerden aşağı insin, burnundan getir, Nuriş Sultan... Alacağın olsun!"

"Kıskanma bel" dedi Yağış bana pis pis bakarak. "Küçük dişli midilli."

"Hadî hadî eşek sıpaları, yetişemeyeceksiniz otobüse bak," dedi annem telaşla.

Anneannem bizi uğurlayıp kapıyı kapattığında Yağış apartman boşluğuna doğru uzanarak tuhaf sesler çıkarmaya başlamıştı. Canı sıkıldığında yaptığı şeylerdendi, ona aldırış etmeden merdivenleri inmeye devam ettim.

"Neden bu binada asansör yok?"

"Yağış, çünkü yalnızca ikinci kattayız?"

Yağış omzuma vurarak yanımdan geçtikten sonra, "Yine de bir asansör olmalı. Üst kattakiler ne yapıyor? Ben iki kat çıkana kadar her sabah ne çekiyorum sen biliyor musun? Beni apartman yöneticisi seçsinler, teleferik yaptıracağım. Adaylığımı koyuyorum!"

"Teleferik mi?"

"Evet..." Durdu. "Hem senin odana çıkarken de bir kat daha çıkmış oluyorum. Dolaylı yoldan üç kat çıkmış oluyorum!"

Ona düz düz baktım. "Matematiğini seveyim, yürü hadî. Geç kalacağız."

Henüz sabahın erken saatleri olduğu için güneş tam tepede değildi ve gökyüzü solgun, griye kaçık bir maviyle renklenmiş, puslu görünüyordu. Yağış ile sokağın sonundaki dik yokuştan aşağı inerken ikimiz de sessizdik. Biraz önceki haşlanmış su olayını unutmuş gibiydi ya da artık alıştığı için irdeleyip beni rahatsız etmiyordu.

Yağış bana göre çok daha hayat dolu biriydi ama bu doluluğun aslında hayatın yalnızca güzel lobunu değil, genel olarak hayatı kapsadığını biliyordum; acısını da mutluluğunu da zirvelerde yaşayan genç bir kadındı.

Ve bildiğim bir şey daha vardı.

Hayat güzel bir şey değildi.

"Sessizsin," diye fısıldadım, gözlerim yokuşun sonunda duran çocuk parkına kaydı.

"Ne zaman vazgeçeceğini düşünüyorum." Bana bakmadı, ben de ona bakmadım. Neyden bahsettiğini biliyordum ama üstünde durmadım. Günler sonra ilk kez tekrar yorum yapıyordu ama yorumunun bile kenarlarını törpüleyerek benim avuçlayabileceğim boyuta getirip, keskinliğini köreltiyordu.

Yokuşun sonunda sağa dönen ilk arada otobüs durağı vardı. Durak boştu ve güneş yüzünü bir gösterip, bir bulutların arkasına sakladığından dolayı hava çok da sıcak sayılmazdı ama nem oranı yüksek olan bu şehirde terlememek imkânsızdı.

Yağış tüm yükünü bir bacağının üstüne verdikten sonra omzunu durağın saçma bir McDonald's reklamı olan camına yasladı, kollarını göğsünün üstünde toplayıp çatık kaşlarıyla otobüsü beklemeye başladı. Alnında ince siyah bir külotlu çorap bir de koyu lacivert kısa bir şort vardı. Külotlu çorabın altındaki tenini görebilmek mümkündü. Omuzları açık dirseklerinde biten siyah badisi belirgin kemiklerinin izleriyle çıktıkları kazanmıştı. İnce belini görebiliyordum, beyaz belini takip eden karnında piercing deliğinden sarıkan siyah kedi şeklinde bir küpe vardı.

"Sen o badinin içinde yanmadın mı? Bir de bana diyorsun," dedim ona sokularak. "Mart ayına girdiğimiz anda pişmeye başlayacağız. Antalya'dan ya değil, güneşte bence."

"Ben yaz kış üşümeyi başaran bir kızım, lütfen," dedi bilmiş bilmiş. "Hem sanki senin üstünde kısa kollu var da... Konuşuyor bir de haspam. Hem nerede kaldı bu otobüs ya? Bak görürsün, yine Yahya abinin kullandığı otobüse denk geleceğiz. Adam yoldaki karıncalarla yarış halinde sürüyor arabayı. Sanki biraz hızlı gitsen, karınca oturup 'hile yapıyorsun' diye ağlayacak."

"Sen bugün çok huysuzsun," dedim iç çekip bakışlarımı yola çevirerek. Dedikleri gibi Yahya abinin sürdüğü otobüs büyük bir ağırlıkla ufukta görünmüştü. "Bak, geliyor."

"Ben sana demedim mi?" Dehşet dolu iri gözlerle Yahya abinin sürdüğü otobüse baktı. "Gidene kadar kesin yirmi beş yaşından gün alacağım ben."

"Yağış," dedim gözlerimi devirirken. "Sen zaten yirmi beş yaşındasın."

"Şerefsizlik yapma."

Otobüs önümüzde durdu, otomatik kapının açılırken çıkardığı küçük tıs sesi irkilme neden oldu. Yağış otobüse binerken, "Ben hâlâ yirmi dört yaşındayım, bu yaz gireceğim yirmi beşe," diye söylendi.

"Ama gireceksin," dedim arkasından otobüse binerek. Yağış beni duymazdan geldi, son zamanlarda yaş konusunda gerçekten hassaslaşmaya başlamıştı. Gözlerim boş bir yer ararken Antkartımı bir kez basıp Yağış'ın arkasında ilerlemeye başladım.

"Cam kenarına sen geç," dedi eliyle boş koltuğu işaret ederek. "Daralıyorum ben."

Aslında daraldığı falan yoktu. Benim cam kenarında yolculuk yapmayı sevdiğimi bildiğinden neredeyse her sabah bu bahaneyle cam kenarına beni oturtuyordu. Dudaklarımı dişleyerek ona baktıktan sonra cam kenarına yerleştim.

"Dönerken metroyu kullanalım," dedi kulağıma doğru. "Benim Yahya abinin kullandığı otobüste telef olmaya hiç niyetim yok."

"Yalnız o metro değil, tramvay. Hatta Antray*. Antalya'da metro mu var? Üstelik yine otobüse binmek zorunda kalacağız tramvaydan inince."

"Ya onun metrodan farkı yok. Hem ondan inince bizim hattın otobüslerinden birine bineriz."

"Olmazsa tramvaydan inince taksiye bineriz," diye bir fikir attım ortaya.

"Atilla Bey de tam olarak öyle diyordu, aşkım," dedi Yağış omzuyla yavaşça bana çarparak. "Adamdan iki kuruşu zor alıyorum bu aralar. O da haklı, şu okul zimbirtisi için işi bıraktım ve son zamanlarda ona çok fazla yük oldum. Bazen Gönülzade soyadına sahip olmak yetmiyor..."

"Hadi be oradan, Atilla amca kıyamıyor sana."

"Aynen canım hiç kıyar mı o bana?" Gözlerini devirdi. Ön koltukta oturan yaşlı kadının gözleri kısaca bize doğru kaydı ama çok bakmadı. "Direkt kuşbaşı yapar beni."

Atilla amca, yani Yağış'ın babası emekli bir astsubaydı. Aynı zamanda Atilla amcanın babası, yani Yağış'ın dedesi Gönülzade şirketlerinin sahibiydi. Yani Yağış aslında kaymak tabakadandı.

Yağış ile birlikte konservatuvara başlamamız konusunda en büyük destekçilerimizden biri de Atilla amcaydı. Hülya teyze, yani Yağış'ın annesi, Yağış'ın konservatuvar ile boş vakit geçirmesini istemese de Atilla amca bu konuda kazının arkasında durup Hülya teyzeyi bastırmayı başarmıştı.

Aslında Hülya teyze haklıydı, bizim masa başı bir iş bulup daha iyi bir hayat sürmemizi istiyordu. Ona göre sahnede ekmek yoktu. Gönülzade soyadında da öyle...

Gözlerimi otobüsün camına çevirdim, dışarıda akıp giden zamanın içinden geçerken Yağış kafasını omzuma koymuştu, ben de kafamı onun kafasının üzerine devirdim. Yolculuk boyunca hiç konuşmadık. Okula varmamız neredeyse bir saatimizi yutmuştu. Fakültenin bahçesi hiç olmadığı kadar kalabalıktı bu sabah. Çatık kaşlarla kalabalığı izlerken giriş kapısının önünde dikiliyorduk.

Elimdeki kâğıtlara kısaca göz gezdirdikten sonra omzumun tekine astığım sırt çantasını çekdirterek düzelttim. "Ders saat kaçtaydı ya?"

Yağış cep telefonunun ekranına baktı. "Yarım saat var daha. Geç kalaçamızı düşünmüştüm."

"O zaman girip çalışalım biraz," dedim bahçeye doğru ilerlerken.

Tiyatro oyunlarının çalışmalarını yaptığımız salondaki sahne biraz küçüktü ama iş görüyordu. Asıl sahne, yani oyunları sergilediğimiz velinimet diğer binadaydı, onu yalnızca oyunları sergileyeceğimiz zaman görebiliyorduk. Sırt çantamı sahnenin duvar dibine fırlatıp merdivenleri kullanma

* Antray: AntRay, Türkiye'nin Antalya kentinde bulunan bir tramvay hattıdır. İlk olarak 1999'da nostaljik tramvay hattı olarak açılmış olup Antray ise Aralık 2009 tarihinde açılmıştır. Sistem 30.1 km uzunlukta olup 29 istasyona sahiptir.

gereği duymadan sahneye zıpladım. Yağış da aynı şekilde sahneye tırmanırken salondaki izleyici koltuklarında oturan birkaç hazırlık sınıfı öğrencisinin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden onlara kaşlarımı kaldırarak baktığımı esnada Yağış duvar dibine oturmuştu bile.

"Önünüze baksanıza siz?" dedim sorar gibi. Düz fontü, sarışın kız şaşkın şaşkın bana bakınca, "Önüne?" diye fısıldadım zehir gibi bakışlarımı yüzüne sabitleyerek. "Do you know Turkish?"

"Biliyorum," dedi kız, hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"İyi o zaman, hadi dön önüne?"

"İs," diye homurdandı Yağış arkamdan. "Yapma şunu."

"Dur bir dakika, arkadaşına önüne dönmeyi nasıl bir eylem olduğunu öğretmeye çalışıyorum," dedim sarışına dik dik bakarak. "Evet, oraya gelip öğretmemi ister misin?"

"Neden bu kadar terssin, anlayamadım?" dedi sarışın kız bir anda.

Sahnenin ucuna kadar gelip kula üstünlük taşıyan bakışlar atarak,

"Anlatmak isterim," diye mırıldandım.

"İs Tanyel," diye fısıldadı yanındaki esmer kız sarışının kulağına doğru. Egomon kasım kasım kasıldığını hissettim. "Arkasındaki de Yağış Gönülzade, Dedesi Gönülzade şirketlerinin sahibi. Biri kaymak tabakadan, diğeri de bayağı sorunlu. Onlara bulaşmamamı tavsiye ederim. Önüne dön."

Sarışın kızın buz mavisi gözlerinden geçen ürperti o kadar belirgindi ki soğuk ayazını saçlarımda hissederek gibi oldum. Kıza uzattığım ruhsuz bakışlar, kızın buz mavisi gözlerini benden kaçırmasıyla birlikte Yağış'a döndü.

Kızların görmeyeceğini bildiğimden dilimi çıkararak gözlerimi şaşkınlıkla yaptım ve hemen ardından bir kahkaha patlattık.

Kahkahalarımız kızları daha da ürküttü.

Yere atığımız sırt çantalarını duvara iyice yapıştırıp kendimizi yere bıraktık. Sırtımı duvara yaslayarak çantanın üzerine yayıldım, dizlerimi karnıma doğru kırdım ve piyes metinlerinin olduğu kâğıtları kırdığım dizime koydum.

"Sayfa yirmi altıya baksana bir," dedi Yağış elindeki kâğıda dikkatle bakarken. "Bu sahne biraz uçmuş. Kim yazdı bu oyunu?"

"Bilmiyorum." Parmaklarımı hızla yirmi altıncı sayfaya doğru harekete geçti. "Son iki oyundur yirmi altıncı sayfada tuhaf bir sahne oluyor." Kaşlarımı çatıldı. "Bir ay içinde iki oyun aldık, iki oyunun da yirmi altıncı sayfada ki sahneleri biraz saykoydu. Oyun yazarı değiştiğinden beri böyle."

"Şu an tüm sayfalar sayko gibi geldi gözüme," diye fısıldadı Yağış çatık kaşlarıyla metni okurken. "Manyak mı acaba?"

Yağış'ın bahsettiği sayfayı açtım.

Kaşlarım çatıldı,

Sevgili Manla, Mantus'u bulabilecek tek kadın sensin. "Mania mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Ne?"

"Manla yazıyor burada."

"Ee?" Yağış omzunun üzerinden bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen okumadın mı bunları? Ben uyurken okuyorsun sanıyordum."

"Hayır, okumadım."

"Senin karakterinin adı Mania." Kaşlarını çatı. "Beğenmedin mi?"

"Mania'nın anlamını biliyor musun sen?"

Yağış bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Gavur ismi?" dedi sorar gibi.

"Geri zekâlı." Gözlerimi devirdim. "Mania'nın anlamı, Cehennem Tanrısı."

"Ee?"

"Bu kaçık her kimse, geçen oyunda da bana saçma sapan bir rol vermişti."

"Rolleri dağıtan Ferruh Hoca değil miydi?"

"Hayır," dedim gözlerimi metne indirerek. "Şu yeni oyun yazarının tek şartı oyuncuların rollerini belirlemekmiş. Güya eski kayıtlarımızı izlemiş ve karakterlerini oluştururken buna dikkat ediyormuş falan. Hatta son iki oyunun sık sık kamera kaydına alınması sebebi de bu, biz çalışmayı bitirdikten sonra kayıtlar ona ulaşıyor, o da oturup izliyor." Derin bir nefes aldım. "Sırf güzel yazıyor diye kapris yapması da ne bileyim... İtici."

"Abartmış," dedi Yağış. "Ama güzel yazıyor."

"Her neyse... Peki bu Mantus'u kim oynuyor? Sakın bana Ömer deme..."

Ömer'den hoşlanmıyordum. Hiçbir zaman hoşlanmamıştım. İnsanlar olduğu yerde dimdik durur ve kendi etrafında bir daire çizerek o dairenin sınırlarına kendi ile alakalı sırtları yerleştirirdi. Ömer'in dairesi dardı. Sırtları yoktu. O kadar olması gerektiği gibiydi ki bu beni bazen fazla rahatsız ediyordu.

Kusursuz insan yoktu. Kusursuzu oynayan insan vardı ve ben gırtlığıma parmak atıp kusmak istiyordum.

"Ömer bayağı iyi çocuk aslında," dedi Yağış. "Neden ona bir şans vermiyorsun ki?"

"Sünepenin önde gideni," dedim baygın bir sesle. "Ee, Mantus'u kim oynuyor?"

"Mantus oyunda değil."

"Ha?" Tekrar sayfaya baktım. "Mantus'u bulabilecek tek kadın Mania'ymış. Hem Mantus yoksa benim bu oyundaki yerim ne?"

"Şu sayfayı iyi oku."

Mantus.

Sevgili Mantus, neredesin?

Çok yoruldum, cehennem ateşiyle boğazımı ıslattım, parmaklarımı kezza-ba bandım, kordan mücevherler avuçladım, közlerin üstünde yalın ayak yürüdüm, sana geldim. Sevgili Mantus, Manla burada, sen neredesin? Ben geldim.

"Ben geldim," diye fısıldadım. "Burada olmayan bir şeyle mi konuşacağım?"

"Evet, sanırım."

Sana sarılacağım Mantus. Ateşe sarılacağım. Sana sarılabilmek için kendimi ateş ile birçok kez imtihan ettim. Cehennem yalnızca birinci katmandı, yedinci katmanı senin için tattım geldim.

Haviye ateşini içtim geldim.

Haviye. Bir uçurumdur, derin bir çukurdu. İçindeki ateşte yalancılar pişirdi. Haviye, ateşin yandığı mekân manasına geliyordu. Yalancılar yüksek bir yerden o uçurumun dibinde yanan kızgın ateşe düşecekti.

Ben o ateşe düşecektim ve belki de düşmüştüm.

Ben bu ruhu bedenden sıyrıldığım gün Haviye çukurlarına gömüleceğimi biliyordum. Yedinci kat.

Birinci kat cehennemdi. Öyle ki en zarifleri oydu. İkinci kat Sair, üçüncü kat Sakar, dördüncü Cahim, beşinci kat Hutame idi. Hele bir altıncı katman vardı ki Haviye'den sonra en korkuncu, en ıstırap vereniydi.

Lezâ.

Ateşe tapanların ini olan, kor halinde saf bir ateş... Şiddetli, dumansız, halis bir ateş... Okuduğum şu cümleyi unutamiyordum: *Hayırlı Kuşkusuz o cehennem Lezâ, kor halinde saf bir ateştir. Derileri kavurur, soyar.*

Ferruh Hoca çalışma salonuna girdiği an bir kalabalık tek sıra halinde sahnenin önünde toplandı. Zorlanarak da olsa oturduğum yerden doğrulurken Yağış elini uzatarak beni yakaladı ve tek seferde çekip kaldırdı.

"Gençler, son durum nedir?" diye sordu Ferruh Hoca elindeki koyu yeşil tel zimba dosyanın içindeki kâğıtları çevirirken. "Sahne dört çalışıldı mı?"

Adının Şerife olduğunu bildiğim kız, "Hocam hafta sonu gerçekleştirdiğimiz çalışmaya sahnesi olduğu halde İs gelmedi," dediği an kaşlarım büyük bir hızla havaya kalktı ve tehdidin yüzümün kıvrımlarına kadar sındığı ters bakışlarımı kızı odakladım. "Hiç öyle bakma, İs, söylemek zorundaydım."

Ferruh Hoca bana bakmadan, "İs," dedi kısık bir sesle. "Bu oyunun başrolü sensin, çalışmalara hepsinden daha çok odaklanman gerekmiyor mu?"

Bir parmak, iki parmak, üç parmak, dört parmak ve beşinci parmak. Yumruklarımı sıkıp, ruhsuz bakışlarımı Şerife denen kuzdan uzaklaştırdım. Tüm günü eğlenerek geçirmiştim, Şerife denen kız bana inatla çalışma olduğunu ve katılmam gerektiğini direten mesajlar atmış olsa da ben bunu umursamamıştım.

Şimdi bana sırtımı dayayıp rahat nefes alabileceğim bir yalan lazımdı. "Evet, İs?" Ferruh Hoca bakışlarını bana çevirdi. "Bana bir açıklaman yok mu?"

Maskelerimi bir bir önüme alıp parmaklarımı yüzeylerinde gezdirerek duruma en uygun maskeyi aramaya başladım. Vakit kısıtlıydı, Ferruh Hoca'nın mavisî baskın yeşil gözlerine dikkatle bakarken zihnimde binlerce kapı açılıyor, binlerce kapı aynı hızla çarpılarak kapanıyordu.

Aniden gözlerim doldu.

Ah. Evet.

Alt dudağımı ısıtarak, ıslak gözlerimle Ferruh Hocaya bakarken çenem de titriyordu, Ferruh Hoca ne olduğunu şaşırılmış şekilde bana bakıp, "İs?" dedi şaşkın bir tavırla. "İyi misin?"

Burnumu çektim. "Üzgünüm," diye fısıldadım. Sesim öyle cansız çıkmıştı ki harfler bile boynunu bükmüşü sanki. "Ben... Gerçekten çok üzgünüm, efendim."

"Güzelim neden ağlıyorsun?"

Yumruklarımı sıktım. Herkes şok olmuş gözlerle bana bakıyordu.

"Bazı şeyler hiç kolay değil," dedim gözyaşlarının arasından. Yağış'ın tuhaf bakışlarını profilimde hissedebiliyordum. Yanaklarının içini dişledim. "Sadece... Aşamadığım bazı şeyler oldu ve ben..."

Olduğum yere çökecek gibi olduğumda Şerife kolumu tutarak, "Ay, çok özür dilerim ben," diye fısıldadı.

Gözlerimi kaldırıp Şerife'ye hayatı boyunca görüp görebileceği en boş bakışı atıp dudaklarımı oynattım: "Sen öldün."

Şerife ürperdi. Ferruh Hoca ve diğerleri hiçbir şey anlamamıştı ama Yağış'ın anladığını biliyordum.

"Çok üzgünüm," dedim tekrar dudaklarımı bükerek. "Buraya yansıt-mamalıydım. Özel hayatım ve sorumluluklarımı birbirinden ayırmam gerek. Çok üzgünüm..."

"Ah benim güzel İs'im," dedi Ferruh Hoca dosyayı tek eline alıp bana doğru yaklaşarak. Elini omzuma koyduğunda zihnimde şimşekler çaktı. Temastan nefret eden tarafım dişlerini sıkarken, doğu gözlerle Ferruh Hocaya baktım. "Sorun değil, güzelim. Bir ara konuşalım, olur mu? Ve sen Şerife, bir dahaki sefere köstebeklik yapmadan önce arkadaşınla konuşmayı dene."

"Ben..." dedi Şerife şok olmuş şekilde.

"Tamam, yeterli." Ferruh Hoca benden uzaklaşıp koltuklardan birine yöneldi. "Sayfa on üç. Hadi gençler, hızlanın."

Tam arkamı döndüğümde Yağış ile göz göze geldik ve yaşlı bakan yeşil gözlerim kısıldı. Yağış da gözlerini kıstı. Çiğerci kedisi gibi sırtıttığım an, Yağış kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı.

"Yağış!" dedi Ferruh Hoca uyarıcı bir sesle.
 "Pardon Hocam." Yağış koluna girip fısıldadı: "Sen gerçek bir şeytanmış."
 Pis pis sırtarak sayıyı çevirip kısaca göz gezdirdikten sonra kapıya
 kenara koydum ve sahnedeki yerimi alırken Yağış'a göz kırptım. Benim için
 bir sahneyi ezberlemesi bir yalanı söylemesi kadar kolaydı.
 "Ah Mantus," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Bu sahne tuhaf. "Gök
 ten yağın yıldız değil, yalanlarım. Görüyor musun? Sakla beni geceye, Yağış
 yağın kızıl ninnisi uyutsun bizi günahlarımızın koynunda... Ah Mantus, ru-
 humda sayısız yanık izi. Haydi durma, bana tenini göster!"
 Güldüm.
 "Sevgili Mantus, bak şafak söküyor!"

Eriyen kanatların sırtlara bıraktığı büyük lekeler, bir savaşın senden ahy
 sana bıraktıklarıydı.

Savaş artıkları.

Tramvayın penceresinde hızla geride bıraktığım her şey sanki ateşten
 yükselen duman gibi hızla kayboluyor, kaybolurken biraz evvel olduğu yer-
 lere is lekesi bırakıyordu. Tramvayın içindeyken zamanın damarlarında ge-
 zinen kan gibi hissediyordum kendimi. Sırt çantam dizlerimin üzerindeydi,
 parmaklarımı birbirine kenetlemiştim ve uzun tırnaklarımla oynuyordum.

Beklediği hiçbir şey kalmamış bir insanın parmak uçlarında öldü-
 kelimeler, bekleyeni olmayan bir insan sabırlara gömülürdü. Beklediğim
 yoktu, bekleyenim hiç olmamış gibi hissediyordum. Tramvay tellerinden
 çıkan kuvvîmlarla öylece ilerlerken düşündüğüm şeylerden biri de buydu.
 Başımı yavaşça cama yasladım, camdan bana bakan yansıma ile birbirimi-
 zi izlemeye başladık.

Kulaklığımda çalan şarkının ritmi, zihnimdeki düşüncelerin özüne
 dalarak onlarla dans etmeye başlamıştı. Gözlerimi yavaşça kapattım, dışarı-
 da büyüyen ışıkların kolları uzayarak zihnime uzandılar, göz bebeklerimi
 oluşturan o siyah nokta, ışığı söndürülmüş bir evin aniden kararır pençe-
 resine benziyordu.

"Ne biliyor ki karşıdaki?"

Yargılıyor doğru bildiği yanlış...

Yanlışsa, doğrunun kamburu..."

Kulaklığımın tekini kulağımdan çekerek çıkardım. Yağış, kulaklığın te-
 kini kendi kulağına yerleştirdikten sonra başını omzuma yasladı, derin bir

nefes aldığını fark ettim. Bir süre o şarkıyı birlikte dinledik. Tramvaydan
 indiğimizde Yağış'ın telefonu çalmaya başlamıştı.
 "Geliyorum ben, aşkım," dedi peronun diğer ucuna doğru yürümeye
 başlarken. Telefonu açtı, kulağına yasladığı sırada hâlâ yürüyordu.

Sırt çantamı tek omzuma taktıktan sonra aşağı sarkan kulaklığın te-
 kine aldırış etmeden tek bir kulaklık eşliğinde şarkıyı dinlemeye devam
 ettim. Hemen peronun önünde dikiliyordum ve önümde yaklaşan tramva-
 yın üzerinden acımasızca geçeceği kısa raylar duruyordu. Bir an gözlerim o
 rayların kenarlarını saran dar boşluklarda takılı kaldı.

Boşluk, boşluğu doğuruyordu. Doğan boşluk, boşluğun sarıkmış göğüs-
 lerinden akan intihar sütlerini içerek bir başka boşluğu doğuracağı boşlu-
 ğu yaratıyordu.

Bakışlarım raylarda dolaşmaya başladı.

Hayatı bir trene benzettiğim zamanlar olmuştu. Hızlı bir trene... Biz in-
 sanlar o tren üzerimizden geçerken hep yerinde sayıp, her gün biraz daha
 aşınan tren raylarıydık. Hayat üzerine aldığı yükleri her seferinde biraz
 daha ağırlaştırarak üzerimizden geçip gidiyordu. Yine de o trenin hareket
 edebilmesi için bizim varlığımıza ihtiyacı vardı. Yumruklarımı farkında ol-
 madan sıktım.

Tipki parçalanarak denizin üzerinde farklı noktalara sürüklenen kaya
 parçaları gibi parçalanmış anılar, suyun üzerinde yüzerek tekrar birleşti.
 Yaklaşan tramvayın rüzgârını daha tramvayın sesini duymadan saçla-
 rımda hissettim.

Dudaklarım aralandı: gerçekleri parçalayıp, aktığı kanıyla besledi-
 ğim yalanların dilimin ucunu uyuşturmaya başlamıştı. Uzun, kızıl saçlarım
 tramvayın yarattığı rüzgârla arkaya doğru savruldu ve ayağım atacağı adı-
 mın açısını ayarlamadan perondan içeri doğru bir adım daha attı.

Tramvayın raylara emanet ettiği darbeleri kalbimin içinde hissettim.
 Zihnimin içinde sıkıca düğümler atıp üstünden kalın yorgan içneleriyle
 geçtiğim anıların tını kaçtı, anılar açılmaya başladı. Düşünmek istemi-
 yordum ama biliyordum ki merhametinin sesini kesebiliyordum ama dü-
 şüncelerin gırtlığını kessen bile konuşmaya devam edebiliyorlardı.

Bedenim öne doğru meyiletti. Saçlarım uçuşurken karanlık peron tren-
 nin ışıklarıyla aydınlandı ve o an Haviye'nin derin çukuruna düşmeye hazır
 olduğumu fark edip kendimi boşluğa bıraktım.

"Duvarlar sır, açıklar dar..."

Çocuk yetişkin, yetişen çocuk,

Büyüdük sandık ve karşılaştık..."

Omuzlarımda hissettiğim bir el, raylara sarkmış bedenimin havada asılı kalmasına yol açtı. Tramvay gürültülü bir şekilde burnumun dibinden geçti ve saçlarım, omuzlarımla yakalayan elin sahlbinin yüzüne savrulmaya başladı; bomboş bakan gözlerim tramvayın yanımdan kayıp gidişini tepkisiz bir şekilde izlemişti.

Parmakları güçlüydü, avucunun içinde ateşi taşıyordu ve bu ateş beni çok yakın bir geçmişi içinde yandığım bir geceye sürüklemişti.

"Neden böylesin?" diye sorduğunu duyar gibi oldum ama belki de bu benim hayal gücümün uydurduğu bir şeydi, bilmiyordum.

Yine de bu kalın sesi sanki duymuştum. Sanki o ses, tramvayın geçerken çıkardığı sese çarparak gücünü kaybetmişti ama bir şekilde kendini bana duyurmuştu. O an bana seslenen kişinin Haviye çukurunun dibindeki şeytan olduğunu düşündüm. Omuzlarımdan elini çektiği an yaşadığım boyluk, içinden ölüsü çıkarılmış bir mezarın dibi kadar karanlıktı.

Bir süre öylece olduğum yerde dikildim. Artık arkamda olmadığımı biliyordum, o kişinin Yağış olmadığını da biliyordum.

"Neden böyleyim?" sorusu döküldü dudaklarımdan. Ardından parçalanmış bakışlarım omzumun üstüne kayd, sol tarafıma baktım. Mavi bir kapüşonlunun kapüşonunu kafasına geçirirken uzun bacaklarının attığı büyük adımları izledim. Kapüşonlu adam rayları takip eden peronun üzerinde ilerleyerek yavaşça kaybolmaya başladı.

"Neden böyleyim?" diye sordum tekrardan.

"İs?"

İrkilerek bakışlarımı Yağış'a çevirdim. Elindeki telefonu kot şortunun cebine sokarken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kulaklığımın düşmüş kolunu tutup kaldırdım, kulaklığı ucuyla tıkadıktan sonra başımı iki yana sallayarak o kapüşonlunun kaybolduğu peronun ters istikametinde yürümeye başladım. Antalya soğuk bir geceye bekçilik yapıyordu. Avuçlarımla birbirine sürterek kaldırımda öylece yürürken Yağış kulaklığında kulaklık olmasını önemsemeden bir şeyler anlatıyordu ama onu duymadığımı biliyordum. Duysam bile dinlemezdim, zihnime devrilen gölgenin çizdiği harfleri izliyordum.

Mantus. Rolüme kendimi neden bu denli adapte etmek zorundaydım? Bakışlarımı yola çevirdim. Hemen karşıdan gelen araçların farları, sokak lambalarının aydınlatığı caddenin ortasında küçük ateş böcekleri gibi görünüyordu. Gözümü alan far ışığı yüzünden kırpıklarım gözlerimin üzerini hafifçe örttü, o an bakışlarımla kapüşonluyu aradığımı fark ettim. Tıpkı Mania'nın Mantus'u aradığı gibi...

Sanki şu an Mania gerçekten bendim, sahnede idim ve ışıklar gözümü alıyordu. Mantus'un oyuna dâhil olmayacağını bile bile onu arayan Mania

gibi, Antalya'nın kalabalık sokaklarında o kapüşonluyu arıyordum. Beni çekep, tramvayın beni parçalara ayırmasından kurtaran ellerin sahibi o mavi kapüşonlu adamdı, buna emindim. Peronda ondan, benden ve arkası bize dönük şekilde telefonla konuşan Yağış'tan başka kimse yoktu. Üstelik duyduğum, gürültünün yuttuğu o sesin bir erkeğe ait olduğundan da adım gibi emindim.

Çok düşünüyordum. Benim derdim neydi? Ne zaman mantığıma erişemeyeceğim bir köşeye geçsem kendime bunu yapıyordum.

Biliyordum.

Ben kendi ölümümün mimarı olacaktım.

Yağış kulağımdaki kulaklığın tekni çıkarıp, "Sana diyorum!" diye homurdandı.

"Ne diyorsun?"

"Karnım aç!"

Gözlerimi devirip etrafıma baktım. Kafelerin çoğu ağzına kadar doluydu ve ağır yemek kokularının birbirine karıştığı bir restorana girmeye de hiç niyetim yoktu. Duraksadım, düşüncelerimi dağıtmanın bir yolunu bulmanın getirdiği rahatlıkla, "Gel benimle," dedim ona pis pis sırtaarak.

"Sen neden öyle pis pis sırtaarsun?"

"Çok seveceğin ve muhtemelen ilk kez tadacağın bir şey yedireceğim sana."

Aniden gülmeye başlayınca duraksayıp ona baktım, aklıma fesat şeylerin düştüğünü anlayınca kaşlarım çatıldı. Sokağa sıralanmış dik merdivenleri inerken, "Yemediğim bir şey yedireceksin demek," dedi, gülmeye devam ediyordu. "Eğer yememiş olsaydım aklıma bir şey gelirdi ama..."

"İğrençsin," diye söylendim ama artık ben de gülüyordum.

"İki yıldır kimseyle yatmıyorum," dedi. "Aslında artık yememiş sayılabilirim..."

"Sen çok edepsiz bir şey oldun benim başıma."

"Gitgide sana benziyorum, bakire midilli," diye dalga geçti benimle. Evet, şu ana kadar biriyle yatmamıştım, hatta yatmayı da düşündüğüm söylenemezdi. Bazı şeylerin gölgesi altında yaşarken bir adamın nefesinin tenimde dolaşmasına izin veremezmişim gibi hissediyordum.

Geçmiş beni takip eden yaralı bir canavardı ve onu ben yaralamıştım, beni yakaladığı anda benden bu yaraların hesabını soracaktı.

Biriyle yatmamış olmam şu ana dek hayatıma birilerinin girmedığı anlamına gelmiyordu. Yaşadıklarım aşk mıydı bilmiyordum ama uzun süren bir beraberliğim olmuştu, bu beraberliğin bana bıraktığı öyle kötü hatıralar vardı ki değil o anıları hatırlamayı, o kişinin adını bile hafızamdan kazıyarak

silme istiyordum. Aslında bana bu hatıraları veren kişi o değildi, o sadece temeli oluşturmuştu ama yine de ben o temelin dibinde yatan bu adamın üzerine enkazlar örterek onu sonsuz bir geçmiş uykusuna yatırmıştım.

"Cidden," dedi sessizlik örucunu bozarak. "Nereye gidiyoruz?"

"Koko'ya," dedim sade bir sesle.

Yağış çantasını düzeltirken, "Neyko?" diye sordu, alnımda antenlerim varmış gibi bakıyordu.

"Koko, Sahilde." Hızlı adımlar atarak onun önüne geçtim. "Seveceğini düşünüyorum. Köfte ekmek gibi düşün."

"Yiyeceğimiz şeyin adı mı Koko?"

"Hayır be," dedim gözlerimi bayıp, yorgun bir ses tonu kullanarak. "Adama Koko diyorlar."

"Ya ya ye koko jambo ya ya ye!" diye absürt bir dans eşliğinde saçma sapan bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Onu tanımayan gibi etrafıma bakınarak, "Cidden..." diye söyledim.

"Ne var ya? Gerisini bilmiyorum zaten..." Omzuma vurdu, ona bakmadım. "Ya tamam, sustum..."

Güldüm. Bir an tramvay istasyonunda ne olduğunu görmüş olabileceği düşüncesi zihnimi bir bıçağın ucuyla eşeledi. Acaba görmüş müydü? Yine de yapmayı planladığım şeyi söylemek zorunda kalacağım için bu soruyu ona sormaktan vazgeçtim. Görmüş olsaydı muhtemelen şu an ağzıma sığıyor olurdu zaten. Onun ruhunu da kendi ruhumu etkilediğim gibi olumsuz yönde etkilemek istemiyordum. Biz Yağış ile siyah ve beyaz değildik, biz Yağış ile griydik. Yan yana durduğumuzda iki farklı renk değil, birbirine karışmış, birbiri olmuş bir renk görüyordu insanlar.

Koko'nun kokoreç arabasının olduğu yere geldiğimizde bizim dışımızda birkaç arkadaş grubunun daha Koko'nun ekmek teknesinin etrafına koyduğu hasır iskemle ve masalarda oturuyor olduğunu gördüm. Kokorecin kokusu sahildeki denizin tuz kokusuna karışmıştı. Yağış'ın kaşları çatıldı, boş masalardan birine doğru yürüyorduk. "Kısaca kokoreç yiyeceğiz diyebilirdin," dedi burnunun kemerini sıkarak. "Tuhaf kokuyor."

"Hiç yemedin sonuçta," dedim. "Atraksiyon yaratmak istedim."

"Bu atraksiyon leş gibi kokuyor," dediğinde karşı karşıya oturduk. Turşu bidonuna bakmaya başladı, açık renk kaşları çatık duruyordu. "Zehirlenmeyeceğim, öyle değil mi?"

"Güven bana, kokoreç sen onu yedin diye zehirlenir ama sen zehirlenmezsin."

"Şu bidonu kafana yersin," diye homurdandı. "Babam falan hep yiyor ama ben kokusundan dolayı yemeye cesaret edememiştım hiç."

"Dikkatini vererek kokladığında köfte de kokar, Yağış. Sen hiç tadına bakmadığın için tadını bilmiyorsun ve bu yüzden kokusundan yola çıkarak yorumlarda bulunuyorsun. Tadına baktığında sevmeye ihtimalin çok yüksek. Ben seveceğine eminim."

Koko esmer, uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Onun bir roman olduğunu biliyordum, bunu bilmek için onun hakkında bilgi sahibi olmama gerek yoktu. Aksanı, konuşma tarzı ve sıcakkanlı yapısı onu çok çabuk ele veriyordu. "Oj" geldiniz be canım," dedi beni tanıdığı için gülümseyerek. "Nasilsin be güzelim?"

"Aynı," dedim gülümsemesine gülümsememle karşılık verip. "Biz iki yanımızı alırsız, Koko. Acı olmasın."

"Ne acı yersin ne de yaptığım o mis gibi sumaklı soğan salatasından yersin be," dedi huysuzlanarak. "Ne içecen bakayım yanında?"

Yağış, "Ben bir diyet kola alabilir miyim?" diye sordu.

Koko, "Tabii ki de be canım," dedi, bana baktı. "Sen ne içersin kırmızı lım sana yandı canım?"

"Kola olur," diye mırıldandım, tırnaklarımı masanın üzerine ritmik bir şekilde vurmaya başladım.

"Ey be Koko be! Bak bakayım burayı!" diye bağırdı genç bir adam. "Beş saattir seni bekleriz be, takıldın gacıların" masasına. Öldük aklıktan be ya!" "Aman sen gene hep ölürsün aklıktan be!" diye bağırdı Koko. "Getirecem zıkkımını, sus gare aç herif."

Koko masadan uzaklaşınca gözlerim az önce ona bağıran genç adamı buldu. Hava soğuktu ama adamın üzerinde kısa kollu siyah bir tişört vardı ve tişörtün açıkta bıraktığı kollarının belirli kısımlarına dağınık şekilde yerleştirilmiş dövmeleri görebiliyordum. Yavaşça önüme döndüm.

Yağış, "Romanlar çok şirin konuşmuyor mu?" diye sordu. "Bazen onları pek anlayamıyorum ama beni gülümsetiyorlar."

Başımı sallamakla yetindim. Koko'yu severdim. Bir kokoreç arabası ile sabaha kadar burada durur, gelen ayyaşların kahrını çeker ve sabaha kadar yanan ocağın önünde yaz kış demeden ter dökerdi. Bir karısı, dört çocuğu olduğunu biliyordum. Yakın zamanda bir bebeği daha olduğu için işleri iyice sıklaştırmış, artık gündüzleri bile ocak başı yapar olmuştı. Kendine dinlenme payı yaratmıyordu.

Küçük, sarı lambalar tepede yanıyordu ama sahil yine de loştu. Denizlin diğer ucundaki ışıkların küçük sim parçaları boyutundaki parıltılarını görebilmek mümkündü. Denize düşen yakamozun dalgaların kollarında

* Yazar Notu: Karakterlerin şivelerini, konuşma tarzlarını daha iyi yansıtabilmek adına, şiveli konuşan karakterlerin replikleri olduğu gibi yazıldı.

** Gacı: Argo dilde kadın.

İkiliğe gıdıp gelişini, ninniye muhtaç bir bebek gibi beşiğinde sallanıp izliyordum.

Koko siparişlerimizi getirdikten sonra kısaca makara yapıp uzaklara. Yağış'ın kokoreci yerken vereceği tepkileri ölesiye merak ediyordum. Kolamın içindeki turkuaz renkteki pipeti birkaç kez kolanın içinde döndürdükten sonra koladan bir yudum aldım. Bakışlarım Yağış'ın yüzünde bir çerçeve gibi asılı duruyordu.

Kokoreçten bir lokma ısırdı.

Yavaşça çiğnemeye başladı, ifadesi başta stabil olsa da lokmayı yutduğunda gözlerinin parladığına yemin edebildim. "Vay!" dedi kolasına uzanarak "Güzelmiş."

"Lezzetlidir." Kendi kokorecimden bir lokma aldım. Çiğnerken, "Beğendin mi cidden?" diye sordum.

"Evet. Daha önce neden yemediğimi sorguluyorum şu an..."

"Çağlar çok sever kokoreci, keşke burada olsaydı," dedim koladan bir yudum alarak "Onu özledim."

Yağış'ın dudakları büktü ama yorum yapmadı. Çağlar, dayım ve dedemden sonra hayatıma kabul edebildiğim tek adamdı. Bir de eski yazanımız Haluk abl vardı, onu da çok severdim...

Erkeklerle karşı ördüğüm bir bariyer vardı, Çağlar bu bariyeri yıkarak içeri girdiğinde en az benim kadar yaralıydı. İyi bir dosttu, bazen iyi bir abiydi. Gece kulüplerinde, mekânlarda şarkı söyleyerek geçimini sağlıyordu. Son iki aydır yanımızda değildi, İzmir'de bir gece kulübünde geçici olarak çalışmaya başlamıştı ama bir haftaya kalmaz geri döneceğini biliyordum.

Yağış her lokmasında biraz daha keyifleniyordu. Bense yalnızca ilk lokma almış, gözlerimi denizin hırçın dalgalarına dikmişim. Bir süre yediğim şeyin tadını alamadım. Kokular hep vardı ama tat alma yetimi kaybettığım zamanlar oluyordu. Çatıklarına ayrılmış, parçalanmış bir ruhun dili olmuyordu.

Yine de tadını alamadığım birçok şeyin kokusunu alabiliyordum. Bir cesedin tadına bakamazdınız ama onun kokusu her şeyi açıklardı ve bazı kokuların kendine ait sesleri vardı.

Sana geçmişten bir şeyler fısıldardı.

"Baksana," dedi Yağış ağzını beyaz peçeteliktan aldığı peçeteyle yavaşça silerken. "Bu ne eti?"

"O et değil." Gözlerimi denizin dalgalarından ayırarak arkadaşşıma çevirdim. "Bağırsak o."

Yağış durdu, ağzındaki lokmaya aldırmadan ağzı açık bir şekilde bir süre aval aval bana baktı. Ellerini yavaşça iki yana açarak, "Ne?" dedi.

"Bağırsak."

Düz, ruhsuz, bomboş bir bakışma...

Yüzündeki ifadenin bir ev gibi çoktüğünü gördüm. "Sen bana, sana bok yedirdim mi diyorsun kibarca?"

Dudaklarımı büzüp, kaşlarımı kaldırarak, "Bilmem," diye mınıldandım. Gülmemek için kendimi kısıyordum. "Sayılır."

Yağış başta idrak edemiyormuş gibi öylece yüzüme bakıp kaldı. Ardından peçetenin içini açıp ağzındaki peçeteye tükürmeye başladı. Bunu yaparken yüzünde öyle bir ifadenin ayak izleri belirmişti ki birazdan olacakları az çok kestirebiliyordum.

"İs," dedi dişlerini sıkıp, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Ne bok yedik biz?"

Kendimi tutamadım, attığım kahkaha tüm gözlerin üzerimize çevrilmesine neden olurken, "Ne bok yedin sen, Yağış?" diye sordum.

"Senin ben ağzına sıçayım!" dedi, oturduğu yerden hisimla kalktı. "Bok mu yedik oğlum biz? Bok yedik! Bok yedik, bok! Bok bu be!"

Koko, "Ay ne bağırsak bu kız kuyruğuna basılmış gelincik eniği gibi?" diye bağırdı. "Abe bok değil, bağırsak o. Temizledim ben boklarını onun."

"Temizledim diyor bir de ya!" Yağış avucunu ağzına örterek yüzünü buruşturdu. "Kusacağım beni!" Aniden iskemlenin üzerine basarak masaya çıkınca ona dehşet içinde baktım. Yemek yiyen insanlara doğru bakarak bağırmağa başladı. "Ya dursanıza, yapmayın! Bok be o! Bok yediyorlar bize!"

Biraz önce Koko'nun konuştuğu genç adam, "Sen onun ne olduğunu bilmeden mi yedin?" diye sordu gülerek.

Yağış beni işaret ederek, "Bu kız yüzünden!" diye bağırdı. "Ya bir bok bu kadar lezzetli olabilir mi? Bak bu şerefsizliktir!" Ben gülmeye başlayınca ayağını ağzıma doğru sallayıp beni ağzıma vurmakla tehdit etti. "Ayağımla girerim ağzına! Gülmeyin!"

Aynı adam, "Sen hep böyle ne olduğunu bilmediğin şeyler mi yersin be?" diye sordu, sesindeki alay o kadar belirgindi ki yanındaki arkadaşı da gülmeye başlamıştı. Yağış ayağı havada, tek kaşını kaldırarak çocuğa doğru döndü. "Ne dedin sen?"

"Bok yedirdi bana diye yutuyorsun orada," dedi adam. "Kimse sana zorla bir şey yedirmemi." Adam yamuk yamuk güldü. "Kendi isteğinle yedin." Yağış kaşlarını kaldırdı. Ayağını indirdi, masanın üzerinde durmuş, elini de beline koymuştu. "Sana ne?" diye sordu, ardından yüzünü buruşturdu. "Tipe bak, papağana benziyor?"

Adam gülerken bir an bozuldu. "Ne?" dedi kaşlarını çatarak. "Ney? Ben mi?" Yanındaki mavi gömleklili diğer adama doğru döndü. "Bana mı dedi lan onu?" Yağış'a baktı. "Bana mı dedin be sen onu?"

Mavi gömleklili arkadaş, "Oğlum yemin ediyorum ağzımdan random almamak için zor tutuyorum kendimi," dedi. "Çuk oturdu. Gacı iyi döşedi sana." "Sikerim belanı, Cemil," dedi Yağış'ın papağanına benzettiği genç adam. Bakışları tekrar arkadaşını odağına aldı. "Oradan bana laf yetiştireceğine otur da yediğin boku düşün biraz."

Yağış başını sallayarak, "Doğru," diye mırıldandı. Ardından bana baktı. "Sen çok hain bir insansın. Kalk gidelim, çok gerildim."

Oturduğum yerden kalkarken hâlâ gülüyordum. Borcumuzdan fazlasını masaya bıraktıktan sonra çantamı omzuma atıp arkadaşımın arkasından yürümeye başladım. Yağış genç adamların oturduğu masaya bakarak, "Biraz daha kalırsak şu papağanın tüylerini yolacağım," diye söylendi.

Genç adamın bize baktığını gördüm. Göz rengini net olarak seçemiyordum ama açık renk gözleri olduğu belliydi. "He hanım abla, yolarsın," diye dalga geçti genç adam. Yağış'ın daha da sinirlenerek homurdanmasıyla onun koluna girip çekştirerek huzlanmasını sağladım. Yağış söylenerek yürümeye devam ederken bakışlarımı omzumun üzerinden arkama, az önceki adama çevirdim.

Saçlarıyla uğraşırken adının Cemil olduğunu öğrendiğim mavi gömlekiye sokulup, etrafı kolaçan ederek şu sözleri söyledi: "Abe Cemil, benzemem değil mi ben papağanlara? Niye dedi o gacı bana öyle? Şukar" herifim be ben, güzelim be." Saçlarını geriye doğru yatırdığını görünce dudaklarını birbirine bastırdım. "Ne papağanıymış be o." Durdu, etrafına bakındı. "Ayna yok mu be burada?"

"Bu gece de bizde kalacağını düşünmüştüm," dedim Yağışların kapısının önünde dikilirken. Oturdıkları site belli bir saatten sonra çık sesinden bile rahatsızlık duyacak türden sakin insanların oturduğu elit bir siteydi. Bu yüzden kapının önünde sessizce konuşuyorduk. Alt katın ışıkları kapalıydı, önünde durduğumuz kapının hemen tepesinde duran sensörlü lambanın yaydığı ışığın altında duruyorduk.

Aslında binadaki sakinlik bizi pek etkilemiyordu. Yağışlar ikinci katta oturduğu için sorun yoktu, alt komşularının balkonunun korkuluklarına tutunarak ikinci kata, yani Yağış'ın odasına tırmanmak mümkündü. Bunu bazı geceler odasına oradan dalış yaptığımız için biliyordum.

Yağış, çantasının ön gözünden anahtarını çıkarırken, "Kaç gündür kovup duruyorsun beni," diye fısıldadı. "Şimdi evime geldim diye oturup ağlayacakmışsın gibi bakıyorsun." Anahtarı yavaşça salladı. "Bir karar ver..."

* Şukar: Güzel, hoş.

"Şaka yaptığımı biliyorsun."

Onun varlığına alışmıştım. Sık sık bizde kalıyordu, ne zaman evine dönse onun boşluğu evin içini ağzına kadar dolduruyordu ve ben dolan evin içinde yavaşça boğulmaya devam ediyordum. Oysa o varken öyle değildi; sohbet ediyorduk, dizi izliyorduk, bir şeyler yiyorduk ya da yatağın aynı köşelerine uzanıp sessizce telefonlarımızla ilgileniyorduk ama yine de bir arada olmak, kafamı dağıtmama yardımcı oluyordu. Gülmüsedim. "Aslında bu gece de sizde kalmayı düşünüyordum ama annem huysuzlanıyor. Sizin evdekiler beni bizim evdekilerden daha fazla görüyor..."

"Annen de haklı," diye fısıldadım.

"Bana kalsa bütün günümü seninle geçirebilirim. Evdeyken sıkılıyorum."

"Ne boklar yediğini merak ediyordur kadın haklı olarak," diye dalga

geçtiğimde başımı iki yana sallayarak yüzünü buruşturup elindeki anahtarın asılı durduğu süslü anahtarlığı omzuma vurdu.

"Bu yapığının bir bedeli olacak biliyorsun," dedi bu kez gülerken. "Hazar buraya kadar gelmişken içeri gelsene, bir şeyler içerdik."

"Beni yalozuklu bir adamı evine davet ederken attığın zarfı atarak eve atmaya mı çalışıyorsun?" Ona büyük bir tebessümle baktım ama teklifini nazıkçe reddettim. Birkaç dakika daha ayaküstü sohbet ettik ve ondan ayrılıp binadaki karanlık merdivenlerin aydınlanmasını sağlayarak yavaşça merdivenleri inmeye başladım. Her beş adımdan sonra bir diğer sensörlü lamba yanıyordu. Bu bahçeye çıktığımda da devam ediyordu. Apartmanın kapısından çıkıp sitenin çıkışına yönelirken güvenlik görevlisi Mecmun abi ile kısaca selamlaştık ve kendimi ara sokağın karanlık kusan kollarına bıraktım.

Sokak sessiz ve kimsesizdi. Sokağı oluşturan paragrafları sayfaya işleyen Tanrı'nın parmaklarının arasında tuttuğu kalemin mürekkebi kaldırım taşlarının arasından dışarı taşıyordu. Her yirmi metre aralıkta bir sokak lambası olduğu için etraf loştu. Ana caddeye çıktığında sokak lambaları daha bitişik olduğu için karanlık seni sarmıyordu ama şu an yürüdüğüm sokak oldukça karanlık ve ıssızdı. Tanrı'nın terk ettiği bir roman sayfası gibi orada öylece yaşıyordu ama onu okuyan kimse yoktu sanki.

Sokağın sayfalarında gözlerini gezdiren bedeninin sahibi yalnızca bendim. Ruhumun kurumuş topraklarını, baş başa kaldığımda öldürdüğüm hislerin kanıyla sulamaya başladığım zamandan beri daha farklı bir insanımdım. Katlaşmış, kalıplaşmıştım. İnsan kalıbına girdiğim gün, bir çocuk kalıbına hiç sahip olamadığımı hissettiğim ilk gündü.

Kalibının şeklini alan her insan katılaşmaya mahkûmdu; aksi takdirde o kalibın içinde buharlaşıp, uçar giderdi. Yürüdüm. Attığım her adım, to-

puklu botumun geceye emanet ettiği telef edilmiş seslerin parçalarını so-
kağın görünmez duvarlarına çarpıyordu. Karanlık bir sokakta yürümünün
en güzel yanı, kafanı kaldırdığında daha fazla yıldız görebilmektir.

Yıldızlar, kayıp ruhların pusulasıydı.

Burnumdan verdiğim nefes, gecenin içine beyaz bir çizik attı. Hava
soğuktu, nefesim bile soğukun sandığını sırtlanmış bir hamal kadar sancı-
rı hastalıklı zihnimin sofrasına dökülmeye başladığında kaşlarım çatıldı.
Omzuma dokunan avuçların içinde yanan ateşin sıcak yalazasını hâlâ köp-
rücük kemiklerimde hissediyordum. Sanki ateş onun avuçlarından omuz-
larıma dökülmüş, köprücük kemiklerime akmıştı. İçinde soğuk ısırdıkları
taşıyan hafif bir meltem saçlarının arasından geçip gitti.

Sanki ben basit bir yaraydım.

Sanki ruhumda bir cüzam^{*} vardı.

Yolun sonundaki yokuşta bir incir ağacı görünüyordu. O incir ağacının
karşısındaki binanın ikinci katında evim, üçüncü katında odam vardı; oda-
mın ışığı sönmüştü. Uzaktan da olsa odamın penceresini görebilmek müm-
kündü. Hemen yolun başındaki çocuk parkına yöneldim. Her gece olmasa
da çoğu gecemi bu çocuk parkının terk edilmiş, eski ve yağlanmadığı için
gıcırdayan salıncağının üstünde düşünerek geçirirdim.

Aslında çocuk parklarının pek de iç açıcı anıları yoktu. Belki de ben
kendi kendime eziyet etmeyi seven bir kaçıkıttım, bilmiyordum.

Avuçlarım sanki içinde bir şeyi saklıyormuş gibi sıkı sıkıya kapalıydı
yine. Sanki avucumda bir kalp taşıyordum ve birine elimi uzatacak olsam,
karşımdaki kişi o kalbi benden çalacaktı. Belki de avucumda sakladığım o
kalp, göğsümün altındaki kafesin arkasına yerleştirmeye korktuğum kendi
kalbimdi.

Çocuk parkının girişine adım attığım an gözlerim salıncağımın olduğu
en uç köşeye çevrildi ve o an ileri doğru uzanan adımım havada kaldı.

Salıncağımın yanında her daim boş duran salıncak, şu an boş değildi.

Salıncağın üstünde hareketsizce oturan kapüşonlu adamın yüzünü
göremesem de uzun boylu olduğunu anladım. Uzun olduğu için epeyce
kırmak zorunda kaldığı bacaklarından anladığım kadarıyla bir dev ile aynı
boyda falan olmalıydı. Bir an kapüşonlunun mavi olup olmadığını anlamak
için yanına gitmek istesem de adımım hâlâ havada duruyordu. Adamın
parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucundaki turuncu ateş küçük bir
nokta şeklinde yanıyordu.

* Cüzam: Cüzam veya lepra, Hansen basılı (Mycobacterium leprae) adı verilen bir
mikroorganizmanın yol açtığı, çevresel sinir sistemi ve deri başta olmak üzere birçok
sistem ve organı etkileyebilen, bulaşıcı bir hastalıktır.

Tam geri adım atacaktım ki bir yabancidan korkmadığım gerçeğiyle
bir kez daha yüz yüze getirdim kendimi. Bir aptal gibi kaçmamayı, cesur
olmayı çok değil, kısa bir süre önce öğrenmiştim.

Ben bir kadındım, bu dünyadaki en büyük yüklerin sırtına bindiğini bi-
liyordum; bazen taşıdığım en ağır yük, kadın olmakmış gibi hissediyordum.

Salıncağıma doğru kararlı adımlarla yürümeye başladım, adam hare-
ket dahi etmiyordu. Dirsekleri dizlerinin üzerinde duruyordu, sigarasın-
dan kıvrılan dumanlar tahayyül edilemeyecek şekiller çiziyordu. Sigaranın
ucundaki ölmüş külün cesedi yere düştü.

Ona ağırdanmadan hemen yanındaki boş salıncağa oturdum.

Yanan bir ateşe burnumu uzatmışım gibi ciğerlerime doluveren du-
man ve ateş kokusu bir an için genzimi yakınca kafamı kaldırdım, kaşlarım
çatıldı. Salıncakta hafifçe hareket ettim, salıncağın artık yağlanmak için yal-
varan demiri gıcırdamaya başladı.

Bir korku filmi andıran o sesi dinlerken yanımda oturan adam tep-
kisizdi.

Üstündeki kapüşonlunun mavi olmadığını fark ettiğimde zihnimde be-
liren mavi kapüşonlu adam yavaşça parçalara ayrılıp yok oldu. O olmasının
zaten imkânı yoktu.

Ateşin kokusu çok yakından geliyor, ciğerlerimi sızlatıyordu. Bu rahat-
sız edici bir koku değildi ama beni huzursuz etmişti. Sigarasının uzayan
külü bir kez daha yere devrildiğinde göz ucuyla ona baktım. Siyah kapüşon-
lusunun sakladığı yüzü karanlık bir gölgeyi andırıyordu. Kirpiklerinin uzun
olduğunu, kapüşonludan bile belli olan uzun, siyah kıvrımları gördüğüm an
anlamıştım.

Çantamdan sigara paketimi çıkarıp sigarayı dudaklarımın arasına sa-
bitledikten sonra çantanın içindeki çakmağı aramaya başladım. Çantanın
içi anacak babacık yeri olduğu için çakmağı bir türlü bulamıyordum.

Her ne kadar onunla konuşmak istemesem de, "Ateşin var mı?" diye
sordum kısık bir sesle.

Cevap vermedi.

Gerçekten bozulmuştum ama yine de aldırış etmedim. Sigara hâlâ du-
daklarımın arasındayken öylece ileriye, sokağın diğer ucunda yanan sokak
lambasını izlemeye başladım. Bir an onun olduğu salıncaktan bir gıcırta sesi
yükseldi. Omzumun üstünden ona baktığım an onunla yüz yüze geldim.

Yüzünü göremiyordum.

Eli enseme kaydı an gözlerim ırileşti ve dokunduğu yerde ateşin hız-
la ilerlemeye başladığını hissettim. Tenim, bu dokunuşu anında tanıdı. Diğer
elinde tuttuğu sigarayı dudaklarına götürdü, aniden bana yaklaşmış

sigarasının ucunu sigaramın ucuna bastırdı. Sigarasından derin bir nefes alarak sigaranın ateşini harladı. Sigaram onun sigarasının ucunda yanan ateş sayesinde yanmaya başladığında başımın içinde oturan aklıma düşen tek şey, kafamın içini terk edip gitmekti.

İntihar ve ölümün arasına girmiş bir nabız sesi zihnimin odalarını hızla kuşatmaya başladı.

Oluşan turuncu ışık yalnızca gözlerini aydınlattı.

Sanki onu hayatımda yalnızca bir kez görmüş ve asla unutamamıştım.

Simsiyah, uzun, sürmelenmiş gibi görünen kirpiklerinin arasında saklanan kor yeşili gözler ortamımda yanan ateşin bile elini uzatmaya korkacağı kadar yakıcıydı. Ateş, onun yalnızca gözlerini sunmuştu bana. Bakışları dumansız bir ateş gibi durgundu ama yanıyordu. Kor halinde saf bir ateş.

Tıpkı Lezâ ateşi gibi.

Kor yeşili gözlerine baktım.

Gözlerinde yeşil bir lezâ vardı.

Yaktı.

Sigaramı.

Söktü.

Şafak.

2. PERDE Kor

Kor, cinayetinin failli olduğu ateşin en durgun ve aynı zamanda en de tehlikeli haliydi.

Sanki o gözlerin içinde derin bir şekilde içeri doğru kazılmış kuyular vardı ve o kuyuları mezar olarak kullanan bir katil, yaktığı cesetleri o derin çukurların içine atıp üzerlerini örtmeden öylece çürümeye terk ediyordu.

Yanmış bir ceset çürür müydü?

Onun yeşil gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ruhumun yanmış cesedi yeşil bir tabutun içinde gibi görünüyordu.

Elleri yavaşça benden uzaklaştı. Nabzımın etrafında dikenli teller vardı ve sanki nabzım tenimin altında her dalgalandığında dikenler damarlarıma batıyordu. Gözleri tekrar karanlık ile örtüldü ama sanki hâlâ gözlerimin içinde, burnumun dibinde duruyordu. O yeşil gözlerin belirgin rengi bana bir şeyleri hatırlatıyor, ardından da hatırlattığı şeyleri diri diri yakıyordu sanki. Yanan hatıraların küllerini uçuşurken zihnimin duvarlarına yapıştırıyor, yapıştığı duvarda ısı lekeleri bırakıyordu.

Hicbir şey söylemeden bakışlarımı telaşsız bir şekilde önüme çevirdim. Yanan sigaramı iki parmağımın arasına sıkıştırarak dudaklarımdan uzaklaştırdım. Kafamın içinde ağırlığını hissettiğim düşünceler sessizce beni izliyorlardı.

Burnundan derin bir nefes aldığını duydum, aldığı nefesin sesi sessizliğin sırtına bir ok gibi saplandı.

“Çocuk parkları.”

Sesi, şimşegin gökyüzünü aydınlatıktan hemen sonra attığı çığlık sesi kadar gür, kalın ve toktu.

"Çocuk parkları ve trenler."

Bir an için şakağıma kurşun saplanmış gibi hissetsem de tepki vermedim.

"Çocuk parkları çocuklar içindir ve trenler de yolculuk yapmak için." Sesi çok kahındı, bu beni ürpertişti. Dudaklarından dökülen kelimeler yan yana gelip bir cümleyi oluştururken o kadar cansız konuşuyordu ki bir an bir cesedin sesi çıksa sanırım böyle olurdu, diye düşünmeden edemedim.

"Aksini iddia eden mi oldu?" diye sordum çatık kaşlarla, ardından sigarayı dudaklarıma yerleştirdim.

"Gece yarısı çocuk parkında olan bir yabancıya, 'Ateşin var mı?' diye sorulmaz. Ateşi olmayan bir yabancı gecenin bu saatinde zaten bir çocuk parkında oturmaz," dedi dümdüz, ruhsuz bir sesle.

Ona doğru dönerken sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırdım. "Ne saymıyorsun?" diye sordum, sigaranın dumanı usulca dudaklarımdan dışarı süzülüyordu. Süzülen gri duman ikimizin arasına bir örümcek ağı ördü. Duman dağılana dek onun yeşil gözlerinin izine dahi rastlayamadım, duman dağıldığında ise o yeşil gözler orada, yüzünün ortasında duruyordu.

"Trenler yolculuk yapmak için kullanılır, intihar etmek için değil," dedi bana bakarak. Karanlık olduğu için yüzünü tam olarak göremesem de kurduğu cümle tıpkı bir bıçak gibi zihnimin ortasına saplandı. Bıçağın kemik kadar sert olan sapı onun avucundaydı ve zihnimden oluk oluk yaşanan o ana ait olan bozuk kan akıyordu.

Sırt çantam yere düştü, bu duruma aldırmadım. Şoka uğramış gözlerle yüzünü net olarak göremediğim bu adama baktığım sırada adam yere eğildi ve çantamdan dışarı fırlayan piyes metinlerini çantanın içine tıkıştırıp çantayı bana doğru itti.

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki kafasını kaldırıp karanlık gölgelere sahip yüzünü yüzümün yakınlığına sabitledi. "Bir de bir yabancıya yüzüne sigara dumanı üflersen o yabancı seni yanlış anlayabilir," diye ekledi konuşmamıza izin vermeden. "Hadi eyvallah."

Salıncaktan kalktığı sırada ona şaşkına dönmüş gözlerle bakıyordum. Eliindeki sigarayı yere attı, ellerini kapüşonlusunun ceplerine sokup parkta çıkışına doğru yürümeye başladı. Uzun bacaklarının onu benden uzaklaştırmak için attığı her bir adımı, benim attığım dört adıma bedeldi sanırım.

Tam parkın çıkışında duraksadı.

"Her zaman bu kadar şanslı olmayabilirsin, Mania," dedi bana bakmadan. "Unutma, trenler yolculuk yapmak içindir."

"Mania?" Çılgına dönmüş bir şekilde adamın sırtına bakarken kaşlarım çatılmıştı. "Şapık falan mısın sen? Nereden biliyorsun bunları?"

Kafamın içinde sayısız tahmin yürütüyordum, hepsinin avuç içlerinde deşetin izleri vardı ve delirmiş gibi kafalarını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Başını iki yana salladığını gördüm, sol elini yavaşça kaldırdı ve dirseğinden kırarak avucunu ensesine bastırdı; ensesini ağır ağır ovdu. Ardından kapüşonlusunun şapkasını indirdi. Siyah saçları gür ama kısaydı. Büyük, karanlığa rağmen bir ölünün ell kadar beyaz görünen elinin uzun parmaklarını kısa, siyah saçlarının arasından geçirip saçlarını yavaşça dağıtarak kaşdı.

"Düşen kâğıtta adının Mania olduğu yazıyordu," dedi bana bakmadan.

"O bir piyes metini."

"İyi işte," diye fısıldadı karanlık duygular uyandıran bir sesle. "Ne fark eder?"

"Gözlerin karanlıkta bu kadar iyi mi görür senin?"

Saçlarının arasında duran uzun parmaklarının hareketi kesildi. Bir süre öylece bekledikten sonra derin bir nefes aldı.

"Sevgili Mania," dedi cehennem gibi bir sesle. "Mantus'u bulabilecek tek kadın sensin."

İlklereime dökülen ateşi hissederken öylece bakakaldım.

"Evet, gözlerim karanlıkta iyi görür. Tam olarak böyle yazıyordu."

Karnıma bin tane bıçak saplanmış gibi hissederken, "Peki Mania'nın ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordum kısık bir sesle.

Tekrar yürümeye başladığında bana cevap vermeyeceğini sandım. Parktan çıktı. Dik yokuşa yönelirken onu hâlâ görebiliyordum. İncir ağacının önünde duraksadı. "Bunu yalnızca bir trenin önüne atlamayanlar anlar" Kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirdi ve hiçbir şey söylememe izin vermeden dik yokuşu hızlı adımlarla tırmanıp şafağın içinde kayboldu.

"Tren değil," diye fısıldadım gözlerim boşluğa tutunduğu sırada. "Tramvay."

Sesimi yalnızca gece duydu. Parktan çıkıp eve doğru yürürken hava iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Dudaklarımdan dışarı soğukun kollarına benzeyen beyaz buharlar sızıyordu. Yokuşu ciğerimi yakan soğuğa karşı duran bir şövalye gibi tımandım. Oturduğum binanın hemen karşısında büyük, dalları neredeyse yerlere kadar uzanan bir incir ağacı vardı, o incir ağacının altında oturan siyah kedi ile göz göze geldik. "Pisi pisi," diye mırıldandım, kuyruğunu yavaşça sallayıp patisini ağızına götürdü, telaşsız bir ritimle patisini yalamaya başladığı sırada hâlâ bana bakıyordu. Binanın demir bahçe kapısını iterek açtım, içeri girdiğim an beni fark edip yanmaya başlayan cılız ışıklı sensörlü lambanın aydınlatığı dar merdivenleri yavaşça tırmanmaya başladım.

Ayaklarım, omuzlarım ve en kötüsü de zihnim ağrıyordu. Bir an önce duş alıp yatağa girmek istiyordum. Anahtar kapı deliğine sokup anneanne mi uyandırmamak için oldukça yavaş bir şekilde kapının kilidini açarken, çantamın askısı omzumdan aşağı doğru kayarak beni akrobatik hareketler yapmak zorunda bırakmıştı. Kapıyı yavaşça açtım. Salonun perdelerinden içeri sızan sokak lambasının aydınlattığı koltuklar odağıma girdi. "Öldürecek beni," diye fısıldadım gözlerimi bu kez merdivenlere çevirerek. "Bir gün cidden kırarak tüm kemiklerimi..." Derin bir nefes alarak kapıyı kapattım. "Oh, Allah'tan uyumuş..."

Yine de anneannemin uyanma ihtimali, olası bir iç savaşın hızlanarak ülkeye yayılıp tüm şehirleri ateşe vermesi demekti. Yavaşça eğilerek ayağımdaki topuklu botları çıkarıp tek elime aldım ve parmak uçlarımda yükselerek mutfığa yöneldim. Mutfağın kapısı aralık duruyordu, içeriden hafif bir ışık sızıyor ve cızırtılı bir radyo sesi geliyordu.

"Hay aksi," diye mırıldandım. "Yakalandık sanırım."

Kafamı yavaşça kapıdan içeri uzatınca mutfağın balkonuna açılan cam kapının açık olduğunu gördüm. Mutfak masasının önünde sırtı bana dönük pozisyonda oturan kişi dedemdi. Önünde buz gibi olduğu şişenin etrafından akan su damlalarından belli olan bir bira şişesi vardı. Dinlediği radyo kanalında cızırtılı bir Müzeyyen Senar şarkısı çalıyordu.

Bir an gevşediğimi hissettim, ardından kalbimin hızla çarpmasını sağlayan özlem duygusunun yavaşça yükselerek boğazıma sevinç tırnaklarını batırmasıyla gözlerim iri iri açıldı. Onu çok özlemiştim, onu özlememem imkânsızdı. O benim hayatımı güzelleştiren tek adamdı. Tabii dayım bunu duyacak olursa bacaklarımı kırardı...

"Dede!"

Dedem oturduğu yerde sıçradı, endişeli gözlerle kapıya baktığı sırada yüzüme köklerini hızla salmış geniş bir tebessümle ona bakıyordum. Beni gördüğü an gözlerini saran endişe yerini şefkate devretti. "Anneannen olacak çatlak karı sandım," dedi sessizce. "Dedesinin gülü, gel bakayım!" Dedem bana kollarını açtığı anda elimdeki botları yere fırlatıp onun kollarına atılmam bir oldu. Dedem kollarına atıldığım ikinci adamdı. Kollarına atıldığım bir diğer adam ise dayımdı. Karşı cins olan büyük bir güven kargınlığım vardı, bunu yenemiyordum ve yenmek istediğim de söylenemezdi. Ama dedem ve dayım daima farklı, özel ve güvenilir kollar olacaktılar benim için. Bir de Çağlar vardı. Sanırım hiç düşünmeden sarılabildiğim, kan bağımlı olmayan tek adam oydu. "Nasıl özlemişim seni, güzel kokulu kızım benim!"

Yüzümü dedemin bira ve parfüm kokusunun sindiği sıcak boynuna bastrarak ona daha sıkı sarıldım. Tıraş kolonyasının yakıcı kokusu da boy-

nuna sinmiş, zihnime onu çizen bir resim haline gelmişti. Sağlarımın üstünü öperek, "Şu birami içebilmek için saatlerdir gülümşahımı bekledim, nihayet uyudu cadı karı," diye homurdandı. "Bu saatlere kadar kalma sokaklarda... Bilmiyor musun, evham yapıyor."

Gülümşah... Bu dedemin, anneanneme yıllardır söylemekten bir an olsun vazgeçmediği bir sevgi sözcüğüydü. Güllerimin şahı, gül sultanım, anlamına geliyordu dedemin dilinde.

"O her zaman evham yapıyor," diye mırıldandım. "Boş ver şimdi bunları, ben çok özledim seni!" Yavaşça ondan ayrılp önünde dizlerimin üstüne çıktım. Ellerimi dedemin dizlerine koyup ona alttan alttan gülümseyerek baktım. "Açmışsın biranı, Müzeyyen Sultan'ı dinliyorsun bakıyorum da..."

"Benim de en büyük keyfim bu işte," dedi dedem gülerken. Gözlerim bir süre yüzüne yerleşen çizgilerin mimarı olan gülüşünde takılı kaldı. Küçük-lüğümünden beri onu dikkatle izlerdim. Bazen dikkatim o kadar yoğun olurdu ki onun gözlerindeki soru işaretlerini görür ve bakışlarımı hızla ondan uzaklaştırırdım. Bu huyumu fark ettiğinden beri bana sorgulayıcı bakışlar atmayı bırakmıştı.

"Yağış çok özlemiş seni. On gündür bizde kalıyordu, geleceğin günü bekleyip durdu. Bugün anneannem geleceğini söylediğinde nasıl mutlu oldu görmem gerekirdi. Sevinçten çocuk gibi oradan oraya zıpladı."

"Çocuk zaten... İkiniz de benim gözümde çocuksunuz." Dedem bira-sından bir yudum aldı, iki kaşının ortasında soğukun getirisi olan küçük bir yarık oluştu. Aldığı yudumun boğazından inişini izledim. "Onu da çok özledim, gözümde tütüyor vallahi. Bırakacağım sonunda şu işi diyorum da biliyorsun makinistlik büyük dedenin mirası bana. Bırakamıyorum işte mereti." Yüzümü izledi, sonra sözlerine şu şekilde devam etti: "Ee, Yağış bugün neden burada kalmadı peki?"

"On gündür burada olduğu için annesi mıcırıklık çıkardı."

"Anladım. Sabah kahvaltıya gelecek mi peki?"

"Gelin. Gelmediği gün mü var onun..."

"Hiç de rahatsız değilsin, değiliz," dedi dedem, ardından yaşının güzelliğini taşıyan o hafif tebessümün dudaklarını yeniden şekillendirmesine izin verdi. "Ailemizin bir parçası oldu benim kaplumbağa kızım."

"Kıskanıyorum ama..." dedim, kendi dediğime kendim bile inanmıyordum. Kıskanmayacağım, ona sunulan sevgilerin önüne taş koymayacağım tek insandı Yağış. Varlığım, yokluğum, benim için daima orada olduğunu bildiğim yuvamdı. Sığınağımdı.

"Sen onu kıskanmazsın, yalan atma..."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, küçük ön dişlerimi gösterecek kadar kısa bir aralığı iki dudacağımın arasına dağıttım. Beni bir türlü terk etmeyen gü-

Burnundan nefes vererek güldü. "İyi uyuklar, Prenses."

Sıcak suyun içine batmış bir gemi enkazı gibi hissediyordum. Suyun şeffaflığı tüm çıplaklığımı gözler önüne seriyordu. Banyonun tavanında dolayan bakışlarımın yanmış cesedinden çıkan dumanlar sanki suyun sıcaklığını vurgulayan buhar ile birbirine karışıyor, telaşsızca birbirlerine dolanarak düğümler haline gelip yavaşça yukarı, tavana doğru yükseliyordu.

Tıpkı bir ceset, kanı çekilmiş ve ruhunun ipinin ucunu bırakmış boş bir beden gibi burada, bu küvetin içinde uzanıyordum.

Tavanda geçmişin tabanlarına bulaşan klrın ayak izleri vardı. Suyun sıcaklığı sorun değildi, bedenim sığa alışkın bir fırın gibiydi. Ne kadar pişersem pişeyim dışarıdan aynıydım, içeriden kabuk bağlayıp kavlamış olmam ve yavaşça dökülmeye başlamam künsenin çıplak gözle görebileceği bir ayrıntı değildi.

yeşil gözlerin sahibiydi.
Durgun bir su kadar ölü ve bulanık bakan gözlerimin şu an haresinde ki deriye giydirdiği ifadeyi çok merak ediyordum. Bazen kendi mimiklerine yabancılaşan bedenim ruhumun elindeki ıslak kumaş parçasıyla acımasız ya kamçılanıyordu. Bu kumaşın kalbimin derilerinden yapıldığını anlamam uzun zaman almıştı, fark ettiğimde ise elimden kalbimin soyulan derilerini kurtarmak için bir şey gelmediği gibi, soyulup açılan kalbimi iyileştirmek için de herhangi bir çaba sarf etmemiştim. Ruhum, elimde kalbimin derilerinden yaptığı bir kırbacla ifadelerimi dövmeğe başlamıştı. Uzun süre şiddete maruz kalan ifadeler yavaşça ölüyor, mimik çizgileri yerini boş, içi anlamsız kelimelerle ıslanmış kırışıklıklara bırakıyordu. Güllüce gözlerimin etrafında oluşan kırışıklığın içindeki çukurlarda sahte bir mutluluğun gürük kokulu nefesi dolanıyordu.

Gözlerimi bir geçmişe yumdum, tekrar açtığımda artık geleceğin içindeydim.

Düşüncelerimin içine tekrar yeşil bakışlar sızıp, tıpkı beyaz kâğıda kalemle bastırıldığınız an dağılan mürekkep gibi dağıldığında iki kağıdım ortasındaki çukur daha da derinleşti ve yüzümün tamamını suyun derinliklerine gömüp ciğerlerimin üstünü acıyla örttü. Suyun ne kadar derinine dalmıştım bilmiyordum, beni o suyun yüzeyine iten şey ölümün boğazımı zorlayan kalın iğneli parmakları oldu.

Aniden küvetin içinden çıkıp derin bir nefes alarak boş bakaşlarını küvetin karşısında, duvarın en üst köşesinde duran banyonun küçük penceresine çevirdim. Pencerenin dar peteklerinden içeri sızan loş ışığın etrafında toz parçaları uçuşuyordu. Banyo şu an koyu mavi bir renkte gibi görünse de petekten içeri sızan alın rengi küçük ışık süzmesi ölmek üzere olan bir kış sabahının ağaçların arasından uzanarak yaprakların üstündeki buzlan kristal gibi parlatan ışığıydı.

Dizlerimi suyun içinde karnıma doğru çektim, su etrafa saçıldı ve o yaramığım küçük dalganın şakırtısını dinledim. Islak dizlerimi suyun üstünde kalan göğüslerime yasladıktan sonra kollarımı bacaklarımdan etrafından doladım ve yüzümden, saçlarımdan, kirpiklerimden sular sicimle akarken bir süre hiçbir şey yapmadan öylece oturdum.

Banyodan çıkıp ıslak bedenimi kurumuş, giyinmiş, ıslak saçlarımla taramın sık dişlerini geçirerek taramaya başlamıştım. Saçlarımla uçlarımdan akan su üstündeki dar, beyaz tişörtün önüne akıyor, şeffaf su lekeleri bırakıyordu. Yatağımın ucuna oturup karşımdaki boy aynasındaki yansımadan gözümü bir an olsun çekmeden saçlarımla taramaya devam ettim.

Kalbimde huzursuz bir gölge vardı, sebebini merak etmesem de o gölgeyi düşünmeden edemiyordum. Altma siyah, kot cinsi bir tayt giymiştim, üstüme deri bir ceket geçirip siyah zincirli botlarımla da giydikten sonra siyah spor çantamı tek omzuma atıp makyaj masamın üstüne bıraktığım küçük kâğıt tomanımı alarak odadan ayrıldım.

Alt kata indim. Çantamın kayan kulpunu omzuma hizalarken gözlerim salonu taradı. Salonun ortasında duran dikdörtgen şeklindeki halıya çarpan gün ışığının çizdiği sütunun etrafında uçuşan toz kalıntıları o kadar azdı ki anneannemin gece yatmadan önce elektrik süpürgesini çalıştırdığını anlamıştım. Salonda kullandığımız halı yapısı gereği çabuk tozlanıyordu, anneannemin kronik astımı olduğu için toz ona dokunuyordu ama anneannem tozdan kendini ne kadar sakınıyorsa, sigaraya o kadar çok kucak açıyordu.

Kahvaltı masası hazır, anneannem masanın üstüne son tabağı da yerleştirirken beni fark edip omzumun üstünden bana baktı. "Erkencisin," dedi.

"Uyku tutmadı," diye geçiştirirken çoktan içeri girmiştim. Omzuma astığım çantayı sandalyenin üstüne bırakıp masanın üzerinde anneannemin geçen ay çok severek aldığı küçük tabakların içine paylaşılmış kahvaltıliklara baktım. Bir büyük salama tek seferde ağzıma atıp yavaşça çiğnerken anneannem bana kötü kötü bakıyordu. "Bakma öyle be," dedim gülerken. "Bir tanecek aldım."

"Kıracağım o patilerini bir gün," diye homurdandı ekmek sepetini masanın ortasına koyarken.

Bakaşlarım kısaca balkonun cam kapısına kaydı, dışarıda kapalı bir hava vardı ama yağmur yağacak gibi görünmüyordu. "Dedem nerede?" "Gazete ve ekmek almaya çıktı, ekmek var dedim dinletemedim. İlla tazecek ekmekten yiyecek." Nuriş Sultan yüzünü buruşturdu. "Huysuz ihtiyar, ne olacak..."

"Dedemin arkasından konuşmaz mısın?" diye sordum sahte bir kızgınlığı çehreme ekleyerek.

Yüzümün kıvrımlarında can bulan yapmacık öfkeye boş boş bakan anneannem, "Koru sen onu, hep onu koru," diye homurdandı. "Avukabsın çünkü."

Anahtarın kapının deliğine girerek ters yöne doğru çevrilirken çıkarttığı o küçük tıkırtı sessizliğin karnına bıçak gibi saplandı. Dış kapı açıldı, ardından tekrar kapandığında rüzgâr çanlarının o birbirine çarparken oluşturduğu ritmik melodiyi dinledim. "Geldi seninki," dedim sınırtırken.

"Gülümşahım," diyerek içeri giren dedem, sandalyede oturan beni görünce kocaman gülümsedi. "Dedesinin Nurşah'ı da uyanmış..."

Duraksadım. Dedem her ne kadar Nurşah dese de kullandığım isminin yani İs'in başında duran ilk isim Nurşan'dı. Nurşan İs Tanyel... Dedem bu isimden pek hoşlanmadığını bildiğinden bana Nurşah diyordu, hoş Nurşah demesi bile beni bazen gerebiliyordu.

Dedemin giydiği ekose gömleğe baktım, saçlarını düzgünce taramıştı ve yine tıraşını olmuştum. Dedem sakalının uzamasına izin vermez, neredeyse her sabah düzenli şekilde tıraş olurdu. Pamuk kadar yumuşak ve kaymak kadar lekesiz yanaklarına yayılan tebessümün yarattığı kırışıklıklara bakarken kendimi daima güvende hissedirdim. Onun yanaklarında bir yansımışlık vardı ve o her gülümsediğinde oluşan kırışıklıklar güven saçardı.

Dedem elindeki mis kokulu ekmeği ve düzgün şekilde katlanmış gazeteyi masanın ucuna bırakırken başımın üstünü öptü, ardından anneannemin beline sarılıp anneannemin tüm itip kakmalarına rağmen geri çekilmeden anneannemin de yanağını zorla öptü. "Ali, öpme beni sabahın köründe ya!" diye homurdandı anneannem huysuz huysuz.

"Önümde birbirinizi sevmeyin mi?" diye sordum kollarımı göğsümün üstüne bağlamış dikkatle onları izlerken. "Olan var, olmayan var."

"Kuskandın mı bakayım sen?" diye sordu dedem, ardından anneannemi serbest bıraktıktan sonra masanın diğer ucuna oturdu. "Ee deli kız nerede?"

"Şimdi ge..." Kapı çaldığında ağzımın içine takılıp dilime dolanan harfler gözlerimi devirmeme neden oldu. "Ve evet, geldi."

Oturduğum yerden kalkıp kapıyı açmaya giderken dedem arkamdan neşe içinde gülüyordu. Ayaklarımı sürüyerek kapının önünde durdum, sabırsız arkadaşım bir kez daha zile bastı. Kapının kulpunu çevirdiğim an

yüzü yüzümün önüne düşünce huysuzca kaşlarını çatı. "Benim anahtarımı ne zaman yaptıracağınız ya?" diye cırladı.

"Günaydın Yağış," dedim ona düz düz bakarak.

"Anahtar konusunda cıddıyım..." dedi, ona aldırış etmedim. Geri çekilip içeri girmesi için bir boşluk yarattım, kolumun altından geçerek içeri girdikten sonra tıpkı bir baykuş gibi kocaman gözlerle içeriyi taradı, ardından bakışları hızla beni merceği altına aldı. "Aliş dedem geldi mi?"

Kaşlarını kaldırıp, "Bilmem ki," diye mırıldandığım sırada dedem içeriden, "Deli kızımı!" diye bağırdı ve o an Yağış beni iterek tıpkı Speedy Gonzales' gibi mutfağa doğru koşmaya başladı. Arkasından bakakaldım, ardından mutfağa doğru ilerledim. Dedem ve Yağış birbirlerini severken ben sessizce onları izliyordum. Yağış tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi şımararak dedemin kucağına oturuyor, ona sık sık sarılarak yanaklarından öpüyordu. Sonunda hasret giderebilmiş olacaktı ki kahvaltıya başlayabiliştik.

Anneannem her zaman olduğu gibi bir şeyler yemek yerine çayını ve sigarasını içiyordu. Bu durum dedemi her zaman olduğu gibi sinirlendir-mişti. Anneannem sağlığını önemsemezdi, sigarayı bırakması gerekse de bunu yapamıyordu. Dedem on iki yıl önce geçirdiği büyük kalp rahatsızlığı ve girdiği sayısız ameliyattan sonra sigarayı bırakmıştı ama anneanneme sigarayı bıraktırmayı başaramıyordu.

Anneannem eve geç gelmem konusunda beni her zamanki gibi uyar-mış olsa da söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktığından onu pek dinlememiştım. Evden çıkıp durağa doğru yürümeye başladık.

Antalya çok soğuk bir şehir olmasa da bugün soğuk bir günün pençe-leri arasında kavrıldığı kesindi. Aslında mart ayına son birkaç gün kalmış olmasına rağmen nedense bir türlü ısınmıyordu bu aralar. Öyle şevvetli bir rüzgâr esliyordu ki hemen yanından geçip arkamızda bıraktığımız her ağaç, sanki kökünden kopacak gibi sallanıyordu. Dalların bükülüşü, yaprakların hışırtısı ürktücü bir sanat senfonisinin ölüm ezgileri gibiydi. Bir elimde pi-yes metinleri duruyordu, diğer elimi ise deri ceketimin cebine sokmuştum.

"Bugün hava berbat," dedi Yağış omzunu otobüs durağının camına yas-layarak. Gözlerini kısarak yolun diğer ucuna baktı. "Ve bil bakalım otobüsü kim kullanıyor?"

Alt dudakımı dişleyerek gülmek için kendimi tuttum. "Yahya abi..."

"Adam otobüste kaplumbağalar ile yarışıyor..."

"Seninle mi yani?" diye bir soru attım ortaya.

"Kaplumbağalar olarak Yahya abiden daha hızlıyız biz," dedi. "Canım kaplumbağalar..."

* Speedy Gonzales: Hızlı Gonzales ya da orijinal adıyla Speedy Gonzales, Looney Tu-nes'da yer alan hayali bir fare. Çok hızlı olduğundan dolayı kediler onu yakalayamaz. Genellikle sarı şapka, kırmızı fular takar ve beyaz gömlek ile beyaz pantolon giyer.

Yağış kaplumbağaları gerçekten çok seviyordu. Piknik alanında denk geldiğimiz bütün kaplumbağaları eve götürmek için sırtlanıyordu ama kap-lumbağaların doğal ortamında yaşamaları gerektiğini söylediğimde ağlaya ağlaya onları oldukları yerlere geri bırakıyordu. Sanırım sevgi söz konusu olduğunda Yağış'ın kalbi küçük bir çocuğun kalbinin şeklini alıyordu.

Yahya abinin otobüsü önümüzde durunca Yağış dudaklarını bükerek otobüse bindi, ben de arkasından binip kartımı bastım. Yağış'ın Yahya abiyi görünce girdiği menopoza benzeri bunalımları çok seviyordum. Beni eğlen-diriyordu.

Yahya abi her zamankinden daha yavaş, daha fazla zıplatarak sürmüş-rü otobüsü. Sanırım Yağış haklıydı, otobüste bir kaplumbağa ile yarışıyor olsaydı kaplumbağa çoktan okula varmış olurdu. Otobüs ne zaman bir ram-pada zıplasa, Yağış, "Ben sana ne dedim?" diye sorup homurdanmaya başlı-yordu. "Şu genç yaşımda ağzımda diş kalmadı! Ne zaman zıplasadı dişlerim birbirine çarpıyor ya!"

Okulun önüne geldiğimizde Rima ile karşılaşmıştık. Rima'nın bölümü farklıydı, hatta hemen yan binada derslere giriyordu ama arkadaşlığımız okulda başlamıştı diyebilirdim. Mavi iri gözleri, güzel bir yüzü vardı ve her gün farklı renkte şallar takardı. Tıpkı Rima gibi şal takan bir kız arkadaşı-mız daha vardı; Anka. Rima'nın tam aksi yoğun kahverengi gözleri vardı, güzel bir kızdı. Onu Yağış aracılığıyla tanımıştım, o da bizim okuldaydı ama ders saatlerimiz birbirine çok uymuyordu. Nadiren, ek çalışmalarımız olur-sa karşılaşıyorduk.

Rima elindeki pet şişenin içinde ısındığından emin olduğum sudan bir yudum aldı, pet şişenin mavi kapağını yavaşça şişenin ağzına koyarak çe-virmeye başladı. O esnada kampüsün içindeki Starbucks'tan aldığım filtre kahveyi yudumluyordum. Ağacın altına oturmuştuk, çalışmanın başlaması-na yaklaşık bir saat vardı.

"Sizin şu Çağlar bayağıdır görünmüyor ortalıkarda," dedi Rima. "Ge-çenlerde aynı derse girdiğim bir kız onu sordu bana. Nerede falan diye."

Gözlerimi devirirken kahveden bir yudum aldım. "Seda sordu değil mi?"

"Aynen." Başını sallayarak yavaşça çimlerin üzerine oturdu. Açık mavi şalının ucunu omzunun arkasına attı. "Seninle arkadaş olduğumu biliyor, haliyle Çağlar'ı da yakından tanıdığımı sanıyor. Bayağı takmış kafayı."

"Beni de gördüğü her yerde Çağlar ile ilgili soru soruyordu, en sonun-da tersledim ve bir daha cüret edemedi," dedi Yağış elindeki kalemi çevirir-ken. "Hiç sevmiyorum böyle tipleri."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, güneş bulutların arkasında saklanma-ya devam ediyordu. Rima ve Yağış sohbetlerinin rotasını Çağlar'a çevirmiş,

onun hakkında konuşuyorlardı ama bir yerden sonra onların sohbetinden tamamen koparak uzaklaşmışım. Yine içinde olduğum zamandan kopmaya başladığımı fark ettim. Kafamın içindeki seslerin inmesi gereken durağı çoktan geride bırakmışım ve sesler, (necekler) durağı kaçırdıkları için zihnimde saplanıp kalmışlardı.

İçinde bulunduğum zamana yeniden sarktığımda artık bir tiyatro sahnesindeydim. Karanlığı izledim. Henüz salonun ışıkları bile açılmamıştı ve sessizlik duvarların üstüne kan gibi sıçramış, karanlığa sarılmıştı. Bakışlarım omzumun üstünden salonun ortasını dolduran boş koltuklara kaydı. Bu koltukların hınca hınç dolu olduğu zamanları biliyordum. Şimdi böyle bir boşluğa bakmak, bir mezara bakmak gibiydi.

Belki de dünya gerçekten bir tiyatro sahnesiydi ve insanlar o tiyatro koltuklarına oturarak önklerine sunulanları izliyor, yaşıyor, hissediyordu. Oyun bittiğinde o koltuklar boşalıyor, yeni bir oyun için başka insanlar tarafından tekrardan dolduruluyordu.

Ferruh Hoca içeri girdiğinde karanlığın sakladığı boş koltuklar bir anda aydınlandı. Rima boş koltuklardan birine oturup bana el salladı. Derin olmadığı için buradaydı, bizi izleyecekti; zamandan koştüğüm saniyelerde duyduğum birkaç kelimelik cümleden yola çıkarak bu sonuca varmışım.

Yağış'ın koluma dokunduğunu hissedince onun da benim gibi sahnede olduğunu fark ettim. Gözlerine perde gibi inmiş bir şüpheyle bana bakıyordu. "Senin neyin var?" diye sordu, normalde bunu yapmazdı ama bazı kopukluklar yaşadığımı fark etmiş olmalıydı.

"Önemli bir şey değil. Saçma sapan şeyler." Yutkundum. Ona parkta karşılaştığım, tramvayda beni kurtaran adamdan bahsetsem ne düşünürdü? Muhtemelen bir yabancıyla konuşmamı umursamazdı, böyle şeylere takan biri değildi ama tramvay olayını eğer görmediyse ki görmediği her halinden belliydi, bu durum onu sarsabilirdi. "Boş ver."

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyi saçma bulmuyorum, İs," dedi ciddi bir sesle. Koyu renk gözlerine de eklemişti bu ciddiyeti. Gözünü bile kırpmadan bakıyordu bana.

"Bunu daha sonra konuşalım," dedim sadece. Sesimin tonuna dolanan yılanın derisinde dün gece gördüğüm gözlerin yeşilinden bir ateş yanıyordu.

Yağış bir süre yüzümü izledi, epeledığı toprakta aradığını bulamayınca kabullenerek, "Tamam," dedi.

Ferruh Hoca bir süre salonun dolmasını bekledi. Beklerken bir yandan da Rima ile sohbet ediyordu. Sonunda öğrenciler çalışma salonunu doldurduğunda Ferruh Hoca oturduğu yerden kalkıp ellerinde kâğıtlarla masasına doğru yürümeye başladı. Bir şeyler anlatmaya başlamıştı ama artık

orada degildim. Ne onun söylediklerini duyuyordum ne de anlattıklarını dinleme gibi bir çabanın içine giriyordum. Kelimeler kulaklarımdan içeri giriyordu ama zihnim onları misafir etmiyordu.

Kaç saniyeyi, kaç dakikayı ayaklarımın önünde parçalamışım; yelkovan kaç kez akrebin derisinin üzerinden bıçaklarıyla geçmişti bilmiyordum. En son, "Sayfa otuz ıkl," diyen Ferruh Hoca'nın sesi ile birlikte düşüncelerim bir bataklığın en dibine gömülüp çamur tarafından yutuldu. Parmaklarım hızlıca sayfaların etrafında aktı. Otuz ikinci sayfayı açtıktan sonra bir adım öne çıktım. Bakışlarımı Ferruh Hoca'ya çevirip ona dikkatle bakmaya başladığımda o da beni izliyordu.

"Evet, İs?"

Başımı sallayarak gözlerimi metine indirdim, ardından kâğıtta yazanları göremeyeceğim şekilde kâğıdı aşağı indirip dimdik durdum. Bakışlarım aradığı avı, yani gerek duyduğu boşluğu bulduğunda o boşluğa kilitlendim ve derin bir şekilde aldığım nefesi harflerin etrafına dağıtarak dışarı bıraktım. "Onu, henüz onu tanımadığım zamanlarda bile özledim," diye fısıldadım, ses tellerimi koparıp bir ok yaparak kelimelerimin kalbine sapladım. "Mania olmaktan hiçbir zaman vazgeçmedim. Onu göremesem bile varlığı hep buradaydı, benimleydi, bendeydi." Elimi yavaşça göğsümün üzerine götürüp kara zorla yutkundum. "O gerçek olmasa bile daima burada kalacaktı."

Ferruh Hoca'nın büyülenmiş bakışları yüzümün duvarında asılı duran çerçevenin içindeki ifademde takılı kalmıştı. Derin bir sessizlik yaşandığında bu sessizliğin mimarı olmaktan ilk kez gurur duyamıyordum. Kendimi yerle yeksen eden yine bendim. Bazı zamanlar kendime olan güvenim şaha kalksa da çoğu zaman ölümlü dileyen bir ateş böceği gibiydim. Işık saçıyor olmam içten içe yanıyordu olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Gözlerimi yumdum, ruhu verebilmek için kendi ruhumdan koparıyordum. Dişlerimi sıkarak, "Bir gün gelecek, biliyorum," diye fısıldadım. "Bir gün benim için gelecek, biliyorum."

Mantus bir zehir gibi.

Mantus...

Kendi kadını öldüren bir iblis, bir şeytani kendi kadını yapabilecek kadar günahsız bir cehennemdi.

Zihnimde büyüyenler bunlardı, düşüncelerim bu yöneydi. Mantus bir cehennemdi. İblisti. Günahsızdı ama günahı yaratandı. Avuçlarında dişi bir şeytanın rahmine akıttığı evlatlarının kanı vardı; kötülüğü doğurması için cehennemine kabul ettiği dişi şeytana âşık olmuştu.

Mania da aşk maskesini yüzüne takarak şeytani olan Mantus'u kandırırken Mantus'a âşık olmayı planlamıyordu.

Belki kurgu bu yönde değildi ama kısa aralarda Mantus hakkında yaptığım kısıtlı araştırmalardan bu sonuca varmıştım. Üstelik pilyesin belli kısımlarında Mania karakterine yüklenen replikler beni Mantus'un böyle biri olduğu düşüncesine itmişti.

"Bir gün benim için gelecek..." Sertçe yutkunurken acıyı bışen kalbim sızladı, buna anlam veremedim. "Bana elinde yamış gerçekler, kül olmuş günahlar ve hâlâ kor gibi yanan bir kalp ile gelecek."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Yağış, bu onun rolüyüdü. Fenriz, Kafamı kaldırıp Fenriz'e baktım, karşımda duran arkadaşım değildi, başka biriydi. Öyle kendini vererek oynuyordu ki buna şaşıp kalmıştım. "Mantus diye biri yok, Mania. Neden bunu anlamıyorsun? Defalarca düştün, defalarca yandın, defalarca... Bak, yanında mı? Uyan, Mania, bu yalnızca bir hayal, bu yalnızca bir yalan, bu yalnızca bir oyun... Bu... Bu bir tuzak..."

Çaresizlik dizlerimin bağını çözerken ışıklar yavaşça söndü ve tek bir ışık tavandan bana doğru uzanıp tenime dokundu. Nefesler tutulmuştu. Dizlerimin üstüne yavaşça düşerken yere çökmem için omuzlarımdan tutup beni iten Mantus'un kendisiydi sanki. "Ne zaman şafak sökse bir kor atar göğsümün içinde, bu benim onun için yanan kalbimdir."

"Ruhun yanıyor, Mania." Fenriz yavaşça çöktü, bana sokulup omuzlarıma dokundu. Artık ikimiz de ışığın altındaydık. Rolüm gereği gözlerimin dolması gerekiyordu. İstedğim an gözlerimi doldurabilme yeteneğimi kullandığımı bildiklerinden dolayı şu anda da dolan gözlerimi bu yeteneğe bağlıyorlardı. Yanan genzimi ırmalayan hissi yutarken Yağış'ın farklı bir ruh giyinmiş bedenine sığındım.

Başımı yavaşça Fenriz'in omzuna bırakırken, "Ruhum yanıyor. Tıpkı gökyüzü için geceyi yakan, gece ile birlikte yanan yalancı şafak gibi."

"Mania..."

"Mantus'u bulabilecek tek kadın benim."

Zehirli bir ok yılanına benzeyen gözlerini anımsadığım an kalbim o yılan tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim. Dişlerimi birbirine bastırarak o adamın gözlerini hafızamdan silmeye çalıştım. Şimdi sırası değildi.

"Mantus," diye fısıldadım, ılık nefesim Yağış'ın boynuna akıyordu. "Neredesin?"

Tuhaf bir his yumağı bedenimde yuvarlanmaya başladı. Ferruh Hoca'nın büyülenmiş bir şekilde, "Aman Allah'ımı!" dediğini duyduğumda yüzümü Yağış'ın boynundaki sığınağımdan usulca uzaklaştırıp dizlerimin üzerinde durarak Ferruh Hoca'ya baktım. Gözlerinde umut gibi parıltıyan hayranlığı görebiliyordum.

"Kesinlikle gün geçtikçe daha da başarılı oluyorsun. Zaman sana çok güzel şeyler katıyor, iş."

Bir an yüzümün boş arazisine yerleştirebileceğim bir ifade bulamadım. Hoca'ya öyle düz baktım ki adamın gözlerini saran parıltının söndüğünü gördüm. Bir duvar, cansız bir nesne gibi öylece ona bakarken kaşlarım çatıldı ve aniden yüzüme yayılan yapmacık tebessüm Ferruh Hoca'nın da tekrardan gülümsemesini sağladı.

"Kendimi kaptırdım," diye yalan söyledim. "Gerçekten beğendiniz mi?" Beğendiğini zaten biliyordum ama bunu onun ağzından duymak istiyordum çünkü egomun okşanmaya ihtiyacı vardı. Kendimi İnsanlar tarafından şışırılan bir balon gibi hissediyordum ve elimde iğne vardı, kendim kendimi yine ben patlatıcaktım.

"Eibette çok beğendim," dedi tek solukta. Gözüm Rima'ya kaydı, ellyle onay işareti yaparak bana öpücük attı, gülümseyerek gözlerimi tekrarı Ferruh Hoca'ya çevirdim. "Harıkaydın, Sahne Perisi." Ferruh Hoca güldü, ardından bakışlarını diğer öğrencilere çevirdi. "Aynı performansı sizden göreceğim günler de gelecek mi benim?"

"Hocam siz de hep iş'i övüyor, bizi gömüyorsunuz," dedi adının Muzaffer olduğunu bildiğim turuncu saçlı, çilli çocuk.

"Övülmesi gerekeni över, gömülmesi gerekeni de gömerim, Muzaffer," dedi Ferruh Hoca alaycı bir sesle. Ardından gözleri Yağış'a kaydı. "Benim yirmi beşlik öğrencimde de büyük ilerleme var. Tebrik ederim, Gönülzade."

"Yirmi beşlik mi?" Yağış homurdanarak ayağa kalktı. "Ama hocam daha yirmi beş olmadım ben."

"Gruptaki tek yirmi beşlik sensin," dedi Ferruh Hoca, artık gerçekten yüksek sesle gülüyordu.

"Hayır ya!" Yağış kaşlarını çatarak hemen arkada metnin replik dışındaki seslendirmesini yapmak için duran Hasan'ı gösterdi. "Hasan yirmi altı yaşında! Ben daha yirmi dört yaşımdayım ya!"

Hasan'ın homurdandığını duydum. Anka çalışma salonundan içeri kafasını uzattığında onunla göz göze geldim. Dersi olmadığı halde okula gelmişti, bizim için geldiğini fark edince ona el salladım. El sallayarak Rima'nın yanına doğru ilerledi, boş koltuğa oturdu. Rima deli gibi gülüyordu.

"Tamam tamam, sulandırmayın." Ferruh Hoca gülmeye devam ederek elindeki kâğıtları karıştırdı, ardından, "Diğer sayfaya geçiyoruz," dedi ciddiyete bürünerek.

Kışın son rüzgârı saçlarımdan arasından geçip düşüncelerimin çivi misali çaldığı zihnime dokunurken önümdeki karton bardağın içinde dalgalanan kahvenin yüzeyine düşen yansıma izliyordum. Bir bacağım diğer bacağı-

min üzerindeydi, ayağımı hafifçe salladığım için botumun topuğu önümde duran masanın bacağına çarpıyordu. Yüzümde boş, ayrıntıları yamış, donuk bir ifade vardı. Rima hemen yanımda telefonuyla ilgileniyordu ve Anka da yeni aldığı romanın sayfalarını karıştırıyordu. Önümde duran piyes metinlerinin sayfaları rüzgârın etkisiyle uçuşmaya başlamıştı.

Kahvemden bir yudum alıp rüzgârın etkisiyle yuvarlanan dolma kaleme uzandım. Mavi dolma kalemin kapağını açıp kapağı dişlerimin arasına yerleştirdim. Piyes metinlerinin arasına sıkıştırdığım boş kâğıdı çıkarıp en üste yerleştirdim.

Sevgili Mantus,

Durup mavi dolma kalemin bembeyaz kâğıdın üzerine bıraktığı gök yarısı rengindeki izi izledim. Yalnızca bir oyun karakterinin bu denli saduma dokunuyor olması benim sorunlu bir ruha sahip olduğumdan mı kaynaklanıyordu yoksa Mantus ile aramda bir bağ mı oluşmuştu bilmiyordum. Belki de varlığı dünya üzerinde belirgin bir izle sahip olmayan bir şeyle bağ kurmak daha kolaydı. Kalemi parmaklarımla arasında çevirirken gözlerimin aynasında yazdığım o iki kelimenin gök yarısı yansıması vardı.

Hemen yan masada oturan Hale'nin telefonda sevgilisiyle tartıştığını duyabiliyordum. Diğer tarafımızdaki masada Ömer ve arkadaşları vardı. Ömer'in rahatsız edici bakışları omuzlarımda tur bindiriyordu. Önemsemedim. İki kelimeden oluşan çizdiğim harfleri izlemeyi sürdürdüm. Ağzımdaki kapağı alıp dolma kalemin ucunu kapatarak kalemi masanın ortasına bıraktım.

Anka'nın bakışlarını yüzümde hissedince gözlerim onu buldu. "Neyin var?" diye sordu ilgili bir sesle. Gözlerimi tekrar kâğıda çizdiğim harflere indirip başımı iki yana salladım.

"Hiç."

"Çok dalgın görünüyorsun," dedi Anka. O hep böyleydi, biraz meraklıydı ama bu merakı can sıkıcı boyutta değildi; yalnızca bizi gerçekten önemseydiği için her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Yorgunum," diye yalan söyledim harfleri işlediğim kâğıt parçasını piyes metinlerinin arasına koyup bakışlarımı tekrar arkadaşşıma çevirerek. Bordo bir şal takmıştı, gözlerinin üzerine çektiği siyah eyelinerin kuyruğunu yine abartılı bir şekilde bayağı uzatmıştı. Bu beni gülümsettirdi. "Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Sevdiğim bir yazarın yeni kitabı," dedi gülümseyerek. "Binnur Şafak Nigiz'den Asi Çakıtaşı Serisi'nin ilk kitabı, Kehf."

"Yazarın ismini duymuştum," dedim başımı sallayarak.

Rima, "Ben de okumaya başladım bu kitabı," dedi gözlerini telefon ekranından ayırıp Anka'nın önünde duran kitaba indirerek. "Karan Çaklı favori karakterim olma yolunda kesin adımlarla ilerliyor."

Merakla Anka'nın önünde duran koyu mör kapaklı kitaba baktım. Onu bir ara okuyacaktım. Tam karşımda duran boş sandalye çekilince sandalyenin bacakları yerde sürüklenerek çirkin bir ses çıkardı. Bir an için tüm gözler kısaca olduğumuz masaya döndü. Yağış elindeki karton kahve bardağını masaya koyarken oturup göz kırptı. Ardından yüzünü buruşturarak dudaklarını yaladı.

"Bugün hiç bitmeyecek falan sandım," dedi yorgunluğunu vurgulayan puslu bir sesle. "Ferruh Hoca bu oyun için çok hevesli. Canımızı çıkarıyor."

Anka kitabın kapağını tekrar açıp, "Ferruh Hoca çok sıkı kuralları olan bir hoca. Şu ana kadar hiç dersine girmedim ama giren arkadaşlarımdan duyduğum kadıyla bir şeyi kolay kolay beğenmiyormuş. İyi ki sizin bölümde okumuyorum. Bütün gün ağladım ben," dedi dudağını öne doğru uzatıp bükerek.

Uzun, ince parmaklarımla sıcak karton bardağın etrafına sanp arkadaşlarımla izlemeye devam ettim. Yağış sandalyeye yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı. Kafasını kaldırıp etrafı kolaçan etti. Koyu renk bakışları yan masada duraksadığında kaşları çatıldı. "Ömer buraya bakıyor."

Yanaklarımla içini dişleyerek, "Umurumda değil," diye homurdandım.

"Ama sen onun bayağı umurundaymışsın gibi görünüyor."

Rima telefonunu masanın üzerine bıraktı. Tıpkı Yağış gibi gözlerini yan masaya çevirip bizi izleyen Ömer'e baktı. Yanaklarının içini havayla doldurduğunu gördüm. Tekrar bana baktığı sırada o havayı dışarı boşaltmıştı. "Cidden," diye homurdandı. "Öyle dikkatli bakıyor ki benim bile sinirlerimi bozdu."

"Bakıp durmayın şuna," dedim ağzımda kekremsi bir tatla.

"Her neyse," dedi Yağış. Ardından sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp iki dudağının arasına yerleştirdi. Çakmağın ucundan fırlayan ateşin çizdiği turuncu, kıvılcıkları izlerken sessizdim. Sigarasının ucunu tutuşturdu, derin bir nefesi içine çekerek sigaranın ucunda yanan ateşin kasılarak damarlara ayrılmasını sağladı. Sigaranın ucundaki turuncu ateş Yağış'ın aldığı nefesle daha da aydınlandı ve tütün, ateşin dokunuşları altında kemikleri kırılıyormuş gibi çatırdadı. Çektiği nefes zayıf yüzünün yanaklarını içeri göçük bir biçimde kavislendirmişti. Sigarayı ojeli parmaklarının arasına aldı. "Akşam bir şeyler yapalım mı?"

Rima, "Ben katılmam," dedi sessizce. "Evdeki sorunları biliyorsunuz, zorlamaya değmez."

"Sanırım ben de katılamayacağım," diye mırıldandı Anka. "Kardeşim henüz çok küçük ve annemler bu hafta evde olmayacağı için onunla kalmak zorundayım. Yalnız kalamıyor."

Yağış koyu kahverengi gözlerini yüzüme dikince, "Bakarız," dedim. Aslında kaçış yoktu, zihnimde bir gemi enkazı gibi batmış olan düşüncelerin farkındaydım ve bunları öğrenmek istediğini biliyordum. Şimdi masada eliniz olmadığımı için hiçbir şey sormuyord, sadece beni izliyordu.

Bir sessizlik yaşandı. Yaşanan sessizliğin üzerinde öylece ilerleyen şeytanın ayaklarının altında veba gibi bulaşan kötülük çamurları arkasından mezar genişliğinde izlerken bırakırken o şeytan benim ruhuma ulaşmak üzereydi. Kampüsün kafesinin cam kapısının arkasında beliren Feri Hoca'yı gördüm. Beyaz kazağının kollarını dirseğine kadar sıvamış, saçlarını ıslatarak şekillendirmişti. Bir elinde mavi, tel bir dosya tutuyordu, diğer elinde ise kulağına sabitlediği cep telefonu vardı.

Kafenin cam kapısını açıp içeri girerken cep telefonunu kapatıp pantolonunun ön cebine koydu. Olduğumuz masaya doğru ilerlemeye başladı. Rima da Ferruh Hoca'nın bize doğru ilerlediğini görmüştü ama ağzımızın alacağı herhangi bir şekilde dudaklarımızın arkasında saklanan kelimeyi anlayacak türden bir adam olduğu için ona sessizce bakıyorduk.

Ferruh Hoca, Ömerlerin masasının çevresini saran boş sandalyelerden birini çekerek bizim masanın önüne getirdi ve masamıza oturdu. "Merhaba kızlar," dedi. Ağır parfüm kokusu masanın ortasına bir yıldırım gibi düşmüştü.

Yağış genlererek Ferruh Hoca'ya baktı ama yorum yapmadı. Başımızı sallayarak hocayı selamladık. Anka önündeki kitabı çantasının içine yerleştirdikten sonra şakını düzelterip bana baktı, hocanın neden burada olduğunu merak ettiğini gözlerine yerleşen ifadeden anlayabildiğimtim.

"Şu oyunun yazarıyla mailleşiyorum," dedi, bu bilgiyi neden bizle paylaştığını hâlâ anlayamamıştım. "Kayıtları istiyor benden sık sık"

Kaşlarını çatırdı. "Ee?" diye sordum kendimi tutamayarak. İndirilen perdeden sarkan suratım gerçeğin buharıyla sisli bir görünüm kazanmıştı. Ferruh Hoca bakışlarını bana çevirdi. Mavi, yeşil yanardönerli gözlerinde kendimi gördüm.

"Seninle çok yakından ilgileniyor," dedi aniden. Artık masadaki herkes bana bakıyordu. "Yeni bölümler ekleyecekmiş oyun için. Bu kez daha uzun, dili tadında olacak türden kısımlara ayrılmış bir oyun olmasını istiyor."

Huzursuz bir his sarmışık gibi tüm bedenimi sararken bakışlarımı Ferruh Hoca'nın rengini beğendiğim gözlerine sabitledim. "Senin mail adresini istiyorum benden," dediğinde duraksadım. "Senden izin almadan vermek doğru gelmedi bana."

"Neden benim mail adresimi istiyor ki?"
"Meraklı bakışları bir bana bir hoş..."

"Neden benim mail adresimi istiyor ki? Yağış'ın meraklı bakışları bir bana bir hocaya dönüyordu. Ferruh Hoca, "Seni çok başarılı bulduğum için sanırım. Kötü bir amacı olmadığına emniyetli olabilirsiniz," dedi açıklayıcı bir üslupla. "İnanılmaz oyunlar çıkarıyor ortaya. Onun gibi bir kalemi kaybetmek istemiyorum. İs. Anlıyorsun, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Mail adresimi vermenizin hiçbir sakıncası yok," dedim istemeye istemeye. Karton kahve bardağını kavradım, biraz öncekinin aksine buz gibi olmuştı. "Ben de bu oyunu yaratan kişiyi tanımak isterim ama Haluk abiye de haksızlık yapılmasını istemem. Onun kalemi de çok güçlüydü. Ben şu an iyi bir oyuncu olma yolunda ilerliyorsam bunu Haluk abiye borçluyum, hocam, biliyorsunuz."

"Elbette. Haluk'un mükemmel bir kalemi olduğunu tüm bölüm biliyor," dedi gülümseyerek. "Hatta bu yaz kuracağımız yeni grubun oyunlarını tek-rardan Haluk yazmaya başlayacak."

Yağış da ben de sevinmiştik bu habere. Rima ve Anka Haluk abiyi tanıyorlardı ama onu yalnızca tarot falı bakan, mistik güçlere sahip biri olarak biliyorlardı. Oysa Haluk abi bu yeteneğinin yanı sıra muhteşem de bir kaleme sahipti. Ferruh Hoca oturduğu yerden kalkarken, "Tamamdır öyleyse," dedi. "Mail adresini ona ulaştıracağım. Kendinize iyi bakın, kızlar."

Ferruh Hoca kafenin içindeki kalabalığa karıştı, biraz sonra cam kapıdan dışarı çıkıp gözden kaybolduğunu gördüm. Sessizlik, çarşıya girdiği iki bedenin ortasına kazık gibi dikilmiş, ucundaysa bir meşalenin en kızgın ucuyla yanmaya başlamıştı.

Yağış, "Ciddiden o yazarla mailleşecek misin?" diye sordu.

"Elbette hayır," dediğimde Rima da Anka da gülüyorlardı. "İşim gücüm yok onunla mı uğraşacağım? Bir iki cevap veririm, o kadar."

Rima: "Ee neden Ferruh Hoca'nın senin mail adresini vermesini istedin o zaman?" diye sordu.

Ona döndüm. "Ne deseydim? Adamın en gözde öğrencisiyim şu an. Hiç kalkanam şü üstüne kurulduğum tahttan."

Rima ağzı açık bakakaldı bana. Kız da haklıydı, arkadaşlık ama çoğu zaman yaptığım cinlikleri görmezdi. Böyle bir cevap beklemediği için dumura uğramıştı resmen. Anka sessizdi, bazı şeyleri görse bile görmüyor gibi davranırdı. Bu yüzden yine bir yorumu olmadı ama Yağış deli gibi gülererek, "Sürtüksün sen," dedi. "Harbiden ağır sürtüksün."

Rima ve Anka'dan ayrılıp tramvay istasyonuna doğru yürürken kitapçıya uğramıştık. Bahsettikleri yazarın kitabını satın almıştım. Kitapçıdan çıktığımız an tramvay istasyonunun hemen karşısındaki pastaneye girdik. Yağış özel günlerinde çok fazla tatlı tüketirdi, sanırım özel günleri epey yakınlarda olacak ki pastaneden elinde bir tabak dolusu çikolatalı pasta ile çıkmıştı.

"Görgüsüz, sokağın ortasında böyle gezilir mi?" diye çemkirdin. Ödüme geçti, kaldırım taşlarının çizgilerine basınarak için zipliyarak ilerlerken bir yandan da pastasını yemeye devam ediyordu. "Kıskanma" dedi dil çıkararak. Dili çikolata içindeydi...

"İğrençsin."

"Kıskanma!"

"O yediklerin doğrudan kışına gidecek demek isterdim de zaten bir lokma kışın var arkanda... Gitse bile çok büyük bir etki olacağını sanıyorum."

Sekerek yürümeye devam ederken, "Ne kadar kilo verirsen ver, her zaman koca bir götün olacak, iş," dedi neşeli bir sesle. "Ben ise her zaman istediğim pantolonun bedenini bulabileceğim..."

Gülerek perona doğru yürümeye başladım. Kitabın içinde olduğu torbanın ipleri parmak boğumlarımı kesecek gibi acıyordu. Elimi yavaşça aralayıp avucuma baktığımda avuçlarım ile eklemelerimi birbirine bağlayan köprülerin kızardığını gördüm; parmak boğumlarım ise bembeyazdı.

Bazı izlerin ruha dokunun bir hafifliği vardı.

Peronun önünde dikilirken Yağış başını omzuma yaslayıp, "Ne zaman gelecek bu tramvay ya?" diye sordu.

O, küçük bir kız çocuğunun ayak izlerini bıraktığı kum parkının içinde yürüyen beyaz elbiseli, kırmızı bandanalı kızdı benim için. Topuklu soğuktan kızarıyordu, yüzünde asl bir gülümseme vardı ve tüm kuyuları gözlerinin içine gömüp beni kendi dünyasında bir kum tanesi olmaya ikna edebiliyordu.

Başımı omzuma yasladığı başının üzerine koyup, "İfysuz kaplumbağa," diye fısıldadım. "Adet öncesi hep böyle huysuz oluyorsun sen."

"Bak nasıl da biliyor özel günümün yaklaştığını." Başını kedi yavrusu gibi salladı, kumral saçları yüzümü okşadı. "Acaba seninle mi evlensem ben?"

Kaşlarının ortasında düşünce çukuru oluştu. "Geleceğimizi görebiliyorum ben, Yağış." Yüzümde tuhaf bir ifade büyüttüm. "Bir evin içinde iki tekli sallanan koltuk, onlarca kedi, onlarca köpek..."

Bu düşünce ikimizle de güldürmüştü. Tramvay yolculuğumuz uzun sürmemişti, istikametimiz ev olmadığı için farklı bir durakta inmiştik. Çok sık olmasa da arada takıldığımız bir mekâna gelmiştik. Demir kapıdan içeri girdiğimiz anda bir yılan gibi aşağı doğru kıvrılan dar merdivenleri inmeye başladık. Karanlık duvara çarpan ışığın çizdiği rotasız renkler bir belirliyor bir kayboluyordu. İçinde roman olan torbayı daha sıkı tuttum. Attığım her bir adımda gliğide yükselerek göğüs kafesimin zonklamasına neden olan müziğin içinde bile duyulan botlarımın zincirlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesleri duyuyordum.

Mekânın özüne indiklerimizde gözlerim kınaca kalabalığı taradı. Hafta içi olduğundan çok fazla insan yoktu ama yine de masaların çoğu dolu sayılırdı. Yüzüme döşen kızıl saç telini kulağımın arkasına sıkıttım ve kâkül-lerimi düzelttim. Kızıl bir ışık devamlı olarak tepemde yanıp sönüyordu.

"Burası bomboş ya!" diye bağırdı Yağış. Gözlerim insanların üzerinden jilet gibi kayarak barın önünü buldu. Yüksek sandalyelerden birine oturdu, birine doğru çekilmeye başladı. Yüksek masanın ortasında bir kül tablası ve önünde duran ince, uzun, yuvarlak oturdum. "Ne içiyoruz?" diye sordu bana. Kuru yemiş tabağı vardı. Karşısına oturdum. "Ne içiyoruz?" diye sordu bana.

"Kafamı dağıtacak bir şeyler olabilir."

"Shot atalım mı?" Sırttı. "Ne dersin? Hem o arada sen de dökülmeye başlarsın belki."

Hiç düşünmeden kabul ettim bunu. Uzun boylu, iri bir adam şipari-ğimiz olan shotları hafifçe dilimle ısıttım, ardından shotların yanındaki tuzu gergin perdeyi hafifçe dilimle ısıttım, ardından shotların yanındaki tuzu oraya koyup sol elime limonu sağ elime de tekila bardağını aldım. Tuzu dilimle ağzıma aldıktan sonra tekilayı kafama diktim ve limonu yaladım. Beynim zonklayormuş gibi kısa bir sızı hissetsem de bu sızı bir süre sonra yerini keyifli bir yangına bıraktı. Arka arkaya shotları atıyorduk, dünya umurumuzda değildi resmen.

"Ee?" diye sordu Yağış. "Bana anlatmayacak mısın cidden ne olduğun-u? Hiçbir şey olmadı deme, bir şey olduğunu bildiğimi biliyorsun."

Kafamın iyi olduğunu hissettiğim için kendimi serbest bırakmıştım. Kuru dudaklarımı yalayarak, "Serserinin tekiliyle karşılaştım geçen gece," diye mirıldandım. Yağış'ın kaşları havalandı.

"Kim?"

"Bilmiyorum," dedikimde Yağış son shotını atıyordu. "Yüzünü bile görmedim."

"Karşılaştın ama yüzünü bile görmedin?" Bana tuhaf tuhaf baktı. "Canını sıkacak bir şey mi yaptı? Askıntı falan mı oldu?"

"Hiçbir şey yapmadı." Puslu bir his karnımı ağrıyordu. "Sorum da bu galiba."

"Ne?" Güldü. "Bir şey yapmasını falan mı istliyordun?"

"Ya kaçmalama..."

"Daha açık anlatmaya ne dersin?" Limon dilimini ağzına alıp yavaşça emmeye başladı, ilgili gözleri yüzümdedydi.

"Garip bir adamdı işte ya. Yüzünü falan da görmedim zaten ama konuş-maları biraz tuhaf geldi bana. Ondan."

"O yüzden mi tüm gün mal gibi gezdin?"

Kaşları çatıldı. Alkol ağzımı açardı normalde ama bu kez sessiz kalmak istiyordum, pek bir şey söylemedim. Yağış güldü, yarım saat kadar gördüğüm o yabancı adamla ilgili sorular sordu ama hiçbirini cevaplamadım. Bir süre sonra o da soru sormaktan vazgeçip eğlenmeye kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Çok geçmeden masaya bira şişelerinin geldiğini görünce duraksadım. Sanki zihnimde devamlı olarak dönen vantilatör sıcak üflüyordu. Yağış bira şişelerinden birini eline aldı, kafasının güzel olduğunu görebiliyordum ve ben de sanki kuş gibi hafiftim, rüzgârın üzerinde yürüyordum.

Zihnimin içini sarmaşık gibi saran şarkı sözlerine kulak kesildim. Türkçe bir şarkının hızlandırılmış haliydi. Normalde slow bir parça olmasına rağmen insanlar bu parçanın kanatları altında çalınlar gibi dans ediyorlardı. Bana ait bira şişesine uzanıp buz gibi biradan bir yudum aldım.

Sanki insanlar ile aramda iki durak arası bir boşluk vardı; inmem gereken duraktan hep iki durak önce indiğim için mi onların yanına varamıyordum yoksa onlar mı benimle aynı durakta inceklerine beni inandırıp, ben o durakta indiğim an cam kapının tekrar kapanmasını ve beni dışarıda bırakışlarını sessizce izliyorlardı bilmiyordum.

İlgilenmiyordum.

Artık gerçekten sarhoştuk ama kendimizi kaybetmemiştik, mantık hâlâ ikimizin olduğu yerde oturuyordu ve bizi terk etme konusunda kararlı görünüyordu. Omzumun üzerinden kalabalığa baktığımda sığ sularının dibini ayak yaran kayalarla dolduran o geçmiş, başımdan aşağı kaynar su gibi döktüldü.

Benden iyiliğin cesedini göstermemi isteselerdi onlara uzun zaman önce yanmayı bıraktığı için simsiyah olmuş kalbimi gösterirdim.

Elimdeki bira şişesini yavaşça masanın üzerine baktım. Gözlerimi kalbimin soğuyan cesedini bile tekmelemekten çekinmeyecek türden insanlar olduğunu bildiğim insanlardan ayırmadım. Koyu kahverengi saçları göğüslerinin üzerinde biten, saçlarıyla aynı renk gözlerle sahlı olan beyaz tenli kız kafasını kaldırdığında benimle göz göze gelmeyi beklemiyordu.

Beni gördüğünde onu ısıtan güneşin bile üşüdüğünü düşündüm.

Bakışlarını benden uzaklaştırmaya çalıştı. Çabasını gözümle gördüm ama üstünde durmadım. Gözlerimi saran boşluk anlatamadığım hislerin, kuramadığım cümlelerin mimarıydı. Yanındaki sarışın kız omzuna dokununca ürperdi, sanki omzuna dokunan benmişim gibi korktuğunu görmüştüm. Ona dokunan sarışının adının Hande olduğunu biliyordum. Yanında olan diğer kişiler henüz varlığını fark etmemişlerdi.

Onu tanıyordum. Özge.

Özge'nin bakışları ben hariç her yere dokunuyor, bedeni kalbimin verdiği kırmızı alarmı doğrularcasına telaşlı hareket ediyordu. Hande'nin bakışları bizim olduğumuz masaya dokununca mavi gözlerinin iri iri açıldığını gördüm. Ardından hızla Özge'ye doğru dönüp bir şeyler söyledi.

Biraz sonra yanlarında olan diğer kişilerin de gözleri hızla bizim masamıza doğru dönmeye başlamıştı. "Aa!" diye bağırdı bir tanesi yüksek sesli müziğe rağmen sesini bize duyurmayı başarak. "Bakın orada kim varmış?"

Özge'nin bakışları müziğin içinden geçerek gürültüyü yaran sesin sahibine döğüşün bakışları müziğin içinden geçerek gürültüyü yaran sesin sahibine döğüşün çehresini öfkenin saniyeler içinde kapladığını gördüm. Yüzüne sek rakıya damlatılan su gibi damlayan ve anında kıvam kazanan bir nefret, kin dağıldı.

Tavandaki kızıl ışık alçaldı, sanki bir silah gibi namlusunu bir bir bedenlerimize doğrultmaya başladı. Sanki ışık Rus ruleti oynuyordu bizimle. Herhangi birimizin bedeninde durup orada patlayacak, parçalara ayracaktı.

"Vay canına!" Bu sesin sahibi uzun boylu bir adamdı. Onu daha önce görmüş müydüm bilmiyordum. Bize doğru yürümeye başladığında insanlar hayretler içerisinde adama bakıyordu. Genç adam masanın önünde durup bana elini uzattı, bana uzattığı eline bomboş gözlerle baktım ve hemen ardından aynı boş gözleri onun yüzüne taşıdım. "Saçlarını boyamışsın ama bakışlarını saçların gibi boyayarak değiştiremezsin," dedi adam alayla. "Hâlâ aynı hırsıla bakıyorsun."

Dişlerimi sıktım. Geçmiş farklı bir formla enleme çökmüştü. Yanaklarıma açılan mezarları izlerken gözlerindeki alay yerini usulca öfkenin dolmuş bir şarjöre bıraktı. Kırpiklerim tıpkı bir ok gibi dimdik dursa da ruhum boynunu bükmek üzereydi. Geçmişle karşı karşıya geldiğimde suçlu da olsam suçsuz da olsam boynumu büküyordum.

"Senin amacın ne?" diye sordu Yağış sert bir sesle. "Ondan uzak dur."

"Seninle konuşmuyorum," dedi adam gözlerini benden bir an olsun ayırmadan. "Şu an bu şeyle konuşuyorum."

O kükreyen İs neredeydi? Bir bakışıyla insanları hizaya sokan, maskeleriyle oyunların perdelerini yakan? Oturmuş, tepemde dikilen adama ruhu çekilmiş yeşil gözlerle bakarken bunun cevabını merak ediyordum. Lise yıllarında yaşananların sayfalarını doldurduğu o kitap tekrar önüme konmuş gibi hissediyordum. Işık adamın ve benim yüzlerimizin arasında hain oyununu oynarken benim kalbim göğsümün altında âdeta yalpalyordu. Kanımdaki alkol miktarının çok fazla olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Kalbim tıpkı yorgun bir kuş gibi dengasını kaybederek kendini göğsündeki kemikten kafese çarpıyordu.

"Onunla düzgün konuş," dedi Yağış, sesi sakındı ama en çok sakın gibi görüldüğü zamanlarda korkulmalıydı ondan. "Def olup git. Sana ve senin gibilere ayıracak vaktimiz yok bizim."

Elimi kendi boğazımın üzerinde gezdirdim, ince parmaklarım boynumun kıvrımlarında turladı. Gözümü bir an olsun kırpmadan, "Bıraksana, Yağış," diye fısıldadım zehirli bir sesle. "Öyle güzel konuşuyor ki ağzını her araladığında dudaklarına bakma isteğimin önüne geçeniyorum."

"Kız arkadaşım burada olmasaydı seninle eğlenebilirdik," dedi çapkın fakat kin dolu bir gülümsemeyle. "Her zaman senin gibi bir katili becermek istemişimdir. Çok ateşli." Dişleriyle alt dudaklarını kavradı, kendi dudaklarını arsızca ısırdı. Midem bulanıyordu. Gözlerimden kusmak, kalbimden çılgınlık atmak istiyordum. Ama yapmadım. Bunun yerine dudaklarımı kullanarak yüzüme işgüzar bir tebessüm çizdim.

Yağış dişlerini sıkarak, "Hemen siktir olup gidiyorsun orospu çocuğu," diye fısıldadı.

"Sen o zamanlar bu paçavrayı tanı mıydın bile," dedi adam Yağış'a dönerek. "Sırf sahnede kalabilmek uğruna birinin ölümüne göz yumdu bu karı." Tekrar bana baktı. "Lisedeyken Gözde'yi canından eden o oyunun başrolünde olabilmek uğruna hem hocaya hem de hocanın senden küçük oğluya yattığın söyleniyor, bu doğru mu pedofili orospu?"

Ona öylece bakakaldım. Özge yani gözlerimin önünde o rol için intihar eden Gözde'nin kız kardeşi sessizce masamızı izliyordu, bunu biliyordum. Bir an Gözde'nin koyu renk gözlerini hatırladım. O gözleri en son gördüğümde yanaklarından aşağı intihar eden gözyaşlarını tepkisizce izliyordum.

Aynı saniyeler içinde Yağış resmen kükreyerek kalktı masadan. Saniyelerin dakikanın üzerine döküldüğü zaman diliminde dolu bira şişesini kavrayan Yağış'ın gözlerini saran o hırçın ifadeyle burun buruna kaldım. Şişenin savrulurken çıkardığı uğultu müziği vardı, içinden geçti ve ardından çok geçmeden önümde dimdik duran adamın ayaklarının dibinde dia köktüğünü gördüm. Yaralı bir hayvan gibi anırmaya başlamıştı.

Yağış'ın göğsü hızla inip kalkıyor, elinde kana bulanmış kırık bir şişeyle tıpkı bir savaşçı gibi dikiliyordu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı elindeki kırık şişeyi sallayıp tekmesini hırsla adamın kasıklarına geçirirken. "Aşağılık! Şerefsiz, piç kurusu!"

"Onur!" diye bağırdı sevgilisi olduğunu düşündüğüm genç bir kız. Diğer kızların, "Katil ve katilin arkadaşı zengin züppe yine yaptı yapacağını" diye bağırdıklarını duyuyordum. Umurumda değildi. Önümde kanlar içinde yerde diz çökmüş olan adama bomboş gözlerle bakmayı sürdürüyordum. Akan kan yavaşça zemine damlıyor, koyu renk kanın üzerinden geçen

ışıklar kanın içinde parlıyordu. Bir karmaşa yaşandı. Masaya doğru koşuşturan insanların şaşkınlıkları sis bulutu gibi yükselip mekânın duvarlarına dokunarak her yeri sarmıştı.

Onur ayaklarının dibinde can çekişirken yavaşça doğrulup kalktım. Bir eliyle ayağımı kavrayınca gözlerimi indirip ruhsuz gözlerle bakım ona. Ardından bakışlarım hemen önüme gelmiş, hüngür hüngür ağlayan kumral sevgilisine kaydı. Henüz on beş, bilemedin on altı yaşlarındaydı. Liseye gittiğine emindim.

"Onur," dedim öğrenen bir sesle. "Bana pedofili orospu diyen herif, on altı yaşında bir kız çocuğunu altına alan gerçek pedofil bir sapık sanırım?" Ayağımla onu itip yanından geçtiğim sırada Özge ifadesiz gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. Mekânın sahibi Hayri abi hızla bizi oradan uzaklaştırmaya başladı. Yağış'ın birinin kafasında şişe parçalamış olması na rağmen mekândan hiçbir şey olmamış gibi çıkarılmamızı sağlayan kişi Hayri abiydi. Hayri abinin bizi kurtarma sebebi Çağlar'dı, bunu biliyordum, Çağlar uzun süre onun yanında çalışmıştı.

Arnavut kaldırımlarında öylece yürümeye başladığımızda ikimiz de birbirimizin omuz hizasında ilerliyorduk. Ortamıza ateş gibi düşen sessizlik, "Düşünme bunları," diye fısıldamasıyla son buldu. "Sadece saçmalıyorlar."

"Umurumda değil," diyebilirdim sadece.

"Umurunda olmadığını biliyorum."

"İyi," diye mınıldandım.

"Kendini suçlamaktan vazgeç, İs," derken sesi öyle sertti ki bir an sadece olduğum yere çökmek ve hüngür hüngür ağlamaya başlamak istedim. Alkolün etkisi yüzünden attığım her bir adım suyun içine düşüyordu sanki. O yüzün içine adımlarımla yazılar yazıyordum. Kelimeler beni anlatıyordu.

"Ben kendimi suçlamıyorum," diye yalan söyledim.

"Sen o rolü hak ettiğin için aldın," dedi bana bakarak. "O kızın intiharının sorumlusu sen değilsin."

"Nereden bilebilirsin?" diye sordum bir anda sinirlenerek. "Orada değildin."

Adımları bir bıçak gibi kestildi. "İşte bu yüzden insanlar seni suçluyor," dedi dişlerinin arasından. "Çünkü sen susuyorsun. İnsanların sana yaptığı her şeyi sesini bile çıkarmadan izliyorsun." Gözlerini yumdu. "Susarak iyi biri olmuyorsun, kabullenmiş oluyorsun."

"Benim iyi biri olmak için susmadığımı sen çok iyi biliyorsun." Yüzümdeki ifadesizliğin surlarına yılan gibi kıvrılan öfke, zayıf bir nabız halinde tenimin altında çarpıyordu. "Artık umursamıyorum, anlasana. Gözde intihar etmeyi seçti ve intihar etti, oradaydım, onu öylece izledim anlıyor mu-

sun? Kendini pencereden aşağı attığı anda onu durdurabilirdim ama yapmadım. Sadece izledim. Ve bu şu an umurumda bile değil."

Dibimizden hızla geçen araçların korna sesleri düşüncelerimin içinde dolaşıyordu. Farların ışıkları gözümü aldığı sırada adımlarımı hızlandırıp Yağış'ı geride bıraktım.

"Sen o kızın intiharını izlemedin!" diye bağırdı arkamdan. Sesi cadede yankı uyandırdı, adımlarım bir bıçak gibi kesildi. "O an kim olsa ne yapacağını bilemezdi, anlamıyor musun? Sen o kızı rolünü verebileceğini söylemek için sınıfa çağır mıştın, bunu biliyorum. Bunu bana anlattığında gözlerinde gerçeği görmüştüm. Neden her şeyi anlatmıyorsun?" Bağırmaya devam ederken sözlerine şu şekilde devam etti: "Neden böylesin?"

Neden böylesin?

"Sen o kızı iyilik yapacaktın," diye fısıldadı.

İşte bu yüzden kötüydüm. Kötü olmanın hiçbir yararını görmemiştim ama iyi olmak bir bıçağı o kişinin eline verip o bıçağı ileri doğru dımdık tutmasını istemek ve o kişiye sarılmaktı.

İyilik yaptığın her insan tarafından bir kez bıçaklanırdın.

Bıçağı uzatan sendin, yakınamazdın.

"Şimdi artık neden kimseye iyilik yapmadığının cevabını da vermiş oldun, Yağış," diye mırıldandım. "Ben kötü olmayı seçtim."

"Sen kötü biri değilsin," diye fısıldadı zayıf bir sesle.

Esen rüzgâr saçlarımın arasından geçip gitti. İkimiz de sessizdik. Ben kendi topraklarını şeytana satan o kız değildim, ben topraklarına şeytan ekip günah biçen o kızdım. Çıkarlarım için harcadığım ne kadar şeytan varsa hepsi Haviye'nin dibinde beni bekliyordu.

Yağış'ın ince kolları belime dolandı, ellerini karnımın biraz altına koyarak bana arkadan sarıldı. Yüzünü ensemdaki saçlara gömdükten sonra bir süre öylece bekledi. Ondan bana cayır cayır akan güven, bir başka insanda asla bulamayacağım muazzam bir duyguydu.

"Bir gün başına iş alacaksın," dedim gözlerim kısılrken. "Çocuğun kafasında şişe parçaladın."

"Orada o şişe darbesi yüzünden öleceğini bilsem bile o şişeyi onun kafasına çarparken ikinci kez düşünmezdim."

"Çünkü salaksın sen."

Yağış'ı evine bırakıp kendi evime doğru yürürken omuzlarımda oturan yüzükün kucacağına ağır şeyler alarak beni biraz daha çökertmeye çalıştığını hissediyordum. Cebimdeki telefon yavaşça titreyince kaşlarım çatıldı. Duraksayıp telefonumu çıkardım. Ekranda mail kutuma gelmiş bir bildirim duruyordu.

Gönderen: J
Bana ilham veriyorsun. (03.26)

Gönderen: Is Tanvel
Anlamadım? (03.27)

Gönderen: J
Adresini hocandan aldım. İzin verdin diye biliyorum? (03.28)

Gönderen: Is Tanvel
Evet. (03.29)

Telefonu cebime tıkap yürümeye devam ettim. Onunla uğraşacak halde değildim. İncir ağacının önünden geçerken sokak lambalarından bir tanesinin yanmadığını fark ettim. Bir elimi deri ceketimin içine soktum, çocuk parkına uzanan dik yolu inmeye başladım. Saat çoktan gecenin üçünü geçtiği için eve nasıl gireceğimi düşünüyordum. Gerçi anneannem artık geç gelmeye alışmıştı, üniversite hayatına atıldığımdan beri eve erken geldiğim pek görülmemişti.

Çocuk parkının önüne gelince bakışlarım boş salıncakları buldu. Orada kimse yoktu. Zaten ona ilk kez o gece denk gelmişim, tekrar denk gelmemizin imkânı yokmuş gibi görünüyordu. Her zaman oturduğum salıncağa yürüdüm, elimdeki torbayı salıncağın demirden dirseğinin sırtına yasladıktan sonra salıncağa bindim. Botlarımın burnuyla önümdeki temiz kumu eşeleyerek bir çukur açarken sessizce olduğum yerde sallanmaya başladım. Bir adım ileri, bir adım geri şeklinde kendimi sallarken salıncağın demirlerinden yükselen gıcırta sesini dinliyordum.

Bir mail daha geldi.

Gönderen: J

Bir süredir sana yazmayı düşünüyordum. Yazarken ne hissediyorsam sen yazdıklarına can verirken aynı şeyi hissediyordum. Şu an elimde bugün çalıştığım sahnenin videosu var. Biraz önce hocan mail yoluyla bana ulaştırdı. Eğer yanımda kâğıt kalem olsaydı yazardım. O kadar etkilendim. Mania karakterini sevdin mi? Ya da nefret ettin mi? Çünkü geçen seferkinden daha farklı oynadığını fark ettim. (03.36)

Gönderen: Is Tanvel

Mania karakterini sevmem veyahut ondan nefret etmem neden umurunuzda olsun ki? Sonuç ifibariyle size hissettirebilmişim. Tiyatro benim işim değil, tutkum. Kim olacağım değil önemli olan. Ya da olmam gereken kişiyi sevmem veya ondan nefret etmem de değil. (03.39)

Gönderen: J

Mania sana mı benziyor? (03.41)

Gönderen: Is Tanvel

Bu da nereden çıktı? (03.42)

Gönderen: J

Küçük bir soru sordum, oldukça ters ve inkârı dayalı bir cevap aldım. Buradan çıkmış olabilir. (03.44)

Ona cevap vermek yerine telefonu tekrar cebime sokup sallanmaya devam ettim. Mania karakterini tam olarak anlayamıyordum. Gerçi ben kendimi de anlamıyordum. Bazı sahnelerde güçlü, yıkılmaz, acımasız ve gaddar bir kadinken; bazı sahnelerde öyle naif, öyle karlıgan, öyle yufka yürekli ve sadıktı ki onu tam anlamıyla çözebilmemin imkânı yoktu. Neden böyleydi?

Oyun yazarının neden böyle bir soru yönelttiğini bilmiyordum ama onda bıraktığım izlenim güzeldi, bunu hissedebilmişim. İnsanların beni yaptığım şeylerde başarılı bulması hoşuma gidiyordu, bu gerçeği yok sayamazdım.

Omuzlarım yavaşça dikildi, ojeli tırnaklarımı salıncağın örgülü zincirlerine geçirip soğuğu avuçladım.

Ruhumda kapanması zor, dikiş tutmayan iltihaplı yaralar vardı. İltihap olarak akan, düşüncelerimin pis kanı ile harmanlanmış akıtılmayan gözyaşlarıydı. Bu gözyaşlarının benim gözlerime ait olduğunu bilmek kabullenemediğim ikinci gerçektir.

Gözde'nin yüzü tekrar, tekrar ve tekrar olmak üzere durmadan aynı sahneyi başa sararak gözümün önünde belirlemeye başlamıştı. O iyi biriydi, onu hatırlıyordum, insanlara zararı dokunmazdı, sessiz ama başarılıydı. Onun aksine ben her zaman hırslı, önde, gaddar ve egoluydum. Onun gözlerimin önünde kendi canına kıydığı gün onun gerçekten çok bencil bir insan olduğunu düşünmüştüm. Bana büyük bir yara bırakıp gitmişti. Oysa benim zaten yeterince yaram vardı.

Gözde'nin ölümünden sonra sorguya alındığımı hatırlıyordum. Çünkü o kendini sınıf camından aşağıya bırakırken sınıfta olan tek kişi bendim. Bu bile beni durdurmamıştı, sorgu bittiğinde ve Gözde'nin cenazesi kaldırıldığında ben o oyuna, ona vermeyi düşündüğüm rolün altında çıkmıştım. Umursamadan oynamıştım, alkışları toplamıştım, insanların çoğu daha o zamanlardan bana kötü gözle bakmaya başlamıştı. Dedikodular her yerdeydi, tıpkı veba gibi hızla yayılmıştı.

Ruhuma uzanan, benden daha fazlasını istediği için dikenlerini bana batıran kötülük dalları... Kökleri cehennem dibinden fırlıyordu.

Ben yalancıydım, şeytandım, tehlikeliydim, ben aklınıza gelebilecek içinde kötüyü taşıyan her şeydim ama kötüler de iftiraya uğradı. Birçok kez iftiraya uğradığım için biliyordum.

Eğer Mania olsaydım, Mantus beni istemezdi.

Gönderen: J

Bana bir şey söyle ama söylerken dürüst ol. (04.10)

O an parmaklarım çözüldü. Ne yazdığımı umursamadan harflere dokunmaya başladım. Küçük duraksamalar, gözlerimi yumup gecenin ayazını hissetmem, parmaklarımın soğuk yüzünden hareketlerini yavaşlatması, dudaklarımın arasında soğuk beyaz kollarının dökülmesi... Hepsiz zamanın yazarken ayrıntılar eklediği bir piyes gibiydi.

Gönderen: Is Tanvel

Sanki güneş kanatlarının üzerine çarpmış, kanatlarını eriyip sırtıma akmış. Görenler bunu is lekese sanmış, çürük gök renginde bir şafak kanın bozuk rengine boyanmış. Melekler şeytanların bebeklerini doğurmuş, şeytanlar ellerinde yetim bebeklerle cennetin topraklarından kovulmuş. Adına kötü demişler, öldürülen tüm iyilerin. (04.26)

"İyilik içinde çürüdü yazar," diye fısıldadım telefonun ekran ışığı yavaşça sönüp beni gecenin karanlığına sürgün ederken.

Maili okumuştum biliyordum, cevap yazmadı. Sonbahar yapraklarının ezilme sesini duydum, içimden kayıp yere düşen harfler birbirlerinin kemiklerini kırarken bakışlarım yavaşça havaya kalktı ve parkın diğer ucuna baktım. Ellerini ceplerine koymuştu, üstünde koyu yeşil bir kapüşonlu vardı ve kapüşonunun şapkasını kafasına geçirmişti. Ona baktığım an adımları bıçak gibi kesildi, olduğu yerde dikilirken gözleri benim üzerimdeydi.

Karanlıkta lezâ yeşilli gözlerini göremesem de o gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Yağmur hafif hafif çiselemeye başladı.

Ayağa kalkarken torbayı almadım. Çiseleyen yağmur kırpıklarına vuruyor, gözlerimi kısmam için beni teşvik ediyordu. Ona doğru küçük adımlarla yürürken tıpkı cansız, içi boşlukla doldurulmuş bir manken gibi öylece bana bakıyordu. Aramızda iki adımlık mesafe kaldığında durdum, sokak lambasının ışığı iklimizin ortasından bir sütun çizmişti. Işığın sütunu etrafından kayan yağmur damlalarını görüyordum. Uzun, zehirli iğneler gibiydiler.

Ateşin kokusunu aldım, ardından o ateşin gözlerine baktım.

Sımsiyah kırpıklarının altında yanan yeşil gözleri zehirliydi, düzgün burnunu takip eden yüzüne baktığımda bakışlarım donuklaştı. Soğğun etkisiyle, ölü yatırılan mermer kadar beyazlayan yüzünün sol kısmında kavlamış bir yanık izi, o yanık izinin tam karnında büyük bir bıçak yarası vardı. Yanık izini takip eden yola baktım, sakalları orada daha seyrek çıkıyordu, bunun sebebi yüzünü süsleyen yanık izi olmalıydı.

Ashında çok belirgin değildiler, yine de izlerin daha aydınlık bir ışığın altında nasıl duracağını merak ettim. Burnunun dibinde durmuş, bir yabancısı dikkatle bakıyordum ama o bunu önemsemiyordu, yüzüne çıkartma gibi yapılmış bir ifadesizlikle bakışlarımı karşılık veriyordu.

Bakışların dudaklarına kaydı, kalın olan dudaklarının rengi kan gibiydi. "Neden böylesin?"

Kalın sesindeki vadinin eteklerine cehennem ateşi çarpıyordu. Donup kaldım. Bakışların dudaklarını takip eden düzgün burnuna, burnunun çaprazında duran izlere ve ardından lezâ yeşilli gözlerle kaydı. Yüzü neden izlerle kaplıydı? Başına ne gelmişti? Her şeyden önemlisi de bana bu soruyu neden soruyordu?

Cevap vermeyeceğimi fark edince, "Seni korkuttum mu?" diye sordu erkeksi bir sesle.

"Neden korkayım?" diye sordum, konuşurken iklimizin de dudaklarından soğğun sisi yükseliyordu.

Lezâ yeşilli gözlerin sahibi bana cevap vermedi.

"Seni tanıyor muyum," diye sordum, göğsümde çatırdamaya başlayan alev sanki onu yakan elleri görmüş gibi harlanmıştı.

"Bilmem," dedi ifadesiz bir alayla. Yüzünü yavaşça geri çektiğinde sokak lambasının ışığı onun teniyle olan temasını sonlandırdı ve izleri tıpkı silgiyle silinmiş gibi yok olup karanlığa karıştı. "Beni tanıyor musun?"

Anlam veremeyen gözlerle ona baktım, çiseleyen yağmur saç dipleri mi nemlendirmişti ve yüzümde yağmur damlacıkları oluşmuştu. Onda

tanıdıklığı zihnime göstermek istedim ama bir şeyi istemek, yapabilmeye yetmiyordu.

"Sen beni tanıyor musun?" diye sordum tıpkı süzme bir mal gibi, şu an adam benim hakkımda ne düşünüyordu bilmiyordum ama aydınlık şeyler düşünmediği kesindi. Karşısına geçmiş onu tanıyıp tanımadığını ona soran bendim, şimdi de kalkmış ona beni tanıyor musun diye soruyordum.

"Tanıyorum." Şu an yalnızca gözlerini görebiliyordum, ürpertici ses tonundaki vurgu kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Bir adım gerileyip çabık kaşlarla ona baktım. Beni tanıyordu. Bana doğru bir adım attığında gırtlığımdan dilime doğru tırmanmaya başlayan kelimelerin içinde panik vardı. "Seni yiyecekmişim gibi davranma," derken kalın sesindeki ima duraksamama neden oldu. "Korkunç göründüğümü biliyorum ama kaçma. Seni tanıyorum."

"Ne?"

"Seni tanıyorum." Sesi artık daha derindi, genç birine benziyordu ama sesi oldukça olgun, fazlasıyla kalın ve toktu. "Çünkü dün seni görmüştüm." Burnundan sert bir nefes verdi, gülüyor gibiydi. "Altına işedin mi doğru söyle?"

"Deli mi ne," diye tısladım dişlerimin arasından. Tam ileri doğru adım atacaktım ki aldığı derin nefesin uyarıcı sesi durmama neden oldu. Akrebin sırtına pençelerini geçiren yelkovan kaç kez aynı yaranın üstünü deşmişti bilmiyordum ama sonunda, "Evine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sorup ona boş boş baktım, yeşil gözlerinin üstüne çöken karanlık ateşin üstüne atılan siyah çalılar gibiydi. Ateşi altında bıraksa da ateş tarafından yakılmaya mahkûmdu. Karanlığı yakan gözlerine bakmamak için ekstra çaba göstererek bakışlarımı sokak lambasına çevirdim. Yağmur hızını belli belirsiz arttırmıştı ama altında durulmayacak kadar yoğun yağmıyordu.

Ben sokak lambasının turuncu ışığına bakarken onun da bana baktığını biliyordum.

"Mantus'u bulabildin mi?" diye sordu aniden, sesinin taşlıklarına takılan kelimeler yara bere içinde gibiydi. Bu sorusu bir avuç dolusu çivi yutmuşum gibi hissettirdi. Sanki sorusunun iki ucu vardı; bir uçta gerçek, diğer uçta yalan asılı duruyordu ve dilimin her ikisine de meyli vardı.

Diğer elimi de deri ceketimin cebine koydum. Gözlerimi kısıp ışıktan uzaklaştırdım. İleri doğru bir adım attığımda ona bakmamam gerektiği konusunda kendimi tembihliyordum. Tam bir adım atmıştım ki yavaşça sola doğru kaydı ve o an yaralı yüzüyle yüzüm denk düştü. Uzun boyundan dolayı kafasını eğmiş, bedenini yan yatırmıştı. Omzu omzuma değiyordu ve değdiği yer cehennem ateşi sıçramış gibi kavlıyor, çekiliyor, cayır cayır yanıyordu.

Kapüşonlusu yavaşça arkaya kayd, siyah saçları turuncu ışığın altında özgülüğüne tutundu. Saçları ile ensesinin birleştiği yerden hoş bir koku alıyordum, erkeksi idi, parfüme benzemiyordu ama güzel bir kokuydu. Şampuanı, diye düşündüm. Şampuanı olsa gerek.

Dişlerini sıkı, çene kemiğinin belirginleştiğini yanağıma basık yapan kemiğinin burgulu kavisinden hissettim. Kendimi geri çekemiyordum, an tuhaf bir dejavu yaşıyordum. Biri ellerimi ve ayaklarımı bağlamış, bu da yetmezmiş gibi bedenime buzlu su dökerek şoka sokmuş, hareketlerini engellemişti sanki.

Sol yanağındaki izin kavislerini yanağımda hissettiğimde kalbimde şiddetli bir kan akışı hissettim. Sanki kalbimde büyük bir delik açıldı, açılan delikten oluk oluk kan akmaya başladı. Tenime elektrik verilmiş gibi büyük bir şokla kendimi geri çektim, o hâlâ bıraktığım şekilde duruyordu. Gözlerini yumduğunu elmacık kemiklerinin üstüne devrilen uzun kirpiklerinin kadife siyahı gölgesinden anlayabilmişim.

"Amacın ne senin be?" diye tısladım, sesim gür çıkmıyordu; kendimi yorgun, tükenmiş, yaşam enerjisi çekilmiş gibi hissediyordum.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu gözlerini dahi açmadan.

Beni tanıyor musun?

"Tanıyor muyum?" Sorusuna soruyla karşılık vermiştim, zihnim ise şu an burada ne döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Kuru bir soğukun üstüne ıslak şekilde yağın yağmur hücrelerini uyuşturmuştu. Tenim maruz kaldığı ısı kaybı yüzünden bembeyaz kesilmiş, yer yer kızarmıştı.

Elini ağzına götürüp hafifçe öksürdü, öksürürken çıkan tok sesi dinlerken kaşlarını çatılmıştı. "Ben de sana soruyorum," dedi ama aldış etmedim. Yanından kayıp geçtiğimde arkamda bıraktığım romanın içinde torba umurumda bile değildi. Parkın çıkışına doğru hızlı adımlarla yürürken omzumdaki kayıp duran çantamı yine omzum yardımıyla yukarı çıkarmaya, sabitlemeye çalışıyordum. Onun yakıcı bakışlarını sırtımda hissettiğimde bu da beni durdurmadı. İçimden bir ses ondan kaçmamı, burada durmamı söylüyordu.

Belki de benim için tehlikeli olan o değildi, onun için tehlikeli olan bendim.

"Mania," diye fısıldadığında aramızda açılan mesafeye rağmen sesi sanki kaburgalarımın içinde yankılanıyormuş gibi ırkılarak adımımın havada asılı kalmasına neden oldu. "Adım Korhan."

Korhan.

Ceketin ceplerinde duran ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarımı avuçlarıma batırırken doğrudan illeriye yokuşun başındaki incir ağacına bakıyordum.

Ruhumun dağlarının eteklerine oya olan acı, daima benimle kalacağını bildiğim sadık gardıyanımdı. Derin bir nefes aldım, aldığım nefesin merminin tabancanın boşluğunu doldurduğu gibi doldurduğunu ve nar ağacı dikenleri gibi düşüncelerime battığını hissettim.

Tekrar bir adım daha attığımda, "İsmim İs," dedim önemsemeyeceğini düşünerek. Muhtemelen telaffuzdan dolayı adımın İz olduğunu düşünecekti belki de, insanlara ismimle alakalı açıklama yapmaktan oldum olası nefret etmiştim ama şu an benden bir açıklama beklemeyeceğini biliyordum.

Nasıl anlarsa anlarsın, umurumda olmazdı.

"İs," dedi.

Telaffuzu baskın, harfleri aksanlıydı. İlk kez birinin tek seferde ismimi doğru telaffuz ettiğini duymuş, hatta bu doğruluğu bilerek vurguladığını fark etmişim.

"Korhan," diye fısıldadım geceye doğru. Şimşegin sesinden önce gökyüzünün yakasını yırtan ısıtılı rengi tüm sokağı kederine boyadı. Ardından gök öyle bir gürlüdü ki o an ikimizin de birbirine dönük olan sırtlarından birbirlerine birer bıçak uzandı, biz birbirimize bakmadan birbirimizin sırtlarını hedef aldı.

Şubat ayının son yağmuru kaldırımları dövmeye başladığında bu gece, burada, sırtım bu adama dönükken içine düştüğüm yalanın ilk günü olduğunu bilmiyordum.

3. PERDE Taşıkardı

Nasıl güzel bir intihar biçimiydi bir yalanın aldığı ilk nefes olmak. Ruhum, bedenimden kaçıp gitmek isteğiyle doluydu; ruhumun şeffaf bileklerine asılan is yarası düşüncelerim ise ruhumun kaçıp gitmesine engel oluyordu. Zihnim beni tutuyordu. Zihnim kaybolmama izin vermiyordu. Zihnim, içinde korkunç fikirleri mahkûm etmiş bir hapishaneydi. Belki de tımarhane...

İfadesini kaybeden boş bakışlarım tavanda dolaşırken yağmurun ıslattığı saçlarım yastığımın üstüne serilmiş, yastığın kılıfını nemlendirmişti. O kadar hareketsizdim ki aldığım nefes göğsümü şişirmese yataкта uzananın bir ceset olduğu düşünülebilirdi. Gözlerimi bile karpmadan tavanı izlemeyi sürdürdüm. Tavanın sol köşesinde, duvar ile bütünleşen yerde bir örümcek ağı vardı ama ağı ören örümcek ortalarda görünmüyordu. Örümceğin yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek belimdeki kavisin belirginleşmesine neden oldu. Hafifçe kasıldım, bakışlarımı örümcek ağından ayırdım ve doğrulup kalktım.

Bir çift yeşil göz sanki odanın her yerindeydi, sanki hâlâ üzerimdeydi.

Yağmur hiç durmamıştı. Havanın bozuk gri rengi odamın içini aydınlatıyordu. Nemli saçlarımın bir kısmı yüzümün yansını örtmüştü. Tırnaklarımı yatağın kenarında toplanan kırılmış örtünün etrafına saplayarak örtüyü avuçladım. Gözlerimin içi ağrıyordu.

Kimseyi özleyemeyen kalbim, birini özlemeyi özlüyordu.

Neden bu kadar boş yaşıyordum?

Gözlerim, odanın en ucundaki duvarın kenarında duran kavlayıp kabarmış boyaya kaydı. Ağrıyan gözlerim değil, geçmişimdi. Kendimi temiz hissettiğim, zararsız bulduğum, masum olduğum bir zaman var mıydı? Bir rahimden kanlar içinde söküldüğümde gerçekten cennet gibi mi kokuyordum? Kokumu benden alıp götüren neydi? Belki de yalanlar benim terimdi.

Belim bükük oturduğum için karnım içeri göçmüş gibi duruyordu. Karnıma bakmadım. Çıplak, her zaman soğuk olan ellerimden bir tanesini karnımın üstüne kapattım. Soğuk avucumda pürüzlü yüzeyi hissettim. Gözlerim yavaşça kısıldı, kirpiklerim birbirine dokunmak için saniyeleri ezip geçmişin üstünden atladı. Gözlerimi yumduğumda ağlayabilmenin ne kadar zor bir eylem olduğunu tekrar fark etmişim. Canım bu kadar yanarken ağlayamamak benim cezam mıydı?

"Yeniden renklere aldanamam," diye fısıldadım kirpik diplerim sızarken. "Sindiğim yerde leke olmaya mecburken, bir rengin daha katili olamam." Omuzlarım ağrıyordu. "Sahte bir kanatla uçamam." Acı beni terk etmeyecekti.

Ben düşümü alıp üstümü giyinene kadar yağmur durmuştu ama hava hâlâ gri bir perde çekilmiş gibi duruyordu. Dipler hâlâ ıslak olan saçlarımin ince tellerinin arasından sık dişli fırçayı geçirirken boyalı olduğu için çabuk dolanan saçlarımin çözmenin ne kadar zor olacağını farkındaydım.

Yüzümü buruşturarak fırçayı acımasızca saçlarıma bastırmaya başladım. Saç diplerim kopacak gibi acıdı, hatta çoğu saç telimi bu uğurda feda ederdim. Bu sorun değildi, kurban verdiğim şeyin saçlarımin olması benim için hiçbir zaman büyük bir sorun olmamıştı.

Evden çıkarken Nuriş Sultan'a görünmedim, dedem de muhtemelen erken saatte gazete falan almaya çıkmış olmalıydı. Alt kata uzanan merdivenleri ağır ağır inerken Yağış'a evden çıktığıma dair bir mesaj atmıştım. Okula gitmeden önce biraz yürümek, kafamı dağıtmak istiyordum. Dün geceden sonra beni sıkmak istemeyeceğini, kararına saygı duyacağını biliyordum ama onu endişelendirmek de istemiyordum. Bordo kazağımin uçlarını avucumun içine aldım, üstümdeki deri ceketin kolları kısa olduğu için kazağımin kollarını kapatmıyordu.

Altımdaki siyah kot pantolon yeni yıkandığı için daha sıkıydı, yürürken zorlanmıyordum aksine beni tam istediğim gibi kavradığı için rahatım. Binanın dışı açılan demir kapısını ittiğimde hâlâ nemli olan düz saçlarımin yüzümü örtmüştü. Saçlarımin yarattığı parmaklıkların arasından dışarı baktım, bahçedeki kurumuş sonbahar yapraklarının üstü sırlıklıydı. Ölü yapraklar su birikintilerinin üstünde tıpkı eski bir sandal gibi yüzüyordu. Tek omzuma taktığım sırt çantamı kulpundan tutarak düzelttikten sonra

kafamı kaldırıp tam karşıma baktım ve o an durağın bakışlarının buzdan zeminine ateş düştü. Buz parçalanarak alev almaya, çayır çayır yanmaya başladı.

Korhan oradaydı.

Kaçasını bir motosiklete yaslamış, kollarını göğsünün üstünde toplamıştı. Gri kot pantolonun altında siyah postallar vardı, siyah postallarının bağcıklarını bağlamamıştı. Üstünde lacivert bir kapüşonlu vardı, kapüşonunun ipleri çok uzundu ve siyahtı, şapkasını da kafasına geçirmişti. Ka-lunun şapkası o kadar büyüktü ki onun yüzünü seçemiyordum ama püşonunun şapkası o kadar büyüktü ki onun yüzünü seçemiyordum ama lezâ yeşili gözlerinin bende olduğunu biliyordum.

Sabahın kuru rüzgârı saçlarıma çarpıp yüzümdeki saçları sol omzuma doğru uçuşturmaya başlamıştı, iki kaşımın ortasında derin bir çukur açıldı. "Yürüyecek misin?" diye sordu, kalın sesinin tanıdık tınısı karşısında

suratımı bir kapağı çarpmışım gibi hissetsem de dışarıya renk vermedim. Omuzlarımin üstünden çevreme kısaca göz gezdirdikten sonra ona doğru yürümeye başladım. "Senin burada ne işin var?" diye sorarken sesimin gergin çıktığını çok sonradan fark etmişim.

Korhan yüzüme bakmadı, içimden bir his onun yüzüne bakmamam gerektiğini fısıldadı ve bu hisse ayak uydurdum. Onun yüzüne bakmadım, baksam da kafası kapüşonlunun şapkasının içindeyken yüzüyle alakalı pek de ayrıntıya girebileceğimi sanmıyordum. Korhan yavaşça arkaya doğru uzandı, motosikletin çaprazında kalan yere eğildi ve yerden bir torba alıp tekrar doğruldu. Torbayı gördüğüm an bunun dün içinde satın aldığım kitarın olduğu torba olduğunu anladım, gözlerim ırıldı. Bana bakmadan torbayı bana doğru uzattı.

Torbayı elinden alırken, "Orada kalmıştı," dedim kısık bir ses tonuyla, alırdış etmedi. "Sağ ol."

Motosiklete binmek için sırtını bana döndüğünde hâlâ olduğum yerde öylece dikiliyordum. Bir an onun omzunu tutmak, yüzünü kendime doğru çevirmek istedim ama bunu yapamadım. Zaten bu isteğin sebebini de anlayabilmiş değildim. Korhan motosikletin üstüne binince motosikletin ne kadar yüksek olduğunu fark etmiştim ama Korhan o uzun bacaklarıyla motora öyle rahat atlamıştı ki öyle atlayabilmek için çalışmam gerekirdi. Acaba motosiklete bu kadar havalı binebilmek için çalışmaya falan mı yapıyordu? Gerçi o kadar uzun bacağım olsa ben her yere atlardım sanırım.

"Motosikletin modeli ne?" diye sordum aniden, Korhan'ın sırtının gerildiğini görür gibi oldum.

"Motorlardan anlar mısın?" Soruma soruyla karşılık verince durdum, anladığım falan yoktu ama kullanmayı az çok biliyordum. Tamam, benim kullandığım elektrikli bisikletti ama o da motor sayılırdı... Sessizliğime kar-

şı boğazında hafif bir hırıltı duyuldu, güllüyor gibiydi. "Ben de öyle tahrin etmiştim," dedi kuru bir sesle.

"Anlamak zorunda değilim. Sordum sadece." Yüzümü elçittikten sonra omuz silktim. "Güzelmış."

"Güzeldir," dedi tekrardan bana bakmadan. "Ama bunu şimdilik kullanıyorum. Benim yavrum henüz gelmedi."

Motosikletine kızım diyen erkekleri görünce boğazıma parmak atıp dün akşam ne yediysen hepsini ortaya dökercesine kusmak istiyordum. Ama bu adam kızım değil, yavrum diyordu... Bir motora. Gözlerimi devledim, tanı sırtımı dönecekken, "Ee?" dedi aniden. "Atlamayacak mısın?"

Göğün gümbürtüsünü duydum, omuzumun üstünden tek kaşımı kaldı. Rarak ona baktığımda sırtı hâlâ bana dönüktü. "Bana mı dedin?"

"Senden benden başka biri mi var burada?" diye sordu laubali bir sesle. Delikli deri eldivenlerine baktım, soğuktan kızarmış uzun parmakları eldivenin delikli kısmından dışarı çıkmıştı. Motosikletin gidonunu sıkıca kavradı, beyazlık parmak boğumlarına kireç gibi yayıldı. "Atla?"

"Neden atlayacağım?"

"Atlayacağını ikimiz de biliyoruz. Neyi tartışıyoruz, İs?" dedi, kelimele-
rinin temelinde uyuyan canavarın kirpikleri titriyordu. Sesinin kalınlığı bir an duraksamama neden oldu, o konuştuğunda kendimi tuhaf hissettiğimi fark ettim. Sanki ses tonunda bir gizem vardı, çözülmeyle bekleyen bir sır... Ya da ben ses tonundan etkilendiğim için saçma sapan teoriler üretiyordum.

"Ben öyle bir şey bilmiyorum?"

"Tamam, artık biliyorsun. Atlayacak mısın?"

"Sen..." Aniden motosikletten kükrete gibi bir ses yükselince olduğum yerde sıçrayıp geri adım atarak ürkmüş gözlerle motosiklete baktım. Korhan'ın omuzları yükseldi, güler gibi bir ses çıkardı ama yüzünü göremedim. İçim için kesin olarak güldüğünden emin olamadım.

"Ne yapıyorsun be?"

"Bu kez kesin işedin," dedi alayı etrafına çıt gibi örmüş donuk bir sesle.

"Salak mısın sen ya?"

Motosiklet hareket etti, etrafımda yavaşça döndü ve hemen önümde durdu. Korhan bana bakmadan çenesiyle hafifçe omzuna doğru işaret yaptı. Bir an yüzünün sınırlarını görür gibi oldum ama o kadar hızlı hareket etti ki her şey buğulandı. "Atla."

"Tanımadığım etmediğim adamın mot..."

"Gece tanıştık. Sen İs'sin ben de Korhan," diye böldü lafımı. "Atla."

Tam karşı çıkmak için ağzımı açacaktım ki yokuşun sonunda dedemin belirlediğini gördüm. Dalgındı, bakışları henüz bizi bulmamıştı ama bu bulmayacağı anlamına gelmezdi. Yanımda bir adam görürse kızmazdı

ama yine de onu huzursuz etmek istemiyordum. Kendime düşünme payı bırakmadım, zihnim susturdum ve asla atlayamayacağım o motosikletin arkasına tek seferde atladım. Rahatımı bulamamıştım, omzumda asılı du-
ran çantamın kulpu dirseğime kadar kaymıştı ve popom sinir bozucu bir şekilde dışarıya doğru kavislenmişti.

Korhan hiçbir şey söylemedi, bakışları omzunun üstünden yavaşça yokuşa doğru kaydı ve deri eldivenlerinin açıkta bıraktığı soğuktan kızaran parmaklarının boğumları tekrar beyazlayana kadar gidonu sertçe asılarak motoru hareket ettirdi. Önünde durduğumuz incir ağacının önünden öyle hızlı geçtik ki yere dökülen incir yaprakları ıslak olmalarına rağmen uçuştular.

Motosiklet ara sokaklardan birine girdiğinde dedem beni görmediği için içim rahatı ama bir yabancının arkasında oturduğum için bir yanımda hâlâ huzursuz hissediyordum. Motorun güçlü lastikleri her bir dönüşte yerde biriken yağmur suyunu etrafa sıçratıyordu. Ayaklarımı koyacağım yeri de biriken yağmur suyunu almıştı ama sonunda artık daha rahat oturabiliyordum. Motosiklet hızlandıkça saçlarım omuzumun üstünden kayıyor, arkama doğru tıpkı bir flama gibi havalanarak uçuşmaya başlıyordu. Kokusu çok net alabiliyordum. Kokusu sanki cayıp cayıp yanan bir ateşe burnu-
mu uzatıyor, yanan ateşin sıcaklığını içime çekiyormuşum gibi hissettiriyordu.

Yağmur tekrar atıştırmaya başladığında motorun üstünde olduğumuz için küçük yağmur damlaları sanki ağzı ölüme susamış ustura parçaları gibi tenime düşmeye başladı. Gündüzün elini uzatmadığı, her daim gecenin pençelerinin arasındaymış gibi görünen karanlık bir sokağa girdiğimizde motoru yavaşlattı. Yaklaşık on beş dakikadır onun arkasında olduğumu fark etmişim ve çiseleyen yağmurun motorun hızı üstümün tıpkı sağanağa kapılmışım gibi ıslanmasına neden olmuştu.

Motosiklet aniden durdu ve o an göğsüm onun geniş sırtına çarptı; bedenim bu yabancı bedeni bir mıknaşın zıt kutbuymuşçasına sıkıca kavradı. Korhan'ın dimdik durduğunu fark ettiğimde ben çoktan ona yapışmış-
tım bile. Birkaç saniye öyle kaldık.

Bir şeyler dank ettiği anda hızla kendimi ondan uzaklaştırdım, ardından tek seferde hiç zorlanmadan motorun üzerinden indim. Pantolonumun gerilen bağları gevşeyince buruşmuştu. Buruşan yerleri parmaklarımla düzeltirken saçlarımdan yağmur suları damlıyordu.

"Arkana binmek istediğim için binmedim bu arada," dedim pantolonu-
mu tırnaklarımla ütölemeye devam ederken. ıslak saçlarım yüzümü ört-
müştü. "O an binmek zorunda kaldım."

"Neden açıklama yapıyorsun?"

Kafamı kaldırıp bana dönük olan sırtına baktım. Ortasında durduğumuz sokağın sonu çıkmazdı, tuğla bir duvar ile örülmüştü. Aynı şekilde kar-

şıklıklı iki tuğla binanın arasında duruyorduk ve caddeden yükselen araba sesleri vızıltı sesi gibi güçsüz geliyordu.

"Sana açıklama yaptığım falan yok." Gayet de vardı, adam mal değildi. Sanırım. Omzumun üstünden sokağın açıkta kalan kısmına baktım. "Kahretsin ya. Neredeyiz şu an biz?" Bakışlarım tekrar içinde durduğum daracık sokakta dolaştı.

Kitabımın içinde olduğu torbayı aldım ve yanağıma yapışan, ıslanarak koyu bir renk alan saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aralarında olduğumuz binaların çatısı dışa doğru kule gibi durduğu için kenara geçmiştin bu yüzden yağmur artık beni ıslatamıyordu.

"Hemen ileride okuluna giden otobüslerin geçtiği bir durak var." dedi Korhan umursamaz bir sesle. Aniden donup kafamı kaldırdım, kısılan gözlerime yayılmış bir şüpheyle, "Sen benim hangi okulda okuduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum, kuşku sesime de bulaşmıştı.

Birkaç saniye bile sürmeyen sessizliğin ardından, "Seni parkta gördüğüm zaman piyes metinlerin vardı. Hani şu Mania zımbırtısı falan. Konservatuvar öğrencisi değil misin sen? Senin aksine ben hızlı düşünürüm."

Tek kaşım anında havalandı. "Ha sadece bu yani?"

Yine bana bakmadı. "Başka bir şey olmasını mı isterdin?" diye sordu, sesinde anlam veremediğim sert bir ima soluyunca ona sırtımı dönüp sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Belki bir şeyler söylemem gerekirdi ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Bu sohbeti uzatmanın bir manası da yoktu üstelik.

Arkamdan seslenmedi, böylece gitmemi bekledi. Yüzünü her bir kıvrımına kadar merak etmiş olsam da dönüp adamın kafasını kendime çevirerek yüzünü inceleyecek değildim. Derin bir nefes alıp bahsettiği durağa doğru yürümeye başladım. Yağmurdan korunmak için durağa sığındığımda bir motosiklet sesinin caddede büyük bir gürültü koparttığını işittim. Ardından o motosikletin sesi gitgide daha da uzakta çınladı, yavaşça zayıfladı. Otobüs hemen önümde durdu, eski otomatik kapı sınırlı bozucu bir ses çıkarak açıldı.

Omzumun üstünden motosikletin sesinin yok olduğu caddeye bakarken, "Sapık mıdır nedir ya," diye homurdanıp otobüse bindim.

Kalın bir kitap sertçe önüme koyulunca kaşlarımı kaldırdım.

"Demek bensiz okula gelirsin ha?" Yağış gözlerine yayılmış huysuz bir ifadeyle bana bakarken kahvenden bir yudum daha aldım.

"Evet?" dedim sorar gibi. Saçlarım kısmen de olsa kurumuştur. "Sana mesaj atmıştım."

"Ben o mesajı rüya sanıyordum. Sizin eve gidip seni orada bulamayınca yaşadığım şokun resmini çiz desen... Çizemem. Çizim yeteneğim sıfır ya." Sandalyeyi çekip yanıma oturdu. "Cin Ali'den öteye gidemiyorum, onun da gövdesini yamuk çiziyorum."

Kafamı iki yana sallayarak güldüm. "Uyku tutmadı beni. O yüzden erken çıktım evden."

Yağış'ın koyu kahverengi gözleri yüzümün surlarını turladı. Ardından gözlerini önüme koyduğu kitaba indirip kitabı önüne çekerek sayfalarını karıştırmaya başladı. Kitabın sayfalarını karıştırırken saçını topuz yapmak için kullandığı kalemi saçlarının arasından çekerek çıkardı. Kumral saçları omuzlarına dökülünce bir an için gözümde olduğundan daha güzel göründü. Kalemin başını dudaklarının arasına koymadan hemen önce, "Çağlar akşam Antalya'ya geri dönüyor," dedi sakın bir sesle. Kalemin başını dudaklarının arasında gezdirdi, gözlerini kaldırıp bana baktı. "Sahnesi varmı bu gece. Ne yapacağız?"

Çağlar yaklaşıp sekiz, dokuz ay önce annesini kaybetmiş, memleketi olan Bursa'yı tamamen terk ederek Antalya'ya yerleşmişti ve kazancını gece mekânlarında kimli zaman şarkı söyleyip kimli zaman da bateri çalarak sağlıyordu. Yaşadıkları kolay şeyler değildi ve Çağlar gerçekten güçlü bir adamdı.

"Bzberlemem gereken üç sahne var ama Çağlar'ı görmeye gitmezsek canımıza okur," dedim.

"WhatsApp grubuna yazdıklarını görmedin mi? En son iki gündür gruba yazmadığımız için Anka ve Rima'ya sarmış grupta. Rima onu pek tanımadığı için çekinmiş tabii. Sohbet geçmişini okurken Anka ve Çağlar'ın iklimizin dedikodusunu yaptığını gördüm..." Güldü. "Rima da böyle onlara katılmaya çalışmış ama pek kattılamamış."

Güldüm. Ona bu sabah olanları anlatmak isteyen tarafım ağır bassa da başım öyle çok ağrıyordu ki bu konulara girmemlin zihnimi daha çok yoracağını bildiğimden sessiz kaldım. Derse giderken farkında olmadan elim birkaç kez telefonuma gitmiş ve mail kutumu kontrol etmişim, meçhul yazarımızdan herhangi bir mail gelmediğini görünce de içten içe rahat bir nefes almıştım. Belki de adam son yazdığım şeyden sonra benim deli olduğumu düşünüp benimle konuşmaktan vazgeçmişti. Haksız da sayılmazdı.

"On üçüncü sahneyi baştan alıyoruz. İş," dedi Ferruh Hoca elindeki kâğıtları çalışma masasının üzerine bırakırken. Elimdeki piyes metnini bir köşeye

bıraktıktan bağdaş kurarak oturduğum yerden yavaşça kalkıp avuçlarımı kotumun üstüne sildim.

Bana verilen rolün ruhunu boş derimin altına yerleştiren gözlerime puslu bir ifade kondurdum. Yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden hemen önce kafamı kaldırıp beni hedef alan yakıcı beyaz ışığa baktım. Işığın etrafında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Sertçe yutkunup ağır hareketlerle dizlerimin üstüne devrildim. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup gözlerimi ışıktan ayırmadan, "Sana benzemeyen binlercesinden seni dilendim." diye fısıldadım sesim titrerken. "Sana benzemeyen binlercesinden seni dilendim." Avuçlarımı yavaşça dizlerime sürttükten sonra yere koydum ve bastırdım. Kafamı önüme eğdim. Saçlarımı yüzüme doğru düştüğünde karanlıkta beni izleyen tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Mania'nın ruhu çığ gibi büyüyordu içimde. "Kendi kanımı yuttum, senin cehennemini içtim, ateşini astım yüreğime. Ben senin yokluğunun gerçeğine susup, varlığının hayaliyle yetinmeyi öğrendim."

Başımı tekrar ışığa doğru kaldırırken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. "Sustuğum kadar yaralandım, yaralandığım kadar bekledim. Şafağın bağrında yirmi altı dikiş izi, gözlerimin aynasında yanan bir ev var. Saat sabahın beşi, akrep yandı, yelkovan kırıldı ve sen yine gelmedin."

"Yavaşça fısılda acımı," dedi Feriz beni izlerken. Yağış yabancısı bir kişi gibi bakıyordu yüzüme. "Yelkovanın kırılan ucunu kalbine sapla, elindeki iğne ipliği yere bırak, dikmek zorunda değilsin şafağı. Aynaya bakmayı kes. Yanan ev değil, sensin Mania."

Bir süre bomboş gözlerle birbirimizi izledik.

Devam eden sahneler beni öyle çok içine çekmişti ki çalışma bittiğinde bir enkazdım ama çıkartmıyordum. Çoğu zaman rol yaparken o kadar çok içine girerdim ki oynadığım karaktere bürünürdüm. Sanırım bu ayrımı yapabilmeyi öğrenmiştim artık. Birkaç sahnenin daha üstünden geçildiğinde Ferruh Hoca bizi serbest bıraktı. Telefonum çalmaya başladığında sahnelerin merdivenlerini iniyordum. Arayan kişi dayımdı.

"Evet yakışıklı?" diyerek açtım telefonu.

"Küçük canavar dayısını özledi mi?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Dayım Giray, kırk iki yaşında olmasına rağmen ne zaman onunla dışarı çıksam onu erkek arkadaşım sananlar olurdu. Yaşını hiç göstermediği gibi eğlenmeyi çok sever, yanındaki kişiyi de nasıl eğlendireceğini çok iyi bilirdi. Küçük yaşlardan beri denizin üstündeydi, yıllardır kaptanlık yapıyordu ve her limanda bir sevgili olayını biraz fazla abartmıştı... Ta ki eşi Leyla ile tanışana kadar. Uzun süredir çok iyi giden bir evliliği, benden yaklaşık beş yaş küçük bir kızı, on yaş küçük bir de oğlu vardı. Mutlu bir ailesi olduğu için onun adına seviniyordum.

O mükemmel bir babaydı. "Çok özledim," dedim dudaklarımdaki tebessüm yok olmadan. Yağış hemen arkamda yürürken eline verdiğim içinde kitap olan torbayla durmadan kırıma vuruyordu. "Yine nereye demir attın bakalım, Giray Kaptan?" "Şu an Göcek'teyim," dedi, şu an ensesini kaşığına yüzde yüz emindim. Tırnaklarının çizdiği hissetti seslerini duyabiliyordum. "Eğer işim çıkmasaydı Antalya'ya gelecektim ama son anda işler yine ters gitti. Bir tur var önümüzde, üç dört gün sürecek. Yengen yanımda ama Ege ile Hüma'yı kayanaya bıraktık."

"Ya şu kadına kaynana demesene," dedim kıkırdarken.

"Güldü. "E ama kaynana."

"Duymasın yakar çıkarı."

"Yakar yakar..." dedi ciddiye almadan. "Ee Yağış nelerde? Yanında mı?"

"Evet," dedim omzumun üzerinden Yağış'a cins cins bakarak. "Kırıma varup duruyor."

"Yalan!" diye bağırdı Yağış.

"Delisiniz siz," dedi dayım gülerken. "Dayısının güzeli, şımdı kapatmam gerek. Seni tekrar arayacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedim uysalca başımı sallayarak. "Kendine iyi bak."

"Sen de," dedi gülerken. "Dikkatli oluyorsun, kendin bilmezli biri askın falan olursa bıçağı gereken yerine takıyorsun. Merak etme ben üstlenirim. Tamam mı dayıcam?"

"Tamam... Görüşürüz."

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapatıp cebime atığımda Yağış koluma girdi. Birlikte okulun kafeteryasına girdik. Birer tost ve meyve suyu aldıktan sonra masalardan birine yerleştik. Bir ayağıma diğer bacağımın diz kapağına koydum ve bu sabah Korhan'ın getirdiği romanı çıkarıp ilk sayfasını açtım.

Yağış tostundan bir lokma aldığı anda ekmeğin çıtırtısı kaşlarımı çatmama neden oldu. Ufakık bir ses bile konsantrasyonumu bozup beni sinirlendirebiliyordu. Dişlerimi sıkıp ses duymazdan gelmeye çalıştım. Diğer sayfayı çevirdiğim sırada, "Sende bir şey var," dedi, ağzındaki lokmayı bitirmedeği için sesi komik çıkmıştı.

"Bende hep bir şey var," diye itiraf ettim parmağımı sayfanın kenarına sürerken. Parmağımın ucundaki ter, sayfanın berrak yüzüne mürekkebin izini kaydırdı. Damgaladı.

"Bugün her zaman olduğundan daha düşünceli görünüyorsun, küçük dişli midilli," dedi Yağış düşüncelerinde yanan mumun sıcaklığını benden sakınmadan.

Bir an gözlerimi kaldırıp ona bakmak, dudaklarımın arkasına mühürlediğim kelimelerin üstündeki kilitleri kırıp parçalamak ve ona açılmak istedim. Dökülmek. Döküldüğüm yerden onun tarafından toplanmak istedim. Ama bu bana çoğu zaman haksızlıkmış gibi geliyordu. Birilerinden medet ummak sırtıma neşter kesiği sancılar bırakıyordu. Ona bakmadım.

"Düşünmeyi bırakan biri değilim, biliyorsun. Ve her gün düşüncelerime bir yenisi ekleniyor. Ben de sırf bir yenisi daha eklendi diye diğer düşünceleri zihnimden koymuyorum. Böylelikle düşünecek daha fazla şeyim oluyor."

Tostundan bir ısırık daha aldı. Bir şey demedi ama gözleri üzerimdeydi, biliyordum. Kafamı okuduğum romanın satırlarına veremiyordum. Cümleler sanki başka kapılara açılan anahtarlar gibiydi. Birbirinden bağımsız gibi görünüyordu gözüme. Kitabın yirmi altıncı sayfasına geldiğim de bakışlarım yavaşça sayıya kaydı, ardından gözlerimi usulca sayıdan ayırdı ve kitabın ortasına bırandı. Hemen ortada duran ilk cümleye baktım. Cümle şöyleydi:

Ashında şu an baktığım gözlerde hiçbir şey göremiyordum.

Bir an kitabın ortasında lezâ yeşili gözler alev aldı sanki.

Oysa kitapta bahsedilen gözlerin rengi siyahtı.

Kitabın kapağını sertçe kapattıktan sonra önümde duran kahve fincanının kulpuna parmaklarımı geçirip telaşla yutkundum. Kaşlarım tekrar çatılmış, damarlarım alnımın çatını zehirli sarmaşıklar gibi sarımsı.

"Duydunuz mu?" dedi bir kız arka masadan. Bize söylemediğini bilsem de dikkat kesildim. "Şu oyun yazarı değişmişti ya hani... Yeni oyun yazarı şu an fakülteymiş. Yani... Burada!"

Gözlerim farkına varmadan ırileşirken dün adama attığım mallı aklıma gelince karnıma bir ağrı girdi. Cidden saçmalamıştım.

Yağış, "Aha," dedi kafasını kaldırıp kızların olduğu masaya doğru baktı. "Burada mıymış o değişik?"

"Hani kendini göstermiyordu?" diye sordum bomboş bir sesle. "Şimdi şov yapmaya mı gelmiş yan?"

Sorduğum soruya rağmen neden karnımda böyle bir sızı baş göstermişti hiçbir fikrim yoktu. "Ya aşırı merak ediyorum adamı," dedi Yağış. "Acaba yapacağımız çalışmalardan birine girecek mi?"

Midem aniden bulanmaya başlamıştı. Önümde duran tostu kendime doğru çekip elimdeki kitabı masanın diğer ucuna doğru ittim. Hızlı bir şekilde tosttan iki lokma ısırıktan sonra, "Amacı şov yapmaksa kesin gire," dedim huzursuz bir sesle.

Yağış'ın kaşları çatıldı. "Senin neyin var?"

Tam ağzımı açacakken, "İs, Ferruh Hoca seni çalışma salonunda bekliyor, acele edecekmışsın," dedi Şerife bir masaya vurup dikkatleri üzerine

çekerek. "Biz serbestmişiz arkadaşlar. Bugün başka çalışma olmayacak, dağılabilirsiniz."

Karnıma yumruk yesem böyle hissetmezdim, emindim. Yüzüme oturan ala bula olmuş bir ifadeyle Şerife'ye bakarken Şerife bana değil diğer gruplara bakıyordu.

"Niye seni çağırıyor ki şimdi bu?" diye sordu Yağış huzursuz bir sesle. "Hiçbir fikrim yok," desem de bir fikrim vardı. Sadece öyle olmama-

sınıt diliyordum çünkü dün attığım o saçma mailden sonra o şahsı görmek istemediğimden yüzde bir milyon emindim. Oturduğum yerden kalkıp,

"Sen beni burada bekle, sonra çıkarız," dedim ve kafeteryadan ayrıldım. Koridorda yürürken zaten daima soğuk olan ellerim şimdi buz kesmişti.

Çalışma salonunun kapısının önünde durdum, bakışlarımı yavaşça tavana doğrultup derin bir nefes aldım. Yüzümü işgal eden o saçma sapan ifadeyi karalayıp maskelerimden birini suratıma geçirdim.

Çalışma salonunun kapısını aralarken nefesimi tutmuştum. Ferruh Hoca hemen sahnenin önünde dikiliyordu ve sırtı bana dönük şekilde duran adam da onun önündeydi. Adam ile ilgili gözlemediğim ilk şey uzun boyu, ince ve

uzun bacaklarını saran takım elbisenin ütülenmiş pantolonuydu. Takım elbisesinin ceketini giymemişti, siyah gömleği jilet gibi ütülüydü ve geniş sırtında gerilmiş, parçalanacak gibi duruyordu. Işıktaki daha açık renk duran saçları gürdü, düzgün bir şekilde taranmış, havalı bir şekil verilmişti.

Ferruh Hoca'nın gözleri adamın kolunun kenarından bana doğru kaydığında yüzünde geniş bir tebessüm çiçek açtı. "Ah, İs geldi!"

Adam duraksadı. Çalışma salonunun kapısını kapatırken az önce buz kesen ellerim şu an ter içindeydi. "İs, güzelim gel." Ferruh Hoca bana doğru yürüdü. "Seni oyun yazarımızla tanıştırayım. Buraya gelmesi benim için de büyük sürpriz oldu."

Bir an arkamı dönüp kapıyı çarparak oradan kaçmayı düşünsem de bunu yapamazdım. Dişlerimi sıktıktan sonra hafifçe gülümseyerek Ferruh Hoca'ya doğru yürüdüm. Adamın sırtı hâlâ dönüktü, yüzünü göremiyordum ama pahalı ve ağır erkek parfümü kokusunu soluyabiliyordum.

Adamın hemen önünde durduğumda Ferruh Hoca, "Tanıştırıyorum," diyerek adamı işaret etti, adam o sırada yavaşça bana doğru döndü. Tıpkı saçları gibi açık renkli duran sakalları çok uzun değildi. Ela gözleri sarı spot ışıklarının altında çok daha açık, kehribar renginde görünüyordu. Gür kırpikleri gözlerinin üzerine dikilmiş mezar taşları gibi dursa da o kadar güzel görünüyordu ki bir kadını bile kaskandırabilirdi. Hafif kemerli burnunun devamında belirgin bir sus çizgisi vardı. Üst dudağı inceyken, alt dudağı üst

dudağının tersine oldukça dolgun görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

Göz göze geldiğimiz an dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Büyük yetenek sensin demek?" dedi, sesi hafif aksanlı gibi olsa da kalın ve toktu. Her nedense hayal konklığına uğramış gibi hissettirdi. "Merhaba," dedim mesafeli, negatif bir sesle. Adamın ilgili gözleri yüzümün çerçevesini turlar. "Is Tanyel," diye düzelttim adamı. "Büyük yetenek değil. Is Tanyel."

Adam elini yavaşça bana doğru uzattığında eline değil gözlerinin içine bakıyordum. "Erdem," dedi aynı kalın sesle. "Erdem Demirel."

Bakışlarım ela gözlerden sıyrıldı ve bana uzanan ele doğru kaydı. Temastan hoşlanmayan o yırtıcı, ruhuma dişlerini geçirirken elimi adama doğru uzattım, parmaklarımız birbirine temas ettiği an gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. "Memnun oldum, Tanyel," dedi adam gür bir sesle. "Memnun oldum."

Sonunda onun adını öğrenmiştim. Hoş, attığı maillerde isim değil bir harf kullanıyordu. J harfi. İsminin J harfiyle başlayacağını düşünmüştüm ama adının içinde bile J harfi yoktu. Yine de dün gece o saçma sapan mesajı attığım adam oydu. Karşımda duruyordu. Ona sormak istediğim soruları hepsini geri yutmuştum, artık sormak falan istemiyordum. Sanki büyüce bozulmuştu. Elimi adamın elinden kurtardım, avuç içimi pantolonuma sılerken Erdem'in gözleri yavaşça elime doğru kaydı. Dudaklarındaki tebessüm biraz daha genişledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Mail yoluyla konuşmuştunuz zaten sanırım," dedi Ferruh Hoca oluşan sessizliğe oklarını fırlatarak.

"Evet," dedi Erdem gözlerini yüzümden çekmeden. "Mailleşmiştik."

Karnıma bir ağrı daha saplandı. Gözlerimi adamdan uzaklaştırıp Ferruh Hoca'ya diktim ve, "Hocam ben artık gidebilir miyim?" diye sordum kısık bir sesle.

Ferruh Hoca bir an şaşırır gibi olunca, "İşin mi var?" diye sordu Erdem. "Gitmen gereken bir yer mi var yoksa?"

Alnımda oluşan o derin çizginin sert varlığına engel olamadım. Kaşlarımı çatmamak için yanaklarımın içini dişleyip yapay bir tebessüm eşliğinde bakışlarımı Erdem'e doğrulttum. "Hım?" dedim sorar gibi. "Evet?"

"İs çok yoruluyor çalışmalarından dolayı," dedi Ferruh Hoca gülümseyerek. "Size de çalışmaların videolarını sık sık gönderiyorum zaten, görüyorsunuz. Biraz vakit geçirmek, eğlenmek onun da hakkı."

Ya ne demezsin, diye iç geçirdim.

"Elbette," dedi Erdem gülümseyerek. "Tekrar tanıştığımıza çok memnun oldum, Is."

"Hıhım," diye mırıldandım. "Ben de öyle." Bakışlarımı Ferruh Hoca'ya çevirdim. "Teşekkürler, Hocam. Çıkıyorum böylese?"

"Tabii ki" Ferruh Hoca gülümsedi. Erdem denen adamın gözlerinde ki dikkate maruz kalmanın getirdiği rahatsızlık hissiyle bakışlarımı tekrar ona dokundurmadan çalışma salonundan çıktım. Kapıyı tekrar kapayana dek gözlerinin sırtımda olduğunu biliyordum.

Karşımda duran aynaya düşen yansıma izlerken sessizdim. Üzerimde balıkçı yaka, ince ve dar bir badi vardı. Altıma da buz mavisi, dizlerinden yukarı doğru eskitilmiş şekilde yırtıklara sahip bir kot pantoion giymiştim. Kızıl saçlarım hafif nemliydi, uçlara doğru bukle bukle olan saçlarım nemli olduğu için daha koyu görünüyordu. Siyah far ile göz kapaklarımın üstünü boyamış, rimel yardımıyla zaten uzun kirpiklerimi âdeta kaşlarım kadar uzatmışım. Ayağımdaki topuklu, süet botlar dolgun bacaklarımı olduğundan daha ince ve uzun gösteriyordu.

Bir süredir aynada gördüğüm kadınla birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranıyordum.

Siyah, küçük, zincirli çantayı omzuma takarak aynanın önünden ayrıldım. Alt kata indiğimde Yağış'ı ve dedemi salonun ortasında şakalaşırlarken bulmuştum.

Anneannem mutfak kapısından kafasını dışarı doğru uzatarak, "Çok geç kalmayın, o bacaklarınızı taze fasulye kırar gibi kırarım," dedi anaç bir tavırla.

Yağış, "Ya nasıl da sinirleniyor..." dedi genişçe sıratarak. Koyu bir göz makyajı yapmıştı, dudakları tıpkı benim dudaklarım gibi doğal tonlarda bir rujla renklendirmişti. "Oraya gelirim torununu ısırdığım gibi ısırırım senil"

"Hadi oradan," diye homurdandı anneannem, ifadesi anında yumuşamıştı. "İçki içmek yok. Bak anılarım ben içerseniz... Tamam mı?"

Dedem kaşlarını çatarak, "Rahat bıraksana sen çocukları," diye çıkıştı. "Sen hiç genç olmadın mı? Sanki ananın karnından direkt anneanne olarak çıktın."

"Sen bana laf yetiştireceğine kalk da bir işin ucundan tut." Anneannem gözlerini dikerek dedeme baktı, ardından tekrar mutfığa girdi.

Anneannem Çağlar'a karşı soğuk bir tutumu varmış gibi görünse de aslında Çağlar annesini kaybettiği için Çağlar'a karşı fazla hassastı. Çağlar'ın geldiğini biliyordu, sırf bu yüzden geç kalsam bile sorun etmeyeceğine emindim. Çağlar'a içten içe güveniyordu. Ama dışarıdan bakan biri anneannemin Çağlar'ı zerre sevmediğini düşünebilirdi.

Evden ayrılıp taksiye atladık, sadece on beş dakika içinde Çağlar'ı bulacağımızı bildiğimiz mekânın önüne gelmiştik. Taksiden indiğimiz sırada gözlerim kısa süreliğine bile olsa ayrı kaldığım arkadaşımı odağına alınca sevinçle parladı. Çağlar mekânın demir kapısının önündeki korumalarla laflıyordu. Sırtı bize doğru dönüktü ama tüm kolunu kaplayan ve boynundan ensesine doğru kıvrılan dövmelerden anında tanıdım onu. Beyaz, kısa kollu tişörtünün kollarını omuzlarına kadar sıvamıştı ve sadece bir kısmı uzun olan saçlarını Yağış'ın deyimiyle çöp poşetli düğümü gibi toplamıştı.

"Her geçen gün biraz daha mı uzuyor bu herif?" diye sordu Yağış bana sokularak. "Önce hangimiz atlayalım?"

"Boşluğuna denk gelecek olursak geçen seferki gibi yere kapaklanınız." Yağış bu dediğimi umursamadı. Çağlar'ın ensesine kollarını sarıp sırtına atlayınca Çağlar'ın karşısında duran esmer, sakallı koruma dehşet içinde ona bakakaldı. Çağlar hiç beklemediği bu eylem karşısında dengesini kaybedecek gibi olsa da son anda toparladı ve ellerini Yağış'ın bordo ojeleli parmaklarının üzerine örterek, "Ulan kaplumbağa!" diye bağırdı gülererek. Yağış resmen Çağlar'ın sırtında öylece asılı duruyordu şu an. Çağlar sanki sırtında Yağış yokmuş gibi rahatça bana doğru döndü, ellerini Yağış'ın boynuna sarılmış olan parmaklarının üzerinden çekerek kollarını genişçe açtı. "Bozuk Salça da buradaymış!"

Yağış'ın açık renk saçları Çağlar'ın omuzlarının önünden aşağı sarkarak göğsüne kadar uzanmıştı. Dudakların yukarı kıvrıldı, dişlerini göstererek gülümsedim ama bana açtığı kollarının arasına girmedim. Onu gerçekten özlediğimi fark etmiştim. Birini özlemek, o kişiyi gördüğünde dinen bir duygu değildi. Bazen birini yanındayken de özleyebiliyordun.

"Kızım kollarımı açtım, gelsene şuraya!" dedi Çağlar, çatık kaşlarının uzandığı vadinin eteklerine yerleştirilmiş koyu renk gözleri canlı bakıyordu. Yağış kollarını Çağlar'ın boynuna iyice dolayınca Çağlar'ın alnını saran yeşil damarlar belirginleşti. "Kaplumbağa yavaş, öldüreceksin ben!"

Onların bu çocuksu hallerini izlerken yavaşça bana açılan kollarının arasına girdim. Başka bir adam olsa bu eylem bana çökmüş bir evin enkazının içinde kalmışım gibi hissettirirdi ama Çağlar söz konusu olduğunda daha rahattım. Yine de garipti.

Bir erkeğe dokunmak hepsinden daha zor geliyordu bana.

Çağlar da bunun farkındaydı. Beni çok zorlamadı. Şefkatini, özlemini hissettirecek tonlarda kısa süreliğine de olsa sıkıca sarıldı ve geri çekildi. Yağış da Çağlar'ın sırtından nihayet inmişti.

"Sizi öyle çok özlemişim ki bıcırklar," dedi Çağlar mekânın demir kapısını açarken. İçerideki gürültü içinde olduğumuz sokağa kollarını uzattı.

Işıklar dönerek açık duran kapıyı, yani bizi hedef aldı ve tenime dokunarak usulca kapıyı dönen dalga gibi geri çekildi.

Kaburgalarımın inanılmaz bir baskı hissettirdi, biraz sonra bu baskının asıl sebebinin yüksek sesli müzikten kaynaklandığını fark etmiştim. Mekânın içine inen taş merdivenleri inerken ışıklar durmadan hareket ediyor, dönen disko topunun üzerindeki parlak aynalara yansiyarak etrafın renklere boyanmasına neden oluyordu.

Işıkların karanlığı devirini seyrete seyrete başladım. "Bu gece sahnem yok," dedi Çağlar, etraf çok gürültülü olduğu için kulağıma doğru eğilmişti, kulağıma doğru konuştuğu sırada baskı kulağımın içinin gıdıklanmasına neden olmuştu. "Yarın gece başlayacağım. Bu gece eğlenebildiğimiz kadar eğlenelim bence."

Kalabalığın içinde ilerliyorduk. Mekânın içindeki herkes yabancıydı. Bu benim açımdan daha keyif vericiydi çünkü canımı sıkacak kimseyi görmeyi istemiyordum. Ortada duran boş masalardan birine geçtik.

Yağış, "Tabii ki de vişne votka içeceğim ben," dedi.

Çağlar hemen yanımda dikiliyordu. Bileğindeki siyah kayışlı saate baktı, ardından gözleri omzunun üstünden kayarak beni odağına kabul etti. "Sen ne içeceksin?" diye sordu. Şarkı sanki göğsümün içinde zonkluyordu. Saç diplerimi kaşırken yanaklarımın içini de havayla doldurdum. Bir şeyler içmek iyi fikir olabilirdi. Geçen gece aldığım alkolün kafasını bile tam olarak yaşayamamıştım. Gevşemeye ihtiyacım vardı.

"Votka istiyorum ama benimkide çok fazla vişne suyu olmasın."

Çağlar kahve çekirdeği rengindeki gözlerini gözlerime dikip tek kaşını usulca havaya dikti. Şu an kafasında, bu iki salak kesin aynı anda sarhoş olacak, ayıkla şimdiki pirincin taşını, altyazılı bir muhasebe dönüyor olmalıydı. Çağlar'ın gür kirpiklerine yansıyan rengârenk ışıkların çizdiği yolu izlerken, "Sorum çıkarmayacağım," diye güvence verdim ona. "Geceye ayak uydurabilmem için gevşemem gerek, Bay Baget Çorabı."

Gözlerini kısarken yüzünü ekşitti. "Sence de baget çorabı olayını fazla abartmadın mı?"

"Nedenmiş?" Güldüm. "Senden başka babet çorabı giyen bir baterist tanımıyorum."

Durmadan zayıflayıp güçlenen, bir yanan bir sönen keskin ışıkların altında Çağlar'ın kalabalığa karıştığı o kısa anı seyrettim. Henüz hiçbir şey yaşamış olsam da ortamdaki içkilerin kokusu başımın dönmesine neden olmuştu. Sanki zihnimde bir karadeliğin açılmışı ve karadeliğin içine anılamı boşaltıp kayboluşlarını izliyordum. Girdiğim o kısa transtan Yağış'ın dokunuşuyla çekilip normal hayata döndürüldüm. Bakışlarım arkadaşına

kaydı. Açık renk saçlarını sağ omuzunun üstüne atmıştı, gözlerinin içine dikkatle bakıyordu.

"Düşünmeyi bırak," dedi duyabilmem için yüksek sesle.

Sessiz kaldım. Ortamında duran yüksek, yuvarlak masanın üzerinde kuru yemişlerin ve patlamış mısırın olduğu büyük kâseler vardı. Ağzıma kaydı. Saat henüz erken olduğu için içip sapıtan, saçma sapan danslar eden tipler henüz ortada görünmüyordu. Yağış'ın bakışlarının yüzümde dolayışığını hissetsem de bilerek o bakışlara yanıt vermiyordum. Çağlar elinde iki votka bardağıyla dönmüştü. Bardaklardan bir tanesinin içi vişne renge boyanmıştı, diğeri o kadar açık renkli duruyordu ki sanırım neredeyse hiç vişne suyu koymamışlardı içine.

Çağlar açık renkli olan bardağı benim önüme koyduktan sonra diğer bardağı Yağış'ın eline verdi ve alnıyla Yağış'ın alnına vurup, "Sapıtınak yok," dedi düz bir sesle. "Sabah baş ağrısından deliye dönmek istemezsin, Çalı Süpürgesi."

Yağış dudaklarını öne doğru uzatınca Çağlar başını iki yana sallayarak güldü. Çok iyi biliyordu ki Yağış asla kafayı bulmadan kalkmayacaktı bu masadan. Renkli pipeti votka bardağının içinde gezdirdim, ardından vişne suyu az olduğu için tadı daha baskın olan votkamdan bir yudum alıp gözlerimi kıstım. Masada dönmeye başlayan muhabbetin ucunu çoktan kaçırdığım için yalnızca içimi içiyor, arada bir de kafamı sallayarak unlan dinlemediğimi göstermeye çalışıyordum. Aslında dinlemediğim falan yoktu. Bana konuyla ilgili bir soru sorsalar, yüzlerine boş boş bakmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çaprazımdaki masada dans eden üç kırdan ikisi Çağlar'ı işaret ederek gülüşüyorlardı. Votkamın son yudumunu alıp gözlerimi arkadaşşıma çevirdim. Kızlara değil etrafına bakıyor, biraz önce kısa boylu bir adamın önüne bıraktığı buz gibi birayın içiyordu. Yağış ikinci votkasını bitirmişti, ben de üçüncü votkamın henüz yarısındaydım. Yağış bu kadar hızlı gittiğim için kızıyordu. Henüz çok bir şey içmiş sayılmazdım ama sanırım vişne suyunu olabildiğince az koyduğum için olsa gerek, kanımda hareket etmeye başlayan alkolün etkisini iyiden iyiye hissetmeye başlamıştım.

Biraz sonra ise beşinci bardağı içmeye başladığımı fark ettim. Üçü ne ara bitirip dörde geçmiş, dördün dibini görüp beşe atlamıştım hiçbir fikrim yoktu.

Yağış, "Aşkım çok hızlı gidiyorsun," dedi yüzünü buruşturarak. Kafası iyi olmuş gibi görünüyordu, keyfi yerine gelmişti ama hızlı içmem onu rahatsız ediyordu. Ben cevap vermeyince kaşlarını çatarak Çağlar'a döndü.

Müziğin etkisiyle ayağımın altında yer sarsılıyordu. "Şu masadaki kızlar sana fena iş atıyor, haberin olsun." Yağış işaret parmağıyla doğrudan kızları gösterince kızlar ona şaşkın şaşkın baktılar. Bu durum beni güldürmüştü.

Çağlar, Yağış'ın havada duran parmağını tutup indirmeye çalışarak, "Bak yine geçen seferki gibi olacak, sakın durun," dedi gergin bir sesle. "Ben ne zaman sizle gece dışarı çıksam sonumuz ya hastane ya da karakol olmak zorunda mı, kızım?"

"Olması gerekiyorsa olur," dedim gülmeye devam ederken. Yağış homurdanarak kızlara bakıyordu. Çağlar bana cins cins bakınca omuz silktim.

"Ben bir bardak daha votka alabilir miyim?"

"Ben bir bardak daha votka alabilir mi lütfen ya?" diye isyan etti Çağlar. Yağış'ın havada duran elini elinin içine hapsederek masanın üstüne koydu. "Kızlar, sorun istemiyorum, tamam mı?" Derin bir nefes aldı. "Neden normal insanlar gibi dans etmiyoruz?"

Ben Yağış ve Çağlar'ın aksine küçük arkadaş grubumuzun en küçük üyesiydim ama bana hiçbir zaman onlardan küçük olduğumu hissetmezlerdi. Yine de Çağlar bazen ikimizin de babasıymış gibi davranıyordu, oysa henüz sadece yirmi altı yaşındaydı. Durmadan yüzümü hedef alan ışık yüzünden gözlerim yanmaya başlamıştı. Sipariş vermek için yanımdan geçen genç çocuğa doğru elimi kaldıracakken Çağlar elimi havaya yakaladı ve beni dans pistine doğru sürüklemeye başladı.

Kalabalığın içinde umursamazca dans etmeye başladık. Yağış elindeki votka bardağını elimi tutuşturmuştu. Bir süre olduğum yerde düzensiz bir ritimle öylece dans ettim, ardından gözlerim dans pistinin zeminine düştü. Östünü ayakların ezdiği zemin titriyordu. Işıklar zeminin yüzeyinden kayıp geçerken üzerine damgalanmış, tabanlarını içkinin ıslattığı ayak izleri görünüyordu.

Bir an buraya ait olmadığımı düşündüm.

Buraya ait olmadığımı fark ettim.

Buraya ait olmadığımı gördüm.

Gözlerim Çağlar ve Yağış'ı aradı. Orada, kalabalığın ortasında kakhahalar atarak dans ediyorlardı. Düşüncelerimin açık yaralarından sızan kanın kokusu zihnimin dört bir yanını sardı, ardından burnum o kanın kokusunu soludu.

Midem bulanmaya başlamıştı. Boşluğa düşen bir ruhun haritası çizgiler olurdu. Elim kaldırdım, avucumu açıp çizgilere baktım. Haritam ramparçaydı.

Diğer elimde tuttuğum boş votka bardağı avuçlarımdan arasından kayarak zemine çakılınca dibimde dans eden birkaç bedenden çığlıklar yükseldi.

di. Parçalanmış votka bardağının şeffaf cam parçaları etrafa saçılmış, dans pistine bir ölüden akan kan gibi sızmaya başlayan vişne suyuyla karışmış. mış votka akmaya başlamıştı.

Tıpkı o votka bardağı gibi parçalandığını zamanlarını olmuştuk. Kara bulutlar gözyaşına acıkmış birer vahşi gibi kalbime saldım, çevremdeki herkes yaşamaya devam ederken ben ortada darmadağın, tuzla buz olmuş cam kırıkları gibi onların ayaklarının altında kalmış, ezilmiş, dağılmıştım. Şimdi dağılan parçalarımı bulamıyordum. Parçalarını bile parçalamışlardı.

Bir an her şey puslu görünmeye başladı. Zihnimin içine döşediğim cümleleri oluşturan kelimeler, o kelimeleri var eden harfler... Her şey puslu. Yağış bana doğru koşup beni kolumdan çektiğinde durup ona baktım ama hareket etmedim. Kafasını eğip, "Dans edelim!" diye bağırdı. Herhangi bir tepki veremedim, yalnızca ona bakıyordum.

Ruhum koyu renk bir gölge gibi kalbimin üstünü örtmüştü.

"İs?" dedi tek kaşını kaldırıp sırtarak. "Hadil!"

"İstemiyorum," diye bildim nefesim boğazıma oturup ses tellerime ince kesikler atmaya başladığında.

"Mızıkçılık yapmasana," diye homurdandı. Kolumu biraz daha sert çekince boynumda sanki yabancı bir nefes dolaşıyormuş gibi irkildim. Bir lanet karnımın üzerine tekme geçirmiş gibi sarsılınca bileğimi sertçe çektim, hal böyle olunca Yağış şok olmuş gözlerle bana baktı. Sık nefesler alarak Yağış'a bakıyordum ama hiçbir şey söyleyemiyordum. Ne o ne de ben tepki vermeden birbirimize bakmaya başladığımızda, "Sorun ne?" diye sordu Çağlar aramıza girerek.

"Her zaman yaptığı şeyi yapıyor," dedi Yağış dümdüz bir sesle. Gözleri siyah bir buz gibi bakıyordu. "Sorun çıkarıyor."

Omzuna yatırdığı oklardan birini çekip kalbime saplasaydı bu kadar çok kan akmazdı. Göğsüm içeri doğru kanamaya başladı. Yüzüme rüzgâr değmeyen bu hissin içinde yarattığı deprem tüm kelime konutlarını bir bir yıkmaya başladı. Ona duvarı yıkılmış bir okul gibi baktığımda gözlerinin çevresini donduran buzlar kırılır gibi oldu ama ne o ne de ben geri adım atmadık.

"Evet," dedim buz gibi bir sesle. "Her zaman yaptığım gibi."

"Saçmalamayın," dedi Çağlar şok içinde.

"Siktir et," dedim yanlarından sıyrılıp geçerken. Yağış arkamdan gelmedi ama zaten gelmesini istemiyordum. Şu an olmazdı. Beni anladığımı biliyordum. Yalnızca bir tokat yedim diye koskoca sarımsak tarlasını yakacak değildim. Masaya doğru yürüdüm ve yüksek sandalyelerin üzerine astığım

çantamı aldım. Başım efsane dönüyordu, gözlerimin önünde parmaklıklar vardı, parmaklıkların arasından insanları izliyordum ama biri o parmaklıklara vurarak parmaklıkların titremesine neden oluyordu. Görüntüler, sesler hatta düşünceler bile birbirine karışmıştı.

Çağlar kolumu tutunca kendimi geri çektim. "Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu gergin bir sesle. Tam gözlerimin içine bakıyordu. Kahvenin hoş tonuna sahip gözlerini takip eden keskin kaşları çatıktı ve alnının ince derisini zorlayan damarların içinde akan kanın baskısını görebiliyordum.

"Gerilmenize gerek yok," dedim. "Bu gecelik benden bu kadar, tamam mı? Başım efsane ağıyor. Onu eve bırakırsın," diye itiraz etti.

"Bu halde hiçbir yere gidemezsin," diye yalan söyledim. Yalan benim ustalık alanımdı.

"Sarhoş değilim," diye yalan söyledim. "Ona bir şeyler yedirmeden eve götürme. Yoksa ayılmaz ve kasma ihtimali var. Bir şeyler yiyince toparlayacaktır." Çantamı omzuma astım. "Daha iyi bir gece olmasını isterdim, Çağlar. Ama gerçekten başım çok ağıyor."

"Nasıl gideceksin sen?" diye sordu söylediğim her şeyi kulak arkasına atarak. "Bizim çocuklardan birine söyleyeyim, o bıraksın seni eve."

Gözlerimi devirdim. İstedğim tek şey yalnız kalmaktı benim. "Taksiye bineceğim," dedim, çok yorgundum. "Onunla ilgilenir misin lütfen? Ne zamandan beri benim bakıcılığı yapıyorsun?"

"Senin bakıcılığı falan yapmıyorum ben. Sen benim arkadaşımın, mal mal konuşma." Yüzünü saran sakal tabakasını gergin bir tavırla kaşdı.

"Asabımı bozuyorsun iki dakikada yemin ederim."

"Tamam, gerilme." Ellimi omzuna atıp hafifçe vurdum. "Günler çuvala girmedir. Görüşürüz sonra."

"İs, tek başına gitmeni istemiyorum, diyorum. Bunun neyi anlamıyorsun?" diye homurdandı huzursuz bir sesle. "Yağış'ın seni çok sevdiğini biliyorsun. Yarın sabah uyandığında hatırlaması bile bir mucize olacak ama eğer hatırlarsa it gibi pişman olacak. İçki şişede durduğu gibi durmuyor, bunu en iyi sen bilirsin."

"Onun söylediği şeye alınmadım. Ona asla alınmam." Bu kez yalan değildi. Yalnızca canım yanmıştı, o kadar. Gerçeği duymak çok incitmiyordu beni. Ayrıca yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bana çocukmuşum gibi davranmamı istemiyordum.

Çağlar her ne kadar dil dökse de beni ikna edemedi. Zaten vızır vızır dönen başımın içindeki beyin durmaksızın çalışıyor, hatıraları pişirip pişirip önüne sunuyordu; bir de Çağlar'la uğraşamazdım. Mekândan çıkarken atığım her adım boşluğa düşüyor gibi hissediyordum. Sanki bir adım atı-

yordum ve attığım adım ayaklarımın altında eziliyor, kırınları magmaya dökülüyordu. Boş bir sokakta yürümeye başladım. Hemen omzumun hizasındaki caddeden tek tük arabalar geçiyordu. Arabaların far ışıkları bazen sırtıma, bazen yüzüme dökülüyor hemen ardından karanlığa doğru kayarak kayboluyordu.

Martin ilk yağmuru atırtmaya başladığında ağaçlar tarafından çevrilmiş bir sokağın kaldırımında yürüyordum. Saç diplerime iğne gibi saplanan yağmur damlalarının soğuk çığı zihnimin içinde çınlamaya başlamıştı. Avuçlarımda yılan gibi kıvrılan çizgilerin arasından düşüncelerimin pis kanı akıyormuş gibi hissediyordum. Avuçlarıma sığmıyıp burnumu çektim. Bir an yabancı bir gölgenin tenime düştüğünü hissederek gibi olunca ürpererek arkama baktım ama kimse yoktu. Caddenin diğer ucunda bir motosiklet sesi duymuştum, sonra birkaç aracın fren ile korna sesleri motosiklet sesini yutup gecenin içinde boğarak yok etti.

Yağmur biraz daha hızlandı. Boğazım yanıyordu. Dilimin ucuna vortanın acı tadı geliyordu ve şakaklarıma saplanan ağrı sanki kör olacağımı gibi hissettiriyordu. Uzun süre lens taktıktan sonra lensin göze nasıl battığını lens kullanan çoğu insan iyi bilirdi. Sanki saatlerdir lens takıyordum ve lens bir süre sonra gözüme batmaya başlamıştı. Kısık gözlerle ilerleye baktım. Karşıdan tek tük geçen araba farlarının ışıkları kirpiklerimdeki aralıktan içeri nokta şeklinde doluyordu.

Sanki kirpiklerimin göğünde ışık karları yağmaya başlamıştı.

Burnumu çekince yağmur suyu burun delüklerimin içine girdi, genzimi acımasızca yaktı. Yere düşen gölgeme baktım. Yağmur damlaları gölgemin üstüne düşüyor, gölgemi ıslatıyordu. Adımlarım yavaşladı ve durdum. Bir araç hemen dibimden geçerken ışıyla sokağı daha aydınlık bir hale getirdi, ardından umut tohumları ektiği o sokağı tekrar karanlığın makasıyla budadı.

Yere düşen gölgenin elinde oyuncak bir ayı vardı. Saçları tam tepesinden sıkı bir atkuryuğu şeklinde bağlanmıştı, kısa şortunun kenarlarımda kıvrımı belli oluyordu. Bileklerine takılı boncukların şeklini gördüğümde yemin edebilirdim. "Toprak atım ben senin üstüne," diye fısıldadım o gölgeyi izlerken. Yağmurun tatsız olduğunu bildiğim acı suyu dudaklarımdan içeri kayıyor, dilimi ıslatıyordu. "Canını söktüm, aldım, çıkardım senin." Bir adım atıp gölgemi çiğnemeye çalıştım ama o küçük gölge de benimle birlikte bir adım attı. "Neden hâlâ acıyorsun?" diye sordum ona. "Çıkış can acımsa." Tırnaklarımda avuçlarıma saplandı. "Acır mı?"

Başımı sol omzuma yatırdım.

"Acımaz."

Kendi yalanlarının kanıyla ıslattığım dudaklarım hiçbir zaman doğruya kurumuyordu.

Biraz daha yürüdüm. Bu karanlığı yırtacak bir yıldız bulamasam da ölmüş bir yıldızın cenaze törenine tek başıma katılabıldım. Yürüyordum. Düşüğüm zamanlar bile dizlerimin üstünde yürümeye devam etmişim ama artık yürürken arkamda iz bırakmak istemiyordum. Sanki ayaklarım bir soba borusuydu ve tabanlarımdan yere is lekeleri dökülüyordu.

Saçlarımda artık sınısıklamdı. Hemen dibinde bir sokak lambasının olduğu banka doğru yürüdüm. Bank sınısıklamdı ama ben de kuru sayılmazdım, umursamadım. Turuncu sokak lambasının altındaki başıboş banka oturdum. Hemen karşımda bir sürü ağaç olduğu bir park vardı ama park çocuk parkı değildi, içindeki ağaçlara ev sahipliği yapıyordu.

Etimden cımbızla derim çekiliyordu. Bir motosiklet sokağın başında kükredti. Kafamı kaldırıp bakacak halim yoktu. Kıyafetlerimin altındaki tenim buz gibi olmuştu. "Kedi yavrusu sınısıklam olmuş," dedi tok bir ses. Tanıdık sese tepki veremeyen zihnimin iki kanadı bir kapı misali sıkıca örtülmüş, ortasına asma kilit vurulmuştu.

"Kedi yavrusu sokağa bırakılmış," diye fısıldadığımda sokak lambasının turuncu ışığı, yağmurun ıslatmayı sürdürdüğü bedenime yapışan karanlığın derisini etimden sıyrıyordu.

"Çirkin." Ona bakmasam da onun bana baktığını hissedebiliyordum. "Gidecek yerin kalmadı mı?"

"Hiç olmadı ki."

Bana bakışlarının ağırlaştığını fark ettim. Kafamı kaldırıp ona bakmasam da gözlerinin içine düşen ifadenin yoksun çukurlarında çürüyen duyguların kokusunu solumuştum. Yine buradaydı. Karşıma çıkıp durması sorun değildi. En azından şimdilik umurumda bile değildi. Uyuşmuş hissediyordum. Ömür boyu burada, yağmurun altında, turuncu sokak lambasının altında oturabilmişim gibi hissediyordum. Kendime bile anlatmadığım, hatırlatamadığım, düşünürken dili olmayan zihnimi ısırarak susturmak istediğim şeyler vardı. Şu an hepsi boğazımdaki boşluğa asılmıştı. Ağzımı açsam, bir anı kusacakmışım gibi hissediyordum. Bu histen tiksindiğimi düşündüm.

"Hasta olacaksın," dedi kalın sesinin etrafına bulaşmış anlaşılması güç bir duyguyla.

"Hastayım ben zaten," diye itiraf ettim. "Siktir etsene."

Kafamı kaldırsam o merak ettiğim yüzü görebilirdim ama ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Hiçbir şey söylemeyince, "Neden karşıma çıkıp duruyorsun sen?" diye sordum gözlerimi yerden çekmeden. Kirpiklerim ıslanmıştı, ağlamış gibi görünüyordu muydum yoksa? Ağlamamıştım. Ben ağlamazdım. Sadece rol yapardım.

"Bu kez gerçekten tesadüf," dedi kuru bir sesle. Duraksadım. Kafamı kaldırdığımda yağmur görüş alanımı puslandırdığı için onun hatıramda yüzen izli yüzünü tam seçemedim. Sokak lambasının altında duran yalnızca bendim.

"Bundan öncekiler planlı mıydı yani?" diye sordum buram buram alkole kokan kelimelerle yan yana getirerek.

Korhan buna cevap vermedi. Onun yerine, "Sen içtin mi?" diye sordu. "Ne fark eder?"

"Evet, içmişsin," dedi boşuk bir sesle. "Evine gidebilecek misin?"

"Giderim," diye çıktım. "Ayaklarım var benim."

"Yok demedim."

Gözlerimi devirip bakışlarımı dizlerimin üstünde duran ellerime çevirdim. Tırnağımla diğer tırnağındaki ojeyle kazımaya çalışırken yağmur hâlâ yağıyordu ve bedenim çıvı gibi olmuştu. "Her neyse," dedim umursamaz görünmeye özen göstererek. "Beni yalnız bırak."

Korhan derin bir nefes aldı. "Yalnız kalmak isteyen biri için çok fazla yalnızsın," dedi, acımasız bir tınıyla seslendiği bu cümle yıldırım olup üstüme düşerken ruhumun yanık eteklerine kor bir ateş gibi sıçradı.

"Kaybol," dedim, dişlerimi sıkıyordum ve sesim pürüzlü çıkmıştı. "Sınırlarımı bozuyorsun. Sapık gibi önüme çıkıp durma. Polise şikâyet ederim seni."

Korhan genizden gelen bir ses çıkartarak alayla güldü. Yerdeki kaldırım taşını söküp kafasına fırlatma isteğini bastırmaya çalıştım.

"Sapığımdır belki," derken sesi bu kez alaydan uzaktı. Yine de korku kalbimi biraz bile aralamadı. Onun sapık olmadığını biliyordum. Yani kısmen.

"İslanıyorun," diye mırıldandım. "Burada beni beklemene gerek yok."

"Seni beklediğimi kim söylemiş?"

Bir an bu söylediği içime oturdu. "İyi, siktir gît o zaman," dedim ona bakmadan.

"Bakıyorum da sınırlar bir hayli gergin," diye dalga geçti ama aslında sesinde dalga geçtiğine dair herhangi bir duygu kırıntısı bulamamıştım. Aldırış etmedim. Yine de bir yanım şu an onun burada olmasından hoşlanmıştı. Bunu içtiğim içkiye bağlıyordum. Gölgesi üstüme düşen bu adamın burada olması iyi hissettiriyordu ama ayıldığımda her şeyin geçeceğini biliyordum.

"Gidiyorum o zaman."

Durdum. Bunu söylemesini beklemiyordum. Pekli ya ne bekliyordum?

Bir yabancının oturup benimle burada sabırlılamasını falan mı? Üstelik bu yağmurdur? Gülmek için kendimi siktim ama burnumdan verdiğim nefesin alayı soluğuna engel olamadım. Korhan motosikletin üstündeydi, motordan tuhaf bir ses çıktı ve motor yavaşça ilerleye doğru hareket hâline geçti.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda bana dönük sırtını gördüm. Bu kez kafası bir kapüşon tarafından örtülmemişti. Siyah saçları yağmurun hırçın darbeleriyle sınıslıslam olmuştu. Dudaklarım aralanır gibi olduğunda etraf şimşegi rengine boyandı, birkaç saniye yanan ışık söndü. Gök şiddetle gürüldedi.

Motosiklet tam hızlanacakken, "Korhan," dedim kendimi tutamamaya. Yağmur tenimi döverken motosiklet durdu ama Korhan dönüp bana bakmadı. "Ben de seninle gelebilirdim miyim?"

Hiçbir şey söylemedi. Dişlerimi sıkarak ondan cevap bekliyordum oysa. Bir dakika kafasını geriye doğru attı ve arkasını işaret ederek, "Burada sakaya itip kafasını geriye doğru değilim, Çirkin. Atla," dedi ifadesiz bir sesle.

atlerce seni bekleyecek değilim, Çirkin. Atla," dedi ifadesiz bir sesle. Oturduğum yerden kalktığımda üstümden yere sular damlıyordu resmen. Çatık kaşlarla ona doğru adım atmaya çalıştım. Oturduğum zaman her şey yolundaydı ama şu an başım tıpkı bir gemi pervanesi gibi şiddetle ve büyük bir hızla dönüyordu. Sendeleyerek motosiklete binebilmek için Korhan'ın kolunu tuttum. Korhan'ın kaskatı kesildiğini hissetmiş olsam da kendimi geri çekmedim ve iki elimle onun tek koluna asılırken bir bacağı-mı motosikletin diğer tarafına atarak binmeyi başardım. Dengemi kurmaya çalışırken bir elimi kolundan çekip diğer koluna koyarak kalçamı motorun üstüne yerleştirmeye çalıştım.

"Alan geniş olunca sığdırması zor oluyor, haklısın," dedi erkekse bir sesle, bu sesin içine alayı sıkıştırmıştı.

Ne demeye çalıştığını anlamadığım için üzerinde durmadım. Onun da üstündeki sınıslıslam olmuştu, ensesinden de hoş bir koku geliyordu. Henüz sönmemiş ama her an sönecekmiş gibi olan kor ateş kokusu... Yağmur kokusunun üstüne yağdığı için mi böyleydi yoksa?

Ensesine doğru sokulduğumda sıcak nefesim onun ense köküne çarparak tekrar yüzüme dokundu. Burnumu ensesine en yakın noktada durdurup, "Böyle güzel kokman akıl işi değil," diye fısıldadım. Korhan'ın omuzlarının kaskatı kesildiğini kendi gözlerimle gördüm. Hiçbir şey söylemedi ama motosikletin hızını arttırdı. Hızlanan motosiklet yüzünden yağmurun da hızı artmıştı, yüzüme bıçak gibi saplanan damlalar yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım.

Ensesinden gelen kokuyu içime çekmeye devam ettim. Motosiklet bir su birikintisinin içine girince tekerlekler su birikintisini acımasızca oydu, suları etrafa sıçratı. "Kes şunu," dedi Korhan buz misali soğuk harfleri sırtlanarak. "Koklayıp durma."

"Ama güzel." İçince susmayı iyi bilirdim ama şu an ağzımın dikişli patlamış gibi kelimelerle dudaklarımı kesikler atmaya başlamıştım. "Güzel kokma o zaman."

"Aptal," dedi, sesi gergindi.

"Korhan," diye fısıldadım alnımı ensesine dayadığım sırada. Korhan aniden fren yapınca alnım tamamen ensesine yapıştı. Hiçbir şey sormadım. Kafamı kaldırıp etrafıma bile bakmadım. Kafam bedenime ağır geliyordu şu anda. Korhan motosikleti tekrar çalıştırdığında alnım hâlâ ensesindeydi. Ensesi ateş gibiydi. Alnımı oraya yasladığımdan beri yazgım yanıyordu.

"Korhan."

"Söyle," dedi, sesi buz gibiydi.

"Motosikletinin frenleri tutuyor mu?" diye sordum, sesim kendi altın da ezilmiş gibi kısık.

Duraksadı. "Evet," dedi. "Ne oldu?"

"Tutmasaydı ölmem için bir sebep olurdu," dedim gözlerimi yumup başımdaki ağrının dinmesi için dua ederek. Gözde karanlığın içinde bizi izliyordu sanki. "İntihar değil, kaza."

"Geberirken beni de mi yanında götürmek istiyorsun?" Sorusu dümdüz olsa da her nedense o sorunun içine bu bilmeceyi çözmem için saklamış olduğu bir ipucu olduğunu düşündüm.

"Yaşayınca eline ne geçecek?"

"Ben birlikte ölmek için doğru adam değilim," dedi kuru bir sesle.

"Doğru adam diye bir şey yoktur," diye yalanladım onu. "Neyse. Olmayan sikime de dert değildi zaten doğrusu yanlışı."

"İçince gerçekten ağzın bozuluyor, değil mi?" diye sordu, sanırım şu an gülüyordu.

"Genel olarak ağzım bozuk benim," diye fısıldadım bilincim kara bulutlar tarafından örtülürken.

"Biliyorum."

Sustum. Her nedense bildiğini biliyordum.

Kalbimin üstünde geçmiş ağlıyordu.

Motosiklet bir sokak lambasının hizasındaki çöp kovasının önünde durdu. Sınıksız olmuş halde motosikletten indiğimde duvardan sarkan sarmaşıklar sayesinde şu an ıslanmıyordum ama yağmur hâlâ yağıyordu. Korhan motordan indti, sırtı bana dönük şekilde sarmaşıkların uzandığı yolu takip ederek siyah demir kapıyı açtı. Motosikletin önüne dikilmiş Korhan'ı izliyordum.

"Orada beklemeyeceksin herhâlde?" diye sordu bana bakmadan. Sarmaşıklar demir bahçe kapısının üstünden aşağı sarkıyor, taş duvarların arasından yılan gibi kıvrılarak uç veriyorlardı.

Bahçeden içeri girdi, ben de arkasından içeri girdim. Bahçe kapısının önünde iki merdiven vardı. İki katlı binanın bahçesinde birkaç tane

gül ağacı ve büyük bir incir ağacı vardı. İkinci kata uzanan merdivenleri tırmanırken Korhan'ın önümde attığı adımları seyrediyordum. Sensörlü lamba onu fark edince kısık bir cızırtı çıkarttı, hemen ardından yanmaya başladı. Korhan arka cebinden bir anahtar çıkartıp o anahtarla kapıyı açtı. İçeri girerken, "Ayakkabılarını çıkart," dedi, sesinin sınırlarına yağmurun uğultusu çarpıyordu.

Yavaşça eğilip ayağımdaki topuklu botların önündeki bağcıklarını çözmeye çalıştım. Bu sırada Korhan da ayağındaki botları çıkartıp ayakkabılığa koyuyordu. Sonunda botlardan birini çıkarabildim ama dengemi kaybettim için omzumu hemen dibimdeki duvara çarpıp, duvara yaslanmışım. Korhan'ın bana baktığını hissedince bakoşlarım otomatikman hole doğru döndü ama orası o kadar karanlıktı ki Korhan'ın dikilen silüetinden başka hiçbir şey göremiyordum.

"İçince götü başı dağıtıyorsan içmemelisin," dedi, kelimelerin arasına sıkıştırdığı sert uyarı karanlıkta fosforlu renklere sahip noktalar gibi şınladı.

"Ben alkole çok dayanıklıyım bir kere," diye yalan söyledim. Öyle bir dünya yoktu. Alkole dayanıklı kimse yoktu. Herkes içmesi gerektiği kadar içerdi ve sonunda o göt baş mutlaka dağılırdı. Kimse kusura bakmayacaktı yani.

"Görüyorum," dedi Korhan dalga geçer gibi.

"İyi o zaman el at da diğer tekini de çıkarayım şu botun."

"Cidden bu kadar yüksek topuğa sahip bir şeyi neden giyiyorsunuz ki?" Başını iki yana salladığını gördüm ama yüzü hâlâ net değildi. "Onurunuzla kısa kalın daha iyi."

"Ben kısa boylu değilim," diye homurdandım.

"Boyun kaç, 1.50 mi?"

"Benim boyum 1.64," dedim kendimi savunarak. "Ortalama bir boya sahibim."

Burnundan sert bir nefes vererek güler gibi tuhaf bir ses çıkarınca kaşlarını çatıldı. "Bu açıdan senin beni görebilmen imkânsız ama ben o çirkin suratının aldığı her şekli görebiliyorum," dedi alayla. "Kaşlarını çatınca daha çirkin oluyorsun."

"Güzelim dedik de sanki," diye söylendim. Kolumu duvara tamamen yaslayıp diğer ayağımı yukarı doğru çektim. Korhan'ın bana baktığını biliyordum ama şu an umurumda olduğu da söylenemezdi. İstediklerini düşünebiliirdi. Diğer botu da çıkartıp içeri doğru fırlatınca, "Kafama atsaydın," dedi Korhan.

"İstiyorsan neden olmasın?"

"İçeri gir," dedi sorumu yanıtsız bırakarak.

"Çoraplarım sucuk gibi olmuş," diye homurdandım. "Onları da çıkarayım mı?"

"Sucuk gibi mi?" Durdu. "O ne demek?"

Çoraplarını tek tek çıkarırken, "Sucuk gibi terledim, sucuk gibi ısladım falan derler. Hiç mi duymadın?" diye sordum ama sesim sanki bana ait değilmiş gibi çıkıyordu. Kelimeler ağzımın içinde kayıyor, harfler dilime batıyor, sağma sapan sesler çıkartıyordum.

Yalın ayak kaldığımda içeri girdim. Hol dardı, Korhan'ın yanından geçerken ıslak omzum onun omzuna sürtündü. Çantam kolumdan kayıp yere düştü ama aldırış etmedim. Sanki ıslak bir ateşe avuçlarımı sürtmüşüm gibi ürpermiştım. Karanlığın nefesi enseme dökülürken ateşin nefesi de boynumda tur atıyordu. Korhan'ın sıcak nefesini yakınımda hissedince gözlerim karanlığın içinde kısıldı ve kirpiklerim birbirlerine temas etti. Karnımda anlam veremediğim bir hareketlilik hissettim. Soluk borum boyunca bir gül uzandı, ağzımı açsam gülün yaprakları dudaklarımda açacaktı. Dikenleri boğazıma saplanıyordu.

"İçeri doğru ilerle," diye fısıldadı yakıcı bir sesle. Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Konuşurken aralanan dudaklarından dökülün kelimelerin arasına sıkışmış sıcak nefes doğrudan boynumu hedef alarak şah damarımın üstüne karanlık gibi çökmüştü.

"Çok karanlık," dedim zorla yutkunarak. "Önümü göremiyorum. Işık yok mu?"

Büyük ellerini belimde hissettiğim an içimde besleyip derinleştirdiğim Haviye çukurunun içine kor ateşler yuvarlandı, döküldü. İki eliyle belimi sıkıca kavradı. Bu dokunuş diğer dokunuşlara benzemiyordu, bana zarar verecek gibi değildi. Islak kıyafetim tenime yapışmış, bu yüzden ellerini sanki tenimin üstündeymiş gibi çok net hissediyordum.

Avuçlarında yanan ateşi, buz kesmiş tenimin üstünde hissedebiliyordum.
Okyanusun bileklerine kesikler atan dalgalar gibiydi.

"Bu taraftan," dedi boğuk bir sesle. O an arkama geçtiğini anladım, çünkū sıcak nefesi bu kez sıırsıklam olan saçlarıımın arasına kayıp, zihnimin içine çivi gibi çakılmıştı.

Önümü göremediğim zamanlarda bana yol gösterecek olan şeyin her zaman yeni bir yalan olduğunu düşünürdüm. Zihnim durmadan çalışır, kı-
kış yolunu bir yalanın ucunu tutup kendine doğru çekip büyüterek yaratır-
dı. Ama şimdi arkağda tanımadığım, yüzünü net görmediğim ama seçimi
ve kokusunu çok iyi bildiğim bir adam tarafından tutuluyordum. Etraf ka-
ranlıktı. Yolu bilmiyordum ve o adam bana yolu gösteriyordu.

Kimseye güvenmeyen tarafımı elindeki kamçıyla dövüp duran terk edilme duygusu, göğsümün askısında asılı duran bir palto gibiydi. İnsanlar-

la değil bağ kurmak, aynı ortamda durmak, soluk almak bile eziyetti benim için. Kiyametin benden kasırgalar şeklinde vurarak alıp götürdüğü o kadar çok şey vardı ki artık gözümü kapatıp kendimi bir insana bırakabilecek kadar cesur değildim.

"Yürüyecek misin arka-
İrkildim. Bana doğru bir adım attığında ayaklarının ucu topuklarına
değdi. Bu his içimdeki günah denizini köpürtürken ben de bir adım attım
ve Korhan ellerini belimden çekmeden bir kapının önüne kadar benimle
bu şekilde yürüdü. Bir elni belimden ayırdı, diğeri hâlâ belimdeydi. Uzanıp
kolumu kolunu çevirdiğinde sokak lambasının, penceresinden içeriye sı-
kıp ışını aydınlatmış odanın kapısı usulca açıldı, içeri girdim. Diğer elini de
belimden çekip odanın diğer ucuna yürüdü. Karanlık bile olsa sokak lam-
basının ışığı sayesinde birçok detayı görebiliyordum. Mesela hemen pence-
resinin önünde bir masa vardı, duvar kenarında teklî bir koltuk, teklî koltu-
ğun yanında bir sehpa... Koltuğun rengini pek seçemiyordum ama simsiyah
olduğuna emindim. Kahverengi ya da o tonlarda olabileceğini düşündüm.
Beyaz duvara yahu, çift kişilik bir yatak vardı. Yatağın çaprazında

Bir kenarı duvara yaslı, çitli kişimlik bir yatak vardı. Yatağın baş tarafında küçük cam bir şifonyer ve yatağın hemen yanında tek bir tane komodin... Korhan şifonyerin önünde diz çöküp camını açtı. Bir kazak çıkarıp kazağı yatağın üstüne attı. "Bunu giy," dedi düz bir sesle. "Ben duşa giriyorum."

Kalbim tuhaf bir sızıyla çarpmaya başladı. Benim burada ne işim vardı? Cesaretimi bu tarz şeylerden yana kullanmak yerine başka alanlara çevirsem başarılı olabilirdim ama şu an bela çekmekten başka yaptığım bir şey yoktu. Ama kendimi o kadar rahat, o kadar özgür hissediyordum ki şu an bu adam beni burada öldüreceğini söylese bile korkmazdım. Bunun nedeninin yalnızca içki olmadığını düşünüyordum ama yine de başımın dönmesi geçmek bilmiyordu.

"Gerek yok," dedim gözlerimi pencereye çevirip içeri sızan ışığın özünü dalarken. Yere serilen ışığın üstünde yağmur damlalarının karanlık gölgesi kayıyordu.

"Gerek olmasa giy demezdim." Sesinde bir kesinlik vardı. Eğer o kaza-
ğımı giymesem, sanki beni soyup zorla giydirecekmış gibi konuşmuştu. Bu
düşünce duraksamama neden oldu. O büyük elleri tenimde gezinse ne his-
sederdim? Korkar mıydım ya da iğrenir miydim? Bana dokunmasına izin
verir miydim? Anılarım tarafından kısıtıldım. Karnımdaki izin çekildiğini,
kasılarak sızladığını hissettim.

Korhan şifonyerden birkaç parça kıyafet alıp odadan çıktı. Birkaç dakika olduğum yerde çevremi inceledim. Üstümdeki ıslakları çıkartıp köşeye koydum, Korhan'ın yatağın üzerine bıraktığı kahverengi kazağı elime al-

dım. Yün kazak çok büyük görünüyordu, biraz da uzundu. Yalnızca sütyen ve külotla biraz daha dikilecek olursam ona yakalanabilirdim. Bu yüzden hiç düşünmeden kazağı üstüme geçirdim, ıslak saçlarımı kazağın içinden çıkarp sırtıma saldim. Kazağın içinde onun kokusuna benzer bir koku ve bir de sıcaklık vardı. Sanki az önce cam şifonyerden çıkartılmamıştı da Korhan'ın teninden çıkmıştı.

Dibimde duran ayaklı lambanın varlığını fark ettiğimde ilk işim lambayı yakmak oldu. Kızıl ışık yanık bir kokuyu beraberinde getirerek etrafı aydınlattı ama o kadar boğuk bir renkti ki sanki ışık yoktu. Zihnim bir şeyleri yerli yerine oturttuğunda odada ağır bir koku olduğunu fark ettim. Korhan odanın içindeyken kokuyu net alamamıştım, çünkü onun kokusu o kadar keskindi ki kokuya darbe vuruyordu.

Gök gürlüdedi.

Cehennemim yedinci katından düşmüştüm.

Kırmızı renkteki ışık odanın içini kör bir insanın yere düşürdüğü gölge gibi aydınlatmaya çalışıyordu. İçeride gerçekten ağır bir koku vardı ama bu rahatsız edici bir koku değildi. Sert tütün ve biraz da esrar kokusu. Artık daha net soluyabiliyordum. Arka arkaya devrilmiş içki şişelerinin ağzından sızan alkolün kokusu... Bu çok tanıdıktı. Sanki daha önce burada bulunmuşum gibi hissettiriyordu. Birleşip odanın içini esir alan kokuları içine doldurduğunda boğazımı yakan o kusma isteği bir kez daha göğüs kafesimi zorladı. Kanımda dolanan alkolün titrettiği dizlerim hissizleşmişti.

Zayıf ışığın aydınlatığı yatağın üstüne daha dikkatli baktım. Üzeri dar madumandı. Hemen yatağın ortasında siyah bir kül tablası vardı, bunu da yeni görüyordum ve kül tablasının içinde bir sürü lizmarit cesedi uyuyordu.

Yatağın karşısındaki tekli koltuğun çaprazında duran sehpanın üzerinde açık şekilde duran bir çakı, tütünün içine saracağı beyaz çarşaf kâğıtları ve bir de kurşun kalem vardı.

Ondan önce, gölgesini hissettim.

"Ne yaptın?" Sıcak nefesi enseme akınca bel kemliğim çekilir gibi titre-di. İrkilerek geri çekildim, omzumun üstünden ona çatık kaşlarla baktığımda ifadesiz yüzünü yakan acı yeşil gözleriyle burun buruna geldim. Yüzü yline gölgeler tarafından emilmişti.

"Ne yapıyorsun ya?" diye çemkirdim. "Yaklaşma öyle sinsî sinsî."

Üst dudağı yavaşça yukarı çekildi, alt dudağı bu harekete kavislenerek yardım etti. Kızıl ışık cansız bir şekilde yüzünün belli kısımlarını belirginleştirdi. Sinsî tebessümü keskin bakışlarının kusulmasına öncülük ediyordu. Ona doğru döndüm.

"Ne o?" diye sordu, bakışları dudaklarıma doğru hareketlendi, ifadesizliği altında yatan ima heyecanlanmama neden olmuştu. "Korktun mu, Kedi?"

Saçlarına yağan yağmurun kokusu tenindeki ateş kokusuna karışmıştı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Duş almayacak mıydı?

"İs."

Sesindeki o anlam veremediğim tını kemiklerimi acıtırken, "Hım?" diye mırıldandım.

"Neden burada olduğunu sorguladın mı hiç?" diye sordu hiç ummadığım bir anda. Sorduğu soru kafama bir şeylerin dank etmesine peden oluncaya bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim. Ben neden buradaydım? Tek istediğim uzaklaşmakken onun peşine takılmak da ne demek oluyordu?

"Bilmiyorum," dediğimde gerçekten neden burada olduğumu bilmediğimi ben de yeni fark ediyordum. "Sanırım uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"O uzak yer benim yanıma mı oluyor?"

Sorusu bir zelzele yaratıp göğüs kafesimi salladı. "Karşıma çıkıp duran sensin," dedim hiç gıcımadan. "Uzakları yakınma getiren sensin."

"Karşıma çıkmamı istemiyor musun?" diye sordu sanki az önceki itirazım onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Tekrar yüzüne baktım, loş kızıl ışığın altında karanlık bir gölge gibi asılı duran yüzünün sınırlarını incelemekten duramadım. Gözlerimin içine dikkatle bakıyor olsa da sanki ona balayor olmam onu rahatsız ediyordu. Hoş, karanlığa hapsolmuş bu yüzü bakarken ayrıntıları göremeyecek kadar körleşmiştim.

"Karşıma çıkıp durmanın bir sebebi mi var?" diye sordum gözlerinin içine yansımamı yerleştirirken.

"Bu da nereden çıktı?"

"Eğer karşıma çıkmamı istemezsem karşıma çıkmayacağımışsın gibi konuşun," dedim onu seyrederken.

"Karşıma çıkmayacağımı söylemedim," dedi tok bir sesle. "Karşıma çıkacağım."

"Yani karşıma isteyerek mi çıkıyorsun?" diye fısıldadım.

Bana doğru bir adım attığında geri adım atmak istedim ama yapamadım, sanki bedenim tıpkı bir çivi gibi ayaklarımdan yere çakılmıştı. "Karşıma isteyerek çıkıyorum da demedim," dedi yakıcı bir sesle. "Karşıma çıkacağım dedim."

Bana doğru bir adım daha attı, aramızdaki mesafe o kadar çok azaldı ki artık nefesinden yükselen sigara ve rakı kokusunu soluyabiliyordum. Aramızdaki boy farkına inatla kafamı kaldırıp ona baktım ama artık yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Görebildiğim tek şey gözlerinin renginin temsil ettiği cehennemim aksine araf karanlığıydı. "Sen kimsin?" diye fısıldadım gözlerimi gölgesinden çekmeden.

Gözlerinde cehenneme uzanan bir davet vardı.

"Korhan." Sesi bir fısıltı gibiydi, sanki bir sırrı zihnime üflüyordu.

"Bundan bahsetmediğimi biliyorsun," dedim köşeye sıkıştırılmış bir av gibi öylece onu izlerken. Bir adım daha atıldığında çıplak ayaklarının u-

"Neyden bahsediyorsun, Kedi?"

"Sana ne diyordum? Seni..."

"Sana ne diyeyim?" Sesi genzinden geliyordu. Bu ürpertiye neden oldu. Kendimi tutamayıp yutkundum.

"Adımı söyleyebilirsin."

"İs," dedi kısık bir sesle. "Adını seviyor musun?"

Karnıma bir biçik saplasa bu kadar acı çekmezdim. "Uykum var" diye yalan söyledim. Benim kurtuluşum yalanlardı. "Eve gitmek istiyorum." Elini kaldırdığı an kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki...

Elini kaldırdığı an kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki buna anlam veremedim. Büyük elini yanağıma yerleştirdiğinde birinin bana dokunma düşüncesi bile midemi bulandırırken, onun bana dokunmuş olması karnımın içinde çok başka bir hissin etime doğru batmasına neden oldu. Büyük avucunu yanağıma biraz daha bastırdı, farkında olmadan gözlerimin kısıldığını hissettim; kalp atışların bu kez yavaşladı. Sanki kalbim birazdan atmayı bırakacaktı.

Sanki birazdan kalbimin içindeki tüm kan kuruyacaktı.

Gözlerimin kısıldığını fark ettiğinde, "Demek küçük kedinin uykusu geldi," diye fısıldadı, sesi sek rakı gibiydi. "Bana bunu yapmayı kes." Aniden gözlerimi açtım. Sarı gözleri bana baktı.

Aniden gözlerimi açtım. Sesi bu kez sert çıkmıştı. Ben ona ne yapmıştım ki? Gözlerimi kaldırıp karanlık gözlere sabitlediğimde dişlerinin gıcırdaşmasını işittim. Sözlerine şu şekilde devam etti: "Sonradan İğreneceğin seçtiğin temelinin atma."

‘Ne?’

Üstüme yürüdü, eli hâlâ yanağımdaydı. Attığı adım benim de geri adım atmama neden oldu. Dizimin arka tarafı yatağın ucuna çarpınca sendeledim ama düşmedim. Korhan elini yanağıma biraz daha sert bastırdı. Parmak boğumlarının altında akan kanın uğultusunu duyuyor, tenine çarpan nabızın hareketini yanağımanın üstünde hissedebiliyordum. Göğsümden bir taşıkardı" başladı.

"Kendini hayal kırıklığına uğratmak istemezsin," dedi, sesi bir depresyonun arkasında bıraktığı enkaz gibiydi, belki de o depresyonun ta kendisiydi. Anlam veremiyordum şu anda. "Uykunu kaçırarak şeyler yapmaktan vazgeç."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum şaşkına dönmüş bir şekilde. Korhan üstüme biraz daha gelince bedeni bedenime yaslandı, dengemi kaybedip yatağın ucuna oturmak zorunda kaldım. Korhan durmadı. Dizini

* **Tafikardi:** Yürek çarpıntısı. Kalbin hızlı hızlı çarpması biçiminde kendini gösteren kalp rahatsızlığı.

iki bacağımın arasına koyarak yatağın üzerine abandı ve bunu yapmasıyla
iki bacağı belim geriye büküldü, yatağa uzanmak zorunda kaldım. Kor-
birlikte belim geriye büküldü, yatağa uzanmak zorunda kaldım. Kor-
ban bemen üzerimde, dizi iki bacağımın arasında duruyordu. Boyundan
gelen o ıslak ateş kokusunu alabiliyordum. Başım dönmeye başladığında
kolunu yavaşça uzattı, hemen komodinin üstündeki abajurun ipini çekti.
Loş kırmızı ışık yavaşça silindi ve sarı ışık güçlü bir şekilde Korhan'ın yüzünü
hedef alarak yanmaya başladı.

[illegible]

"Bak" dedi ateşlerin içinden bana fısıldayarak. Ama sanki bakmamı istemiyordu. "Hâlâ uyku var mı?"

Pürdükaltı onun gözlerinin içine baktığım sırada dişlerini sıkı. Yanakları içeri doğru gömüldü, yanık izi gerildi ve yüzünde birkaç bıçak izi daha belirdi. İki kolunu kafamın iki yanına koymuştu; kollarının arasında kalan kafam, o avuçlarını yatağa bastırıldığı için yatağın içine doğru gömülmüştü. Bir an bu yatağın bir tabut, onun da üstüne kapanan bir tabut kapağı olduğunu düşündüm.

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimizin gözlerinin içine baktık. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun sesini duyamayacak kadar ona odaklanmıştım. Gözlerini yavaşça benden uzaklaştırdı, tam üstümden kalkarken kafamın hizasında duran bileğini kavrayarak kalkmasını engel oldum. Kolları anında çabırırken irileşen gözlerini yüzüme çevirdi.

Uygun var.

Korhan'ın gözlerinin içine sinen şaşkınlık yavaşça büyüdü, harelerinin yeşiline karıştı. Burnundan sert bir nefes verdiğinde o nefes kâküllerimin aralığında açıkta kalan alınının üstünde parçalara ayrıldı.

"Uyu, Çirkin."

Göğsünün üstüne göğsünün içinden mermiler dökülmeye başladı.

Taşıyordu. Bu gece göğsüme emanet ettiği hastalığın adı buydu.

4. PERDE İhulal

*A*lnımı mezar taşının soğuk yüzeyine yasladım. Kızıl saçlarımın uçları ıslaktı. İçinde durduğum mezarlık bir sis bulutu tarafından örtülmüştü. Uzaklarda bir yerde yanan sokak lambalarının ışığı mezarlığın yakınlarına dahi uğramıyordu.

Karanlıktaydım. Zifiriydim.

Avuçlarımı toprağa bastırdım, tırnaklarımı toprağın içine geçirdim ve toprağı sıkıp avucumun içine aldım; alnımı yavaşça geri çektim, bu kez daha sert bir şekilde alnımı mezar taşına vurdum. Gözlerimi açtığımda mezar taşıyla göz göze geldim. Üstünde yazan yazılar okunmuyordu. Üstümdeki kısa elbise dizlerimi açıkta bırakıyordu, açık kalan dizlerim de toprağın içine gömülmüştü.

Gözlerimi kapatmadan alnımı mezar taşına bastırdım.

Tenime çığ yağmıştı ama üşümüyordum. Karnım kasılıyordu.

Kalbimde merhamet denen bir illet taşıyordum.

"Buna bir son ver," dedi tanıdık ses. Tüm tanışıklığımızın üstüne yabancı hatıralar serpiştirmişti. Alnımı bir kez daha mezar taşına hafifçe vurdum.

"İs."

Gözlerimi sıkıca yumup onu duymazdan geldim; kafamı bir kez daha mezar taşına yavaşça vurdum. Susmadı:

"İs."

Durdum. Gözlerimi açıp birbirine karışmış mezar yazısına baktım.

"Topla göğsünün valizini, git buradan," dedi, sest benim sesimin birebir aynısı olan ama benim sesim olmadığını bildiğim o ses. "Vicdan poltunu yok madan onlar, giy ve kaç buradan."

Kafamı yavaşça kaldırıp mezar taşının biraz üstüne baktım. Kalbim göğsümün altındaki kan nehrinin içinde boğulmaya başladı. Üstünde tıpkı benim üstümde olduğu gibi askılı beyaz bir elbise vardı. Bu elbise benim elbisemin aksine kirliydi. Üstünde bir sürü is lekesi, yanık izleri vardı. Gözlerim elbisemin askısının çıplak bıraktığı omuzlarına kaydı.

Beyaz omuzlarındaki açık yara izleri gözlerimin dehşetle aralanmasına neden oldu. Sanki o yara izlerinin altında bir dövme ya da bir iz vardı da onu kapatmak için omuzlarının derisini kaldırmıştı. Açık yaradan hafif hafif sızan kan, teninin üstünde kurumuştur. Siyah saçları yaranın bir kısmını örtüyordu, saçlarının uçlarında yanıklar vardı ve tütülenmişti.

Gözlerim yüzüne kaydıığında bakışlarımız buluştu. Saç rengimiz dışında her şeyimiz aynıydı. Hayır, değildi. Onun bakışları, gözlerindeki ifade bile yakalmıştı.

"Sen?" diyebildim, dilimin ucuna gelen tüm harfler onun gözlerinin kanına düştü, yandı.

"Beni yakalar. Yerini söylemedim. Seni de bulmadan kaç buradan."

Gözlerimin içine geleceği göstermek istercesine baktığında şu an bu mezarlıkta ölümler ve ikimizden başka kimse yoktu. Onun da bir ölüden farkı yoktu.

Tırnaklarımı tamamen toprağın içine gömdüm. "Seni en son gördüğümde saçların kasaydı," diye fısıldadım yaşlar gözlerimde birikirken. Gözlerim bedeninde dolandı. "Sana bunu kim yaptı?"

Bana benzeyen yüzüne bakmaya katlanamıyordum. Saçlarını görmek istemiyordum. "Bana bunu sen yaptın," dedi durgun bir sesle. Kafamı kaldırıp tekrar o gözlerin içine baktım; yeşil irislerinin içinde gri noktalar gecenin karanlığında bile parlak parlak parlıyordu. Sanki gözlerinin gecesinde ölevleri sönmüş gri ateş böcekleri uçuşuyordu.

"Sana bunu ben yapmış olamam," diyebildim toprağı tırnaklarken. "Yalan söylüyorsun."

"Biz hep yalan söyleriz, İs," dedi bembeyaz kestilmiş elini diğer kolunun dirseğine götürürken. "Ama birbirimizi inandıramayız yalanlarımızla."

"Sana bunu yapmış olamam."

"Sana bunu yaptırılar."

Elimi toprağın içinden çekmeye çalıştığım sırada toprağın içinde bir elimi öyle sıkı kavradı ki farkında olmadan acıyla inledim. Karşımda duran siyah saçlı İs'in bakışlarında hiçbir değişiklik yaşanmadı, sanki toprağın altında elimi yakalayan kişiyi tanıyordu.

"İs!" diye çığlık attım karşımda duran kıza bakarken. "Yardım et bana!" Başını iki yana sallarken o kadar ruhsuzdu ki bana yardım edemeyeceğini görmüştüm. Kendimi geri çekmeye çalıştığımda mezarın içine çekilmeye başladığımı fark ettim. Gözlerim dehşetle irileşti. Alnım sızıyordu. Bir süre sonra sakaklarımdan hızla bir sıvının aktığını fark edince gözlerimi kırptırdım. Siyah saçların sahibi orada dikiliyor, öylece beni izliyordu. Onun omuzlarındaki açık yaralardan sızmaya başlayan kan kollarına doğru akıyordu.

"İs!" diye bağırardım ne yapacağımı bilemez halde. Alnımın şakır şakır kanamaya başladığını fark edince kendimi geriye doğru atmaya çalıştım. Kırptıklarım kanın kırmızı kollarında yavaşça ıslanıp boğuluyorlardı. Toprağın içinden ellerimle birlikte bembeyaz kesilmiş büyük bir erkek eli dışarı çıktı; o el ellerimi sıkıca kavramıştı.

"Kaç!" diyebildi, eli yavaşça kolundan aşağı akan kanın üstüne gitti. "Yalan varım kaç!"

O toprağın altında beni çeken şey tıpkı kanıma susamış gibi bana yapışmıştı. Beni içeri, toprağın altına, yanına çekmek istiyordu.

Parmaklarımı parmaklarına kenetledi. Bembeyaz, büyük ve tanıdık ellerine şok içinde baktım. Bana benzeyen kadın hüngür hüngür ağlıyordu ama sesi çıkmıyordu. O kadın ağlıyordu ama bana yardım etmiyordu. Omuzlarından sicimle inen kan kuru toprağın üstünü ıslatmaya başladığında dudaklarından dökülen her çığlığın sonunda anlamını bilmediğim Arapça bir kelimeden duyuyordum ama kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini bilmediğim gibi, zikir ettikten hemen sonra kelimenin harflerinin neye benzediğini bile unutuyordum.

Son kez mezar taşına alnımı çarpmadan hemen önce gözlerim buğulu harflere ve sayılara takıldı. A harfi ile başlayan bir isim, son iki harfi E ve N idi. 1993 sayısını gördüğüme emindim. Sonra alnım sertçe mezar taşına çarptı, bilincimin kuyusundan kanlar çekilmeye başladı. İçti cayır cayır yanan, dışı ıslak toprağın içine battım.

Mezar beni yuttu.

Bacağımdan tutulup aşağı çekiliyormuşum gibi hissettiğim o anda havada yakalanıp tekrar yerime çekildim; gözlerim aralandı. Alnım kan ter içindeydi; boynumdan akan ter, ince ve uzun bir patika çizerek sutyenimin demirine kadar akmıştı. Büyük bir el elimin üstünde duruyordu, elim ise karnımın üzerindeydi. Bir an olduğum yeri, içinde bulunduğum konumu idrak edemedim. Gözlerim bir süre tam ortasında siyah bir leke olan tavanda gezinse de elimin üstündeki elin sıcaklığı yüzünden ter içinde olan parmaklarıma saplanan tuhaf hissi yok sayamıyordum.

Sertçe yutkundum, gördüğüm o tuhaf kâbusun izleri zihnimin duvarlarına kendi tırnaklarıyla çirkin şekiller çiziyordu. Boğazıma bir gemi gibi batmış olan acı yüzünden yüzümü buruşturdum. Boştaki elimi, karnımın üstünde duran elimin üzerine yerleştirilmiş büyük eline koydum ve bakışlarımı hemen yan tarafımda yatan adama çevirdim. Yüzünü yastığa gömmüştü, yalnızca profilinin bir kısmını görebiliyordum.

Kalbim sıkışırken, "Nasıl ya?" diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. Aniden kalkıp uzaklaşmak istesem de yapamadım. Bakışlarımı karnımın üstüne kaydı; rahatsızlık uyandıran bir his tenimi karıncalandırdığı anda elimi karnımın üstünde kaydardım, biraz yukarı çıkardım. Onun eli de benim elimi takip etmişti.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama omzum omzuna değiyordu. O benim aksime yüzüstü yatıyordu ama yine de birbirimize aşırı yakındık. Resmen kendi kural ihlalimi yine kendim gerçeğe getirmiştik. Kendime inanamıyordum şu an.

"Kıpırdanıp durma," dedi pürüzlü, erkeksi bir sesle.

"Sen uyanık mıydın?" diye sordum, sesim sertti.

"Balina gibisin, kıpır kıpır durmuyorsun. Az önceye kadar uyuyordum ama sayende şu an uyumuyorum. Rahat dur."

"Ben neden senin yatağındayım?" diye sordum tek kaşımı kaldırp elimi elinin altından sertçe çekerek. Eli karnımın biraz üstüne geldiğinde kendimi geri çektim. Korhan tek gözünü açtı, yastığa gömdüğü yüzünün bir kısmını daha önüne sererek, "Bana sarhoştum hatırlamıyorum pozları kesme sakın," dedi, sesinde aşılmaz bir bariyerin önünde yanan ateşin çıktığı o koyu çatırtı vardı.

Kan saniyesinde beynime sıçradı. "Seninle yatmadım," dedi aniden. "Sadece uyudum."

"Benimle yatmadın, evet," dedi rahat bir tavırla. Yüzünü tamamen yastığa gömüp yok etti. "Uyudun."

"Sana benimle uyu dememiştin beni!"

"Cırlama."

Yatağın diğer ucuna doğru kayarak doğruldum. Korhan hâlâ yüzü yastığa gömük şekilde yatıyordu. Bakışlarımı odayı karanlık bir renge boyayan kalın perdelerle kaydı. Saat kaçtı?

"Telefonum nerede benim?" diye sorduğumda cevap alamadım. "Saat kaç?" Onu dürttüm. "Sana diyorum." Cevap alamadım, bir daha dürttüm. "Hey!"

"Hasbin Allah ya." Kafasını yastıktan kaldırp yüzüne baktı. Odanın içi karanlık olduğu için dün bana sunduğu o izler belli belirsiz gölgeler şeklin-

de görünüyordu. "Her şeyin vestiyerde. Bir daha sakın o uzun tırnaklarını orama burama batırayım deme. Suç aleti taşıyor diye ihbar ederim seni."

"Kurban ol sen benim tırnaklarıma." Yataktan kalkacaktım ki aniden saçlarını kavradı ve canımı acıtmayacak şekilde, sanki bir çocukmuş gibi saçımı çekti. Eline vurup ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen be 3/A sınıfında mı sandın kendini?"

Yüzünü tekrar yastığa gömdü. "Uykum var," dedi pürüzlü bir sesle.

"Yat zıbar o zaman." Yataktan kalkıp odanın çıkışına doğru yürüdüm. Üstümde onun gibi kokan bir kazak vardı, bu kazaktan kurtulup bir an önce kendi kazağımı giymeliydim. Yastığın kenarından beni izlediğini biliyordum, aslında bilmiyordum ama hissedebiliyordum.

"Nasıl gideceğini biliyor musun?" diye sorarken sesi çok umursamazdı.

"Yol bilmezsin iz bilmezsin."

Duraksadım. "Taksi diye bir şey var." Yastığın kenarından bana baktığını gördüm. Kısık bakan yeşil gözlerinin duvarlarına örülmüş kahverengi ve sarı sarmaşıklar vardı. "Paran bol herhâlde," dedi, kalın sesinin çatlaklarından uyku sızıyordu.

"Gitmemi istemiyorsun herhâlde?" dedim sorar gibi.

"İstemesem gitmezsin," dediğinde kaşlarını çatıldı.

"Benim canım yeter ki gitmek istesin."

"İstemiyor demek ki," dedi, ona cins cins baktım. "Baksana hâlâ laf yetiştirmeye çalışıyorsun." Gözlerimi devirdim, Korhan yavaşça doğrulup kalktı, kısa kestiği saçlarını yavaşça karıştırdı. "Ben bırakacağım seni."

"Hiç gerek yok," dedim olduğum yerde yalı kazığı gibi dikilirken.

"Sikerim gereğini, bırakacağım dedim işte." Pürüzlü sesi çok huysuz yükseliyordu. Ben onu izlerken o yatağın üstünden indi, şifonyerden kısa kollu bir tişört çıkardı. Üstündeki terli tişörtü çıkarırken ayaklı lambanın yaydığı kızıl ışık bu açıdan onu hedef aldığından onu daha net görmemi sağlıyordu.

Sırtını bana döndü, çıplak sırtını gördüğümde bir an duraksadım ve bakaşlarımı ondan uzaklaştırmak yerine çok daha büyük bir dikkatle onun çıplak sırtını izlemeye devam ettim. Gözlerimi kaçırın biri olmamıştım hiçbir zaman, ilgimi çeken şeyleri izlemeyi seviyordum. Zayıf ve uzundu, bedeni kas yığını değildi ama ince olmasına rağmen derisinin altında kasılan kasları görebiliyordum. Omuzları beline oranla genişti, beli o kadar inceydi ki bir an nefes alma gereksinimi hissettim. Bu kadar ince bir belin bu denli hoş görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Arkası bana dönük olmasına rağmen kolunu saran dövmeyle görebiliyordum. Dirseğinin biraz altına kadar gelen bu dövme tek bir dövme ol-

mamasına rağmen, ahenkli bir şekilde birbirlerini tamamlamış ve tek bir dövme gibi durmuştu. Diğer kolunda dövme yoktu ama elinin iki bileğime daha vardı. Tişörtü kafasından geçirip kollarını kaldırarak deliklerden Aniden bana doğru dönüp tişörtünün önünü aşağı çektiği sırada onunla göz göze geldik. Lezâ yeşili gözleri şu an çok daha kahverengimsi bir renge sahip görünüyordu, elasının üstünde biriken yeşil nehirde sanı sonbahar yaprakları yüzüyordu.

"O kedi gibi bakan gözleriyle banyo yapmak güzeldi. Afiyet olsun bu arada," dedi alayla.

"Afiyet olsun derken?"

"Gözünle yedin ya hani az evvel," dedi burnu büyük bir tavırla. "Ondan diyorum."

Ona düz düz baktım. Gözlerim kısa kollu tişörtünün açık bıraktığı köprücük kemiklerine kaydığında duraksadım. İki köprücük kemiğinin de biraz üstünde iki farklı şekilde küçük dövme vardı. Tişörtün aşağı doğru inen göğüs kısmını yukarı doğru çekerken gözlerinde tedirgin bir ifade belirlir gibi oldu. Nefes boşluğuna kadar uzanan koyu bir çizgi görmüştüm, aşağı doğru indikçe daha da bozulan bu çizginin tam olarak ne olduğunu anlayamasam da bir iz olduğu kesindi. Bir diğış izi olabilir miydi? Rengi koyuydu. Bedeninde de yüzündeki izlerden olabileceği düşüncesi karnuma ağrıları sapladı. Gözlerimi örttüğü göğüs kısmından uzaklaştırdım, tekrar köprücük kemiğindeki dövmelere baktım.

"Elif ve Vav," dedi düz bir sesle.

"Anlamadım?"

"Çözmeye çalıştığın dövmelerin ne olduğundan bahsediyorum."

Gözlerimi hızla köprücük kemiklerinden uzaklaştırdım. Ona bakmam onu tedirgin ediyormuş gibi hissediyordum.

"Elif senin için özel biri mi?" diye sordum saf saf.

Güldüğünü fark edince kafamı kaldırıp ona baktım. "Elif ve Vav bir harftir. Elif ve Vav'ın hikâyesini bilmiyor musun?"

"Bilmek zorunda değilim," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Derse geç kalacağım. Eve gidip giyinmeliyim."

Korhan birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Ona baktığımda yüzümlü değil de gözlerini görüyordum sanki sadece. Bir perde kararıyor, bobinler dönmeye başlıyor ve ışık onun gözlerinde yanıyordu. Islak kuyafetlerim kurumuştum ama pantolonumu nemli de olsa giymek zorunda kaldım. Korhan üstüne bir ceket aldı ama ceket bu kez kapüşonlu değildi, asker yeş-

liydi ve uzun ipleri vardı. Bana gri bir hırka attuktan sonra, "Bunu üzerine geçir" dedi kuru bir sesle. "Motorun üstündeyken götün donar."

Gri hırkayı üstüme geçirirken boş bakaşlarım odasında gezinmeye devam ediyordu. "Odan hep böyle mahzen gibi midir?" diye sordum sonunda konuştuğumda. "Çok karanlık burası."

"Gece hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordun."

"Şu an gündüz."

"Vay canına," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Ciddi olamazsın."

Gerçekten onun iki bacak arasına sağlam bir tekme geçirmek istiyordum ama o kadar yorgun hissediyordum ki bir an önce eve gidip üzerimi değiştirmeli ve işinlanarak okula gitmeliydim. Evden çıktığımızda kapanan telefonuma küfürler ediyordum. Korhan bana aldırış etmeden hızla merdivenleri indi, bahçede yürümeye başladı. Islanan çimlerin, ağaçların kokusu sigaretlerimin içinde küçük huzur oyukları açarken derin bir nefes aldım, telefonumu cebime sıkıştırdım.

"Yağış ağzıma sıçacak," diye homurdandım. "Anneannemden bahsetmiyorum bile."

"Koskoca kuzun, kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi önümden yürürken. Bir eli eşofmanının cebindeydi, ayağına öylesine geçirdiği postalların bağcıklarını bağlamamıştı. Bahçe kapısını açıp dışarı çıktığında ben de onu takip ettim, ardından son kez arkamda bıraktığım eve bğında son basamağı da indim ve demir bahçe kapısını kapattım. Yerler hâlâ ıslaktı, havada nem vardı ama çok soğuk sayılmazdı. Gökyüzü hâlâ kopkoyu renkteydi.

"Hava yağacak gibi görünüyor," dedim ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken.

Yaz kış soğuk olan ellerimi kalbime benzetiyordum.

"Yağsın," dedi Korhan. Motosikletin üstüne binip ayağıyla alttaki şeyi kaldırdı, kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip eşofmanının ön cebinden çıkmağını çıkardı. "Şeker değilsin, erimezsın."

"Düşük kalite esprilerinin kapatma düğmesi falan yok mu?"

"Espri yapmadım," dedi, dudaklarının arasında sigara olduğundan sesi garip çıkmıştı. "Senin espri anlayışın buysa ben ne yapayım? Halkın sesi-yim ben. Gilt şimdi, beş kişiden dördü bu cümleyi kurar. Mahallenizin abisi Korhan'ım ben." Bir an durup ona baktım, sigaranın ucunu tutuştururken bana bakıyordu. Gülmek için dudaklarını birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım.

"Tamam, mahalle abisi Korhan. Beni eve bırakır mısın artık?" diye sordum tek bacağımın üstüne yüklenip kaşlarını kaldırarak.

Motosikleti çalıştırırken, "Mısın mı dedin sen?" diye sordu, dudakların arasında duran algarayı tek eline aldı. "Atla bakalım malâllenin kedisi!"

Onu tanııyordum, saçına sapan bir şey yaptığını düşünmeme de yaptığım şeyin çok doğru bir şey olmadığını da farkındaydım. Düşünce, herhangî olacak bir sızıntının önüne geçtim. Benim yapımda pısmanlığa yer yoktu. Onun arkasına binerken artık bundan yüzünü saklamaya gereği duymadığını fark etmiş olsam da yine de aramızda dımdık duran o duvarın soğuk yüzeyini yanımda hissedebiliyordum. Olması gereken de buydu.

Ona sokulduğum an motosiklet resmen yırtıcı bir hayvan gibi gürledi, ardından pürüzsüz zeminin üstünde âdeta uçmaya başladı. Saçlarım aronun ensesine dolaşıyordu. Yanığıma sırtına yasladım, soğuk tenimi bu kez parça ısıtırken gözlerimi yumdum. Hızı sevdiğimi fark ettim.

Parmaklarım onun ceketini sıkıca kavramıştı. Ne kadar süredir böyle, yanıgım onun sırtına yapışık şekilde duruyordum bilmiyordum ama aldığı nefesin sesleri aklımın içinde çinliyordu. Sanki ben bir akıl hastanesiydim ve o benim çığlık atarken boğazını yırtmış, tırnaklarının arasında çizildi duvarların kanı olan en hastalıklı hastamdı. Nefesinin esrarengiz sesi bana bunu hatırlatmıştı.

Motosikletin yavaşladığını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Saçlarımın gözlerimin etrafına dıktığı kızıl parmaklıkların arasından tanıdık sokakların altımda akıp gidişini seyrettim. Parkın önünden geçerken parmaklarımı lyice gevşedi, onu yavaşça serbest bıraktım. Motosiklet yokuşun başında durdu, ondan uzaklaştım ve motosikletin üzerinden indim.

Üstümdeki ona alt kazağın önünü yine ona alt olan bol hırkayla örtirken, "Sağ ol," dedim, birkaç adım daha ondan uzaklaşıp kafamı kaldırdım, ardından ona baktım. Omzunun üstünden bana doğru baktı, alırlı duran çenesinden yukarı doğru kayan bakışlarım sakallarının seyreldiği yerde duraksadı. Yanık izi çok daha net, pürüzlü bir şekilde yüzünün çerçevesini doldurmuştu. Bozuk cildini izlerken gözlerim farkında olmadan gözlerine kaydı ve o an yine göz göze geldik, gözleri şimdiki daha yeşildi.

"Sıkıntı yok," dedi gözlerimin içine bakarken, sesinin düzlüğü bana ütülenmiş bir gömleği anımsatmıştı; her ne kadar jilet gibi keskin görünse de aslında yumuşaktı.

Tam sırtımı ona doğru dönecektim ki, "Çirkin," diye seslendi, sesi duraksamama neden oldu, tekrar ona baktım ama bu kez dikkatim dağılıp için onu inceleyemiyor, sadece bakmış olmak için ona bakıyordum.

"Him?"

Bir şey diyebilecek gibi oldu, dudaklarının aralanıp kapandığını görmüşüm ama sandığımın altına sadece, "İlç," dedi düz bir sesle. "Gilt hadi."

"Tamam." Yavaşça bakışlarımı ondan uzaklaştırmış olsam da onun bakışlarının benim üzerimde olduğunu biliyordum. Sarsak bir adım attıktan sonra durdum. Ona bakmadan, "Dikkatli ol," dedim elimde olmadan.

Kısa bir sessizliğin hemen arkasından, "Her zaman dikkatliyim," dedi ve hızla yürüyerek ondan uzaklaşmaya başladım.

Avucumun içinde bir evin camları patlamıştı.

O evin içinde küçük bir kız çocuğunun açık mavi külotlu çorabının üzerinde koyu mor çiçek desenleri vardı. Kız çocuğu kısa bacaklarını bile örtmeye yetmeyecek kadar minik olan kot eteğinin ceplerinde bilyeler saklardı. Küçük ellerini kot eteğinin ceplerine daldırır, içinden bir renk geçirir, her seferinde içinden geçirdiği renkte bir bilyeyi dışarı çıkarır ve avucunun içindeki bilyeyi izleyerek geleceği gördüğünü sanırdı.

O kız çocuğu bir süre sonra çok sevdiği bilyelerden nefret etmeye başlamıştı.

Geniş alınına rağmen çember takar, küçük suratına büyük gelen alını ise hiç gizleme gereği duymazdı. Bir gün evin patlayan camları kızın önce kulaklarına saplandı; kızı sağır etti. Ardından gözlerine saplandı; kızı kör etti. Daha da sonralarında fırlamaya devam eden cam kırıkları kızın ruhunu, kalbini, çocukluğunu parçaladı; kızı yok etti.

Bir salıncak sallandı, paslı ve zincirleri yağlanmış için gıcırtiları ürpertiçiydi. Bir kadın son şarkısını söylemek için mikrofona dokundu. Bir adam parkın çıkışına doğru yürüdü. Takvim yaprakları uçtu, bugün de durdu.

"Bugün seni izleme şansım oldu," dedi omzuma dokunan Seda. "Harikaydın."

"Aslında yorgundum," diye itiraf ettim ama yine de iyi iş çıkardığımı biliyordum. Eve girmemle çıkmam bir olmuştı, bu yüzden üzerimde hâlâ Korhan'ın kazağı vardı. Demlenen filtre kahveyi önüme çektim, bardağıma yavaşça doldurdum. Seda'nın elinde buzlu çay vardı.

"Yağış seni arıyordu az önce," dedi çayından bir yudum daha alarak. "Onu sahnele göremedim?"

"Bugün ona alt bir sahne yoktu, o yüzden geç gelmişti," diye mırıldandım. Muhtemelen gece olan o küçük tartışmamızı hatırlamıyordu ya da hatırlıyordu ve gerçekten pısman olmuştı.

"Sabah aceleyle çıktığım için telefonumu şarj edemedim," diye mırıldandım. "Telefonum kapalı diye delirmiştir kesin."

"İstersen ver telefonunu ben halledeyim. Priz var burada."

Cantamdan cep telefonumu çıkarp Seda'ya uzattım. Aynı model cep telefonlarını kullandığımız için şarj cihazı problemi yaşamamıştım. Seda karşıdaki prize telefonumu şarj olması için taktıktan sonra tekrar yanına geldi. Kafeterya bomboştı, ders çalışmak için köşeye oturmuş üç beş öğrenci dışında neredeyse kimse yoktu.

Seda ela gözlerini üzerimde gezdirip, "Bu kazak biraz büyük mü san-ki sana?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Sonra durdu ve genişçe gülümsedi. "Yoksa erkek arkadaşının falan mı?"

Mideme saplanan krampa rağmen usta bir şekilde, "Hayır," dedim. "Çağlar'ın."

Seda'nın gözlerinde parlayan ışığı gördüm. Çağlar'a karşı ilgisi olduğunu biliyordum. Rima'ya bile sıkıştırdığına göre sıra bende olmalıydı. "Çağ-lar..." diye fısıldadı, gözlerimin içine bakıyordu. "Ne zamandır görünüyorsun ortarlarda. İyi mi?"

"Evet," dedim umursamadan.

Seda yüzüne doğru düşen açık kumral, sarı gibi duran saçlarını geriye doğru itip sertçe yutkundı. "Şey..." Durdu, yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Çağlar'la birlikte olabileceğine inanıyor muydu gerçekten? Çağ-lar otomobillere âşık olurdu, kadınlara değil. "Yani..."

"Kendine bunu yapma," dedim bir anda. Durdu, gözlerimin içine baktı. Tırnaklarını masanın üzerine ritmik hareketlerle vurmaya başladım. Seda gözlerinin içinde balon gibi şişerek tüm hareketlerini kaplamaya başlayan soru işaretleriyle bana bakmaya devam ediyordu. "Herkes gibi olmak istemezsin. Onu tam olarak tanıımıyorsun ama boş bir hayranlık uğruna kendi-ne bunu yapıyorsun."

"Ama biz onunla..."

"Yattığınızı biliyorum," dedim ama bunu onu incitmek için değil, yu-kusundan uyandırmak için söyledim. "Ama onunla sadece yattınız. Birlikte değilsiniz, Seda."

Buzlu çayına indirdiği ela gözleri kurgunluklarla doluydu. Onu izlerken ne söylemem gerektiğini düşünüyordum ama onu şimdi incitmek için kendimi hırpalarsam ileride onun benden daha fazla hırpalanacağını bili-yordum. Parmaklarını filtre kahveyle doldurduğum fincanın yüzeyine sar-dım. Kıyıda ilerleyen bir canavar misali aramızda ilerleyen sessizliğin arka-sında bıraktığı geniş ayak izleri kıynın ıslak kumlarını damgalıyordu. Bir dalga misali o izlerin üzerine çarparken sarf ettiğim sözler şöyleydi: "Sana

bir şeyler vadetmedi, bunu biliyorum. Onunla birlikte olmak istedin, o da bunu istedi ve yattınız. Ona seni kullanmış gibi davranarak işleri dramatize etmediğin için teşekkür ederim. Sen aklı başında bir kadınsın. Onunla hiçbir karşılık beklemeden yattığını biliyorum ama hiçbir şey beklemeden yattığın birinden yattıktan sonra bir şeyler beklemeye başlayamazsın, Seda."

Derin bir nefes aldı ama bu bana kızdığından değildi, aksine haklı ol-duğunu gördüğü için böyle derin nefes alma ihtiyacı duymuş olmalıydı. İsanların kalbini kırmak benim için zor değildi, kıradım ve sırtımı dönüp yürürdüm ama şu an amacım gerçekten onu kırmak değildi. İçinde ne ol-duğunu bilmediği bir odanın kapısını zorluyordu. İçeride onu bekleyen bir canavar da olabilirdi, bunu olasılığı düşünmüyordu.

"Çağlar'ı pek tanıdığım söylenemez, evet," dedi sonunda konuştuğun-da. "Ama onunla yatmadan önce de onu gördüğümde kalbim göğsü-mün içinden çıkıp ona doğru koşacakmış gibi hissediyordum." Elini kal-binin üzerine bastırdı, dudakları titriyordu. "Hâlâ öyle hissediyorum. Adı geçince bile içim içime sığmıyor."

Tepkisiz gözlerle Seda'yı izlerken kahvemden bir yudum aldım.

"Sanırım ona gerçekten âşık oldum, İs."

"Bu saçmaydı işte," dedim yüzümü buruşturarak, ardından elimdeki fincanı masanın üzerine bıraktım. "Seninkisi yalnızca hayranlık."

"Şu an içten içe çok aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi yarım yama-lak gülümseyerek. "Ama yine de bu hisse dur diyemiyorum. Aşk değil mi yanı bu? Biliyorum. Sen hiç âşık oldun mu?"

Uzun zaman önce ellerimde patlayan evin camlarının kırıkları kalbime batmış gibi hissettim.

"Hayır," dedim, sesimdeki gölgeler şeytanın elinde kadehiyle dikildiği vadimin eteklerinde çarpışan lavdan dalgalar gibi bir gidip bir geldiler.

Benim göğsümde uyuyan bir melek vardı. Kanatları bir adamın buz-dan elleri tarafından sıkıca kavranmış, tam eklem yerlerinden, kırıldak-larından çatır çatır kırılmış ve parçalanmıştı. Meleğin gözyaşları kabur-galarına aktı gecelerce; aktığı yer eritti, erittiği yerleri soğuttu ardından taş etti. Karnımdaki izin gerildiğini, çekilir gibi acıdığını hissedince sertçe yutkundum. Bıçağın soğuk yüzeyi sanki yavaşça orada dolaştı, ardından plastikler eriyip açık yarayı alçı gibi doldurdu. Ben şu ana kadar hiç âşık olmamıştım, olamazdım. Beni âşık olacağım yerden kırıp, ellerime tutuş-turdular kırıklarla birer parmaklık yapmaya zorlamışlardı.

"O zaman nereden bilebilirsin ki?" diye homurdandı Seda soğuk çayın-dan bir yudum daha aldıktan sonra. "Aslında bilebilirsin. Neden bir ilişki-t yaşamaktan kaçınıyorsun? Ömer fena biri değil. Hem sana ilgisi olduğunu da neredeyse tüm okul biliyor."

"Ömer zerre ilgimi çekmiyor. Ve burnunu sokmaman senin için doğru bir seçim olurdu."

Seda geri çekildi, sessizlik masanın üstüne bıçak gibi saplandığında kahvemi içmeye devam ettim. Zihnim cevap anahtarı olmayan bir sınav kağıdı gibiydi. Sorularla doluydum ama çözemiyordum. Elimde bir kalemle her bir sorunun sayısının üzerine çentik atıyor, diğer soruya geçerken arada bıraktığım soruyu hafızamdan siliyordum.

Sonunda telefonumun şarjı dolunca telefonumu ve çantamı alıp kafeteryadan çıktım, koridorda yürümeye başladım. Telefonumu açtığımda Yağış ve Çağlar'dan gelen aramaları, mesajları görmüştüm. Yüzümü buruşturarak mail kutuma girdim. Duraksadım, o yazar bana bir mail atmıştı, mail yaklaşık iki saat önce atılmıştı ve mailin gönderici ismi değişmişti.

Gönderen: Erdem Demirel

Mania'nın Mantus için ağladığı sahnede takılıyorsun. İçten ağlamıyorsun. Neden? (14.26)

Gönderen: İsa Tanvel

Sahnede bir potluk olduğunu düşünmüyorum. Ferruh Hoca gayet başarılı buldu. (16.26)

Kaşlarını çatarak yürümeye devam ettim. Derdi neydi bu herfin? Ayrıca her sahneyi böyle yakından takip etmesi de çok rahatsız ediciydi. Haluk abiyl arıyordum resmen. Piyesleri onun yazdığı zamanları hatırlıyordum, üzerlerinden çok uzun zaman geçmemişti ama o oyun yazarken ona çay götürdüğüm anları tıpkı dün gibi hatırlıyordum. Mail kutuma yeni bir mail düştüğünde kampüsün çıkışına gelmiştim.

Gönderen: Erdem Demirel

Sahnede potluk olduğunu söylemedim, sahne bir kumaş değil potluk olsun. (16.30)

"Allah aşkına çok komiksin sen ya," diye söyledim bomboş gözlerle ekrana bakarak.

Gönderen: İsa Tanvel

Bu komik değildi. (16.32)

Gönderen: Erdem Demirel

Komik olmak için yazmamıştım. Mania'nın ağladığı sahneyi biraz daha çalışman gerek. Övgülere alışmışsın, küçücük bir eleştiri alınca fırnaklarını çıkartıyorsun. (16.36)

"Eleştiri yapmayı öğren o zaman ayı," diye homurdanarak telefonu cebime sokup kaldırımda yürümeye başladım. "Mağaranda duvarlara taşlara yazıyorsun herhâlde yazılarını."

"Lan sen kendi kendine mi konuşuyorsun, Bozuk Salça?" Kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Çağlar'ın spor bir arabanın camından kafasını çıkarmış beni izliyor olduğunu gördüm. Araba yavaş yavaş beni takip ediyor, karanca adımlarıyla ilerliyordu resmen.

"Uğraşma benimle senden çıkarırım bütün hıncımı bak," diye söylendim. "Telefonun bu saate kadar neden kapalıydı senin?" diye sordu, söylediğimi yok sayarak. "Sen bizi kanser etmek falan mı istiyorsun?"

"Çağlar, cidden hiç sırası değil. Kafam kazan gibi." "Atla, bir şeyler içmeye gidelim," dedi. "Yağış'ı bizim mekâna bıraktım, orada seni bekliyor."

Kaldırımdan indim, arabanın ön kapısını açıp araca binerken, "Dün geceyi hatırlamıyor değil mi?" diye sordum. Çağlar göz ucuyla bana baktı, emniyet kemerimi bağlarken ben de ona bakıyordum.

"Tam hatırladığı söylenemez. İçince başka bir boyuta geçiyor, biliyorsun. Kırgınlık falan yok aranızda değil mi?" Direksiyonu kurdı, hafifçe çevirip aracı hızlandırdı. Araç kampüsün önündeki düz yolda pürüzsüz bir hızla ilerlemeye başladığında dışarıdaki meraklı gözlerin araca döndüğünü gördüm, aldımış etmedim.

"Saçma sapan şeylerden dolayı ona kırgınlık yapacak değilim. Çocuk mayuz bız? Hem kendince haklıydı."

Arabanın içi pahalı, ağır bir erkek parfümü kokuyordu. Bu koku Çağlar'ın uzun zamandır kullandığı kokuydu ama aracın ona ait olmadığını biliyordum. Çağlar genelde günlük ya da haftalık araçlar kiralıyor, onlarla takılırdı ama hiçbir zaman bunlarla hava atmaya kalkmazdı, ihtiyacı olduğu için kiralıyordu. Şu ana dek kiralara verdiği paraları kenara atsaydı altına son model bir araba çekebilirdi ama yapmıyordu. Anlık yaşamayı severdi Çağlar.

"Sizin en çok bu huyunuzu seviyorum," dedi gözlerini ön camdan trafığa dikerek, kısaca sinyal verdi ve hemen dibimizdeki arabanın önüne geçti. Ön konsoldaki sigara paketi aracın yaptığı huz ve ani duraksamalarla bir düşecek gibi dibe geliyor, bir ön cama doğru fırlıyor, çarpıyordu. Sigara paketini alıp içinden bir dal sigara çıkardım, dudaklarımın arasına sabitle-

dim. Ön konsoldaki çakmağı alıp sigaranın ucunu tutuştururken kasladım çatarak akan trafiğe baktım.

"Sen düş almadın mı?" diye sorduğunda sigaradan ikinci dumanı almıştım. Yanaklarım ısındı, bakışlarımı yavru bir köpek gibi Çağlar'a doğru çevirdim.

"Kokuyor muyum lan?"

"İçki kokuyorsun," dedi ve duraksadı. "Bir de esrar."

Duraksadım. "Ne?"

"Bildiğin esrar dumanının kokusu sinmiş sanki üstüne. İçtin demiyorum, esrar içilen bir ortamda falan mıydın?"

"Yok," diye geçiştirdim. "Ya tüm günü böyle mi geçirdim ben insanları içinde?"

"Anlamaz o veletler, takılma. Nereden bilecekler esrarı falan? Bildikleri tek şey Shakespeare'den Hamlet onların..."

"Tamam, esrarkeş Çağlar," diye dalga geçtim. "Sen çok biliyorsun çünkü."

Güldü. "Zamanında ortamında bulunduğumuz oldu bizim de yanın şimdiki, kızım," dedi ciddi bir sesle.

Bir benzinlikte durduk, Çağlar aracın deposunu fulledikten sonra marketten bir şeyler alıp camdan bana uzattı. Kucakladığım poşetin içinden bir bisküvi çıkardıktan sonra paketini açtı, telaşsız bir şekilde yemeye başladım. Çağlar araca tekrar bindi, telefonum birkaç kez titrediydi ama duymazdan geldim. Geçen geceki mekânın olduğu sokağa girdiğimizde alışılagelmiş karanlığı çökmeye başladığından havadaki bozuk bulutlar çok daha koyu görünmeye başlamıştı. Çağlar mekânın çaprazında bir boşluğa park edenken ben de emniyet kemerini çözüyordum. Araçtan indiğimizde havanın soğudugunu fark ettim.

"Mart ayına girdik ama hava hâlâ bozuk," diye homurdandım. "Bir sıcak bir soğuk resmen. Antalya'da olduğumuza inanasım gelmiyor."

"Küresel ısınma, küresel ısınma," diye dalga geçti.

Ensemde sebebini anlayamadığım bir ağrı vardı, yavaşça ovarak Çağlar'ı takip ettim. Mekânın giriş kapısının önünde korumalar yoktu, henüz akşam karanlığı yeni çöktüğünden iş başına geçmemişlerdi. Mekânın merdivenlerini indik, ortam loştu ama birkaç farklı renkteki ışık bir yanıp bir sönüyordu. İçeride hafif bir müzik sesi vardı, yine de herkes birbirini ne konuştuğunu duyabiliyordu.

Barın önü boştu, barmen henüz gelmemişti. Hemen barın sırtını dayadığı duvara yaslı duran içkilerin köşelerindeki ışıklar yanıyor, içki şişelerini âdeta pazarlıyordu. Yağış'ın sırtı dönük şekilde loca-lardan birinde oturduğunu görünce Çağlar bana oraya gitmem konusunda küçük bir işaret verdi, ardından yanımdan ayrılıp DJ kabinine doğru yürüdü.

Yağış kumral saçlarını tepeden sıkı bir topuz yapmıştı, ensesinin kenarlarından fırlayan daha koyu renk saç tutamları ona doğal bir görüntü kazandırmıştı. Üstünde siyah, tek omzu düşük kasa kollu bir tişört vardı, sigarası kül tablasının içinde yanar vaziyetteydi.

"Kaplumbağa," diyerek omzuna dokunduktan sonra yanındaki boşluğa kendini attım; çantamı yana fırlattım.

"Siktir!" dedi dehşet içinde. "Leş gibi içki kokuyorsun."

"Ve esrar," dediğimde bana alık alık baktı. Gözleri kısaca üstümdeki kazağa kaydı. "Ne zamandan beri bu tarz kazaklar giyiyorsun?" diye sordu,

sesi hâlâ şaşkın çıkıyordu.

"Yeni tarzım, mahalle ablası İs tarzı diyoruz biz buna," diye dalga geçtim. "Bir an için Korhan'ın sesi zihnimde bu cümleyle tekrar etti."

"Saçın yağlı görünüyor," dedi Yağış bana dik dik bakarak. "Dün gecedan sonra düş almadığını hissediyorum."

"Doğru bir his. Yağmurda yıkanmıştı aslında," dedim tekrardan umursamayarak. Kül tablasında yanan sigaraya uzandım, Yağış'ın yanan sigarasından bir duman alıp sigarayı tekrar kül tablasına bıraktım. "Dün eve nasıl girdin?" diye sordum her şeyi kenara iterek. "Atilla amca anlamadı değil mi sarhoş olduğumu? İçkine bir şey demez de seni sarhoş görmeyi sevmiyor."

"Çağlar'ın yanında sabahladım."

Çağlar yanıma geldi, benzin istasyonunda aldığı abur cubur poşetini ortaya bıraktıktan sonra, "Bu deli kendi kendine konuşuyor, Yağış," dedi bana cins cins bakarak.

"Ya öfil Hadi işine baksana sen," dediğimde gülerek saçlarımı karıştırdı.

"İy yağlı bunun kafası!"

"At ağzılı yemin ederim ya," dedim elini iterken. "Elleme saçımı yal!"

"Dün düş almamış belli," dedi Yağış. "Hem sen benim telefonlarımı nasıl açmazsın, ağzına sıçan boku doldururum senin! Geri zekâlı midilli!"

Geldim okula, yoktun bir del Neredeydin sen? Salak karı!"

"Okuldayım. Hem kapalı bir telefonu nasıl açayım ben ya?"

"Sus, cevap verme banal!"

Sessizlik oldu.

"Cevap versene lan!"

"Bak yemin ederim ruh hastasıysın sen," dedim gülmeye başladığım sırada. "Gerçekten hastasın."

Çağlar poşetin içinden bir tane çikolata aldıktan sonra, "Gece sahnem var, biraz çalışacağım. Siz takılın burada ve alkollü içeceklerden uzak durun. Alkolsüz tüm kokteyller köpeğiniz olsun, hesaplar benden. Bakın keyfinize," dedi ve Yağış'ın da benim de yanımdan birer makas aldıktan

sonra koşar adımlarla boş sahneye doğru yöneldi. Boş sahnenin hemen tavanında yeşil bir ışık yanıp sönüyordu, genç bir adamın gitarının akordu nu yaptığını gördüm. Çağlar kısa sahnenin üstüne çıktıktan sonra köşedeki bagetlerden birini aldı, parmaklarının arasında ustaca döndürdü, ardından hafifçe davula vurup bize doğru bakarak göz kırptı.

"Bak bak, şunun hareketlerine bak. Artist," diye söylendi Yağış.

"Özlemişim onu," diye itiraf ettim.

"Sen mi ben mi?" Durup bana baktı. "Bak akşamki söylediklerimden de..."

"Hatırlamıyor gibi yapmanı tercih ederim," diye fısıldadım ona değil Çağlar'a bakarken. "Biz çocuk değiliz."

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye itiraf ettim ama başka bir şey söyleyemedim. Böyle yoğunlaştığımız zamanlarda ondan da kendimden de kaçmak istiyordum. Birini sevmek benim için çok zordu ama Yağış'ı çok seviyordum. Verdiğim, sevgimi sunduğum her şeyin ruhumu yavaş yavaş parçalara ayırdığını biliyor olmama rağmen ona değer veriyor, sevgimi zor da olsa sunuyordum. Bunun karşılığında bir gün bana bıçak çekecek olursa, çektiği bıçağı o bana saplamadan önce ben o bıçağın üzerine yürür ve ona bu açıyı çekmez, o bıçağı kendime ben saplardım.

Mekân yavaş yavaş dolmaya başladığında saat kaçtı bilmiyordum, anenemden de dedemden de ses yoktu. Telefonu çıkarıp masanın üzerine bıraktım, yavaş yavaş içeri doluşan kalabalığı seyretmeye başladım. Önümde Çağlar'ın masaya gönderdiği bir Churchill vardı, ağır ağır onu yudumluyordum. İçeri giren kızlar o kadar bakımlıydılar ve o kadar göz alıcı giyinmişlerdi ki... Yüzümde makyaj yoktu, saçlarımı abartılacak kadar olmasa da yaşıydı, üzerimde bir erkek kazağı vardı. Buradaki yüzü boyalı, üstü başı marica kokan kadınların yanında küçük bir erkek çocuğuna benzediğimi düşünüyordum.

Bir sigara yakıp gözlerimi kalabalığa çevirdim. Tam o sırada kalabalığın içinde ilerleyen kapüşonlu dikkatimi çekti. Kalbim tuhaf bir şekilde çarpmaya başladığında damarlarımın içindeki kan ırmağında yüzen hisler etime battı. Yavaşça kalabalığın içinde ilerledi, barın altındaki boşluktan kayarak barın diğer tarafına geçti. Kafasındaki kapüşonu geriye attı, kafasını kaldırıp kalabalığa kısaca göz gezdirdi. Hızla eline bir bez aldı, gözlerini kalabalıktan bir an olsun ayırmadan tepkisiz bir yüz ifadesiyle hızla bardakları kurulamaya başladı.

Onun geldiğini fark eden birkaç kişi bara yaklaşmış, içkilerinin almaya başlamıştı bile. Ellerini öyle hızlı hareket ediyordu ki onu çok içinde izlerken olanlara anlam yükleyemiyordum şu an. Hızla tekilaları dolduruyor, viski şişesini çekiyor, kadehleri tek tek değil tek seferde şişeyi ustaca hareket

ettirerek dolduruyordu. Sigaranın dumanı ona bakan gözlerimin önünde örümcek ağıları örmeye başladığında, "Şşh," dedi Yağış kolumu dürterek.

"Söyle," diye bildim.

"Önündeki içecek bitmiş. Ben vişne suyu alacağım, bir şey istiyor musun?"

"Duraksadım, birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedim çünkü hâlâ olayın şokundaydım. Barmenlik mi yapıyordun? Dün gece burada olmadığına emindim, şimdiyse buradaydı ve bar kısmına geçmiş içkileri dolduruyordu."

"Ben alırım," dedim aniden. "Sen otur."

"Cidden mi?"

"Evet," dedim oturduğum yerden kalkarak, elimdeki sigarayı kül tablasına bastırarak tek seferde söndürdüm. "Vişne suyu, değil mi?"

"Evet, aşkım," dedi Yağış. Kalabalığın içinde yürümeye başladığımda Korhan'ın varlığımdan haberi olduğunu biliyordum çünkü olduğum yöne kesinlikle bakmıyordu. Sarışın kızın votka vişnesini kızı doğru ittikten sonra yavaşça sırtını tezgâha dönüp şişelere uzandı. Bar tezgâhının önüne geldiğimde sırtı hâlâ bana dönük duruyordu. Aniden bana doğru döndüğünde elindeki vişne şişesini daha sıkı kavradı ve o an yanıp sönen bar ışıklarının altında göz göze geldik. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra tepkisiz bir şekilde gözlerini benden uzaklaştırdı. Şişenin kapağını açıp kadehlerden birini ortaya doğru çekti.

"Ne alırsın?" diye sordu, sesi bomboştu.

"Dirseğimi yavaşça tezgâha yasladım. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Sayılır," dedi mesafeli bir sesle. Bana değil doldurduğu kadehe bakıyordu. Birkaç kişi daha geldi, tekilalarını istedikler. Korhan bana bakmadan isteneni yaptı. Gözleri tekrar bana döndüğünde ortam artık daha karanlık ve müzik daha baskındı. "Ne içeceksin?"

"Bir buzlu vişne suyu bir tane de bira istiyorum."

"Bence iki tane vişne suyu istiyorsun," dedi mesafeli bir sesle. "Hazır mıyordum."

"Hayır, bir tanesi bira olacak."

"Evet, ikisi de vişne suyu olacak. Hazır mıyordum."

"Şaka mısın?" diye sordüğumda vişne suyunu dolduruyordu. Yeşil gözlerini kaldırıp bana ters bir bakış attı, durup kaşlarını çatmıştı. "Barmen olduğumu biliyordum."

"Sana ne iş yaptığımı söylediğimi hatırlamıyorum," dedi aynı soğuk tonlamayla. Doldurduğu vişne sularını önüne doğru itti. "Başka bir şey istiyor musun?"

"Bira istiyorum."

"Hâlâ kazağımı giyen pasaklı kedilere bira servisi yapmıyorum," derken alev alev yanan lezâ yeşilli gözleriyle doğrudan gözlerimin içini hedef almış, göz bebeklerimin içine çukurlar kazmaya başlamıştı.

"Bu senin işin," dedim dışlarımla arasından.

"Evet, benim işim insanlara içki servisi yapmak. Kedilere değil."

"Komik değilsin şu an," dedim, bana düz düz baktı.

"Komik olmaya çalışmıyorum."

Yüzümü buruşturarak vişne sularını alıp, "Dengesiz," diye homurdandım, sinirle ondan uzaklaşmaya başladım. Sırtımı dönüp kalabalığın içine dümdüm ama kuyruğumu indirip ona bakmadım.

Vişne suyunun birini Yağış'ın önüne bırakırken Yağış da o sırada mesajlaşıyordu. Kafasını kaldırıp bana kısaca baktı, öpücük attı ve gözlerini tekrar telefonuna indirdi. Homurdanarak süslü pipeti çeviriyor, bir yandan da buz gibi vişne suyunu içiyordum ama kesinlikle kafamı çevirip barmelerinden kopan o çılgın herkesin duraksamasına neden oldu, arkadaşlar, sinir bozucu kulüp müziği sustu, mikrofonun mekanik sesi duvarlarda çınlayarak rahatsız edici bir uğultu yarattı.

"Bu gecenin ilk şarkısını bozuk salçam için söyleyeceğim," dedi Çağlar, kafamı kaldırıp tekrar Çağlar'a baktım. "Kendisi bugün biraz bakımsız ama görüp görebileceğiniz en güzel Antalya kızdır. Tabii yanındakinden sonra." Yağış kahkaha atınca Çağlar göz kırptı. Arkada basgitarın sesi yankılandı, Çağlar mikrofonu hizaladıktan sonra bagetleri parmaklarının arasında hızlıca çevirdi. Hep çalıp hem söylemek konusunda onun üstüne tanımıyordum, tanımadığım kadar da vardı. Gecenin ilk şarkısı duvarlarda çınlamaya başladığında Yağış çoktan yanıma zıplamış, kafasını omzuma koymuştu bile.

Gözlerim birkaç kez çizdiğim sınırları hiçe saymış, sınır ihlali yaparak bar kısmına kaymıştı ama Korhan buraya hiç bakmıyordu. Sanki ben burada değilmişim, benim varlığımdan bile haberdar değilmiş gibi içki servisi yapıyor, aralıklarda da durmadan içkileri kafasına dikiyordu. Önümde duran vişne suyunun hepsini içememiştim, neredeyse yarısı duruyordu. Saat hızla ileri doğru hareket ediyordu, Yağış huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Taksiye binip gitmeli miyim?" diye sordu kısık bir sesle.

"Tek başına yollamam seni. Beraber gidelim. Çağlar iner şimdi, romantikler için kapanış saati. Asıl eğlence şimdi başlayacak." Yağış'ın saçlarını okşadım. "Söylersin, o bırakır bizi eve."

"Benim yüzümden keyfini bölme, sen kal istersen."

"Salak salak konuşma," diye söyledim. "İstersen Atilla amcaya mesaj atayım, bizde kalacağını söyleyeyim? Bu gürültüde ararsak bu kez sadece

senin değil, benim de ağzıma sığar." Atilla amca alkol almamıza, sabahlara kadar eğlenmemize kızmazdı, aksine kızının artık büyüdüğünün farkındaydı ve bazı şeyleri göz ardı ediyordu ama Çağlar'ın sahne aldığı türden gece mekânlarını pek sevmiyordu. Atilla amca subay emeklisidi, evet ama soyadı köklü bir ailenin varlık içerisinde büyüyen olduğundan biraz kaymak tabakadandı... Ah şu gönülzade soyadı... Ona göre gitmemiz gereken yerler bu tarz mekânlar değil, daha elit partilerin yapıldığı yerler olmalıydı.

"Mesaj attığın zaman ararsa ya?"

"Bu saatler onun kitap okuma saatleri, bir saatten önce göremez mesajı ve uyuduğumuzu sanıp rahatsız etmez," dedim, Yağış bana şok olmuş jüri ve uyuduğumuzu gözlerle baktı.

"Sen şeytansın," dedi şok içinde. "Gerçekten, şaka yapmıyorum."

"Hiçbir zaman şaka yaptığımı düşünmedim."

Duraksayıp yüzüme baktı, aniden sırtınca anlam veremese de o da gülümsedi. Atilla amcaya aceleyle ama oldukça sevimli bir mesaj döşedim. Düşündüğüm gibi olmuş, mesaj iletilmişti ama Atilla amcadan herhangi bir arama falan gelmemişti. Çağlar sahnedeki indiginde elinde içkiyle masaya geldi, ayağa kalkıp hareket etmek bile istemiyordum ama mekân şu an resmen yıkılıyordu.

Yanıp sönen ışıkların altında ter içinde dans eden bedenlerden dalga dalga yayılan alkol, cinsellik ve eğlence eğilimleri mekânın daha da patlamasına neden olmuştu. Şu an şurada şu koltuğa kıvrılıp uzansam, dizlerimi karnıma kadar çeksem benden mutlusu olmazdı ama kaskatı olmuş şekilde kalabalığı izlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

"Gerçekten sıcak bir duşa öyle çok ihtiyacım var ki," diye söylendim Çağlar'a bayık gözlerle bakarken.

"Anneannen ve dedeni haberdar ettin mi sen?" diye sordu Çağlar viskiden bir yudum aldıktan hemen sonra ıslanan dudaklarını elinin tersiyle kurulayarak.

"Sabah aceleyle çıktım, çok yoğun çalışma var falan sanıyorlar kesin. Bir de dün gece alkol aldığımı biliyorlardır, Yağış'ın evinde uyuyakaldım falan sanmışlardır."

"Valla Nur teyze birazdan arar seni," dedi Çağlar, anneanneme Nuriye teyze değil de Nur teyze demeyi tercih ediyordu.

"Dedem izin vermez, sıkma kızı der."

"Dedenin iyi niyetini suistimal ediyorsun," dedi Çağlar gülerek.

"Dedem için sorun yok, başım belaya girmediği sürece gençliğimi yaşamamı istiyor adam."

"Ali amca harika bir adam, her eve şart onun gibisi," dedi Çağlar. "Atilla abi öyle mi? Yalı tarzı partiler yerine bu tarz mekânlarda takıldığını

bilmiyor kızının. Yemin ederim şu kızı kurbanlık kuzu gibi yatırır kur kırım keser."

Ben gülerken Yağış gözlerini devirdi. Dudaklarımda silinmeyen bir le- bessümle bakışlarımı kalabalığa çevirdiğim an Korhan ile göz göze gelmeyi bekliyordum. Boğazıma bir şey saplanmış gibi hissettiğim saniyelerde öylece ona bakakaldım; dudaklarımda yarım yamalak asılı duran tebessüm saniyeler içinde silindi. Korhan kısaca bana, ardından Yağış ve Çağlar'a baktıktan sonra gözlerini bızden ayırıp önünde duran kadehlere çevirdi. Aniden omuzlarıma bir durgunluk çöktü, tuhaf bir his boğazıma oturdu. yavaşça ayağa kalktım.

"Ben biraz hava alacağım," dedim kuru bir sesle. "Kapiya çıkıyorum."

"Ön kapıdan çıkarsan içeri geri girmen biraz zor olur," dedi Çağlar kaş- larını çatıp kalabalığa bakarak. "Arka kapıdan çık. Girmesi kolay olur, ora- dan alım yapmıyorlar ama sıkıntı olmaz. Sızl biliyorlar artık."

Çağlar'ın işaret ettiği yöne doğru yürüdüm, kalabalıktan sıyrılıp ten- halaşan bölmeye girdiğimde kafamı kaldırıp çevremi inceledim. Duvarlar oldukça yenil gibi görünse de ürkütücü bir his salgılamıyor desem yalan olurdu. Boş koridorda yürüdüm, büyük demir kapı aralıktı duruyordu. Di- şarıdan sokak lambasının turuncu ışığı içeriye, koridora doğru çok hafif bir şekilde sızıntı yapıyordu. Demir kapıyı itip tamamen açtım, dışarı çıktım. Hemen karşımda tuğla bir bina vardı, bina yüksekti ve çöp kovaları çapra- zıma sıralanmıştı. Çöp kovalarının önünde duran büyük, siyah çöp poşete- rinin içi çöplerle doluydu. Hantal bir kedinin yavaşça kafasını kaldırıp bana doğru baktığını gördüm, tehlike arz etmediğini fark edince büyük başını yavaşça yere koydu; gözlerini ağır ağır kapattı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, gökyüzü sanki akşamüstü kapalı değilmiş gibi açmış, yıldızlarla dolmuştu. Karanlığın kumaşının üstüne di- kilmiş elmaştan düğmeler gibi parıldayan yıldızlara bakarken kaşlarımda ortasında derin bir düşünce yanğı vardı.

"Pisi pisi," diye fısıldadı biri enseme doğru. Bel kemiğimden yukarı doğru hızla çıkan o elektrik akımını andıran his beni titretirken aldığım nefes boğazımda parçalara ayrıldı. Ateş gibi sıcak bir el yavaşça belime do- kundtu, el o kadar sıcaktı ki kazağın kalın kumaşından bile hissedebiliş- tim bedenime akın eden ısıyı.

Kocaman açılmış gözlerle ona doğru döndüğüm an elini yavaşça ben- den uzaklaştırdı, birkaç adım geriledim ve, "Geri zekâlı mısın?" diye hır- ladım. "Şunu yapıp durma."

"Daha önceden de mi yapmıştım?" diye sordu bana doğru bir adım atıp dudaklarının arasına sigarayı yerleştirerek.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Hava alıyorum," dedi umursamaz bir sesle.

"Şimdi mi hava alarsın tuttu? Arkamdan geldin resmen."

"Sigarasını yakmadan parmaklarının arasına aldı ve tek kaşını kaldırdı. "Bu ne kendini beğenmişliktir?"

"Yalansa yalan de."

"Yalan," dedi düz bir sesle.

"Yalancı," diye hırladım.

"Memnun oldum," dedi boş bir tuvali andıran yüz ifadesiyle. "Ben de

Korhan."

"Sapıksın sen," dediğinde hâlâ aynı ifadeyle yüzümü izliyordu. Gece böceklerinin sesi yaşanan kısa sessizliği bölmekten geri durmadı. "Her yer- de karşıma çıkıyorsun."

"Dünya küçük olduğu için olabilir mi?"

"Hadi orada." Sesim sertti. "Amacın ne senin? Harbiden sapık falan mısın?"

"Sapık olsam dün gece yatağımdayken yapmak istediğim şeyi yapar- dım," dedi açıkça. "Sence sapık mıyım?"

"Sadece cinsel yoldan mı oluyormuş sapıklık?" diye savunmaya geçtim.

"Sen resmen beni takip ediyorsun."

"Burada çalışıyorum," dedi, çatık kaşlarla onu izlemeye devam ettim.

"Devamlı olarak değil. Ben hiçbir yerde devamlı olarak çalışmam. O yüzden beni daha önce burada görmemiş olman normal. Seni takip etmiyorum."

"Buraya daha önce geldiğimi nereden biliyorsun o zaman?" diye sor- dum sert bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi, sesi benim aksime dümdüzdü.

Şuan saçmaladığımı farkındaydım. Belki de az önce barın önünde- ki davranışı yüzünden bir şeylerin intikamını almaya çalışıyordum, bilmi- yordum. Gözlerimi ondan ayırdım, ona sırtımı dönüp derin bir nefes aldım.

"Kazağımı çok sevdiğim galiba," dedi alayı sesinin kumaşına bir desen gibi işleyerek. "Belki de asıl sapık sensindir."

"Aceleyle evden çıktığım için değiştirme şansım olmadı."

"He inandım, tamam," dedi, aniden ona doğru döndüm ve benden uzak

olduğunu düşündüğüm adamın burnumun dibinde olduğunu o an anladım.

Ellerim onun kapüşonlusunun karnı kısmından göğüs kısmına kadar sert- ce sürtünürken bedenim tüm ağırlığını onun bedenine hapsedti. Korhan'ın kor yeşilli gözleri çok hafif irileşir gibi oldu, ardından o görüntü tıpkı bir dillek feneri gibi söndü, gökyüzünde usulca kayboldu; bakışları düzleşti.

Nefesinden döktülen tütün ve içki kokusu ciğerlerimin içine yüz tane bı- çaklı baş üstü dikerken büyümüş gözlerle ona baktım. Dudakları çok hafif

aralıklı duruyordu, boyum ondan kısa olduğu için gözlerini indirerek bana baktığını gördüm. Bakışları daha da kısaldı, gözlerinin içindeki yeşil vadinin kayalıkları karardı; gözleri artık çok daha farklı bir renge sahipti.

"Kollarına çok mu meraklısın, Çirkin Kedi?"

Göğsümün sıkıştıran o his yine oradaydı. Bu kez daha arsız davranarak göğsümün yel değirmenlerinin dönen uzun, kemikten kollarına kalbimi fırlatıyordu. Onu iterek geri çekildim.

"Dengesiz dengesiz hareketler yapma," diye söyledim telaşla. "Bana önünde tanımıyor gibiydin beni. Hayırdır?"

"Ne o, alındın mı?"

"Ne alınacakmışım sana ben? Tanımam etmem."

"Tanımaz etmezsin ama aynı yatakta uyursun," dedi alayla. "Bakın şu işe."

"Falan filan," dedim huysuzca. Tam yanından geçip gidecektim ki bileden dibime kadar girdi; bileklerimi tuttu. Ben ne olduğunu anlayamadım ama her ne kadar çırpınsam da o gerçekten kuvvetliydi. Karşı koymaya çalıştım makları bileklerimi tıpkı bir kelepçe gibi yakalamış, akrep misali kuskacının nevrayla dizlerini iki bacağının arasında sıkıştırdı ki hızına yetişemedim. Gözlerimi kırıştırmaya ona baktım.

"Şşh," diye fısıldadı yakıcı nefesini yüzümün semalarına bırakarak. "Oraya zarar vermek istemezsin, Kedi."

"Aptal!" diye tısladım. İması mide bulandırıcı gelmese de beni rahatsız etmişti. "Bırak, yoksa burayı ayağa kaldırırmı!"

"İçeride bu kadar gürültü varken ben burada sana zevk çılgınlıkları attırsam kimsenin ruhu duymaz," dedi aniden gökyüzü gibi kararar bir sesle. Ne olduğunu anlayamadan kasıklarımın bir uyuşma hissettim, midemi bulandırması gereken bu cümlemin içinde yarattığı o kasırgadan nefret ettiğimi düşündüm ama aslında etmemiştim. "O yüzden uslu bir kedi ol ve dizini çok sevdiğim yerlerimden uzak tut."

"Kafa atarım," diye tehdit ettim gözlerinin içine dik dik bakarak. "Ciddiyim. Yaparmı."

"Kafanı kırдыңınla kalırsın." Alnını sertçe alnıma vurdu. Kalbim endişeyle çarpmaya başladı, geri çekilmeye çalıştım ama elleri bileklerimi daha sıkı kavradı. Parmaklarının izinin tenimde kaldığından yana hiçbir şüphe barındırmıyordum içimde. Emindim. İzi tenime bulaşmıştı. Gözlerimi gözlerine diktim, birkaç saniye alnı alnımda onun gözlerinin içine nefretle baktım ama gözlerimde gördüğünün nefret olmadığını çok iyi biliyordum.

"Çok cesur bakıyorsun," derken sesi kısıkta, ırkıldığını hissettim ama hiçbir şekilde bunu dışa yansıtmadım. "Gerçekten cesur musun peki?"

"Şunu kessen iyi edersin."

Burnundan verdiği nefes sus çizgime çarpıyordu, sanki bu konuşmam için zihnimi tetikliyordu. Parmak uçlarımdan başlayarak damarlarıma doğru uzanan kanlı patika yollarda bir sürü mum yanıyor, yanarken eriyen mumların cesetleri kanımın içinde donuyordu.

"Cesur kedi," diye fısıldadı, nefesinden dökülen içkinin kokusunu soğutuyordum. Gözlerimi bızla onun gözlerinden uzaklaştırıp alnını alnımdan çekmeye çalıştım. "Bana bak," dedi kuru bir sesle. Elimde olmadan ona baktım.

"Üstündeki kazak bana ait."

"Bilmediğim bir şey söyle," diye homurdandım.

"Ve Kedi, benim kazağımla başka bir adamın arabasına binersen küçük kuyruğuna teneke bağlarım."

Duraksadım, o benim aksime kendinden emin bir ifadeyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu; bir an gerçekten ne diyeceğimi bilemedim. Göğsümün içinde bir yığın mermi kovani varmış gibi hissediyordum. Çağlar'dan bahsettiğini biliyordum ama onun arabasında olduğumu nasıl görmüştü hiçbir fikrim yoktu. Alnını alnımdan yavaşça uzaklaştırdı, bileklerini bırakmamıştı ama tutuşu gevşedi. Şu an ona gerçekten ağır laflar edebilir, gerekirse tüm mekânı kafamıza toplayabilirdim ama hiçbirini yapmıyordum.

"Kazağıma bir kedi haricinde bir de köpek kokusu sinmesini istemliyorum," dedi tünelde ilerliyormuşum hissi veren sesiyle. Ardından sıkıca tuttuğu bileklerimi yavaşça serbest bıraktı.

Ruhumun içindeki o korkunç karanlığı aydınlatmak imkânsızdı. Biri göğsüme güneşi bassa, güneş kalbimin buzdan kül tablası içinde tıpkı bir sigara gibi sönerdi. Sanki göğsümün kafesinin önünde bir bekçi vardı, elinde buzdan kılıç tutan bir gardiyan... İçeri girebilecek olan her ışık pıhtısını kalbimin keskin ucundan geçiriyor, kesip parçalıyordu.

Sokak lambasının turuncu ışığı altında öylece yüzünü izlerken demir kapının diğer tarafında Yağış'ın belirdiğini gördüm. Bakışlarını Yağış'a doğru kaydı, çatık kaşlarıyla önünde duran adama bakıyordu. "Yağış?" diye fısıldadım, Korhan'ın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı.

"Bir problem mi var?" diye sordu Yağış tedirgin bir sesle. "Güzellim?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Ben de şimdi gellyordum zaten."

"Gecikince endişelendim," dedi Yağış, gözleri hâlâ Korhan'ın sırtında dolaşıyordu. Bakışları beni bulunca kaşları çatıldı, dudaklarını oynatarak, "Kim lan bu?" diye sordu.

Hiçbir şey demeden Korhan'ın yanından geçip Yağış'a doğru yürümeye başladım. Korhan orada öylece bekledi, bize doğru dönmedi. Yağış'ın koluna girip onu içeri doğru çekti. Gözlerindeki soru işaretlerinden korunmak adına ona bakmamayı tercih ediyordum. Karanlık koridorda yürürken, "O adam kimdi? Seni rahatsız mı ediyordu?" diye sordu birkaç kez. "Hayır," diye direttim onu çekiştirirken. "Anlatacağım. Çıkalım şuradan." Mekândan apar topar çıktığımızda Çağlar'ın kiraladığı aracın arkasında oturmuş, Çağlar'ın arkadaşlarıyla olan konuşmasını bekliyorduk. Aracın önünde elinde bir sigara bir de bira şişesiyle iki uzun boylu adamla sohbet ediyordu. Aracın tavan lambası yanmıyordu, içerisi karanlıktı. Yağış'a Korhan hakkında kısaca birkaç şey anlatmıştım ama dün olanlardan ve o karmaşık tesadüflerden bahsetmemiştim. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Flört mü ediyorsunuz?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey değil."

"Ne peki? Arkadaş falan mı oldunuz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece öylesine bir şeyler işte."

"Yabancı bir adamdan bahsediyoruz, iş," dedi tedirgin bir sesle. Gözlerinin içine baktım, kahverengi gözleri karanlıkta simsiyah görünüyordu. "Tamam, bu tür şeyler kulağa çok seksi geliyor ama... Tehlikeli olabilir!"

"Dikkatli olduğumu biliyorsun. Hem sandığın gibi bir şey değil. Dedim ya, öyle konuşma şansımız oldu birkaç kez, o kadar."

"Burada mı çalışıyormuş?" diye sordu ön camdan dışarıya bakarak. "Çağlar'a soralım mı, belki tanıyordu?"

"Çağlar'a söylememiz ya da sormamız gereken bir şey yok, Yağış, lütfen."

"Neden panik yapıyorsun?" Yağış bana kuşkulu gözlerle baktı. "Benim tanıdığım iş panik falan yapmaz. Anlatmadığın başka şeyler mi var?"

Dişlerimi sıkıtm. Saklamanın ne manası vardı ki? Bir şekilde yalana bulanıp duruyordum, alışımdım ama bir yerden sonra insanın gerçekleri de kismaya ihtiyaç duyduğu oluyordu. Bakışlarımı camdan dışarı çevirirken, "Dün onun evinde kaldım," dedim tek seferde, hiç düşünmeden. Yağış'ın geçirdiği şoku sessizliğinden anlayabiliyordum ama dönüp ona bakmıyordum şu an.

"Şaka?"

"Hayır," dedim. "Gerçek bu."

"Dün gece sarhoş değil miydin?"

"Hayır. Yani sadece biraz."

"Bak, tamam," dedi ellerini bacağına üstüne koyarken. "Onunla yatmadığına ve hâlâ bakire olduğuna yüzde bin beş yüz elli milyon altmış altı bin yetmiş beş kez inanıyorum ve biliyorum çok saçma bir sayı oldu bu

ama o kadar çok inanıyorum, düşün. Ama iş... Sen aklını falan mı kaçırdın? Tamam, evet senden her türlü manyaklık beklenir ama bu çok fazla. Ben bile şaşırıdım şu an... Sana zarar verebilirdi!"

"Bana zarar vermedi," dedim kuru bir sesle. "Aksine, onunla gitmeyi isteyen bendim."

"Ha?"

"Ciddiyim," dedim. "Bana alık alık baktı. Çağlar sürücü kapısını açıp araca bindi, kapıyı çarparak kapatıktan sonra arkasına doğru baktı. "Ne kaynatıyorsunuz?"

Yağış dudaklarını araladı, hemen ardından hızla sıkıca kapayı bana yan yan baktı. "Hiç," diye geçiştirdim Yağış'a çevirdiğim bakışlarımı kısarak. Bu konunun burada kapanmadığını biliyordum ama en azından içim artık daha rahattı. Çağlar alkollü araç kullanmaya bayılırdı, onu ne kadar uyarır- sağı uyaralım bizi kaile almayacağından bu kez ağzımızı bile açmadık. Arka koltukta olduğumuzdan emniyet kemerini bağlamadım. Yağış tıpkı bir cenin gibi kıvrıldı ve dizime uzandı. Yol üstünde sabaha kadar açık olan restoran- gibiydi ve dizime uzandı. Yol üstünde sabaha kadar açık olan restoran- gibiydi ve dizime uzandı. Yol üstünde sabaha kadar açık olan restoran- gibiydi ve dizime uzandı. Yol üstünde sabaha kadar açık olan restoran- gibiydi ve dizime uzandı.

Çağlar bınanın önüne park ederken ses sistemini açmıştı, gözlerimi sarı dipleri oksadım, yapışık sıkı topuz çoktan bolarmış ve çözülmüştü.

Çağlar bınanın önüne park ederken ses sistemini açmıştı, gözlerimi sarı dipleri oksadım, yapışık sıkı topuz çoktan bolarmış ve çözülmüştü.

"Oha bu benim en sevdiğim şarkı!" dedi Yağış kucağımdan doğrulup ellerini havaya kaldırırken.

"Lan saat sabahın bilmem kaçı oldu kapatın şunu!" diye bağırardım aracı- nın kapısını açtım, kendimi hissimla dışarı attım. Şafak neredeyse sökmek üzereydi. Gökte çizgiler oluşturan soluk mavi ışık, tanı ağrıtmaya başlamış- tı. Çağlar aracın kornasına basmaya başlayınca olduğum yerde sıçrayıp ba- kışlarımı şiddetle ona çevirdim. Sokakta çınlayan şarkının etkisiyle birkaç kişinin uyandığını biliyordum.

Çağlar araçtan indi, sırtını arabaya yastadı. "Namaza kalkın namaza alooool!" diye bağırırmaya başladı.

Dehşet içinde onu izlerken artık onu susturmaya çalışmaktan vazgeç- miştim. Şimdi dedem ve anneannem de uyanacaktı, bundan emindim. Ba- şımı iki yana sallayarak ona bakıyordum. "Namaza kalkın namaza, alooool!" diye bağırırmaya devam etti. Yağış araçtan inmiş, köşede çömelmiş deli gibi gülüyordu.

Yan apartmanda, dördüncü katta oturan Erdal amca pencereyi açıp kafasını dışarı çıkardığında olduğum yerde kaskatı kesildim. Çağlar bunu

önemsemedi, kolunu aracın camından içeri sokup kornaya bir kez daha bastı. "Namaza kalkın, alooooo!"

"Oğlum hepimiz namazlarımızı kıldık, sabah ezanı okunalı çok oldu" dedi Erdal amca. "Hadî sen de gecikme, kıl namazını."

Çağlar kafasını kaldırıp Erdal amcaya baktı. "Erdal abi ateistim ben" sessizlik, Erdal amca ve Çağlar'ın uzun uzun bakışmasından doğmuştu. Erdal amca başını iki yana salladı, içeri girip pencereyi sıkıca kapayarak perdesini çekti. Yağış çömdüğü yerde devrilmiş, yere kapaklanmış ve haylara Çağlar bakışlarını fark edince, "Ne be? Allah Allah ateistim," diye söylendi omuz silerek.

"Allah Allah?" diye sordum.

"Ağz alışkanlığı o..."

Hâlâ yerde debelenerek gülen Yağış, "Tutun beni, kaldırmı!" diye bağırdı nefes nefese. "Allah!" Hâlâ deli gibi gülmeye devam ediyordu.

"Tüm mahalleyi ayağa diktığınız için çok aşırı teşekkür ederim şu an ya," diye söyledim apartmana doğru yürümeye başlayarak. "Kaldır şunu, Çağlar."

Çağlar, Yağış'ı üst kata, kapının önüne kadar çıkardıktan sonra apartman boşluğunda sessizce, "Bana bak, iş, git keselen bir şey yap işi gibi esrar gibi kokuyorsun," diye fısıldadı ama apartman boşluğunda bu fısıltı bpk mikrofonla bağırması gibi çınladı.

"Allah belanı versin, Çağlar," diye söyledim sinirle. Bu da apartman boşluğunda çınladı.

"Uykum var," dedi Yağış kapıyı açmam için kolumu çektiştirken. Bu da apartman boşluğunda çınlamıştı...

"Gerçekten daha ne yapabilirsiniz anneannemi uyandırmak için çok merak ediyorum," diye sorduğum anda Çağlar bir anda bana doğru eğilip kapı ziline bastı ve ağzım neredeyse göğsüme kadar indi açılırken.

"Bunu," dedi Çağlar yüzünde kocaman, sırtlan yavrusuna benzeyen bir sırıtma eşliğinde.

Yağış yine gülmek için yere doğru kayacakken onu kolundan tutup yakarı çekti. "Allah gerçekten belanı versin, Çağlar!" diye bağırdım sinirle.

Kapının kilidinin çevrildiğini fark ettiğim an nefesimi tuttum. Kapı tek bir ses çıkararak açıldı, aralanan kapının ağzından dedem kafasını uzatmış gibi ferahladığımı hissettim. "Dede," diye mırıldandım tuttuğum nefesi usulca geri verirken.

Dedem parmağını dudaklarına örterek susuşaret yaptı. "Sizin Allah camınızı almasın," diye söylendi. "Sen bilmiyorsun musun senin anneannen ufaklık

bir ayak sesine kulaklarını dikerek uyanır. Ne bu gürültü? Mahalleyi birbiri rine katınız!"

Dudaklarını bükerek dedeme baktım, böyle durumlarda hep bunu yapardım ve dedem hemen yumuşardı, yine öyle olmuştu; dedem hemen yumuşadı. Çağlar sırtmaya devam ediyordu. Yağış kahkahasını tutmak için elini ağzına örtmüştü.

"Dua et bugün ayakları çok ağrıyordu, çok kuvvetli ağrı kesici içti de kış uykusuna yattı. Yoksa çoktan bınmıştı ensene!" Gözleri Çağlar'a kaydı, ona cins cins bakarak, "Gülme len sen de gevşek," dedi.

"Ya Ali amcam sen var ya bir tanesin," dedi Çağlar yumruğunu dedemin yumruğuna vururken. "Hadî ben gittim. Kızları sağ salim teslim ettiğime göre Antalyalı güzellere çivi çakma işlemlerine başlayabilirim..."

"Pezevenk," dedi dedem gülerken. "Hadî siktir ol git."

Dedemin kolunun altından içeri girdiğimizde dedem hâlâ kapının ağzında Çağlar ile sohbet ediyordu. Ayakkabıları alt kata çıkarıp parmak uçlarımızda yükselerek üst kata doğru çıkarken Yağış hemen arkamdaydı; cins cins sesler çıkarak kahkahasını yutmaya çalışıyordu.

"Bak yemin ederim bir çıkarım, yuvarlanarak aşağı uçarsın," diye fısıldadım omzumun üstünden ona kötü kötü bakarak. Ev şu an karanlık, salonun penceresinden içeri giren sokak lambasının ışığı merdivenleri belli belirsiz aydınlatmaya yetmişti. Ayaklarımızın altında gıcırdayan ahşap merdivenlerin üstüne olabildiğince hafif adımlarla basarak üst kata çıktık. Yağış üstündekilerle yatağıma atladıktan hemen sonra uyku pozisyonunu aldı.

"Sana kıyafet vereyim," dedim elbise dolabına doğru yürürken ama sahteden horlamaya başlayınca istemediğini anladım ve üstelemedim. Yüzüstü yatmış, yatağın neredeyse tamamını kaplamıştı; elini de yastığın soğuk tarafına, yani alt tarafına sokmuştu. Yağış'ı odada bırakıp birkaç parça çamaşır alarak banyoya geçtim. Üstümdeki bana ait olmayan kazağı çıkarırken kazağın tenime sürerken elektrikleşmesi beni ürpertmişti. Kazağı kenara asıktan sonra üstümdeki tüm kıyafetlerden kurtuldum ve haşlak suyun altına girip gözlerimi sıkıca yumdum.

Tenimle birlikte yanmasını istediğim o kadar çok anı vardı ki.

Zamanı ikiye bölen akrebin zehri göğsümde kanıyordu. Avuçlarımda sanki bir sürü diken vardı ve ne zaman yumruklarımı sıkacak olsam, dikenler daha derine batıyordu. Gözlerim bir süre odanın boş duvarında asılı durdu. Bazen bakışlarımdaki anıların kırpıklarından bir çerçeveye odamın bomboş duvarlarına asıldığını hissedirdim.

O kadar çok anımsı yoktu ki onunla olan anımsızlığım bile bir anıydı. Babamın gölgesinden kaçmış, annemin boşluğunda yaşamaya alışmıştım. Metinlerin yazılı olduğu kâğıtları elime aldım, yatmışım yerden yavaşça doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Sayfaları karıştırmaya başladım. Üç gündür yalnızca çalışmalara katılıyor ve sonrasında kendimi odaya ka- patıp zamanı boşluğun kollarında boğarak öldürüyordum. Erdem den- adamın söylediği şey kafamı bulandırmaya başlamıştı. Gerçekten ilgili bir şekilde ağlayamıyor muydum?

Gözlerim elbise dolabının çaprazındaki koltuğa kaydı, koltuğun sırtı- na serdiğim kazak orada duruyordu. Korhan'ın kazağı... Onu üç gündür hiç görmemiştım, belki de artık hiç görmeyecektim. Kaşlarını çatılırken gözle- rimi hızla metinlere çevirdim.

"Yavaşça yanyor cehennem. Ben kendime saplanan o günahım, Man- tus," diye mırıldandım, ardından diğer sayfayı çevirdim. "Tenimdeki cenne- tin serin suları sana ısıtıyor. Günahlar kasıklarımda sana kayıyor."

Derin bir nefes aldım. Okurken ruhumu veremediğimi fark ettiğimde bağdaş kurarak kaşlarını çatıttım. "Yavaşça yanyor cehennem," diye fısılda- dım tekrardan. Bu kez sesimin rengi koyulaşmıştı. "Ben kendime saplanan o günahım, Mantus."

Piyas metinlerini yatağın kenarına koyduktan sonra avuçlarını yüzü- me bastırdım; yüzümü avucumdaki kader çizgileriyle yıkadım. İlk göste- rimde beni izlemeye gelen tek kişi anneannemdi. Dedem işte olduğu için gelememişti, o zamanlar on bir belki de on yaşındaydım. Sahnede yken gözlerimi seyircilerde nasıl büyük bir beklentiyle gezdirdiğimi çok iyi ha- tırlıyordum. Bir süre sonra anneannem ve dedemden beni izlememelerini istedim. Heyecanlandığımı, bu yüzden beceremediğimi söyledim; yalandı. Sadece eksik parçalar gözüme girsın istemiyordum. Eksik parçaları gör- mektense, bir boşluğa bakmayı tercih etmişim.

Gözde'nin intiharından sonra herkes tiyatroyu bırakacağını düşün- müş, belki de bu beklenti içine girmişti ama öyle olmamıştı. Ben aşkım olan tiyatroya daha sıkı sarılıp kımseye istediğini vermeden dimdik devam etmişim yoluma.

Erdem'in neden içten ağlamamı istediğini sorgulamaya başladım. So- nuçta ben ağlamak istediğim an ağlayabilecek kadar sinsi bir insandım ama adam gerçekten ağlamamı istiyordu sanki. Hissetmediğim bir acıyı nasıl yaşayarak ağlayabilirdim ki? Mania, Mantus'a dönüşmez bir şekilde âşık, bağlı ve sadıktı. Ben sadık bir kadın değildim, âşık ve bağlı ise hiç değildim. Aradığım bir Mantus yoktu, olmayacağından da emindim. Mania ve ben tamamen farklı iki kadındık, ilk kez canlandıracağım bir karakter

beni böyle ürkütüyordu. Bazen Mania'nın gerçekten var olduğunu, sevdiği adama arayan o kadın olduğunu, bir köşede benden yardım dilendiğini dü- şünüyordum. Bu düşünce çok komikti. Telefonumu elime aldığımda sonunda üç gün önce telefonuma düşen o mali okumam gerektiğini düşündüm.

Gönderen: Erdem Demirel
Rol yapamıyorsan gerçekten ağla. (18.26)

Gönderen: Erdem Demirel
Hissedemiyorsan gerçekten yaşa. (18.28)

Bomboş gözlerle baktığım maili izlerken telefonun ışığı söndü, Erdem'in yazdığı kelimeler sönen ışığın altında kalıp yok oldu ama zihnimin ortasında ateş gibi yanmaya devam etti. Telefonu yatağın diğer ucuna fırlattıktan son- ra ayaklandım. Saçlarımı hızlıca tarayıp gelişigüzel bir şekilde topuz yaptım. Beyaz bir üşört ile açık renk bir kot pantolonu giyip hızla odamdan çıktım. Sanki küçük kurtçuklar içimde dolaniyor, zayıf bile olsa ışık saçan her bir noktayı kendi bedenleriyle sıkıştırıp kapatıyordu. Spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken anneannem mutfaktan kafasını uzatmıştı.

"Sonunda burnunu çıkardın o odadan," diye söylendi. "Nereye gidiyor- sun bu saatte? Birazdan yemeğe oturacağız."

"Yağışlarda yiyeceğim," dedim doğrulup ona öpücük atarak. "Belki on- larda kalırım bu gece."

"Ama tavuk kızartmışım senin için." Anneannem dudaklarını bükerek bana bakınca başımı omzuma doğru yatırıp, "Isırırım kız seni," dedim. "Po- pom yine aldı başını gidiyor, Nuriş Sultan, rejimdeyim ben."

Biraz naz etse de sonunda gönlü olunca evden çıktım. Yalnız kalınca sırtımı koltuk bilen tüm sıkıntılar yine omuzlarımdan bacaklarını sarkıt- mıştı. Henüz karanlık çökmüş sayılmazdı ama sokak lambaları yanıyordu. Yokuş aşağı ağır ağır inerken ellerim kotumun ön ceplerindeydi. Kafamın içinde bir kalabalık, bir kaos ortamı vardı. Hiçbir zaman susturamadığım kirlil düşünceler, bazen beni bile korkutan korkunç fikirlerle yaşıyordum.

Bazen kendime akıl sır erdiremiyordum.

Bir insana zarar vermek benim için zor değildi, gaddar olduğumu bi- liyordum. Bir gün birinden gerçekten nefret edecek olursam onun soluk borusunu sökebilirdim, kalbine bir hançer saplayabilirdim. Bu düşünce kanımı dondursa da zihnimde birçok kez cinayet işlemiştim. Aslında ben bir zihnin içinde korkunç bir katildim, yalnızca elim kan tarafından lekelenmemişti.

Çocuk parkının önüne geldiğimde kafamı kaldırıp hemen tepemde yatan sokak lambasına baktım. Sokak lambasının ışığının etrafında uçupan tozları, güveleri izledim. Salıncıklardan biri boş olmasına rağmen ağır ağır sallanıyordu, ucu kırık sarı kaydırığa çevirdim gözlerimi.

Boş parklar, ölü bir çocuğun odasındaki terk edilmiş oyuncaklara benziyordu.

Birkaç dakika sokak lambasının önünde dikildim, kalbime karşın bir sakinlikte loş parkın içindeki sessizliği izledim. Sigara paketini yama almadığım için tütün isteğiyle gıcırdayan dişlerimi sıkıyordum, parktan uzaklaşmaya karar verdim. Gri bir Volkswagen Golf hemen dibimde yavaşladığında kafamı o tarafa çevirdim. Gösterişli bir araba değildi, çoğu gençin altında gördüğüm biraz birikimle herkesin sahip olabileceği türden bir arabaydı. 2015 model olduğunu düşündüm, çünkü serinin diğer arabaları pek benzemiyordu ve Çağlar'ın bir aralar sık sık kiraladığı modeldi. Aracın sürücü kapısının camı mekanik bir ses çıkararak aşağı doğru kayarak açıldı, Korhan kafasını dışarı uzattığında şaşkınlığın toprak mürekkep gibi dağıldığını gözlerimi yüzüne diktim.

"Neden beni hiç yanıltmıyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Onu üç gün aradan sonra tekrar karşımda görmenin şaşkınlığıyla.

"Pardon?" diye sordum.

"İçinden bir his senin şu an parkta olduğunu söylemişti, yanıltmamışım," dedi umursamaz bir sesle. "Birini mi bekliyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Hayır."

Bana şüpheli gözlerle baktı. "O zaman?" diye sordu.

"Yağış'ın yanına gideceğim."

"Şu o gece baskın yediğimiz kızdan bahsediyorsun sanırım," dedi sakinçe. "Evi uzak mı?"

"Hayır, değil."

"Atla seni bırakayım diyeceğimi düşündüğün için mi böyle söylüyorsun?" diye sordu keyifli bir sesle. Yüzüne boş boş baktım, huzursuz bir şekilde yüzünü karanlığa doğru çekti ve kafasını aracın içine geri soktu. "Yanlış düşünüyorsun."

"Öyle bir şey düşünmedim," diye yalan söyledim ama tam olarak öyle düşünmüştüm.

Korhan yavaşça hareket etti, diğer kapıya doğru uzanıp kapıyı açtı. Açılan ön yolcu kapısına bakarken kaşlarını hâld inatla çatık duruyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bin seni bırakayım," dedi alaycı bir sesle.

"Yanlış düşünüyordum hani?"

"Ha düşünüyordun yani?" Güldü, ona boş boş baktım. "Atla demeğin zaten, bin dedim."

"Sen haddini nasıl bu kadar çok aşabiliyorsun ya?" diye sordum eğilip gözlerimi yüzüne dikerek. Saniyeler ikimizin önünde birbirlerinin üstüne devrildi, birkaç saniye tepki bile vermeden yüzüne baktı. Onun gözlerinin kime ne kadar bakarsam bakayım gerçek bir tepki göremeyecektim gibi hissediyordum. Sanki bir maske kullanıyordu, yüzündeki izler tamamen kaybolmuştu ve asıl sihir onun zihninde başlıyordu.

Bu büyük izleri düşüncelerinde taşıdığını düşündüm.

Bu düşünce cesaretimin birkaç adım gerilemesine ve ruhumun, önümde hislerimi susturduğum tozlu yüzeyi duvara çarpmasına neden oldu.

"Benceğini ikimiz de biliyoruz, iş," dedi aniden katılaştan bir sesle.

"Benimle ilgili bildiğin hiçbir şey yok senin." Sırtımı dönüp ters yönde yürümeye başladım. Aracın hareket etmediği için beni takip etmediğini biliyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum. Bu anlık bir boşluğa sürüklenmeye neden olsa da kendimi toparlıyordum.

rımı avuçlarımdan içine aşıladım. Hilal şeklinin avuçlarımda bıraktığı izlerin hafif sızısını hissederken gözlerimi dahi kırpmadan ona bakıyordum.

"Sinirli olduğumu görebiliyorum," dedi soğuk bir sesle.

"O zaman neden benimle uğraşıyorsun?" diye sordum, sesim zayıf lamıştı.

"Sinirli olduğun için."

"Beni rahat bırakmanı istiyorum," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarken. "Beni rahat bırak."

"Mümkün olmayacak bir şey istiyorsun," dedi, gözlerini bile kırpıyordu. "Ne?"

"Sen zihnini rahat bırakıyor musun da ben seni rahat bırakacağım?"

Bir mum sanki kalbimin üstünde eriyor, eridikçe kalbimin üstünde donuyordu. Bileklerimi bir kez daha çekıştirdim ama bırakmadım. "Sen çok saçmasın," diye sızlandım. "Bunu yapman çok saçma. Senin ağzını burnunu dümdüz etmiyor olmam daha saçma."

"Sıkıyorsa bir dene," dedi, sesi eğleniyor gibi çıkmıştı.

"Neden benimle uğraşıyorsun? Durmadan benimle uğraşıyorsun."

"Yafan atma üç gündür uğraşıyordum," dedi bileklerimi daha sık kavrayarak.

"Sen bu cesareti nereden buluyorsun ya?" diye sordum, yapmacık bir gülümseme dudaklarımı şekillendirmişti.

"Cesur adamımdır biliyor musun?" Bana daha büyük bir dikkatle baktığında onun cehennem yeşili gözlerinden uzaklaşmam gerektiğini hissettim, bakışlarını yavaşça boynuna doğru indirdim. Üstündeki tığörtün yakası yuvarlak ve dar olsa da nefes boşluğundan başlayan o izi görebiliyordum. Boynunda çok kalın bir damar vardı, nefes boşluğunu ikiye ayıran o vadinin kemikleri o kadar çok belirgindi ki insanda dokunma isteği uyandırıyor.

"Bak burası benim mahalleim ve beni bu şekilde sıkıştırdığını görünlerse seni döverler," diye söyledim, sonra gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. Lezâ yeşili gözlerinin üstünü örten kahverengi yaprakların kuru bedenleri dağınık duruyordu.

Bana alay dolu bakışlarını doğrulttu. "Hadî be, donuma yaptım," dedi aynı alayı sesine de pay ederek.

"İster inan ister inanma ama döverler sen. Eskitene kadar döverler hem de!"

Güldü. Uzun ve güzel dişleri vardı, gülüşünde tuhaf bir aura hissettim. Kılıplara doldurulmuş hüznün tıpkı buz parçaları gibi dökülüyordu gözlerinden.

"Tamam, inanmıyorum," dedi. "Eskitene kadar dövmedikleri sürece inanmayacağım."

"Bırakacak mısın artık bileklerimi?" diye sordum sinirle.

Bileklerimi bir kez daha onun büyük ellerinden kurtarmaya çalıştım. "Bileklerimi bırakmam için direksiyonu tutmam gerek. O yüzden arabaya kadar bana eşlik et, direksiyonu tutayım," dedi tekrar alayla.

"Bir şeyleri tutmayı çok seviyorsun herhâlde," diye hırladım gözlerimi kısarak.

Gözlerindeki alay tıpkı ölmüş bir yıldız gibi söndü, yerine ifadesizlik bir örtü misali gecenin tenine serildi. Sırttım. Bana kötü kötü baktı ama bileklerimi bırakmadı. "Çirkin," dedi uyarı içeren bir sesle. "Tuttuğum zaman bırakmamam için yalvaracağın yerler de var."

Büyük bir vişne çekirdeği yutmuşum gibi tıkandığımda bileklerimi serbest bıraktı. Boşa düşen ellerimi bir an için kullanamadım, bu yüzden ellerim iki yana düşmüştü.

"Zihninde ne tür bir kaos var bilmiyorum ama kafanın içindeki savaşta dökülen kanın kokusunu alabiliyorum. Savaşa kısa bir mola vermek istiyorsan benimle gellersin," dedi ciddi bir tavırla. "Ya da gelmezsin ve kendini yemeye devam edersin. Karar senin." Bana sırtını dönüp aracına kendini yemeye başladı. Ardından araca bindi, sonra kapıyı sertçe kapattı. Doğru ilerlemeye başladı. Ardından araca bindi, sonra kapıyı sertçe kapattı.

Yalnızca birkaç saniye olduğum yerde öylece dikildim ve onun söylediklerinin analizini yaptım. Uzun uzadıya düşünmeyi seven biri değildim, çünkü düşündüğüm zaman düşümler daha da karışıyor, sıklaşıyordu sanki. Çözeceğim varsa da çözemiyordum. Oysa elimde bir makas varken tüm düşümleri kesip doğrayabiliyordum, ben bunu kendime çok küçükken öğretmişim.

Dişlerimi sıktım, belirginleşen elmacık kemiklerimin üzerinde bir nabız atıyordu sanki. Korhan'ın bana bir zararı dokunmamıştı, onunlayken bir şeyleri biraz olsun susturabilmişim hissi öyle baskın geliyordu ki... Bu hissi yok sayıp yoluma devam edemiyordum. İnsanlar soru sormaya bayılırdı ama Korhan onlara benzemiyordu. Sanki acıdan ölsem bile dönüp bana ne olduğunu sormaz, anlatmamı beklerdi. Belki de kafamda kurduğum oyunun karakterlerinden biriydi ve bu özellikleri kafamda ona yükleyen bendim.

Düşüncelerimin bağı çözüldü, elimdeki makasın açık ağzından birkaç ilikr yere döküldü. Ön yolcu koltuğunun açık duran kapısına doğru yürümeye başladığımda nefesimi tuttum. Son kez bir delilik yapıp onun arkasından giderek onunla aynı geceye karışabiliyordum.

Araca binip kapıyı kapattığımda ona değil ön cama bakıyordum. Hiçbir şey söylemedi. Aracın tavan lambası yanmıyordu, içerisi karanlıktı ama hız ve tarih göstergesinin küçük kırmızı ışıkları yanıyordu. Korhan vitesi ileri doğru aldı, hiçbir şey söylemeden tek eliyle hızlıca direksiyonu çevirdi ve

araç ilerlemeye başladı. Hakkımda ne düşündüğünü tahmin etmem imkân sızdı. Merak etmiyorum desem yalan olurdu.

"Hem motosikletin hem de araban mı var?" diye sordum sonunda konuştuğumda sesim pürüzlü çıkmıştı. Henüz trafiğe çıkmamıştık, boş bir yolda ilerleyen aracın içini bir aydınlığın içine kabul edip bir karanlığın koyununa iten sokak lambalarının ışığı Korhan'ın profilinde parlayıp sönüyordu. Düzgün ve küçük burnuna bakarken bir an dikkatim dağıldı.

"Motosiklet bana değil arkadaşşıma ait, benimki bir süredir benimle değil ve evet, araba bana ait. İkinci el."

"Uygun bir fiyata almışsındır o zaman," dedim kuru bir sesle.

"Pazarlık konusunda çok iyiyimdir."

"Biraz daha birikim yapıp bir üst modelini ya da sıfırını alabilirsin," diye fısıldadım.

"Beğenemedin mi arabamı?"

"Ne alakası var?" diye çemkirdim.

Bana yandan bir bakış attı. "Sen dua et seni götü yere sürten Tofaş'a bindirmedim."

Gözlerimi devirip tırnaklarımı kot pantolonumun bağlarında gezdiren, "Bu gece çalışmayacak mısın?" diye sordum.

"Ben bir yerde devamlı olarak çalışmam dedim ya," dedi kuru bir sesle.

"Hem bu gece başkasının sırası."

Bakışlarını tekrar yola çevirdim, kafamı aracın koltuğuna yasladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle. Sorun değilmiş gibi hissediyordum, şu an arabayı farklı bir şehre sürse bile sesimi çıkarmazdım sanki. Bazen öyle büyük bir boş vermişlik hissi yaşıyordum ki birtürlü bir saat içinde öleceğimi söylese o son birkaç saati bir duvarı izleyerek hiçbir şey hissetmeden geçirebilirdim. Bazense öyle büyük bir endişeyle kavruluyordum ki hiçbir şey olmasa bile sanki dünyadaki tüm kötülükler şimdi ensemde çökecek, yaşananların tüm sorumlusu ben ilan edilecektim gibi hissediyordum.

Bu çok baktandı.

"Bir kulübe ya da pahalı bir restorana gitmiyoruz," dediğinde sesi de kendisi gibi çok rahattı. "Hem cebimde o kadar para yok hem de esofmanla gidince çok ilgi çekiyorum."

"Zaten üstüm başım öyle bir yer için uygun değil," dedim ona yandan bir bakış atarak.

"İyi o zaman bana gidiyoruz"

Cevap vermedim. Ben gerçekten çıldırması olmalıydım. Sıralanmış sokak lambalarını takip eden gözlerim yavaşta kısılmaya başlamıştı. Gece nin karanlık perdesi gökyüzünün üstüne çekilmişti. Yıldızların ışıkları so-

kak lambalarının sıkışan kalabalığından dolayı pek seçilmiyordu ama ay, gökyüzünün tam ortasında devasa boyuttaydı. Araç ilerledikçe ay da bizi takip ediyordu.

Hareketsiz gökyüzünün etrafında dönen fanilerdik. Korhan aracının önüne çektiğinde kafamı kaldırıp ön camdan dışarıya baktım. Hemen evinin önünde bir sokak lambası yanıyordu, birkaç metre ileride bir sokak lambası daha vardı ama o neredeyse sönmek üzereydi, çok şavksız duruyordu. Aracıtan indiğimde o birkaç saniye aracın içinde oyalandı ve sonra o da kapıyı çarparak arabadan indi. Elini boynuna götürdü, boynunu yavaşça ovalarken bahçe kapısının önündeki iki basamağı tek adımda tırmanıp demir kapıyı iterek açtı.

Birkaç saniye olduğum yerde durdum, sessizce onun hareketlerini gözlemledim. Omzunun üstünden bana baktığında bedenini büyük bir kısmını karanlıkta kaldığı için yüzünün yalnızca yarısını seçebiliyordum.

"Filmin yarında gidip duran internet gibisin farkında mısın? Duraksayıp duruyorsun," dedi. "Yürüyecek misin artık?"

"Susup yürüsene sen," diye homurdandım sonunda yürüdüğümde. O anda ben onun arkasında üst kata uzanan bahçe merdivenlerini tırmandık, sensörlü lamba onu algıladığı an yandı ve binanın önünü aydınlattı. Turunsensörlü lambanın kapağının içinde hapis kalan sinek durmadan lambanın kapağına çarpıyordu, onun sersemlemiş gölgesini görebiliyordum. Korhan kapıyı açtıktan sonra sırtını kapıya yaslayarak geçmem için bana öncelik verdi. Dibinden sıyrılarak geçtim, önümde uzanan puslu bir şekilde de olsa tanıdık gelen karanlık koridora doğru yürüdüm.

"Ayağındaki ayakkabıları çıkar, sosyete," diye seslendi bana, adımlarım bıçak gibi kesildi. Yavaşça eğilip spor ayakkabılarının bağlarını çözdüm, doğrulup tek tek ayakkabıları çıkardım, çıkardığım ayakkabıları kenara bıraktıktan sonra, "Oldu mu, mahalle abisi?" diye sordum ona bakarak ama içerisi o kadar karanlıktı ki onu göremiyordum şu an. Sensörlü lamba sönmüştü.

"Oldu, kraliyet kedisi."

"Ne tarafa doğru yürümem gerekiyor?" diye sordum tamamen yön duygumu kaybetmiş bir şekilde aptal aptal etrafa bakınırken. "Işık falan yok mu ya?"

Küçük bir tık sesi duymamla birlikte koridorun tavanında sallanan sarı ampulün cızırdayarak yandığını gördüm. Yanan ampulden yayılan ışık ortamı aydınlatırken bakışlarım duvarlarda gezindi. Duvarlarda birçok çizim vardı, çoğu sert bir yüzeye çizilmiş olan çizimlerin birkaçı da kağıda çizilip camla kaplanmıştı. Geçen sefer geldiğimde bunlara dikkat etmediğimi fark ettim. Korhan ayakkabılarını çıkarıp vestiyere koyduktan sonra bana doğru yöneldi ve yanımdan geçip odanın kapısını açtı.

"Bu ev bir yalı ya da konak değil," dedi sabit bir sesle. "Tek oda var, o da benim odam."

Kaşlarını havaya kalktı, birkaç saniye açılan kapının aralığından karanlık odaya baktım. Başımı iki yana salladıktan sonra yanaklarının içini havayla doldurdum ve açtığı kapıdan içeri girdim. Ayaklı lambanın içini oda tıpkı o gece olduğu gibi az da olsa aydınlandı, göz gözü görecek şekli aldı. Pencerenin dibine yerleştirilip duvara yaslanmış masanın üstünde bir kül tablası duruyordu.

"Yemeğini falan bu masanın üzerinde mi yiyorsun?" diye sordum çöremi incelemeyi sürdürürken.

"Küçük bir mutfak var, fark etmiyor. Burada yediğim de oluyor."

"Fena sayılmaz," dedim imrenerek. "Hatta bayağı iyi. Rahat ve kolay."

"Öyle mi?" Ona doğru bakıp kafamı salladım.

Üstündeki tişörtü yakasından tutarak yukarı kaldırdı, tişört teninden sıyrılırken beli yükselmenin etkisiyle daha da incelmişti. Bedenindeki kemikler belirginleşmişti, ışık bir an için gittikçe daha da çıplaklaşmaya başlayan tenini aydınlattı. Bakışlarının donuklaştığını, gözlerimin doğrudan tenine saplandığını fark ettiğimde gördüğüm şey nefesimin kesilmesine neden oldu. Nefes boşluğundan başlayarak aşağı doğru inen o çizgi kasığına kadar bozuk şekilde iniyordu. Bu oldukça kalın ve koyu renkli duran bir çizgi iziydi. Yanılmamıştım.

Sol göğsündeki tüylerin seyreltiği yerde ise kabanık, bakıldığında hâlâ tazemiş gibi duran bir yanık izi vardı. Tişörtü küçük bir top şekline soktu, yatağın üstüne fırlattı. Bana sırtını döndüğünde hâlâ gördüğüm şeyin şokuyla olduğum yerde öylece dikiliyordum. Gri bir sporcu atleti çıkardı, üstüne geçirdi. Rahatlığı beni rahatsız etmiyordu. Belki de rahatsız olacak zamanı bulamamıştım, çünkü gördüğüm izler gerilmeme neden olmuştu.

Kolundaki ve köprücük kemiklerindeki dövmelemleri artık daha net görabiliyordum. Ayağındaki çorapları çıkardı; kemikli, büyük ama güzel ayakları vardı. Çorapları birbirinin içine geçirdikten sonra kenara koydu, yatağın ucuna oturup bana baktı.

Yaşanan kısa sessizliğin içinde kaybolduğumu hissettim. Bana hiçbir şey sormadan öylece bakıyordu ama sanki konuşmam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu. Anlatmam gereken şeyler vardı, uzun zamandır içimi kimseye dökmemiştım ve o, bunun farkındaymış gibi saklı beni izliyordu. Böyle bir şeyi aklımın ucundan geçirdiğim falan yoktu, kimseye kendimi anlatacak kadar basite indirgemeyi düşünmüyordum içimdekilerle.

Yine de konuşmam gerektiğini fark ettiğimde, "Burada olmanın sebebi senin de dediğin gibi zihnimde çıkan o savaştan biraz olsun uzaklaşmak istemem," diye açıkladım. Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakmaya

sürdürüyordu. Gözlerine çakılı duran şeytani ifade kaybolmuştu ve kırplıklarına bulaşan anlayış, dudaklarının soru işaretlerine gebe kalmasına engel olacak kadar sıkı kapanmasına neden olmuştu. Masanın dibindeki sandalyeye oturdum, gözlerimi perdesi açık duran cama çevirdim. Sokak lambasının aydınlatığı sokak cansız görünüyordu. "Tiyatroyla ilgilendiğimi biliyorsun, o gece parktayken metinlerimi görmüştün," dedim kısık bir sesle.

"Evet," dedi, sesi çelik gibiydi. "Birkaç gündür kendimi sadece oyuna adadım diyebilirim," diye itiraf ettim ona bakmadan. "Oyunlarımızı yazan bir yazar var, onunla mailleşiyordum bazen. Ben birinin beni eleştirmesine katlanamam ve ilk kez eleştirdim. Aslında katlanamadığımı da bilmiyordum, eleştirilince farkına vardım. Her zaman övgülerle sahneden inmiş birinin bir gün bir eleştiriye tahli olup düşmesi kulağa çok saçma gelebilir ama takıntılıyım. Yani tiyatro konusunda gerçekten takıntılıyım."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda, "Nasıl bir eleştiri?" diye sorduğunda ses tonu hâlâ aynıydı.

"Ağlamam gereken bir sahne vardı, ağlamış olmama rağmen ağlayamadığımı düşünüyorum," dedim kuru bir sesle. "O kadar gerçekçi ağladım ki çevremdekilerin bile gözleri doldu."

"Demek ki onun gözleri dolmamış. Ona hissettirememişsin. Sonuçta bu oyunun yazarı o değil mi? Hissedememiş."

"O ruh hastası benim gerçekten ağlamamı istiyor," diye söyledim. "O ruh hastası benim gerçekten ağlamamı istiyor," diye söyledim.

"Salya sümük anormal miydin yani?"

Kafamı Korhan'a doğru çevirdiğimde ifadesiz bir yüzle beni izliyor olduğunu gördüm. Şu an onun düşüncelerini merak ediyordum. Erdem'in neden gerçekten ağlamamı istediğini merak ediyordum. Aslında ihtimaller vardı, Erdem gerçekten akıl hastası olabilirdi. Yazdıklarını önüme koyup incelediğimde bu tezimde herhangi bir yanlışlık göremiyordum. Evet, ben de Erdem akıl hastasıydı. Derin bir nefes aldım.

"Saçma buluyor olabilirsin," diye fısıldadım. "Ama tiyatro benim için bir aşk."

"O zaman hisset ve hissettir," dedi duygusuz bir sesle.

Hissetmek eylemi benim için tabutun içinde hapsolan ölü bedenim içinden çıkıp giden ruhtu. Ben bir tabutun içinde yaşıyordum, ölü bir bedendim; hissettiklerimi sırtına alıp uçup giden ruhumu uzun zaman önce kaybetmişim. Benim hissettiklerim çok sakat bir yerden kırılmıştı, kaynama şansı olmayan bir kemik gibi sallanıyordu.

Sessiz kaldığımı gören Korhan üstünde durmadı, ayağa kalktı ve, "Çareni biliyorum," dedikten sonra odadan çıktı. Birkaç dakika olduğum yerde öylece durup onu bekledim, neyden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Korhan bir elinde tuttuğu iki çay bardağı ve bir büyük rakı şişesiyle odaya tekrar girdiğinde kaşlarını kaldırarak ona hayretler içerisinde bakıyordu. Masaya doğru yürüdü, çay bardaklarını önüne bıraktıktan sonra başını oturan bana dikkatle baktı. "Bak, çare," dedi keskin çenesiyle şişeyi işaret ederek. "Çözemediği hiçbir şey yoktur kendisinin."

"Oturup rakı mı içeceğim?" diye sordum ona alık alık bakarken. "Ben içeceğim," dedi omuz silerek. "İster katılırsın, ister izlersin. Sana kalmış, Çirkin."

Durdum. Şu ana kadar dayımdan başka hiçbir erkekle karşılıklı oturup de bir ağırlığı vardı. Rakıyı kaldıracak tek adam dayımdı; gözümde, gözümün yeşil gözlerini izleyerek içilen rakının damakta bıraktığı o iz bile bir farklı sızladı, şimdi ondan başka bir adamın, üstelik yeşil gözlü bir adamın karşısına oturup rakı içmek nasıl hissettirirdi ki? Asia tatlı sızıyı hissetmezdim, göğsüm öyle ağırla sızlamazdı.

Korhan birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ben suyu alıp gelene kadar vaktin var, Çirkin," dedi, kelimeleri sesi gibi buğuluydu. "Karrarını ver."

Önüne koyduğu anahtarların hepsi farklı kapıları açıyor gibi görünse de aslında o bana hep aynı noktaya varacağım kapıların anahtarını bırakan bir gardiyan gibiydi. Bana sırtını dönüp odadan çıktığı an düşündüğüm ilk şey bu olmuştu. Parmaklarının arasında salladığı aynı anahtarlığa bağlı farklı anahtarların şakırtısı zihnimde şangırdıyordu. Gözlerim yatağa oradan da tekli koltuğun hemen yanında duran sehpayı kaydı. Sehpanın üstündeki çakı yine ağız açık şekilde duruyordu. Sehpanın üstünde bir kılı tablası daha vardı. Kılı tablasının içinde üç tane izmarit cesedi uyuyordu, bir tanesi yalnızca yarıya kadar içilmiş ve kılı tablasına bastırılmış ortadan ikiye kırılmıştı.

Korhan elinde bir sürahiyle içeri girdi, cam sürahinin yüzeyi buğulanmıştı, bu bile suyun dışları sızlatacak cinsten buz gibi soğuk olduğunu kanıtlıydı. Diğer elinde de bir tabak, tabağın kenarında iki tane çatal vardı. Tabağın içinde peynir olduğunu fark ettiğimde bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim.

Korhan hemen karşımdaki boş sandalyeyi ayağıyla çekti, elindekileri masanın üzerine bıraktı ve sandalyeye oturduktan sonra elini rakı şişesine uzattı. Şişeyi aldığı anda gözlerim tekrardan ona doğru dönmüştü. Bana bakarken rakının kapağını ustaca açtı, kadehi önüne çekti ve şişeyi baş üstü devirdi; küçük delikten akmaya başlayan sıvıya kaydı gözlerim; rakının usul usul doldurduğu çay bardağındaki şeffaf sıvının millim millim yükselişini izledim.

Bardağın yarısından çoğunu rakıyla doldurduktan sonra şişeyi kenara koydu, gözlerini üstümden bir an olsun ayırmadan sürahiye baktı. Buz gibi suyu rakı dolu bardağın içine devirdi. Suyun akarken çıkardığı sesi dinledim. Kesilmiş bir damardan fışkırpı yere dökülen kanın sesine benzliyordu.

İnsanları izlediğim zamanlar kafamda onlarla ilgili bir düşünce oluşmasına engel olmaya çalışırdım. Hangi zihinde dikiş tutmayan bir yaradan akmaya sürdüren kan gibi devamlılığını sürdüren bir sevgi, hangi zihinde topağı çamurlaştıracak türden bir kin vardı bilmek istemiyordum. Ama Korhan'ı izlerken kafamdaki düşüncelerin birbirine çarpıp durmasına engel olamıyordum. Kalbinin üstü porselenle kaplanmış gibiydi, porselenin üstünde çatlaklar olduğuna hayal ediyordum.

Az önce küçük bir kız çocuğunun zihni gibi dupduru ama tehlikeli görünen o rakı ile dolu bardak, saf suyun topraklarına girmesiyle birlikte buğulandı, büyüdüğünü keşfeden bir kız çocuğunun ruhu gibi renk değiştirdi, asil berraklığını yitirdi; değişti.

Gözlerim yavaş yavaş bardaktan ayrılıp Korhan'ın yüzüne doğru hareket etti, gözlerine ulaştığımda gaym boşlukları bir anlığına olsun aralandı. "İçecek misin, Kedi?" diye sordu, sesinin topraklarında dikeninden zehirli bir akan sarmaşıkla yaşıyordu. Birkaç saniyeli onun gözlerinin yeşil ateş bankasına yakındım, kararsızlık kanımda tıpkı küflenmiş bir jilet gibi yüzereken süründüğü damarlara kesik izleri bırakıyordu.

Korhan dudaklarını ince belli bardağa yasladı. Dolgun dudaklarının üst kısmını bardağın şeffaf camına yapıştı, aldığı yudumla birlikte boğazında hareket eden rakının âdemelmesini bir aşağı bir yukarı taşıyışını izledim. Korhan bunu yaparken gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmamıştı.

Düşünmeyi bir kenara bırakarak rakı şişesine uzandım. Önüne çektiğim ince bellinin içini küçük delikten akan rakıyla doldururken gözlerimi Korhan'a dokundurmuyordum ama onun büyük bir memnuniyetle beni izlediğini çok iyi biliyordum. Belli bir miktar rakıyı ince belliye doldurduğumda Korhan, "Yeterli," dedi beni durdurmak ister gibi sınır çizerek. Sanki bu komutu bekliyordum gibi rakı şişesini masanın kenarına bıraktım. Korhan sürahinin içindeki suyu rakı kadehimin içine devirdi, su yavaşça yine o tanıdık sesi çıkararak akmaya başladı. Sürahiyi masanın zeminine bıraktıktan sonra, "İç bakalım," dedi. "Daha önce rakı içmiş miydin?"

Cevap vermedim, tam şu an zihnimi kendini tüm seslere kapatmıştı sanki. Tepkilerim aniden kıyıya çarpan dev bir dalga gibi yavaşça geri çekildi.

* Geyya: İslam inancına göre, Tanrı buyruklarını yerine getirmeyenlerin içine atılacakları, cehennemde bulunan bir kuyunun ya da derenin adı.

diği gibi geri çekilmişti. Buz gibi soğuk olan bardağı parmaklarının arasına sabitlediğinde derin bir nefesi içime çektim.

Rakının tadından önce kokusunu aldım.

Dudaklarımı soğuk kadehe dokunduğu an içimde bir kapı açıldı. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirip, "Baba!" diye sayıkladığım, ateşler içinde dudaklarımı ısıtatan rakı dudaklarımın arasından içeri sızdı, damağımda kendini benimseten içkinin bardağını sıkıca kavradım ve soğuk bardağı dudaklarımdan uzaklaştırdım.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğim an, durgun korlarla kaplı Lezâ'nın sakın ateşi tenime sıçradı. Boynumda hafif bir sıcaklık hissettim, o sıcaklık ağırlığı altında ezildim.

Bir yudum daha aldım.

Korhan da beni takip ederek rakısından bir yudum aldı ve kadehi hafifçe sallayarak masanın üzerine bırakıp çatala uzandı. Peynirden küçük bir çentik aldıktan sonra ağzına attı, tek kaşını kaldırarak bana baktı. Rakodan bir yudum daha almıştım.

"Yavaş," diye fısıldadı.

Umursamadım. Peynirden bir lokma aldıktan sonra gülerek başımı iki yana salladım. "Şu halime bak," diye fısıldadım rakı kadehini dudaklarıma dokundururken.

"Ani gelişmeseydi senin için güzel bir rakı sofrası hazırlardım," derken sesinde alay vardı. Yavaşça aşağı doğru eğildi, masanın altından küçük bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu. Kutuya dikkatle baktığımda bunun eski bir radyo olduğunu fark ettim. Yüzümde alaycı bir tebessümle onu seyrederken radyoyu açmaya çalışıyordu. Kasetli bir radyoydu, bana çocukluğumdan bir kareyi hatırlatmıştı.

İnce bellinin dibindeki son damlayt da kafama diktikten sonra kendi bardağıma tekrar rakıyla doldurdum ama bu kez suyu daha az koydum; rakının rengi artık daha sert bir beyazdı, bulanık değildi.

Korhan bir yandan radyoyla uğraşırken, bir yandan da doldurduğu ikinci kadehin sonunu dikmeye çalışıyordu. Hızlı gitmeye başlamıştık. Aldığım her yudumda kulaklarım daha fazla yanıyor, rakının kokusu tenime yayılıyor.

Rakı şişesinin neredeyse dibine geldiğimizi fark ettiğimde saatün kaç olduğunu bilmiyordum.

"Bir kadeh de bana doldursana," dedim parmaklarının arasında sallanan kadehe bakarken. Kadehin içindeki bulanık duran rakı, beyazına kavuşmamıştı. Acı yeşil gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. Yeşil gözlerinin içinde

sanı yankılar vardı. Gözlerinin beyazına kan oturmuştu ve alkolün kanında ne kadar baskın olduğunu vurgularcasına baygın bakıyordu.

"Daha önce hiç rakı içtin mi, Çirkın?" diye sordu tekrardan aklımı banyandan alan kalın sesiyle.

"Bir adamla içmedim," diye itiraf ettim. Yani dayımdan başka bir adamla.

Korhan'ın gözleri bir süre gözlerimde oyalandı. Bakışlarında kül olmuş bir cehennem, yeniden doğan bir şeytanın aldığı ilk soluk vardı. Uzun kirpikleri gözlerinin üstünü örttü. Kısık bakışlarını parmaklarının arasında duran bardağın içindeki rakıya doğrultmuştu. "Ben o adam olamam," dedi kopmuş yere düşmüş bir parça gibi.

İrkildim. "Ne?"

Gözlerini rakıdan ayırmadı. "Su ve rakı birbirine karışınca en günah- kâr beyaza dönüşür," dedi durgun bir sesle. "En bulanık beyaz olurlar."

Sertçe yutkundum. Rakının o yakıcı kokusunu soluyabiliyordum. Kül tablasının içinde yanan sigara kendi sardığı sigaralardan biriydi. İçinde yalnızca bütün barındırmadığını biliyordum. Eski radyosunda çalan kasette eski bir Müslüm Gürses şarkısı dönüyordu. Sözlere adapte olamasam da arkadan Müslüm Gürses'in sesine eşlik eden o buruk melodiyi duyabiliyordum.

"Bana karışma, İs," dedi Korhan dişlerini sıkıp gözlerini gözlerime tıpkı ateş almak üzere olan bir namluymuşçasına doğrultarak. Boşta duran elyle içi boş rakı bardağını önüne çekti ve bardaktan elini çekip rakı şişesine uzandı. Boş bardağın yarısına kadar sek rakı doldurdu ama rakının içine su katmadı. Kadehi masanın üstünde iterek önüme getirdi. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Sana karışmama izin verme."

Belli bir süre gözlerimi onun yeşil gözlerinden ayırmadım. Ardından elimi su şişesine götürdüm, şişeyi alıp bardağın içine suyu dökmeye başladım. Korhan dişlerini daha sert sıkınca elmacık kemikleri belirginleşti; yanağındaki bıçak izleri daha derin çukurlar şeklinde önüme serildi.

"Neden böylesin?" diye sordu, dönüp dolaşıp aynı şarkıyı dinleyen bir insanın gözlerine kazınmış ifadenin aynısı onun yeşil gözlerine kazınmıştı.

"Neden mi böyleyim?" Fısıltım güçsüzdü. "Balkon demirlerinden aşağı silktiğim ruhumun ceplerinden dökülen her şeyi sokak çocuklarına hibe ettim ben."

"Tasoların" da döküldü mü yerlere?" diye sordu gözlerini yüzüme dikmiş pürdikkat beni seyrederken. Burnumu çekip ince belli parmaklarının arasına aldım. Buz gibiydi. Çatık kaşlarının altında açık duran durgun gözlerim rakının bulanık renginin yüzeyinde dolandı.

* Taso: Taso, bir çips markası tarafından doksanlı yılların başlarında ortaya çıkan, disk şeklinde plastik oyuncaklardı.

"Evet," diye onayladım onu. "Rengârenk ataçlarım, bilyelerim ve tokalarım da döküldü."
 "Sokak çocukları onları Tanrı'nın hediyesi sanmıştır," diye fısıldadığına da kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzünün cehenneminin sınırlarında geşke görür gibi oldum ama iyi kamufle ediyordu.

"Beiki de yalnızca şeytan günah çıkartıyordu," dedim hiç düşünmeden. "Sen şeytan mısın?" diye sordu. İsrarla gözlerimin içine bakıyordu. "Hayır," diye mırıldandım, acı mıhlınlı pili bitmiş bir saat gibi kalbim de durdu. "Şeytan günahın elçisidir. Ben günahım."
 "Ne?"

Dudağım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Korhan'ın bakışları dudaklarıma kaydı. "Şeytan kendini benden kurtarmaya çalışıyordu işte," diye mırıldandım.

Korhan hiçbir şey söylemedi. Yüzünde, ifadesinde herhangi bir değişim yaşanmadı. Kadehini kaldırdı ve gözlerini gözlerime mıhlılayarak, "Günaha," dedi ateşi içinde taşıyan kadeh misali bir sesle. "Çirkin."

Kadehimi kadehine vururken, "Günaha," diye fısıldadım.

Ona gitmeyeceğimi biliyordum, onun da bana gelmeyeceğinden son derece emindim ama sanki her sokağın sonunda birbirimize çarpmaya mahkûmduk. İçimdeki boşluğun nedeni insanlar değil, bendim. Göğsüme bir çukur kazmışım ve kalbime sakladığım tüm insanları kazdığım çukurun içinden çıkarıp dışarı atmışım; çukur açık kalmıştı, üstünü örtmeye gerek yoktu çünkü karanlık bir mezarlığa girmek sanıldığı kadar kolay değildi.

Bir gün karanlık mezarlıklardan korkmayan biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımdaki rakının acı ıslaklığını emerken ona baktım. "Bu şarkının adı ne?" diye sordum, kafamın güzel olduğunu hissedebiliyordum.

"Bakma bana öyle."

"Müslüm Gürses dinleyen bir tip olduğunu düşünmemiştim," dedim şarkıya kulak kesilerek. "Bir acayipsin."

"Rakı içerken Led Zeppelin dinleyecek değildim değil mi?" Bir an gerçekten güleceğini sandım, gözleri kan çanağı olmuştu ama yine de bilinci o kadar berrak görünüyordu ki bir an ona özenmeden edemedim. Rakı şişesini havaya kaldırdığında şişenin dibinde yalnızca birkaç damla yüzdüğünü görünce kaşlarını çatı. "Lan bu yüzlüktü be," dedi huysuz bir tavırla. "Sünger gibi emmişiz ulan!"

Elimde olmadan avucumu dudaklarıma kapatarak derin, içimden kopup gelen ve ruhumdaki fırtınaların şimşekleri gibi patlayan bir kahkahayı esir olduğu yerden serbest bıraktım. O kadar büyük bir istekte gülmüştüm ki gözlerimin kenarlarında parlayan yaşlar yanaklarımdan süzülmeğe üzeredydi.

"Gülme lan," dedi alaycı bir sesle, o da gülmek üzereydi. Sırtını sandalyeye yasladım. Onu taklit ederek, "Sünger gibi emmişiz ulan!" dedim sesimi kalınlaştırarak. Bana düz düz baktıktan sonra başını sol tarafa doğru çevirip yamuk yamuk güldü.

"Geri çekâli ya," diye homurdandı. "Bakma bana öyle bakma," diye fısıldadım Müslüm Gürses'e eşlik ederek, bir yandan da gülüyordum. "Bir bakışta tanıyamazsın beni..."

Korhan kollarını göğsünün üstünde topladı, sırtını sandalyeye yaslayıp kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu şu an. "Göremezsin," diye fısıldadım. "Ruhumun gizli derin... Derin köşelerini..."

"Hadî canım," dedi alayla uzun, güzel dişlerini göstererek gülerken. İki işaret parmağımı da ileri doğru uzatıp iki yana salladım. "Göremezsin..."

"Diyorsun?"

"Dedim," diye fısıldadım, hâlâ gülüyordum.

"Senin kafan bayağı güzel şu an."

Bir dirseğimi masaya yaslayıp pencereden dışarıya bakarken gülme-ye devam ediyordum. Boynumdaki damarların belirginleştiğini camdaki yansımamdan görebildim, boynumun kıpkırmızı olduğundan da emindim şu an. Kulaklarımdaki yangın o kadar fazlaydı ki avuçlarımla kulaklarıma basıp kavrınmak istiyordum ama yapmadım. Bir süre gülüşüm dudaklarımdan üstünde asılı kaldı ama devamlılığını sürdürmedi, dişlerimin titredini hissettiğim an onları birbirine bastırdım; çenemi kilitlemeye çalıştım. Arasına devamlı olarak aynı adam ve aynı kadının girdiği o saçma sapan düşüncelerimin yakalarını birbirine yaklaştırıp o düğmeyi deliğe bir türlü geçiremiyordum.

Korhan aniden avuçlarını masaya vurunca olduğum yerde sıçradım, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kalk," dedi aniden. Gözlerimi kaldırıp ona baktım, oturduğu yerden kalkmıştı. "Alkolün etkisi eriyip kaybolmadan tadını çıkar."

Gözlerimi ağır ağır kırptırırken, "Nasıl yani?" diye fısıldadım, aslında şu an gerçekten uykum vardı.

"Kalk kalk," dedi eliyle kalkmamı işaret ederek. "Sakın sıayım deme."

"Nereye kalkayım?"

"Ayağa," dedi kolumdan tutup beni yukarı çekerken. Ona karşı koyma şansım olmadığından beni topkoyuncak bir bebekmişim gibi kaldırdı, çekerek masadan uzaklaştırdı. Ayakta durmak zor değildi ama sanki tabanlarımı yerleştirdiğim zemin kayıyordu ya da Korhan'ın parkelerinde yürüyen merdiven falan vardı, bilmiyordum. Korhan elini dirseğine yerleştirdi ve

masaya doğru uzanıp şişeyi aldı, şişeyi ağzına dayadı; son birkaç damla büyük bir azimle yutmaya çalıştı. Ağzım kulaklarımda ona bakıyordum. Şişeyi masanın üstüne bıraktıktan sonra, "Şimdi kolunu bırakıyorum ama ayakta durabiliyor musun?" diye sordu, ona boş boş baktım. Bana sarhoşum gibi davranmasına hiç de gerek yoktu çünkü ben sarhoş falan değildim şu an. Sadece kafam biraz çakırdı, gevşemiştım, bepsi buydu. Bir çizgide pürüzsüz bir şekilde yürüyebilirdim.

"Ben sarhoş değilim yalnız," dedim zorla. "Bırak yanı."

"Ha, bırakayım yanı?"

"Bırak yanı," diye geveledim.

Dirseğimi aniden bıraktığımda başta ayakta durmak çok kolaymış gibi gelse de bir an geriye doğru sendeledim ve ayaklarımdan boşlukta asılı kaldığımı düşündüm. Öyle ki sanki yerde bir zemin yoktu ve ben bulutların üstünde yürüyordum. Korhan aniden dirseğimden yakalayıp beni tepkiler kanun kaçakçısıymışım gibi tuttu. "Tabii ya," dedi alayla. "Sarhoş değil, yeni doğmuş bir ceylan sadece..."

"Komik mi?" diye homurdandım ama gülmek istiyordum.

"Komiklik olsun diye konuştuğumu mu düşünüyorsun?" diye sorduktan sonra beni yavaşça yürümeye başladı ardından yatağın ucuna oturdu. "Bana bak," dedi, önümde hafifçe eğildi, ardından yüzünü yüzüme yalın bir noktaya sabitledi.

Gözlerimi hafifçe kaldırdığım an onunla göz göze geldim. Yüzü yüzüme öyle çok yakındı ki sıcak nefesi sus çizgimin üstünde eriyordu. "Hım?" diye fısıldadım.

"Aşırı savunmasız görünüyorsun şu an," diye fısıldadı, sesi yakıcıydı.

"Hihim," söyledim. Bakışlarımı yüzünden ayırmadan ona öylece bakmayı sürdürüyordum. Arka planda çalmayı sürdüren şarkının sesi biraz bozuk ve kısık geliyordu, bunu kasetin eski oluşuna bağlamıştım. Müzik her ne kadar kısık sesli de olsa zihnimde öyle büyük bir çığlık kopartıyordu ki bazen Korhan'ın söylediği şeylere sağırımsım gibi hissediyordum. Bir şeyler söylüyordu, dudaklarının kıpırdadığını görüyordum ama kendimi söylediklerine adapte edemiyordum. Gözlerimi dudaklarına dikmiş ne dediğini anlamaya çalışırken aniden sırtım yatağın yüzeyine çarptı ve tepemim dağıldı, saçlarım yayılarak yatağın üstüne serildi. Kocaman gözlerle karşımda duran tavana baktım, ardından tavanın yerini lezâ yeşilli gözler aldı; kirpiklerim gözlerime ağır gelmeye başlamıştı.

Kollarını başımın iki yanından geçirdiğini gördüm, ellerini yatağın yüzeyine bastırdı; ellerini bastırdığı yerlerde geniş, derin çukurlar oluştu. Kafam ellerinin yarattığı çukurun içine gömüldü.

"Ateş gibi," dedi pürüzlü bir sesle.

"Hım?" diye fısıldadım, hoynumdaki ateş yavaşça göğüs kafesime doğru indi. Kıyafetlerimin içindeki bedenimde yanıp sönmeye başlayan bir ışık vardı sanki. Sıcaklık yavaşça tüm bedenimi kapladı, tuhaf bir güdüyle kavrana istegini yutmaya çalıştım ama farkında olmadan belim kıvrıldı; sertçe yutkunurken dudaklarımı yaladım.

Ayaklarım yere basıyor, bacaklarım aralıklı duruyordu ve o hemen bacaklarımın arasındaydı; üzerime abanmıştı. Eşofmanının kot pantolonuma yaptığı baskıyı hissettiğimde gözlerim daha da kısıldı. Kafamın içinde her daim yanan o sokak lambasının ışığı sönmüştü. Karnının biraz altını, kasıklarımı kasıklarına yapıştırdı ve o an farkında olmadan dudaklarım küçük bir o harfi şeklinde aralandı.

Gözümü bile kırpmadan gözlerinin içine bakarken ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Kasıklarında bir ateş vardı, ateşin içinde kan kayıyor-maya çalışıyordum. Kasıklarımın onun ateşiyle yanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, aslında bedenim ne yaptığının gayet farkındaydım ama mantığım donup kalmıştı, çözemiyordum. Gözlerinde iki dipsiz kuyu, derin boşluk, yeşil mezar gördüm. Mezarları oluşturan çukurlar göz bebekleriydi, göz bebekleri gitgide genişledi ve neredeyse tüm mezar karasıydı.

Gözleri artık mezar karasıydı, sonra ağır ağır onları tekrar birbirine yapıştırıp dişlerini sıktı. Elmacık kemikleri yüzünün mermerlerini yadı, dışarı doğru kavıştı; yanaklarının içi çöküşü içi su dolu kuyuların karanlığını anımsatmıştı bana. Yavaşça geri çekildi, yüzünü yüzümden uzaklaştırdı, ardından ayağa kalktı. Üstümden kalktığımda hâlâ yatağın üzerindeydim, ayaklarımı yere bastırdım ama doğrulmadım, gözlerimi tavana dikip olup biteni anlamaya çalıştım.

Odanın içindeki tıkrıkları dinledim, ne yaptığına bakmadım ama sanırım kıyafetlerini karıştırıyordu. Yavaşça doğruldum, bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim, derin bir nefes aldım; başım dönüyordu. Zorlanarak da olsa ayağa kalkmayı başarmıştım, Korhan sırtı bana dönük şekilde yere çökmüş ceketlerinden birini çıkarmaya çalışıyordu.

Koltuğa doğru yürüdüm, kasıklarına çöken karanlığın içinde yanan yıldızlar benim şehvetimdi, bunu bilmek bedenimin kasılmasına neden oluyordu. Koltuğun yanındaki sehpanın önünde durdum, ağzı açık şekilde duran çakıya baktım. Çakı hoş bir havaya sahipti, kabında tuhaf motifler vardı.

Tam parmaklarımı açık duran çakıya uzatacaktım ki, "Gidiyoruz," dedi kalın bir sesle. Omzumun üstünden o tarafa baktığımda kapının önünde

"Birinden öğrenmek istemem," dediğimde, "O halde neden benden öğrenmeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Ben biri değil miyim?" Bira şişesini avuçladım. "Karnım acıktı benim."

Birkaç saniye sessiz kaldı, gözlerimi dizlerime çevirirken biradan bir yudum daha almıştım ama sanki bir yudum daha alırsam kusacağımı gibi hissediyordum.

"O zaman kedinin aç karnını doyurmak gerek," dedi, tekrar aracı değiştirdiğinde gözlerim şehri saran loş ışıklardaydı.

Sessiz kaldım. Yol beni hiç bilmediğim bir yere götürüyor olabiliyordu ama sesimi çıkarmadan gözlerimi gitgide daha da boşalan, kedilerin bile terk ettiği sokağa diktim. Gördüğüm her şey zihnimin gerisinde bir an olarak tı biralırken belki de yarın sabah asla hatırlamayacağım çoğu yerdeki birçok ayrıntıyı kendi kendime içimden tekrar ettim. Büyük bir elektrik direğinin önünden geçmiştik, elektrik direğinin hemen dibinde bir çöp kovası vardı ve çöp kovasının önünde bir valiz duruyordu; valizin yüzeyi yırtık pırtık ve eskikti. Hemen ardından karanlık bir sokağa girmiştik, bu sokağın üçüncü arasının bir Roman mahallesine çıktığını biliyordum, hatta yanlışlıkla mahalleden hâlâ yükselmekte olan çağlı seslerinden anlayabiliyordum.

Kepenleri indirilmiş, ışıkları söndürülmüş bir sürü dükkânın önünden geçtik. Yine sahil kısımlarında bir yere yaklaştığımızda fark ettiğim ilk şey burada hayatın hâlâ sanki saat çok erkenmiş gibi akmaya devam ettiğiydi.

Sahil lokantasının önünde durduğumuzda gözlerimi lokantanın içine diktim. Lokantanın önünde bir bahçe vardı, bahçeye atılmış masaların sadece iki tanesi doluydu. Bir de önü açık ama tavanı kapalı bir kısım vardı, orada beyaz floresan lambalar yanıyordu ve çatal kaşık seslerini duyabiliyordum.

Korhan, "Umarım çorbacı nedir biliyorsunuzdur," dedi alayla.

Ona yan yan baktım ama tepki vermedim. Araçtan inerken şarkıcı tamamen kapatmıştı, ben de araçtan indim ve sarsak adımlarla lokantanın bahçesine giden iki tümseği turandım. Korhan neredeyse dizimden daha kısa olan ahşap kapıyı iterek açıp içeri girdi, lokantanın önündeki iki adam Korhan'a elini kaldırarak kısaca selam verdi.

Bahçedeki masalardan birine oturduk, hemen tepemizde kolian gök yüzüne uzanan büyük ağacın dallarına yerleştirilmiş sarı ampullerin birkaçı bozulmuştu ama diğerleri yanıyordu. Önümdeki masanın üstü camla kaplıydı, camın altı ahşaptandı. Adam önümüze kaşıkları, çatalları bırakıldıktan sonra önümüzde duran servis tabaklarını açtı ve, "Kaç gündür uğramıyordun?" diye sordu Korhan'a bakarak.

"Fırsatım olmadı," dedi Korhan.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu adam gülümseyerek. "Soriye bak anasını satayım, bilmiyorsun sanki. Bir kelle paça." Korhan'a düz düz baktım. Adamın gözleri bana doğru döndüğünde bakışlarını Korhan'dan ayırdı ve odağına adamı aldı. Adam birkaç saniye varlığını sorgulayan gözlerle bana baktı, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibiydi. Onu tanımadığımdan emindim, onun da beni tanımadığını biliyordum ama neden bana böyle uzayılmışım gibi bakıyordu hiçbir fikrim yoktu. "Siz ne alırsınız?" diye sordu, gözlerine yansıyan o şaşkınlık sesine de belasmıştı.

"Ona da bir içkembeye," dedi Korhan, durup bakışlarını ona çevirdim ama tepki vermedim çünkü ağzımın içindeki dişler dökmüş gibi uyumuş hissediyordum.

"Ortaya soğan salata?" dedi adam sorar gibi.

"Sumaklı," dedi Korhan. "Bir de sarımsak sosunu ortaya getir sen."

Aslında böyle ortamlara çok yabancı sayılmazdım. Yine de bu masada oturduğumun farkındaydım. Benim gittiğim tek yer Koko'nun kokoreç yaptığı sahildi, onun dışında hiç böyle bir yerde yemek yememiştim. Çevreme bakındığımda gördüğüm yüzler hep erkeklerle aitti, birkaç tane kadın vardı ama onların hepsi tarzi bana çok uzaktı. Dirseklerimi cam yüzeye yasladım, yüzümü avuçlarımla arasına alıp gözlerimi korpuşturarak Korhan'a bakmaya başladım.

"İlk defa böyle bir yere geliyorum," diye itiraf ettim. "Dayım falan hep gelir ama hiç peşine takılıp gelmedim."

"İlkler iyidir," dediği sırada adam önümüze bir sepet ekmek, bir tabağın içinde de yağda pişmiş pide koymuştu. Korhan yağlı pidelerden birini aldı ve ısırda, gözleri üzerimdeydi.

Elaygün gözlerle çevremi izlemeye başladım. Sırayla siparişlerimiz masadaki yerini alıyordu. Önce sumaklı soğan salatası gelmişti, daha önce görmüştüm ama hiç tadına bakmamıştım. Tuhaf tuhaf sumaklı salatayı izlerken adam bir çorba kâsesinin içinde şeffaf renkte bir sıvı getirip ortaya koymuştu. Kokusu oldukça ağır olan bu şeyin sarımsak sosu olduğunu anladım.

Sırasıyla birkaç baharat daha masadaki yerini aldı ve en son çorbaları geldi. Adam, "Afiyet olsun gençler," dedikten sonra masadan uzaklaştı. Korhan bir pide daha aldı, ardından kaşığına sarımsak sosuna daldırıp kaşığına doldurduğu sosu çorbasının içine döktü. Birkaç baharat daha ekledikten sonra kaşığı çorbaya soktu, çorbayı güzelce karıştırdı, ardından pideden bir lokma aldı. Kaşığına doldurduğu çorbayı tek lokmada ağzına attı.

Pidesini çiğnerken gözleri tekrar beni bulmuştu, çenesiyle çorbamı işaret ederek, "İçsene kızım," dedi ağzı dolu şekilde. "Soğuyunca bir şeye benzemez."

Çorbaya kaşığına dolduracağını ki, "Ulan hiç mi bir şey bilmiyorsun sen?" diyerek durdurdu beni Korhan ve kaşığı elinden alıp sarımsak soğanına soktu, kaşığın belli bir kısmını sosla doldurduktan sonra sarımsak soğanı döktü. Çorbama limon sıkı, ardından baharatları azar azar çorbamın içine bami hızla karıştırdı. Hızlıca karıştırdığından dolayı birkaç ekdeyerek çorba sıçradı, gülerek ona baktığımda onun da sırttığını gördüm. Kendisi bilmediğim kadar rahat hissediyordum şu an.

"Hadi bakalım, göm," dedikten sonra kaşığı elime tutuşturmuş, sıcak pıdelerden birini de tabağımın önüne koymuştu.

Restoranın içinde ağır bir şarkı çalıyordu ama söyleyen kişiyi tanıyamıyordum, şarkının adını bile bilmiyordum. Şarkının ağırlığına rağmen insanları neşeli görüyordum, bunu yadırgamamıştım. Hatta bir süre sonra böyle rahat hissediyordum ki artık pideyi çorbaya banıyordum ve bunu yaparken Korhan ile konuşmaya devam ediyordum.

Korhan sumaklı salataya aynı şekilde ekmekle girişmişti ama bunu izlemeyi bandığım çorbanın tadı bir ara değişik geldi ama üstünde demlenmiş. Korhan'ın bakışları bazen değişiyordu ama sonra yine toparlanıp büyük dişlerini göstererek sırıtıyordu. Şişe suyu açtıktan sonra dudakları şişeye yasladı ve şişeyi resmen vakumlayarak suyu içti; avuçları içindeki şişe buruşmuş, şekil değiştirmişti.

"Sadece barmenlik mi yapıyorsun?" diye sormadan hemen öncesinde ben de aynı şekilde bardağa döktüğüm suyu içmiştim.

"Hayır," dedi buruşan şişeyi masanın üstüne bırakıp pideye doğru uzanarak. "Ağır eşya da taşıyorum bazen," dedi, anlayamadığımı fark edince, "Hamallık," diye düzeltti. "Sonra farklı işlerle uğraşıyorum."

Kaşıkların hayretle havaya kalktı, bulanık bir zihinle, "Zor olmuyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Omuz silerek pideden bir lokma aldı, hızlıca çiğnediği içti ya da nağının bir tarafı şişmişti. "İnşaatta çalışmışlığım da var. Bana zor gelmez."

Gözlerim yanağındaki yanığın biraz üstündeki bıçak izine takıldı ama kafamda gezinen soruyu rafa kaldırdım. "Okuyor musun?" diye sordum.

"Yok," dedi.

"Okudun mu peki?"

"Evet," dedi beni şaşırtarak. "BESYO."

"Neden beden eğitimi öğretmenli olmadın ki o zaman?"

"Yükseme ders veriyorum her yıl belli aylarda."

"Yüküyor musun yanı?"

"Evet," dedi gözlerinin içine bakarak. "Birinciliğim var."

"Hadi be?"

"Evet."

"Çok iyiyim," diye fısıldadım, suyumdan bir yudum daha içtim.

"Eyyallah."

"Baska?" diye sorduğumda elini koluna doğru koydu ve çıplak kolunu avucunun altında kolunun üstündeki dövmenin dalgalanışını izledim.

"Çiziyorum bir de," dedi durgun bir sesle. "Dövme falan."

"O işte çok iyi para var," dediğimde bana düz düz baktı.

"Herkes çizmem."

Sohbetin devamında Korhan bir çorba daha içmişti ama ben o kadar çok yemiştim ki kafamı cam yüzeye koyup uyumak üzereyken Korhan tarafından zorla uyandırıldım ve araca kadar mızızlanarak yürütüldüm.

Aracının önüne geldiğimizde sokak lambasının altında öylece dikiliyorduk.

Korhan, "Şu sigarasını içelim, gideriz," dedikten sonra cebinden sigarasını çıkarıp yaktı, o sigarasını içerken ben etrafıma bakıyordum.

Zayıf bir çocuğun bize doğru yürüdüğünü fark ettim, sırtımı aracı kancasına yaslamıştım. Çocuk, Korhan'ın önünde durduktan sonra Korhan'ın elini sıkı ve, "Abim, görünüyorsun," dedi hayranlık dolu gözlerle Korhan'ı izleyerek.

"Sen bu saatte sokakta ne yapıyorsun lan pezevenk?" diye sordu Korhan elini geri çekip sigarayı parmaklarının arasına alırken. "Baban merak edecek."

"Arkadaşlarla mekândaydık, abi, yeni çıktık. Karnımızı doyuralım dedik."

Çocuğun gözleri bana doğru kaydı, bahsettiği arkadaşları restorana girmişti ve ona el kol yapıyorlardı. "Abla kim?"

Çocuğa küçük dişlerini göstererek sırttığım gözlerim küçücük kalıyordu.

Sabah uyandığımda bunları hatırlayacak olursam aynanın önünde kendime yumruk atacağıma emindim. Çocuk güldü, kıvrık saçlarının uçları saç diplerinden daha açık renkteydi, derin gamzeleri yanaklarının iki kısmını da boşluklarla süsledi.

"Abi, abla sarhoş mu?" diye sordu, hâlâ gülüyordu.

Korhan çocuğa dik dik baktı. "Sana ne lan yavaşak?"

"Tamam, abi, bir şey demedim." Çocuk başını önüne eğdi. "Ee sen ne yapıyorsun?"

"Kedimi gezdirmeye çıkardım," dedi Korhan bir anda. Bakışlarını aniden ona doğru döndü, çocuğa bakıyordu. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, ölü küllü yavaşça kaldırıma döküldü. Çocuk birkaç saniye Korhan'ın söylediklerini idrak etmeye çalışır gibi öylece Korhan'a baktı ama sonra söylenen bu şeyin üstünde durmadı. Basket maçları için sözleştikten sonra restorana gitmiş, Korhan da sigarasını yere fırlatıp ayakbaşıyla tabanıyla sigaranın ucunda hâlâ yanan ateşi ezerek tek seferde söndürmüştü.

Arabaya bindiğimizde artık uyku öyle ağır bir şekilde üzerine çök müştü ki aracın içinde hafif tonda çalan şarkının sözlerini takip bile edemiyordum. Araba çok yavaş ilerliyordu, açık duran camdan içeri süzülen rüzgâr bile hafif hafif dokunuyordu tenime. Kollarım buz gibi olmuştu ama yüzyıllardır aranan o huzuru tam şu an yakalamıştım, avuçlamıştım ve kanatıp parçalayana kadar sıkarken tenimin altına sinmesine izin vermiştim.

"İçerisi çok ağır kokuyor," diye fısıldadım.

Korhan burnundan sert bir nefes vererek, "Sarımsak sosuna elanek bandığın için olabilir mi?" diye sordu. Gözlerim aniden açıldı, gözlerimi hızla kırptırdım ve tepki vermek adına bakışlarımı ona doğru çevirdim. Yanağım koltuğa yaslandı.

"Hadi be?"

"Harbiden."

"Niye söylemedin ya?" diye fısıldadım, zordan konuşuyordum resmen. Ağzımın içinde tuhaf bir tat vardı.

"Valla tadından anlamamı bekledim ama hiç garipsemedim biliyor musun?" Gülerken bana baktı. Yanağım koltuğa yapışmış, ağır ağır kırptırdım gözlerimle ona bakıyordum. Duvara çarpmış gibi duraksayan bakışları yüzümde asılı kaldı, araç aniden sarsılınca korkuyla başımı ön cama çevirdim. Neredeyse bir çöp kovasına çarpacaktı.

"Yavaş," diye fısıldadım.

Şarkı değişti, aniden Led Zeppelin'den bir şarkı çalmaya başladığında başım koltuğa yaslı şekilde cansız bir şekilde gülmeye başladım, o kadar halsizdim ki kafamı kaldıracak halim yoktu ama yine de gülüyordum. "Kültür şoku yaşıyorum," diye fısıldadım az önce Müslüm Gürses çalan aracın içinde şimdi çalan Led Zeppelin'e kulak kesilirken.

O da ciddi bir şekilde gülmeye başlamıştı, bir süre sonra şarkıya karşan gülerken çıkardığımız o anlamsız sesler oldu. Kalbimin içinde pişmeye başlayan o şey ruhumun kemiklerinin birbirine doğru sokulmasına, yavaş yavaş kaynamasına neden olmuştu. Korhan'ın varlığının bir alçı olduğunu düşündüm. Yavaşça ruhumu sardığını ve kırılmış ruh kemiklerinin birbirine sokulmasını sağlarken benden bir parça haline geldiğini düşündüm. Bu düşünceyi sarhoşluğun arkasına sakladım, sarhoşluğuma sığdım.

Bir gün kemikler tamamen kaynayınca alçı çıkarılırdı, o da çıkıp gider miydi eğer onu içime kabul etsem?

Kimse ömür boyu kırılmış kemiğini kaynatan bir alçıyla yaşayamazdı. İnmem gereken bir durak vardı, şu an içinde olduğum trenin tekerleklerinin altında parçalanan zaman dolduğunda bu trenden elbette inmek zu-

runda kalacaktım. İneceğim durağı geçmeyi göze alsam bile son durağın bir yerde beni beklediğini biliyordum. Şarkı yavaşça yok olup yerini yine beni şaşırtacak şekilde ağır bir şarkıya bırakırken, çalan şarkının sözlerini hafife fısıldadım.

"Hasretin canında cam kırıkları."

Araç durdu ama şarkı durmadı. Göz kapaklarım yavaşça gözlerimin üstünü örtmeye başladı. Bir şeyin üzerimi örttüğünü fark ettim, buz kesen benim biraz olsun ısınmıştı. Tamdik kokuyu içime doldurdum. Üstümü örtten onun çektiydi. Bir el alımda dolaştı, terleyen alnımı okşadı ve saçları geriye doğru taradı.

Sanki bu gece kökten ve tümden değişimin ilk günüydü.

Alnının üstünde dolaşan elini yakalayıp göğsümün biraz altına, karnımın biraz üstüne yerleştirip sıkıca kavradım, güçlü parmaklarını sıktım. Sesini çıkarmıyordu, kökten ve tümden değişim, diye iç geçirdim içimden. O bunu duymadı.

"Korhan."

"Arjen," dedi narin bir yaranın tene dokunduğu gibi içime dokunarak. "Bana Arjen de."

"Arjen," diye fısıldadım parmağını daha sıkı kavrayıp uykunun kollarına düşerken.

"Çirkin," dediğinde bedenim kasıldı, derin bir nefes aldım. Sanki fısıldadığı bu şey, benim ikinci adımdı ve ben ilk adıma hatırlamıyordum. İşaret parmağını avuçladım, sıktım. İlk kez bu kadar büyük bir güven-sizliğin içinde kendimi güvende hissettim. Farklı zamanlarda açılmış aynı iki yaraydık. Fısıltım bir kanın bedenden çekildiği an kadar sessiz ama hatırlatıyordu:

"İhtilal."

Avut yüreğimi,
Bu ihtilal bir kış ayı kadar soğuk,
Ateşi istiyorum,
Ve avuçlarında kibrit cesetleri.
Önce yak ağzımı, sonra öp beni.

Bir kulaç daha at yangınımda,
Biliyorum, yanacaksın.
Çetin geçen bir kış, avuç yakan bir kar gibi.
Kibritin yanmış ucunu yalayan bir dil,
Yalanlara bakırcı bir ağız gibi.

Avut yüreğimi,
Bu ihtilal bir yılın gibi zehirli,
Ateşi istiyorum,
Ve avuçlarında yangının işleri.
Önce yak kalbimi, sonra durma,
Sev beni.

Karanlıkta yanan ışık,
Işığı altına alan bir karanlık gibi,
Önce dağur,
Biraz büyüt,
Sonra öldür beni.

Bir şafak vakti,
Söküklerime söküklerini yaklaştır,
Önce parçala,
Sonra dik beni.
Biraz sev,
Ve durma, öldür beni.

Cesedimin üstünü cesedinle ört,
Cehennem çok soğuk,
Günahlarını ateşe ver,
Yak cehennemini,
Yak beni,
Yak seni.
Durma, bu kızıl şafak vakti,
Cehennemini sen tutuştur,
Yalanlarıyla yak bizi...

ATEŞİN İHTİLALI
Piyas yazarı J.

5. PERDE Kırık Hale

Benim günahlarım şeytanın boynuna taktığım melek halesinden bir tasmaydı.
Aynanın karşısına geçip oturuyor, karşımda duran kadının gözlerinde şeytanın bileklerinden akattığım cehennem ateşinin ısıltısını izliyordum. Şeytan masumdur. Bileklerini günahlarımın jiletine teslim ederken benim onun kulu olduğumu düşünüyordu fakat boynunda benim kıldığım bir melek halesini tasma olarak taşıyordu.

Meleğin halesi bana aitti.

Ben kendi kendimi karmaktan hiçbir zaman çekinmedim.

Gözlerimi ağır ağır aralamaya çalıştığımda şakaklarıma saplanan ağır o kadar kuvvetliydi ki bir an gözlerimin eriyip beynimin içine aktığını sandım. Esneyerek ağzımı kapadım ve gözlerimi zorla da olsa araladım. Odağıma giren ilk görüntü hemen boynuna sokulduğum adamın boynunda çarpan kalın, mavili yeşilli, içinde yaşam akan o kalın damardı. Kalın damarın atışıyla göz göze geldiğimde bir an duraksadım, kaşlarım çatıldı. Yaşam, burnumun ucundaydı. Sertçe yutkunup hafifçe öksürerek boğazımı temizledikten sonra telaşsız bir şekilde geri çekilip boynuna sığındığım adama baktım. Gökyüzünü kaplayan gri bulutlar aracın içini aydınlatmaya yetmemişti ama onun yüzünü şu an daha net bir şekilde görebiliyordum. Yüzünün hatlarını oluşturan kıvrımlara bakarken bir an göğsüme dolan nefesin kalbimi yaktığını hissettim.

Yüzü hem nasıl bu kadar güzel hem de nasıl bu kadar kusurlu olabiliyordu ki?

Aracın içinde ağır bir koku vardı. Yüzümü ekşitip gözlerimi onun kusurlu güzelliğinden uzaklaştırdım.

"At ölüsü kokuyor burası be," diye homurdandım yavaşça ondan uzaklaşmaya çalışarak. Ona sokulduğum için bedenim iki büklüm olmuştu. Tüm kemiklerim ağrıyordu.

"At ölüsü değil o kokan. Senin ağzın," dedi gözlerini bile açmadan. İrkilerek sırtımı koltuğa yaslayıp ona baktım. Gözleri hâlâ kapalı duruyordu. Kollarını göğsünün üstüne toplayıp sıkı duran yumruklarını gözüme büyük ellerini dirseklerinin kenarlarına yerleştirdi.

"Uyuyor musun uyumuyor musun belli bile değil. Hordak gibisin," diye söyledim huysuz bir sesle.

"Sen kıpır kıpır olana dek ben de uyuyordum." Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kurt falan mı var sende?"

Elimin tersini alnıma koydum. "Başım çatlıyor benim."

"İçine ekmek bandığın sarımsak sosundandır."

Dün gecenin silikleşen izleri zihnimde tekrardan belirince donakaldım. Başımı iki yana sallayarak, "Eve gitmem gerek benim," dedim, sesim pürüzlüydü.

"Gidersin. Acelesi yok."

"Kim demiş acelesi olmadığını ya?"

Korhan gözlerini açıp derin bir nefes aldı. Şu an bana değil, ön cama bakıyordu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Gözleri yavaşça bana döndüğünde etrafı kanlanmış yeşil gözlerinin kucağına düştüm. Gözleri öyle acı bir yeşildi ki içinde yanan ateşin bile rengini o yeşilden aldığı düşünedim. Yeşil alevler gözlerinin haresinin içine kurduğu cehennemine yayılmaya başlamıştı.

"Acelen mi var?" diye sordu sonunda konuştuğunda. Uykulu, erkekce ve tok sesi o kadar seksiydi ki... Düşüncelerimin gittiği yol gitgide daha da karanlığa batıyordu.

"Evet," dedim. "Eve gitmeliyim."

"Leş gibisin," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bu şekilde eve gitmen daha büyük bir sorun yaratmaz mı?"

Duraksadım. Leş gibi sarımsak ve rakı kokuyordum. Dağılmış haldeydim. Anneanneme nasıl bir yalan söylersem endişelenmemesini sağlardı ki? Derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum, nefesi dışarı bırakırken omuzlarım düştü.

"Ne o?" diye sordu. "Hazırlıksız yerden mi yakalandın?"

Duraksadım ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Yeşil rengi yoğunlaşmış gözleri birkaç saniyeliğine beni cehennemine kabul etti. O cehennem o kadar sıcaktı ki gözlerim yalnızca gözlerindeki cehennemle yansımasına bakarken bile yanıyordu. O cehenneme girdiğimi düşünmek bile tüm bedenimin acımasına neden olmuştu. Önüne geleni cayır cayır yakmaktan bir an olsun çekinmeyecek gibi bakıyordu.

Cevap vermedi ama bu sessizlik sanki onun verdiği en doğru cevaptı.

"Eve gideceğim," dedim, kendimden emin göründüğüme emindim ama içimde işler pek de öyle ilerlemiyordu.

"Keyfin biliir," dedi aniden. "Bir şey olursa mesaj atarsın."

Duraksadım. "Ha?"

"Gece telefon numaramı kaydettin," dedi omuz silerek. "Sonra da uzun uzun telefonumu çaldırdın."

"Şaka?"

"Akşam gerçekten kafan güzeldi, Çirkin."

Korhan aracı kullanmaya başladığında aramızda elle tutulur başka bir konuşma geçmedi. İçerideki ağır kokunun çıkması için arabanın camlarını sonuna kadar açmıştı. Gözlerimi ön cama diktim, tek kelime etmeden ileriye, nuna kadar açmıştı. Gözlerimi ön cama diktim, tek kelime etmeden ileriye, alomızda akıp giden yolu izlemeye başladım. Çok zorluk çıkarmamış, aracı evime doğru sürmüştü. Evin yakınlarında arabasından inmek istemediğinden yokuşun başında durmasını rica ettim.

"Sağ ol," dedim kapıya uzanırken.

"Kaçıyor gibisin."

Duraksadım. "Ne alakası var?"

Sessiz kaldı, sadece gözlerimin içine baktı. Sertçe yutkunup arabanın kapısını açtı ve kendimi sokağa bıraktım. Ondaki uzaklaşmak istediğim hislenemezdi, yanındayken kendimi rahat hissediyordum. Kendimi kendi önüne koyup, etrafıma tek tek tuğlalar dizdiğim günler olmuştu; Korhan o tuğlaları devirmeden üstüne tırmanan ve içeri girebilen bir adamdı. Bunun aslında ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım. Yokuşu tırmanırken onun gözlerini sırtımda hissedebilmeme rağmen dönüp arkama bakmadım. Üstüm başım leş gibiydi, bunu anneanneme nasıl açıklayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki şans benden yana davrandı.

Eve girdiğimde anneannem evde değildi. Üst kata nasıl çıkmıştım, üstümdekileri nasıl çıkararak kendimi banyoya atmıştım hiçbir fikrim yoktu. Tek hatırladığım sıcak su ile doldurduğum küvetin içine gömülüşüm, kalbim patlar gibi çarparken tekrar küvetin içinden kalkışım ve sıcak suların

taşıp fayansa dökülüyüdü. İslanmış için koyulaşan kızıl saçlarını ağzılaşp sırtına yapışırken ıslak kırpiklerini kaldırıp tavana baktım. Tenim, sıcak suyun etkisiyle kıpkırmızı olmuştu; bedenimi kaplayan derinin incelmiş, gevşemeye başladığını hissedebiliyordum. Bedenimi tekrar yavaşça suyun içine kaydırıp, dudaklarımı suyun içine gömüldü ama burnum suyun zeyinde, gözlerim ise suyun üstünde duruyordu. Saçlarının küvetin için-deki suyun üstünde yüzdüğünü gördüm, gözlerimi yavaşça yumdum ve kendimi tekrar küvetin dibine bıraktım.

Suyun içinde gözlerimi araladığımda dizlerimi karnıma çekip kafamı suyun yüzeyine çıkarmadan dişlerimi sıktım. Zihnimde kendi sesim yankılanıyordu, sesim bana şunu soruyordu: "Bu adam nereden çıktı?"

Erdem Demirel sınıftan içeri girdiğinde kaşlarını benim isteğim dışında çatıldı. Adam içeri girerken sokağın soğukluğunu sırtına asmıştı sanki. Eğer Antalya'da olduğumuzu bilmesem adamın geldiği yerin gerçekten çok soğuk bir yer olduğunu düşünebilirdim. Ferruh Hoca sanki beklediği şey buymuş gibi ayaklanıp, "Ah, ben de sizi bekliyordum," dedi, yüzündeki aydınlık ifade beni bir anlığına şaşkına uğratmıştı.

Gözlerimi Erdem'e diktim, üstünde uzun boyunu sergileyen dar bir takım elbise vardı, takım elbisenin içine kravat takmamıştı. Dışarıdaki sıcak havaya rağmen nasıl böyle giyinmişti aklımda alıyordu. Ben böyle giyinsem bir köşede fenalık geçirip ölürdüm kesinlikle.

Erdem'in gözleri aniden bana döndüğünde yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissettim, göz göze gelmemiz pek iyi olmamıştı. Sanki tüm dikkatimi ona vermiş onu izliyormuşum gibi hissetmesini hiç istemesem de şu an öyle hissettirdiğinden emindim. Yanaklarının içini dişledim, gözlerimi kaçırmak istedim ama bunu yapmadım. Ona karşı mağlup olmaya niyetim yoktu.

"İs," dedi Ferruh Hoca, gözlerim Erdem'den ayrılıp Ferruh Hoca'ya kaydı ama Erdem'in gözlerinin hâlâ benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yoğun bakışları öyle rahatsız ediciydi ki, "Erdem Bey boş sınıflardan birinde senden sahnelerden birini canlandırmanı istiyor. Ezberinde olan bir kısımış. Kamera kayıtlarında net görüntü olmadığından bir de canlı görmek istemiş."

Bir an gerçekten kaşlarımı alnıma kadar çıkarıp sert bir şekilde çatmak istedim. Her ne kadar egom tüm insanların arasından seçildiğim için okşanmış olsa da bir yanım adamdan aldığı negatif enerji yüzünden ondan olabildiğince uzak durmak istiyordu. Yine de karşı çıkmadım. Tek arzum, içimde

bir şehvete dönüşen tutkum olan tiyatro benim için her şeyin önüne geçebilecek bir değere sahipti. Bir insanın canının bile. Yavaşça oturduğum yerden kalkarken elimdeki kalemi bırakmadım, avucumun içinde sıkıca tutup iki merdiveni tek adımda indim. Yağış'a baktım. Meraklı gözleri bende idi.

"Beni bekle, tamam mı? Unutmadım, çıkışta spor salonuna yazılacağız."

Başını geriye atarken gözlerini devirdi. "Öf ama yal" Ferruh Hoca rahatsız olduğunu belli eden bir homurtu çıkarınca Erdem'in yanından sıyrılıp etrafına örmüş bir sesle.

derece soğuk, duvarları etrafına örmüş bir sesle. Koridora çıktıktan birkaç saniye sonra arkamda kapanan kapının sesi ni duydum ama dönüp o tarafa bakma gereği duymadım. Erdem'in arkamdan ilerlediğini biliyordum, attığı adım sesleri adım seslerimin üstünü örtüyordu. dan bir başkasının attığı adım sesleri adım seslerimin üstünü örtüyordu. Gözlerim pevrete başladı.

boş bir yer aramaya başladım. "Benden rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu erkeksi bir sesle. Adımlarım biraz gibi kesilecek sandım ama bu olmadı, aksine hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettim.

"Tanımadığım biri hakkında hiçbir şey düşünmem, hiçbir şey hissetmem," dedim. gözlerim etrafı taryor, aralık duran kapıları hafifçe açıp sınıfları kontrol etmeye devam ediyordum. Sonunda boş, oldukça küçük bir sınıf bulduğumda içeri girdim. Erdem verdiğim cevabın üzerinde durmamıştı, bunu umursamadım.

"Hangi sahneyi istiyorsun?" diye sordum avucumdaki kalemi parmaklarıma alıp döndürmeye başlarken.

Erdem kaşlarını köşedeki masaya yasladı, kollarını göğsünde toplayıp gözlerini yüzüme dikt. Yanağıma düşen saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Söyleyecek misin?"

"Önce sana sormam gereken birkaç soru var," dedi, ses düzdü.

Sırtımı boş duvara yasladım, parmaklarımda kalemi çevirmeye devam ederken, "Sor," dedim umursamaz bir edayla.

"Sahiden görüldüğün kadar umursamaz mısın, İs?"

Parmaklarımda dönen kalem hareketini durdurdu, tek kaşımı kaldırarak Erdem'e baktım. "Bu seni ne kadar ilgilendiriyor?"

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm büyüdü, o kadar görünmez bir tebessümdü ki mimik yapmak için yapılmış bir hareketti. "İlgilendirmese sormazdım değil mi?"

Ona boş boş baktım.

"Pekâlâ. O halde asla affedemeyeceğin şeyden bahset bana. Yalan mı?"

Güldüm. "Hayır," dedim. "Yalanı neden affetmeyeyim ki?"

"İnsanlar ya da devletler," dedi Gülseren yazıma dilemi.
 "İnsan değilim o zaman?" diye sorubun kışkırttı kalbini -
 kalbini okutmuş.

"Eri sana bir büyük bir yalan söyledim mi?" Çizleri deşerken
min içine bakıyordu. Duvaların yuları karrıda.

Y. M. M.

Abstract

"Mənim, kəllə döşlərim və bən dərmanə əlilərim".
Rəhmətullahı. "Hərəkəti əlilərim".

64) Alaman yaghi bir yaghi kabaliklerin kadinlara benzemiyordu. Bu
Nefis guldun "benim alman mi?" Babama dediyse tullaam. Ya
kim kisi bir alman degil bir kadin."

"Amen, amen!"

Çiri sanici virek berrama aqplannay, bir qekir, terek-san qirana kuy
na vurulmaya berrannay. Çiri virek berrama delevir yaraqa kuy qir
aqlannay, berrannay.

"Hayır," dedim gözlerinin içine bakarak "Benim."

Bir an şifalıdırın girdiğin, girdiğini içine baktığı o an ele vermiş gibi oldu ama ben bana uzattığı ipi tutup kendime doğru çekmedim, omuz çizmeye çalışmadım. Umursamadan, bombacı, canavar girdi de o an ittim, sürdürdüm.

"Yalnızca ödünüzü mu ima ediyorsun?"

"Hayır," diye yalanladım sırtarak. "Ben görüp görebileceğin en güzel kadını."

Onunla yalnızca alay ediyordum. Bir yalançıya nasıl olurda da yalancı olup olmadığını sorardım? Hangi yalançı dürtüst bir şekilde yalancı söylediği itiraf ederdi ki? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Baksana," dedim, gayet eğleniyordum şu anda. "Bazen senin gibi sadece iç boş sorular sorarak karşısındaki kadını etkileyebileceğini sanan bir adamın böyle harika bir oyunu yazabileceğine inanmam geliyor böyle musun?"

"Ne yani?" Alayla güldü. "Benden bir tane daha olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Eminim olsaydı sana benzemezdi," dedim alayla karşılık vererek.

Bir an duraksar gibi oldu ama bu o kadar küçük bir andı ki kayıtları kaldırarak ona baktığım anda ifadesi eski haline geri döndü. "Sanırım yazdığım oyundan çok etkilendin," dedi lafı değiştirmek istiyor gibi.

Aslında etkilendiğim doğrudur. Ondan değil, kaleminden etkilendiğim. Parmaklarımla arasında çevirdiğim kalemin ucunu avucuma bastırıp

“Görmek güçlerinden planelerin konusunu. ‘‘Görmek etkisiyle,’’ dedi
“ama aynı gün aynı günün siyahıya alındı.”

"...birçok insan gine bir şey," dediğinde kızların çabuk ama ona bakmadan
gözleri birbirlerine baktı."

[illegible]

"Bak" dedi pür münâ...
"Bak" dedi bir kâğıt vermişti."

Arat durakodum, gülerim anım gülerim... "Nana ya
kürmüştüğü parçaları açarsan ahihihi açmaya başlasın. Nana ya
sen değil miyim?"

Yüzünde herhangi bir duyguya değışim yaşanmadı, gözlerinin içine bakarak seneye SS'de kalıcı "Benim" değışiminde sizi kurtardı. Ana

Enişim kaldırım. Karşındaki adam duyguların, düşüncelerinin iyi

kanlı ecdadın birine benzemeyen ama aynı zamanda aynı zamanda bir
 neslindeki kadeleri saklayabilmek için tuğlaları yiminin önüne bir
 neslindeki kadeleri saklayabilmek için tuğlaları yiminin önüne bir

"Bir neyse," dedim kaime yanışsa ya tarafaki masaya bırakarak
beni odaya istediğini söyleyecek miyim? Eshere alabildiğün bir sal-

[illegible]

Dudaktan girip bir alaya ya yukarı kaydırırken eliyle sinifın ortasına fırlatıp sırtını yüzüne geçirdi. "Buyurun o halde. Sahne sizin."

"En son emberlediğin kışkırtıcı alahım."

"Sana inanmamı sağla," diye fısıldadım avuçlarının içini açıp yere diz
Sürken. Avuçlarının içinde bayalı bir ayna olduğunu düşündüm. Sahne
Mühürün üstünde kanlı beyaz bir gecelik, parçalanmış avuçlarının

...inde ise etrafı kırıklarla dolu bir aynanın kırılmış camı vardı. Bir an için

"Senin tiriyordun. Yabancı bir gözün beni izlediğini bilmek beni germedi,

...adığım kişinin yanında şu an çok daha özgürdüm. Mania'nın yatağı-

nın yanındaki ahşap, eskimiş komodinin üstünde bir çay tabağının içine yapıştırılmış beyaz, uzun mum yavaşça eriyor, titreyen ateşleyle Mania'nın harabesini aydınlatıyordu.

"Herkes bana senin için yok diyor, gelmeyecek diyor, hiç olmadı oturmuş tüm şüpheleri itip atmak, yere düşürmek ister gibi. Sana inanmamı sağla, Mantus. Sana inanıyorum ama sen sana inanmamı sağla. Sana inanmamı."

Mania'nın acısı o kadar kuvvetliydi ki Mantus ile aralarında neyin geçtiğini, Mantus'un ona ne yaptığını bilmediğim halde sanki onun acısına ortakmışım gibi, ne zaman onun cümleleri benim dudaklarımdan döküle kalbim yanıma başlıyordu.

"Beni kandıran gölgeni al buradan, bana seni ver," diye fısıldadı. "O sen değilsin," dedim, bir an omaklarını avuçlarıma geçirme gereği duyasında yaşıyorduk, ben Mania'yı, harabeye dönmüş bir köşkün önünde de etrafındakileri inandırmaya çalışıyordum. "O sen değilsin. Mantus. Ya."

"Bu kadar yeterli," dedi Erdem bir anda.

İçine yerleştiğim o köşk bir anda köktü, gözlerimi kaldırdığımda kendimi o sınıfın içinde buldum. Sertçe yutkunup Erdem'e baktım, bana değil, projektör perdesine bakıyordu. "Nasıl bu kadar yaşayabiliyorsun?" diye sordu bana bakmadan. Gözlerimi yere diktim, birkaç saniye sessiz kaldım.

"Rol yeteneğimin iyi olduğunu söylerler."

"Yaşamak ve rol yapmak farklı şeyler," dedi. "Sen yaşıyorsun."

"Demek ki yaşamam gerekiyor," dedim ve yavaşça doğrulup kalktım. "Bittiyse çıkıyorum."

Erdem yüzümü inceledi, birkaç saniye yalnızca birbirimizin yüzüne baktık. Bu çok saçmaydı. "Böyle özel şovlara gelemezsiniz, yani izlemek istiyorsanız çalışma saatlerimizde gelip bir köşede izleyebilirsiniz. Bunun dışında bu tekrarlanmayacak." Yanından sıyrılıp geçtim. Hiçbir şey söylemedim. Garip bir ağırlıktı bu. Sanki karanlık bir gölge omuzlarıma oturmuştu. Sırtımı kapalı kapıya yaslayıp koridora baktım, her gün gördüğüm doluluğun aksine bugün koridor çok boştu. Yavaşça doğrulup çıkışa yürüdüm.

Yağış kampüsün bahçesindeydi, sırtını geniş gövdeli ağaca yaslamış, kollarını göğsünün üstüne toparlamıştı. Tek kulağına astığı kulaklıkta çalan şarkı kampüsün diğer ucundan bile duyulabiliyordu. Diğer kulaklık göğsüne doğru sarkmış duruyordu. Beni fark etmedi. Ona doğru yürüdüm,

yanına yaklaştığım anda kulağındaki kulaklığı çıkarıp kendi kulağına takmış. Yüzümü buruşturarak kulaklığı geri çıkarırken gözlerini yüzüme çevirmişti. "Bu saatte ne bu melankoli?" diye homurdandım.

"Dalmışım öyle," dedi sessizce. "Sırtım." "Salona gidiyoruz," dedim kesin bir kararla. "Kaçışın yok. Bugün yazılacak o spor salonuna."

Dudaklarını sarkıttı. "İs, hadi sende o popo varken spora gitmen normal de ben bu çırpı gibi bacaklarımı neden gelmek zorundayım?"

Etini çimdirdim, yüzümü buruşturarak kıvranıp inledi. "Spor sağlıklı olmak için yapmamız gereken bir aktivite. Ne alakası var benim popomla?"

"Ya hadi be oradan, ben bilmiyorum sanki koca götünü eritmek için spor salonu diye tutturduğunu..."

"Hadî oradan ya. Bir kere bendeki Brezilya kalçası, ne anlarsın sen be düz götül!"

Gözlerini yüzüme dikerek homurdandı. "Bebeğim madem Brezilya götün var, neden spor salonuna gidip onu Afrika götüne çevirmeye çalışıyorsun sen?"

Omzuna çarparak yürüdüm. "Beni takip et."

"İs bazen senden ölesiye nefret ediyorum," diye homurdanarak arkamdan yürümeye başladı. Okulun çıkışında mavi bir spor araba vardı, direkt olarak başındaki kişiyi anında tanımışım. Gözlerimi devirerek kaldırıma çıktım. Yağış arkamda söylenerek yürümeye devam ediyordu. "Çağlar parayı arabaya kiralarına veriyor, yemin ederim," diye hayırlılandım. "Şu zamana kadar kiraladığı arabalara verdiği parayla kendine beş altı tane cip alırdı."

"Farklı arabaları kullanmayı seviyor," dedi Yağış kolunu omzuma atıp gözlerini spor arabaya dikerek. "Onun için böylesi daha eğlenceli. Çağlar'ı hep aynı aracın içinde düşünemiyorum, o da kendini düşünemiyor kesin."

"Çağlar'ın otomobillerle olan hayatı da seks hayatına benziyor cidden," diyerek güldüm, Yağış buna kahrkaha attı. "Bir gün ona bineyim, bir gün buna bineyim, yarın şuna bineyim..."

"Sıra yemin ederim," dedi. "Bir gün başımızı belaya sokacak."

"Erken yaşta hala olmak istemiyorum, umarım korunuyordun." Yüzümü buruşturdum. "Düşünsene, belki şu anda gayri meşru bir çocuğu vardır."

"Yok artık," dedi Yağış gülmeye devam ederken.

Çağlar aracın camını indirdi, kafasını dışarı uzattı. Çaldığı ıslığı takip eden sözler şu şekilde olmuştu: "Keyifler yerinde bakıyorum da."

"Seni çekiliştirdiyorduk," dedim yüzümü buruşturup ön kapıyı açarak. Ön holuktan yavaşça arka koltuğa doğru atladım. "Biz spor salonuna ışınla-sana."

"He olur burası he."

"Bak elimde kalırsın," diye söylendim.

"He kalırım he," dedi etrafa bakmaya devam ederken.

"Arkadaşınız spor yapmak istemiyor sanırım," dedi Orkun kaşlarını kaldırarak.

"He istemiyorum he," dedi Yağış, etrafa bakınmaya devam ediyordu. Orkun yavaşça gülüp boğazını temizledikten sonra, "O halde yalnızca siz mi başlıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle. "Arkadaşım da başlıyor."

"He başlıyorum he."

"Kes sesini."

"He kesiyorum he."

Gözlerimi devirdim. Aylık ücretten, giriş ve çıkış saatlerinden, gruplar şeklinde yapılan çalışmalardan konuşup, sonunda anlaştığımızda merdivenleri inmeye başlamıştık ki birinin arkamdan hafifçe ısıklıkla duvarı gibi oldum. Kafamı çevirip salonun içine baktığımda bir ayağım merdivenle basamağında diğeri havada kalmıştı. Baktığım yerde kimse yoktu, yalnızca birinin geçerken siyah eşofmanını ve beyaz havlusunun ucunu görmüştüm.

"Yürüsene kızım," dedi Çağlar omzumdan iterek.

Alt kata indiğimizde kaydımızı yaptırırken tombul saçının hemen yanında dikilen Orkun'un gözleri üçümüzün üstünde dolayıyordu. Çağlar kendi adını soyadını, yaşını ve telefon numarasını verince duraksayıp meraklı gözlerle ona baktım. "Ne var?" diye sordu omzunun üstünden bana bakarak. "Ben de başlıyorum spora."

Ona cins cins baktım. "Bak sapıklık yapmaya geleceksen, hiç gelme."

"Hayır kızım," diye karşı çıktı. "Vücut çalışmaya geleceğim ben."

Tek kaşımı kaldırdım. "Emin misin?"

"Evet," dedi, gözleri üst kata tırmanan merdivenlere kaydı. "Oradaki at gibi hatun var ya, onu kaldırarak çalışacağım," diye fısıldadı.

Ücretleri ödeyip dışarı çıktık. Yağış ve Çağlar araca doğru yürürken bir an için duraksadım. Sırtımda gezindiğini hissettiğim gözlerin varlığı beni rahatsız etmişti, yavaşça salona doğru döndüm. Spor salonunun önünde kimse yoktu, gözlerim yavaşça binanın duvarlarında gezindi. Hemen üst kattaki her yer boydan boya cam olan kısma baktım. İçerideki koşu bandını ve spor aletlerini görebiliyordum, beyaz bir havluyu tekrar görür gibi oldum.

"Hadisene kızım!" diye bağırdı Çağlar. İrkiyerek gözlerimi Çağlar'a çevirdim ve yavaşça arabaya doğru yürümeye başladım.

Saçlarını sınıksa bir atkuyruğu şeklinde topladım. Uzayan kâküllerimi tel bir tokayla tutturup geniş alnımın ortaya çıkmasına neden olurken yüzümü buruşturarak aynaya baktım. İnsanlar alnımın geniş, hatta bayağı açık olduğunu söylüyordu ama ben aynaya baktığımda normal bir alın görüyordum. Belki de ona alıştığım için boyutu bana normal geliyordu... El kremleri ellerimin üstünü nemlendirdikten sonra kuruyan dudaklarımın da niyle ellerimin nemlendiriciyle geçtim.

Üstümde siyah, yarım bir spor atleti altımda siyah bir tayt vardı, tayt normal taytlardan biraz daha dardı ama içindeyken çok rahat hareket edilebiliyordu. Tayt karnımın biraz üstüne kadar çekip beni rahatsız eden o damgağı örtmüştüm. Bu taytın spor için uygun olduğunu biliyordum, çünkü bunu zaten spor ürünleri satan bir mağazadan satın almıştım. Üstümde siyah, kolları losa kapüşonlu bir ceket geçirip fermuarını yukarı kadar çektim. Ceket uzundu, dar taytın toparladığı geniş kalçalarımın bir kısmını örtüyordu. İki kolumu, dar taytın toparladığı geniş kalçalarımın bir kısmını örtüyordu. İki kolumu, dar taytın toparladığı geniş kalçalarımın bir kısmını örtüyordu.

Dün kaydımızı başlattığımız için geç kalmadan bugün başlamak istiyorduk. Spor çantasının içine bir havlu, yedek kıyafetler ve kulaklığımı koyduktan sonra spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp odadan çıktım. Anneannemin "kızarttığı pişinin" kokusunu alabiliyordum ama azmetmek zorundaydım... Aslında geniş kalçalarım problem değildi, aksine güzel bile diyebilirdim ama insanların bakışları bazen bunalmama neden olmuyor desem yalan olurdu.

Spor çantasını omzuma asıp merdivenleri hızlıca inerken anneannem kafasını mutfak kapısından dışarı uzatıp bana baktı. Bakışlarını hissederek hissetmez gözlerim kapıya kaydı. "Hayrola?" dedi sorar gibi, kaşları havaya kalkmıştı. "Yine mi kahvaltı yapmadan çıkacaksın?"

"Spora gidiyorum," dedim omuz silerek. "Şimdi bir şeyler yersem keşsin çıkarırım."

Anneannem elini mutfak önünün önüne silerek mutfaktan çıktı. "Ne sporu bu yahu?"

"Spor salonuna yazıldık biz dün Yağış'la birlikte. Akşam geldiğimden çok yorgundum, o yüzden söylemeyi unuttum. Spordan çıkınca biraz Yağış'la takılırım, çok geç kalmam."

Anneannem kaşlarını çatı. "Durduk yerde icat çıkarıyorsun sen benim başıma. Nereden çıktı bu spor salonu şimdi?"

"Geç bile kaldım," dedim. "Hem sıkışmam hem de biraz kilo vermem gerek."

Başını ild yana salladı. "Mis gibi pişi yapmıştım. Peynirle yeseydin biraz."

* Pişi Mayalı hamurun yağda kızartılması biçiminde yapılan bir tür börek.

Güldüm. "Nuriye Sultan ben ne diyorum sen ne diyorsun, kız? Yanından makas alıp kafanı uzatarak mutfığa baktım. "Dedem nerede?" "Dayın geliyormuş bugün, Marina'ya gitti, dayını bekleyecek." "Tamam, benden önce gelecek olursa benim yerime öp kocacığına." "Nuttum, anneannem kalçama sertçe vurup, "Hadi oradan be, edepsizli" diye söylendi.

Evden çıkıp yokuş aşağı indim, parkın önünden geçerken arada bir köpeğin çenesinin altını yavaşça okşamıştım. Ağzımın kenarından göküp akıyordu, büyük dili dışarıdaydı ve nefes nefese bana bakıyordu. Başının üstünü de biraz okşadıktan sonra doğrulup kalktım. Sırtıma doğru yürümeye başladım. Yağış ve Çağlar'ın direkt olarak spor salonuna geleceğini bildiğimden vakit kaybetmek istemiyordum. Otobüs çok dolu değildi, oturacak yer bulabilmiştim.

Spor salonuna yakın bir durakta inip spor salonunun olduğu kaldırıma da yürümeye başladım. Hemen salonun yanındaki marketten küçük bir sece göz kırptı, herhangi bir bileklik ya da kart gibi bir şey vermesini bekledim ama bunu yapmadı. Üst kata uzanan merdivenleri tırmanıp erkek ve kadınların çalıştığı salona girdim. Salon çok dolu değildi, gerçekten büyük olduğu için şanslıydım. İnsanlarla sıkış tepiş çalışmaktan hoşlanmıyordum. İki kadın koşu bandının üstünde ağır tempoyla yürüyor, bir adam halter kaldırmıyor, birkaç adam da bu açıdan göremediğim aralıkta konuşuyorlardı. Tüm salonun bir duvarını boydan boya kaplayan aynanın önünden geçip dolapların önüne geldim, dolabı açıp çantamın içinden havlumu ve kulaklığımı çıkardım, çantayı dolaba sokup dolabı kapattım.

Tam arkamı dönecekken, "Hazırsan başlayalım," dedi tanıdık bir ses. Olduğum yerde panikle sıçrarken kalbim ağzıma gelmişti. Omzumun üstünden sese doğru döndüğümde görmeyi asla beklemediğim o yüzün sahibi karşımda durmuş, dikkatli gözlerle yüzüme bakıyordu. Lezâ yeşil gözlerinin rengi pencereden vuran güneş ışığı yüzünden çok daha açık görünüyordu. Bir gözünün yeşilli, diğer gözünün yeşilinden daha açıktı, koyu yeşil olan gözünün içinde kahverengi lekeler vardı. Üstünde siyah bir sporcu atleti, altında siyah eşofman vardı ve ensesine yerleştirdiği beyaz havlu kuru görünüyordu.

"Hassiktir!" dedim aniden ona doğru dönüp sırtımı dolaplara yaslayarak. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı, gözleri hâlâ ifadesiz ama son derece dikkatliydi. Donuk bakışlarını yavaşça salonun içine çevirdi, kısaca etrafa göz gezdirip bakışlarını tekrar gözlerime perçinledi. "Spor?" dedi.

Yüzümü buruşturdum, tüm bunlar bir tesadüf olmaktan çıkmaya başlıyacak gibi. "Sen sapık gibi beni mi takip ediyorsun?" diye sordum. Başını yavaşça omzuna düşürdü. Bomboş, ruhsuz gözlerle yüzümü inceledi. Derin bir nefes alarak bakışlarını Korhan'a çevirdim. "Senin amacın ne ya?"

"Hocam," dedi genç kadınlardan biri. Korhan gözlerini benden ayırıp kadına çevirdiğinde bir an donup kaldım. "Dünkü hareketi kaç kez yapmam gerekiyordu?"

"On beş," dedi düz bir sesle. "Üç set."

"Üç tane on beş yani?" diye sordu kadın saf saf. "Evet," dedi Korhan. "Şimdiden çok yüklenme."

Kadın başını sallayıp bizden uzaklaşmaya başladığında Korhan gözlerini tekrar yüzüme çevirmişti. Bir yanardağ gibi sıcak bakan gözleri ifadesiz ören buzların damarlarına ayrılarak çatlamasına neden oluyordu. Yanaklarım ısınmaya başladı. Tenime hücum eden kan bedenimin çayır çayır yanmasına neden olurken sertçe yutkunup kaşlarını çatarak Korhan'a baktım. "Sen spor hocası mısın?"

"Olamaz mıym?"

"Ama bana belirli bir işin olmadığını söyledin."

"Yok zaten," dedi kaşlarını kaldırarak. "Her işi yapıyorum ben."

"Spor hocası olduğuna inanmak istemiyorum," dedim buzun arkasında beliren soğuk bir gölge gibi. Aslında inanıyordum. Belinin incecik olmasına rağmen kolları gerçekten heybetli görünüyordu, çok cılız değildi. Ama onu buradaki diğer ayılarla aynı kefeye de koyamazdım. Garip, güzel bir fiziği vardı. Sporcu atletinin yakası yuvarlak ve biraz açık olduğundan nefes boşluğuna kadar uzanan dikey izini görebiliyordum.

"RESYO mezunu olduğuma, yüzmede birinciliklerim ve derecelerim olduğuna inanmıştın," dedi alay eder gibi. "Bunlara inanıyorsun ama spor hocası olabileceğime inanmıyorsun, öyle mi?"

Ona düz düz baktım, o da aynı şekilde bana bakmaya başlamıştı. Birkaç saniye kendime zaman tanıyıp düşünmeye çalıştım. Antalya çok küçük bir yer değildi, durmadan benim önüme çıkıp durmasına kader falan diyecek bir romantik de değildim, tesadüflere inanırdım ama bu kadar tesadüf insana sinir bozucu gelmeye başlıyordu. Derdinin ne olduğunu anlayamıyordum ama onu derin bir sorguya almak da gelmiyordu içimden.

"Dikilmeye gelmedin umarım," dedi, gözleri yüzümden sınırlarına dokunduğu mayınları patlatacak o ayağın sahibiyim gibi bakıyordu da başlatalım."

"Ben kendim yaparım, bir hocaya ihtiyacım falan yok."

"Daha önce spor yaptın mı?" diye sordu, gözlerindeki boşluğu aradım ama bulamadım.

"Dans ettim," dedim omuz silkerek.

"Başta sana formalite gereği kullanacağın şeyleri nasıl kullanman gerektiğini göstermek zorundayım. Sonra ne halin varsa gör."

"Koşu bandı," dedim ona düz düz bakarak.

Başını olumlu anlamda salladı. "Onunla başlaman gerek zaten. On beş dakika koşu bandı." Sırtını bana dönüp salonun ortasına doğru yürümeye başladı. Ben de arkasından ilerliyordum. Koşu bandı duvarı yürüme camın hemen önünde duruyordu. Dışarıdan gelip geçen insanlar kapıyı biliyordum, insanlar birer karınca boyutundaydı. Koşu bandının üzerine çıktım, Korhan da hemen yanımda dikiliyordu. Koşu bandının üstündeki küçük kırmızı düğmeyi gösterdi. Düğmeyi yavaşça alıp kaldırdı, koşu bandından garip bir ses çıktı ve tüm ayarlar bir anda sıfırlandı.

"Eğer acil bir durum olursa bu kırmızı butonu kaldırman yeterli," dedi gözlerini yüzünden ayırmadan. "Koşu bandı anında duracak."

Başımı salladım.

"Bu taraftaki sayılar yürüyüş için, bu taraftakiler koşu için. Burada ikiden başlıyor, iki kaplumbağalar için, kediler için değil. Sen dört ile başlayacaksın, insanın bir kedi için ideal. Şu artı şeklindeki düğmeye basarak tempoyu yavaşça arttırabilirsin. On beş dakika içinde altıya kadar çıkmaya çalış."

Telefonumu, kulaklığımı, elimdeki su şişesini koştur bandının köşesindeki boşluğa koyduktan sonra üstümdeki ceket çıkardım, havluyu enseme koydum. Korhan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Karnım açıkta kaldığını fark edince bir an gerildim. Korhan karnıma değil, yüzüne bakıyordu ama yine de görmesini istemediğimden taytı biraz daha yukarı çıkarıp, tam izin üstüne çekerek ızı kapattım. Taytın ızı yanı buydu, karnımdaki o şeyi kapatmakta zorlanmıyordum.

Korhan sakince *start* yazan düğmeye bastı, geri sayım başladı. O da gözlerini Korhan'a çevirip telaşsız ama ışığı loş gözlerle ona baktı. O da beni izliyordu. Koşu bandı yavaşça hareket etmeye başladı, ilk yazan düğmeye bastım, ardından yavaşça arttırmaya başlayıp ağır ağır yürütmeye başladım. Korhan hâlâ yanımda dikiliyordu. Sertçe yutkunup gözlerini camdan dışarıya sabitledim, ona bakmak konsantrasyonumu ciddi dere-

*de etkiliyordu. Sanki ona bakarsam dengemi kuramayıp yere pataklanacak,
koşu bandının üstünde kayarak geriye doğru düşecektim. Yavaşça eğildi,
koşu bandının altında bir şey çekerken onun sıcak nefesini kalçalarıma
koşu bandının altında hissettim. Yüzü resmen oranın hizasında duruyordu!
arasında hissettirdi. "On beş dakikayı tamamladığında sayıları yavaşca dü-
Doğrulurken, "On beş kadar düştükten sonra da stop butonuna bas," dedi.
ürmeye başla, ikiye kadar düştükten sonra da stop butonuna bas," dedi
erkeksi bir sesle, "Gözüm üstünde, Kedi."*

[illegible]

"Hocam böyle çok zor oluyordu ama ben bırakmadım. Bana bu kadar emek vermiş hocamı camdaki yansımadan çekip sokaktaki insanlarda gezdirmeye başladım. Baldırlarım yanıyordu, bunun dışında kötü hissettiren bir şeyler daha var-
-...hahahaha vermeye çalışıyordum.

Koşu bandının onuncu dakikasında Korhan'ın dediğini umursamayıp nektele kadar çıkmıştım, hızlı bir şekilde koşar adımlarla yürürken bir anesime sert bir saplak attı. Nefes nefese sağma baktığımda Yağış eşofmanlarını giymiş, olduğu yerde koşuyor gibi zıplıyordu. "N'aber midilli?" diye sordu sirtarak.

"O hareketle olmaz yalnız bu işler," dedim gözlerimi yüzüne dikerek. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, bedenimdaki her şeyin hareket ettiğini hissediyordum şu an. Yağış dudak büzdü. Yan taraftımdaki koşu bandını işaret ederek, "Bin yavrum," dedim, gülüyordum ama dudaklarımı şekillendiren güllüklerin bıçağından damlayan zehir kalbimi öldürüyordu.

Çağlar'ın sesini duyar gibi oldum ama önemsemedim. Yağış, Orkun'un yânlendirmesiyle hemen yanımdaki koşu bandına bindi. Orkun, Korhan'ın bana anlattıklarının aynısını Yağış'a anlatırken on beşinci dakikam dolmak üzereydi. Gözlerim tekrar camdaki yansımaya kaydı, Korhan kenarda oturmuş, hafifçe öne eğilmiş, elindeki oldukça büyük görünen siyah dam-bili tek kolunu kırarak ileri geri hareket ettiriyordu. Her seferinde patla-yacakmış gibi şişen pazılarındaki damarlar dışarı fırlayarak tıpkı ağacın kökleri gibi ince derisinin altında kabanyorlardı; pazılarından yavaşça süzülen teri izledim.

Yağış, "Bu o değil mi?" diye sordu koşu bandının üzerinde Korhan'ın kaplumbağa diye adlandırdığı hızda yürürken.

"Sen sesini kes ve o şeyi biraz hızlandır. O ne öyle ya? Ağır çekime alı-
mı sahne gibi görünüyorsun şu an."

"Valla bu bile hızlı geliyor bana inanır mısın? Ben seçtiğime bile pişman
olan bir insanım."

Göz ucuyla yan tarafıma bakıp camdan çok da belli olmayan o görüntü-
yü daha net görmeye çalıştım. Korhan doğrudan yere bakıyordu, dudakları
hafif aralıktı ve dambılı her göğsüne doğru çekişinde dudaklarını ara-
sından sert bir nefes veriyordu. Büyüleyici.

"O da mı burada spor yapıyormuş?" diye sordu Yağış meraklı meraklı.
"Konuştunuz mu?"

"Hocamış burada," dedim gözlerimi tekrar cama çevirirken.

"Hadi be!" dedi heyecanlı gözlerini yüzüme dikerek. "İyi de o banda çalış-
mıyor muydu?" Yavaşça ona doğru uzanıp hızını aniden arttırdım. Yağış du-
bir hortum gibi genişleyerek kocaman açıldı. Hızlı adımlar atıyor, bir yandan
da, "Durdur lan şunu!" diye bağırıyordu. "Allah! Uçuyorum! İş durdur!"

Önemsemedim, on beş dakikam dolmuş olsa da içimdeki stresi ata-
madığımdan koşma hızına getirip aniden koşmaya başladım. Yağış köşeye
koşu bandının kenarlarına tutunuyor, can çekişir gibi bağırıyordu ama hiç
kimse onu ciddi anlamda önemsemiyordu, çünkü hızı gayet yürünebilir se-
viyede idi...

Koşarken baldırlarımdaki ağrı yavaşça kalçama kadar taşındı, belim
ağrımaya başladı ama bunu önemsemedim. Sanki içimde bir ateş yanıyor-
du, o ateşin içinden zıplayarak geçip bir dilek diliyordum; dilediğim dilek
ateşin içine düşüp yanıyor, kül oluyordu. Ben o dilekten vazgeçiyordum.

Alnımdan sicimle inen ter damlası burnumun ucuna aktı, burnumun
ucunda asılı kaldı; sus çizgime damladığında sertçe yutkunup dudaklarımı
yaladım. Gözlerim camdaki yansıma kaydı. Korhan hâlâ oradaydı, dambılı
diğer eline almış aynı hareketi diğer kolu için yapmaya başlamıştı. Avuç-
larını sıkı, uzun tırnaklarını avuç içlerine batarken tempoyu arttırıp bi-
raz daha hızlı koşmaya başladım. Korhan kafasını kaldırıp cama baktığında
camın çok da berrak olmayan yansımasında göz göze geldik.

"Sen," diye seslendi bana çenesiyle işaret ederek. "Senin on beş daki-
kan doldu ve sana ilk günden koş dememiştin."

Onu duymazdan geldim. Korhan'ın dambılı yere bıraktığını fark ettim,
bana doğru yürüdüğünü cama düşen yansımasından görebiliyordum. Bede-
ninin kasıldı ama bu beni durdurmadı, tırnaklarımı tamamen avucuma ge-
çirip daha hızlı koşmaya başladım. Korhan aniden kırmızı butonu havaya
kaldırdı, koşu bandı öyle seri bir şekilde durdu ki bir an dengemi kaybet-
tim, Korhan dirseğimin altından tutarak düşmemi mani oldu.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki içimde mevsimlerden yazdı, kavruluyor-
dum; nabzım öyle yavaşlamıştı ki bileklerimde kıştı, yavaşça donuyordum.
"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sorduğunda iyiden iyiye geril-
mişti. Dilinin ucunda jilet döndürüyormuş gibi acımasız bir ses tonu kullanarak
önce harfler bileklerini kesiyormuş gibi bilinmedik noktalara ayak bastı. Dirseğimi
onun kolundan kurtarıp ellerimi koşu bandının köşelerine koydum, nefes
nefese yüzüne baktım. "İlk günden bu kadar yüklenirsen ikinci gün hiçbir
şey yapamayacak kadar yorgun olursun."

İkinci gün geleceğimi de nereden çıkartmıştı?
Ensemdeki havluyu boynuma doğru sürttüm, gözlerimin içine bakar-
ken konuşmıyordum. Öyle hızlı nefesler alıyordum ki aldıktan sonra ver-
diğim her nefes bir cevaptan farksızdı. Dudakları bir an yukarı çekilir gibi
oldu ama hızla ifadesi yok oldu. Yüzündeki ize baktım, etrafı kırmızı gibi
duruyordu, sebebini merak ettim ama soracak kadar cesur değildim.

Koşu bandından yavaşça inip havluyu yüzümü kurularken Çağlar he-
men karşıda, bir kilolu dambılı eline almış, dişisini etkillemeye çalışan
Arizona kertenkelesi figürleri sergiliyordu. Kulaklığım ve telefonumu elime
alıp terimi kurulamaya devam ettim.

Korhan, Yağış'ın temposunu arttırıp, "Kaplumbağa mısın sen?" diye
sordu tek kaşını kaldırarak. "Hadi, hareketlen."

Yağış az önce hızlanan koşu bandının daha da hızlanmasıyla, "Yavaş!"
diye çemkirdi, sonra durup Korhan'a cins cins baktı: "Sana neyiniz acaba?"

Göz ucuyla ikisine baktım. Korhan kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Sana diyor neyiniz?"

"Sana ne diyor," diye çevirdim arkadaşımın kurduğu soru cümlesini.

Korhan kaşlarını kaldırmaya devam etti, başını yavaşça sallayıp eliyle hız-
lanmasını işaret etti. "Güvendiğin kurdan bacaklarınsa, basenlerinin gayet
kilo almaya elverişli olduğunu söyleyebilirim. Karpuz yata yata büyür, ha-
reket etmeyen karpuzun pazarda fiyatı fazla olur ama taşımaya da güçtür.
Hadi. Hareketlen."

Yağış duraksadı, bir an koşu bandı ayağının altında hızla kayınca gerçek-
ten düşeceğini düşünüp panikledim ama son anda toparladı. Korhan tekrar
eski oturduğu yere dönüp dambılı eline alırken hemen karşıdaki bisikle-
te bindim, bisikletin pedalını yavaşça çevirmeye başladığımda karşı karşıya
olduğumuz için istemesek bile birbirimize bakarken buluyorduk kendimizi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca çevirdiğim bisiklet pedalı adalelerimin
yanmasına neden olurken Çağlar elinde bir dambilla yavaşça Korhan'a doğ-
ru yaklaştı. Kaşlarını kaldırarak ikisini izliyordum. Korhan, Çağlar'ın ona

yaklaştığını fark edince hareketlerini kesmeden kafasını yavaşça omzuna doğru çevirdi, gözlerini kaldırarak Çağlar'a baktı. Çağlar, Korhan'a doğru eğilip, "O kaç kilo?" diye sordu, gözlerini Korhan'ın elindeki büyük, siyah dambila dikmişti.

"60," dedi Korhan rahat bir şekilde. Dirseğini kırarak dambılı göğsüne doğru çekti, dudaklarından sert bir nefesi dışarı verdi. Çağlar'ın yüzünde aldığı şekli görebiliyordum şu an.

"Tek kolunla mı kaldırıyorsun sen onu?" diye sordu Çağlar.

"Evet."

"Hi, kolay gelsin o zaman sana." Çağlar bana doğru döndü, Korhan kaşlarını kaldırarak Çağlar'a bakarken Çağlar bana doğru yürümeye başlamıştı. Yavaş adımlarla bana doğru yaklaştıkça yüzünün kaybettığı renk pigmentlerini daha net görmeye başlamıştım. Resmen bembeşiz olmuştu. Dudaklarını oynatarak konuştu: "Altıma sıçtım altına."

Gülmek için kendimi sıkarken dibimde bitti, ben pedalı çevirirken devam ediyordum, Çağlar kulağıma doğru eğildiği sırada gözlerim hâlâ Korhan'daydı, o da dambılını kaldırırken bir yandan da bizi izliyordu. Lezî yeşili gözlere yayılan ifade rahatsız ediciydi, güvenilir değildi ve karımsı kramp saplanmasına neden oluyordu.

"Bu herif var ya, geçenlerde bana seni sordu. Yüzündeki mimiği sabit tut, söylediklerimin ne olduğunu anlamasını gebertirim seni. Düz düz bakmaya devam et." Yavaşça çekilip burnunu kaşıdı, tekrar eğilip önüme geçerek Korhan ile göz kontağı kurmama engel oldu. "Seni tanıyıp tanımadığımı sordu, elinde bir çakı bir de elma vardı, çakıyla elma soyuyordu amma ko yayım. Bir ara cidden arabamın lastiğine çakıyı sokacak falan sandım. Bana da sokabilirdi."

Çağlar uzun boylu, spor geçmişli olan bir adamdı. Bir adamdan korkmayacağını, geri durmayacağını bilirdim. Şu an işin dalgasında olduğumu emindim ama onun da Korhan'ı tekinsiz bulduğunun farkındaydım. Hem ne diye beni arkadaşına soruyordu ki? Gözlerime sıcak sudan taşan buhar gibi oturan ifadeyi görmemesi için bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Çağlar ensemdeki havluyu alıp yüzümü sildi. "Nereden tanıyorsun sen bunu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Boş ver," dedim, Çağlar önümde olduğundan şu an onu göremiyordum ama onun ikimizle izlediğini biliyordum. Yağış koşu bandından çıktan immişti, yerdeki pilates topuna oturmuş yerde kendi kendine zıplayıyordu. "Benden bu kadar!" diye bağırırken Çağlar da ben de gözlerimizi ona çevirdik. "Ah çok yoruludum..."

"Pilates topunun üstünde zıplayarak oyun oynuyorsun yarım saat," diye homurdandım.

"Oyun oynayarak da kalori yakılır bir kere."

Gösterimi devirip bisikletten indim. "İlk günden çok yormamak lazım," dedim yorgun bir sesle. "Ben duş alıp giyineceğim, siz de duş alın bence."

Dolaptan kıyafetlerimi aldım. Yağış arkamdan duş kabinlerinin olduğu kısıma yürürken pek konuşmadık, her ne kadar Yağış hiçbir şey yapmamış olsa da ikimiz de yorgun hissediyorduk. Hızlı bir duş alıp üstümü giyindikten sonra saçlarımın suyunu lavaboya sıkıp çantanın içine attığım küçük bir tıraşla saçlarımı hızlıca taradım, ardından omuzlarıma saldı. Altımda dizleri yurtık lacivert bir kot, üstümde siyah askılı tişörtle salonun içine çıkıyordum Korhan hâlâ aynı yerde ağırlık kaldırmaya devam ediyordu. Sırtımda Korhan'ın renkli duvara yaslayıp karşımdaki aynaya baktım, Yağış'ın çıkmasını beklerken aynadaki yorgun yansıma izliyordum. Korhan elindeki ağırlığı bir köşeye bırakıp yavaşça ayağa kalktı, yanıma gelip gözlerini yüzüme gezdirdi. Bir an duraksadı.

"Şampuanın güzel kokuyor."

Kafamı kaldırdım, dalgın gözlerim gözleriyle bir noktada birleşti, seslice ona baktım. Gözleri artık ıslak saçlarımda geziniyordu. Yanaklarımdan ısındığını hissettim. Şimdi dönüp ona hâlâ Dalin kullandığımı söylesem, benimle dalga geçer miydi? Kokusundan ayırt edemiyor muydu?

"Evet," diye geçiştirdim. "Güzeldir."

Gözlerini yüzüme indirdiğini hissettim ama bu kez ona bakmadım. "Sana pek uymuyor bu koku. Güzel ya, ondan."

"Çirkin bulduğun biriyle neden muhatap olup duruyorsun o zaman?" diye sordum, sesim umursamaz çıkmıştı ama aslında umursuyordum. Ona karşı hep soğuk durmaya çalışıyordum, aslında bu insanlara olan genel duruşumdum. Buzun üstüne kazıyordum kelimeleri, bir buz benim yerime kelimelerimi okuyordu.

"Belki çirkinleri beğeniyorum ben," dedi çivi gibi bir sesle.

"Git başka bir çirkinle ilgilen o zaman." Doğrudum, tam yürüyecektim ki bileğimi tutarak beni durdurdu. Terli, sıcak ve nabzının deli gibi attığı avucu bileğime öyle bir baskı uyguluyordu ki zihnim tekrar uğuldamaya başlamıştı. "Senden çirkinini bulamadım," dedi, sesi erkeksişti.

Nabızım kulağımda çarpıyordu. Bileğimi çekerek onun güçlü avuçlarından kurtarıp ona cins cins baktım. Yağış'ın bize doğru yaklaştığını fark ettiğimde bakışlarım kısaca Yağış'a kaydı. Yağış kaşlarını çatıp, "Ne oldu?" diye fısıldadı, hatta fısıldamamış, yalnızca dudaklarını hareket ettirmişti.

Hızla sırtımı dönüp salondan çıkarak merdivenleri inmeye başladım. Yağış arkamdan bana yetişmeye çalışırken bir yandan da, "Ne oldu ya? Bir şey mi dedi?" diye bağırıyordu. Çağlar ikimizden önce duşunu alıp giyin-

miş, çoktan arabasına binip bizi beklemeye başlamıştı bile. Bugün de aynı da başka bir araba vardı. Arka koltuğun kapısını hızlıca açıp araca bindim. Yağış da arkamdan arabaya bindi. Çaglar kızık aynasından kavganı baka dıracak bana baktı, saçları hâlâ ıslaktı, saçlarının dökülen dökülen dövmelemlerinin üzerine gözyaşı yolları döşüyordu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Yağış meraklı gözle zümû izlerken.

"Hiçbir şey olmadı, bir şeyi de uzatma. Öyle havadan sudan konuşuyorduk işte."

Gözlerini devirip kafasını koltuğa yasladı, ayaklarını ön sürücü koltuğuna doğru uzattı. Spor ayakkabılarıyla Çağlar'ın kafasını şoklayarak arabayı bir kebabçıya," diye homurdandı.

Çağlar direksiyonu kırıp park alanından çıkarken, "O adamın olayı ne ya?" diye sordu dikiz aynasından bize bakarak. "Yemin ederim kolum kadar beli var, incecik, o beliyle nasıl kaldırıbiliyor oğlum o 60 kilo şeyti illi de çek koluyla. O şeyi kaldırmır kesin altına sıçtı var ya, cool pezevenk ben çok korkuttu."

"Kıskandın mı?" diye sordu Yağış, spor ayakkabısıyla bir kez daha Çalılar'ın kafasını dürttü.

"Lan çek şu ayağını ya," diye homurdandı Çağlar. "Ne kışkırtıyorsun lan? Benim dövmelerimle kapışamaz bile onun dövmeleri. Hem ben biliyorum onu, bizim mekânda gördüm."

"Dövmeleri kapıyamaz belki ama kasları kapışır," dedi Yağcı ardından göz ucuyla bana baktı. "Elbette görmüşsündür, orada çalışıyor."

"Sen nereden biliyorsun bunu?" Çağlar duraksadı. "Harbiden, o her şeyi seni nereden tanıyor, Bozuk Salça?" Çağlar'ın gözleri dikiz aynasından baktı doğru kaydı. "Bana hiç tekin gelmedi o."

"Konu neden dönüp dolaşıp şu adama geliyor ya?" diye sordum usta saçlarını karıştırırken. "Gerçekten kabak tadı verdi."

Çağlar ana caddeye çıkarken, "Yüzünüz gördünüz mü?" diye sordu aniden. Konforlu koltuğun içinden bir anda dikenler sırtına uzanıp batıyordu. Kaynar su içtiğimizde nasıl fokurdarsa midemizi, aynı şekilde şu an fokurdadığını hissedebiliyordum. "Nefes başludunuz aşağı inen şey de diliniz izliyd galiba. Kanım dondu görünce. O dikizi izli nereye kadar iniyor merak ettim anasını sayatım. Ciddi bir kalp ameliyatı falan mı oldu desem, kalp ameliyatı için senî oradan kesmeye başlamazlar."

Yağış, "Ben de dikkat ettim ama... Ya boş ver, hem bize ne ya," diye geçiştirmeye çalıştı.

"Yüzündeki de yanık iziydi galiba, yanığın içinde büyük bir dikiz vardı. Fark etmesin diye yüzüne bakarken ize bakmadım ama ağırlık çab-

...den yan oturuyordu ya, görünüyordu bayağı yanağı. Yakışıklı herif aslında, bayağı çekici ama o iz nasıl oldu merak ettim. Başı belaya falan mı girdi acaba? Çığlar tek eliyle sakallarını kaşdı. "Yazık lan,"

[illegible]

"Neden yazık dedin ki?" diye sordum bir anda. "Neden yazık dedin ki?" diye sordum bir anda. "Neden yazık dedin ki?" diye sordum bir anda.

Çağlar'ın yüzüne baktım. "Sırf o yanlış anladı diye..."

... diye sordum, sesim sert çıkmıştı. Sanık dilimin ucundaki kemik
... ve dilim gergin bir yay gibi bir bir hepsini Çağlar'a sap-
... bir insana dönüp yazık

...Neye yazık? Yüzünde sivilce olan bir insana dönüp yazık
...herhangi bir iz olan birine de diyemezsin."

demiyorsan, yüzünde herhaligüçten bir şeyler yazıyor. Neden bu kadar gerildin ki? Ben kötü anlamda söylemedim. Sadece, "Neden bu kadar gerildini merak ettim yalnızca"

...sana ne, ne geldiyse geldi başına. Seni ne ilgilendiriyor bu durum?"

...bağrdım elimde olmadan. "Sivilceli bir insana grip bulağına ne g
...sıkı diyemiyorsanız, yüzünde iz olan insana da bunu yapamazsı
...saba ne dedi de çıktı, ne sürdü de çıktı, de-

Ah yazık, sivilcesi çıkmış acaba ne yedi de çıktı, ne sürdü de çıktı, de... Sivilcenin içinden irin akar, saf pisliktir. Yanık izi hissizliktir."

Öyle büyük bir sessizlik yaşandı ki o an neden böyle bir tepki verdiğimi anlamamıştım. Onun yüzü bir ormansa, yanağındaki iz yanmış

Yandı diye ağaç olmaz mıydı artık hiçbir ağaç? O tek bir ağaçla ağacı. Yandı diye ağaç olmaz mıydı artık hiçbir ağaç? O tek bir ağaçla ağacı. Yandı diye ağaç olmaz mıydı artık hiçbir ağaç? O tek bir ağaçla ağacı.

an olandı. Tırnaklarımı avucuma basuriken, ben burda ağladım,
fısıldadım. ... Yaşlı Çabı'ın kolunu sıkarak buna

Çağlar karşı çıkacak gibi olsa da Yağış, Çağlar'ın kolunu sıkarak buna

... çıkarken hiçbir şey söylemedim. Aracın kapısını yavaşça kapat-

...mıydı? Kaldırımda sakince yürümeye başladım.

...nı bize sancılı bir karın veriyorsa bir insan daha yaratıyor, o insan
...n ona verdiği yetenekleri kullanarak bir ilaç buluyordu. Bu dünya-

si olmayan bir hastalığın var olduğuna inanmıyordum. Tanrı oranın ucuna oturmuştu belki, belki güneşi avuçlarının arasında tıp-

isket gibi çeviriyordu; bekliyordu, verdiği gücün kullanılabileceği
nasıl bekliyordu. Biliyordum, bir yüzü değiştirmek gerçekten ko-

nesini bekliyordum. Biliyordum, bir yüzü değiştirmek gerçekten ko-

laydı, cebinde paran varsa bu yalnızca bir çocuk oyuncaydı; ama değildi yüzünün altında öyle bir iz vardı ki suratının derisinin üstüne beş parmak bile diktirsen, o iz ile yaşamaya mahkûmdun. Aslında Çağlar'a değil, bana dime kızmıştım. Diğer insanlar gibi düşünmediğimden, Çağlar'a değil, bana cevap verip tüm insanların ağzını dikemediğimden kendime kıyordum, o koca ağızları eleştirmekten, yargulamaktan ve iftira atmaktan başta bir şey biliyor muydu acaba?

Gözlerim yerdeydi, biri aniden omzuma çarpışında hissettiğim acı ile yüzümü buruşturdum. Başımı omzuma doğru çevirip hissettiğim acı ile baktım. Kız, koyu kumral saçlarını eliyle arkaya doğru itip gözlerini indirmeye bakıyordu. Benden birkaç santim uzundu, çelimsiz görünüyordu. "Öyle ne bak?" dedim sert bir sesle. "Göremeyeceğin kadar küçük değilim." "Üstüne bak?" dedim sert bir sesle. "Göremeyeceğin kadar küçük değilim." "Üstüne bak?" dedim sert bir sesle. "Göremeyeceğin kadar küçük değilim."

"Konuşabiliyor musun sen hâlâ ya?" diye sordu kız, sesindekinden daha az. "Kadar barırdı ki. Duraksadım. Kıza dikkatlice baktım, onu kesinlikle aklımdan çıkarmıyordum."

"Aynı lisedeydik," dedi sırtarak. "Yediğin bokları bilmediğim anormal olurdu değil mi? Konservatuar okuyormuşsun, yüzüzlükte sinir tanımıyorsun değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kızım, git işine, bela aranma." "Gerçekten söyledikleri kadar kötü kalpli misin onu merak ediyorum," dedi kız bana doğru dönüp elini beline koyarken. Kızın teninden yoğun bir sigara kokusu geliyordu. Kıza doğru dönme gereği duymadım, omzumun üstünden kıza bomboş gözlerle bakmaya devam ettim. Artık o kadar ciddiyet alamıyordum ki bu kadar boş vermiş olmama ben bile anlam veremiyordum.

"O kıza bunu gerçekten yaptın mı?" diye sordu. Bana acıyan gözlerle bakıyordu ama o gözlerde acımanın dışında somut bir yargı vardı. Elini uzatsam, parmaklarımı gözlerine daldırısam o yargıya hımsaklarımı geçirebilirdim. O kadar oradaydı ki onu yok sayamıyordum. Bunu saklayamıyordum. "Onu ittin mi?"

"Yapmadım desem inanacak mısın?" diye sordum bomboş bir sesle. Bir an duraksar gibi olduğunu gördüm. Gözlerimi gözlerine diktim, ona öyle kararlı, öyle dikkatli gözlerle bakıyordum ki bir an gerçekten bula katlanamayıp gözlerini gözlerimden ayırdı. "Senin gibi bir şeytana inanacak değilim." Gözlerini gözlerime tekrar çevirdiğinde o gözlerinde gördüğüm yargı ya da acıma değil, direkt olarak korkuydu. "Özge senin yüzünden neler yaşadı, bir fikrin var mı? Kardeşin senin yüzünden öldüğünde Özge'nin neler yaşadığından haberin var mı senin?"

"Yok," dedim omuz silerek. "Git teselli ver o zaman."

Kızın dişlerini sıkıştığını gördüm. "Sen korkunç bir insansın. O zamanlar seni gördüğümde imrendim, harika bir oyuncu olacağını düşünürdüm."

ama şimdi sana baktığımda gerçekten bir oyuncu görüyorum. Ama harika değil. Sen bir oyuncusun. Sen oyuncu olabilmek için birini öldürdün!" Durdu ve sonra fısıldadı: "Şeytanın sol kolusun."

"Ee?"

"Ve arsızsın da."

"Hım," dedim çenemi sıvazlayarak. "Peki ya sonra? Başka neyim?" Bana gözlerini dikerek baktı ama ben onun aksine ona yapmacık bir gülümsemeyle bakıyordum. Çantamın ön gözünden sigara paketimi çıkarıp hemen yanımdan geçen yaşlı kadına yol vermek için karşımdaki kızın üstüne doğru yürüdüm. Kız geriledi, gözlerini yüzüme dikip hareketlerimi analiz etmeye kaldığı yerden devam etti. Dudaklarının arasına yerleştirdiğim sigarayı dudaklarını açıp kapatarak hareket ettirip kaşlarını kaldırdım. "O kadar ucuz görünüyorsun ki," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu umursamazlığının tek sebebi var; o da arsızlığın."

"Böyle altı boş, içimde yaprak oynatmayan hakaretleri savurmaya devam mı edeceksin yoksa siktir olup gidecek misin onu merak ediyorum. Benim işim yok, sorun değil, beklerim."

"Elbet vazgeçeceksin ve bir gün tıpkı depreme maruz kalmış bir bina gibi çöküp kendi enkazının altında kalacaksın."

"Çok fazla kurguya bağlı aşk romanı okuyup, üç dört sezon daha fazla ekranda kalabilmek için klişeyi beşe ona katlayan yaz dizileri izliyorsun." Yüzüme karman çorman bir ifadeyle baktığında şu an söylediklerimden hiçbir şey anlamadığını net bir şekilde görebiliyordum. Sigaramın ucunu yakıp zehri içime doldurdum. Kararlı bir şekilde bir adım daha atarak onun dibine kadar girdim. "Bana edecek bir hakaretin var mı, yoksa artık yolu muza devam mı edelim?"

"Zavalısın," dedi, sesi tam şu anda gerçekten titriyordu. "Annen ve baban senden utanıyor oimalı!"

Belki bunu asla yapmayacaktım. Ateşin izin verdiği şeyler vardı. Parmaklarının arasında duran sigarayı aniden kızın soluk borusunun biraz aşağısına bastırduğumda kızın dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte kaldırımda yürüyen kalabalığın gözleri üzerimize döndü. "Hava mı daha serttir yoksa kendini en tepeden yere attığın, çakıldığın zemin mi?" Kız acı içinde yüzünü buruştururken ona biraz daha yaklaştım. "Cevap veriyorum," diye fısıldadım şeytandan kiraladığım ateşler içindeki sahnenin ortasında. "Sigaramı söndürmek için çok kül tablası kırdım ama o kül tablasını duvara fırlatıldığında kül tablası hiç kırılmadı, demek ki neymiş? Sigaram daha sertmiş."

Etrafımızdaki insanların hayret dolu bakışlarına aldınış etmedim. Çoğu gözün sahibi ne olduğunu anlayamamıştı ama karşımdaki kızın boğazına

oyuk gibi iz bırakan sigaramın ateşi sönmemişti. Sigaramı dudaklarımdan arasına yerleştirirken kıza doğru eğildim. Öyle büyük bir acı çekiyordum ki kalktı. "Seni tanımayan birinin karşısına geçip hakaret etmek alayla ya da lanıp o sık benim bu sık senin zıplayarak zevk çığlığı atmaya benzemiyor" diye fısıldadım. "Ve inan bana sen benden daha küçük durumdasın, çünkü seni tanımayan, adını dahi bilmeyen bir kadının ilse hayatından, gücünden ayrıntıyı o kadından daha iyi biliyor, takip ediyorsun. Acidim."

"Orada ne oluyor?" dedi orta yaşlarda bir kadın. "Nesi var onun?" Kızını kaldırıp nefret ile harmanlanmış korku dolu gözlerle bana baktı. Sigaramın dumanını usul usul kızın yüzüne doğru üfledim.

"Hey, siz kavgı falan mı ediyorsunuz? Ona vurdun mu?" "He vurdum, abla, polis çağır," diye söyledim. "Duyar mı kastyorum bas bas bağıracak? Sana ne?"

Kadın aniden bana doğru döndü. Ben kızın bana saldırmasını, kızla dövüşmeyi bekliyordum ama teyzemiz kızdan önce davranacağına benziyordu. "Münasebetsiz!" diye bağırdı beni işaret ederek. "Yol ortasında kabadaylık mı taşıyorsun el âleme sen? Şu saçlara, şu tipe bir bak!"

"Ne varmış saçında ve tipte?" Kaşlarını kaldırıp sigarayı baş ve işaret parmağımın arasına alarak tuttum. "Ne oluyor, sen neden çıakıyorsun şu an?"

"Boymış saçlarını kırmızıya, şu giyime kuşama bak! Edep kalmadı edep!" Kadın üstüne yürüdü, diğer kız kenara çekilmiş, eli boğazında yalnızca izliyordu. Bir tepki vermemesi beni şaşırtmıştı ama şu an sinirlerimin tepeme çıkmasına neden olan tek şey şu karşımda kendi kendine kahran hıncı kalıklı karıydı. Kaşlarını çatıp sigarayı dudaklarının arasında yerleştirdim. "Hareketlere bak! Umursamıyor tavırları sergiliyor bir deli"

"Umursamıyor olduğum için olabilir mi acaba?" diye mırıldandım. Ardından sigaranın dumanını burnumdan verirken, "Ya bir şey soracağım sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "Şu sabah kuşağı programlarında kamera arkasında eline yirmi lira verilip, izleyici koltuğuna oturularak gelene geçene sallayan teyzelere benziyorsun şu an."

Kadın dibime kadar geldi, koyu kahverengi gözlerinden ateş püskürtüyordu. Onu ne kadar kızdırdığımı görebiliyordum, sigaramın uzayan ölmüş külünü yere silkip göz kırparak başımı salladım. "Ne o beni mi döveceksin?" diye sordum, sesim öyle tehlikeli bir tınıda çıkmıştı ki kadının yüzündeki o ifade bir an yığılır gibi oldu.

"Sana anan terbiyeyi verememiş, ben mi vereyim burada?" Bağıranak söylediği nabsızın tekrar hızlanmasına neden oldu. Alt dudakımı ısırıp

hıncı kadına doğru atılacaktım ki biri bileğimden yakalayıp beni geriye doğru çekti. Kendimi öne doğru iterek bileğimi tutan güçlü elden kurtulmaya çalıştım. Kadın ırkıldı. "Sana ne benim annemden? Sen git kendi içinden çıkardığına analık yap da herkes ana nasıl olurmuş görsün o zaman!" diye bağırdım, gözüm resmen dönmüştü. Eğer o el bileğimi bıraksa, karşımdaki kadının yaşını önemsemeden kadını parçalayabilirdim.

"Terbiyesiz!" diye bağırdı kadın. "Senden şikâyetçi olacağım!" "Hadî lan oradan, olmazsan en adi o..." "Şşh!" diyerek susturdu biri beni, ardından bileğimi tutan el aniden bir yılan gibi belime dolandı. O güçlü yılan belimi sıkıca kavrakken soluğumun kesileceğini sandım. Kelimeler ağzımın halkasına takılıp geriye doğru devriliyordu, dişimi dilime batırdım ve gözlerimi yumdum. Bacaklarımı belimin yakalanmasını etkisiyle havaya kalktı. Çırpındım, güçlü koldan kurtulamayacağımı anlayınca bacaklarımı serbest bıraktım.

"Bırak beni ılan ayrı!" diye bağırdım şiddetle. "Kavgı ayıracağım diye oramı buramı mı eliyorsun?" "Oramı buramı ellemek elbette isterim, Çirkin," dedi o tanıdık ses. Kuşağıma doğru dökülen sıcak nefesin içinden kayan bir fısıltıyı animsatan sesin sahibini gerçekten tanıyordum. Bedenim aniden bir buz kütesine dönmüştü. Hareketlerim öyle hızlı bir şekilde dondu ki karşımdaki kadın arkasını dönüp homurdanarak yürümeye başladığında hâlâ aynı şekilde karşıya bakıyordum ve onun kucagındaydım.

Kalabalık sanki hiçbir şey olmamış gibi dağıldı. O kız hâlâ oradaydı ama şu an bizden daha uzak bir köşede dikiliyordu. Bakışları üzerimizdeydi, onu umursamadım. Korhan beni yavaşça yere bıraktı, ona doğru dönüp di, onu umursamadım. Korhan beni yavaşça yere bıraktı, ona doğru dönüp kocaman olmuş gözlerle yüzüne baktım. Spor salonunda olması gerekmiyormuydu? Allak bullak olmuş ifadem beni ele verirken, "Antreye çıktım," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sonra da miyavlama seslerini duydum." Kafasını omzuna doğru düşürdü. "Boş zamanlarında başka hayvan türleriyle dövüş mü yapıyorsun sen? Yabancı sokak kedisi seni."

"Ya kes bel!" diye homurdanıp kıza yandan ters bir bakış attım. Yere düşen sigaram hâlâ yanıyordu ama ateş çoktan izmarit'in dibine kadar gelmişti. Sinirle sigaranın üstüne bastım, kızın gözlerinin içine bakarak sigarayı acımasızca çiğneyip, ezdim. Onu da tıpkı bu sigarayı ezdiğim gibi ezmekeyi istiyordum.

Korhan kaşlarını kaldırdı. Gözleri bakışlarımı takip ederek kıza doğru kayd, kız Korhan'ın da ona baktığını fark edince olduğu yerde ırkılarak bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. Kızın eli hâlâ boğazında durduğundan Korhan, "Sen o kıızı gırtlakladın mı?" diye sordu, sesi sanki normal bir şey soruyormuş gibi rahattı.

"Hayır," dedim omuz silkererek. "Gırtlığına sigara bastım." Yeşil gözlerinin aynasında parıldayan ateş beni

ateşin aynıysdı. Onun gözlerinde kendi öfkemi, kendi kontrolsüzlüğü, umursamadan herkesin varlığını üstüne bir sünger çekerek birbirinin gözlerinin içine baktık. Göz bebeklerinin tıpkı uyuturucusunu almayı hapını dilinin üstüne koyup sodayla yutarak daha seri bir şekilde patlayış gözlerinin rengini göz bebeklerine öten o bağımlı gibi.

"Gırtlığına bastın," diye tekrar etti beni, sesi tehlikeli boyuttaydı.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. Bir yırtıcıdan farkımdım, döngü kuzan ya da herhangi birinin boynunu dişlerimle parçalayabilir, kopan boynunu bir köşeye fırlatırken damarlarını küklerime içi olarak ayrıştırırdım. Şüpheci benimle bir derdi olan herkese vıdancım bir an olsun sırtımdan buz yayabilirdim. Aciz kanını taşıyan damarlarıyla küçük kukle oynatabilirdim.

Başını yavaşça salladı. Gözlerimi devirip ona sırtımı döndüm. Kaba balığın içinde umursamaz bir tavırla, hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Korhan'ın arkamdan geldiğini fark ettim ama bu beni durdurmadı, hatta adımlarımı bile yavaşlatmadı. Ara bir sokağa girdiğimizde aniden ona döndüm, mesafemin ne kadar az olduğunu ona doğru burun buruna geldiğimizde anlayabilmiştim. Kafamı kaldırıp benden oldukça uzun olan bu adama baktım. Gözlerini indirip bana baktı. Elimini onun iki göğsünün ortasına bastırıp yavaşça iterken gözleri yüzünden ayrılarak göğsüne koyduğum elime kaydı. Birkaç santim geri gimesini sağladım, sonra tam elimi göğsünden çekecektim ki onun göğsünde duran elimi ince bileğini sertçe kavradı. Yeşil gözler yavaşça gözlerime tırmadı, gözlerine karanlık çıkmıştı.

Gözlerimi gözlerine diktim, dudaklarımı aralanacak gibi oldu ama du-raksayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Olduğumuz sokak bomboştu, da-rdı, sanki unutulmuş, silinmiş gibi ıssızdı ama hemen onun arkasında kalan caddeден gelen korna ve araba seferinil duyabiliyordum. Bir de kendil ka-binden yükselen o ses duyuyordum. Öyle sinir bozucu bir görüntüyle pa-riyorduk ki damarlarıma çaktığı sinyallerle damarlarım da kaskatı kesilmişti.

"Her yerde karşıma çıkmaktan vazgeç," dedim kuru bir öfkeyle, her ne kadar sınırlı olsam da sesim zayıf çıkmıştı.

"Benim karşıma çıkan sensin," dedi, sesi öyle sakındı ki bazen beni oona takip ettiğime inandırıyordu.

"Gittiğim her yerde olan sensin."

"Gittiğin her yerde beni arayan sensin," dedi aniden. Eğer bana bir toluğolan, böyle bir etki yaratmazdı, bundan emindim.

"Gittigin her yerde beni arayan sensin," dedi aniden. Eğer bana bir to-
lyordum.
kar atmış olsaydı böyle bir etki yaratmazdı, bundan emindim.
Ona böylece bakakaldığımda yüzünde tek bir değişim dahi yaşanmadan
Ona devam ediyordum. Bana karmakarsık hissettirdiği için onu
...hic düşünmeden yapabilirdim.

[illegible]

"Yalanladım," dedi, harfleri düğünceyle okudurebilirdim. Evet, yalanladım ama benden bu istediğini alamayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Elimi hırsla çekerek bileğimi o güçlü parmaklarının hapsinden kurtardım.

Yalanlamak zorunda değildim. Geri şekildim. Onun gözlerinin içine bakarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Arkamı dönüp hızla uzaklaşmaya başladım. Bundan başka bir çarem yokmuş gibi hissediyordum. Onun etrafında olmamalydım, belki de olmalıydım. Bunu oturup uzun uzadıya düşünmem gereki.

Çünkü onun gölgesi beni korkutmaya başlamıştı.

İçinde rehlin kaldığım geçmişin tavanı üzerime çıktığında ben içimde başlattığım yangını yanıma yaklaştan herkese sıçratmaya yemin etmişim. Kendimi cennette girişin yasaklandığı bir oda gibi hissediyordum. İyiliğin ortadım! Cennette girişin yasaklandığı bir oda gibi hissediyordum. İyiliğin ortadım! Cennette girişin yasaklandığı bir oda gibi hissediyordum.

"Bu bilyeler Kıyas abine ait," dedi anneannem fileti poşetin içindeki renge-
renk bilyeleri yavaşça sallayarak. Filenin delikleri o kadar dardı ki o güzel
bilyeler düşüp dağılacak diye yüreğim ağzıma gelmişti.

Abi kelimesi Kıyas ve benim aramızda çekilmiş kalın bir çizgi, sınırdı. Haftamda sılık bile olsa bazı gölgeler vardı ve bu gölgeler üzerime çöktüğünde ruhum boğulmaya başlıyordu. Bazen küçücük yaşma rağmen ölümün enşesinde olduğumu hissederdim. Anneanneme baktım. Permalı saçlarının uçları diplerinden daha açık renkliydi. Dilim henüz bir şeyleri pşiremediğinden ona anneanne diyemiyor, an an ya da anna diyordum.

"Kıyas abim oynamama izin verir mi, an an?"

Anneannem eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Alnımdaki sıcaklığı dudaklarıyla ölçer, ateşim olup olmadığını bu şekilde anlardı.

"Kıyas abin az önce okuldan geldi. Alt kattaki komşunun oğluydu dersler hakkında konuşuyorlar. Gelsin, izin alırsın ve beraber oynarsınız tamam mı benim güzel suratlım?"

Başımı yavaşça salladım. Bilyelerden gözümü ayıramıyordum. Anneannem bilye filesini elime uzatınca heyecanla uzanıp filenin ucunu tuttum. "Bak Kıyas abin için çok kıymetli bu bilyeler. İzin almadan açma. Ben şimdiki pazara gidiyorum. Kızıma kiraz alacağım, akşam kirazdan küpe yapacak kendine. Tamam mı? Uslu dur, Kıyas abini üzme."

"Tamam anna."

Anneannemin evden çıktığını uzun, dar koridorun hemen sonundaki oturma odası kapı çarptığında anlamıştım. Filelerin içinde parıldayan bilyelere kocaman gözlerle bakarken akan burnumu çektim. Yaz aylarında bile burnumun ağzı oluyordu. Henüz yaz ayında değildik ama okulların tatiline az kalmış, havalar ısınmıştı. Ne zaman okula başlayacağımı o kadar çok merak ediyordum ki.

Kapı tekrar açıldığında kapının üstündeki rüzgâr çanları şangırdadı. Bu sesi çok seviyordum. Kafamı kaldırıp salonun açık kapısından koridora baktım. Kıyas'ı gördüm. Sırt çantasını çıkarıp portmantoya koyarken spor ayakkabılarını da ayaklarıyla iterek çıkarmaya çalışıyordu. Terli saçlarını geriye doğru itip göz ucuyla bana baktı.

Elimdeki bilye filesini kaldırıp yavaşça salladım. Birkaç bilye birbirine çarpıp hoş bir ses çıkarınca dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Kıyas abi," dedim pen bir sesle. "Oynayabilir miyim?"

Kıyas'ın kaşları öyle hızlı çatıldı ki bunun bana olumsuz bir cevap olarak döneceğini fark ettim. Elimdeki file poşetle dudak bükerek ona bakarken yerdeki halıda bağdaş kurmuş oturuyordum. Kısa, mavimsi şortumun apakta bıraktığı kısa, zayıf bacaklarımda halının yüzeyi yüzünden kırmızı lekeler, kaba kırıntılar oluşmuştu.

"Benden habersiz mi aldın sen onları?" diye bağırdı sinirle. Henüz orta bire gidiyordu ama yaşlılarından biraz daha zayıftı. Yine de uzun boyluydu. Kalbim korkuyla sıkışırken kekeleyerek, "Yok, yok," dedim panikle. "An an verdi, abinle oynayın dedi."

İçeri girdi. Ayağındaki beyaz çorapları çıkarıp bir top haline getirdi. Ona korku dolu gözlerle bakarken yerde oturmaya devam ediyordum. "Oynarsın," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Ama bir şartla."

Duraksadım. Elimdeki filenin içinde duran bilyelere bakıp, "Ne?" diye sordum saf saf.

"Hani sen geçen sefer resim çizip bana göstermiştin ya," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Hıhım."

"Ben de her güzel olan resim için sana ödül vermiştim hani," dedi yanıma çöküp gözlerini bilyelere indirerek.

Başımı ağır ağır salladım ama sanki karnıma bir bıçak saplanmıştı. Midem öyle çok bulanıyordu ki anneannemin getireceği kirazlardan yiyemeyecektim kesin. "Bu sefer ödül olarak öpücük vermeyeceğim," dedi gözlerini yüzüme çıkardığında. "Başka bir şey yapacağız."

Kalbim daha büyük bir korku duygusunun bedenime yayılmasıyla eş zamanlı olarak sanki göğsümden fırlayacakmış gibi çorpmaya başladı. Geçen hafta yaptığım resimleri ona gösterdiğimde bana güzel olanlar için seni ödüllendireceğim deyip her resim için beni öpmeye çalışmıştı ama bu o kadar hoşuma gitmemişti ki ağlayarak kaçmıştım ve o da bunu kimseye söylemem karşılığında bundan sonra yaptığım bütün resimlere bakıp not vereceğini, not verirken beni öpmeye çalışmayacağını söylemişti.

Kıyas bilye filesini elimden aldı. Filenin içinde bilyeleri sallayarak birbirlerine çarpmasını sağladı. "Ne dersin, bilyelerle oynamak istemiyor musun?" diye sordu. Karnım çok acıyordu. Omuzlarımda da bir acı baş göstermişti ama hiçbir şey söylemeden korku dolu gözlerle Kıyas'a bakıyordum.

"İstiyorum," dedim gözlerimi bilyelere indirip burnumu çekerek.

"Güzel. Eğer ağlamazsan bilyelerimden birkaç tanesini sana verebilirim." Yavaşça bana yaklaştı. Bedenim anlamsız bir şekilde kilitlenmiş, gözlerimi Kıyas'a dikmiş ne yapacağını merakla bekliyordum ama bir yanımda şu an kapının açılmasını ve içeri anneannemin ya da dedemin girmesini istiyordum.

Kıyas elini omzuma koyup beni kucağına doğru çektiğinde afalladım ama ne olduğunu anlayamadığım için kendimi geri çekmedim. Beni karnının üstüne oturttuktan sonra sırtını kanepenin kenarına yasladı ve küçük bedenimi istediği şekilde açılayıp karnının üstünde hareket etmemi sağladı. Yüzüm yanmaya başlamıştı. Karnının üstünde ileri geri hareket ediyordum, kıyafetlerim üzerimdeydi ve hiçbir şey hissetmiyordum, canım yanmıyordu ama yine de garip bir rahatsızlık vardı. Hem beni neden karnının üzerinde hareket ettiriyordu ki? Elindeki bilye filesi sırtıma çarpıyordu. Bedenim onun karnının üstünde hareketlendikçe bilyeler birbirlerine çarparak sesler çıkarmaya, sırtıma sürünmeye devam etti.

Bir an o hoş gelen bilye sesi, o kadar korkunç bir sese dönüştü ki odanın tavanı sanki kafama çöküyormuş gibi korkuyla Kıyas'ın üstünden inip onu ittim. Kıyas'ın elindeki bilye filesi yere düştü, filenin ucundaki ip çözüldü ve bilyeler hızla yere yayılmaya başladığında koşarak odadan uzaklaşmak için büyük adımlar atmaya başladım. Birkaç bilye ayağımın altına battı, dengemi yitirip yüzüstü düştüm, yanağım yere yapışmıştı. Gözlerim hemen gözümün önünde hareket eden mavimsi bilyeye takıldı. Bilyenin içinde sim gibi parıldayan ama simden çok su damlasına benzeyen şekiller vardı.

"Sus!" diye çılgık attım, çektiğim acı o kadar gerçekçiydi ki. Adımlarım yavaşladı, nefesim sıkışmıştı, ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu. Derin bir nefes aldım, kafamı kaldırıp önümde uzanan yola baktım. Terk edilmiş binanın tuğla duvarlarından rutubet akıyordu.

"Yalvarırım," dedim Tanrı'ya. "Yalvarırım zamanı durdur, duran zamanın içinden geçeyim."

Bunun olmayacağını biliyordum, yine de ümit ediyordum. Aldığım soluk göğsüme şiş giriyormuş gibi hissettiriyordu. Nefes neden bitmiyordu? Zamanın dolmasına uzun zaman yokmuş gibi hissetsem de bazen bu nefesten asla kurtulamayacağımı düşünüyordum. Avuçlarımı açtım, içindeki çizgilere dolup donmuş kanın çizdiği yolları izledim. Verdiğim her nefeste oluşan beyaz buhar havanın ne kadar soğuk olduğunu kanıtlıyor olsa da benim alev yanıyordu.

"Kendimi kaybetmeden sana gelmemin bir yolu yok mu?" diye fısıldadım. "Zaman ruhumu benden almadan, sana yaralarımıyla, çırpıncıplak gelebilmenin bir yolu yok mu? Yaratıcı, kalbim küfleniyor."

İnanıyordum, sesimi duyduğuna, beni gördüğüne, orada olduğuna inanıyordum. Duvarından rutubet akan bina bir Yaratıcı değildi, ama ben bu duvara bakarken ona sesleniyordum. Biliyordum, o her yerdeydi. Bana şah damarımdan daha yakındı.

"İs," dedi o acımasız sesin sahibi. "Hayatına girecek olan her yüz elbette farklı olacak, fakat bil ki sana hep aynı eller dokunacak."

Kabul etmedim, gözyaşlarım buz tutmuş yanaklarımdan aşağı kayıyordu. Gözyaşlarım öyle sıcaktı ki ıslattığı yanağımı âdeta yakıyordu. "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen bana dokunmalarına izin verme."

Gözlerimi yavaşça araladım, dizlerimi karnıma çekerek cenin pozisyonu almıştım, alnımdan süzülen ter damlası burnumun ucuna kadar inmişti. Karşımda duran camı açık pencereye baktım. Önüne örttüğüm tül perle rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Yutkundum. Boğazıma acı bir tat doldu.

"Biliyorum," dedim kendi kendime. Şafak söküyordu, kabuslar artık normal bir rüyaymış gibi hissettirse de midem her defasında aynı yoğunlukla bulanıyordu.

Bir süre hareket dahi etmeden, yalnızca gözlerimi ara sıra karpıp birdürlü bitiremediğim o nefesi ciğerlerine doldurarak uçuşan tül perdeyi izledim. Günün bu saatlerini seviyordum. Kabuslarımdan bekçisi bu saatler olmasına rağmen, bu böyleydi.

Telefonumun titrediğini hissettim, gözlerim telefonun ekranına kaydığında kaşlarım çatıldı. Onun telefon numarasını aldığımı söylemişti ama ismini bu şekilde kaydetmiş olmam, şaşırma neden olmuştu.

Arjen : Uyumadın (05.26)

Gözlerim birkaç saniye mesajın üstünde dolandı. Derin bir nefes alarak parmaklarımı dokunmatik tuşların üstünde gezdirdim.

Is : Evet (05.27)

Arjen : Ben olmadığım içindir (05.27)

Is : Bu ne kendini beğenmişliktir? Genelde bu saatlerde uyumuyorum, uyursam da kısa sürüyor işte. (05.28)

Arjen : Yanımda uyurken salyaların akıyordu (05.29)

Is : Buna asla inanmayacağım. (05.29)

Arjen : İnanmaman güzel (05.30)

Arjen : Ama aktı (05.30)

Arjen : Ve bana mesaj yazarken cümlemin sonuna nokta koyma (05.31)

Is : Sebep? (05.31)

Arjen : Keyfim (05.32)

"Bu nerenin delisi ya?" diye homurdandım, telefonun ekranına cins cins bakarken aslında gördüğüm kâbusu bir şekilde kapı dışarı edebilmemi sağladığını fark etmiştim. Korhan garip bir adamdı, kesinlikle anlaşılması güçtü. Belki de gerçekten deliydi, benimle uğraşarak vakit geçiriyordu.

Is : Yazım kurallarına uyuyorum, hepsi bu. (05.34)

Arjen : Benim kurallarına da uymayı öğrenirsin (05.35)

Arjen : Ve imla kılavuzu musun kızım sen? Gören de mesaj değil de roman yazıyor falan sanacak (05.35)

Kaşlarımı çatarak telefona bakmaya başladım, cevap yazmak yerine cins cins ekrana bakıyordum. Bir mesaj daha geldiğinde kaşlarımı kaldırdım.

Arjen : Kaldır o koca götünü de, hadi in aşağı (05.37)

Arjen : Bakma ulan ekrana alık alık (05.37)

Arjen : İn hadi, yokuşun başındayım (05.38)

Kaşlarımı çattım. Ne diye buraya geliyordu? Bana gelecek değildi. Belki de öyleydi. Yalnızca dizlerime kadar örttüğüm kavunlu rengindeki yorganı gıplak ayaklarımla itip esnedim. Elimi yatağa bastırdım, kara zorla doğruldum. "Bu adam benim başıma bela mı ya?" diye homurdandım söken şafağa bakarken. Yine de bir yanım yataktaki boşluğa bakmayı reddediyor, beni ona gitmem için tembihliyordu.

Ayaklarımı soğuk parkeye bastırıp birkaç saniye ayılmak için bekledim. Kalkıp elbise dolabına doğru yürüdüm ama o kadar halsizdim ki üzerime bir şeyler giyecek hali bile kendimde bulamıyordum. Enerjim emilmiş gibiydi. Altımdaki şorta baktım, gerçekten çok kısaydı, üstümdeki tişört karnımı açıkta bırakıyordu ve saçım başım da darmadağındı. Derin bir nefes alarak makyaj masasının altında duran parmak arası terlikleri çekip aldım, ayağıma geçirdim ve üzerime gri, ince bir hırka alıp saçlarımdaki bozulmuş topuzu düzeltme gereği duymadan odadan çıktım.

Merdivenleri yavaşça inerken bir yandan da esniyordum, elimdeki cep telefonunu bol hırkanın cebine koyup kapının kilidini çevirerek açtum, anahtarı cebime atıp evden çıktım. Apartman boşluğu bile soğuktu, çplak bacaklarıma çarpan soğuğu o kadar net hissetmiştim ki bir an eve geri dönüp yorganın altına girmek istedim. Apartmanın kapısını iterek açtum, bahçede dolaşan tekir kedi beni görünce koşarak demir parmaklıklara arasına girdi, gözden kayboldu. Kollarımı göğsümün üstünde toplayarak bahçeden çıktım, yokuşun başına doğru yürümeye başladım.

Korhan oradaydı, kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirmişti, sırtı bana dönük şekilde dikiliyordu, büyük ellerini kot pantolonunun cebine sokmuştu. Koyu gri kapüşonlusunun şapkasının olduğu yerden sarıkan ip-leri görebiliyordum. Sokak o kadar boştu ki terliklerimin ayak tabanlarıma her yapışışında çıkan sesi duyduğuna emindim. Korhan telaşsız bir şekilde bana doğru döndü, yeşil gözlerinin üstüne de ağaran tanın solgun mavisi çökmüştü ama gözleri yine de yeşil görünüyordu.

Topuzumdan çıkan saç kulağımın arkasına itip kollarımı tekrar göğsümde toplayarak ona baktım. Yüzündeki o iz silik bir şekilde görünüyordu, yine de gölgeleri çok belirgindi. Bakışlarımı yüzündeki izde nyalanmadan gözlerine tımandırdım. Öyle dikkatli bakıyordu ki.

Gözleri yavaşça hareket etti, beni süzmeye başladı. Bu hareketi kamıma bir ağrının daha saplanması neden olurken gözlerimi yüzüne diktim. Gözleri ayaklarımda durdu.

"Güzel terlik," dedi, sesi eğleniyor gibi çıkmıştı.

Ayaklarımı içe doğru çektim, parmaklarımı bükerken kaşlarım çatıldı. "Ne varmış terliklerimde?"

"Güzel dedim zaten."

Ona boş boş baktım. Ayaklarımdan çektiği gözlerini tekrar gözlerime odaklarken sertçe yutkundum. "Ee?" dedim. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Kedimi," dedi gözlerimin içine bakarak. "Şöyle yeşil gözlü, totoman, şişko bir kedi. Gördün mü buralarda?"

Duraksadım, bir an algılayamayıp, "Senin kedin mi vardı?" diye sordum. Şaşkın şaşkın. Ardından jetonum köşelerini bükerek kendi kendine düşmeyi başardı. Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten komik değilsin."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

"Her neyse. Ne istiyorsun o şişman kediden?" Ona boş boş baktım.

"Kedi odamda miyavlamadığı için uykuya dalamadığımı fark ettim."

"Kedi odamda miyavlamadığı için uykuya dalamadığımı fark ettim."

Rüzgârın uğultusu o kadar kuvvetliydi ki birbirimize bakarken rüzgârın o ısıklı sesi ikimizin arasından kayıp geçti. İncir ağacının yaprakları esen rüzgârın etkisiyle hisirdadı. Gözlerinin içine büyük bir dikkatle bakışımı fark ettiğimde o da tıpkı benim onun gözlerine baktığım gibi benim gözlerime bakıyordu.

"Kedinin odamda miyavlaması gerekiyor yani," dedim kısık bir sesle. Cevap vermedi, yalnızca çok büyük bir beklentiyle gözlerime bakmaya devam etti. "Hım?" diye sordum.

Bana doğru bir adım attı. "Bir kere söyleyince anlamıyor musun?" Gözlerini indirerek yüzüme baktı. "Yoksa ikinci kez duymak isteyecek kadar hoşuna mı gitti?" Kaşlarını kaldırarak ona baktım, kafasını eğmeden yalnızca gözlerini indirerek baktığında aramızdaki o boy farkı daha çok çarpıyordu sanki suratıma. "Hım?" diye sordu beni taklit ederek.

Kafamı kaldırarak ona baktım, gözleri kısılrken aslında benim geri basmayacağımı, geri çekilmeyeceğimi bildiğini biliyordum. "Meydan okumamı mı istiyorsun, Arjen?" diye sordum, sesim keskindi.

Dudakları sinsî bir kıvrımla yukarı kıvrıldı. "Okuyabilecek misin?"

"Elbette. Yeter ki canım istesin."

"Ha, canın istiyor yani," dedi alayla.

"Cidden," diye homurdandım gözlerimi devirerek.

"Ee?" diye sordu. "Kedimi gördün mü?"

Dudaklarım bir an yukarı kıvrılacak sandım, derin bir nefes alıp kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım kediyi buralarda bir yerde gördüm," dedim alayla.

Dudakları alayla yukarı kıvrıldı. "O koca kılıcı kediye süt vermeyeceğim." Tek kaşımı kaldırdım. "Aç kalırsa miyavlamaz."

Gözleri kısıldı, bir an o gözlerin yeşil bir girdaba dönüştüğünü gördüm. "Ben onu miyavlatamak yolları biliyorum. Miyavlatırım."

Duraksadım, bir an diyecek hiçbir şey bulamadım, onun çekimine kurban gittim. Onun gözlerinde gördüğüm şeyler gözümü korkutmuyor desem yalan olurdu. Bana tek gözü kör olan şeytanın Tanrı'ya baktığı gibi bakıyordu. Sanki bir zamanlar bana tapmıştı, şimdiyse benden ölesiye nefret ediyor, bana meydan okuyordu.

Buna anlam veremiyordum.

"Bana benimle uyumak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum kendimi beğenmiş bir tavırla. Gözlerine yayılan o saf alay o kadar gerçekçiydi ki sanki aklımdan geçen her şeyi zaten biliyordun.

"Geleceğini biliyorum," dedi. "Geleceğini gözlerinde görebiliyorum." Kaşlarını çatırsa da yüzünde siltinmeyen bir alay vardı. "Nasıl oluyor da kendinden bu kadar emin olabiliyordun? "Kediye çok güveniyordun herhâlde," diye mırıldandı.

"Kendime güveniyorum."

Kollarımı yavaşça çözdüğümde ellerim onun karnına sürtündü. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu anlamama sebep olmamıştı. "Evine gelmeyeceğim," dedim omuz silerek. "Ben bir sokak kedisiyim."

"Sokakta uyuyalım diyorsun yani?" Kendinden emin bir şekilde, net ve hızlı cevaplar veriyor oluşu beni şaşırtıyordu. Aslında cevap vermiyor, ne de her şeye bir soruyla karşılık veriyordu.

Kaşlarını kaldırdım. "Benden önce nasıl uyuyorsan bundan sonra da öyle uyuyabilirsin, diyorum."

"Yanı uyuma diyorsun."

Duraksadım, gözlerinin içine çöken karanlık, şafağın ışığını yutacak kadar koyuydu. Sokak lambaları patlamış bir kaldırım taşından farkız baktı bana.

"Her neyse," dedim omuz silkerek. "Üstüme bir şeyler giyip geleceğim."
"Çıkaracağın şeyleri neden giyiyorsun, Kedi?"

Tükürüğüm boğazıma takıldı, tam öksürecektim.

yılan kurnaz ifadeyi gördüm. Kaşlarım anında çatıldı. "Espri anlayışın çok vasat," diye söyledim. "Komik falan da değilsin."

"Komik olmaya çalışmıyorum ve espri falan da yapmadım."

"Bel altı vurmayı seviyorsun anlaşılan."

Gözleri kısıldı. "Belinin altına bir kez vursam sen de seversin."

İrkileceğimi düşündüm ama bu olmadı. Kasıklarımda hissettiğim o anlamsız karıncalanma bedenimin ürpermesine neden olurken İna ettiğ şeyin hayali uçuşlarımın terlemesine sebep oldu. Onun bedeninde bir şey vardı, kör bir bıçağın ucunu dilime sürüp kelimelerimi dilimliyordum gibi hissettiren bir çekimin içinde onunla mücadele ediyordum. Yavaşça çekildim.

"Üstüme bir şeyler giyip geliyorum."

"Araba hemen şurada," dedi çenesiyle parkın olduğu yer i işaret ederek "Ben de gavat değilim, seni bu halde insan içine çıkarmam ama zaten kimse görmeyecek o beyaz bacaklarını, merak etme."

Gözlerinin içine bakarken kolumu ovuşturdum. "Böyle eve dönemem ama değil mi?"

"Çek ligini çekiyor galiba, durmadan ondan bahsediyorsun," diye homurdandım. Gözlerindeki o hınzır ifade tekrar alev aldı, havadaki esintiye rağmen şu an üşümüyordum, bedenim resmen yanıyordu.

"Gözüme batıyor, can batmaz?"

"Bakmazsanı bu
...sokma?"

*Gözümle 50 km

*Kıçımı seninle...

"Spor salonda...
na gherekti," dedi son derece ciddi bir konudan bahsediyormuş gibi.
"Arkamda eğilen sendin, ben senin burnuna falan sokmadım onu," de-
yan bournlır gibi oldu ama bu çok kısa süren bir hare-

düldüle dudakları yukarı kıvrımı gibi gözlerimde de bir ışık parlaması vardı. Başladım dedikleri kolumdan kavrayarak çekmeye başladım. Gözlerim iniletti, kekti. Beni aniden kendimi geri çekmeye çalıştım ama bu girişimim sonuç onu durdurmaya, fark etmiş miydi bilmiyordum ama sanki bileğivermedi. Ondan kaçtığımı fark etmiş miydi bilmiyordum ama sanki bileğivermedi. Ondan kaçtığımı fark etmiş miydi bilmiyordum ama sanki bileğivermedi. Ondan kaçtığımı fark etmiş miydi bilmiyordum ama sanki bileğivermedi.

Aracın ön yolcu koltuğuna binip dizlerimi karnıma çektim, Korhan arabayı çalıştırıp hızlı bir şekilde sürmeye başladı. Konuşmuyorduk. Aracın radyosunun göstergesine baktım, adını bilmediğim hafif bir şarkı çalıyordu ama sesini pek fazla çok kısımlı ki sözleri bile tam olarak algılayamıyordum.

Gözlerimi çıplak dizlerime indirdim. Onun evinin önüne geldiğimizde arabaya evin hemen önüne park etti. Araçtan indiğinde ben de yavaşça araçtan indim ve Korhan'ı takip ederek bahçeye girip merdivenleri tırmanmaya başladım. Kendimi tekrar burada, bu evin içinde bulmayı beklemiyordum aslında. Korhan odaya girdiği an üstündekini çıkardı, oda neredeyse karanlık olduğu için onun çıplak tenini görememiştim. Kendini yatağın üstüne bıraktı, gözlerini yüzüme çevirdiğini hissedince bakışlarım yüzüne kaydı. Bir kolunu yatağa doğru açmıştı, diğer kolu kalçasının hizasında dümdüz duruyordu. Bana hiç uymayacak şekilde çekingen bir tavırla ona bakmayı sürdürdüm.

"Gelecek misin, Kedi?"

Gözlerimi kapıdım, dudaklarımı birbirine bastırıp yavaşça ayağımdaki terlikleri çıkardım, parmak uçlarımda yürüyerek yatağın ucuna geldim. Oturup yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına ittim. "Ben neden burada olduğumu anlamıyorum."

"Üç gündür uyuyamadığımı biliyorum," dedi, sesi toktu.
"Bunun burada olmamla ne ilgisi var?"

"Bir ügüst olmasa burada olmazdın, değil mi?"

Ona değil yere bakıyordum, onun gözlerinin de sırtımda olduğunu biliyordum. "Üç gündür uyuyamadığımı nereden bilebiliyorsın ki?"

"Bilirim," dedi kuru sesiyle. Yavaşça yatağa çıktım, kafamı onun koluna min içine baktı. Ben de aynı şekilde onun gözlerinin içine bakıyordum. Odanın tavanı sanki bir mezarın üstüne örtülmüş topraktı, biz onunla bu mezarın içindeydik.

Gözleri gözlerime sanki bir şeyler söyler gibi bakarken dudaklarımıza vurulan asma kilidin anahtarı yatağın altındaydı sanki. Gözlerim yavaşça ağırlaşmaya, zihnim kendini o hariç her şeye kapatmaya başladı. Sesler kağıt ağır ağır karparak gözlerimin içine bakarken ikimiz de aynı anda sertçe yutkunduk.

"Uyu Çirkin," diye fısıldadı. Sesi, bininci cinayetini işlemiş olmasına rağmen eve döndüğünde küçük kızını saf bir şefkatle kucaklayan babanın sesine benziyordu. Suçluysun ama suçsuzdu.

Gözlerim yavaşça kapanmaya başladı. Kirpiklerim birbirine tutundu, uyku dalları gibi birbirlerine sarmaşıklar şeklinde dolandı. Zihnim kâbussuz bir uykuya gömüldü.

Gözlerimi açtığımda görüş alanıma giren ilk şey onun ateş gibi yanık boynun girintisi olmuştu. Verdiği o sıcak nefesleri saçlarımin arasında hissedebiliyordum. Sanki günlerdir aynı pozisyondaymışız gibi her yerim sızın sızın sızlıyor, eklemlerim ağrıyordu. Sertçe yutkundum.

Boynundan gelen o sıcak koku o kadar yoğundu ki yanmış bir kâğıt kokluyordum sanki. Burnumu yavaşça çektim. Zihnimin koltuklarına yerleşmeye başlayan düşünceler yavaş yavaş burada olduklarını belli etmeye başladıklarında yüzümü boynunun girintisinden uzaklaştırdım.

Gözlerim pencereye doğru kaydı, perde kalın olduğu için içeriye ışık sızmıyordu. Yavaşça ondan uzaklaştım, ondan uzaklaşmamla birlikte yüzüstü uzandı; kollarını yastığının altına soktu. Çıplak sırtına baktım, ardından gözlerim komodinin üstündeki eski saate kaydı. Saatin dört olduğunu gördüğümde gözlerim irileşti, öğlen dört falan mıydı? Bu kadar uyumuş muyduk sahiden? Yavaşça yataktan indim, küçük adımlarla pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi kaldırıp dışarıya baktım.

Gördüğüm manzara şoka girmeme neden olmuştu. Dışarıyı kapkaranlıktı. Şafak bile henüz sökmeye başlamamıştı. Ben neredeyse yirmi dört

saatler, yani koskoca bir gündür bu adamın kollarının arasında mıydım? Bu bir şaka falan mıydı? Eilmi alnıma koyup dehşet dolu gözlerle sokağa baktım, sokak lambaları hâlâ yanıyordu, büyük bir köpek sokak lambasının altında durmuş ileriye izlerken hareketsizdi. Perdeyi indirip odanın içine yavaşça yürümeye başladım. Gözlerim Korhan'a kaydı, yatağın üstünde de yavaşça yürümüş, uyumaya kaldığı yerden devam ediyordu. Bir an neden yüzüstü uzanmış, uyumaya başladım.

Burada olduğumu sorguladım. Burada buracıla, bu evde, bu adamın yanında ne işim vardı?

Benim buracıla, bu evde, bu adamın yanında ne işim vardı?

Neden bunu yapıyordum? Kaşlarım çatıldı. İçinde olduğum hırkaya daha sıkı sarıldım. Üşümeye başlamıştım ama üşüme sebebim soğuk değildi, düşüncelerim beni titretmişti. Gözlerim onun biçimli ensesinde, geniş omuzlarında, incecik duran belinde gezindi. Aldığı huzurlu nefeslerin kaldırıp indirdiği sırtını seyrettim. Parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm, yatağın ucunda dikilip gözlerimi bedenine indirdim. Sırtına bakarken derin bir nefes alıp ayakucunda duran örtüyü yavaşça kaldırdım ardından o örtüyü sırtına kadar çekerek onu örttüm. Örtüyü yavaşça kaldırdım olmamam gerek," diye fısıldadım, bu fısıltıyı kendim

"Benim burada olmamam gerek," diye fısıldadım, bu fısıltıyı kendim bile duyamamıştım. "Ben yıllar sonra ilk kez korkuyorum." Gözlerimi yutkunup burnumdan içeri sert, burnumdaki kemğin dahi sızmasına neden olup burnumdan içeri sert, burnumdaki kemğin dahi sızmasına neden olacak kadar yoğun bir nefes çektim. Terliklerimi giyip yavaşça kapıya yöneldim, odadan yavaşça çıkıp küçük, dar koridorda ilerledim, çıkış kapısını neldim, odadan yavaşça çıkıp küçük, dar koridorda ilerledim, çıkış kapısını açıp kendimi gece böceklerinin öttüğü karanlık ve soğuk sokağa bıraktım.

Sağlam adımlar atmak istiyordum ama aklım yatağın üstünde bırakılmış o adamdaydı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu kadar gevşemem, kendimi bu kadar salıvermem yanlıştı. Bunu yapmamalıydım. Bunu yapmayacaktım.

Tam araya kıvrılacakken, "Çirkin!" diye bağırdı biri arkamdan. Olduğum yere çakılmış gibi hissederken gözlerimi ileriye dikip adımlarımı ani den duraksattım.

"Sen uyumuyor muydun?" diye sordum ona bakmadan.

Bana doğru adımıladığını hissettim, olduğum yerden santim kopırdamazken parmaklarım hırkamın geniş ceplerine kaydı. Cep telefonumun yanındaki sigara paketini ezerek avuçladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sorusu bir bıçağın ete saplanması gibiydi.

Yavaşça ona doğru döndüm, sigara paketini çıkarıp dudaklarımin arasına bir dal sigara yerleştirmeden önce, "Çakmak versene," dedim. Korhan kırışmış kotunun cebinden bir çakmak çıkarıp bana doğru attı. Çakmağın havada yakaladım, sigaranın ucunu çakmağın ateşiyle tutuşturduğumda bedenim titriyordu.

"Küçük bir kız çocuğuna bakıyormuşum gibi hissettiriyorsun," dedi bak beklemediğim bir anda, sesi ise denizin kalbine ağı gibi batan o gemiye benliyordu.

"Benim için arkasına geçip saklanacağım güzel bir çocukluğum olmadı. Kalkmışsın bana kız çocuğu gibisin diyorsun. Senin bu gördüğün o kız çocuğunun tabutu. Benden ona olacak tek şey bir tabut."

Gözlerimin etrafına yayılan damarlar, gecenin göğsünü örttüğü siyah kumaşı yırtan şimşek ipliklerini andırıyordu. Avuçlarımda tuttuğum ne kadar diken varsa, gül olarak göstermekten korkmadım ben hiç. Avuçlarımdaki gülleri diken sanan insanlar tanıyıştım, bir farkımız olmalıydı. Tuttum, avucuma mezar taşı gibi dikilmiş dikenlerin üzerine kâğıtlardan keserek uzananın gül olduğunu sandı. Geçmişini ne kadar süslersen o kadar çok yanarsın ama bilirsin, ne kadar yanarsan yan, süslediğin geçmişin içinde yanan ateşi kimse göremez. Geçmişimi kimsenin görmesini istemedim, bu kardan daha beyaz, daha soğuk ve daha öldürücü olduğunu öğrendiğimde, yalanların altında çirliçli ölüm uykusuna çağrı yapmayı, ölümü beklemeyi, yalanların içine saplandığım çukurda boğulmaya tercih etmiştim. Ama mümkün değildi.

Ben artık ağır şeyler yaşamış bir kız çocuğu değil, yalancı bir kadındım.

"Yine de sana bakarken bir kız çocuğu görüyorum şu an. Tılsım bir kız çocuğu. Çirkin bir kız çocuğu."

"En son gerçekten kız çocuğu gibi hissettiğimde babam beni bir park köşesinde terk edip gitmişti, biliyor musun?" Kafamı kaldırıp ona baktım, bunu neden ona söylemişim bilmiyordum, sigaranın dumanı gözümü ya-kiyordu. Sigaramı içip neredeyse bitirene kadar konuşmadık. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bir çocuk parkı."

"Zihnin şu an çok şeffaf," dedi, yeşil gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki bu yoğunluğun harelerinde pişirdiği zehirden kaynaklı olduğunu düşündüm. "Şu an sana bakmak aynaya bakmak gibi. Kes şunu. Konuşmana istemiyorum."

"Ben kız çocuğu değilim. Bir ölüyü geri getiremezsin, Korhan," dedim parmaklarımdan arasında duran Izmaritli yere atarak. Terliklerimin serri tabanıyla sigaranın ucunda yanan turuncu ateşli griye dönene dek çiğnedim. "Bitmiş bir sigarayı tekrar yakıp, onu içemezsin."

"Bitmiş bir sigaranı Izmaritli yakar, onu yline içerim," dedi Korhan. "Ama sen onu çiğnedin."

Duraksadım. Daha ben onun ne demeye çalıştığını anlayamamışken Korhan dibimde bitti. Kafamı kaldırıp gözle görülür boy farkımıza aldırış

etmeden onun gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Karanlık, yüzünün hatlarını gecenin içine çekmişti. Yine de bana baktığını biliyordum şu an. Sokak lambasının altında olduğum için benim yüzümü çok net bir şekilde tüm cıplaklığıyla görebildiğine emindim.

"Bazen çocukluğumu öyle biri öldürür ki," dedi yere eğilip terliğimin dibinde duran sönmüş Izmaritli parmaklarının arasına alırken. "Yansa bile, sönse bile, bitse bile, çiğnenip ezilse hatta yok edilse bile, o kişiyle seversin." Korhan ezilmiş sigara Izmaritli dudaklarının arasına yerleştirince kalbi-me tekme yemişim gibi soluksuz kaldım. "Önemli olan kimin yaptığı."

"O pis," diyebildim.

"Eğer sen onu çiğnemiş olmasaydın bir evsiz onu alıp dibinde kalanı çok rahat içebilirdi." Gözlerimin içine baktığını görebiliyordum ama gözlerinin olduğu yerde sanki gözleri değil de iki derin çukur vardı. "Ama sen onu ayaklarının altında ezdin. Şimdi bu Izmaritli ezen kişiyle görmeyen kişi, nasıl dudaklarının arasına koyar bu Izmaritli?"

Dudaklarının arasında duran ezilmiş Izmaritli bakarken sertçe yut-kundum. "Sen onu ezdiğimi gördün."

"Senin ezdiğini gördüğüm için." Elimdeki çakmağı alıp ateşlediği anda aramızda yanan o ateşin turuncu ışığı bir anlığına da olsa yeşil gözlerini ele verdi. Izmaritli ucunu yaktı, ezilmiş Izmaritli zorla da olsa rahatsız edici bir koku eşliğinde yandı. Korhan Izmaritli dibinde bir içimlik bile olduğuna inanmadığım kısmı içine çekti. O rahatsız edici koku yoğunlaşırken onun dudaklarının arasında duran Izmaritli acı tadı sanki benim damağıma ya-yıdı. Korhan'ın dudaklarının arasından sızan dumanı izledim. Korhan Izmaritli ucunda güçlükde yanan ateşi yere sürterek söndürdü. Yerde bırak-tığı kara lekeye baktım. Korhan Izmaritli köşeye fırlatıp yavaşça doğrularak ayağa kalktı.

"Sen önüne gelen her şeyi yok etmeye alışmışsın," dedi acımasızca.

"Sana, el bak bu çocukluğun, desem sen o çocuğun gırtlığına bıçağı sap-larsın."

Ona böylece bakakaldım. "Sen saplamaz mısın?" diye sordum.

"Saplamam," dedi kararlı bir sesle. "Ve ona sarılmam da."

"Ne?"

"Sen sarılırsın, ben sarılmam."

"Nasıl yani?"

"Sen sarılırken o çocuğun boğazına bıçağı saplarsın." Yüzümü izlerken sözlerine şu şekilde devam etti: "Ama ben ne sarılırım ne de bıçağı sapla-rım. İyi olacağına inandırıdığın birini öldürmek o kişiyle gerçekten iyi etmek sana göre."

Ona verebilecek bir cevap bulamadım. Karşı çıkmadım, sorgulamadım ya da söylediği şeyi yadırgamadım. Sadece ona baktım.

"Benden kaçırıyorsun," dedi bu kez "Neden?"

"Ben senden kaçmıyorum," diye yalan söyledim. Aslında ondan kaçtığım o kadar barizdi ki. Her şey ortadaydı. Ona çekiliyordum, bu çekimden korkup ondan kaçarken buluyordum kendimi. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bir an o gözlerde bana uzanacak herhangi bir kötülük olmayacağına inandım.

"Benden kaçırıyorsun," dedi. "Neredeyse yirmi üç saat boyunca kollarımda uyudun, uyandığında çareyi benden kaçmakta buldun. Beni uyandırmadan tüymeye çalıştın." Bana doğru bir adım attığında yüzü kırmızı çorman görünüyordu. "Benden neden kaçırıyorsun?"

Şafak yavaş yavaş sökülmeğe başlıyordu.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu aniden. Duraksadım. Bakışlarımı yavaşça bakışlarının çelmesine takıldı, onun güzel yüzüne baktım. "Sorun yüzüm mü?"

"Ne?" Şaşkına dönmüştüm. Gözlerimin içine öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki bu resmen bana ıstırap veriyordu. Ama gözleri... Bana verdiği hakkında en ufak bir fikirimi bile yoktu.

"Benden korkuyor musun?"

"Senden korkmuyorum," dedim başımı iki yana sallayıp yüzümü buruşturarak. "Bu da nereden çıktı?"

"Arkadaşının yüzüne nasıl baktığını gördüm," dedi buzdan soğuk bir sesle. "Onun yüzüne bakınca ne gördüğünü, ne düşündüğünü benim sikişimde değil." Bana doğru bir adım attı. "Sorun yüzüm mü?"

Afallayarak geri çekildim. "Sen saçmalıyorsun."

Bana doğru bir adım daha attı, üstüne öylesine geçirdiği gri tişörtü bir anda çıkarıp yere savurdu, gözlerim şokla irileşti. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Ellerini göğsündeki yanığa vurdu, ardından parmağını nefes boşluğundan başlayıp kasığına kadar inen dikiz izi boyunca kaydırdı. "Sorun bunlar mı? Bunları saklamam yanımdayken," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sorun yüzüm mü? Yanımdayken ışığı hiç yakmam eğer bu seni korkutuyorsa. Kaçma."

Geri adımlar atarken artık kaçacak bir yerim kalmadığını anladım. Sırtım sokak lambasının kalın direğine yaslandı. Ona hissettirdiğim bu şey bana o kadar ağır geldi ki ona böyle hissettirdiğim için kendimi öldürebiliyordum.

Sertçe yutkundum. "Sorun yüzüm mü?" diye sordu kısık bir sesle, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Ellerim soğuktan yeterince yanmıştı, bir kez de ateş yaksa ne olurdu ki? Elimi kaldırıp izli yüzüne avucumu bastırdım. Çatık kaşlarla gözlerimin içine bakarken avucumu yanağına bastırmamla gözleri kısıldı, kaşlarındaki o çatik çizgilerin bir anlığına yok olduğunu gördüm. Başparmağımla elma-
ok kemliğini yavaşça okşadım, başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sen çok güzelsin. Yüzün çok güzel." Gözleri gözlerime takıldı, bileklerimde her daim taşıdığım o kelep-
çelerin en sert yüzeylerinden çatlamaya başladığını hissettim. Avucumu yanağından çekmedim. "Bana anlatma," dedi yanağını avucuma bastıra-
rak. "Göster."

Yalnızca birkaç saniye. Yelkovan henüz bir kadranın üstünden geçme-
mişti ki cehennemden buz tutmuş kapıları, cehennemde aniden harlanan
ateşin nefesiyle eridi; kapı çatladı, kırıldı, parçalandı. Cehennemden içindeki
ateş, cennetin benzinle sulanan topraklarına yayılmaya başladı.

Öyle hızlı, öyle seri bir şekilde dudaklarıma yapıştı ki dişlerinin dişle-
rime çarptığını hissettim. Belim çok daha sert bir şekilde sokak lambasının
direğine çarptı. Dudaklarıma doğru boğuk, erkeksi bir sesle inledi. Dişle-
ri dudaklarımdan derisinin üstünden geçti, dili dudaklarımı aralamak için
açıkla dudaklarımdan kapısına saldırırken gözlerim kısıldı. Bir an ona ger-
çekten karşılık veremeyeceğimi düşündüm ama yelkovan diğer kadranın
üstüne düştüğü sırada aniden kucığına zıpladım. Bacaklarımı onun incecik
beline doladığım lahza* Korhan hırlayarak beni tamamen direğe yasladı.

Dudaklarımı araladım ve o sıcak dil ağzımın içine girdi. Beni öyle tut-
tu ki, öyle şehvetli öpüyordu ki dudaklarımda başlayan o yangın kasıkları-
ma kadar inmeye başlamıştı. Kollarımı onun boynuna dolarken dişlerimi
dudaklarıma batırdım, dili damaklarımdan etrafında turladı. Bu beni inletti.
Dudaklarımda hissettiğim şey yalnızca şehvet ve tutku değildi, çaresizliğin
tohumu tam burada atılmıştı. Ve ben, o çaresizliğin tohumuna kendi du-
daklarımla suyunu verirken o çaresizliğin bir gün büyüyüp beni de içine
çekceğini biliyordum.

Bu ilk öpüşme için çok ağırdı, hızlı ve ateşliydi, ona ayak uydurabilmek
için var gücümle dudaklarıma saldırırken onun ıslak dilinin dudaklarımdan
iç kısmında dolaştığını hissedebiliyordum. Hırlayarak beni bir kez daha
direğe yasladı, dudaklarımdan tamamını ağzının içine çekti, öyle yoğun bir
şekilde emdi ki gözlerimin karardığını hissettim. Tam şu anda kollarımın
arasında bilincimi yitirebilir, öylece bayılabilirdim. Onun kucığında olma-
ma rağmen öyle halsiz hissediyordum ki kendimi. Kalbim kan değil, ateş
pompalıyordu.

* Lahza: Zamanın bölünemeyecek denli kısa parçası.

Uzun parmaklarımı onun saçlarının arasına daldırdım, kısa kesilmiş saçlarının arasında dolaşan parmaklarım öpüşmenin daha da harlanmasına neden olurken, dudaklarımı ağzının içinden çıkarıp beni tekrar sertçe öpmeye başladı. Başını sağa sola yatırıyor, her seferinde burunlarını birbirine sertçe sürtünüyordu. Dili dilimin üstünde kaydı, dünya sarılatarak başıma yıkılmaya başladı. Uzun tırnaklarımı yavaşça ensesine sarılarak ensesine batırırken kısık bir sesle inledim.

Kırk hale onun sırtına saplanmış, göğsünden çıkmıştı; göğsünden çıkan kırk halen kalbi göğsüme saplanmış, sırtımdan çıkmıştı. Arjen beni öpmekten vazgeçmedi.

6. PERDE Diken Sırtlı

Geçmiş denen hayalet, ilerlediğim geleceğe doğru attığım adımları takip ederek hemen arkamda yürüyor, benimle birlikte geleceğe gidiyordu.

Denizin oluşturduğu zarif dalga, gecenin kollarının arasında sakın bir kız çocuğunun salıncakta sallandığı gibi yavaşça kıyıya vuruyor, ardından geri çekilerek denizin kollarına geri gömülüyordu. İleri geri hareket eden bir salıncak gibi... Gözlerimi daha sıkı yumdum, dalganın kıyıyı döverken çıkardığı o naif sesi dinledim. Bir romanın sayfaları hızla aralanmaya başladı ve yıldırım, altı katlı bir binadaki tek çocuk odasına düştü. Çocuk odası, saniyeler içinde alev aldı, saniyeler içinde yandı, saniyeler içinde söndü, saniyeler içinde küle döndü.

Arjen'in dudakları dudaklarımdan ayrılmadı, yelkovanın iğresi geleceğe doğru bir adım daha attı, dalga kıyıyı bir kez daha dövdü ve o salıncak, üzerinden inip ağlayarak uzaklaşan küçük kız çocuğuna rağmen gıcırıtılı sesler çıkararak sallanmaya devam etti.

Onun kucagında geçmişinden kaçan, geçmişli onu tanımasın diye sıyrıldığı deriyi bir kanıt gibi arkasında bırakarak yeni derisiyle bir adamın kollarına kıvrılan o yılan gibiydim. Çatallı dilim ikiye ayrılıyordu, bir ucundan zehir, bir ucundan şifa akıyordu ve ben kendimi hem zehirliyor hem de kendi kendimi iyileştirerek hayatımı bir şekilde devam ettiriyordum.

Büyük elleri oradaydı, kalçalarımda... Bir meleğin başını okşayan şeytanın günahkâr avucu gibiydi; kötülük ama aynı zamanda şefkat doluydu.

Aciz bedenim ona sığındığında, cennetten kaçmış ve şeytanın büyük cübbesinin eteklerinin altına sığınmış Lilith'in¹ soyunu devam ettiren o gılnah-kâr torunlardan biri gibi hissediyordum.

Dilimi diliyle buluşturduğum, Istasyonda bir tren hareket etti ve peronlardaki yolcular sanki peronlara değil de kalbime basıyormuş gibi büyük bir acıyla gözlerini daha sıkı yumdum. Dili dilime dolandı, kelimelerini dilimden diliyle söküp almak, o kelimeleri kullanarak yeni cümleler kurmak istiyordum gibi aklımda saldırıyordu bana.

Erkeksi, karanlık iniltisini dinledim; iniltisi bana bir şeyleri anlatmaya çalışıyordu, kaçmam gerektiğini fısıldıyordu, kaçsam bile peşimden geleceğini söylüyordu, bir gölge gibi beni takip edeceğini, ondan kurtulamayacağımı izah ediyordu. Ama aynı zamanda o inilti hızla beni terk ediyor, kayıyordu. Ellerim hızla yüzüne tırmandı, sakallı yanaklarımla avuçladım. Aradığımda bozuk dokuyu hissettim, bu karanlık bir güdü olarak göğsümü kabarttı, ağzının içine doğru çaresizliği pelerin gibi taşıyan bir tutkuyla inledim.

Sanki şafağın bağrında parlayan yıldızlar üzerimize yağıyordu; sanki gece ve gündüz bir olup, şafağı öldürecekleri o cinayetin planını gökyüzüne çiziyordu.

Sanki zaman sadece bize dokunmuyor, Tanrı sadece bizi görmüyordu. Dudaklarım dudaklarından ayrıldığı anda bunun felaketim olacağını düşündüm; bu dudaklardan koparılsam kemoterapisi kesilmiş bir kanser hastası gibi öylece ölümü bekleyecektim. Beni tekrar aynı aklımda, kılıktan çıkmış gibi öpmesini bekliyordum. Yanağını beklentimi artırarak okşadım, Korhan gözlerini siloca yumdu ve dişlerini sıkı; yanaklarında ölümün bir karışık çukurları oluştu, o çukurlara dudaklarımı gömmek istediğimi düşündüm.

Bir süre gözlerini açmadan öylece bekledi, ben de onun kucağında nefes nefese kalmış bir halde onu izliyordum. Kirpikleri neredeyse kaşlarına değecek kadar uzun olduğundan, gözlerini yumduğu an o uzun kirpiklerin çukurunu toprak gibi örtmüştü.

O da en az benim kadar hızlı soluyordu.

"Kedi," diye fısıldadı, gözlerini açmadan söylediği bu kelime sanki mümkünmüş gibi kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden olmuştu.

Yanağını okşadım, Korhan kaşlarını çatı ama gözlerini açmadı. Dudakları kıpkırmızı görünüyordu, dakikalardır öpüştüğümüz için benim de

¹ Lilith: Lilith, Musevîlik ve Hristiyanlık apokrif inançlarında Adem'in ilk eşi. İlahi Hava gibi Adem'in kaburga kemiğinden değil, aynen Adem gibi topraktan yaratılmıştır.

dudaklarımın o halde olduğuna emindim. Beni kucağından indirmede, sadece bekledi.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sordum soluk soluğa.

"Çünkü çok çırkınsın," dedi gözlerini açmadan. Alnımı sertçe alnına bastırıp kaşlarımı çatarak yüzüne baktım, dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Kalçalarımın duran avuçları sıkılaştı, kalçalarındaki baskıyla gözlerim kısıldı; inlememek için kendimi sıktım. O bana dokunduğunda cehennemlin kuyularından cennetin suları taşıyordu. Arucum yanağını okşayarak arkaya doğru kaydı, ensesine tutundum. Sonra da alnımı alnına sürttüm. Nabzım o kadar hızlı çarpıyordu ki damarlarımdaki kanın tıpkı lav gibi kaynadığını düşünmeye başlamıştım.

"Biraz daha kucağımda kalacak olursan, senden aldığım tek şey kasık ısılarımla ateşli bir öpücük olmayacak," dedi karanlık bir sesle.

Boynumdan yanaklarıma fırlayan ateşler anında kızarmama neden olurken yavaşça kucağımdan indim, gözlerim etrafta dolanıyordu. Korhan gözlerini açmıştı ama ben ona bakmak yerine o hariç her yere bakıyordum. Gözlerinin yüzümde dolanmaya başladığını, beni sanki ilk kez gördüğüm gibi şeymişim gibi incelemeye başladığını hissettim.

Gözlerim gözleriyle çarpıştığında kelimeler bu çarpışmanın etkisiyle etrafa savruldu.

Elimi yavaşça saçlarımla arasına daldırdım, darmadağın olan saçlarımla geriye doğru attıktan sonra yine kendimden emin ifademle takınmaya çalıştım ama sanki o ifade bir maskeydi ve Korhan elindeki çakmağı çakmış, maskemin ucunu yakmıştı.

"Eve gitmem gerek," dedim sonunda konuşabildiğimde. Zihnimin içinden hâlâ o salıncağın sesi duyuluyordu. Korhan gözlerime uzun uzun baktı.

"Seni bırakırım."

Sadece başımı salladım. Bu halde tek başıma gitmem akıl işi olmazdı. Yanaklarımı yanıyordu, ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Biz az önce dakikalar boyunca öpüştüğümüz ve bu normal bir öpücük değildi, kasıklardaki yankısı hâlâ süren bir öpücüktü.

İçeri girdiğimizde Korhan bana kendine ait bir eşofman vermişti, sabahın soğukluğuna rağmen onun motoruna binmeyi beklemiyordum ama o, sanki o öpücük ikimizle de sarhoş etmiş ve ikimizin de ayrılmaya ihtiyacı varmış gibi motosikletine atladı; ben de bu fikre karşı çıkmadan ona uyup arkasına bindim. Sabahın içine yayılmış olan soğuk esintiye rağmen üzerinde yalnızca incecik kısa bir tişört vardı, bu tişört az önce üzerimden sökercesine çıkarıp yere attığı tişörttü. Kaskını takmadı ama büyük kaskı benim kafama zorla geçirmişti. Kollarımı onun incecik beline doladım, kafamdaki kaskı

rağmen yanağımı onun sırtına yasladım. Kasktan dolayı sırtını hissedememiş de böyle durmanın iyi geldiğini fark etmiştim. Ona yaslanmanın.

Motosiklet yokuşun başına gelene kadar motosikletin hızıyla doğru orantılı çarpan kalbim bir an olsun yavaşlamadı ya da sakinleşmedi. Del gibi çarpmaya, intihar eder gibi kendini göğsüme doğru atmaya devam etti. Motosikletten yavaşça inip kafamdaki kaskı çıkardım, kızıl saçlarım omuzlarıma döküldü, gözlerimiz tekrar kesiştiğinde güneşe bakıyordum omuzları yanıyordu gözlerim. Kaskı ona uzattım, bacaklarını açarak bacaklarından aldığı güçle motorun üstünde öylece dururken kaskı benden aldı.

"Okula gidecek mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet," dedim.

"Kaçta?"

"Belli olmaz," diye mırıldandım. "Dersim saat kaçta bilmiyorum." Yeşil gözleri yüzüme dolandı. "Ama okuldan kaçta çıkacağını bilir."

"Evet," dedim. "Öğlen sonu dört gibi çıkıyorum."

"Kampüsün çıkışında olurum," dedi kafamdan çıkardığım kaskı kendi kafasına geçirirken.

Bir an aval aval baktım, gözlerim gözleriyle buluştu ve o, bu bakışın sonlandırarak kaskın göz kısmındaki camı aşağı çekti, gözleri hızla görüş alanından çıktı. Avuçlarını motosikletin gidonlarına yerleştirdi, gidonu yavaşça çevirince motosiklet bir anda kükredi; olduğum yerde yavaşça sıçradım.

Beni korkutmaktan vazgeçmeyecekti.

"Hadi," dedi kaskın altından gelen boğuk sesiyle. "Çık şu yokuşu, en gir de gideyim."

"Git sen."

"Hadi," diye diretti. "Eve girdiğini göreceğim."

Arkamı dönüp hızla yokuşu tırmanmaya başladım, kaskın altına sakladığı yırtıcı bakaşların varlığını sırtımda hissedebiliyordum. Tam bakaç kapısını aralayacakken gözlerim yokuşun aşağına doğru kayd, onun hâli orada olduğunu gördüm. Kafasını sallayarak içeri girmemi işaret etti, gözlerimi kısıarak içeri girdim.

Merdivenleri tırmanıp evi bulmam, içeri girip odama koşturmam ne kadar zamanımı almıştı bilmiyordum ama anneannem uyanmadan eve girebildiğim için şanslıydım. Dünün hesabını ona nasıl verecektim merak ediyordum, Yağış'ta kaldığımı söylesem bile inanmazdı, Yağış'ı aradığını emindim. Duş almak için odamdan çıkıp banyoya geçtim, ona ait eşofman çıkarken tenim karıncalanıyordu. Tamamen çıplak kaldıktan sonra bir süre soğuk banyonun içinde öylece dikildim, hemen karşıdaki boy aynasına bakıyordum; gözlerim karnımın yüzeyini kaplayan ize kayd.

İçine doğru batmış çirkin bir bıçak izi, bıçak izini takip eden dikiz izleri ve yine dikiz izlerinin etrafında kabarmış, yağ dökülmüş bir zemin gibi.

Parmakların izin üzerinde dolaştı, bu bir lekeydi. Dudaklarım sızladı.

Korhan'ın dudaklarının izin üzerinde dolaştı, bu bir lekeydi. Dudaklarım sızladı. Korhan'ın dudaklarının izin üzerinde dolaştı, bu bir lekeydi. Dudaklarım sızladı.

Benim çığlık çığlığa ağlamama neden oluyordu. Geçmiş geçirmenin bir yolu yok muydu? Hislerin en yüksek seviyeye çıkıp, zirveye tırmandığı anlarda bile içimizdeki hisleri söker gibi koparıp alan geçmişten kurtulamıyordum.

Vanaya uzandım, sıcak su büyük bir hızla küvetin içini doldurmaya başladı. Çıplak kalçamı buz gibi olan küvetin soğuk mermerine yaslayıp küvetin içini dolduran suyun yükselişini izledim. Bir faninin yaşam tası gibi doluyordu; tas dolduğunda, fani ölüyordu. Küvet doluyordu, yalnızca izli-

yordum. ben hiç ölmüyordum.

Ayak parmaklarımı içeri doğru çektim, soğuk fayansa bastığım için kan topuklarıma oturmıştı. Korhan'ın dudaklarının dudaklarımın üstünde o hırçın varlığını hatırlayınca olduğum yerde ürperdim. Küvetin içini dolduran su aniden taşmaya, tenimi ıslatarak banyonun fayansına akmaya başladı. Tepki vermedim, suyu kapatmadım, su büyük bir hızla akmaya devam etti ve banyonun fayanslarına katilin bedenden döktüğü kan gibi yayılmaya başladı. Bir süre sonra akan su küçük bir göl oluşturmuştu. Çıplak ayaklarımı hafifçe salladım, suya çarpan ayaklarım küçük dalgalar oluşturdu; bu dalgalar şeffaf çemberler çizerek dağılıp yok oldu.

"Is?" dedi anneannem banyo kapısının arkasından. "Orada mısın?"

Birkaç saniye sadece yeri kaplayan suyu izledim. "Evet," diye mırıldandım. "Buradayım."

"Allah kahretmesin!" diye bağırdı anneannem aniden. "Is, ne yapıyorsun sen içeride? Su sızıyor!"

"Küvet taşı," dedim anneannemin paniğini önemsemeden.

Anneannemin kapının arkasındaki homurdanışlarını duyabiliyordum ama tek kelime etmeden suyu izlemeye devam ediyordum. Bir süre daha söyledikten sonra, "Duşunu aldıktan sonra mutfığa in, konuşacaklarımız var," dedi huysuz bir sesle. "Şu an bu evi ayağa kaldırıyorsam eğer bu akşam dayan yemeğe geleceği içindir."

Gözlerimi kapıya çevirdim. "Nerede olduğumu sormayacak mısın?" diye sordum. Anneannem evhamlı bir kadındı, şu an ortalığı kaldırması gerekirken tek kelime etmeden homurdanarak banyo kapısının arkasından yavaşça uzaklaştı, merdivenlerden aşağı indiğini duydum ve suyu kapatıp kendimi sırt üstü küvetin içine bıraktım. Bedenim küvetin dibine gömüldü;

kızıl saçlarını bir ahtapotun kızıl kolları gibi hızla suyun yüzeyine yaydı, kıvrılarak yüzmeye başladı.

Soğuk suyun zihnime indirdiği bir bıçak darbesi etkisi vardı. Zihninin bu bıçağa sarılabilecek kadar çok sıkılmıştı kendinden. Burnumdan vermeye çalıştığım nefes suyun içinde baloncukların oluşmasına neden oldu. Baloncuklar yukarı kabarak suyun altındaki yüzümü örtüp suyun yüzünde küçük, hareketli toplara dönüştü.

Ellerim suyun içinden çıktı ama yüzüm ve bedenim hâlâ suyun içindedeydi. Gözlerimi yumdum, ıslak avuçlarımla küvetin iki yanına basturarak bimin atış sesi kulaklarımın etrafında zonklamaya, kulak zarımı patlatarak gibi zorlamaya başladığında aniden kendimi yukarıya doğru çekerek suyun yüzeyine çıktım.

Duştan çıkmadan önce bir şekilde banyodaki suyu temizlemeyi başırdabilmiştim, anneannemin daha fazla sinirlenip köpürmesini istemiyordum. Sinirlendiğinde gerçekten çekilmesi güç bir kadın oluyordu, bazen rime koyu yeşil ince bir kazak giydim, deri ceketimi omuzlarıma alıp süet ranmış ama ıslak saçlarla çıktım.

Mutfığa indim, anneannem masanın önünde oturmuş taze fasulye ayıklıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı, hemen arkasındaki balkondan cam kapısından içeri sızan güneş ışığını arkasına almıştı. "Kahvaltı yapmadan çıkamazsın," dedi tek seferde.

"Karnım aç değil," dedim.

Nuriş Sultan elindeki bıçağın keskin yüzeyini fasulyenin kılıcında dolatırdı. "İs," dedi ketum bir sesle. "Problem istemiyorum."

"Problem yaratmıyorum," diye homurdandım.

"Dün ortalarda yoktun," dedi. "Senin için ne kadar korktum biliyor musun? Bana neden bunu yapıyorsun?"

Bir süre sessizce yüzüne baktım. "Sadece uyuyordum," diye fısıldadım.

"Uyuyordun? Anneannem kaşlarını kaldırdı. "Nerede uyuyordun?"

"Nuriş Sultan..."

"İs, sana neler olduğunu anlamıyorum ama lütfen en azından birinde kalacağında beni bundan haberdar et."

"Özür dilerim," dedim yalnızca.

"Kahvaltıyı yap," dedi sadece.

Her ne kadar istemesem de sırf onu biraz daha kırmamak için bir şeyler atıştırıp evden çıktım. Okuldayken zaman ilk kez akıyor, olduğu yerde

donmuş öylece bekliyordu sanki. Yağış ve Ferruh Hoca'nın tatlı atışmalarıyla dolu bir çalışmanın sonunda sınıftan çıkarken Yağış'ın gözlerini sırtında hissedebiliyordum. Sessizce koridorda ilerlemeye başladım, hemen arkamda yürüyordu ama benimle konuşmak gibi bir hamlede bulunmuyordu. Sadece arkamdaydı.

"İs," diye mırıldandı. Kalabalığa rağmen onun sesini duydum, omzumun üstünden ona doğru baktım. Elinde tuttuğu piyes metinlerini dürerek kâğıttan oluşturduğu dürbünü havaya kaldırdı, dürbünün deliğinden bana bakarak genişçe gülümsedi.

"Him?"

"Beni beklemeyecek misin?" Kâğıttan dürbününü indirip gözlerimin içine baktı.

"Durdum?" dedim kaşlarını kaldırarak.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken başını sallayarak hızla bana doğru yürüdü, omzuyla omzuma çarpı. "Hâlâ bozuk muyuz?"

"Bozuk muyduk?"

"Kızgın olduğumu düşünmüştüm."

"Hayır," diye yalanladım.

Yağış omzunu omzuma sürterek yürümeye devam ediyordu. "Pastaneye gidelim mi? Çağlar ısmarlayacakmış, dışarıda bizi bekliyor. Hem Rima ve Anka da gelecekler."

Duraksadım, Korhan'ın dışarıda beni bekliyor olma ihtimali çok yüksekti. "Hayır," dedim dikkat çekmemeye özen göstererek. "Siz gidin."

"Hani aramız bozuk değildi?"

"Aramız bozuk değil zaten."

"O zaman neden bizimle gelmiyorsun?"

Derin bir nefes alarak, "Çünkü başka birine söz verdim," dedim.

Yağış'ın koyu kahverengi gözleri benim yeşil gözlerimde uzun uzun bekledi. "Başka biri?" dedi, kopkoyu gözlerine parçalar halinde yayılmış bir soru işareti ordusu vardı.

Merakın bileğindeki damarları anımsatan bakışlarına karşılık vermedim, "Korhan," dedim kısaca.

Yağış duraksadı, başta bu isim ona bir şey çağırıştırmadı, gözleri yüzünde dolandı. "Şu garip adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Yüzüne far tutulmuş bir tavşan edasıyla olduğu yerde kaskatı kesildi.

"Sen ciddi misin?"

"Evet?"

"İyi de onu tanımiyorsun bile," diye karşı çıktı aniden. "Tanımadığın bir adamla ne işin var?"

"Vakit geçirmeden kimseyi tanıyamazsın zaten, Yağış," dedim düz düz bakarak. "Bir zamanlar seni de tanı mıyordum?"
Yüzünü buruşturdu. "Yapma," diye homurdandı. "Bu aynı şey değil, biliyorsun."

"Farkı ne?"

Tekrar yürümeye başladık ama Yağış durumdan pek memnun görünmüyordu, kuşkucu bir ifadeyle etrafına bakmaya başladı. "Farkı, o bir erkek ve bana hiç tekin gelmiyor. Tamam, yabancı birileriyle takılmak çok seksi geliyor olabilir ama senin güvenliğim benim için seksi gelebilecek her şeyden daha önemli!"

"Çağlar gibi mi düşünüyorsun?" diye sordum kısık bir sesle. Yağış bana baktı. "Ne?"

Zamanın bana verdiği yaralar yüzümde bir iz bırakmamıştı, o yüzden ona aynada gördüğüm pürüzsüz bir yüzle bakabiliyordum ama bu yüzümün altında yaralar olmadığı anlamına gelmiyordu. Neden görüntüsü yüzünden onu tehlikeli biri gibi görüyorlardı ki?

"Onun görüntüsü... Sorun onun görüntüsü mü?"

Yağış birkaç saniye sessizce yüzüne baktı, bakışlarını kalabalığa çevirirken, "Bu bizim için bir sorun olsa bile, senin için sorun olmadığı o kadar belli ki, iş," diye fısıldadı. "Hem... Neden sorun olsun ki?"

"Çağlar'ın ön yargılı tavrı midemi gerçekten bulandırdı."

"Bu konuda hemfikiriz sanırım. Ama Çağlar da öyle söylemek istemedi aklımda. Tamam, başta ben de o izlerin sebebinin merak ettim ama onun bir canavar olmadığını biliyorum. Sadece... Onu tanı mıyorsun."

"Tanırım."

"Ondan etkileniyor musun yoksa?"

Kalbim garip bir sızıyla atmaya başladı. Bu sorunun cevabını düşünmü, lügatımda bu soruya ait olan cevabı oluşturabilecek kelimeler yokmuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kalabalıktan ayırmadım, bu soruyla lak arkası etmek istesem de Yağış susacağa benzemiyordu.

"Ondan etkileniyor musun?" diye sordu tekrardan.

"Onu tanı mıyorum," diye söyledim.

"Ama tanırısın?"

Yanaklarımın içini havayla şişirdim. "Çok konuşuyorsun,"

"Siktiri" Yağış aniden gülmeye başladı. "Sen o heriften etkileniyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim!"

"Baştan söyleyeyim, belki de düşüncelerimin aksine iyi bir herifdir fakat bu umurumda değil, çünkü ona gıcık oldum. Adam gayet açık bir şekilde, nezaket kurallarının yakınından dahi geçmeden benim ilerde bir şey olacağımı, vücudumun şişkoluğa elverişli olduğunu söyledi!"

"Kılıolu olmak kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun." Gözlerimi devirdim. "Gerçekten ön yargılarla dolusun, Yağış."

"Hayır, bebeğim, şişman olmak çok seksi bir olay fakat ben zaten bu küçük götümle bile yürümeye üşenen bir canlıyım, şişmanken beni yarımdan anca vinçle kaldırabilirsiniz, anlıyor musun?" Yüzünü buruşturdu. "Yürümek ufak götüyken bile zor bir aktiviteyken, hem bu dünyanın yükünü hem de götümün fazlalaşan yükünü kaldıramam ben ya!"

Gülerek başımı iki yana salladım. Kampüsün çıkışına doğru yürümeye başladık. Yağış artık tek bir yorum bile yapmıyordu. Çağlar'ın kiraladığı araçlardan biri olduğu çok net belli olan aracı fark ettiğimizde Yağış göz ucuyla bana bakıp, "Senin Azrail nerede?" diye sordu.

Bir an için bu sorunun, cehennemin aralanmış kapısının içinden bana fısıldandığını düşündüm.

"Onun bir adı var," diye homurdanıp gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Gelmemiş miydi? Zaman, saç tellerimden birer tel alarak dakikaları örmeye başlamıştı. Çağlar'ın içinde olduğu siyah spor arabadan çıktığını fark ettim ama gözlerim birbiriyle temasa geçmedi; Rima ve Anka da yanındaydı. Kampüsün olduğu sokağın sonunda bir motorun âdeta kükrediğini duydum, gözlerim yavaşça sokağın sonuna doğru kayarken motorun sesi daha da yakından gelmeye başladı ve o an, kampüsün çıkışındaki tüm gözler sokağın girişine döndü. Son model, yeşil bir motosiklet görüş alanıma girdiğinde kalbim kan değil, adrenalin pompalıyordu.

Motosiklet sadece saniyeler içinde önümde durdu. Yarattığı rüzgâr kalemle tutturduğum kızıl saçlarımin yanaklarıma düşen tellerinin savrulup gözlerimi örtmesine neden oldu. Yağış hâlâ yanımda dikiliyordu ama sanki şu an koskoca kampüs boştu, sadece ikimiz buradaydık ve o kaskın arkasından beni izliyordu. Ne yüzünü ne de gözlerini göremiyordum; kasktaki siyah cam onun yeşil gözlerini benim yeşil gözlerimin arazisine sokmuyordu ama benim yeşil gözlerim onun yeşil gözlerinin yanında, onun yanan arazisinin içindeydi. Siyah camı kaldırdı, artık sadece gözleri görünüyordu ve gözleri, güneşin altındayken zehirli ok yeşiliydi, okun ucundan akrebin iğnesinden sızan o ölümcül sıvı akıyordu.

İkimize odaklanan gözlerle aldırış etmeden başımı yavaşça sallayarak ona baktım, yeşil gözler gözlerime âdeta saplanmıştı. O gözlerden kurtulamamanın sancısıyla, "Sen git," dedim Yağış'a, bunu Korhan'a bakarak söylemiştim. "Kızlara selam söyle. Benim yerime de eğlenin."

Yağış âdeta kekeleyerek, "Tamam," dedi. Lezâ yeşili gözlerinin üstüne ve altına dikilmiş, yanan kibrit çöplerini anımsatan gür kirpiklerini seyretmeye başladım. Yağış yanımdan yavaşça

uzaklaşmaya başladığında ben hâlâ olduğum yerde, hemen önümden duran adama bakıyordum ve onun da gözleri benim gözlerimdeydi; bir süre sonra kalabalık bu durumu normal karşıladı, meraklı bakışların bir kısmı bizden uzaklaştı ama bir kısmı hâlâ bizim üzerimizdeydi.

Kafasındaki kasktan dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Daha ne kadar bekleyeceğiz, Kedi?" diye sordu.

Omzumda asılı duran çantanın bezden kumaşını hafifçe sıkarak, "Çanım ne kadar isterse o kadar bekletirim," diye homurdandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Bin," dedi erkeksi bir sesle. Bir an altındaki motosikletin pedalına ayağını bastırınca motordan korkunç bir kükreme sesi yükseldi ve ikimizden ayrılan o gözler, tekrar bize döndü. Yanaklarının içini ısırarak ona baktım.

Kalbimdeki bu ritim bozukluğunun sebebini az önce kükrettiği motosikletin korkunç sesine bağlayarak arkasına atladım. Motosiklet yavaşça hareket ederken farkında olmadan tişörtünün kenarlarına yapışıp tişörtünü sıkıca kavramıştım bile. Tişörtü parmaklarımın arasında karıştı. Korhan elini yavaşça kaldırdı ve pazısı genişlerken kaskın önündeki siyah camı sert bir ses çıkartmasına neden olacak şekilde kapattı. Motosikletin arkası o kadar kalktı ki kalçam elimde olmadan havaya kalkıyordu; bu bir an için çok rahatsız hissetmeme neden oldu. Kampüsün olduğu sokaktan çıktığımızda motor normal bir hızda caddede ilerliyordu ve kalemle topladığım saçlar, rüzgârın fiskeleri tarafından dövülerek dağılmaya başlamıştı.

Bir süre nereye gittiğimizi bilmeden, onun beni geçirdiği sokaktan izleyerek arkasında öylece bekledim. Motosiklet sonunda yavaşladığında limana yakın bir yerdeydik. Sonunda durdu ve ben arkasından inerken o da kafasına taktığı kaskı çıkarıp kasa saçlarını karıştırdı. Rüzgârın darımadıman ettiği saçlarımın arasında duran kalemi çektiğim an kızıl saçlarım sanki bunu bekliyormuş gibi dağılarak belime kadar aktı. Korhan'ın gözlerinin saçlarımda dolaştığını fark etmiştim. Lezâ yeşili gözler saçlarımda dolayuktan sonra yüzüme tırmandı, gözlerimiz bir kez daha birbirine takıldı.

Kollarımı göğsümün üstünde toparlayıp, "Motosikletlere verecek parayı nereden bulduğunu merak etmiyorum desem yalan olur," diye söyledim. Hemen arkamızda bir ağaç vardı, ağacın yapraklarının gölgesi bedenim altına almıştı. Korhan kaşlarını kaldırdı. Çenemle altındaki motosikleti işaret ettim. "İki böbrek parası bu."

"Böbrek satmışım, almışımıdır."

"İki böbreğini de satsan karşımda olamazdın..."

"Kendi böbreğin olduğunu da nereden çıkardın?"

Yüzümdeki kan çekildi, anında kireç gibi olmuş bir suratla ona baktım. Yeşil gözlerinde güneşten bir ekmeğin ışıltılı kırınmaları vardı. Alt dudakların

yavaşça yaladıktan sonra güçsüz bir tebessüm dudaklarını şekillendirdi, gözlerim elimde olmadan tadına baktığım o dudaklara kaydı. Yaladığı dudakları parlıyordu, bir an ona yaklaşmak ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp o tadakların tadına tekrar bakmak istedim.

"Organ mafyası değilim, merak etme," dedi, eğlendiği her halinden bel-dudakların tadına tekrar bakmak istedim.

"Organ mafyası uğraşan bir şerefsizin evladı olsaydım, fare deliği kadar ilydi. Öyle işlerle uğraşan bir şerefsizin evladı olsaydım, fare deliği kadar bir odam olmazdı. Ya da ikinci el bir arabam."

"Ama böyle bir motosikletin var," diye söylendim.

"Ha organ mafyasıymı yani?"

Ona düz düz baktım. "Sadece motosikletin beni şaşırttı. Geçen sefer de Ona düz düz baktım. Sadece motosikletin beni şaşırttı. Geçen sefer de şaşırmıştı. Bu senin kendi yavrun mu? Bahsettiğin hani."

"Evel," dedi gururlanır gibi motosikletine bakarak. "Bu benim yavrum."

Aniden motosikletini tekmeleme isteğiyle dolmuş olsam da sessizce başımı salladım. "Hangi enayiden arakladın?" diye sordum.

"Söyle diyelim, senin götünü büyüterek uyuduğun gecelerde ben gece ve gündüzü birbirine karıştıracak kadar çok çalıştım. Bu motosikleti aldım günün hatırlıyorum ki on üç kilo vermiştim ve artık ona sahip olduğum halde dar yorgundum ki on üç kilo vermiştim ve artık ona sahip olduğum halde o gece onun üstünde sokağı bir tur gezemedim bile. Uyuyakalmışım. Bir hafta köpek ölüsü gibi yattım."

"Ne kadar çalışman gerekti?"

"Beş farklı işte, altı ay. Altı ay boyunca her gün en fazla yarım saat, bir saat uyumuşumdur. Bazen hiç." Derin bir nefes aldı. "Koy götüne, uykuyu silkeyim. Uyuyunca daha çok yoruluyorum ben."

"Ne?"

"Kâbuslar," dedi kısık bir sesle.

"Kâbus mu görüyorsun?"

Cevap vermedi, artık bana bakmıyordu. Gözlerim gözlerini takip etti, bakışları denizin yüzeyinde parılayan güneş ışıklarındaydı. Küçük, sarı sim parçaları gibi duran ışıklar bana çocukluğumdan bir anı hatırlatsa da o anın ne zamana ve neye ait olduğunu zihnimden uzaklaştırdım.

"O kadar çok çalışılır mı? Ya bir şey olsaydı sana?" diye sordum, konuyu değiştirmem onun da işine gelmiş olacak ki gözleri bana çevrildi. Pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı, sarı Camel Box paketine baktım, rengi ağarmış gibi duruyordu. Paketin içinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve sigarayı uzun parmaklarının arasında tuttuğu bordo çakmakla yaktı. Sigaranın ucunda yanan turuncu ateş çatırdadı, Korhan gözlerini kısarak gözlerimin içine bakarken zaten zayıf olan kemikli yüzü, sigarayı içine çekmesinin etkisiyle daha da çöktü; kemikleri gün yüzüne çıktı.

Sigarayı baş ve işaret parmaklarının arasına alarak dudaklarından uzaklaştırdı, dumanı önce burnundan ardından ağzından dışarı bırakırken kısık bakan gözleri hâta gözlerimdeydi.

"Adam dediğin çalışmaktan çekinmez," dedi kuru bir sesle.

"Bir motosiklet uğruna kendi canını çıkarmışsın," dedim kaşlarını çatarak.

"Çıkan can olsun, yavrum," dediğinde duraksadım, kalbim yine anlaşılmaz bir ritim tutmuş, deli gibi çarpıyordu. "Şeref, namus olduğu yerde kalsın."

Hiçbir şey demedim. Ne diyebilirdim ki? Daha önce onun gibi birleştikçe karşılaşmamıştım. Ona her baktığımda şaşkınlığım daha da katlanıyordu. Tüm kusurların birleşip nasıl böyle bir tablo oluşturduğunu anlamıyordum. Derin bir nefes alıp kalçasını motosikletine yasladı, sigarasını içmeye devam ediyordu. Onu rahatsız etmemek için yüzündeki yaralara, izlere bakmamaya çalışıyordum ama o izler öyle güzeldi ki farkında olmadan o izleri incelerken buluyordum kendimi.

"Sana da bir kask almak lazım," dedi sigarasının dumanı dudaklarından dışarı süzülüp, ölümcül bir raksı dudaklarının sınırlarında gerçekleşiy tirirken. Kurduğu bu kısa cümle bir bıçak olup zihnimi deşmeye başladı. Ellerimin buz kestiğini hissettim.

"Bana mı?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Her defasında benim kaskımı veremem sana. Hem koca kafalısın, kaskımı kırar o kafan. Kaskım değerli. Bu yüzden sana kask alacağım."

"Koca kafalı mıyım?" Ona dehşet dolu gözlerle baktım, bu adam neden bana sallayıp duruyordu? "Ben mi koca kafalıyım?"

"Burada senden başka koca kafalı var mı, Çırkın?" diye sordu, gözlerindeki muzip parıltı cinlerinin tepeme toplanmasına neden olmuştu. Bir an o kaskı almak ve onun kafasını dağıtana kadar kafasına vurmak istedim.

"Sen kendi koca kafanı sokacak kask bulduysan, ümidimi yitirmemem gerekir," diye söyledim. "Hem gerek yok, bir daha binmeyeceğim senin motosikletine!"

"Kendin inanıyor musun bu dediğine?"

Ona doğru yaklaştım, kafamı kaldırıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve, "İnanıyorum," dedim, sesimin rüzgârı onun yüzünü okşarken gözleri minkünmüş gibi daha da kısıldı. Gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu.

Elini aniden belime koyunca ne olduğumu şaşırmış şekilde ona bakakaldım, büyük avucunu bel boşluğuma bastırdı; bedenim kendiliğinden ona doğru yapıldı. Göğsüm göğsüne yaslanırken burnumun ucu burnunun ucuna dokunmuştu. İri iri açılmış gözlerim gözlerinin kancasına takılmış bir balık gibi çırpınırken nefesimi tuttum.

Yoğun bakan kısık gözleri aklımı başımdan alacak kadar tehlikeliydi, gözlerimi kırıştırdım ama o gözlerini kırpmamaya devam ediyordu. Parmaklarının tenime gömüldüğünü hissettim. Sigaranın dumanı hayaletlerin sırtından sarkan harfleri çalarak sadece ikimizin okuyabileceği kelimeleri aramıza örüyordu.

"Kendi yalanlarına kendini mi inandıryorsun sen?" diye sordu kısık bir sesle. Dudaklarından ateşin benziniyle yıkanmış tenime düşüşü gibiydi. Nefesinden gelen sert tütün kokusuyla sertçe yutkundum.

"Yalan söylemedim," dedim ama bu iki kelime o kadar zor çıkmıştı ki dudaklarımdan, Korhan da bunu fark edebiliyor olmalıydı.

"Yalan söylemedin mi?" diye sordu tekrardan, sesi bir kemanın yayı gibiydi, bu kemanın yayının ucu bıçaktandı ve sesi kalbimi hedef almıştı.

Yay kalbime saplanıyor, ucu sırtımdan dışarı çıkıyordu.

Yakınlığımızın getirdiği baş dönmesi buradaydı, dünya sanki ikimizin önünde duruyordu ama ikimiz dünyanın içinde durmuyorduk, dışındaydık; önünde biteni izliyorduk. Gözlerinin yoğunluğu ayak bileklerimin bile titreme sine neden olduğunda gözlerimi gözlerinden uzaklaştırmak adına dudaklarına indirirdim ve aslında bu yaptığım çok daha sakıncalı bir hareket olduğunu, karnıma saplanan o tutkunun kasıtlıdırda erimeye başlamasıyla anlayabiliyordum.

"Bu konuda yalan söylemedim," dedim, gözlerimi dudaklarından ayrılamıyordum.

Sigarasının ucunda uzayan ölü kül yere döküldü ama küle bakmamıştım, külün düştüğünde çıkardığı o duyulması imkânsız sesi duyabilecek kadar dikkat kesildiğim için düştüğünü duymuştum.

"Eğer motosikletime tekrar," diye fısıldadı, yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. "Tekrar, tekrar ve tekrar binmek zorunda kalırsan, yalan söylemiş olduğumu kabul edecek misin?"

Dudaklarına bakarken sertçe yutkunup, "Belki," dedim, dilimin ucundaki harfler yanıyor, ateşleri kirpiklerime kadar dokunuyordu. Kirpiklerim titriyordu.

Parmaklarının baskısı daha da derinleşti, ona bakmasam da lezâ yeşili gözlerinin çok daha yoğun baktığını hissedebiliyordum. Çevremizden gelip geçen insanların umurunda bile değildik, aslında bu işime geliyordu.

"Kendini mi sorguluyorsun?" diye sordu sonunda konuştuğunda, dudaklarının hareketi dikkat dağıtıyordu ama yine de sorusunu zihnime gönderebildim ve kafamın içinde saniyeler içinde büyük, kanlı bir savaş başladı.

"Niçin?"

Parmakları yavaşça bel boşluğundan aşağı doğru hareket etmeye başladı, o an tenimden geçen korkunç bir ürpertiyle onun dudaklarına kilitleti. Bakışlarımın kilitlendi; gözlerim gözlerine saplandı. Ay, gecenin baskısını kalçamda hissettim. Gözlerinde yanan cehennemden kapalı benim koridorlarıma akmaya başladı. Sadece birkaç saniye içinde bulaşma kadar ateşle doldum ve artık damarlarımda akan kan değil, lavdu.

"Bunun için," dedi, sesi ateşin çatırtısı gibiydi. Parmaklarının baskısını tenimi saran kumaşa rağmen sanki tenimden onun kollarına basturdum. Korhan duraksadı, ben de duraksadım. Tişörtünün açıkta bıraktığı damarlı kollarına sürttüğüm tırnaklarım üzerinden tişört giydiğini bilmiyordum ama onun dipdiri tenini hissetmek benim içimdeki karanlık tarafın daha da yoğunlaşmasına neden oldu.

"Sana bir soru sordum," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bu sorunun cevabı beni tırmalamaman olmamalı, değil mi?"

Tırnağımı kolundaki kalın damara adeta sapladım, dudaklarımı kelimelere karşı dikilmiş bir kumaşa gibiydi, asla aralanmıyordu. "Seni miyavlatırdım," dedi aniden. Bedenim paniğin getirisi olan kırmızı alarmı vermeye başlamıştı ama beni tüketmeye başlayan bu hisse yenik düşmeyecektim. Korhan burnunu burnuma yasladı, gözlerini gözlerimden ayırmadan ağzıma doğru fısıldadı. "Seni bağırta bağırta miyavlatırdım."

Kırpıklarım sanki ateşin önündeymişim de, hemen önüme göğe doğru yükselerek yanan o dev ateşi izliyormuşum gibi titriyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı, yakın duran yüzlerimizin arasına soktuğunda geri çekilmek istedim ama buna izin vermedi. Dudaklarımızın arasına belli bir mesafe koyduktan sonra sigarayı dudaklarımızın arasına yerleştirdi, sigarayı içine çektiği anda dudaklarımızın hemen dibinde duran sigaranın ateşi harlandı; ısıyı dudaklarımda hissedince gözlerimi yumdum.

"Korhan," diye fısıldadım elimde olmadan. Ateşin ısısı uzaklaştı, gözlerim hâlâ kapalıydı. O an dumanın dudaklarıma temasını hissettim ve gözlerim aralandı. Lezâ yeşilli gözler cehennemden aldıklarıyla hemen karşımda duruyor, çayır çayır yanıyordu.

"Arjen," diye düzeltti.

"Korhan?" Bir an için ikimiz de duraksadık. Korhan'ın eli hâlâ kalçalarının biraz üzerinde duruyor, parmak uçları kalçalarıma temas ediyordu. Bu yabancı sesin sahibi kimdi bilmiyordum ama Korhan benden uzaklaşma

gereği duymadan kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirip kollarını çatı. Bakışlarım Korhan'ın bakışlarını takip ederek sesin sahibine döndü. İri yarı, bedeni dövmeleyle kaplanmış, beyaz tenli, saçları sıfıra bilerek vurulmuş ya da doğuştan öyle olan bir adam hemen dibimizde duruyordu. Siyah güneş gözlükleri gözünde, kollarını belli eden dar, siyah bir tişört giymişti ve top sakalı komik görünüyordu.

"Bayağıdır görünmüyorsunuz ortalarında," dedi adam. Korhan beni yavaşça serbest bıraktı ama bedenim bedenine hâlâ yakındı. Korhan adama, "Gözlerin beni mi arıyordu?" diye sordu alayla karışık sert bir sesle.

Adamın ince dudakları yukarı kıvrıldı. Bir adım geriledim ve hemen arkamdaki ağacın köklerini saldı. Kaldırımın üstüne çıktım. Adam elini Korhan'a doğru uzattı ama Korhan adamın eline bakmaktan ileri gitmedi. Adam burnundan sert bir nefes verip rahatsız edici bir tınıyla güldü. "Ne den tokalaşmıyorsun, oğlum, bok mu var elimde?" diye sordu, alaycı sesi sinirlerimi tepeme toplamam konusunda bana yardımcı olmuştu.

"Bu elimde sigara var," dedi sigarayı tuttuğu parmaklarını havaya kaldırarak.

"Diğer elin götüne mi kaçtı, oğlum?"

"Diğer elimle az önce kedi sevdim."

Adam durdu, gözlerimi adamdan uzaklaştırıp Korhan'a çevirdim.

"O zaman sigaranı kedi sevdiğin eline al?" dedi adam, şaşırmış görünüyor.

"Ben bir kediyi seviyorsam, ona dokunduğum elle bir sigaraya bile dokunmam." Korhan rahatsız edici bir şekilde gülümsedi ama bu daha çok tehdit içeren bir hareket gibi duruyordu. "Huyum kurusun."

Adamın dudakları tekrar yukarı kıvrıldı, zehirli bir tebessüm tüm yüzünü kapladı ama gözlüklerin kapattığı gözlerini göremediğim için bu ifade tam olarak kalıplaşmadı. Bir adım geri attım, Korhan da elini üstümden çekerek derin bir nefes aldı. Bu adam kimdi? Arkadaşı mı? Adama soğuk davranışımı fark etmiştim.

"Uğramıyorsun hiç," dedi adam.

"Sonra konuşalım," dedi Korhan adama dik dik bakarak. "Ortam yeterince müsait değil."

Adam elini ensesine koydu, ensesini ağır ağır kaşırken ensesindeki kısa kılların çıkardığı o hissi midemi bulandırmıştı. "Bende sana göre bir sigara var," dedi adam. Duraksadım. Sigara diyerek neyden bahsediyordu? Gözlerim Korhan'ı buldu, Korhan'ın yüzündeki ifade gerilmişti.

"Burada konuşulacak bir konu değil," diye tekrarladı.

"İstemiyor musun?"

"İstemediğimi söylemedim," dedi Korhan, sesi kuru bir yaprak gibiydi. Adam bana bakmadan sırtını döndü, yavaşça uzaklaştı ve az ileride gözlüklerini kaldırdı, başının üstüne sabitledi. Ardından çenesini dikerek gökyüzüne baktı. Korhan'ın bakışlarını yüzümde hissederek hissetmezlikten ona doğru döndüm, gözlerinin içine baktım.

"Beni burada bekle," dedi, bunu söylerken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin gözlerime verdiği mesajlar zihnimde bir yığın oluşturarak beni içinde kaybolmaya zorladığında yalnızca başımı salladım. Korhan benden uzaklaşıp adama doğru yürümeye başladı. Adamın durduğunda farkında olmadan onları izlemeye başlamıştım. Adamın yanından geçerken cebinden küçük bir paket çıkartıp bunu Korhan'a uzattı ve Korhan, elindeki sigara izmaritini yere fırlatarak az önce izmariti tuttuğu elini avucunun içine transfer ederek elini geri çekti ve elini kendi cebine attı.

Yüzümü buruşturdum, aptal değildim. Huzursuzluğum gece gibi çukur şekilde işine, yoluna ve hayatına devam ediyordu. Birkaç saniye daha önümdeki zaman tasını doldurdu. Çok geçmeden Korhan yanına dönüp adam bizim aksi yönümüzde ilerleyerek yavaşça gözden kaybolmuştu.

Bakışlarını yüzümde hissederek hissetmez kafamı kaldırdım ve o an lezâ yeşili gözlerinin ağna takıldım. Şehrime yağmaya başlayan bir soğuk yağmuru gibiydi, kış sırtında taşıyarak benden saklıyordu ama ben sırtındaki kışın soğukunu onun bakışlarından bile hissedebiliyordum.

"Önümde uyuşturucu satın alman ne kadar mantıklı bir hareket? Seni polise şikâyet edebilirim," dedim kaşlarını kaldırarak. Beni gerçekten sinirlendirmişti.

"Uyuşturucu almadım ki," dedi umursamaz bir sesle.

"Ben aptal değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana aptal demedim, aptal olduğumu düşünüyorsun mu mü düşünüyorsun?"

"Sana ne verdi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Cigara dedi. O ne demek?"

"Esrar," dedi kısaca.

"Esrar bir uyuşturucu değil mi?" Ona düz düz bakıp başımı iki yana salladım. "Seni şikâyet etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Esrar kullandığımı biliyorum ama önümde satın alamazsın. O pezevenk bir uyuşturucu sabırsız mı?"

Korhan kollarını kaldırarak bana doğru yürüyünce bir adım geriledim. Yüzünde karman çorman bir ifadeyle, "Hey, hey, hey!" dedi kendini savunur

gibi. "Ben uyuşturucu satıcılarımdan esrar satın almam. Çalıştığım yerden eski bir tanıdığım. İyi cigara bulunca getirir, uzun zamandır görüşmüyorduk. Görünce verdi işte."

"Her zaman yanında mı taşıyormuş o şeyi?"

"O da içiyor," dedi Korhan tek kaşını kaldırarak. "Hem ben neden sana açıklama yapıyorum?"

"Bilmem?" dedim sorar gibi. "Neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "O anın kaymetini bil, bir daha açıklama yapmam çünkü."

Dişlerimi sıktım. "Yasal değil," dedim sinirle. "Hem hiç mi çekinmiyorsun? Beni tam olarak tanıımıyorsun bile. Ya seni enseletirsem?"

Bana yaklaştı, bir elini saçlarının üzerinden kaydırıp, eli enseme derunca kafamı kaldırıp ona baktım, çok gergin hissettiğimi fark etmiştim.

"Öpüştüğün adamı mı ispiyonlayacaksın?"

"Beni tanıımıyorsun."

Gözlerindeki o yoğun ifade yine orada, gözlerinin tam merkezinde aktif haldeydi. "Tanımadığın insanların seni öpmesine izin mi veriyorsun?"

diye sordu ama bu soru sanki onu daha da sinirlendirmişti, lezâ yeşili gözlerinin koyulaştığını, ardından da yüzündeki ifadenin daha da gerildiğini görür gibî oldum.

"Düzgün konuş," dedim dişlerimin arasından. "Önüne gelenle öpüşen bir kadına mı benziyorum?"

"Seni tanımadığımı söyleyen sensin?"

Sanki bir camın arkasında oturuyor, iklimi izliyordum ve o bunun farkında bir şekilde kafasını o cama çevirip, camın arkasındaki beni görüyormuş gibi cama öyle dikkatli bakıyordu ki her seferinde onunla göz göze geliyordum.

Ne diyeceğimi bilemez şekilde, "Esrar da bir uyuşturucu," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Bir şeylerin farkını sana anlatmak istemiyorum," dedi düz bir sesle, ardından durup gözlerimin içine pürdikkat baktı. "Bu farklılıkları senin kendin deneyimleyerek bulmanı, görmeni de istemiyorum."

"Allah Allah?"

"Ya öyle," dedi dalga geçer gibi ama yüzü hâlâ ciddiydi.

Buzdan bir kalıp gibi bakıyordu ama gözleri cayı cayı yanıyordu. Yanaklarının içini ısıtarak, "Eve gitmeliyim," dedim. Korhan, enseme duran avucunu tamamen enseme bastırarak kafamın ona doğru yaklaşmasını sağladı. Baskıyla aşağı inen bakışlarımı kaldırıp ona baktım, yüzünü saran ifadesizliğin temelinde uyuyanları merak ediyordum.

"Bu kadar erken mi?" diye sordu.

"Ne yapacağız ki? Burada mı duracağız tüm gün?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Bir an hücrelerim alev aldı, onunla yapabileceğim her şeyi kısaca hayal ettiğimi fark ettim ve bu farkındalık şoka uğramama neden olurken az önce alev alan tüm hücrelerim saniyeler içinde dondu. Bir süre yüzümü izledim. Aldırış etmeden, "O zaman seni eve bırakayım, Çirkin Kedi," dedi keyifli bir sesle. "Hem buranın tadını kaçırdı zaten o gavat."

Her ne kadar karşı çıkmasını, yanında kalmamı sağlamasını istiyormuş da hiçbir yorumda bulunmadan başımı sallamakla yetindim. Korhan beni motosikletiyle evin hemen aşağısındaki yokuşa kadar bıraktı. Hiçbir şey onun şaşırdığını hissetmişim ama buna aldırış etmemiştim. Binaya girdiğimde bana mesaj atmasını bekledim ama o bana mesaj atmadı.

"Nasıl özlemişim seni sidikli," diye homurdandı dayım yanağımdan sert bir öpücük alırken. Gözlerimi kısararak kollarımı onun boynuna sardım, sevgi menin eşsiz tadını çıkarırken gözlerimi resmen parlıyordu.

"Ben de seni özledim... Liman liman gezip, her limanda bir sevgili mi yaptın kendine yoksa sen?"

Ege ve Hüma anneannemle birlikte mutfaktaydı, yengem Leyla sofrayı topluyordu. Bugün akşam yemeğini salonda yemiştik. Dayımın bitirdiği rakının şişesini eline alan yengem, "Maşallah, yine dibine atamışın bakıyorum da," diye homurdandı.

"Kafam güzel ama sen hâlâ kafamdan daha güzelsin," dedi dayım, yengeme muzip bir sesle. Sonra bana daha sıkı sarılıp beni dizine oturttu. "Kı sen kilo mu verdin?"

"Vermişim değil mi? Değil mi?" dedim heyecanlı heyecanlı.

"Hayır, hâlâ kocaman popon var arkanda, İs abla," dedi Ege kafasız mutfaktan çıkıp bana dilini çıkararak. Ona gözlerimi kısararak cins cins baktım. Ege, dayımın en küçük çocuğuydu. Bir de büyüğü Hüma vardı, Ege ile ablası Hüma birbirlerine katlanamıyorlardı.

"Gelirsem oraya kulaklarını çeke çeke kepçe yaparım senin," diye homurdandım.

"Yapamazsın ki, babaannem seni döver."

"Hiç de dövemez, babaannene mi güveniyorsun?"

"Baba, beni dövecek senin yeğenini!" dedi dayım gülererek.

"Aranma o zaman bacasız," dedi dayım gülererek.

"Allah benim bacağımıdan alıp İs ablamın poposuna mı vermiş baba?" Ayagımdaki ev terliğini çıkarıp gelişi güzel fırlattım. Ege anında arkamda koca bir toz bulutu bırakarak kaybolunca dayım güldü. Dayımın nefesinden gelen rakı kokusunu alabiliyordum, bu aslında benim her zaman alışkın olduğum kokuydu, hatta bu koku bana her zaman dayımı hatırlatırdı. Fakat bu kez öyle olmamıştı. Bu kokuyu soluduğum anda yoğun bakan yeşil gözler gözlerimin önünde tıpkı köstekli bir saat gibi sallanmaya ve beni etkisi altına almaya başlamıştı. Sanki evin her tarafında o vardı. Duvarlarda, koltuk kenarlarında, yanan ışıktaki, dibi görmüş rakı şişesinde, pencerenin dışındaki yakamoz görüntüsünde...

Acaba çıldırıyor muydum? Tam olarak tanımadığım bir adamın üstümde böyle büyük bir etki bırakmış olması beni korkutmuyor desem yalan söylemiş olurum.

Dayım, "Çok düşünceli görünüyorsun," dedi kısık bir sesle. "Bunun bir nedeni var mı?"

Gözlerimi dayımın yeşil gözlerine sabitledim, bir süre gözlerinde oyalandım.

"Hayır," diye yalan söyledim, yalan benim dilimin attığı terdi. "İyiyim."

Zaman, dayımın yeşil gözlerini kaplayan bahar yaprakları gibi anılara çiçek veriyordu. Dayıma baktığımda birkaç yıl önce yaşanan bir anın kesitleri zihnimde dallanıp budaklanmaya başlıyordu. Bir kuruçukta koşturuyordum, ayaklarımın altında derin yaralar vardı; çorabıma yayılmaya başlayan kanın ıslaklığını hissedebiliyordum. Dayımı çağırıyor, bağırarak ağlıyordum ve sonunda dayıma çarpıyordum. Kuruçukun ortasında dizlerinin üstüne çöküyordum, ben sarsıla sarsıla ağlarken onun kucağına sığınyordum. Dayım uzun zamandır sığındığım tek insandı. O günü unutamiyordum. Nedenini sormadan beni bağrıma basışını, çılgınlıklarını dinleyişini, gözyaşlarını büyük, nasırlı avuçlarıyla silişini ve gözlerime zehri çekilmiş yeşil gözlerle bakışını... Dayım benim için bir dayıdan fazlasıydı.

Yüzünde buruk bir gülümseme belirir gibi oldu ama bu tebessümün dalları onun gözlerine ulaşmadı, yalnızca dudaklarını kapladı. İçimde fırtınalar koptuğunu görebiliyordu ama her nedense, benim gözlerime bakışında o kopan fırtınalardan bihabermiş gibi davranmaya çalışıyordu. Gemisinin dümenindeydi, cayır cayır yanan bir okyanusun içinde ilerliyordu; o okyanus benim kalbimdi. Dümeni ne zamana kırsa, kalbimden yükselen acı dolu bir dalga onun gemisinin güvertesini kırarak yavaşça gemisinin su almasına neden olmaya başlıyordu.

"Her zaman yanımdayım, unutma," dedi dayım gözlerimin içine bakarken.

Başımı yavaşça salladım. "Biliyorum."

"Güzel. Ee?" Güldü. "Okul nasıl gidiyor? Derstler falan."

Leyla yengemin tekrar salona girdiğini fark ettim ama hâlâ dayıma bakıyordum. Omuz silkerek, "Fena sayılmaz," dedim. "Feruh Hoca hepimidi zorluyor, onun dışında iyiyiz."

"Şu Feruh ile bir tanışsam mı artık ben?" Dayım dişlerini göstererek güldü. Gözlerinin etrafında oluşan kırmızı damarları izledim, iyiden biye kafası güzel olmuşa benziyordu ama içkiye karşı bağıışıklığı oldukça yüksekti, ne kadar içerse içsin körkütük sarhoş olduğunu görmemiştım hiç.

"Ashnda iyi bir adam. Sadece her şeyin mükemmel olması için uğraşıyor."

"Bence bu iyi bir şey. Ordunun başında kim varsa ordu o kişiye göre şekillenir, unutma."

Başımı yavaşça salladım.

"Ee, Çağlar nerelerde? Göremiyorum bayağıdır pezevengi. Özledim."

Çağlar ile aramızdaki kara kediyi anımsayınca bir an keyfim kaçsa da "Her zamanki gibi," dedim omuz silkerek. "Araba kiralamaktan vazgeçmiyot"

"Ulan o araba kiralatma verdiğı parayı köşeye atsaydı şimdiye bir terminal dolusu araba alırdı zaten."

Sırıttım. "Gel de bunu ona anlat," dedim. "Asla adam olmayacak."

"Onu da adam edeni çıkar elbet," dedi dayım göz kırparak. "Yağış ve Çağlar'ı özledim, ne yalan söyleyeyim ikisi de burnumda tütüyor. Çağışsana onları, balkonda otururuz."

Dayımı kıramayıp Yağış'ı aramış, Çağlar'a haber vermesini söylemişim. Sanki ikisi bu daveti bekliyormuş gibi bir saat demeden kapıda btmışler, dayım ve Çağlar kapının önünde bir güreşe tutulmuş, tüm apartmana ayağa kaldıracak şekilde gülmeye başlamışlardı. Hüma ve Ege benim gibi değillerdi, erkenden uyudukları için bu eğlenceyi kaçırmışlardı. Anneannem homurdana homurdana odasına çıktı. Leyla yengem, ben, Yağış, dayım ve Çağlar balkona geçtiğimizde şehir o kadar sessizdi ki koskoca sokakta yalnızca bizim balkondan yükselen sesler cınlıyordu.

Çağlar'ın bana kaçamak bakışlarını yakalıyordum. Tıpkı suçlu bir yavru köpek gibi kulaklarını indirerek kendini acındırmaya yönelik rahatsız edici bakışlar atıyor, aklınca beni yumuşatmaya çalışıyordu. Bugün Korhan'ın motosikletine binip uzaklaştığını görmüştü, muhtemelen bu konu hakkında Yağış ile kapsamlı bir konuşma yapmış olmalıydı ama bir süre bana bu konudan bahsedeceğini düşünmüyordum.

Yengem, dayımın dizine oturup yanağını dayımın başına yasladı. Yağış bacaklarını kucağıma uzatınca ona kötü kötü baktım, bana öpücük atıp, "Bak Gıray abi nasıl da seviyor karısını, sen de beni sevsene, kocacığım," dedi yayık yayık.

"Ben de çocuğunuz olayım mı?" dedi Çağlar yanağını yanağıma yaslayıp sakallarını yanağıma sürterek. "Beni de sevecek misin?"

"Ulan kullı toparlak çekil, sırtışma yeğenime," dedi dayım gülerek. "Senin bu yeğenin bana küstü," dedi Çağlar, ardından yanağımdan makas aldı. "Gönlünü nasıl alırım, onu düşünüyorum."

"Hayırdır, neden küstürdün?"

Çağlar'a uyarı dolu bir bakış attım. "Hiç," dedi bakışlarının ciddiyetini anlayıp asıl söylemek istediklerinin üzerini mürekkepli kalemle çizerek. "Her zamanki kaptisleri. Bu ikisinin kaptislerini benden başkası çekemez."

"Kes be sesini," dedi Asilla. "Oyuncak ayı."

Çağlar bir an durdu, ellerini yavaşça havaya kaldırıp avuçlarını açarak yüzünü garip bir ifadeye büründürdü ve abartılı bir şekilde, "Ne?" diye sordu.

"Oyuncak ayı," dedi Asilla omuz silkerek. "Teddy'e benziyorsun aslında," dedi dayım başını sallayarak. "Filmini izlemişsindir kesin. Aynı sen..."

Çağlar yakılmış gibi bir dayıma bir Yağış'a bakarken herkes gülüyordu. Aniden telefonumun titrediğini hissettim, cebimden telefonu çıkartıp ekran kilidini kaldırdığımda o tuhaf çarpıntı hissi tekrar göğsümde dolandı.

Mail bildirimi dikkatimi çekti.

Gönderen: Erdem Demirel

Yeni sahneler göndereceğim. (00.05)

Kaşlarımı çattım. Henüz yeni sahneler için çok erkendi, daha ilk kısmı bile halletmiş sayılmazdık.

Gönderen: İs Tonnel

Henüz çok erken değil mi? (00.08)

Gönderen: Erdem Demirel

Buna ben karar veririm. (00.10)

Yağış ayağıyla göğsümün altına hafifçe dokunup, "Kim?" diye fısıldadı. Herkes kendi âleminde olduğundan söylediğini yalnızca ben duyabilmişim.

"Şu yazar."

"Bu saatte ne diye yazıyor sana?"

"Ne bileyim," diye fısıldadım.

Gönderen: İls Tanrıel

İyi, yani oyuncular bulursun o zaman. Diğerleri bunu duyacak olursa, çoğu oyunu bırakır haberin olsun. (00.12)

Gönderen: Erdem Demirel

Göndereceğim sahneler yalnızca senin için olacak. (00.14)

Gönderen: İls Tanrıel

Hiç komik değilsin. (00.15)

Gönderen: Erdem Demirel

Komik olmaya çalışmıyorum. (00.17)

Aniden, "Ne istiyor bu herif benden?" diye hırlayınca tüm gözlerin dü-
tüme döndüğünü hissettim. Dayım kaşlarını çatmış, Çağlar'ın gözleri tele-
fonuma kaydı ama ekranı kapattığım için hiçbir şeyi göremedi.

Yengem, "Sorun ne, güzelim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bizim oyun yazarı biraz manyak," dedim. "Önemli bir şey değil."

"Bu saatte sana mesaj falan mı atıyor?" diye sordu Çağlar kaşlarını çat-
tarak. "Ne alaka?"

"Yok, her neyse tamam. Sorun yok," diye geçiştirmeye çalıştım ama
dayımın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Telefonu cebime koyup kendimi
sohbete vermeye çalıştım, yine de bir yanımda o Allah'ın cezası yüzünden si-
nirden kudurmaya devam ediyordu. Yağış'ın bizde kalmasına karar vermiş-
tik, Çağlar'ı yolcu etmek için Yağış ile birlikte alt kata kadar indim.

Erdal amcanın yine pencerede olduğunu fark eden Çağlar, "Aha be-
nimki orada," dedi, bunu o kadar sesli söylemişti ki Erdal amca duymuş,
gözlerini bize indirmişti bile. "Erdal abii!" diye seslendi Çağlar. "Aman ha,
kaçırma namazını!"

"Hadi be oradan, kâfir," diye homurdandı Erdal amca ve camını sertçe
kapatıp perdesini çekti.

Çağlar kollarını kaldırarak, "Hayydaa!" diye bağırdı. "Ne dedim ki şim-
di ben?"

"Uğraşma şu adamlarla..." Yağış gözlerini devirdi. Aniden durdu, ağzını
gözünü yamultup Çağlar'a baktı. "Bak bir gün böyle olacaksın. Allah çarp-
cak seni. Sekiz şeklini alacaksın olduğun yerde..."

Çağlar ürpererek Yağış'a bakıp, "Seni çarpmış çarpacağı kadar, tıpe
bak," dedi korkuyla.

Sessizce ikisini izlerken yorum yapmıyordum. Çağlar'ın bakışlarını yü-
zümde hissedince ona baktım. Yağış ortamdaki sessizlikten bir şeyleri anla-
mış olacak ki, "Hadi ben kaçtım," dedikten sonra Çağlar'ın yanından makas
alıp hızla binaya girerek gözden kayboldu. Birkaç saniyeyi sessizliğe yatırdık,
ikimiz de konuyla ilgili konuşmuyorduk. Hatta birbirimize tek kelime bile
edemiyorduk. Aramızda oluşmuş buzdan bir duvar vardı ama buz o kadar
inceydi ki o şeffaf duvarın arkasında beni izleyen Çağlar'ı görebiliyordum.
Çağlar, "Hâlâ küs müyüz, Bozuk Salça?" diye sordu, gözleri yüzümde
dolaniyordu.

Kafamı kaldırıp onun kahverengi gözlerini izledim, başımı iki yana sal-
layarak yutkundum "Kümedik. Sadece beni kızdırdın."

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," dedi kaşlarını çatarak.
"Ben kötü bir amaç güderek söylememiştim o şeyleri. Öyle düşünmediğimi
biliyorsun."

Başımı yavaşça salladım. "Biliyorum, biraz hassas davrandım."

"Ben de senin yanlış anlamana neden olacak laflar ettim," dedi ensesi-
ni kaşıyarak. "Ama biliyorsun, sen ve Yağış benim için değerlisiniz. Sizin et-
rafınızda gördüğüm her şeyi potansiyel bir tehlike olarak algılıyorum ben."

Gözlerinin içine baktım, Çağlar yamuk bir şekilde gülümsedi. Omzun-
dan boynuna kadar uzanan dövmeyle görebiliyordum.

"Bugün hakkında pek bir şey sormayacağım," dedi, bugün olanları ha-
ırlayınca yanaklarının içini dişledim. "Bu hayat senin hayatın, yanlış senin
yanlışın, doğru senin doğrun. Sadece, biliyorsun... Nasıl bir yanlış yaparsan
yap, ben günün sonunda senin yanlışlarının üstünü çizip onları görmezden
gelmen için elimden geleni yapacağım. Aynı şekilde doğrularını da kendi
doğrum kabul edip, seni destekleyeceğim." Gözlerimin içine parlayan gözler-
le bakıyordu. "Ama dikkatli ol. Mantıklı davran, kendini daima koru ve yanlış
yaptığını düşündüğün anda bizden yardım istemekten asla çekinme, İls."

Yavaşça yaklaştım ona. Kollarının arasına girerken bir an olsun düşün-
medim. Çağlar'la tanıştığım o günü hatırladım. Bizi dayım tanıştırmıştı. O
zamanlar annesini yeni kaybetmişti, yolunu bilmeyen bir yırtıcı gibiydi, ya-
ralıydı ve insanlara karşı güveni yoktu. Nereye gittiğini bilmiyordu, neden
nefes aldığını bilmiyordu, sadece yaşıyordu ama yaşamak ona anlamsız
geliyordu. Onunla tanıştığım zamanlar, zaman benden çok büyük parçalar
koparıp götürmüştü. Tıpkı benim gibi onun da çok büyük parçaları kayıptı
ve birbirimizle belki de bu yüzden anlayıp sevmiş, dost olmuştuk.

Çağlar'ın ağır erkek parfümü kokusunu soludum, hiç değiştirmezdi bu
kokuyu. Gülümsedim. Kollarını bir mengene haline getirerek bana sıkı sıkı
sarıldı, burnumu göğsüne bastırıp gözlerimi yumdum. Bir dostun kolları-

nın sıcaklığının cehennemde yanan ateşin sıcaklığıyla aynı olmadığını fark ettim. Çağlar sıcaktı fakat cehennem değildi, onu depremi haber veren sıcak bir rüzgâra benzetiyordum.

"Ben her zaman yanındayım," dedi sadece. Bu ona daha sıkı sarılmasına neden olan dört kelimelik bir cümleydi.

"Daima," diye fısıldadım. Ne demek istediğimi bildiğinden bana daha sıkı sarıldı, gülümsediğini hissettiğimde ben de hâlâ gülümsüyordum. O an her nedense izlendiğimize o kadar emindim ki.

Kül tablasının içindeki izmarit cesetlerini izlerken önümde duran kâğıt yığınının içindeki cümleler, onları okumadığım halde bana bir şeyler fısıldıyordu. Parmaklarımın arasında tuttuğum sigaranın uzayan külü yavaşça kot pantolonumun üzerine düştü, biri avuçlarını omuzlarıma koyup aşağı doğru bastırması gibi hissederken gözlerimi kül tablasının içinden ayırma- dan izmaritleri izlemeye devam ettim.

Zihnimin içinde bir kuyu vardı, bu kuyunun içinde öldürdüğüm uyku- ların cesetleri yüzüyordu; onları bu kuyunun içinde boğmuştum. Sigara- nın dudaklarıma yaklaştırdım, süzülen duman gözlerimi yaksa da gözlerimi yummadım, hâlâ aynı noktaya bakıyordum. Dudaklarım sigara ile birleşti ve ciğerlerim zehri süzgecinden geçirerek boş dumanı dudaklarıma geri itti.

Kâğıtların içine ardı sıra sıralanmış cümleler kafamın içindedi, onları ezberlemiştim, yedinci sayfadaki sahnenin bir kısmı durmadan zihnimde- ki sahnede kendini tekrar ediyordu. Tavanda yanan sarı, küçük lambaların ışığı tenime yıldız yağmuru gibi yağıyor, ışığın altında kör bir kadın gibi öylece oturuyor, dudaklarımın silah olarak kullandığı ateşle öldürdüğüm o izmaritleri izliyordum.

"Ezberledin mi?" diye sordu aniden tanıdık bir ses. Kafamı kaldırıp hemen karşımdaki sandalyeye oturan adama, yan! Erdem'e baktım. Neden burada olduğunu bilmiyordum, ona bomboş gözlerle bakmışım ve o, eli gözlerini gözlerimin kumaşına bir iğne gibi sokmuş, dikkatle beni izliyordu.

"Ezberim iyidir," dedim yalnızca. Sigaranın külü tekrar uzamıştı, Erdem'e dikkatle bakıyor olsam da gözlerim uzayan külü de takip edebili- yordu. Kül yavaşça kot pantolonumun üzerine yıkılınca Erdem'in bakışları parmaklarımın arasında duran sigaraya kaydı.

"Önünde duran kül tablası parmaklarınızın arasında tuttuğunuz sigaranın külünü silken için var, biliyorsun değil mi?"

Bir an söylediği şey o kadar tanıdık geldi ki gözlerimi hızla ele geçiren o ifadeyi görmesinden korkarak yutkundum. Sigarayı dudaklarımın aras-

na yerleştirdim, nikotinin çatırtısını dinleyerek zehri içime çekerken, kendi kendime vakit yaratmaya çalışıyordum.

"Boş zamanlarında öğretmenlik yapıyorsun demek," dedim alay dolu bir sesle. Sigaranın dumanı bordoya boyanmış dudaklarımın arasından usul usul süzülerek iklimizin arasında hareket eden örümcek ağları çizme- ye başladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Oyun yazarlığından ziyade öğretmenlik de mi yapıyorsun?"

Ela gözleri uzun uzun yüzümden dolandı, dudakları alayla yukarı kıvrıl- dı ama bu öyle bir tebessümdü ki buzdan meşaleleri vardı ve meşalelerin üzerinden soğuk su fışkırarak yere akıyordu. Ona baktığımda göğsümden yabancısı bir his dolanıyordu, kaburgam bu hisse direniyordu fakat durma- dan yüzümü buruşturma isteğiyle gözlerimi kırpyordum.

"Gerçekten eğlenceli bir kadınsın," dedi gözleri ilgiyle gözlerimi de- şerken. Ona atabileceğim en boş, en anlamsız bakışı attığımda keyfi iyiden iyiyeye yertme gelmişe benziyordu. "Yazdıklarına bu denli hayranken, bana opla bir pislikmişim gibi bakman sence de büyük tezatlık değil mi?"

Fırınanın yaklaşacağını hissedenden deniz gibi sakin dalgalarını gemile- rin eteklerine vurarak onları uyarıyordum. Gemiler zihnimde yanan ateşin içinde pişen kelimelerdi; dalgalarını geminin sırtını silahıyla sıvazlayan bir terörleştiren farkıydı.

"Senden hoşlanmak zorunda olduğumu düşünmüyorum," dedim, ar- dından parmaklarımın arasındaki sigaranın ateşini kül tablasının içindeki sönmüş cehenneme gönderdim. Ateş cehennemi tekrardan yakmadı, sön- müş bir cehennemde daha fazla yaşayamadı, söndü.

Ortamda bir cinnet sakinliği vardı. Kampüste ara sıra denk geldiğim, adımı bilmediğim, her hafta aynı yırtık kotu giydiğini düşünmeye başladım, saçlarını ensesinde kestirmiş yeşil saçlı kızın gözleri bana dokundu. Göz ucuyla kıza baktım, kız bakışlarını benden uzaklaştırıp masalardan bi- rine çevirdi ve mekânın diğer ucundaki küpeli, uzun saçlı çocuk sigarasını bir bardak suyun içine batırarak söndürdü.

"Evet, elbette benden hoşlanmak zorunda değilsin."

"Neden etrafımda dönüp duruyorsun?" diye sordum kaşlarını kal- dırarak.

Erdem duraksadı, dudaklarındaki alaycı tebessüm silinmedi ama göz- lerine yayılan şaşkınlık o kadar nesneldi ki birazdan göz pınarlarından mü- rekkep şeklinde hayret dolu kelimeler akabilirdi.

"Etrafında dönüp durduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey düşünmüyor olsam sana bunu direkt olarak sormazdım, değil mi?" Burnumu çekip kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim, du-

daklarını bir antidepresan gülümsemesi şekillendirdi. "O kadar öğrendiğimin arasından neden durmadan benimle karşılaşıyorsun? Ya da şunu mu sormalıyım, neden kasıtlı olarak durmadan önüme çıkıyorsun?"

"Sadece iki kez karşılaştık," dedi.

"Hım." Arka arkaya birkaç antidepresan daha yutmuşum gibi gülümsemem daha da büyüdü, yanağımda yapay bir psikoz çukuru oluştu. "Neden gizemli davranmaya çalışıyorsun?"

Erdem dirseklerini kırarak kollarını masanın üzerine yasladı. "Belki de gerçekten gizemliyimdir," dedi yalnızca, sesi esrarengizdi; gözlerim gözlerini de soluklandı. Bakışlarını önümdeki kâğıt destesine indirdim, uzun uzun kâğıtlara baktıktan sonra gözlerim tekrar onu kafesinin içine kabul etti.

"Tüm insanların kalbi aynı anda atabilir mi sence?" diye sordum aniden. Duraksadı. "Ne?"

"Bir cevabın var mı?"

"Tüm insanların kalbi aynı anda duramayacağı gibi, tüm insanların kalbi aynı anda atamaz," dedi Erdem, sesinin sarmaşıklarında açan çiçeklerin içinde binlerce kelimenin harfleri saklanmıştı ama tüm zehirli çiçekleri parmaklarımla bir bir koparsam da bulduğum harflerle onun sakladığı kelimeleri oluşturabilmemin imkânı yoktu.

"Bu Mantus'un cevabı mı olurdu yani?" Kaşlarını kaldırdım. "Mantus düz bir adammış." Erdem gözlerinin içine bakıyordu. Başımı sallayarak sayfalarından birini kaldırdım ardından sertçe yutkundum. "Mania şöyle diyor," diye fısıldadım. "Sevgili Mantus, tüm insanların kalbi aynı anda atabilir mi?"

Erdem yarım bir şekilde gülümsedi. "Orada Mantus'a ait bir replik yok, yani onun fikrini kimse bilemez, değil mi?"

"Sen bilebilirsin," dedim aniden. "Bilemez misin?"

"Ben Mantus değilim."

Tam gözlerinin içine baktığımda dudaklarım hâlâ o gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Sen o değilsin."

"Yeni sahneler yarın sabah elinde olur," dedi, yüzünde karmaşık bir ifade belirmişti. Pürdikkat onu izlemeye devam ettim.

"Neden sadece benim için?" diye sordum. "Yani yeni sahne olayı. Diğerlerine değil de neden sadece bana?"

Buna cevap vermedi. Yavaşça oturduğu yerden kalktı, benden uzaklaşmaya başladığında bana bir hoşça kal bile dememiş olması ilginç çekişti. Yağış okulda değildi, sabah erkenden uyanıp eve gitmek zorunda kalmıştı ve bugün çalışması olmadığı için okula gelme gereği de duymamıştı. Çalışma bittiğinde Rima ile biraz takılmış, ardından ondan ayrılarak kampüsten çıkmış, sokakta öylece başıboş halde yürürken zihnimi kurcalayan çoğu şeyi susturmayı başarmıştım. Sadece rüzgârın sesini duyuyordum.

Uykum vardı, gece gözümde bir damla uyku girmemişti. Aslında uyumak istiyordum ama sanki yatağımın yüzeyinde dikenler vardı da uyumama mani oluyordu. Caddedeki araçların hareket halinde olmasını umursamadan kendimi karşı kaldırıma kadar zorla taşıdım.

Kızıl saçlarım belime kadar ırlı dalgalar halinde dökülmüştü, hava çok etmeden kendimi karşı kaldırıma kadar ırlı dalgalar halinde dökülmüştü. Tek sıcak değildi ama yine de saç diplerimdeki teri hissedebiliyordum. Tek omzu düşük kazağımın ortaya serdiği çıplak omzumu kaşıya kaşıya kıpırdırmıyordum. Korhan mesaj atmamıştı, buralarda da yoktu. Acaba spor salonunda mıydı? Söylediklerini hatırladım. O bir işte çok fazla çalışan bir adam değildi, onu her işi yaparken görmek mümkündü. Sanırım Korhan tek bir yere köklerini bırakmayı sevmiyordu.

Tıpkı bir seyyah gibiydi.

Benim fıtratımda bir erkeğin peşine takılmak yoktu, ya o gelmek zorundaydı ya da bir daha asla görüşmemeliydik fakat bu kez öyle olmuyordum. Kendime akıl sır erdiremiyordum. Ayaklarım da, ellerim de, zihnim de du. Benden bağımsız hareket etmeye başlamıştı. Kafamı kaldırdığımda asla gelmem dediğim evin önündeydim, asla yapmam dediğim şeyin tam ortadaydım. Bir an sırtımı bu eve dönmek, koşarak uzaklaşabileceğim kadar uzaklaşmak istedim ama sanki bu evden ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşırsam, bu ev tıpkı bir canavar gibi beni takip ederek peşimden gelecekti.

Neredeyse akşam olmuştu. Acaba evde miydi?

Onu özlüyor muydum? Arıyor muydum? Onu önemsiyor muydum? Tüm bu düşünceler tıpkı bir is gibi kalbime sinmişti.

Yavaşça içeri girdim, merdivenleri tırmandım ve kapının önünde dikildim. Ellerimi birkaç kez kaldırıp indirdim, kapiya vuracak halim yokmuş gibi hissediyordum. Zili çalsam bana kapiyı açar mıydı? Belki de evde bile değildi. Tam sırtımı dönmüş, merdivenleri geri inmeye başlamışken kapı aniden açıldı. Adımlarım havada asılı kaldı; olduğum yerde öylece donakaldım.

"Nereye gidiyorsun, Kedi?" diye sordu Korhan.

Tırnaklarımı avucuma batırdım, omzumdaki çantayı yavaşça yukarı çektiğimden sonra omzumun üstünden ona baktım. Üstünde tişört ya da kazak yoktu, altındaki eşofmanın belindeki iplerinin ucu yakılmıştı. Bedeninin bir kısmı evin içinde olduğundan yüzü de gölgeli duruyordu; yüzündeki yanık izini göremiyordum.

"Ben..." Kendimi sersemlemiş hissediyordum. Önüme düşen kızıl saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Sen ne? Gelmeyi öğrettim de kapiyı çalmayı öğretmedim mi sana ben?" diye sordu. Lezâ yeşilli gözleri karanlığa rağmen o kadar belirgindi

ki içindeki ölmüş sarı yaprak cesetlerini görebiliyordum. Gözlerine düşen karanlık gölgem bana mı aitti yoksa bu gölge ona mı aitti biliyordum, anlam veremiyordum.

Belki de onun gözlerine düşen gölgem çoktan ona ait olmuştu.
"Ben sadece seni merak ettim," dedim tek nefeste.

Labirentin sonunda durmuş, labirentin başında beni bekleyen adamı gibi hissediyordum. Elimdeki haritayı kemiren şüphe yavaşça büyümeye başlıyor, elleri ayakları ters dönmüş bir yaratığa dönüşerek labirentin ortasında belirliyordu. Korhan bana, ben o yaratığa bakıyordum ve labirentin duvarları aniden çökmeye başlıyordu.

Korhan kapıyı sonuna kadar açtı, hiçbir şey söylemeden sırtını açtığı kapıya yaslayıp gözlerini yüzüme dikti. Ona karşı koyamayan tarafım elindeki silahı bir köşeye bıraktı, teslim oldu. Merdivenleri yavaşça çıktım, onun yanından geçerken onun yüzüne bakamamıştım ama o bana bakmıyordu devam ediyordu Koridora kadar sinmiş olan içki kokusunu soluduğumda yutkundum. Bu kadar erken saatte mi başlamıştı içmeye? Ne zamandan beri içiyordu? Onun odasının kapısını açtığımda gözüme vuran o ışık aniden gözlerimi yakınca, elimi gözlerimin üstüne koyarak ışığa karşı siper ettim. Gözlerimin içine sinen o acı bir süreliğine her yanı karanlığa boyadı, birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdim. Korhan'ın çıplak ayakları dokunduğu zeminin çıkardığı sesleri dinlerken gözlerimi nihayet aralamayı başarmıştım.

Hemen yatağın karşısında, pencerenin önünde duran masasının üzeri içki şişeleriyle doluydu, yerdeki kırılmış kadeh dikkatimi çekti. Cam kırıkları odanın etrafına saçılmıştı. Korhan çıplak ayaklarıyla içeri girdi, cam kırıklarının üstünden geçti. Cam kırıklarına bastığında çıkan ses gözlerimi sıkıca yummamı neden oldu. Boş şişeleri topladıktan sonra odadan çıktı, odaya tekrar girdiğinde elinde bir bira şişesi vardı. Bira şişesinin kapağını dişleriyle açtıktan sonra birasından bir yudum aldı. Ardından şişeyi masaya koydu ve sonra diz çöktü, yere saçılmış cam kırıklarını avucunun içinde toplamaya başladı.

"Elini keseceksin," dedim telaşla.

"Kıpırdama yerinden," dedi uyarıcı bir sesle. "Yatağa otur. Yere basma."

"Süpürge falan yok mu?"

"Yok," dedi Korhan. "Kıpırdama."

"Bu saatte içmeye mi başladın?" diye sordum yutkunarak.

"Benim için böyle şeylerin bir saati yoktur, Çirkin." Birasından bir yudum daha aldıktan sonra avucuna doldurduğu cam kırıklarını masanın

üzerine bıraktı. Sessiz kaldım ve bu sessizliği sürdürerek onu izlemeye devam ettim.

Korhan neredeyse tüm cam kırıklarını topladıktan sonra avucunu eşofmanının kumaşına silip gözlerini yüzüme çevirdi. Bira şişesini kafasına dikti, birayı kana kana içtikten sonra neredeyse boşalan şişeyi masanın üzerine bıraktı. Bana yaklaşmaya başladığında içime çöken o huzursuzluk aniden genişleyerek bedenimin şeklini almaya, beni sıkıştırmaya başlamıştı.

Korhan hemen önüme gözlerini indirerek yüzüme bakmaya başlamıştı. Başını eğmemiş, yalnızca gözlerimi indirerek yüzüme bakmaya başlamıştı. Neden burada olduğumu merak ediyordum, beni buraya sürükleyenin gerçekte ne olduğunu merak ediyordum, içimde büyümeye başlayan bu hissin bana ne yapabileceğini merak ediyordum.

Yavaşça eğildi, teninden gelen alkol kokusunu soluyunca nefes alma ihtiyacım ikiye katlandı. Gözlerim uzun uzun gözlerinde dolandı, gözlerimin üstüne serildi, geleceğin ördüğü ağa takıldı.

Ben güçlüydüm, bir kadımı içinde barındırdığı, barındırabileceği tüm güçlerin farkına varmıştım. Gücümü nasıl kullanmam gerektiğini, nerede nasıl hareket etmem gerektiğini kendime kendim öğretmiştim ama bu adam söz konusu olduğunda nasıl oluyordu da böyle yanılabiliyor, böyle hissedebiliyordum. Onu tanıyalı daha ne kadar zaman olmuştu ki? Kaç gün? Kaç hafta?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda gözlerinden gözlerime akan ilham, onun içindeki yaranın aynısını benim içime de açmaya başlamıştı.

"Senin kim olduğunı," diye fısıldadım.

Duraksadı, sonra dudakları ağır ağır yukarı kıvrıldı ama bu kıvrım, şeytanın ters dönmüş boynuzu kadar ürkütücüydü.

"Korhan Arjen Alacahan," dedi. Şeytan durdu, Tanrı'nın önüne düşen gölgesine dikkatle baktı.

"Korhan Arjen Alacahan," diye fısıldadım onu taklit ederek.

Büyük eli yavaşça boynuma kaydı, avucunu boynumda hissettiğimde gözlerimi yumdum. Kırpıklarım gözlerimin çukurunu doldurdu, Korhan'ın nefesi gitgide daha da yakınlaşıyordu. Avucunu boynuma bastırды, nabzım avucunun içinde çarparken beni iterek yatağa uzanmamı sağladı. Gözlerimi açmadım. Korhan'ın üstüme çıktığını fark ettiğimde artık yatağın üstünde, onun altında savunmasızdım.

Gözlerimi araladım.

Lezâ yeşili gözler karşımdaydı.

Gözlerimi yumdum.

Korhan yoktu.

O boş sokakta yavaşça ilerliyordum. Önümde ya da arkamda kimse yoktu, ben yalnızdık. Yıldızlar fahişenin parmaklarındaki fenerler gibi zevki vaat eden bo-
durdu. Yıldızlar fahişenin parmaklarındaki fenerler gibi zevki vaat eden bo-
durdu. Yıldızlar fahişenin parmaklarındaki fenerler gibi zevki vaat eden bo-
durdu. Yıldızlar fahişenin parmaklarındaki fenerler gibi zevki vaat eden bo-

"Keşke güçlü olmak zorunda olmasam!" diye bağırdım sokağın sonun-
daki lambadaki cızırtılı ışığa bakarken. "Keşke bu kadar güçlüyüm gibi
davranmasam!"

Gölgesi benimleydi yaşananların. Enseme çöküyor, azap dolu çukurlar-
da beni boğan elleri boğazıma sararak beni çukurların dibine çekiyordu.
Gözlerimden hızla akan gözyaşları yanaklarımda suyun sancısını taşıyan ya-
sinekleri izledim. Artık hareket etmiyordum, ayaklarımda ayakkabılarım yoktu, daha
fazla sıkılaşmaya başlamıştı; ağlıyordum ve yalnızca öylece dikiliyordum.

Akan burnumu kolumun tersiyle sildiğimde artık fahişelerin avuçlarında
duran fenerlerin ışığı azalmış, şafağın göğüslerinden mavi bir ışık akmaya
başlamıştı. Ellerim karnıma doğru kaydı, karnımdan boşalan kanların sa-
lığı avucumun içindeki çizgileri büyük bir hızla, ölü kesilemez bir arzıyla dol-
durmaya başlamıştı. Gözlerimden akan yaşlar artık soğuktı, dudaklarımdaki
kuru ve ölmüş deriyi yavaşça yaladım, dilimin ucunda bir bıçak vardı; bu bıçağı
yuttuğum kelimelerim oluşturmuyordu. Dudaklarımdan parçalandığını hissettim.
Beni parçalamışlardı.

Tenime giren bıçağın ucu karnımı öyle şiddetli bir şekilde yırtmıştı ki
çığlık atamayacak kadar büyük bir acıyla olduğum yatağa gömülmüş, elinde
bıçakla bana öylece bakan adamın gözlerinin içine bakmışım. O benim için
katilim değildi, o gün onun gözlerinin içine baktığımda onun son katilim ol-
mayacağını da kendi gözlerimle görmüştüm.

Ona göre o benim son katilimdi, bilmediği bir şey vardı; ben ondan önce
defalarca kez öldürülmüştüm, ondan sonra da öldürülmeye devam edecektim.

"Biliyor musun, Coşkun," diye fısıldadım çektiğim acıya rağmen göde-
rimi onun gözlerine ucu yanmış bir şiş gibi saplarken. "Sen beni şu an bu
yataкта beceriyor olsaydın, karnıma saplanan bu bıçaktan aldığım zevki ala-
mazdım. Bir bıçak bile beni senden daha iyi becerir."

Otuz beş ya da kırk yaşlarındaydı. Soluk soluğa bana bakarken kendi-
si de yaptığı şeyin yeni farkına varabiliyordu. Bedenimde ilerleyen acı öyle
kördü ki gözlerimi bir çaputla bağlamışlardı sanki ve ben yalnızca karanlığı
görüymüşüm gibi hissediyordum. Coşkun bana bakıyordu ama bana bak-
tığında ne görüyordu bunu bilmiyordum. "İs," diye fısıldadı, sesinde anlam
veremediğim bir tını vardı.

Yalnızca on altı yaşındaydım, karnımda bir bıçakla, sevgilimin eniştesi-
nin yatağında yatıyordum.
Yalnızca on altı yaşındaydım, ilk kez öldürülmüyordum.

"Seni seviyorum," dediğinde karnımdaki bıçağın oradaki varlığını hisse-
debiliyordum ama gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum.

"Ben seni sevmiyorum," diye fısıldadım. "Seni hiçbir zaman sevmedim."
"O benden daha genç diye mi?" diye sordu, avucundaki bıçağı daha sıkı
"O benden daha genç diye mi?" diye sordu, avucundaki bıçağı daha sıkı
"O benden daha genç diye mi?" diye sordu, avucundaki bıçağı daha sıkı
"O benden daha genç diye mi?" diye sordu, avucundaki bıçağı daha sıkı

Benim gözümde yalnızca sevdiğim kişinin ablasının eşiydi ama ben onun
gözünde karısının erkek kardeşinin sevgilisi olarak kalamamıştım.

Gözlerimi yumdum, fiziksel şiddetin her türüne alışkındım fakat bede-
nimden sızan kan beni korkutmaya başlamıştı. Ölümü hissetmek istiyordum
ama yaşamayı da meyilli bir insandım. Yaşadığım her şeye rağmen yaşama-
ya gönüllü bir enayyıldım. Coşkun yüzünü boynuma soktuğunda karnımdaki
bıçak daha da derine saplandı.

"Eğer benim olmazsan canını alırım," diye fısıldadı karanlık bir sesle.
"Sonrasında da cansız bedenine defalarca kez sahip olur, seni toprağa bile
vermem. Anlıyor musun beni? Seni toprağa bile vermem!"

"Sana benim için neler yapabileceğini sormadım," diye fısıldadım, söy-
ledikleri kanımı donduruyor, bedenimden akan kanım yataқта soğuyordu.
"Benim için nelerden vazgeçebilirsin, Coşkun?"

"İs."

"Coşkun," diye fısıldadım. "Öldür beni."

Ell yavaşça kazağın altına girdi, karnıma kaydı. Sanki geçmiş karnımın deri-
sinden yapılmış bir romandı; Korhan karnıma dokunduğu an, geçmişin say-
faları açılmaya başlayacaktı. Elimi büyük bir hızla onun bileğine indirdim,
bileğini gücsüzce kavrayıp, "Hayır," diye fısıldadım. Dudakları dudaklarıma
çok yakındı, nabızı sanki tenimin altındaydı, benim nabzımdı. "Orası değil."
Karanlık çökmüştü.

Karanlığa rağmen lezâ yeşili gözlerini görebiliyordum, gözleri yeşil
bir ateş gibi parlıyordu. Uzun uzun gözlerime baktı, karnıma dokunmadı
ama eli hâlâ orada duruyordu ve ben de hiç kuvvet uygulayamıyor olsam da
onun bileğini tutarak güya onu karnımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Elini yavaşça karnımın üzerinden kaydırarak iki göğsümün arasına bastırdı, göğüs boşluğumda onun avucunun sıcak baskısını hissettiğime göz gözeydik. Parmaklarını göğüs kafesimdeki kemiklere bastırınca nefesim kesildi, biraz daha eğildi; artık burnu burnuma sürtüyordu. Dudaklarından verdiği o sıcak nefes dudaklarıma çarparak kelimelerimi benden alıp götürüyordu.

"Burası mı?" diye sordu, kalın sesi mayın tarlasında yürüyormuş gibi irkilmeme neden oldu.

Başımı ağır ağır salladım. Nefesindeki alkolün kokusu çok keskin. "Burası."

Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki sanki biz o zaman diliminin çeyrek varıydık, beş kalasıydık.

"Bana açıklaman gereken şeyler yok mu?" diye sordum kısık bir sesle. Bana neyi açıklamasını bekliyordum bilmiyordum ama bir yanım sanki ten kendimi alıkoyamıyordum. Dışarıda esen rüzgânın hareket ettirdiği ağaç dalı yavaşça pencerenin camına vururken Korhan bir elini kafamın yanına koyup tamamen yatağa bastırdı, diğer eliyle de kaburgalarıma basmaya devam etti.

"Yok," dedi kalın bir sesle.

"Neden?"

"Senin bana açıklaman gereken şeyler var mı?" diye sordu Korhan bana biraz daha yaklaşıyor.

"Belki vardır," diye ortaya açık uçlu bir yanıt attım, bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Hadi ya?" dedi alayla. "Sen açıkla, belki sıra bana da gelir, Çirkin."

Elimi kaldırdım, avucumu Korhan'ın göğsüne bastırarak tam göğüslerinin içine baktım. Kıyamet yeşilli gözleri üzerimdeydi. Hastalıklara çare olan bir doktorun geliştirdiği ilaç gibiydi, ben o hastalıklıyım. Onun şifası benim kefenimdi. Kalbi avucumun altında çarpıyordu, benim kalbim de onun avucunun altında çarpıyordu.

"Tüm insanların kalbi aynı anda atabilir mi sence?" diye sordum kalın bir sesle.

Dışarıdaki dal bir kez daha pencerenin camına çarptı, Korhan'ın göğsüne körelmiş bir bıçak saplanmıştı sanki. Öyle bir bıçak ki bu, ne saplandığı yer kanatıyordu ne de saplandığı yerden çıkıyordu.

"Şu an ikimiz hariç tüm insanlığın kalbi aynı anda çarpıyor, Çirkin" dedi, kalbi atışını durdurdu, kalbim atışını durdurdu. "Şimdi tüm kalpler sustu," diye fısıldadı, o an ikimizin de kalbinin aynı anda çarptığını hissettim. "Yalnızca ikimizin kalbi çarpıyor."

Bu cevap benim için yeterliydi. Bu cevap, belki de görmem gereken olan kalın bir perdenin arkasında benden saklanan her şeyin asıl yüzüydü. Gözleri kıızı saçlarımda dolandı, dudakları ağır ağır yukarı kıvrılırken, "Hangi saç boyasını kullanıyorsun?" diye sordu aniden.

"Palette," dedim kaşlarını kaldırarak. "Neden sordun?"

"Ne kıızı bu?" diye sordu bu kez, saç telimi parmağına dolamıyordu. Hâlâ üzerinde olduğu için hareket edemiyordum.

"Sonbahar kıızı," diye fısıldadım.

"Hım..."

"Ne oldu?"

"Kendi saç rengini neden kullanmıyorsun?"

"Bilmem, kıızı alıştım sanırım."

"Hiç özlemiyor musun?" diye sordu aniden.

Kaşlarını çatarak, "Neyi?" diye sordum.

"Eski saçlarını."

Durdum, küt, siyah saçlı o kıızı düşündüm. Sanki odanın bir köşesinde öylece dikiliyor, ikimizi izliyordu. Dudaklarında sigaradan dökülen ölü bir kılı kadar cansız duran bir tebessüm vardı, gözleri sönmek üzere olan bir kor parçası gibi bakıyordu.

"Bazen," diye mırıldandım.

Korhan yavaşça doğrulup kalkınca yatakta öylece kalakaldım. Gözlerimi yüzüne diktim ama o bana bakmadan üstüne bir tişört geçirdi, yavaşça kapıya doğru yönelirken, "Küçük bir içim var," dedi. "Hemen geleceğim."

Hiçbir şey söylememe izin vermeden evden çıktı. Kapının çarptığını duyduğumda hâlâ yatağın üzerinde öylece uzanıyordum. Derin bir nefes alıp doğrularak kalktım, etrafıma bomboş bakışlar atmaya başladım. İçerisi karanlık değildi ama aydınlık da sayılmazdı. Yalnızlıktan ya da karanlıktan korkan bir insan olmasam da bir an için izleniyormuş gibi hissederek ürperdim. Korhan'ın çakısı ağzı açık bir şekilde sehpanın üzerinde duruyordu, gözlerim çakının parlak bıçağında dolandı. Yavaşça ayağa kalktım, odanın içinde gezmeye başladım.

İçimdeki çocuk zihnimin bir köşesine öylece kıvrılmış benim hareketlerimi izliyordu. O benim aksime karanlıktan pek hoşlanmıyordu. İçime yerleşip, o çocuğu korkutan bu karmaşayı nasıl yok edebilirdim bilmiyordum. Derin bir nefes aldım, odadan çıkıp dar koridorda yürümeye başladım.

Ev bir kütü kadar küçük olmasına rağmen bu evde yalnız olduğumdan müdür bilinmez bir an için bana çok büyük gibi gelmişti. Koridorun tavanındaki san lambayı yakmak için düğmesine bastım, lambanın küçük bir çızırtı çıkarttığını işittim; önce voltajı oldukça düşük bir şekilde etrafı aydınlattı, ardından rengi biraz daha canlandı.

"İstemiyor musun?"

"İstemediğimi söylemedim," dedi Korhan, sesi kuru bir yaprak gibiydi. Adam bana bakmadan sırtını döndü, yavaşça uzaklaştı ve az ileride gözlüklerini kaldırdı, başının üstüne sabitledi. Ardından çenesini dikerek gökyüzüne baktı. Korhan'ın bakışlarını yüzümde hissederek hissetmezlikten ona doğru döndüm, gözlerinin içine baktım.

"Beni burada bekle," dedi, bunu söylerken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin gözlerime verdiği mesajlar zihnimde bir yığın oluşturarak beni içinde kaybolmaya zorladığında yalnızca başımı salladım. Korhan benden uzaklaşıp adama doğru yürümeye başladı. Adamın durduğunda farkında olmadan onları izlemeye başlamıştım. Adamın yanından geçerken cebinden küçük bir paket çıkartıp bunu Korhan'a uzattı ve Korhan, elindeki sigara izmaritini yere fırlatarak az önce izmariti tuttuğu eli avucunun içine transfer ederek elini geri çekti ve elini kendi cebine attı.

Yüzümü buruşturdum, aptal değildim. Huzursuzluğum gece gibi küçük gözlerimi kalabalığa çevirdim. Herkes az önceki alışverişten bilahere şekilde işine, yoluna ve hayatına devam ediyordu. Birkaç saniye daha önümdeki zaman tasını doldurdu. Çok geçmeden Korhan yanına dönüp adam bizim aksi yönümüzde ilerleyerek yavaşça gözden kaybolmuştu.

Bakışlarını yüzümde hissederek hissetmez kafamı kaldırdım ve o an lezâ yeşili gözlerinin ağna takıldım. Şehrime yağmaya başlayan bir soğuk yağmuru gibiydi, kış sırtında taşıyarak benden saklıyordu ama ben sırtındaki kışın soğukunu onun bakışlarından bile hissedebiliyordum.

"Önümde uyuşturucu satın alman ne kadar mantıklı bir hareket? Seni polise şikâyet edebilirim," dedim kaşlarını kaldırarak. Beni gerçekten sinirlendirmişti.

"Uyuşturucu almadım ki," dedi umursamaz bir sesle.

"Ben aptal değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana aptal demedim, aptal olduğumu düşünüyor musun?"

"Sana ne verdi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Cigara dedi. O ne demek?"

"Esrar," dedi kısaca.

"Esrar bir uyuşturucu değil mi?" Ona düz düz bakıp başımı iki yana salladım. "Seni şikâyet etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Esrar kullandığımı biliyorum ama önümde satın alamazsın. O pezevenk bir uyuşturucu sabırsız mı?"

Korhan kollarını kaldırarak bana doğru yürüyünce bir adım geriledim. Yüzünde karman çorman bir ifadeyle, "Hey, hey, hey!" dedi kendini savunur

gibi. "Ben uyuşturucu satıcılarımdan esrar satın almam. Çalıştığım yerden eski bir tanıdığım. İyi cigara bulunca getirir, uzun zamandır görüşmüyorduk. Görünce verdi işte."

"Her zaman yanında mı taşıyormuş o şeyi?"

"O da içiyor," dedi Korhan tek kaşını kaldırarak. "Hem ben neden sana açıklama yapıyorum?"

"Bilmem?" dedim sorar gibi. "Neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "O anın kaymetini bil, bir daha açıklama yapmam çünkü."

Dişlerimi sıktım. "Yasal değil," dedim sinirle. "Hem hiç mi çekinmiyorsun? Beni tam olarak tanıımıyorsun bile. Ya seni enseletirsem?"

Bana yaklaştı, bir elini saçlarının üzerinden kaydırıp, eli enseme derunca kafamı kaldırıp ona baktım, çok gergin hissettiğimi fark etmiştim.

"Öpüştüğün adamı mı ispiyonlayacaksın?"

"Beni tanıımıyorsun."

Gözlerindeki o yoğun ifade yine orada, gözlerinin tam merkezinde aktif haldeydi. "Tanımadığın insanların seni öpmesine izin mi veriyorsun?"

diye sordu ama bu soru sanki onu daha da sinirlendirmişti, lezâ yeşili gözlerinin koyulaştığını, ardından da yüzündeki ifadenin daha da gerildiğini görür gibiydim.

"Düzgün konuş," dedim dişlerimin arasından. "Önüne gelenle öpüşen bir kadına mı benziyorum?"

"Seni tanımadığımı söyleyen sensin?"

Sanki bir camın arkasında oturuyor, iklimizi izliyordum ve o bunun farkında bir şekilde kafasını o cama çevirip, camın arkasındaki beni görüyormuş gibi cama öyle dikkatli bakıyordu ki her seferinde onunla göz göze geliyordum.

Ne diyeceğimi bilemez şekilde, "Esrar da bir uyuşturucu," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Bir şeylerin farkını sana anlatmak istemiyorum," dedi düz bir sesle, ardından durup gözlerimin içine pürdikkat baktı. "Bu farklılıkları senin kendin deneyimleyerek bulmanı, görmeni de istemiyorum."

"Allah Allah?"

"Ya öyle," dedi dalga geçer gibi ama yüzü hâlâ ciddiydi.

Buzdan bir kalıp gibi bakıyordu ama gözleri cayır cayır yanıyordu. Yanaklarının içini ısırarak, "Eve gitmeliyim," dedim. Korhan, enseme duran avucunu tamamen enseme bastırarak kafamın ona doğru yaklaşmasını sağladı. Baskıyla aşağı inen bakışlarımı kaldırıp ona baktım, yüzünü saran ifadesizliğin temelinde uyuyanları merak ediyordum.

Bir an bu daracık koridorun duvarlarının, tavanının, hatta zeminin bile benzerce aynayla döşenmiş olduğunu düşündüm. Attığım her adımın bana sımam bilmiyordum. Gözlerimi hangi yansıma dikketsem, o yansıma sanki karşımdaymış gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Uzun, bordoya boyanmış tırnaklarımı avucumun içine saplayarak gözlerimi kistim ve o an, aynaların dört bir yanı dikenlerle doldu. Dikenlerin gölgesi bedenimi altına alarak beni kendümden sakınırken ne olduğunu anlayamadım. Gözlerim yavaşça dikenlerin batmış şekilde saplandığı bedene kaydı, o an sanki aynanın hemen karşısında dev bir kirpi beni izliyordu. İrkilerek gözlerimi yumdum, gözlerimi açtığımda aynalar orada değil, hemen karşımda, yerde duran bir kirpi vardı.

Olduğum yerde sıçrayarak çığlık atmaya başladım. Dış kapı açılmıştı, Korhan elinde bir poşetle karşımda duruyordu ama ben Korhan'a değil, yerde duran kirpiye bakarak çığlık atmaya devam ediyordum.

"Arjen!" diye bağırdım dehşet içinde. "Koridorunda bir kirpi var!"

Korhan'ın şaşkın bakışlarını yüzümden hissettince kafamı kaldırıp ona baktım, kaşlarını çatık duruyordu. "Görmüyor musun?"

"Görüyorum," dedi kaşlarını kaldırarak. Dış kapı hâlâ açık duruyordu.

Korhan içeri girdi, anahtarları cam kâsenin içine atıp yavaşça yere eğildi. Avucunu uzattı, kirpi ağır adımlarla Korhan'ın avucuna doğru yürüyüp onun avucuna çıkınca gözlerim dehşet içinde aralandı.

"Seni yaralayacak!" diye bağırdım panikte. "İğnesi batır, zehirliyesen öldürebilir bile!"

Kirpiyi avucunun içine alan Korhan yavaşça doğruldu, asıl tuhaf olan onun avucunda bir kirpi tutuyor oluşu değil de benmişim gibi bakıyordu.

"Neden bu kadar korktun?" diye sordu karmaşık bir ifadeyle. "O kimseye bilerek zarar vermez."

"Onun iğneleri var!"

"Görebiliyorum, senin de tırnakların var?" Korhan kirpiyi avucunda tutmaya devam ediyordu. Korku dolu gözlerle avucuna bakmaya devam etti. "Bu benim kirpim."

"Ha?"

"Ne, ha?" Güldü. "Tepkilerini düzelt, beni güldürüyorsun..."

"Hangi manyak bir kirpi besleyebilir lan?" diye ağır bir tepki vererek kaşlarımı çatıttım, korku dolu gözlerle küçük hayvana bakıp yüzümü buruşturdum. "O şeyi benden uzak tut."

"O şey değil, onun bir adı var. Onu ıncıtiyorsun, ablası," dedi Korhan eğlendiği her halinden belliydi. "Adı Mavi."

Ona düz düz baktım. "Kirpi besliyorsun, adı bile var ve bu normal bir şey? İnsanlar kedi besler, ne bileyim köpek besler, kuş besler..."

"Beni İnsan yerine koyduğunu bilmiyordum," dedi Korhan, yüzünde hâlâ o muzip ifade vardı. Geri adımlar atarak odaya girdim, kapıyı hafifçe kapatarak kafamı kapının aralık kısmından dışarı çıkardım.

"Sakın onu içeri sokayım deme. Ya o ya ben, seçtim senin. Giderim val-la," diye homurdandım.

"Onu seçiyorum," dedi sırtarak. "Yanımdan geçip dış kapıya kadar gidebileceksen, buyur." Ellindeki kirpiyi bana doğru uzattı. "Ama ne Mavi ne de ben geçmene pek de müsaade edeceğe benzemiyoruz bence?"

"Sen delisin."

"Akıllı olanlar çok bir sıkıma mı yapıyor musun?"

Ona düz düz baktım. "O şeyi odaya sokmasan?"

"Geçen sefer o şeyle aynı odada uyudun, Kedi..."

"Ne?"

"Evet."

"Ne?"

"Mavi ile aynı odada uyudun diyor." "

"Nasıl ya?" diye bağırdım. "Nasıl görmem ben onu? Çek onu ya, iğne atar ol!" Kirpinin bakışlarını üzerimde hissederek gibi olunca gözlerimi ona doğru indirdim. Bir süre kirpiyi izledikten sonra kaşlarımı çatıttım. "Hiç de sevimli değilsin, bakma bana öyle," diye homurdandım.

"Onu ıncıtmeye devam ediyorsun ama..."

"İncinirse iğnesini mi atar?"

Korhan güldü. "Kızım nerenin delisisin sen ya?"

Gözlerim kirpiye kaydı, aslında sevimli görünüyordu. Kaşlarımı çatarak, "Bizi mi o?" diye sordum.

Korhan kaşlarını kaldırdı. "Ne o, kuskandın mı?"

"Ne kiskanacağım be!" diye homurdandım. "Batırsın sana iğnesini de gör."

"Ben tırmanmayı daha çok seviyorum, Kedi," dedi Korhan. "Hem Mavi bir erkek. Bizi çırtın fantezilerinden uzak tut."

"Haha," diye güldüm yapmacık bir şekilde. "Korhan, sokmam sizi içeri."

"Kızım orası benim odam," dedi Korhan kaşlarını çatarak. Gözlerini kirpiye indirdi. "Kendi evimizden kovuyor bu Kedi bizi Mavi."

"Allah'ın delisine bak ya, kirpiyle konuşuyor," diye homurdandım.

Korhan bana cins cins baktı. "Bir kediyle konuşmamda sıkıntı yok ama bir kirpiyle konuşunca deli ilan ediliyorum amına koyayım."

Gözlerim elindeki poşete kaydı ama aklım hâlâ o kirpideydi. "O poşetin içinde ne var?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kertenkele," dedi Korhan aniden.

Olduğum yerde sıçrayarak gözlerimi kocaman açtım. "Sen manyak mısın?"

"Evet, kertenkelemini yürüyüşe çıkarmaya gitmiştim. Çişini falan yaptım," dedi gayet ciddi bir sesle. "Onun adı da Osman."

"Ne?"

Korhan gülmeye başladı, gülerken gözleri kısılmıştı. Uzun, beyaz diş çok güzel görünüyordu. Başını iki yana sallayarak, "Hasta," dedi. "Senin için bir şey aldım."

Ona düz düz baktım. "Sürünge bir evcil hayvan istemiyorum," dedim. "Kırpiller sürünge değildir."

"Tamam, hem iğneli hem de sürünge evcil hayvan istemiyorum o zaman"

"keni yapın mı?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Anında savaş silahla topkırı bir Tazmanyalı Canavarı edasıyla ışınlandım. Korhan elinde kirpiyle içeri girdi, kirpiyi masanın altındaki kutunun içine bıraktıktan sonra elindeki poşeti yatağın üstüne bıraktı; odanın kenarına geçmiş, onun hareketlerini pürdükat izleyen bana baktı.

"Gerçekten bu kadar çok mu korktun?" diye sordu kaşlarını kaldırdı.

"Bilmiyorum, huylandım."

Yatağın ucuna oturdu. "Yanıma gelmeyecek misin, Çirkin?"

"Kutunun içinden çıkar mı?"

"Uçan bir balonu olmadığına göre çıkamaz?"

"Of!"

"Ya da bir merdiveni?"

"Korhan."

"Belki de ona oyuncak bir helikopter almalıyım?"

Çekinerek yanına doğru yürüdüm, yatağın ucuna oturup gözlerimi kutuya diktim. Korhan'ın bakaşları yüzümde dolanıyordu ama ben ona bakmıyordum. Poşeti aldı, yavaşça kucağıma bırakınca gözlerimi poşete indirdim. Ardından kafamı ona doğru çevirip yüzüne baktım.

"Baksana," dedi çenesiyle poşeti işaret ederek.

Poşetin içini açtığımda kaşlarım havaya kalktı. İçinde iki tane boya kutusu vardı. Boya kutularından bir tanesini çıkarıp kutunun üstündeki kadının saçlarına baktım. Kopkoyu, siyah gibi görünüyordu. Kaşlarımı çabarak rengin ismine baktım. "Gece mavisi mi?"

* Tazmanyalı Canavarı: Tazmanyalı Canavarı ya da Taz, Warner Bros.'un Looney Tunes serisinde yer alan hayali bir çizgi film karakteridir. Yaratıcısı Robert McKimson'dur. Çok hızlıdır ve sınır tanımaz iştahıyla istediği her şeyi yer. 1990'lı yıllarda çok popüler olmuştur.

"Evet," dedi. "Boyayınca siyah oluyormuş."

"Biliyorum," dedim. "Önceden bunu kullanmıştım. Kendi saç rengime çok yakandı."

"Hiçbir şey söylemedi."

"Bunu neden aldın?"

"Eski rengini özlediğini söylemedin mi?" diye sordu, gözlerimin içine bakarken tünel yeşili gözleri bana bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Onun yüzünü izledim, yüzünü saran izlere rağmen nasıl bu kadar güzel görünebildiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Evet ama..."

Tenin üstüne dikilmiş gibi duran yeşil gözlerinin altında sakladığı düşünceleri görebilmek imkânsız gibiydi. Bakaşlarını gözlerimden sökerek boyaya indirdi, derin bir nefes aldı. "İstemiyorsan mecbur değilsin, Çirkin."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini belli bir noktaya dikti, orada durgunlaşan bakaşlarının bana verdiği hislerden bihaberdi. O noktaya uzun uzun baktıktan sonra gözlerini yavaşça bana sapladı, gözlerinin saplandığı yerden bana hissettirdikleri damlıyordu sanki.

"Ama koyu renk saçlarımı gerçekten özledim," diye fısıldadım.

Duraksadı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu ama sanki karşısında oturan ben değildim; o küt, siyah saçlı kızdı. Kâküllerini geniş alnına yapıştırmış, yeşilden griye dönmüş iri gözleriyle öylece onun yüzünü izliyordu. Korhan bu görüntüyü sanki gerçekten görebiliyormuş gibi gözlerini kısıtı.

"Görmek istiyorum."

"Anladım," dedim zorla. Saçlarımı öne alarak kızıl tellerini izledim, dudaklarını yukarı kıvrıldı. "Değişiklik fena olmaz, ha?"

Korhan hiçbir şey söylemeden beni belimden tutarak sırtını ona dönmemi sağladı. Bir süre duvarı izledim, o da arkamda bir şeylerle uğraştı. Sonra saçlarımı yavaşça taramaya başladı. Soğuk boyayı hangi arada harıtlamıştı bilmiyordum, dikkat bile etmemiştim ama saç diplerime dokunduğu anda boyanın soğukluğunu hissederek ürperdim. Saçlarımı ağır ağır, tel tel ayırarak boyamaya başladı. Sıcak nefesini ensemden, soğuk boyayla temas etmiş saç diplerimde hissediyordum.

"Parmakların boya oldu," diye fısıldadım. "Kapkara kalacak. Eldiveni kullanaydın..."

"Tinerin çıkartamayacağı boya yoktur," dedi Korhan saçlarımı özenle boyamayı sürdürürken.

Nefesimi tutup boyanın soğukluğunun saçlarıma dokunuşunu, bende bıraktığı izleri hissetmeye devam ettim. Artık dönüşü yoktu, bir süre saçla-

rımı asla kıza döndüremeyeceğimi biliyordum. Peki bunu neden yapıyor-
dum? Onu görmeye hazır mıydım? Siyah saçlarımı tekrardan görmek bana
ne hissettirecekti? Adlatmış mıydım? Korhan'ın yıpranmış parmaklarına
bana verdiği hisleri kabul ederken o kızın geriye gelip gelmeyeceğini me-
rak ediyordum.

Boyamayı bitirdiğinde bana bakmadan arkamdan uzaklaştı. Ellerini
tinerle boyadan arındırmaya gittiğini biliyordum. Sessizce yatağa oturdu-
ğum sırada artık kirpinin varlığından rahatsız olmadığımı fark etmişim.
Dakikalar birbirinin üstüne binerek zaman denen yolun taşlarını döşemi-
ye devam etti. Yavaşça doğrulup kalktığımda artık saçımı yıkamam gerekti-
ğini biliyordum. Korhan'a seslenmişim, bana verdiği cevabın gerekti-
kalin sesi çok yankılı gelmişti. Bana banyoyu kullanabileceğimi ören
kayafetlerden ödünç alabileceğimi söylemişti.

Korhan'a ait siyah bir eşofman, koyu yeşil bol bir kazak aldıktan sonra
odadan ayrıldım ve banyoya geçtim. Banyo biraz soğuktu, suyun ısıması
epey zaman almıştı ama sonunda kendimi suyun altına bıraktığımda, bade-
ni nimden akmaya başlayan siyah boyanın tenime bıraktığı lekeleri izledim.
Su neredeyse durulaşana kadar hareket dahi etmeden suyun altında böylece
bekledim. Siyah boyayı saçtan arındırmak çok zordu, ne kadar süredir suyun
altındaydım biliyordum ama banyo buhardan görünmez hale gelmişti.

Sonunda suyu kapatıp bedenimi havluyla kuruladım. İç çamaşırlarımı
tekrar üzerime geçirdikten sonra banyodaki o eski saç kurutma makinesi-
yle saçlarımı kurutup, banyonun kırık dolabında bulduğum eski saç fırçası-
yla siyahlığını görebildiğim uzun saçlarımı taradım. Aynaya bakmıyordum,
bir bütün olarak nasıl göründüğümü şu an için merak etmiyordum. Saçımı
kuruturken ve tararken parmaklarıma gelen siyah saç tellerini görebili-
tim yalnızca. Saçlarımı biraz daha kuruttuktan sonra Korhan'a ait yeşil ka-
zağı giydim, eşofmanı da altına geçirip banyodan çıktım. Eşofmanın uzun
paçaları yerde sürünüyor, çıplak ayaklarımla zemine basıyordum ama
eşofmanın paçaları süründüğü için ayaklarım pek de yerle temas etmiyo-
rdu. Üstelik üstümdeki kazak da çuval gibiydi, küçük bir bedene sahip olma-
sam da içinde resmen kaybolmuştum.

Odanın kapısının kulpunu çevirdim, kapı yavaşça aralanırken nefesimi
tuttum. Anlık bir kararla resmen saçlarımı büyük bir değişime uğratmış-
tım. Şimdi Korhan'ın benim siyah saçlarımı gördüğünde vereceği tepkiyi
merak ediyordum. Sırtımda geçmişe ait bir sandık vardı, bu sandık cehem-
nemden çalınan günahlarla doluydu. Günahların ağırlığı öyle fazlaydı ki
sırtımdaki sandığın zemini bile çökmeye başlamıştı. Bir sandığın zeminin
çökerten günahlar benim sırtıma neler yapmazdı ki?

İçeri doğru bir adım attığımda sırtı bana dönük şekilde masanın
önünde oturan Korhan dikkatimi çekti. Gözlerim sırtında dolanırken içim-
den, "Ölün sırlı," diye fısıldadım. Aslında beslediği kırpiye o kadar çok
benziyordu ki.

Parmaklarının arasında tuttuğu sarılmış sigaranın dumanı yavaşça
odanın içine dağılırken Korhan bana doğru döndü. Gözlerinin beyazı kıp-
ırmazı olmuş, damarlar gözlerinin etrafını ağ gibi örmüştü. Gözleri önce
gözüme saplandı. Ardından gözlerimden sökölüp saçlarıma dokundu ve
o an iklimizin içinde olduğu zaman durdu, tüm saatler ilerlemeye devam
ediyor olsa da odadaki saat hareketini kesmişti.

Korhan parmaklarının arasında duran, içinde tütün değil esrar oldu-
ğunu bildiğim sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Gözlerini saçlarıma
dokunmadan esrar denen zehri içine çekti, sigaranın ucundaki küçük ateş
dan çekmeden esrar harlandı. Zayıf yanakları içeri çöktü, yüzündeki mezar taşını
topu bir anda harlandı. Zayıf yanakları içeri çöktü, yüzündeki mezar taşını
animsatan kemikler belirginleşmişti, çenesindeki mezar da tamamen de-
rinleşti. Boynundaki kalın damarın içinde yüzen kanın nasıl dalgalandığını
bile görebildiğim saniyelerdeydik. Korhan sigarayı dudaklarından uzak-
laştırırken sertçe yutkundu. Uzun, damarlarla sarılı hasarlı parmaklarının
laşırırken sertçe yutkundu. Yeşil gözlerinin rengi şu an o kadar yoğundu ki gö-
zarif hareketini izledim. Yeşil gözlerinin rengi şu an o kadar yoğundu ki gö-
zünün beyazını saran kırmızı damarlar bile bu rengin gösterişi karşısında
vasıfsız görünüyordu.

Dudaklarından zehrin dumanı yayılmaya başladı, gözleri daha da kan-
lanırken dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.
"Çirkin," diye fısıldadı, sesi yanmış bir romanın kül olmuş kelimelerine
benziyordu.

Ayak parmaklarını içeri çekerek alt dudakımı ısırdım.
"Saçların siyahken daha çirkinsin."

Kalbimin hızlandığını hissettim. O an dikkatimi çeken bir şey oldu.
Korhan'ın içine çektiği esrarın sarılı olduğu kâğıt, bir tütün sarma kâğıdı
değil, bir fotoğraftı. Fotoğraf yandıkça şeffaflaşıyor, şeffaflaşıkça fotoğrafın
arkasındaki siyah saçlar ve belli belirsiz bir yüz görünüyordu. Duraksadım.
Bakışlarım ağır ağır masaya doğru döndü, o an içine düştüğüm yalanın
yandığı kuyudaki alevler harlandı, yükselerek göğe ulaştı.

Masanın üstünde siyah saçlı olduğum zamanlara ait bir sürü fotoğraf
çıktı ve bana ait karakalem çizimler vardı.

7. PERDE

Nefes

İçimde yirmi altı kat yara vardı. Parlaklığımı yitirdiğim zamanı hatırlıyordum; hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını gördüğüm halde o karanlık tünele doğru tıpkı bozuk bir tren gibi hızla ilerlemeye devam etmiştim. Kendi rayları-
nı kendi tekerleklerimle biçmiş, mahkeme salonuna kurulmuş bir tiyatro
sahnesinde adalet isimli fahişenin, vicdan isimli hâkimin altındaki iniltile-
rini dinleyerek kendi gözyaşlarını ağır ağır silerken sahnemin gelmesini
beklemiştim.

Kendimi savunmam gereken tüm sahneleri sessizce konukları izleye-
rek geçirmiştim, unuttuğum tüm repliklerin cesedini yalanlara sarmıştım;
kopan parçalarını yerden toplamış, tek tek ağzıma atıp çiğneyerek kendi
leşimi yemeye başlamıştım.

Bir adım gerilediğimde karşımda duran adam cehennem yeşili gözle-
rini, cennetten kovulup gözlerime emanet edilmiş tek renk gibi hissettiğim
boğulmuş yeşil gözlerimden çekmedi.

Kaçmak istiyordum, kendimi savunmak ve belki de ona saldırıp hesap
sormak. Ama bunu yapamadım. Dönüp gidemiyordum, kalıp savaşıyor-
dum, durup meydan okuyamıyordum; yalnızca onu izliyordum. Kimdi bu
adam? Gerçekten bir sapık mıydı? Benden istediği neydi? Yutkunmak iste-
dim, dilim damağımı kurumuş gibi hissediyordum. Yutkunsam, boğazımdan
aşağı ekmek bıçakları kayıp ciğerime kadar düşecek ve içime saplanacaktı.

Korhan yavaşça ayağa kalktığı anda dudaklarını aralanır gibi oldu, tünel yeşili gözleri kontrollü bir şekilde beni takip ediyordu ve yavaş hareketleri oldukça temkinli görünüyordu. Saçlarımdan yayılan boyanın kokusu beni mi yaktığı gibi, gördüklerim de gözlerimi yalmaya başlamıştı.

"Sen kimsin?" diye fısıldadım, dudaklarımı kilidi kırılmış bir kapı gibi aralandığında harfler yan yana durarak birbirlerine dayanak olmuş ve bu iki kelimeyi bir soru cümlesine dönüştürmüştü.

Bana doğru bir adım atınca, geriye doğru bir adım daha attım. Gözlerim onun zemheri gözlerinden ayrılıp masadaki eskiz çizimlere, bana attırının arasına aldı. Fotoğrafımın çıktısı olan kâğıda sarılı olan, içinde bütün değil esrar olduğunu bildiğim sarı sigarayı dudaklarına yaslarken bana doğru ilerlemeye devam ediyordu.

"Kim olduğumu bilmiyor musun?" diye sordu, sesindeki ısız gece öyle soğuktu ki göğsümü saran gökyüzünden aşağı buz parçaları düşmeye başlamıştı.

Gözlerim parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya kayd, sigaranın ağır kokulu dumanını dudaklarından dışarı bıraktığını fark edince gözlerim ani bir refleksle onun gözlerine tırmandı. İrkildim.

"Geri çekil."

"Neden?" diye sordu, bana doğru bir adım daha atınca geri adımlar atarak odanın kapısına kadar ilerledim. O da benimle birlikte ilerlemeye devam ediyordu. Sırtım kapıya yaslanınca durdum. Gözlerim gözlerinin geçmişine ait bir takvim yaprağı gibi onun gözlerinin içinde asılı kaldı.

Kapının kulpunu çevirdiğimde içimdeki koşma isteği zirveye kadar tırmanmış, ulaştığı zirvede beni âdeta pimi çekilmiş bir bomba gibi patlamaya mecbur etmişti. Hızla odadan çıkıp koridora doğru ilerlediğimde arkamdan çıkmasını bekledim ama bunu yapmadı. Büyük adımlarım koridordaki duvarlara gölgeler olarak düşüyor, kalbim ağır bir sancı eşliğinde göğsümün altında kıvranıyordu.

Neden burada olduğumu bilmiyordum, nerede olmam gerektiğini de bilmiyordum.

Altımdaki ona alt eşofmanın paçaları yerde tıpkı bir canavar gibi sürünerek adımlarımı takip ediyor, çıplak ayaklarımın tabanını saran deri soğuktan sızlıyordu. Kafamı kaldırıp çıkış kapısına baktım, birkaç adım daha attıktan sonra artık kapının önündeydim. Kulpu çevirdiğimde kapının açılmaması zihnime bir balyoz darbesi indirip tüm düşüncelerimi bir fırtınanın önüne katmıştı. Korkuyla çarpan kalbimin atış seslerine aldım etmeden anahtarların olduğu vestiyere uzandım, Korhan hâlâ odadaydı.

Anahtarları karıştırarak doğru anahtarı bulmaya çalışırken ellerim ve ayaklarım iyiden iyiye uyuşmaya başlamıştı. Kapı açıldığı an kapının üzerinde duran anahtardan elimi çektim, âdeta uçar gibi dışarı doğru fırladım. Ayakkabılarımı almadan çıplak ayaklarımı merdivenleri inmeye başladım, gökyüzü üzerime çökmüş bir kasvet bulutu misali tenimi örtüyordu.

Kollarımı bedenime sarıp sakince bahçeye indim, bahçe kapısını açmak için kollarımı bedenimden çektiğim anda gerçekten yapayalnız hissetmişim. Demir kapıyı açtım, ayaklarımın altında ezilen yaprakların çıkardığı sesleri dinleyerek ilerlemeye başladım.

Bahçe kapısının tekrar açıldığını duyduğumda iyiden iyiye oradan uzaklaşmışım. Arkamda ilerlediğini fark ettim, gölgesi sanki bir evren boyutundaydı ve ayak bastığım her yerde benim üzerimdeydi. Sessizce beni takip ediyordu. Orada olduğunu biliyordum. Onun nefesinin sesini duyabiliyordum ama dudakları aralanmıyordu. Ağır adımları benim yorgun adımlarımla uyum sağlamıştı.

O korkunçtu, bunu şimdi fark ediyordum. Yüzü, bakışları, varlığı değildi korkunç olan; onu korkunç yapan bambaşka şeylerdi. Gördüklerim miydi beni bu kadar ağır şekilde etkileyen? Kandırıldığımı mı hissediyordum? Gözlerime batan duygular bir an için öyle ağır geldi ki o duyguları yeni yanmaya başlamış bir ateşin içine atarak ateşi harlandırışını izlemek istiyordum.

"Beni takip etmeyi kes!" diye bağırdım titreyen sesimle. Başka biri olsaydı onu yumrukladım, ona ağzımı geleni söyler, belki de ondan sadece kaçardım ama o başka biri değildi, bu durum sinirlerimi tepeme topluyordu. Merak bir köşeye geçmiş, parmak uçlarına taktığı iplerin ucunda asılı olan zihnimi bir kukla misali oynatıyordu.

"Küçük bir kedi yavrusu gibi öylece ilerliyorsun," dediğini duydum, sesinde aşılması güç bariyerler, dimdik duran soğuk duvarlar vardı. "Seni bir başına bırakmak istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda bile değil," dedim sadece. "Sapık mısın nesin bilmiyorum, öğrenmek istediğim falan da yok. Peşimi bırak."

"Gerçekten peşini bırakmamı istediğine emin misin?"

Tırnaklarımı avucumun içine batırdım, uzun tırnaklarımı avucumun içindeki gökyüzüne farklı boyutlarda bir sürü hilal evresi yerleştirdi. Avucuma gömülen hilallerin derimin üzerinde yarattığı göçükleri hissedebiliyordum.

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Bir sapıkla uğraşamam."

"Sapık olduğumu mu düşünüyorsun?"

Durdum, aniden ona doğru dönünce aslında aramızdaki mesafenin ne kadar da kısa olduğunu anladım. İrkilerek bir adım geri atıp çenemi düzelttim, onun gözlerinin içine baktım. "O kadar eski fotoğrafların sende ne işi var?" diye sordum dört bir yanı kuşkudan bir kumaşla sarılmış seşme. Yeşil gözleri gözlerimdeki mahzenin parmaklıklarında dolaştı, o parmaklıkların arkasına sakladıklarını görmek ister gibi uzun uzun gözlerini izledi. "Çok fevrisin," dedi, erkekse sesi ani bir duraksama yaşamama neden oldu.

"Fevri mi?" Kaşlarım çatıldı. "Fevri değilim ben."

"Öylesin."

"Sen de sapıksın o zaman!" Kaşlarım tamamen çatıldı. "Beni nereden tanıyorsun?"

"Parktan," dedi sadece.

"Yalan almalı" diye bağırđım. "Öncesi de var, değil mi? Amacın ne senin?"

"Yalan atmıyorum," dedi kuru bir sesle. "Bu sefer yalan atmıyorum."

Duraksadım, gözleri gözlerime felaketimi taşıyan geleceğin içinden bakıyordu. "Ne?"

"Park," dedi sadece. "Çocuk parkından."

"Peki o fotoğraflar," dediğimde gözlerini yumdu, durdum, içinde soru barındıran cümlemleri tamamlamadım.

"Seni çocuk parkından tanıyorum," dedi sadece. "Devamında söyleyeceğim her şey yalan olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim şey tam olarak bu," dedi, gözlerini açtığında gözlerindeki yeşil rengin bir zehre dönüşerek elmacık kemiklerine kadar akacağı düşünđüm. "Eksik, biliyorum ama fazla olmasını istersen sana yalan söylemek zorunda kalacağım."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi yalnızca.

"Yani beni yalnızca o çocuk parkında gördün, öyle mi?" diye sordüğümde başını yavaşça salladı, gözleri gözlerimdeydi ama sanki gördüğü gülerim değildi. "Peki fotoğraflar?"

"Bir şekilde bulmuş olamaz mıyım?" diye sorunca durup ona bakın, kaşlarım çatıldı. "Yalan söylemem senin için sorun değil, değil mi?" Güldü. Donup kaldım. "Yeter ki burada kalmanı sağlayayım, seni burada kalmak için ikna edecek bir şey söyleyeyim yeterli, değil mi? Bu şey yalan olsa bile buna razısın."

"Sen..."

"Sana yalan bile söylesem, sen bu yalanın yalan olduğunu bile beni bana inanırsın."

Geri çekildim. "Hayır," dedim. "Kalmak istiyorsun, Çirkin."

Başımı ret dolu bir biçimde iki yana sallayarak, "Hayır," diye mırıldandım. "İşte şimdi de sen yalan söylüyorsun."

Siyah saçlarım yanaklarımı örterken gözlerimi onun gözlerinden uzağa götürdüm, bir noktaya diktim ve uzun uzun o noktayı izledim. O beni izliyordu. Ayaklarımın altı acımaya başlamıştı. Ben bu değildim, onu tanıyabiliyordum. Neden onun söylediği bende büyük bir yalı ne kadar zaman olmuştu ki? Neden onun söylediği bende büyük bir depreme etkisi yaratmak zorundaydı? Ruhuma dolanan sarmaşıkların bir intihar ipline dönüşerek beni yavaşça boğmaya başladığını hissediyordum.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

"İkinci yalanını söylüyorsun şu an."

Gözlerimi o noktadan çekmeden, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Korhan," dedi, bana doğru bir adım attı. "Arjen." Parmakları çeneme dokundu, kafamı kaldırmamı, ona bakmamı sağladı. "Alacahan."

"Arjen," diye fısıldadım. "Bana bir açıklama borçlusun."

"Bu gece burada kal, Çirkin," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu.

"Eğer sabah fikrin hâlâ gitmekten yana olursa, bir daha karşına çıkmayacağım."

"Açıklama..."

Çenemi yavaşça okşayarak kısık gözlerinin kenarlarındaki çizgilerin belirginleşmesini sağlayacak biçimde acı bir tebessüm etti. "Kalmak istiyorsun," diye fısıldadı.

Ne istediğimi bilmiyordum, o biliyor muydu? Neden böyle hissediyordum? Ona bakmak istemiyordum, gözlerimi asla onu göremeyeceğim yerlere çevirmek istiyordum; onu görmek istiyordum, gözlerimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Bu hisler o kadar korkunç hissettiriyordu ki...

"Bu gece," dedi, gözleri gözlerimin kapısında asma bir kilit gibiydi. "Kalmak mısın, Çirkin?"

Bir yanımlı kalmak isterken, diğer yanımlı ondan olabildiğince uzağa sürüklenmem gerektiğini fısıldıyordu bana. Bu hisler o kadar ağırdı ki... Güçlü parmaklarını çenemden çekti, gözleri gözlerimden ayrılıp dudaklarına dokunarak hislerimin üzerinden teğet geçti. Büyük el, ellime kayınca bir an geri çekilmek istesem de bunu yapamadım ve Korhan elimi tuttu. Neyin içinde olduğumu anlamasam da biraz sonra onunla yan yana yürürken bulmuştum kendimi. Eve geri girdiğimizde sessizdim. Ayaklarımın altındaki acı devamlılığını koruyarak bana oradaki varlığını hatırlatırcasına canımı yakıyordu.

Beni banyoya götürdü. Başta ondan çekineceğimi düşündüğünden mi, dir bilinmez banyodayken bir süre yüzümü izleyip nabzımı ölçmeye palgı, eşofmanı aşağı sıyırdı, beni eski küvetin önüne yürütüp kalçamı küvetin taşına yaslamamı sağladı. Kazağı kalçalarımı örtüyordu ama küvetin soğukluğunu eline alıp önümde eğildi, duş başlığının deliklerinden hızlı akan suya kaynar şekilde akmaya başladı. Suyun sıcaklık seviyesi arttıkça aramızdaki sessizliğin kökleri de daha derinlere ulaşıyordu sanki.

Ayaklarımı suyun altında bırakarak yavaşça temizleyip, büyük elleriyle tabanlarımı okşarken suyun sıcaklığını o da hissediyordu. Normal seviyede bir sıcaklık değildi bu, banyo sanliyeler içinde buhar altında kalmıştı, su o kadar sıcaktı ki sanki lav dolu bir havuzun içinde oturuyordum; ağır ağır dibeye batıyordum.

"Gidecek misin?" diye sordu, gözleri ayaklarımdaydı.

"Güvenilir biri değilsin."

"Aksini hiçbir zaman iddia etmedim," dedi, parmakları tabanımın altına laştı. "Benden korkuyor musun?"

"Korkmak değil." Yutkundum. "Yalnızca amacını anlamıyorum."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Banyonun küçük penceresinden içeri soğuk lambasının turuncu bir ışığı sızıyor, bu ışık onun tilsimli çehresini aydınlatıyordu. "Anlamak ister miydin?"

"Hayır," diye mırıldandım, yorgundum. "Anlamak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü vazgeçtim."

"Merak ediyorsun ama."

"Şu an etmiyorum," diye yalan söyledim.

Burnundan sert bir nefes verdi, gözlerini tekrar ayaklarıma indirip suyu kapattı. Doğrulup kalktı, küçük bir havlu uzattığında bana değil, banyo kapısına bakıyordu. "Seni odada bekliyorum," dedi sadece.

Beni banyoda bırakıp dışarı çıktığında fayansta oluşan sıcak su birtakimsinin içinde gezdiriyordum ayaklarımı. En küçük bir davranışımı bile kırdığı insanların aksine o, şu an ona ne tür bir hakaret edersem edeyim kırılmazmış gibi hissettiriyordu bana. Düşünmek istliyordum, kalam poliyana ve kelimeler etrafa şehit düşmüş askerler gibi dağılına kadar düşünmek. Ama bir süre sonra düşünmenin yalnızca sokakları dolduran bir kalleş balık gibi zihnimi doldurup beni yormaktan ileri gidemeyeceğini anladım.

Banyodan çıktığımda üzerimde yalnızca ona ait kazak vardı, siyah saçlarımla uçları ıslanmıştı ama nasıl ıslandığı konusunda tek bir fikrim bile

yoktu. Ağır adımlarla odasına doğru ilerlemeye başladım. Fotoğraf kareleri halâ zihnimin içinde asılı duruyor, merakın kanı bir mürekkep misali zihnimin sayfalarını dolduruyordu.

Odanın kapısı aralık duruyor, o aralıktan karanlık koridora loş kızıl bir ışık sızıyordu. Kapıyı yavaşça iterek açtım, içeri girdim. Korhan yatağın ucunda oturuyordu, sırtı bana dönüktü ve parmaklarının arasında muhtemelen az önce içtiği ama ben kaçmak için çıkınca söndürmek zorunda kaldığı sigarası yanıyordu. Kâğıda sarılmış maddenin kokusu öyle ağırdı ki yolumu buruşturamama engel olamadım.

Gözlerim masanın üzerine kaydı, masanın üzerindeki çizimleri kaldırmıştı, bana alt birkaç fotoğraf dışında masa bomboş sayılırdı. Masaya doğru tepki geçmişti kopup bugüne kadar yara bere içinde ilerleyen bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. Korhan'ın bakışlarını tekrar üzerimde hissediyordum fakat bu kez ona bakmıyordum.

Derin bir nefes aldım, aldığım nefes ciğerlerimi acıtan bir ayaza dönmüştü. Parmaklarımı bana ait olan fotoğraf karelerinden birine dokundum, fotoğrafı elimle aldım ve incelemeye başladım. Bu fotoğrafı Yağış çekmişti, deniz kenarındaydım ve saçlarım silmsiyahtı. Gözlerim kısık bakıyor, üzerindeki beyaz kazak saçlarımla büyük bir tezatlıkla birbirine kaynayan iki farklı kemik gibi görünüyordu.

"Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyorum," diye mırıldandım. Yağış'ın sesi bile taptaze şekilde duruyordu anılarımla içinde.

Korhan cevap vermedi.

Tüm bu fotoğrafları sosyal medya hesaplarımdan bulmuş olma ihtimali var mıydı? Ona soyadımı söyleyip söylemediğimi bile hatırlamıyordum. Östetik bu fotoğrafı sileli de uzun zaman olmuştu. Gözlerim fotoğrafta dolayırken göğsümdeki batma hissinin sebebinin sorguluyordum. Siyah saçlıyken anneme öyle çok benziyordum ki...

Diğer fotoğraf karesini elime aldım, bu fotoğrafı çeken kişi Çağlar'dı. Bir barın kapısının önüne koyulmuş masalardan birindeydim, hemen arkamda bir kedi yavrusu kadraya yakalanmıştı; siyah saçlarım yüzümün neredeyse tamamını örtse de gözlerimin rengi loş ışığa rağmen seçiliyordu.

"Çağlar çekmişti," dedim dalgın bir sesle. "O gün Yağış o kadar çok içmişti ki tüm geceyi onu ayıltmak için çabalayarak geçirmiştik."

Sadece beni dinliyordu.

"Bir dostun desteğini hissetmek farklı bir şey," diye fısıldadım. "Çağlar ve Yağış desteklerini her zaman hissettirdiler bana." Parmaklarımı çıplak dizlerimde gezdirdim. "Yeri geldi kimse sevmedi beni, kimsenin sevmediği birini sevmek büyük sorumluluktur; onlar bu sorumluluğu aldılar, sevdiler beni."

Korhan derin bir nefes aldı, aldığı bu nefes sanki benim ciğerlerime dokunmuştu. Çiçeklerle dolu bir duvarı kırmak gibiydi ona bir şeyler anlatmak; çiçekler duvarın altında eziliyor, duvar üzerime devriliyordu. "Devam et," dedi sadece. Susmamı istemiyordu.

Gözlerim boşlukta ilerleyen kayığın kırık kürekleri gibi boşluğu zoru evinde, o adamın yatağında oturmuş ona bir şeyler anlatıyordum. Neyin vardı benim?

"Çağlar..." Derin bir nefes aldım. "Onu ilk tanıdığımda annesini yitirmişti."

Korhan'ın duraksadığını hissettim. Anahtar kelimeyi söylemişim gibi gözleri yavaşça bana doğru döndü ve o an zaten onu izlediğimi anladım. Gülümsedim, dudaklarıma gömülen tebessüm yorgunluk ve acıyla doluyordu. Korhan'ın mahzen yeşili gözleri dudaklarıma dokundu, o gözler uzun uzun gülüşümde takılı kaldı.

"Belki de onunla bu kadar yakın olma sebebimiz bizi bir araya getiren şeylerdir," diye fısıldadım. "O kaybetmek istemeyeceğim bir adam." Yutkundü, âdemelması boynunda tıpkı kumun altında ilerleyen bir cennet cehennemin içinden yanarak geçiyordu.

"Kaybetmek istemeyeceğin bir adam," diye tekrar etti beni.

Başımı salladım. Karşımdaki kim olduğunu bilmediğim, amacını anlamadığım ama bir türlü sorgulayamadığım adama baktım. Arjen'in yünü bembeyazdı. Gözlerinde kasırganın arkasında bıraktığı darmaduman olmuş bir kasaba vardı, o kasabanın içinde yapayalnızdı, o kasabada elleri bomboş bir şekilde öylece dikiliyor ve üzerinden gelip giden kasırganın arkasından bakıyordu.

"Anladım," dedi, sesi anahtarın dönerken çıkardığı sese benziyordu.

"Tamam," dedim ve onu sorgulamayı bir köşeye bıraktım. Başka bir kadın olsaydı daha farklı davranırdı, öğrenmek için elinden geleni yapar, belki de kaçardı ama ben bunu yapamıyordum. Belki de bu yüzden ben de Tanyel'dim.

"Beni uyutacak mısın?" diye sorduğunda sessizliğimizin üzerinden kaç dakika geçmişti bilmiyordum. Yüzüne bakıyordu ya da baktığı ben değilim, başka birini görüyordu. Bu düşünce kalbimin içinde ateşlerin yanmasına, ateşlerin kaburga kemiklerimin tıpkı tahta parçaları gibi yanmasına neden oldu.

"Uykun mu var?" diye sordum.

"Evet," dedi sadece

Başımı salladım. "Gevezelik mi ettim?"
"Hayır. Konuşman güzel. Hatta bana bir şeyler anlattıysan daha kolay olurum."

Uyku onu derinlere çekmek istiyordu, bunu onun gözlerinden görebiliyordum. Konuşulacak önce şeye rağmen yavaşça yatağa çıktım, gözleri beni takip ediyor, dudakları hiçbir şekilde farklı kelimeler için aralanmıyordu. Yatağın üzerindeki yorganı kaldırdım, yatağı açıp ona baktım. Başta sadece yüzümü izlese de sonunda kalkıp yatağın içine girdi. Soğuk bedeni bedenime yakın durduğu için midir bilinmez üşüyordum ama bunu ona belli etmek istemiyordum. Yorganı üzerimize örterken kendimi sorgulamamak için kafamın içine çok daha farklı, konudan oldukça uzak düşünce tohumları ekiyordum.

Başını yatağa koydu, yattığı tarafta yastık olmadığını fark edince kafasının altında kalan yastığı ona doğru iterek, "Bunu kullan," diye mırıldandım. "Ben yastık kullanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Ben yastık kullanmıyorum," dedi kuru bir sesle. Durgun gözlerle yüzüne bakıp, "Anladım," dedim. Gözlerini tavandan ayırıp bana baktı. Zaman kavramı tepemizde duran tavan misali üzerime çökmüştü. Saat kaçtı bilmiyordum, öğrenmek istemiyordum, düşünmek istemiyordum, sadece burada olmak zorundaymışım gibi hissediyordum ve bu his beni korkutuyordu.

Yanağına yastığı bastırıp kafamı ona doğru çevirdim, yüzündeki iz gibi hissediyordum; yüzünün bu kısmı daha pürüzsüzdü. "Baksana," dedi ama bana bakmıyordu. "Doğru. Zaten bana bakıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi hızla tavana çevirip, "Hayır," diye itiraz ettim.

"Duvar kenarına sen geçsene."

Duraksadım. Ona bunun nedenini sormak için dudaklarımı aralayacakken kafamın içinde bambaşka bir ses, bunu ona sormamam gerektiğinin altını çizdi. Ardından altını çizdiği kâğıtları önüme fırlattı.

Ruhum bir kenara çökmüş, sessizliğin çarşaf gibi örttüğü karanlık duvar köşesinde öylece dinleniyordu. Yaralıydı, acısı büyüktü, allak bullak ve benim tarafımdan terk edilmişti. Şimdi burada durmuş, terk ettiğim ruhumun karanlıkla ettiği sessizlik dansını izlerken ilk kez kendimi özlüyordum. Yavaşça doğrulup kalktım, Korhan beni bileğimden tutunca irkilerek bakaşlarını ona çevirdim. Beni çekerek tekrar yatağa yatırdı, ardından kendine doğru çekti ve kucağına çıkmamı sağladı; kucağında çok fazla oyalanmama izin vermeden beni diğer tarafa yerleştirip kendisi benim olduğum yere geçti. Çıplak bacaklarını tenine süründüğü için aklım başımdan uçup gidecek sanmıştım.

kırılmış saç uçlarına dokunuyor, onları uçuşturuyordu. Yavaşça doğrulmaya çalıştımda hareket alanımın ne kadar kısıtlı olduğunu anladım. Ben duvarla arasına sıkıştırmış, kalkmama engel olan bir bariyer kurmuşum. Kendini önüme ikinci bir duvar gibi dikmişti.

Bir süre sadece alıp verdiği nefeslerin düzenli seslerini dinledim. O nefes her defasında benim yüzüme dokunup saç tellerini dinledi. O kendi yüzüne doğru uçuşmasına neden oluyordu. Birkaç kez daha doğrulmaya çalıştım ama başaramadım, hareket etmemin imkânı yok gibi duruyordu. Sonunda bu uğraşların boşa olduğunu fark edip gözlerimi yumdum ama uyuyamadım, gözlerimi tekrar açıp onun yavaşça aydınlanmaya başlayan yüzünü izlemeye başladım.

Parmaklarımı benim isteğim dışında duygularımın galibiyetiyle hüküm altına girerek onun yüzüne dokunduğu sırada kalbim bir trenin yaklaşmasında parmaklarımı geri çekecektim ama uyanmadığını fark ettim, tam o dan cesaret alarak parmaklarımı sakallarının içine gömdüm. Parmak uçlarıma gelen çukurlar, onun tenine gömülmüş yaraların izleriydi. Yutkunma mezar misali yerleşmiş izlerine dokunmaya devam ettim.

Güzeldi. Belki de aynaya baktığında gördüğü adamdan çok daha güzeldi. Göz bebeklerimin genişlediğini hissettim, bunun nedeni benim gözlerimi örten karanlık değildi; onu izlerken oyuncu bir kedinin göz bebekleri gibi genişliyordu göz bebeklerim. Düzgün burnundan verdiği nefesler parmak uçlarıma akıyor, sakallarının içine gömdüğüm parmak uçlarını izlerinin üzerinde tıpkı yeni yanmaya başlamış bir roman sayfası gibi ağır ağır tutuşmaya başlıyordu.

"Neden buradayım?" diye sordum, sesim onun bile duyamayacağı kadar alçak perdeden yükselmisti. "Ve sen aslında kimsin?" Parmaklarım izlerin etrafında dolaydı, sakallarının haşırısı içimi ürpertiyordu. Tıpkı geceleri dinlenen korku hikâyeleri gibiydi, göğsümü korkuyla doldursa da dinlemeye devam etmek istiyordum.

Gözünün altından başlayarak yanağına yayılan o iz, karanlıkta bile kendini belli edebilecek kadar tanıdık hale geldiğinde burnumdan içeri çıktığım nefes sanki ateşin başında durmuşum da yanan ateşin dumanını içime çekiyormuşum gibi hissettirdi. Gözlerimi yumdum. Onun başına ne geldiğini merak ediyordum ama bunu ona sormaktan korkuyordum; korkum onun vereceği tepki değil, duyacaklarımdı. Fotoğrafların hesabını ona sormak istiyordum ama bunu da sormaktan korkuyordum; korkum onun anlatacağı tatmin edici sebepler değil, korkum onun anlatacağı gerçeklerdi.

Ona karşı içimde anlam veremediğim bir güven duygusunun tohumları kalbime mi atılmaya başlamıştı? Ona güvenmemem gerektiğini onun gözlerine baktığımda çok net beyan edilmişçesine görebiliyordum kendimi.

Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi.

Kirpiklerinin hareketini izledim. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi. Beni duvarla arasına tamamen sıkıştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordum kendimi.

Ona karşı içimde anlam veremediğim bir güven duygusunun tohumları kalbime mi atılmaya başlamıştı? Ona güvenmemem gerektiğini onun gözlerine baktığımda çok net beyan edilmişçesine görebiliyordum kendimi.

Kendime ait kıyafetleri giyip banyodan çıktığımda koridor bomboştu. Koridorun uyanıyordan beri hiç konuşmamıştık, bir süre yataktaki uzandığımızı ve sessizce tavanı izlediğimizi hatırlıyordum. Sonra sigarasını yakmış, sırtı bana dönük halde yatağın ucunda oturmuş ve sigarasının külleri zemine düşerken sessizce sigarasını içmişti. O sigarasını içerken ben çıplak sırtını izlemiştim.

Odasına girmişimde oradaydı, pencereyi açmış, baş ve işaret parmağının arasına aldığı sigarayı dudaklarına yaklaştırıyordu. İçeri girdiğimi fark ettiğinde sigara dudaklarına santimler kala havada asılı kaldı, bakişlarını usulca bana döndüğünü hissettim ama gözlerimi hızla zemine indirmiş, bakişlarını ondan uzaklaştırmıştım. Ağır adımlarla odanın ortasına doğru ilerledim, yerde duran sırt çantasını almak için eğildiğim sırada bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Yere düşen çıplak adımlarına kaydı gözlerim.

Sigarasının ölen külü tam önüme döküldü. "Gidiyor musun?" diye sordu, sorduğu bu kısıcık soru olduğum yerde öylece kalmama neden oldu. Bir süre doğrulup kalkamadım.

Sessizlik ikimizin kanından beslenen bir parazitti. Kafamı kaldırıp onun lezâ yeşili gözlerine baktığımda, gözlerine yerleştirilmiş iki derin su kuyusunun dibinde yanmaya başlayan ateşler kuyunun tavanından çıkarak gökyüzüne fırlıyordu.

"Çalışmam var" dedim kuru harfleri seslendirerek "Okula geçeceğim." Gözleri gözlerimdeydi, yüzü ifadesizdi. Yalnızca başını salladı.

Yavaşça doğruldum, gözlerimi gözlerinden uzaklaştırıp, "O kirpi nerede?" diye sordum kuru bir sesle.

"Mavi."

"Her neyse işte," diye homurdandım.
"Evdedir."

Duraksadım. "Derken?"

"Gezinliyordur buralarda."

Kaşlarını kaldırıp ona baktım. "Buralarda?"

Korhan ifadesizce, "Ayağının olduğu yerde falandır," dedi bir anda.

Olduğum yerde öyle bir sıçradım ki en esası kolbastı grubu beni göre liderleri ilan edebilirlerdi. Olduğum yerde zıplaya zıplaya koşarak yatağa üzerine çıktığımda Korhan'ın burnundan sert bir nefes verdiğini duydum, bu nefes sesi alaylarla kuşatılmıştı.

"Nerede?" diye bağırdım gözlerimi zemine dikerek. "Hani, hani?"

Korhan çenesiyle yatağın altını gösterdi. "Yatağa tırmanıyor şu an."

"Ne?" Bağırarak yatağı ayaklarımın altında âdeta ezmeye başladım.

"Gelmesin! Al onu! Alsana!"

"O benim pokemonum" aslında," dedi Korhan sigarayı dudaklarına kısaca dokundurup çektiikten sonra. "Biri beni sinirlendirdiğinde 'İğnemi saplarım size' saldırısı yapıyor."

"Ne diyorsun ya?" Gözlerimi yatağın altına indirip olduğum yerde hareket etmeye devam ettim. "Alsana şunu."

"Ona şu, kirpi, bu, hayvan falan dendiğinde de sinirleniyor," dedi Korhan kollarını göğsünün üzerine bağlayarak. Sigarasının dumanı usul usul kovrılarak odanın içini kaplıyordu. "O zamanlarda da 'kedi kuyruğuna dikme çakma saldırısı' yapıyor."

"Dalga geçmeyi bırak!" diye homurdandım. "Al şunu ya! Nerede?"

"İstersen bir hortum çekeyim de hazır çiğniyorken biraz da deterjan atıp öyle çiğne yorganlarımı?" dedi Korhan sorar gibi. "İnsene kızmam oradan. Mavi kutusunda."

"Yalancıyı pezevenkler dövsün, pezevenklerin elinden İbrahim Tatlıses bile kurtarmasın mı bak?" diye sordum kocaman gözlerle. "Yok orada değil mi?"

"Lan ruh hastası, insene aşağı," dedi Korhan aniden gülmeye başlayarak. "Yok işte, tamam in."

"Yalancının intihar edeceğini duyurmak için açtığı Instagram canlı yayınına borçlu olduğu parfümcü girsin mi bak?"

"Ulan sen manyak mısın? Ne izliyorsun sen internette?"

Omuz silkerek yatağın üzerine oturup ona baktım. O da bana bakıyordu. Sigarayı yere silkip sırtını bana döndü, masanın üzerindeki ağızma

* Pokemon, Japon oyun yapımcısı Satoshi Tajiri tarafından yapılan, hayali canlılar konu alan oyun, anime, manga ve kart oyunu serisi. Video oyun şirketi Nintendo'nun kurduğu The Pokemon Company tarafından yönetilir.

kadar dolu kül tablasının içine sigarasını bastırdı; içeriye ağır bir izmarit kokusu yayılmıştı.

"Mavi kutusunda," dedi tekrardan. "Eğer onu çıkartıp kucakına koymamı istemiyorsan yataktan in."

Kaşlarını çatıp yataktan yavaşça indim. Gözlerimi bir süre bana dönük duran sırtında gezdirdikten sonra derin bir nefes alıp, "Ben gideyim o zaman," diye mırıldandım.

"Tamam."

Bir şeyler söylemesini ya da dönüp bana bakmasını bekledim ama yapmadı. Beni eve ya da okula bırakmasını zaten istemiyordum ama bunun teklifini bile yapmamış olması durgunlaşmama neden olmuştu. Neden durduğum kişi olmaktan çıkmaya başlamışım gibi hissediyordum; bu koridorun ağır adımlarla odadan ayrılıp koridordan tıpkı geçmişini arkasında bırakan ve o geçmişten ayrılmak istemeyen bir ruh gibi ürtedim.

Elden çıktığımda Korhan bu kez benim arkamdan çıkmadı. Güneş gökyüzünün ortasına dikilmiş altın bir düğme gibi parlıyordu, hava o kadar sıvıydı ki sadece birkaç adımda alnım ter içinde kalmıştı. Saçlarım yeni boyanmış için terledikçe kazağıma saçımın rengi akıyordu. Hissedebiliyordum.

Sonunda güneşin altında ilerlemekten vazgeçip bir taksiye atladım ve ilk adresim okula yakın bir butik oldu. Eve gidecek zamanım olmadığından ve üzerimdeki aynı kıyafetlerle tekrar okula gitmek istemediğimden butiğin içinde dolaşmaya başladım. Dışarıdaki güneş o kadar yakıcıydı ki butiğin kapısı ne zaman açılrsa dışarıdan içeri giren kadınlar klimaların butiğin kapısı ne zaman açılrsa dışarıdan içeri giren kadınlar klimaların üflediği soğuk hissedip derin bir oh çekiyordu. Uzun kollu ama ince, beli açıkta bırakan kırmızı yazılara sahip siyah bir badi, karnımı göstermekten zerre hoşlanmadığım için göbek deliğimin üzerini, karnımı komple örtecek ve belimin belli bir kısmını açıkta bırakacak türden yüksek bel beyaz bir kot satın aldım.

Butikte giyinip çıkmış, eski kıyafetlerimi de butiğe ait torbalara koymuştum. Siyah saçlarım belime kadar uzandığında duraksadım. Caddede ilerlerken kaldırma peşi sıra yerleştirilmiş mağazaların, butiklerin, kafele- rin camlarına düşen yansımama bakıyordum. Siyah saçlı ls'i görmek bana o kadar garip geliyordu ki...

Kampüsün önüne geldiğimde artık beni tanıyan tüm gözler ağır ağır beni bulmaya başlamıştı işte. İlk fark edilen kor gibi yanan saçlarımın artık kömürden farksız görüntüsü olmalıydı. Yanağıma düşen siyah saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp, kampüsün bahçesinde buz gibi bakışlarımı etrafa değdirmeden öylece yürümeye başladım. İçeri girdiğimde bakışlar hâlâ üzerimdeydi ama umursamıyordum.

Çalışma salonuna girdiğimde başta bana kısaca dokunan gözler hızla benden uzaklaştı, ardından tüm o gözler tekrardan büyük bir hızla bana baktı. Yağış'ın sahnenin önüne oturmuş, dizlerini karnına çekmiş molineleri okuyor olduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp sahnenin önüne geldiğim anda da kafasını kaldırdı, kahverengi gözleri yeyilden griye gölgeler düğümlendi, gözlerime dokunduğunda birkaç saniye orada asılı kaldı. Devamında durdu, gözleri saçlarına doğru kaydığında dudaklarının aralandığını gördüm.

"Ne?" diye bağırdı gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi ırlı-şırken. "Saçlarına ne oldu lan?"

Zaten üzerime bir bıçak gibi doğrulmuş olan o bakışların ağırlığı daha da arttı Yağış'ın çılgınlığı yüzünden. Ellimi saçlarımın arasına daldırıp, "Boydum?" dedim sorar gibi.

"Şaka yapıyorsun?" Ağzı kocaman açıldı. "Siyaha?"

Omuz silktilim. "Kızılın dibi çabuk geliyor, hem sıkıldım, değişiklikle oynamak istedin."

Oturduğu yerden kalkarken gözleri saçlarımda dolaşıyordu. Ellimi siyah saçlarıma doğru uzattı, saç tellerim parmaklarının arasında zehirli yosun mırıldandı. Gözlerimin içine baktı, kahverengi gözlerinin içinde batan bir güneşin gölgesi vardı. "İyi misin?"

Bir an için geri adım atmak ve bakışlarımı hızla onun koyu kahverengi gözlerinden uzaklaştırıp sadece susmak istedim. Zaman benden aldıklarıyla mutluysa, ben zamanın benden aldıkları olmadan sadece nefes alıyordum.

Dünyayı şeytanın gözüyle izlemeye başladığım gün, içimdeki kız çocuğunun gözlerine cennette mil çekilmişti. Şimdi ne zaman aynada kendi gözlerime baksam, gözümün karanlık çukurunun dibinde kör bir kız çocuğu çizdiği seksek kutularının çizgilerine basarak göremediği oyunu kalbimde yaşıyordu.

"İs?"

"Aynı," dedim tekdüze bir sesle. "Hal hatırımlı sorman için saçlarımı boyatmam mı gerekiyordu?"

Yağış'ın kaşları bıçımıl bir kavis çizerek çatıldı. "Sadece saçını siyaha boyatmak istedin ve boyattın, öyle mi?"

Ona bakabileceğim en boş gözlerle bakmaya çalıştım ama gözlerimin bebeği o kadar doluydu ki biraz sonra o kara boşluktan yukarı kelimeler taşacak ve kelimeler harelerine yayılarak her şey en baştan Yağış'a anlatmaya başlayacaktı. Ferruh Hoca salonun kapısını açınca tüm dikkatler ona kaydı ama Yağış'ın gözleri hâlâ benim yüzümden, gözleri gözlerimin içi-

deydi. Bir gemici çapası gibi saplanmıştı gözlerindeki sorular gözlerimdeki cevapların limanına.

"Bu konu hakkında konuşacağız," dedi Yağış bakışlarını Ferruh Hoca'ya çevirerek.

"Saçımı boyadım, birini öldürmedim," dedim, sonra durdum, ben en son saçlarımı boyadığımda zaten birini öldürmemiş miydim? Belki de Yağış şu an yanında bir cesedin dikildiğini düşünüyordu. Belki de ben gerçekten cesattım. Gözde'yi değil ama kendimi öldürmüştüm.

Ferruh Hoca elinde mavi dosyayla izleyici koltuklarının olduğu dar arada diledi, ayağındaki beyaz spor ayakkabıların bir tanesinin bağcıkları çözülüyordu. Bir süre farkında olmadan çözülümüş bağcıkları izledim.

"Gelen yeni sahneler var, hocam," dedi adının Şerife olduğunu hatırladığım meronlu kız. "Bu oyun biraz uzun soluklu olacağı benziyor."

"Bilgim var, Erdem Bey bana da mail attı," dedi Ferruh Hoca başını sallayarak. Elindeki dosyayı yavaşça salladı. "Hatta bugün kendisi de izleyici olacaktı."

Durup başımı omzuma yatırdım. "E o izleyecekse neden kameralar çalışmıyor?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Kamera kayıtlarını izleyemiyoruz."

"Hâlâ kayıtlar?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Kamera kayıtlarını izleyemiyoruz."

"Mesine gerek yok canlı izleyecekse."

Ferruh Hoca'nın cam gibi parlayan gözleri beni bulunca duraksadım, gözleri spot ışıklarının altında buz mavisine dönmüştü. "Sen saçlarını mı boyadın?" diye sordu aniden, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Sorumun göz ardı edilmiş olması sınırlarımla bozsa da, "Evet," dedim kuru bir sesle.

"Sen rollerini bu kadar ciddiye alıyor musun sahiden?" Ferruh Hoca bana hayranlıkla baktı. "Sana derinden saygı duyuyorum, İs."

Duraksadım. "Ne?"

"Manla karakteri siyah saçlı," dedi Ferruh Hoca sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Bu yüzden yapmadın mı?"

"Hadi be," diye fısıldadı Yağış. "Bu yüzden miydi yani?"

Başta algılarım kör olmuş bir adam gibi etrafa çarparak yolunu bulmaya çalışsa da sonunda kendimi topladım ve usta bir hamleyle, "Elbette," dedim. "Ben sahne için yaşıyorum."

İçimde nefes alan, aldığı nefesleri zehir olarak dışarı bırakan o kadın gözlerini yüzümden dolaştırıyordu sanki. Benimle gurur duyuyordu, beni doğurmuştu; onunla büyüyordum, onu rahmimden tıpkı yeni doğmuş bir cenin gibi aldırıyordum.

Yalan, şeytanın diktiği dilime alt bir oya gibiydi.

"Sana gerçekten hayranım," dedi Ferruh Hoca gülümseyerek. "Ve çok yakışmış."

Dişlerimi yavaşça gıcırdattım, bunu yalnızca ben duyabiliyordum. "Tepem kır ederim," diye mırıldandım.

Çalışmaya başladığımız esnada Erdem içeri girmiş, izleyici koltuklarından birine yerleşip bana ait sahneleri canlandırdığım dakikalar boyunca sinir bozucu bakışlarını bir an olsun benden ayırmamıştı. Yine sahnelerimden birindeydik, daha önce okumuş muydum, gözlerim satırlarla buluşmuş muydu bilmiyordum ama ilk cümleyi okuduğum an devamında o cümleyi takip eden tüm satırlar zihnimde kendiliğinden oluşmaya başlamış gibiydi.

Mania yorulmuştu, o kadar yorulmuştu ki avuçlarında şeytanın bronz boynuzunu taşıırken parmaklarında açılan yaralardan akan kanlar boynuzla buluşuyordu.

Durdum, elimde tuttuğum bir kralın tacına benzeyen o boynuzu hayal etmeye çalıştım. Kafamı kaldırdım, kafamı kaldırmam gerekiyordu; gözyüzü tepemde asılı durmuyordu ama gökyüzünü görüyordum.

Gözleri gökyüzünde dolaştı, gece çarşaf gibi serilmişti mahşer yerinin tavanına. Kanlı parmaklarının yapış yapış olduğunu hissediyordum. Kalbinin derinliklerinde susturamadığı büyük bir özlem, ciğerine deliller açan hatıralar taşıyordu. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, artık takati kalmamıştı.

"Mantus," diye fısıldadım renksiz bir sesle. "Biliyor musun bu gece göy neşle birlikte ay da battı. Elimde sana ait bir fotoğraf bile yoktu, yalnızca inancım vardı. Sen onu da benden aldın."

Inancını almıştı Mania'nın. Geceleri akıttığı gözyaşlarından sorumluydu. Kalbine, ruhuna, bedenine açılan yaraların sorumlusuydu. İnandıkları yalanların bile tek sorumlusuydu. Mantus.

Mania gülümsedi, gözlerinden yaşlar akıyor olsa da dudakları tuzak bir tebessüme sırtı uçuruma dönük çökmek üzere olan bir duvar gibi yaslanmıştı.

"Bizim hiç gerçek bir anımız olmadı seninle. Ben hiç yanağımı yaslamadım omzuna, sen hiçbir zaman ağladığım gecelerde sığındığım o papamı sapladığım liman olmadın. Nankör müyüm ben, Mantus? Sen hep vardı, hep varken bana hiç olmadın."

Tenime ateşten korlar düşüyormuş gibi hissediyordum. Mania buradaydı, başımda dikiliyor ve onu sahneleyen beni yaşlı gözlerle izliyordu sanki. Onun yaşadıkları bir intihar ipi olmuş benim boynuma dolanmıştı. Mania iskemlenin önünde duruyordu, tek bir tekme darbesiyle beni o da rağacının ortasına asabilir, cansız bedenimi sallandırırken kendi cesediyle bir kez daha yüzleşebilirdi.

Mania ellerine baktı, ben ellerime baktım. Ellerimize baktım. "Gözlerimden akan yaşlara karışıp yanaklarımda sürüklenen kelimeler bunlar," diye fısıldadım, gecenin koynunda parçalanmış içki şişelerinin kırıkları parlıyordu. "Sen benim acıyan yerim değil misin?" Gülümsedim, gözümde bir damla yaş yanağıma aktığında bunun rol icabı yapılması gereken bir eylem olduğunu bilsem de sanki gerçekten ağlıyordum. "Seni benden alırsan eğer, ben bir daha nasıl acıyacağım?"

Kemikleri acıyor Mania'nın.

Acıyor kemikleri.

Ruhu acıyor, acıyor ruhu.

Dizleri kan revan, kan revan düşleri.

Mania kan revan.

Parmaklarının arasında kanlar içinde duran bronz boynuzlara bak-
tım, şeytanın kafasına ait deri parçaları vardı üzerinde. Biri bu boynuzları
şeytanın kafasından şeker gibi çıkarmış olmalıydı. Gülümsedim, oysa elle-
rim bombuştu; oysa ellerimden taşıyordu kelimelerim.

"Kötüyle korkunç arasındaki fark," diye fısıldadı Fenriz, Yağış sesi zihnimde ona ait değildi. Fenriz'in saçları cübbenin altındaydı, uçları dalga dalgaydı ve gecenin göğsüne kilitlediği karanlık onun içinde yara yapmış delizleri taşıyordu. "Kötü, âşık olduğun kişidir." Güldü. "Korkunç, kötü olduğunu bildiğin adama âşık olduğunu anladığında içinde bulunduğun an, sanıyedit."

"Kemiklerim acıyor, acıyor kemiklerim," diye mırıldandım.

Fenriz güldü. "Kaynayacak, kaynayacak kemiklerin."

"Dizlerim kan revan, kan revan düşlerim." Yutkundum, artık yere bakıyordum ve sahne kararmıştı. "Tükenmeye başladım, tükenmez dediklerim."

"Gece senin yalancı şahidin," dedi Fenriz, ilerledi gecenin içinde. Sandedalim önünde durdu, dalgalar sahilin sırtını tırmaklıyordu, turnakladığı gibi adamın sırtını bir fahişenin. "Gece senin asil sahibin."

"Gelmeyecek mi?"

Fenriz dalgaları izlerken buruk bir tebessümle fısıldadı: "Uyu artık Mania."

"Gelmeyecek mi?"

"En azından şimdilik rüyalarında."

"Uyu," diye fısıldadım kendi kendime. "Uyu Mania."

Fenriz gülümsedi. "Kavuş ona rüyalarında."

Eskiz fotoğraflarda gülümsemedi yarımdaydı Mania'nın. Siyah saçları gecenin içinde kılıçlarını çekmiş şövalyelerin atlarıyla ilerleyiş gibi dağılıyordu rüzgârda. Parmak uçlarında açılmış yaralarla öylece durmuş, bekliyordu rüyalarında. Rüyaları bazen bir sığınak, bazen bir mahzen oluyordu ona...

Mantus'u özlüyor, Mantus'u arıyor, Mantus'u istiyordu. Gözlerini dışarıya
nüyordu, burnunu, belki dudaklarını ve çenesini devanında... Düşünüyordu,
saçlarını. Alnında yağmur damlaları büyüklüğünde oluşan teri, avuçlarına
gömülmüş nasırları, savaşırken aldığı yaraları biraz da... Rüyalar onları ko-
vuşturuyor, yine rüyalar ayırıyordu sonra.

"Mantus," diye fısıldadım elimde olmadan elleri, ellerim aradı ellerini.
"Seni göster artık bana."

Bir alkış silsilesi içinde kaybolmuş bir ruh gibi kafamı kaldırdığım anda
sanki az önce içinde olduğum o şehir yıkıldı, ben o şehrin altında kaldım.
Sahnedeydim, spot ışıkları yüzümü aydınlatıyordu. Yağış ayakta idi, elini
yavaşça uzatınca hiç düşünmeden onun elini tutup ayağa ayakta idi, elini
boyunca sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık, Ferriz ve Mania'nın
gölgeleri buradaydı, iklimizin üzerine devrilmiş gibiydi.

"Yağış," dedi Ferruh Hoca. "Bu kez hissettim."

Yağış ağzının içinden, "Büyük müydü, acıdı mı?" diye homurdandı ama
Ferruh Hoca bunu duymadı. "Ne muflu bana, hocam."

"Sıra Şerife ve Ahmet'in rolünde," dedi Ferruh Hoca gözlerini kal-
bahğa çevirerek. Kolumu yavaşça ovdum, Erdem'in baksılarının ağır
üzerimdeydi ama ben inatla ona bakmıyordum. Ağır adımlarla ağır
indim, omuzlarıma attığım cübbe benzeri pelerini yavaşça çıkartıp askıya
astım ve çantamı omzuma atıp yerdeki torbaları elime aldım. Erdem'i gör-
mezden gelerek yürümeye başladım. Yağış da üzerindeki pelerini çıkartıp
benim arkamdan ilerlemeye başladı.

Koridora çıktığımız esnada, "Gerçekten oyun için mi boyadın saçları-
nı?" diye sordu Yağış, ben önden yürüyordum o da hemen benim arkamda
ilerliyordu.

"Öyle ya da değil, ne fark eder?"

Yağış'ın yüzünü göremesem de gözlerini devirdiğini biliyordum. "Ça-
di bir soru soruyorum."

"Yalnızca saçlarımı boyadım, Yağış," diye homurdandım.

"Bir gecede verebileceğin bir karar olduğunu mu söylüyorsun?" Onu-
ma vurdu. "Sen beni dinliyor musun, koca götlü?"

Ona yan yan baktım. "Boyamak istedim ve boyadım, sanki beni bilmiyor-
sun. Aklıma geleni geldiği anda yapmak gibi huylarıma var benim. Yalan mı?"

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Ama şu an yalan."

"Ne?"

"Beni yeme," diye homurdandı. "Ben senin en yakın arkadaşını."

"Aksini iddia etmedim, elbette sen benim en yakın arkadaşısın" ta-
nağını sığıttım. "Ama koca bulup ertesi gün sana haber vermeden evleni-
şim gibi davranma. Yalnızca saçlarımı boyadım."

Yanaklarının içini şişirdi. "Bir gün seni şişleyeceğim," dedi. "Hatta ben-
ce ısırmak daha etkili. Seni ısırdığımda tıpkı kamçı yemiş eşek gibi bağırı-
yorsun."

"Sadist."

"Öyleyim, ne olmuş?"
Rima bize doğru ilerliyordu. Koyu kahverengi şalının ucunu omzunun
arkasına atarken gözlerimiz birbiriyle buluştu. Adımlarım yavaşladı, Ri-
ma'nın da adımları benim önümde durmuştu.

"Selam," dedi yorgun gözlerle. Bir an gözleri saçlarıma doğru kaydı.
"Siyah yapmışsın."

"Evet, biraz değişiklik olsun istedim. Bayağı yorgun görünüyorsun,"
dedim sırtarak. Rima dudaklarını büzdü, bezmiş görünüyordu.

"Yusuf Hoca'nın odasına çağırıldım," dedi memnuniyetsiz bir sesle.

"Yusuf Hoca'nın odasına çağırıldım?" diye sordu Yağış dudaklarını bü-
zerek.

"Yusuf Taşçıoğlu işte." Rima yanaklarının içini havayla doldurdu. "Ke-
sin bir kılık peşinde."

Elimi omzuma koyup yavaşça okşadığım sırada Yağış yakınlığıma
gözlerini dikerek kötü bakıyordu. "Halledersin sen," dedim ona moral
vermek ister gibi. Yusuf Hoca namı okulda büyümüş bir hocaydı ama bu
namı kötü sıfatları etrafına sarmışık misali sararak büyümüştü.

"Umarım." Elini elimin üzerine koydu. "Bu arada saçların harika ol-
muş ya!"

"Ne güzel," dedi Yağış ellerimize bakarak. "İs'in karısı olduğumu unut-
mam galiba sen, maviş. Şimdi sakince o eli bırak, Rima. Kız, sen de çek baka-
yım elini mavişin omzundan!"

Rima'nın gözlerinin kenarı kırıştı gülünce. Başını uysalca sallayarak
elini çekti, baksıları koridorun diğer ucuna kaydı. Ardından Yağış'a baktı.
Yağış ile arada birbirlerine takıldıkları oluyordu, söz konusu ben olduğum-
da Yağış bayağı kiskanç bir koalaya dönüşüyor ve ben onun ağacıymışım-
casına beni sarıyordu.

Kampüsün dışında Çağlar'ın bizi araçla beklediğini bildiğimizden Rima
ile daha fazla konuşamadık. Çağlar başta kesinlikle beni tanıyamamış, beni
tanıdıktan sonra da bir süre olayın şokuyla öylece yüzümü ve saçlarımı iz-
lemişti. Çok uzun zamandır saçlarımı böyle görmediğinden şaşkındı, yine
de saçlarımın siyah halini daha çok sevdiğini içten içe de olsa biliyordum.
Çağlar aracı caddedeki kafelerden birinin önüne park ettiğinde hâlâ aracın
içindeydik.

"Dayın hâlâ sizde mi?" diye sordu Çağlar güneşliği indirip, torpido gö-
zünden güneş gözlüğünü çıkararak.

"Hayır," dedim. "Martina'da falandı. Yengem bizde ama."
"Hıhılenelim" diyecektim. Gözlüğü yavaşça taktı. "Çiray abiliye içmeyin."

"Daha Antalya'dalar. Yaparsınız."

Yağış başını omzumla yastadı, ikimiz de arka koltukta oturuyorduk.
"Benim karımı aç," diye söylendi.

Çağlar güldü. "Avucum kadar götün var, o yediklerin nereye gidiyor acaba ya?" diye sordu.

"Benim götüme senin de beynine gitmiyor," dedi Yağış. Öyle bir çalmıştı ki laf şu an onu omuzlarıma alıp hollanlar gibi bağırarak çağırıyorlardı.

"Hemen bir laf sokma girişiminde bulunmalar falan..." Çağlar araca kapısını açınca dışarıdaki sıcak içeriye hücum etti. Yüzümü buruşturup yan taraftaki kapıya uzandım. Yağış mızımlanarak omzumdan uzaklaştı ve dan çıkan herkes kafeleri tika basa doldurmuştu resmen. Çağlar aracı kullandıktan sonra kafelerden birine doğru yürümeye başladı, biz de onun arkasında ilerliyorduk ama o kadar kalabalıktı ki bazen Çağlar'ı kaybediyorduk.

Sonunda bir şeyler yiyebileceğimiz bir kafe bulduk. Tek bir masa vardı, o masa da hemen cam kenarındaydı. İçeride olduğumuz için hasta salondan daha iyiydi. Ben menüyü karıştırırken Yağış kendine ton balıklı salata söylemişti. Çağlar'ın tercihi pizzadan yanaydı. Sonunda bir diyet kola, bir de Sezar salata söyledikten sonra menüyü kapayıp garsona uzattım. İçeride sigara içilmediği için Çağlar tütünün dışlarının arasına almış yavaşça çiğniyor, bir yandan da sokaktaki kalabalığı seyreliyordu. Yağış'ın gözleri telefonunun ekranındaydı.

Siparişleri beklerken gözlerim sigara içilmesinin yasak olmasına rağmen önümüze konmuş kül tablasının boş mazgallarında dolanıyordu. Baktığım yerde görmem gereken şeyi değil, görmek istediğim şeyi gören bir insandım; öyle de olmuştum. Baktığım yerde masaya dağılmış benim resmedildiğim çizimler, bana ait fotoğraflar vardı. O soru işareti oradaydı ama ben uzanıp o soru işaretini avuçlarımın arasına alarak kendimden bir parça haline getiremiyordum. Sanki bir rüyadaydım ve soruyu sorduğum anda rüyadan uyanacaktım. Oysa benim bu rüyanın sonunu görmeye ihtiyacım vardı.

Sonunda gerçekten derin düşüncelere daldığımı fark ettiğimde Yağış'ın bana dokunmasıyla o derin suların en sığ noktasında kafamı sudan dışarı çıkardım ve kuyuya baktım. Kuyı bomboştu. Önüme koyulmuş salata

* Pür: Alkolü içecek. Püslenmek, alkolü içecek almak anlamına gelir.

ya ve kolayla bakarken Çağlar'ın bakışları da siparişleri getiren kadındaydı. Çatalını peçetesinden ayırıp salataya daldırdım. Çağlar yamuk bir şekilde gülümseyordu, ona bakmasam da yüzüne yayılan o yavşak gülümsemeyi görmeme gerek yoktu; o gülümsemenin orada olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederiz," dedi Çağlar, evet, düşündüğüm gibiydi. Yavşak gülümsemenin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü. Şimdi tümsemenin karşısında kadın onu beğenecekti, önümüzde çıkrık bir mühtemelen ardından numaralar değiş tokuş edilecek ve benim saygıdeğer arkadaşım en geç üç gün içinde bu kadınla güzel bir gece geçirecekti.

"Rica ederim," dedi genç kadın. Salatadan bir lokma alıp gözlerini kollarına çevirdim. KÜLLÜ sarı renk saçlarını örmüştü, ela gözlerinde sevecen bir ifade vardı ve Çağlar'a bakışından anladığım kadarıyla tam da düşündüğüm gibi ondan etkilenmişti. Çağlar yakışıklıydı, tek artısı bu da değildi; tümsemenin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü. Şimdi tümsemenin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü. Şimdi tümsemenin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü.

"Rica ederim," dedi genç kadın. Salatadan bir lokma alıp gözlerini kollarına çevirdim. KÜLLÜ sarı renk saçlarını örmüştü, ela gözlerinde sevecen bir ifade vardı ve Çağlar'a bakışından anladığım kadarıyla tam da düşündüğüm gibi ondan etkilenmişti. Çağlar yakışıklıydı, tek artısı bu da değildi; tümsemenin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü. Şimdi tümsemenin arkasını bu erotik ses tonu takip ediyordu çünkü.

Yağış önündeki salataya yağ dökerken, "Yine önümüzde zina yapıyor sun," dedi içli bir sesle. "Senin çiftleşme dönemlerinden tiksiniyorum..."

Onlar takışırken salatan bir lokma daha aldım, gözlerimi hemen camın arkasındaki caddeye dikip ikisini duymazdan gelmeye çalıştım. Bir süre sonra ışıkların orada bir motosikletin durduğunu fark edince parmaklarımın arasında duran çatal bir an için salata tabağının içine düştü. Yağış ile Çağlar'ın bakışları hızla bana doğru dönerken ifademli toplayarak gözlerimi salata tabağına indirdim. İkisinin bakışları benden uzaklaşana kadar öyle bekledim, kafamı tekrar kaldırdığımda yeşil motosiklet hâlâ oradaydı. Onu tanımak benim için zor değildi, kaskı başında olsa bile onun bir duruşu vardı; ben bu duruşu tanımaya başlamıştım.

Motosikleti trafikten uzaklaştırdı, caddeye yakın bir yere park ettiğini gördüğümde bakışlarımı tekrar salata tabağına indirdim, suçlu bir çocuk gibi öylece salatayı izlemeye başladım. Nereye gidiyordu bilmiyordum, buralarda bir işi olsa gerekti. Kafamı tekrar kaldırıp camdan dışarıya baktığımda onu göremedim ama motosikleti orada, yolun kenarında park halinde duruyordu.

"Hatun bana nasıl kesildi, gördünüz mü?" diye sordu Çağlar pizzasını ısırtırken. "Cazibeme karşı koyabilecek sizden başka dişi tanımiyorum. Eğer en yakın arkadaşınız olmasaydım bana yürürdünüz, hadi itiraf edin, size kızmıyacağım..."

Salatanın içindeki tavuğa çatalı saplarken, "Evet, evet," diye dalga geçtik. "Hatta o kadar yürürdük ki Sezen Aksu ve Yıldız Tilbe misali disleptansiyeli görüyorum ben."

"Sen kesin Yıldız Tilbe olurdun, iş," dedi Çağlar sırıtarak. "Sende o pe-

şon arayan gözlerime elimdeki çatalı batırmak istiyordum.

"Sezen Aksu misali, onu alma beni al diyerek Çağlar'a koştuğumu hayal etsenize," dedi Yağış salatasını ağzına tikiştirip, ardından gözlerini çekmezden sen bizim ya. Neslimizin tükenmesine razı gelirdik ama senin peşinden gelmezdik..."

"Çok sağ ol ya."

"Ne demek kardeşim, her zaman..."

"Çağlar," dedim düşünceli bir sesle. "Sana bir şey soracağım."

"Sor bakalım, Siyah Zeytin."

Onun gözlerinin içine baktım. "Şu senin takıldığın kızların arasında seni önceden tanıyan var mıydı hiç?"

"Evet," dedi omuz silerek. "Genelde beni önceden de gördüklerini bilen söylüyorlar, ne oldu ki?"

"Peki hiç aralarından birinin hareketleri seni korkuttu mu?"

Çağlar duraksadı. "Nasıl yani?"

"Ne bileyim, sana olan tavrı ya da onunla ilgili gördüklerin falan."

"Yani bazıları beni darlıyordu, birlikte olduktan sonra devamında ille kimiz olabileceğine inananlar her zaman oldu ama ben asla bu tarz vaatlerle kadınları kandıran bir adam olmadım," dedi her zamanki neşeli sesiyle. "Bu tür vaatlerde bulunmadığımı bildikleri için ısrarları çok uzun sürmüyor, zamanla vazgeçiyorlardı."

Hissettiğim şeyin adının ne olduğunu merak ediyordum. Arzuladığım duyguların çektiği çemberin dışına çıkmış birkaç his kırması avuçlarını batıp duruyordu. Çağlar ve ben aynı insanlar değildik; Çağlar'ın birliktelik yaşadığı kadınlar ve Korhan da birbirine benzeyen insanlar değillerdi. Korhan'ın hayatındaki yerimi sorguluyordum, ben onun için kimdim? Öylesine miydin yoksa gördüklerimin altında yatan, gerçekleri doğruracak acımasız şeyler mi vardı? Bilmiyordum. Çağlar'a bunları anlatsam muhtemelen Korhan'la bir daha görüşmemem gerektiğini söylerdi, keza Yağış'ın da öyle söyleyeceğini biliyordum ama ben o adamla görüşmek istiyordum. Bu dilemden nefret ediyordum.

"Aralarında seni takip eden falan oluyor muydu peki?" Gözlerim tekrar motosikletin olduğu yöne kaydı, yeşil motosikleti izleyip bakışlarımı Çağlar'a çevirdim. "Stalk" meselesinden bahsediyorum. Elbet olmuştur?"

"Hadi ama her kadın beğendiği, bir şeyler yaşadığı, hakkında bir şeyler merak ettiği adamı stalklar," dedi Çağlar yüzünü buruşturarak. "Elbette."

"Ne kadar ileri gidiyorlardı?"

"Ne kadar ileri evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

"Bir tanesi Bursa'daki evin adresini bulmuştu, o kadar diyeyim sana."

* Stalk: Sosyal medya platformlarında bir kişinin bir başka kişiyi sosyal medya hesaplarında araştırması, gözlemesi, paylaşımını incelemesi anlamını barındırıyor.

yorum, siz benim adıma tartışmanıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Yağış'ı sözcüm ilan ediyorum," dedim dalga geçercesine.

"Daima savunacağımı bilmelisin." Yağış sınıtı, sonra Çağlar'a pis pi baktı. "Anladın mı, Ayıcık Teddy?"

"Anladım, Küçük Fasulyeli..."

"Bak sana bir çakarsam, şimşek gökyüzünden utanır bir daha çakmaz ha!"

"Neler diyorsun..." Çağlar güldü. "Çok korktum şu an..."

Yağış salatasındaki yeşilliklerden birkaç tane alıp Çağlar'a fırlattı. İkinci yavaşça kafeden çıktım ve sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çakmağın ucundan fırlayan ateşin sesi, kalabalığın sesinin içinde kaybolsa da zamanın içinde kendi çiğliğini duyurmuş durduğum anda birbirlerine karıştılar ve tütünün çakmağın elinden aldıkları ateşle yanmaya başladığını hissettim. Sigaradan derin bir nefesi içime çektiğimde kaldırımda ağır adımlarla ilerliyorum.

Onun buralarda bir yerlerde olduğunu bilmek kalbimin kavrulmasına neden oluyordu. Her an karşıma çıkacakmış, o yeşil gözlerini gözlemleyerek içimi yakan bakışını bana atmaya başlayacakmış gibi hissediyordum.

Yeşil, turuncu ışıklarla süslenmiş bir kafenin camının önünde durduğumda gözlerim içeriye kaydı, parmaklarımın arasında duran sigaranın ince belini kırarcasına sıktığımı o an anladım. Sigara dudaklarımla buluşurken gözlerim hoş bir dekorasyonla anlam kazandırmış kafenin içinde dolaşıyordu. Korhan'ı gördüğümde parmaklarımın arasındaki sigaranın izmaritini daha sıkı kavradım, ezdim.

Korhan elinde kaskını tutuyordu, üzerinde deri bir ceket altında da siyah kot pantolon vardı, o deri ceketin içinde yanmıyor muydu bu adam? Sigaramı içmeye devam ederken kafenin içindeki kalabalığın hyiden hyiye konmaya başladığını fark ettim. Artık Korhan'ı daha net görüyordum. Dağılmış koyu renk saçlarını eliyle karıştırdı, karşısında duran uzun boylu, iri adam sigarasını yavaşça içerken onu izliyordu. İçeride 'sigara içmek yasaktır' yazılı tabela, sigara içen adamın hemen arkasında asılı duruyordu ama adamın umurunda olduğu söylenemezdi.

Korhan başını yavaşça salladı, boynunu esnetirken karşısında duran adam boştaki elini cebine attı. Cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıp Korhan'a uzattı. Korhan adamın elindeki kâğıt parçasını aldı ve ne olduğuna bakmadan deri ceketinin cebine attıktan sonra kaskıyla adamın omzuna dokunup hafifçe vurdu; adam güldü.

Korhan adama sırtını döndüğü anda camın diğer tarafında dikilen beni görünce bir an duraksadı, gözlerimiz birbirine tutunmuştu ama cam o kadar kalındı ki ne içerideki sesleri ben duyabiliyordum ne de o dışarıda olan korna seslerini, kalabalığın çıkardığı uğultuları duyabiliyordum. Cam kapıya doğru ilerlerken gözleri üzerimdeydi, sigaradan bir duman daha alıp dumanın burnumdan yavaşça dışarı çıkmasını sağladım. Korhan tam kapının önüne geldiği esnada kaskını kafasına geçirdi, kaskın koyu renk camını aşağı çekti ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ben yokmuşum gibi yavaşça aksti yönünde ilerlemeye başladığı esnada kaşlarının ortasında hiçbir şeyi anlamadığımı belli eden derin bir kırık oluştu, birkaç saniye durumu idrak etmeye çalıştım ama resmen görmekten gelinmiştım. Ona doğru koşup tam kalbinin üzerine, birakla ramı avuçlarıma saplayarak oluşturduğum o öfke dolu yumruğu geçirmek istiyordum.

"Ne demek bu şimdi ya?" dedim kendi kendime hiddetle. Parmaklarımin arasındaki sigarayı daha sıkı kavrayarak ona doğru döndüm, arkasından hissimla ilerlerken gözümü hurs bürümüşü. Bu yapığına adamlık mı diyor du sahiden? Geri zekâlı mıydı?

Korhan kaldırımında motosikletinin olduğu yöne doğru ağır ağır ilerlerken avucumun içiyle tam sırtına okkalı bir şekilde geçirdim. Duraksadı, avucum acımıştı ama buna değmişti. Korhan'ın saniyelere mâl ettiği sessizliği, çaldığım ecel düdüğünün ağzımın içinde patlamasına neden olmuştu. Ben ecelime falan mı susamıştım? Başını ağır ağır bana doğru çevirdiği sırada geri adım atarak kafamı kaidirdim, çatık kaşlarla ona baktım. Kaskın camının altında görünmeyen gözlerinin şu an benim onu izleyen gözlerimden de olduğunu biliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kaskın altından boğuk gelmişti.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye sordum sert bir sesle.

Bana düz düz baktığını hissettim, belki de ifadesizdi, yüzünü göremiyordum ki. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Derdin ne, Kedi?" diye sordu, ses tonuna gömdüğü o ifadesizlik beni çıldırtıyordu.

"Az önce beni görmezden geldin," dedim yüksek sesle, bir an yolun kenarında yürüyen bir grup lise öğrencisinin gözleri bizi buldu ama bu bakaş uzun sürmedi, tekrar önlerine dönüp ilerlemeye devam ettiler.

"Seni gördüm," dedi sadece.

"Sağ ol ya, ben de görmedin sanıyordum." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Bu yapığına ne derler biliyor musun?"

"Ne derler?"

Ne derlerdi? Durdum.

Bu gece onu zihninden kangren olmuş bir kolu keser gibi kesip atacak gece boyunca onu asla düşünmeden eğlenecek, içecek, dans edecektim. Mekâna geçene kadar Yağış da ben de telefonlarımızla ilgilemiştik, pek konuşmadık. Çağlar yine farklı bir otomobil kiralamıştı, bu diğer kiraladığı modellerin aksine biraz daha genişti. Mekânın kapısına geldiğimizde Yağış koluma girmişti, diğer elinde hâlâ telefon vardı ve telefonun ekranına bakıyordu. Mekânın kapısındaki iri yarı güvenliğin gözlerini üzerimde tuttu. Çağlar adama selam verdi, adam Çağlar'ı sahnedeki üzerimde tuttu. kelime etmeden soğuk bir şekilde gülümseyerek demir kapıyı itti, demir kapının açılmasıyla içerideki yüksek sesli müzik sokağa tıpkı bulup bir hastalık gibi bulaşarak ilerledi, sokağın başını inlett.

Yağış'ın üzerinde gri bir gömlek, altında beyaz bir kot pantolon vardı; yine gri biraz parlak sayılabilecek bir spor ayakkabı giymişti ama spor ayakkabının tabanları yerden bir hayli yüksekti. Mekâna uzanan merdivenleri ağır ağır inerken müzik gitgide daha da yoğunlaşıyor, tavanda yanıp sönen, dönerek tüm duvarlara dokunan ışık bedenimize vuruyordu.

Yağış, Çağlar'a dönerek, "Ya araçtayken soramadım, bu kez biraz büyük değil mi o araba?" diye sordu, bir gözü hâlâ telefonda idi.

Çağlar'ın gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, boynundaki zinciri görebiliyordum; zincirin ucunda annesinin adının Arapça yazılışı vardı ama o ismi kimsenin görmesine izin vermez, daima gömleğinin ya da tişörtünün altında saklardı. Çoğu zaman üzerindeki çıkardığında da kolyeyi boynundan çıkarıyordu genelde.

"Bu gece biraz geniş bir arabaya ihtiyacım vardı da," dedi Çağlar tıpkı bir sırtlan yavrusu gibi sırtarak.

Yüzümü buruşturup ona baktım. "İğrenç herif."

"Neden ki?" Yağış gözlerini telefon ekranından çekip Çağlar'a baktı. "Ha?" Durdu. "Lan..."

"Harbiden pislisin ya," diye homurdandım merdivenleri inmeye devam ederken. "Otellerin suyu mu çıktı?"

"Sana ne kızım benim fantezimden?" Çağlar gülerek saçlarını karıştırıp önüne geçti, hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Mekânın içine girdiğimizde kalabalık bir an beni boğan bir okyanusa dönüştü, okyanusun dibine çekiliyormuşum gibi panikle etrafıma bakarken Yağış yavaş yavaş benden ayrılıp masalardan birine doğru ilerlemeye başladı.

Acaba o şu an neredeydi?

İçki siparişlerimizi verdik. Dans eden yabancı bedenlerin terden parlayan tenlerini izlerken her zamankinden daha duragan hissediyordum.

kendimi. Votkam geldiğinde de aynıydı, genzimi yakan içkinin tadını dilimin ucunda değil, kalbimde hissediyordum ve bu durum çok leşti. Gözüm devamlı olarak barmene kayıyordu, adamın o olmadığını görmek sinirlerimin tepeme daha da feci şekilde toplanmasına neden oluyordu. İlk votkamı neredeyse ışık hızıyla içmiş olsam da ikinci votkayı o kadar çabuk tüketemedim. Yine de ağır ağır içmiş olmama rağmen gecenin belli bir saatine yaklaştığımızda neredeyse yarım şişe votkayı tek başıma içmiştim bile. Yağış bira ile başlamış olsa da devamında birkaç kadeh vişne votkayı o da yuvarlamış, çalor keyif olduktan sonra da dans pistinde almıştı soluğu. Çağlar dirseğini masaya bastırıp, "Hızlı gidiyorsun," diye uyarıda bulundu. "Eğlenmeye geldik. Kusup rezillik çıkarmaya değil, değil mi?"

"Ne zaman kusup rezillik çıkardım?" diye sordum kaşlarını kaldırarak. "Tamam, ben Yağış'tan bahsediyordum." Güldü, gözleri dans pistine kaydı. "Sağlam içiyor ama keşke kusmak gibi sorunları da olmasa."

"Senin de kustüğün zamanları daha dün gibi hatırlıyorum, biliyor muydun?" Ona alayla baktım, önüne gelen votkayı tek dikişte içip kadehi masaya sertçe bıraktım. "Geçen günkü garson kızla mı takılacaksınız?"

"Evet," dedi. "Sabaha karşı üç gibi falan alacağımı onu." Saatine baktı. "Saat daha bir bile olmamış. Sizi kaçta bırakayım?"

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız, Çağlar." Göz kırptım. "Sen hangi arada ayarttın kızı?"

"Kartla ödeyeceğim deyip kasaya gittiğimde telefon numarasını verdi." Kafasını kaşıdı, viskisinden büyük bir yudum aldı. "Sizi hayatta tek bırakmam."

"Bu gece sabahçıyız biz," diye dırdıttım. "Boşa uğraşma, eve bırakamazsın."

"İyi o zaman," dedi omuz silkererek. "Ben de kızın yanına gitmem."

"Saçmalama." Omzuna dokundum, omzunu yavaşça sıkıp gülümsedim. "Eğlenmene bak." Çenemle Yağış'ı işaret ettim. "Biz beraberken bize hiçbir şey olmaz o deliyle."

"Kızım ben güvenip nasıl bırakayım sizi burada ya?"

"Hadi oradan, soğan erkeği," dedim gülerek. "Sen Antalya'ya gelmeden önce de biz böyleydik. Alışkınız, sıkıntı değil."

"Akımlı çeliyorsun."

"Bunun için yapmadığımı biliyorsun, olanı söylüyorum. Biz normalde de Yağış'la sabahın ilk ışıklarına kadar sokakta kalıyoruz." Güldüm. "İzmir'e gittiğimiz zaman oraları buralar kadar iyi bilmediğim halde Bostanlı Sahilinde iki kişi sabahladık, alkollüydük bir de."

"Tamam ama çok içmek yok, tamam mı?"

elektrik saçtırmış gibi görünen bir renge büründü ve insanların hareketleri tıpkı robotlara ait hareketlermiş gibi görünmeye başladı gözüne. Işık oyunu gözümü ağrıyordu, zerre hoşlanmıyordum.

"Vişne votka," dedi barmen sadece. Önüme koyduğu uzun, ince içki bardağına baktım.

"Teşekkürler," dedikten sonra adamın bakışlarına aldırış etmeden içki bardağını alıp kalabalığın içine karıştım.

Yağış votka bardağını elimden kaparken az daha bardak yere düşecekti, son anda toparlamıştık. Margarita bardağını aldım, kokteylden bir yudum alırken Yağış da votkasını yudumluyordu. Durdu, yüzünü buruşturarak bana bakıp, "İyi de bu sadece vişne suyu be!" diye bağırdı. Biri gözün bize döndüğünü hissederek gibi oldum.

"Ne diyorsun, kızım?"

"Sen beni mi kandırıyorsun?" Kaşlarını çatı. "Bu yalnızca vişne suyu."

Kafamı kaşıyıp yan gözle bar tezgâhının olduğu yöne doğru baktım. Derin bir nefes alıp, "Barmene votka vişne dedim ama sanırım sadece vişne anladı," diye savundum kendimi. "Gidip hatamı düzeltelim."

"O papağana söyle, yolarım onun tüylerini," diye homurdandı Yağış. "Önce de votkamı az koyup içkimin içini vişne suyuyla doldurmuştu."

"Bağırma," dedim gözlerimi devirerek. "Halledip geliyorum."

"Tamam."

Gözlerimi devirip tekrar bara doğru yöneldim. Kafamın içi zaten düşünceyle doluyken bir de böyle küçük şeyleri sorun etmek istemiyordum. Tezgâha doğru eğilerek, "Yanlışın var, ben senden vişne votka istedim, vişne suyu değil," dedim.

Barmen, "Arkadaşın çok içti," dedi yine zorlama bir kibarlıkla. "Votka vişne suyu midesini bozacak."

Kaşlarımı çatı. "Bu arkadaşımı ilgilendirir?"

"Buranın buzuru da çalışanları olarak bizi ilgilendirir," dedi barmen. Alkolün etkisiyle rahatsız edici bir şekilde gülüp tezgâha doğru eğilerek, "Pardon da?" dedim sorar gibi. "Keyfimizin kâhyası mısın sen?"

Yağış'ın sesiyle olduğum yerde donup kaldım. "Bana bak, papağın" diye bağırdı aniden tezgâha vurarak. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Sen benim vişnemi votkamı veriyor musun vermiyor musun?"

Barmenin kılıç grisi gözleri yavaşça Yağış'a doğru döndü. "Vermiyorum" dedi aniden kibarlığı bir kenara iterek. "N'apacan?"

"Kafanı yararım senin, kafanı!"

"Hadi be oradan," dedi barmen çocuk. "Yararmış kafamı..." Kafamın içindeki o defterin sayfaları aralandı, adama daha dikkatli baktığımda ki-

koran yediğimiz gece gördüğümüz çocuk olduğunu anladım. Şu an gözlerimde lens falan mı vardı? Yağış'ın kolunu tutup onu kendime doğru çekmeye çalışınca, Yağış dirseğiyle bana sağlam bir tane geçirip, "Yolarım senin tüylerini!" diye bağırdı. "Tüysüz kalırsın, papağan."

"Bak yine başladı bana papağan demeye ha," dedi barmen. "Bakma oradan erkek göründüğüme, karı kavgası da bilirim, yapışverişim o saç-

larına senin, hoş."

Çevremizdeki herkes artık bize bakıyordu. Zaten kanımdaki alkol miktarından dolayı ayakta bile zor duruyorken şimdi bir de kavgaya çıkmak üzereydi, hatta çıkmıştı ve ben bu kavganın içinden Yağış'ı en az zararlı nasıl çıkarabileceğimi düşünüyordum. Karşımda onunla tıpkı yaşlı bir kadın edasıyla kavgaya eden kaçık bir barmen vardı çünkü.

Yağış'ın kolunu tutup onu bir kez daha çekme girişiminde bulundum, ayaklarının altında derin bir su vardı da ben o derin suyun üzerinde yüyordum sanki ama yine de bir şekilde onu dizginlemeyi başarabilmiştim. Onu tezgâhtan uzaklaştırdığım sırada o tanıdık ses donup kalmama neden oldu.

"Akşın," dedi erkeksi sesin sahibi. "Ne oluyor?"

Barmen, yani Akşın kafasını sesin geldiği yöne çevirip, "Abe bir gün ya bir gün bozmayayım şu kaçık ağzımı, işimi adam gibi yapayım diyom bütün deliller beni buluyo be ya," dedi tanıdığım sesin sahibine.

Yağış'ı daha sıkı tutup yan gözle ona baktım. Korhan oradaydı, kırmızı bir ceket giymişti, kırmızı ceketin içindeki beyaz tişörtü görebiliyordum. Saçları dağınık görünüyordu, gözlerinin etrafı kırmızıydı. Yanıp sönen ışıklar onun uzun kirpiklerinin yarattığı karanlık gölgelerin, elmacık kemiklerinin yarattığı vadilerin üzerine serilmesini sağlıyordu.

Yağış bağırarak bir şeyler söylüyor, artık insanlar dansı kesmiş bizi izliyordu. Korhan'ın hemen arkasında dikilen uzun saçlı kumral kıızı görünce donup kaldım. Bir an için Yağış elimden kayarak benden kurtuldu, tezgâha abanarak Akşın'ın üzerine saldırmaya çalıştı. Kumral kız eteğini düzeltirken sinir bozucu bir gülümsemeyle Korhan'a bakıyor, bir yandan da, "Gitmeyecek miyiz, kavgaya çıktı burada," falan diyordu.

"Sen git," dedi Korhan kumral kızın ona dokunmasına izin vermeden ondan uzaklaşarak.

Kız duraksadı. Şu an Yağış'ın o papağana ne yaptığı Allah Kerim'di çünkü ben gözlerimi kumral kızdan ve Korhan'dan bir türlü çekip koparamıyordum. Kumral kızın eteği bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı, topuklu ayakkabılarının üzerinde yorgun bir şekilde dikiliyordu ve makyajı da akmıştı kasmen. Kız başta bozulsa da sonunda omuzları düştü, Kor-

han'dan uzaklaşırken gözleri kısaca bana dokunmuş, bakışları gözlerinde çok oyalanmadan benden ayrılmış, bedeni bizi izleyen kalabalığa karışarak kaybolmuştu.

Korhan'ın bakışları bana döndüğü anda içiade bulunduğumuzu anladım. Ciddiyetini kavrayarak hızla Yağış'a doğru döndüm. Tam o esnada Yağış bir yüzle Akşın'ın gözlerinin içine baktıktan sonra aniden Akşın'ın üzerine doğru eğildi.

Akşın'ın ifadesi donup kalırken, benim gözlerim de yerlerinden çıkarcasına dışarı fırladı. Herkes şok içinde bizi, ben ise transa girmiş gibi Yağış'ı izliyordum.

"Abe al işte kustun orayı kustun orayı..." Adının Akşın olduğunu öğrenmiş barmen Yağış'ı itmeye çalıştı. "Allah belanı vermesin senin atacağın şimi" beni işten. Abe bu karı üstüne kustu benim!"

İrkilerek onlara doğru koştum. Yağış'ı kollarımın arasına çekerken, "Kusura bakma!" diye bağurdım panikle. Gözlerim kız arkadaşımın yüzüne kaydı, suratı kireç rengindeydi, bir şeyler fısıldıyordu. "Siktir ya!" Bir elinde yavaşça yanağına vurdu. "Yağış, iyi misin?"

"Sakin ol," dedi Korhan bana doğru yürürken. Ona bakma gereği bile duymadım, gidip o kumral kadınla ilgilenebilirdi, umurumda bile değildi. Yağış'ı daha sıkı kavradım. "Akşın, araban burada mı?" diye sordu Korhan barmene.

"Burada," dedi Akşın, çevresindekilere aldırış etmeden üzerindeki şörtü çıkarıp köşeye attı. "Kusmuklu ya, ne yaptı ya..."

"Tamam, sen kızı al arabaya taşı." Korhan aniden koluma dokununca irkilerek çekilmeye çalıştım. "Sen benimle gel."

"Ne diyorsun sen be?" Ona ateş püsküren gözlerle baktım.

"Aynen birader, ne diyo'n sen be?" diye sordu Akşın.

Korhan dişlerini sıkarak kısaca Akşın'a bakıp, "Dediğimi yap," diye tısladı.

"Ya yine kusarsa üzerime be?"

"Akşın, hadi."

Akşın tezgâhın altındaki tahta kapıyı aniden açtı, oradan kayarak bizden tarafa geçti. Kucağıma sığmış titreyen Yağış'ı kucaklarken başta arkadaşımı çekip ondan korumak istesem de sonunda niyetlerimin kötü olmadığını kendime hatırlatarak onu kucaklamasına izin verdim. Yağış'ın açık renk, uzun saçları yavaşça yere döküldü, kolları yana düşünce göğsüm panikle tekleli. Akşın'a doğru bir adım atacakken Korhan beni bileğinden tutarak durdurdu.

* Şimi: Şimdi.

"Sakin ol, çok fazla içmiş, belli." Ona ters ters baktığımda yeşil gözleri çok yakınımdaydı, bu yakınlıktan zerre hoşlanmıyordum. Sanırım. "Patrona haber vereceğim, Akşın'ın yerine birini diksin şuraya. Beni bekle."

"Ne bekleyeceğim seni?" diye hırladım geri çekilerek. "Git o kız bekle-sin seni. Uğraşma benimle. Çağlar'ı ararım, alır o bizi."

Korhan'ın dişlerini sıkıştığını gördüm. Kusurların güzelleştirdiği yüzünü saran kemikler, zorlanmış bir bileğin belirginleşen damarları gibi dışarı fırlamıştı. Dibinde birkaç yudumluk alköl kalmış içki şişesine silkilene sigara külünün çıkardığı o cızırtılı sesi çıkaran bakışmamızın sonunda beni bileğinden yakalayıp koridora doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

"Bırak beni," dedim kollarımı çatarak, sesim son derece sakindi. "Arkadaşımın halini görmedin mi? Onun yanında olmam gerekiyor."

"Onun yanına gideceğiz zaten."

"O herife güvenmiyorum," dedim tek seferde. "Arkadaşımı neden arabasına götürüyor?"

"Çünkü arkadaşın dut gibi sarhoş, şu an bütün akbabaların gözü üzerinde. Sen salak mısın?" Bana bakmadan yürürken kurduğu cümlelerin her bir barfide öfkesinin yaklaşan depremi vardı.

"Çağlar gelir çağırırsam," dedim tekrardan. "Bıraksana."

Korhan bileğimi daha sert kavrayınca bileğimde çarpan damarın bas-kısı onun parmaklarına vurmaya başladı. İkimizin de sessizleşmesine ne-den olan bu durum bir süre sonra ikimizin de birbirimize bakma ihtiyacını tetikleyen bir etkene dönüştü.

"Çağlar'ı arayacağım," diye mırıldandım koridorda ilerlemeye devam ederken. Kelimelerim pürüzlüydü, alkolün etkisi altında olduğumu anladığımı biliyordum çünkü eğer o beni çekiştiriyor olmasaydı şu an zikzaklar çiziyor olabilirdim.

"Çağlar'ımı çağlar boyu sikerim senin," dedi dişlerinin arasından. "Kuyruğuna teneke bağlanmış kedi gibi kıpır kıpırsın. Sakin dur ve bekle."

"Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?" diye çemkirdim. Karanlık bir arada ilerlemeye devam ettik. Korhan cevap vermiyor, sadece beni çekiştiriyordu. Sonunda demir bir kapının önüne geldiğimizde Korhan'ın bakış-ları kısaca bana dokundu. Koridorun ortasında tavandan aşağı sarkarak yanan kızıl ışığın loş tonları onun yüzündeki gölgelerin daha da esrarengiz görünmesine neden oluyordu. "Neden getirdin buraya beni?"

"Tövbe ya," dedi başını sabır diler gibi ilki yana sallayarak.

"Ne o?" diye sordum, kelimeler ağzımın içinde parçalanarak bir bütün olmaktan uzaklaşıyordu. "Yanıdaki kızı göndermek zorunda kaldığın için sinirlendin mi yoksa?"

"Saçmalama. İçeride ağzını açacak olursan sana kedi maması yediririm."
 "Ne?"
 "Hem de balıklı olanlardan. Çok leş kokarlar."
 "Ne diyorsun ya?"
 "Kedi maması mı yemek istiyorsun?"

Kaşlarını çatıp ona öylece baktım. Kapıyı tıklatıp içeriye girdiğinde ben de onunla birlikte içeri girmek zorunda kalmıştım. İçerisi ağır şekilde tütün kokuyordu, tütün kokusuna karışan içkinin kokusu da tütünüle birleşince keskin bir temizlik malzemesinin yakıcı kokusunu anımsatıyordu bana. Kumtaşı masanın arkasında oturan efilili yaşlarının başında olduğunu düşündüğüm bir adam kafasını kaldırıp bize bakınca olduğum yerde da yemiş bülbüle dönerek gözlerimi adama sabitledim.

"Korhan?" dedi adam aksanlı bir sesle. "Hayırdır?"

"Abi, Akşın'ın yerine bakabilecek biri var mı?"

Adamın griden beyaza dönen kalın kaşları çatıldı. "Hayırdır, ne oldu Akşın'a?"

"Şu an barın önü bomboş," dedi Korhan. "Akşın'ın çok acil bir işi çıktı. Çıkması gerekiyordu."

"Bu herif her seferinde bir sorun çıkartmasa olmaz zaten," dedi adam başını iki yana sallayarak.

"Bu kez durum ciddi olmasaydı işini yarım bırakmazdı."

"Sen onun yerine bakabilir mısın peki?" Adamın gözleri ikimizin ellerine kaydı, Korhan hâlâ bileğimi tutuyordu ama zorlama olmadığı belliydi. Adam güldü. "Sanırım işin var."

"Evet, işim var. Yerimle bakabilecek biri yok mu?"

"Ararım, İrfan on dakikaya gelir." Adam göz kırptı. "Akşın'a söyle, bu son olsun."

"Tamamdır."

"Kızın bileğini de öyle tutma," dedi adam tekrardan konuştuğunda. "Oyuncağını tutan küçük çocuklar gibi görünüyorsun şu an."

Korhan duraksadı, adamın söyledikleri benim de duraksamama ne den olmuştum ama her nedense adamın söylediği bu şey benden çok Korhan'ın etkisi altına almıştı. Anlık şaşkınlığına yenik düştüğünden midir bilinmez bileğimi daha sert kavradı, yüzümü acıyla buruşturdum. Korhan bu kez tutuşunu gevşetti ama bileğimi bırakmadı.

"Abi," dedi Korhan tekrar tekdüze bir sesle. "Bir de dışarıda eğlenenden biri barın önüne kustu."

Adam başını iki yana sallarken tekrar güldü. "Ah şu gençlik," dedi alayla. "Halledilir. Siz bakın keyfinize."

"Eyvallah, sağ olasin."

"Hadı, geceniz güzel olsun."

"Hadı, geceniz güzel olsun." "Senin de abi."

"Eyvallah," dedi Korhan tekrardan. "Senin de abi." Oradan çıktığımızda anlamsız bir şekilde sakinlik çökmüştü üzerime. Dönüp ona karşılık vermiyorum, bağırıyorum, yalnızca onunla birlikte öylece yürüyordum. Mekânın içinden geçmekteyse arka kapıdan çıktık dışarıya. Sokak lambasının hemen altında park halinde duran siyah araç dikkatimi çekince bakışlarım omzumun üzerinden Korhan'a kaydı. Duraksayıp, "Benim çantam mekânda kaldı," dedim kaşlarımı çatarak.

"İrfan'a mesaj atarım, bir kenara koyar."

"Dönüp almam çok da zor değil? Telefonum falan da çantamda."

"O sikiği aramanı gerektirecek bir durum olmadığına göre telefona da ihtiyacın yok demektir, değil mi Çirkin?"

"Arkadaşım hakkında düzgün konuş." Park halindeki arabaya doğru yürümeye devam ettim. Korhan arkamda kalmıştı, umursamadım. Aracın kapıları açık haldeydi, Yağış'ın arka koltukta uzandığını görünce panikle koşarak açık kapının önüne oturup kafamı içeri uzattım. "Kanka," dedim yavaşça dürterek. "Aşkım aç gözünü ama ya..."

Akşın aniden kafasını aracın içine uzatınca, onun aracın diğer tarafında dikildiğini anladım. "Korkma be ya votkadan oldu öyle, gelir kendine sabaha doğru."

"Bir şey olmaz değil mi?" diye sordum Akşın'a bakarak. "Hastaneye gidelim mi?"

"Yok be ya ne hastanesi," dedi Akşın başını sallayarak. "Gerek yok. Bırakayım mı sizi evinize? Nerede oturuyunuz siz?"

"Ev olmaz," dedim. "Onun ailesi de benim ailem de bizi bu halde görmemeli."

"Aştı," dedi Akşın. "Abe nereye götürüeyim o zaman sizi ben?"

"Senin eve," diyerek ön koltuğa bindi Korhan.

Akşın'ın gözleri Korhan'a kaydı. "Ne dersin sen be?"

"Benim ev küçük, bu kız bir yere kusarsa leş kokar o ev. Hem nereye yatacağım onu? Ben kendi yatağıma bir kadın yatırmam, bilmiyor musun?"

Belirgin bir şekilde göğsümü kabartan o rahatlama hissi anlamsızca ellerimin titremesine yol açtı. Gözlerim kısaca onun profiline dokundu, bir süre onu izleyip gözlerimi tekrar Yağış'a indirdim.

"Kardeşim bu kız benim evimde ayılırsa benim tepemi deler, saç bırakmaz kafamda." Akşın'ın gözleri arka koltukta uzanan Yağış'a kaydı. "Çelimsiz bir şey gibi duruyor ama bileği kuvvetli. Yakamı bir tuttu, bir sarstı beni, korktum."

"Kırk kilo kızın nesinden korkuyorsun amına koyayım?" diye sordu Korhan. Yağış yavaşça öksürdü, bozuk bir sesle, "Kırk kilo değilim ben," diye inledi.

"Bak görür müsün cevap veriyo bu." Akşın gözlerini bana çevirdi. "Yak bunun bi' şeyi, bırakalım bunu burada, seni eve bırakayım ben."

"Çok konuşma da eve götürelim kızları, hadi."

"Tamam, kendi evlerine ama değil mi?"

Korhan, Akşın'a ters ters baktı. "Senin evine, birader."

"Küsecem sana bir gün, valla da küsecem ha, konuşmayacam seninle. Olmayacam da kibar da yanında."

"Akşın, attırma tepemin tasını. Hadi."

Yavaşça aracın içine girip Yağış'ın başını dizime yasladım. Onun saçlarını yavaşça okşamaya başladım. Akşın aracın kapılarını kapatıktan sonra direksiyonun başına geçti, aracı çalıştırdı ve gözümü bir an olsun Yağış'tan ayırmadığım o yolculuğa başladık.

Akşın'ın evi de Muratpaşa tarafındaydı, bizim oturduğumuz sokağa oldukça uzak olsa da Muratpaşa'nın içinde olduğumuzu bilmek daha da gerilmeme neden olmuştu. Atilla amca Yağış'ı bu rezil halde görse kesin ikimiz de bacaklarımızdan bağlayarak tavana asar, geri kalan hayatımıza iki farklı renkte ve ebatla avizeler olarak devam ederdik.

Aracın kapısını açtığımda, Akşın yanımdan geçip, "Kaldırayım ben bu ince kenarlıyı," dedi. Bir an anlam veremedim, ne demek istediğini anlamadığımı fark edince yüzüne geçiştirdiğini belli eden bir ifade ekledi. Geri çekildim, Akşın Yağış'ı kucakladı. Sarsak adımlarla Akşın'ı takip etmeye başladım. Korhan kapıları kapatıp aracı kilitledikten sonra arkamızdan geldi.

Binanın içi karanlıktı, sensörlü lambanın çalışmadığını fark eden Akşın kafasını yüksek bir yere vurup, "Hay kökleyeyim sitenin laçkasına," dedi öfkeyle. "Biriniz telefonunun elektrikliğini yaksın be."

"Telefonun elektrikli mi?" diye sordum sarsak adımlar atmaya devam ederken.

Korhan arkamda aniden telefonun flashını açınca irkildim. "Sen poi zorlama," dedi Korhan. "Onun dilinden anlamazsın."

"Aştı, niçin? Çince mi konuşuyom ben?" diye sordu Akşın merdivenleri üçerli beşerli tırmanırken. Sanki Yağış kucagında değilmiş gibi rahattı.

"Çağlar da bazen senin gibi konuşuyor," dedim. "Anlamadığımız için parantez içinde açıklamasını da yapıyor tabii."

"Roman mı Çağlar?" diye sordu Akşın.

"Bursalı."

"Bursa romanı herhâlde," dedi başını sallayarak. "Sanırım, tam bilmiyorum."

Kapının önüne geldik, Akşın cebinden anahtar çıkardı. Yağış'ı düşürmek için daha sıkı kavrtarken anahtarın kapının deliğine sokup iki kez üst üste çevirdi. Tok sesi takip eden gıcırta, kapının acilen yağlanması gerektiğinin altını çiziyordu. Akşın koridorun ışığını yaktığı anda Korhan telefon flashını kapattı.

Dikkatimi ilk çeken şey koridordaki vestiyerin hemen karşısında, kapının çaprazında duran kedi kumu olmuştu. Kedi kumunun az ilerisinde büyük bir kedi maması torbası vardı. Akşın, kucagında Yağış ile kapısı açık duran odaya girdiği sırada koridorun başında tek bir kedi belirdi; kedi o kadar cüsseliydi ki, yavru bir aslana benzliyordu resmen. Tüyleri çok gürdü, yeleleri varmış gibi görünüyordu.

"Kedi mi besliyorsun?" diye sordum, ağzımın içinde acı bir tat vardı.

"Evet," dedi Korhan. Korhan'ın nefesini boynumda hissederek hissetmez geri çekilip ona baktım. "Adı Umut. Diğer sekiz kediden yalnızca bir tanesi." Gözleri üzerimdeydi, koridorun ortasında yanan beyaz avizenin ışığı yüzünün bir yarısını güneşe diğer yarısını geceye çevirmişti. Onun teninden yükselen alkolün kokusunu alabiliyordum, o da benim sık verdiğim nefeslerimden almış olmalıydı aynı kokuyu.

"Sekiz kedi biraz fazla değil mi?"

"Yalnızlığını onlarla gideriyor," dedi sadece.

Durgunlaşan bakışlarımı kapısı açık duran odaya çevirdim. Akşın hakkında bir şey sormadım. Ağır adımlarla odaya doğru ilerledim, içeri girdim. Akşın çift kişilik büyük yatağa yatırmıştı Yağış'ı. Yatağın hemen çaprazında büyük bir televizyon, diğer çaprazında da boydan boya ayna kaplı büyük bir etbise dolabı vardı. Odanın içinde beyaz bir ışık yanıyordu. Korhan'ın kapının eşliğinde durmuş bizi izlediğini fark ettim ama ona bakmadım. Yatağın yan tarafından iki büyük kedi daha çıkınca donup kaldım. Bir tanesi kar beyazdı, yalnızca tek kulağı koyu griydi, bir de burnu. Diğeri de siyah beyazdı, gözleri cam gibi görünüyordu, masmaviydi.

"Hera, Lucky," dedi Akşın kedilere bakarak. "Çıkın dışarı, hadi babacım."

Korhan, Akşın'ın yüzüne bakarken ben de Korhan'a bakmaya başlamıştım. Kediler ayaklarının dibinden usulca geçerek odadan çıkıp koridorda kayboldular. Korhan'ın gözleri ifadesizdi, sanki Akşın'a baktığı yerde onu değil de başka bir şeyi görüyordu. Ona baktığımı fark edince gözleri beni buldu.

Yağış yattığı yerde cenin pozisyonu aldığı anda, Korhan'ın bana dokunan yeşil gözlerinden hızla uzaklaşarak yatakta uzanan arkadaşına baktım.

Alın kan ter içindeydi. "O iyi, değil mi?" diye sordum, ellerim titriyordu ama bunu onlara çıkartmak istemiyordum. İçtiklerimin etkisi kendi kendisi ile tireceğine daha da güçlenerek kanımın içinde atılabarmış gibi hissediyordum. Başım bir pervane gibi dönüyordu. Yine de iyi durumdaydım.

"Sıkıntı yok ya," dedi Akşın. "Toparlar."

"Başım çok ağırıyor," dedi Yabıs titreyerek.

"Başım çok ağrıyor," dedi Yağış titreyen bir sesle. "Işığı kapat, lütfen." Akşın gözlerini Yağış'tan çekmeden ışığın düğmesine uzandı, düğmeye bastığı anda oda karanlığa gömüldü. Kapı açık olduğu için koridorla olan ışığın rengi içinde olduğumuz odanın da aydınlanmasını sağladı.

İşığın kapanmasıyla huzura eren Yağış yastığa biraz daha sarıldı. Bedeni öyle çok terliydi ki... Akşın onun ayağındaki spor ayakkabılara bakılan sonra, "Ayakkabılarını çıkarsaydık en azından," diye homurdandı. Zorlanarak yatağın ucuna ilerledim. Akşın çekildi:

Zorlanarak yatağın ucuna ilerledim. Akşın çekildi, ne yapacağımı anlamaya çalışıyor gibi bana bakıyordu. Yavaşça yatağın ucuna oturdum. Yağışın ayaklarındaki spor ayakkabıları tek tek çıkarıp parkenin üzerine bıraktım. Doğru olduğum esnada başıma saplanan ağrı, gözlerime inen perdeyle bile yere tutunma ihtiyacıyla dolup taşıtı. Dışmeden dildik dermayı baparmış olsam da başım gerçekten çok dönüyordu. Telefonum yanımda olmadığı için Çağlar bizi arasa bile bize ulaşamazdı. Yağış'ın telefonunun nerede olduğunu düşünürken Korhan'ın bakışlarının ağırlığını tekrar hissettim ve gözlerim onun gözlerine tıpkı ilmanına yerleşen bir gemi gibi yerleşti.

"Sen iyi misin?" diye sordu demir gibi bir sesle.

"Sen iyi misin?" diye sordu demir gibi bir sesle.

Ona kafa atmak istiyor olsam da, sadece, "Evet," diye geçiştirip bakışlarımı tekrar arkadaşşıma çevirdim. "Onu suyun altına soksam iyi gelir aslında," diye mırıldandım. "Banyonu kullanabilir miyiz?"

"Tabii," dedi Akşın beklemediğim şekilde anlayışla.

"Taşyalım mı banyoya kadar?" diye sordu Korhan, ona bakmadım.

"Ben kendim taşıyım onu."

Bir an Akşın'ın da Korhan'ın da bana alayla baktığını hissettim.

"Sen bayağı içmişsin ha," dedi Akşın güler gibi bir ses çıkararak.

Ona düz düz baktım. "Arkadaşımı taşıyabilirim."

Akşın kollarını göğsünde toplayıp alayla, "Taşı bakayım, göreyim," dedi.

"Bir yerinizi sakatlarsınız," dedi Korhan ketum bir sesle. "Denemeye değmez"

"Oradan bakınca çıkırdıldım bir şeye mi benziyorum?" diye sordum. "Cüsmeli görmüyorsunuz galiba?" Derin bir nefes aldım, yatağın yan tarafına dolaşıp Yağış'ı kollarının altından tutarak dik konuma getirdim. Seçtiği yutkundum, iki göğsümün arasından aşağı doğru akan terli hissedebiliyordum.

Yâğış benim cennetimde yaşadığına inandığım kanatları gri masal say-
gularım bir melektili.

"İstiyordum," diye fısıldadı yorgun bir sesle. "Uyumak istiyordum, ne olursun."

"Hadi ama boyu"
Yutkundugunu duydum, çenesini boynuna sarkıp kaşlarını çatı. Bu
şim çok ağrıyor."
"Eus alınca başının ağrısı da geçecek."

[illegible]

Yavaşça kaldırdım onu. Bacaklarının üzerinde zor duruyordu, ben de böyle. Akşın ve Korhan bizi izliyorlardı. Onun beline sıkıca sarıldım, bir kolunu tutup boynuma koydum ve adım atması için zorladım. Benim için tek başıma bile adım atmak bu kadar zorken, onun ağırlığı altında adım atmak tamamen imkânsız hale gelmişti. İnatla onlardan gelecek yardıma reddediyordum, bunu neden yaptığımı da bilmiyordum.

"Yardım edelim işte," dedi Korhan, sesi bir buz kalıbının içine doldurulmuş suyun donarken katılaşmasını anımsatmıştı bana. "Bu inadin sebebi ne?"

"Seni ilgilendirmez." Yağış'a birkaç adım attırmayı başardım. Halsizdi. Aklından kaçamazdık. Yağış dizlerinin üzerine düşünce ben de dengemi

Aniden tökezledik. Yağış dizlerinin üzerine düşünce ben de dengemi kaybettim, tam kapının önünde onun üzerine düştüm. Bedenimizin bir kısmı odada, diğer kısmı koridordaydı ve Korhan hemen sabızımızda dikkiliyordu. Güç bela ayağa kalkıp Yağış'ı kolundan tutarak kapıyı açtı. Bizim odanın dışına çıktık. Güç bela ayağa kalkıp Yağış'ı kolundan tutarak kapıyı açtı. Bizim odanın dışına çıktık. Güç bela ayağa kalkıp Yağış'ı kolundan tutarak kapıyı açtı. Bizim odanın dışına çıktık.

"Kıracaksın bir yerini," dedi Korhan, gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. İnattı ona duymazdın geldim, Yağış'ın kolunu çektiştirerek onu güç bela koridora çıkarmayı başardım. "Kalksana," diye söyledim yalpalayarak "Gösterelim sunlara..."

Yağış sanki dediğimi anlamış gibi kafasını kaldırdı, bana baktı. Gözleri kan çanağı olmuştur, yamuk bir şekilde güldükten sonra kalkmak için doğrul-

maya çalıştı. Elini sıkıca kavrayıp onu yukarı çekti, elim elinden kaydı. Yağış aniden tekrar yere kapaklandı ve kafasını parkeye çarptı. Yüzüstü düştüğü için alnını da çok sert çarpmış olmalıydı. Sonunda pes ederek yavaşça oturdum. Sinirlerim bozulduğu için deli gibi gülmeye başlamıştım. Yağış kafasını çarpmış olmasına rağmen bana ayak uydurmuş, sanki az önce kafasını parkeye çarpan o değilmiş gibi benimle birlikte yerde gülüyordu.

"Abe kızın kafasını kıldı!" diye bağırıldı Akşın.

Elimi ağzıma kapatıp gülüşümü saklamaya çalıştım. Bu benim buynuzunu sorduklarında, dişlerimin boyunun çok küçük olduğunu, bunun ne kadar rahatsız hissettirdiğini söylüyordum ama gerçek bu değildi. Gerçeği kimse bilmesine gerek yoktu. Belki ben de bilmiyordum.

Korhan başını iki yana sallayarak eğildi. Bir kolunu bacaklarının altından geçirdi, diğer koluyla sırtını sabitledi ve beni tek seferde kucaklayarak yerden kaldırdı. "Ulan Kedi, senin şu yere yapışmış arkadaşından ne farkın var acaba?"

Göğsüm müthiş dengesizdi. Yanağımı Korhan'ın göğsüne bastırıp altına bir bakış attım. Sanki ona ağır gelmişti bakışım. Onu yıkılan bir evin temeline koymuşlar, ayaklarına da çimento dökmüşler de hareket etmeden evin üzerine yıkılışını izliyormuş gibi baktı bana.

"Bakma bana öyle," diye konuştu kısık bir sesle. Zihnimin en bilmediğim köşelerine is gibi sinmiş, özgürlüğümü bir çift yeşil gözün yaratmış ateşten parmaklıkların arkasına gizlemişti. Gözlerimi gözlerinden alıkoymadım, koparamadım, kaçıramadım, uzaklaştıramadım. Sınır dışı edilmesini istediğim, sınır dışı edemediğim, benim topraklarıma ait olmayan ama benim topraklarımda doğan bir yabancıydı sanki.

Boğazımdaki içkinin tadı hâlâ taptazeyken, "Sana nasıl bakıyorum?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

Yüzümü uzun uzun izledi, sonra da, "Zamanı değil," dedi sadece.

Neyin zamanı değişti? Ona yönelteceğim soruların mı? Bana vereceği cevapların mı? Hayatımın ortasına bir cemre misali düşüp, ardından yaşamıma köklerini yavaşça bırakmaya başlayarak zamanı geldiğinde beni terk edeceği anın mı? Onu sadece izledim, onu izlerken bu zamanın kapısının dışında beni bekleyenin hangisi olduğunu düşündüm. Yine bir cevap bulamadım.

Akşın, Yağış'ı kucaklayıp yavaşça koridorda ilerlemeye başlamıştı. Gözlerimi koridordaki avizenin ışığına sabitledim. Boş tavanda da tavan vantilatörleri vardı, uzun kolları ağır ağır dönüyordu.

"Yağış'ın yanına gideceğim," dedim uykunun sindiği sesimle.

Bir şey demedi, beni yavaşça kucağından indirdiğinde artık banyoya kapısının önündeydik. Kapı açık duruyordu, Akşın Yağış'ı duş kabının içi-

deki küvetin içine bırakmıştı ama Yağış'ın kıyafetleri üzerindeydi. Akşın banyodan çıkınca içeri girdim, kapıyı içeriden kilitledikten sonra Yağış'ın üzerindeki kıyafetleri tek tek çıkarıp suyu açtım. Soğuk su başta Yağış'ın tırnaklarına dokunmuş olsa da su bir süre sonra ısındı.

Yağış az önceye oranla daha iyi görünüyordu, tepkileri daha berraktı ama açık renk saçlarının uçları çıkardığı vişne suları yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Saçlarındaki o lekeleri bir an gerçekten çıkaramayacağımı düşünmüştüm. Yağış duş aldıktan sonra da banyoda birkaç kez daha kusturmuştu ama banyoda olduğumuz için sorun değildi, etrafı batırmasına engel olmuştu. Çıkardığı tek şey vişne suyu gibi görünüyordu, bir ara onun kan bile kustüğünü düşünüp korkmuştum. Kafasını vurduğu için bir şey bile kustüğünü düşünerek endişeyle çıkardığı sıvının ne olduğunu anlamaya çalışmıştım. Sanırım uzun süre vişne suyu içmeyecektim.

Ona tekrar aynı kıyafetleri giydirmek akıl işi olmayacağından, banyoda asılı duran, koklayıp temizliğinden emin olduğum beyaz erkek tişörtünü üzerine giydirdim. Islak saçlarını topuz yaparak bedenini ıslatmasına engel olmaya çalıştım. Bacaklarına tişörtün olduğu yerde asılı duran büyük, içinde kaybolacağını bildiğim eşofmanı geçirdikten sonra onu yavaşça ayağa kaldırdım, eşofmanı yukarı çektim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kapının diğer tarafından Korhan.

"Evet," diyebilirdim.

"İçeride çok uzun kaldınız."

"Yine kustu," dedim pürüzlü bir sesle. "Ama sorun yok, temizledim ben."

"İçmeyi bilmiyorsa içmesin."

Yağış yavaşça homurdandı, bir şeyler söylemişti ama ne dediğini anlamıyordum. Ona daha sıkı sarılıp ayağa kalkmasını sağladım. Banyodan çıkışımızda üzerim sırlıslıklandı, onu yıkayacağım derken kendim de resmen yıkanmıştım. Hem de kıyafetlerimle. Çoraplarım artık gri değil, resmen siyah görünüyordu, o kadar çok ıslanmıştı ki...

Korhan bir an üzerine bakakaldı. Yağış'ı tekrar az önceki odaya soktum. Akşın bir başka kediyi kucağına almış, yatağın ucunda duran tekli koltuğa oturmuş televizyon izleyerek kedinin tüylerini okşuyordu. Bakışları Yağış'ı bulunca duraksadı. "Kıyafetlerimi de giydirmiş ya," dedi homurdanarak. "Ben izin verdiğimi hatırlamıyorum?"

Sessiz kaldım. Mahcup olmuş hissetsem de ne bir özür dileyebiliyordum ne de başka bir şey söyleyebiliyordum. Resmen gecemiz zehir olmuştu, muhtemelen Yağış'ın içtiği votkaya karıştırılan vişne bozuktuk, yoksa Yağış bu kadar kötü halde olmazdı. Yağış'ı yavaşça yatağa yatırıp yatağın ucuna oturdum.

"Kusura bakma," dedim mahcup bir sesle. Mavi gözlü olan kedi tek-rar içeri girip ayaklarına dolandı, eğilip onu seveceğim sırada geri çekilip bana tedirgin gözlerle baktı.

"Hera yaklaşıp ama dokundurmaz kendisine," dedi Akşın. "Üstün başı su gibi olmuş. Sana da vereyim mi bi' şeyler?"

"Gerek yok," diye girdi Korhan araya. "Ben götürüyorum onu şimdi."

"Ne?" Bakışlarını Korhan'a bir iğne gibi battı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yeşil gözler, gökyüzünü saran yeşil bir şimşek gibi parlıyordu. Bu yeşil şimşek, içinde pis kanı taşıyan yeşil bir damardan farksızdı. Yaşamın bir tasa damla damla düşerek ölümü doldurması gibiydi ona bakmak. Yaşadığını sanıyordun ama ölüm oradaydı, alınan her nefes ölüme gönderilmiş davetiyenin üzerini süsleyen yazıları oluşturan o harflerdi.

"Benimle geliyorsun," dedi Korhan, sesi kurşungeçirmez bir yelek gi-biydi, avucumdaki tüm mermileri ona saplasam bile ona işlemeyeceğini öyle iyi anlamıştım ki.

"Seninle gelmem için bir sebep yok, arkadaşımın yanında kalacağım. Onu tanımadığım bir adamla aynı evde bırakmam."

"Tecavüzcü Coşkun muyum ben? Nuri Alço'ya mı benzettin beni?" diye sordu Akşın huysuz bir sesle.

"Benimle geliyorsun, İs," dedi adımın üzerine basarak.

"Hayır, gelmiyorum."

"Gelmiyorsun öyle mi?"

"Evet, tekrar etmeme gerek var mı? Tek seferde anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedi sabit bir sesle. "Kalk."

"Kalkmayacağım." Bakışlarını Yağış'a çevirdim. "Arkadaşımın yanında kalacağım."

"Kaldırırım," dedi düz bir sesle.

Ona yandan düz bir bakış attım. "Benimle uğraşma?"

Beni oturduğum yerden çekip çıkarak kaldırıncı gözlerim iri iri açıldı. Ne sanıyordu kendini? Ona bu haddi ben mi vermiştim? Hayır, öyle bir şey yoktu. Akşın sanki ikimizi görmüyordu, kucağındaki kedinin tüylerini okşamaya devam ederken Korhan beni âdetâ sürüyerek odadan çıkardı.

"Sana kaldırıncı dedim, değil mi?"

"Sen kimsin ki böyle bir şey yapabiliyorsun ya?" Ona düz düz baktım. Beni evden çıkarıp binanın içinde çekip çıkıp yürüterek merdivenleri indirmeye başladı. "Ya sen kimsin ki beni kaldırabiliyorsun ya? Kaldırmadın bir kere sen beni. Ben kendi isteğimle kalktım! Kaldırılmazsın sen beni!"

Binanın içi zifiri karanlıktı. Korhan aniden elimi bırakıp beni belimden kavrayarak bedenine yapıştırdı. Soluk alamadığımı hissettim. İrilemiş

gösterimi karanlık bir perdenin arkasında duran gözlerine diktim. Avu-rar içinde bir kalp atıyor. o kalp belime çarpıyordu sanki. Parmak bo-banlarında hareket eden kan, geçmiş yazan bir kalemin mürekkebi gibi parlıyordu derisinin altında.

"Emin ol," dedi zehirli bir sesle. Nefesi içki ve sigara kokuyordu. "Ben kaldırırsam, kolay kolay inmez."

Ne diyeceğimi bilemez halde ona bakakaldım. Yüzü yüzüme çok yakın-du binanın dışına açılan kapıdan içeri hafifçe sızan sokak lambasının cansız ışığı yüzümü aydınlatmaya yetmiyordu. Belki de o benim yüzü-mü görebiliyordu ama ben onun yüzünü tam anlamıyla seçemiyordum.

"Anladın mı, Küçük Kedi?" diye sordu, nefesi hırıltıydı. Sertçe yutkun-dum, boğazımdan yükselen o sese engel olamadığım için kendime lanet ediyordum tam şu anda.

"Hadsiz," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Çok adisin."

"Öyleyim," dedi. "Bu gördüklerin daha hiçbir şey."

"Devamını göreceğimi kim söyledi?" diye kafa tuttum ona. "Görmek istemezsem görmem."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Her canın sıkıldığında beni gitmekle, yok olmakla, artık gelmemekle mi tehdit edeceksin?" diye sordu. Anlık duraksama yaşadım, bu sorunun temelinde beni çürüten bir gerçek vardı. Biz öyle ya da böyle, nasıl bir vasıfta olursa olsun birbirimizin haya-tının sınırları içine girmiştik sanırım.

"Ben gelmediğim zaman başkası gelir," dedim acımasızca. Aslında tam şu an kendime acımıyordum ben. Öyle zavallı hissettirdi ki bu.

Korhan hiçbir şey söylemedi. Buna karşı koymasını bekledim, hangi va-sılla bekledim bilmiyordum ama en azından reddetmesini diledim. Yapmadı. Beni yavaşça serbest bıraktı. "Akşın arkadaşına zarar vermez," dedi kuru bir sesle. "Sana giyecek bir şeyler vereyim, sonra buraya geri getiririm."

"Arkadaşın kıyafet vermeyi teklif etmişti," dedim yorgun, belki de kırıklarla dolu bir sesle. O benim sesimin musalla taşına uzanmış cesedin kollarının, bacaklarının, tüm kemiklerinin kırıklarla dolu olduğunu nere-den bilebilirdi ki?

"Benim kıyafetlerimi giyeceksin."

"Neden?"

"Keyfim."

Sırtını bana dönüp binadan çıktı, yürümeden onu izlediğim o kısa süre zarfında kafamın içinde tonlarca düşünce beliriyor, bu düşünceler soru işaretlerinden beslenerek büyüyordu. Akşın'ın arabasının anahtarla-n Korhan'daydı. Aracın motorunu çalıştırdığında motordan güçlü bir ses

yükseldi ve aracın içini doldurdu. Üzerim ıslak olmasına rağmen üyümeye nedenim aracın içinde çalışan ısıtıcıdan kaynaklıydı.

"Üzerime bir şeyler giydikten sonra mekâna uğrayabilir miyiz?" diye sordum, ön koltuktaydım, hemen önümüzde uzanan trafiği izliyordum. Aracın içinde trafik oldukça aylaktı, önümüzde ilerleyen araçların ışıklarını bile, kenar manasız bir sakinlik çökmüştü üzerime.

"Sebepten?"

"Çantamı almam gerekiyor." Esnedim, her esnediğimde gözlerimin etrafı yaşlarla doluyordu. Aldırış etmedim. "Telefonum, cüzdanım falan her şeyim çantanın içinde."

"Ve sigara paketin de," dedi kuru bir sesle.

"Aynen."

"Benim paketimi kullanabilirsin," dediğinde gözleri altımızda akıp giden yoldaydı. "Telefonun ve cüzdanın güvenilir bir yerde. Zarar gelmez."

"Zarar gelmesinden korkuyor değilim. Sadece çantamı almak istiyorum, hepsi bu."

"O yanınızdaki herifi aramak için mi?"

"Öyle ya da değil, ne fark eder?" diye bir soru attım ortaya. Hiçbir şey söylemedi.

Korhan'ın evinin olduğu sokağa girdiğimizi fark ettim. Farkında olmadan bu yolu ezberlemiştim. Garipti. Aracın önündeki farlar tıpkı iki farklı kılıcımsı gibi karanlığı yararak ilerliyordu. Far ışıklarının yarattığı aydınlığın etrafında toz parçaları uçuşuyordu. Korhan aracı evin hemen önünde durdurdu, soruma hâlâ cevap vermemişti. Araçtan indim, hâlâ ıslak olan bedenim gecenin soğuğuyla çarpışınca çenem titremeye başladı. Başçe karpısını aralayıp hızla merdivenlere yürüdüm.

Korhan benim arkamdan ilerlerken acaba hakkımda ne düşünüyordu? Beni o evden öyle hızlı çıkarmıştı ki, hâlâ ıslak olan çoraplarımla giydiğim spor ayakkabılarımla bağcıklarını bile bağlama fırsatım olmamıştı. Son merdiveni de çıkarken az daha kendi bağcığıma takılıp düşecektim.

"Anahtar kırlangıç yuvasının içinde," dedi Korhan aniden.

Duraksadım, bir an ona bakma ihtiyacı hissettim ve omzumu üzerinden ona baktım. Merdivenleri ağır ağır tırmanıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim, kapının hemen çaprazında duran, çok da yüksekte olmayan kırlangıç yuvasının içine soktum elimi. Anahtar elime gelince sanki sürpriz yumurtadan en sevdiği oyuncaklardan birinin maketi çıkmış küçük bir çocuk edasıyla ufak çaplı bir sevinç yaşadım.

"İstedığın zaman anahtarları orada bulabilirsin," dedi, sesi umursamaz gibi çıkıyor olsa da her nedense şu an umursamaz davranmadığını hissediyordum.

Sessizce kapıyı açıp içeriye girdim. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarp, ıslak çoraplarımdan da kurtularak karanlık koridorda yalınayak yürümeye başladım. Tedirgindim, evet, biraz çakırkeyif hatta kısmen sarhoş olabiliirdim ama o karpının varlığını unutmuş değildim.

"Rahat yürü, Çirkin," dedi sert bir nefesi burnundan vererek. "Mavi şu an uyuyordun."

"Uyku saatleri de var demek beyefendinin," diye söyledim.

"Olmasın mı?"

"Bana ne zaten."

Odasına girdim. O da arkamdan girdi. Kalbimin içi bir çuvaldı sanki ve bu çuvalın içinde binlerce iğne vardı, çuvalın etrafını parçalıyor, çuvala bap çıkıyordu. Bir süre sonra o çuval kanamaya başlıyordu. Onun gölgesinin düştüğü yerlerde olmak bana yeniden cenneti kazanmış bir şeytanmışım gibi hissettiriyordu.

Korhan bana ona ait gri bir tişört, siyah bir eşofman verdi. Yatağın üzerine bıraktığı kıyafetleri izlerken kafam sanki bir tuğlaydı ve ben bedenimin üzerine yerleştirilmiş bu ağır tuğlayı taşımaya çalışıyordum. Bir an için her şey önemsiz geldi gözüme. Üzerimdeki kazağı sökercesine çıkarp odanın bir köşesine attım. Üzerimde yalnızca dantelli beyaz bir sutyenle kaldığımda onun gözlerini sırtımda hissediyordum. Saçlarımla arkaya atarak çıplak sırtımın kısmen örtülmesini sağladım. O delici bakışları tenimi dağlıyordu.

Aniden o kumral kız düştü aklıma. O kızla ne yapacaklardı? Eğer orada beni görmeseydi, bu olay yaşanmasaydı o kızla beraber mi olacaktı? Bu düşünce, kalbimin delinen kumaşının içinden kaburgalarımın parmaklıklarına çürük toprakların dökülmesine neden oldu; kaburgalarım çürük toprakların altına gömüldü.

"Çok dikkatli bakıyorsun," diye fışıldadım.

"Güzel şeylere bakmayı severim," dedi, sesi içtiği esrar gibi kokuyordu.

Ürperdim. "Han! Çirkindim?" diye sordum.

"Sen çirkinsin, sırtın güzel."

Sessiz kaldım. Bana verdiği tişörtü alıp üzerime geçirmedim. Bunun yerine yine anın getirdiği o sarhoş cesaretinin arkasına sığınarak altımdaki tayt hacaklarımdan sıyrılıp, taytın içinden çıktım. Artık yalnızca iç çamaşırlarımla burada, sırtım ona dönük halde, onun odasında, onunla baş başaydım.

Sustuğumuz kelimeler yarı çıplak vücuduma görünmez kostümler dikiyordu. Onun nefesi odanın içindeydi, ben de bu odanın içindeydim; yani bu demekti ki nefes tenimdeydi. Nedendir bilinmez eğilip kıyafetlere ulaş-

mak istemedim. Yüzüm duvara dönük halde yatağın dibinde öylece beklerken neden bunu yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Korhan'ın attığı adımlar büyüdü, bir dünya oldu, beni içine aldı; o dünyada doğurdu, o dünyada büyüdü, o dünyada yaşattı, o dünyada öldürdü. Soğuk parmak uçları tenime dokunduğunda, en hakiki yangını benim vücuduma başlattı. Önce boynum tutuştu o yangının içinde, ardından damarlarım tıpkı barut dökülmüş küçük yollar gibi tutuşarak ilerletmeye başladı. Üzerinde yanan ateşleri. Damarlarım ateşin yolu oldu; suyum oldu onun nefesi, düşünceleri közüm oldu. Büyük eli artık soğuk değil, yangın yeri gibi ateşler içinde yanıyordu.

Avucunu tenimi ovalamak istiyormuş gibi tenime bastıra bastıra boynuma kadar geldi. Boynum onun avucunun içinde o kadar küçük kaldım ki cennet topraklarından boynuma ödünç verdi.

Bana dokunuşu, bir yalana inat gibiydi.

"İdam çizgisi," diye fısıldadı, sesi karanlık vaatlerin kanıyla parlıyordu. İşaret parmağını avucunun içinde yavaşça kırdı, işaret parmağı boynumdaki damarın oluşturduğu kıvrımlı yolda ilerledi. "Burada başlıyor."

Bedenimde sıcak, depremi çağırıştıran bir esinti gezindi. Karnımdan ılık ılık bir şeyler kasıklarımın doğru kıvrımlar çizerek akıyordu. Gözlerimin önüne pembe, tüm yaprakları dipdiri duran bir çiçek geldi, bu çiçek bir bakirenin kadınlığı kadar berrak görünüyordu. Bakire kadınlığında bir çiçeğin büyüdüğünü hissettim, o çiçek yapraklarını usul usul araladı.

Karanlıkta bile sayfalara işlenen kelimeleri okuyabilmemi sağlayacak kadar parlak mürekkepli bir kalem tenimin üzerinde geziniyor. O kalemim mürekkebi bana onunla ilgili kelimeleri işliyordu. Bunu göndüğünü biliyordum. Bana dokunduğunda dünyanın her bir noktasını çınlıplak dolaşıyordum.

O benim bedenimin seyyahıydı; tenim denen dünyanın tek gezginliği ve benim vücudumun her bir uzvu, ayak bastığı farklı ülkelerdi; uzuvlarımın her bir noktası, içinde gezdiği şehirlerdi. O benim zihnimin seyyahıydı; oradaki tek gezgin, her bir toprak parçasının altına tek tek gömdüğünü düşüncelere ayak basan tek adamdı. O benim ruhumun seyyahıydı; kaburgalarımın sırtını yaslamış, ruhumdaki açık yaralardan sızan kanın ayaklarından başlayarak bedenini yavaşça içine almasını sessizce seyrediyor, ruhumun kanında öylece boğuluyordu.

Sessizliğin bozulmuş kanı ciğerlerimden akıyordu. Öksürsem, ona söylemek istediğim her kelimenin harfleri acımasızca boğazıma batıp beni boğacak, acımasızca öldürecekti. Boynumu beni öldürmek isteyen bir adamdan farksızmışçasına kavrayınca kalbim panikle çarptı. Gözlerim kısıldı.

sanki pencere çaprazımda değil de, hemen karşımda duran boş duvardaydı ve ben sokağı görüyordum.

Boğazımı daha sıkı kavradı, sertçe yutkundüğümde ilk kez kendi tükürüğümün beni boğacak bir ilaca dönüştüğünü hissettim. Boynumu arkaya aldı, boğazımı saran parmakları sıkı değildi ama gevşediğini de söyleyemedim.

"Adın çok kısa," diye fısıldadığında kalbim göğsüme ağır geliyordu. "Sadece İs mi yani?" Başımı tamamen arkaya attı, omzuna yasladı. Boynuma sardığı elleri idamımı gerçekleştirecek o Ip gibiydi.

Adım çok kısa, evet. Sadece İs mi? Değil. Gözlerimi yumdum, kırpikle-rim gözlerimin çukurlarını doldurdu ve orayı örttü. Beni iyileştirdiğini sa-nyordum ama hayır; o sadece yaralarımın yerini değiştiriyordu.

"Değil," diye fısıldadım, harflere sarmaşık gibi dolanan anılar bizi izliyordu.

"Him?" Burnunu açıkta bıraktığı boynuma sürttü, tutuşu sertleşti. "Peki ne?"

"Göbek ismim var," dedim, aslında yalnızca göbek ismim yoktu, ikinci bir ismim de vardı. Ama Nurşan ismini ona söylemek gelmiyordu şu an içimden.

"Öyle mi?" Burnunu boynuma bastırdı. "Ne?"

Karnım aldığı nefesin etkisiyle içeri sökerken, "Nefes," diye fısıldadım. Diğer eli belime dolandı, aldığı nefes yüzünden içeri gömülen karnıma dokundu büyük avucuyla. Yangın artık her yerdeydi, tenimde, zihnimde, en çok da ruhumda.

"Göbek adından başka?" diye sordu, sesi tenimde dolaşan ucu sivri bir bıçak gibiydi.

O bıçağı alıp kalbime defalarca kez saplamak, saplamak, saplamak istiyordum. Bıçak kan leş olsun, üstüm başım, göğsüm kan leş olsun istiyordum. Gözlerime batan yaşları görmesine asla izin vermeyecektim. Ben kendi geçmişimin içindeki o eski fotoğraftım, yavaşça kendimden uzaklaşıyor, sonra yeniden kendime çekiliyordum.

Korhan boynumu daha sıkı kavrayınca başımı onun omzuna yatırıp bastırmak zorunda kaldım.

"Yok mu?" diye sordu tehdit dolu bir sesle. Sesi belki de arzularla kamçılanmış bir iniltiydi.

"Nur..." Durdum. Söylemek istemiyordum. Dilimi ısırarak, parçalamak, yalan söyledikten sonra arkama bakmadan üzerimde iç çamaşırlarımla ondan kaçmak, bir daha ona uğramamak, bir daha geçmişe uğramamak istiyordum. "Şa..." Gözlerim dolmaya başladığında buna engel olamadım ama

ağlamayacaktım, sadece gelip geçici bir bahar yağmuruydu bu. A. .
zorundaydı. "Nurşan."

Korhan'ın buynum boyunca kayan burnu enseme yaslandı. Burnunda sert bir nefes verince irkildim. "Nurşan," dedi, sesi kırılmış bir tona
ikiye ayrılmış yansıma gibiydi.

Artık kaçamayacağımı anladığımda, "Nurşan'ı," dedim.

Toprak olmak istedim, öyle bir kalkanı vardı ki altında çürüyen her şeyi gizleyebiliyordu. Ben içimde çürüyenleri gizleyemiyor muydum hiç? Yaptığım ısıtılı hatalar vardı, pırl pırl ihanetlere de uğramıştım. Sıkı burada çınlıçıplak, savunmasızdım.

Ona ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Onu bugün bir kadının giymiş olmama, birkaç gün evvel beni görmezden gelmiş olmasına rağmen, Her şeye rağmen. İleride yapacakları çok daha ağır şeyler olsa bile, gerçekten ihtiyacım vardı. Bana en büyük zararı veren o olabiliirdi, bana ihtimal vermesem bile her an her şey olabiliirdi ama eğer bir gün bana en büyük zararı veren o olursa, biliyordum ki bana en büyük güzellikleri de zandıracak olan kişi de o olacaktı.

"Köseyi ne zaman dönsen, o köşede karşına çıkacak olan ilk adam ola-
cağımi biliyor musun?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Boğazımı
daha sıkı kavradı, boynum onun büyük avucunun altında öyle köpük ve
savunmasızdı ki. Kafamı sertçe çevirсе, boynum kırılır, öldürdüm. Boğazı-
mı ani bir baskıyla sertçe kavrayıp sıkıca, boğulur ve öldürdüm. Boğazı-
mı okuduğın kitaplarda, izlediğin filmlerde, belki kafanda kurduğun o temiz,
el değmemiş hayallerdeki adam olmayacağım."

Uzun tınaklarıma avuçlarıma batırken artık tavanı izliyordum.

"Bana gelirsen seni kovmayacağım," dedi. "Bana gelmezsen seni aramayacağım." Yutkundun, yutkundum. "Gelen kişi olmadım ben hiç, gelmek nedir bilen bir adam olmadım. Şimdi kapıyı vurup çıksan, şu an arkandan gelmem. Ağlarsan saçlarını okşarım ama dakikalar sonra okşadığımı o saçlar avucumda olur, seni öñümde domalıp o saçları acımasızca asılırım, sanki az önce okşamamışım gibi. Edepsiz buluyorsun belki beni, haklısın, aksi değil çünkü. Doğru olan bu."

Gözlerimi yumdum.

"Şimdi belki de sanıyorsun ki bu pozisyondayken ikimiz, ben sana dokunmam. Yanlış, Çirkin. Ben senin ağlayan yüzünü izlerken bile hâlâ sert halde senin içine girip çıkabilecek türden bir adamım."

"Gelmeyi bilmiyorsan köşeyi döndüğümde nasıl karşıma çıkan adam olacaksın ki?"

"Ben sana gelmem, yollar beni sana çıkarır."

Zaman üzerimize yıkılıyordu da tenime akan sanyeler tenimin üzerin-
de donup binlerce ateş böceğine dönüşüyordu sanki. Zihnimi iskaliyordu
mantıklı düşünceler. Kelimeler duygularımı anlatabilecek kadar usta değil-
diler. Yılları takvim yapıklarında izleyen, mürekkebi dilinin ucundaki tü-
püyle besleyen şarap tadındaki yazarlar bile bu duyguların altında kalır,
kaybolup kalmazlardı.

Burnunu tekrar boynumda bastırды, açık duran boynumu kokladı. "Kokunu boynundan alıyorum özünü," dedi hardan bir sesle. "Kokunu boynundan alıyorum."

...aldım, içinden çıkmazdım."

[illegible]

Hiç düşünmeden elimi boynumda duran elinin üzerine koydum, parmaklarımız birbirlerine geçtiğinde ikimiz de boynuma dokunuyorduk. Yüzünün arkasında bıraktığı delikdeşik deri odanın bir köşesinde yara izleriyle dolu öylece duruyordu. Korhan dudaklarını boynuma bastırdı, ellerimizin açık bıraktığı noktaları öperken burnundan içeri çektiği nefes, boynumun altına girmiş gibi çekilmesine neden oluyordu. Boynumdaki kokunun tamamını içine çekiyormuş da boynumdaki tüm koku onun ciğerlerine dolup bombos kalyormuş gibi hissettiğimden öyle bir hırladı ki dünyam bir anlığına kaplırmış gibi hissettim. O izin başladığı yerde duruyordu ve ben bunun

Korhan'ın eli karnımda, o izin başladığı yerde duruyordu ve ben bunu umursamıyordum. O ize bastırды avucunu, inledim. Beni aniden kendine doğru çevirdiğinde dünya yansa, ikimiz bu evin içindeyken ateşlerin dışarıda kimi kavurduğunu zerre önemsemezdik. Dişlerini sıkarak yüzüme baktı, gözleri kuyunun dibinde yanan ateş gibiydi. Dudaklarına öyle bir yapıştı ki bir an tüm gerçeklik yıkıldı. Bir sahnede ydik, sahnenin etrafı ateş çemberi içindeydi; dışarıdaki tüm gözler kördü, sağırdı ve bizi gören, duyan kimse yokken ben ona döküyordum tüm repliklerimi.

Beni öyle ateşli, öyle aç, öyle deli öpüyordu ki dişlerim dişlerine çarpıyor, damaklarım çekiliyordu. Dili ağzımın içindeydi, öyle bendeydi ki benim dilim hangisiydi karıştırıyordum. Kafasını sağa sola yatırıyor, burnumuz birbirlerine sürterken sanki çıldırmışız gibi öylece öpüşüyorduk. Bedenim kan ter içinde kalmış gibiydi. Tenimin üzerinde kabaran ter damlalarının varlığını hissedebiliyordum.

Yüzümü iki büyük avucunun içinde bir hazinenin haritası gibi kaybetti.
Başını sağa sola yatırdıkça onun iki avucu arasında ezilen yüzüm daha da

küçülüyor, âdeta yok oluyordu. Dişlerini dişlerime sürtüyor, alt dudakları dişlerinin arasına alarak kendine çekiyor, bunu her yapışının arkasından ürkütücü bir hırıltıyla ağzıma doğru inleyerek bana tekrar ve tekrar, devam olarak kısır bir döngünün içinde yapışıp duruyordu.

Korhan ellerini yüzümden çekti. Üzerindeki ceketin sökeri gibi büküp yere attı, tişörtü de sıyrıp ceketin üzerine fırlattı. Beni aniden kucağına ne sararak ona karşılık verdim. "Duş al benimle," dedi hiç beklemediğim bir anda. Sesi, ejderhanın ağzından püsküren ateş gibiydi, tenime çarpmaya başlamıştı. Ruhum bedenimden ayrılıyordu sanki. Öyle hissettiyordum bana.

Dişlerimi dudaklarına sürerken, "Olur," diyebilirdim nefes nefese. Nere-deydi benim iradem? Yıkılmış, yok olmuştu. Ona kendimle ilgili bir şeyleri sakladığım o ilk ismi söylemişim.

Beni kucağında odadan çıkardı. Devamında beni neyin beklediğini bil-mesem de kollarımı onun boynuna sardım. Banyoya girdiğimizde artık ne-anı gözlüyordu. Banyonun küçük penceresinden içeri sızan sokak lambası-nın turuncu ışığını saymazsak banyo karanlık diyebilirdim ama bu küçük ışık huzmesi banyoyu resmen ısıt ısıt hale getirmişti. Korhan beni küvetin içine bırakınca kafamı kaldırıp ona bakma gereksinimi duydum. Küvetin başında duruyor, beni izliyordu. Soluk alıp verişini kuvvetli ve hızlıydı, çile-den çıkmış gibi görünüyordu.

Küvete doğru eğilince donup kaldım. Elleri sutyenimin klipslerine uzandı. Gözleri gözlerimde, yüzü yüzüme çok yakındaydı. Klipsleri açtığı anda sutyenin gevşediğini hissettim. Kirpik diplerimi yakan gözyaşları oradaydı ama artık parlamıyor, akmak için gözlerimi sızlatmıyordu. Geri çekilip gözlerimin içine beklentiyle baktı.

Bu beklentinin bende doğurduğu hisler, onun benden istediği şeyin eyleme dökülmüş haliydi. Omuzlarımı dikleştirdim, ardından bedenimi serbest bıraktım ve sutyenin bantları omuzlarımdan düştü, devamında sutyen de karnıma kadar düştü. Dimdik duran göğüslerim onun gözlerinin önüne serildiğinde, ışığın daha loş olmasını istiyordum ama maalesef her şeyi gördüğüne emindim. Karnımdaki izin üzerini sutyenim örtüyordu ama çoktan o izi de belli belirsiz görmüş olmalıydı.

Yeşil gözlerinin üzerini bir siyah tabaka kapladı. Bakışları bir şahinim bakışlarından farklıydı. Göğüslerimden bir an olsun ayırmadığı bakışlarımı kendine ait bir sesi olsaydı, en erotik inilti onun bakışlarından dökülürdü.

"Çok erotik görünüyorsun," dedi, tenim allak bullak olmuş hislerin örtüğü bir ürpertiyle diken diken oldu. "Ve gerçekten düşündüğüm kadar büyükler."

Yanaklarının içine geçirdiğim dişlerime yanağımın içindeki etten akan kanın bulaştığını hissettim. Bedenim cayır cayır yanıyor, tutku etrafı-ma bir turnike gibi çevirerek bizi içine alıp sıkıyordu.

Eğildi, hiç beklemediğim bir anda göğsümün birinci avucunun içine alıncı bei kemigime bir iğne saplanmış gibi kavrılıp gözlerimi yüzüne çevirdim. Kirpiklerimin bile titrediğini hissediyordum. Göğsümün sızladığını, göğsümün ucunun şişerek belirginleştiğini hissettim.

"Ben emdikten sonra daha erotik görünecek," dedi karanlık bir sesle. O an küvetin içinden çıkmak, kendimi bir odaya kapatmak istedim. Utanç da değildi bu, bambaşka bir duygu hissediyordum ve bu duyguya bir isim koyamıyordum. Göğsümün ucunu parmağıyla ezdi, göğsümü daha sert sıkıncı başımı geriye atıp yüzümü buruşturdu. İnledim. Korhan'ın parmağı aynı yeri acımasızca ezmeye devam etti.

Küvetin kenarına oturup eğildi. Avucunun içinde duran göğsümü sıkarak ucunun başparmağı ve işaret parmağının oluşturduğu küçük boşluk-tan dışarı çıkmasını sağladı. Çıkan şişmiş uca dilini değdirince kuyruğuna basılmış bir yılan misali kavrılarak ellerimi küvetin kenarlarına koydum, hırıltılı bir nefes verdim.

Korhan göğsümün ucuna dokundurup çektiği ıslak dilinin bana hisset-tirdiği ıstıرابı arttırmak istercesine göğsümün ucunu ağzının içine kabul etti. Damaklarına yapıştırarak ezdiği göğüs ucunun üzerinden her seferin-de ıslak diliyle gezerek beni yerle bir ediyordu.

Yeşil gözlerini kaldırdı, ona üstten üstten bakan, muhtemelen zift gri-si rengini almış gözlerime dikkatle bakarken göğsümün ucunu emmeye başladı. Öyle bir emiyordu ki sanki tüm bedenim camdandı ve ben yere çakılmış parçalara ayrılmıştım; her bir parçam onun için titremeye devam ediyordu. Yanlış mevsimin tomurcukları kasıklarımdaya yetismeye başlıyor, ruhumun derinliklerinde bir kadın beşinci sigarasını yakıyor, dördüncü si-garasının ölüsünü küllüğe bastırıyordu.

"Arjen," diye fısıldadım can çekişen bir av gibi. "Ah."

Görüş alanımdan çıkmıyordu. Bir süre göğsümün ucuna aynı işkenceyi uygulamayı sürdürdü. Dudaklarını göğsümün ucuna kapattı, kalın dudak-larının tıpkı bulaşıcı bir hastalık gibi göğsümün etrafına yayılarak genişle-diğini gördüm. Göz bebekleri yeşil gözlerinin etrafını sarmış, yeşil cehen-neminin ortasına yerleştirilmiş kara bir kuyu gibi genişlemişti.

Dudaklarını göğsümden uzaklaştırdı. Dudakları şişmiş, kızarmıştı. Burundan sert bir nefes vererek yüzüme uzun uzun baktı. Kalbim öyle

sert darbeler indiriyordu ki kahurgalarının altında bir kalp değil, bir duy-
rem taşıyordum sanki.

"Suyu açacağım, tamam mı?" dedi sorar gibi. "Anladın mı?"

Başımı hızlıca salladım. Göğsümün emdiği kusmı bir elipe getirdim
mismardı şu an. Nasıl bu kadar çabuk yapmıştı bunu bilmiyordum. Su-

"Suyu açmam için külotu da indirmemiz gerek." dedi yine aynı. Bir
bebeği gözünü kaplamış şekilde kapkara görünen gözlerle bana bakarken.

Göğsüm daralırken bakışlarımı onun gözlerinden bana bakarken
tamamen küvete yasladım. Tam iç çamaşırımın kenarlarını tutucakken
bir anda beni durdurdu. Ellerini ellerimin üzerine koydu. Külotumun

mem için yavaşça itince ona uydum ve elimi oradan çektim. Elimi çek-
kenarlarını kavradı, beyaz dantelden külotumun arasının nemlendiğini
hissediyordum ama bunun nedeninin terden kaynaklı olmasını biliyordum.

Külotu aşağı doğru çektiği anda kalçamı kaldırarak küvetin kenar-
larından güç aldım ve gözlerimi gözlerine sabitledim. Külotun teninden
ayrılışını saniye saniye hissettirmişti bana. Binlerce mum, adak mumun
gibi kalbimin üzerine dikilmiş, kendi kendini eriten mumların üzerin-
de sönmüş, mumlar kalbimin üzerinde donmuştu. Külotu ba-
caklarımdan çıkıp köşeye fırlattı ama hâlâ iki bacak arasında saklanmış
yapraklarını onun uğruna aramış çiçeğe değil, benim gözlerimin içine
bakıyordu.

Dizlerimi tuttu, gözleri hâlâ gözlerimdeyken dizlerimi yavaşça iki yana
çekti ve bacaklarını iki yana ayırdı. Sırtım soğuk mermere yaslı duruyordu
ama bedenim her şeye rağmen ateşin içinde yanıyordu.

Gözleri gözlerimden izin ister gibi usulca burnuma, oradan dudakları-
ma, çeneme ve boynuma kaydı. Gözlerinin her hareketi, kalbimin bir önce-
kinin iki katı daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Gözleri gözlerime
mısalırlık edince gözlerim kısıldı, dudaklarımı farkında olmadan dişlerim
arasına alarak sertçe ısırırdım. Korhan karnımda duran sütyeni alıp bir
köşeye fırlattı, gözleri artık karnımdaki izdeydi ama iz, bu ışığın altında
kadar da kötü görünmüyordu. Ya da ben şu an kendimi dünyanın en güzel
kadınıyım gibi hissediyordum. Bana böyle hissettiren bu adamdı.

Dudakları gergin duran bir ip gibi görünüyordu. Gözleri oraya kaplı-
ğında sırtıma bir ok saplanmış, okun zehirli ucu iki göğsümün arasında
dışarı çıkmış gibi öylece kaldım. Kirpiklerinin titrediğini gördüm. Uzun
kirpikleri koyulaşmış gözlerini saklasa da yüzünü saran o vahşi ifadeyi
görebiliyordum. Dizlerime bastırıldığı parmaklarının boğumları arasında bir
reç gibi oldu. Sıcak nefesi sanki yüzü orama çok yakınmış gibi kadınlığımı

parıyordu. Kadınlığının kasıldığını hissettim, çiçek yapraklarını onun için
aralıyordum.

Ben, o tavşandım ve o benim küstüğüm dağdı. Ona o kadar çok küs-
müydim ki ne kadar küstüğümü unutmak için sayı saymayı öğrenmeyi
reddetmişim. Ellerim ben farkında olmadan onun saçlarına uzanınca göz-
lerini yumdu, gözlerini tekrar açtığında artık ikimiz de nefes nefeseydik.

Şimdi onunla burada böyle olmak, sağ cebime koyduğum parayı, sol
elimle almaya çalışmak gibiydi.

"Pembe," dedi kuru bir sesle, sonra durdu, doğru kelimeyi arıyor gibi
görünüyordu ama bulamadı. Kelimeler bizden saklanmıştı. "İs, siktir. Bu."

Saçlarını yavaşça asılıp dudaklarını birbirine bastırdım, bana bakma-
sını istiyordum ama gözünü kadınlığımdan alamıyordum.

"Bir şey diyeceğim," diye fısıldadı. "Hamburgere benziyor."

"Ne?" Hissettiğim utanca rağmen aniden gülmeye başladım. Elimi ağ-
zıma kapatmış öylece gülerken Korhan'ın gözleri yavaşça yüzüme tırman-
ma kapamıştı böylece gülerken Korhan'ın gözleri yavaşça yüzüme tırman-
dı. Elimi tuttu, ağzımdan çekti ve gözleri dudaklarıma kayd.

"Saklama," dedi. "Benimleyken yapma."

Yanaklarına oturan kanla ona bakakaldım. Gülüşüm yüzümde suyu
verilememiş bir çiçek gibi solarak rengini kaybetti. Korhan yavaşça suyu

açtı. Su küvetin içini doldurmaya başladığı esnada çınlıplak halde ona ba-
kıyordum. Pantolonunun kemerini çözüp çıkardı, bir köşeye attıktan sonra

pantolonun düğmesini çözdü, fermuarı da indirip pantolonu bacakların-
dan aşağı sıyırdı. Boxerıyla kaldığında sessizdim, onun uzun bacaklarını

izliyor, dolmaya başlayan suya elimle vurarak suyla oynuyordum. Dizlerimi
karnıma çekmişim, şimdiden sonra ne olurdu bilmiyordum.

Korhan aniden eğilip duş başlığını kafama tutunca kısık sesle çığlık
attım. Saçlarımdan aşağı dökülmeye başlayan su devamında boynumu, gö-

ğüslerimi ıslattı. Bir süre sonra suyun dokunduğu yerler çözölmeye başla-
mış, utanç duygusu yerini rahatlığa terk etmişti. Beni neden banyoya sok-

tuğunu anladığım anda artık ona daha farklı bir gözle bakıyordum. Kafama
su tutmasının sebebi belliydi, alkolün etkisinde olup olmadığını anla-

maya çalışıyordu; eğer öyleyse ayılmamı istiyordu. Ertesi gün pişmanlık
duymamdan korkuyor olmalıydı. Göğsüm sıcak bir hisle dolup taşmaya

başlamıştı.

Bir süre sonra beni ıslatmaktan vazgeçip küvetin içine girdi. Tam kar-

şıma oturdu. Sırtını soğuk mermere yaslayıp yüzümü izlemeye başladı.
Yüzündeki izler, yaralar belirgindi ama aslında geçmişe ait gölgeler gibi du-

ruyordu. İkimiz de sessiz ama istekliydik, bu gecenin sonunda ne olacağını
bilmenin getirdiği garip bir duygu tam göğsümün ortasına oturmıştı.

Beni izlemekten vazgeçmedi.

Artık bir şeyler olması gerekiyordu, o benim karşıma oturmuş çıplak vücutumu ve beni öylece izlerken umutlarımın tükenmesini istemiyordum. Neden atak yapmadığını anlamaya çalışıyordum tam şu anda. Beni aptal sanmasından korkuyordum ama evet, aslında aptaidim. Sonunda da Bacaklarımı ayırıp, dizlerimi kırarak kucağına oturdum, dizlerim küvetin zeminine yaslı duruyordu.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, denize düşmüş bir bedene sarılan tapotun kolları misali beni sardı güçlü kolları. Kollarımı onun boynuna sararak gözlerimi indirip kısmen altımda duran adama, Korhan Arjen Alcahan'a baktım. Yeşil gözleri bana öyle çok şey anlatıyordu ki. İstekleri bir

Dudaklarını yavaşça öpmeye başladım. Benim onu ilk öpüşümü, di işte. Dudaklarım ılık dokunuşlar veriyordu dudaklarına ama öyleyediklerinin istediği cehennem ateşiydi, benim dudaklarımdan gümüş kana kana içmek istiyor gibi benim ılık öpücüklerime, cehennemden aldığı ateşlerle karşılık veriyordu.

Ellerim ensesinden kayarak saç diplerine doğru uzandı. Saçlarını avuçladım. Korhan'ın elleri belimde duruyor, belimde usul usul kayarak kalçalarımın doğru yaklaşıyordu. Çıplak kalçalarımı avuçladığımda elimde olmadan inledim. Gözlerimi kıstım, ileride asılı duran boy aynasına karalı silüetimiz düşünüyordu ama Korhan'ın sırtı aynaya dönük olduğundan o bu görsel şölene maalesef ki tanıklık edemiyordu.

Ona ondan almak istediklerim varmış gibi verdiğim öpücükler onun bana benden çalacaklarının listesini önüme serecek cinsten karşılıklar vererek ateşlenmesiyle ikimizi de çılgına çevirmeye başladı. Kalçalarımı sıkmasını, avuçlamasını düşünemeyecek kadar perişan hissediyor, ona açıklıkla karşılık verirken geleceği umursamadan şimdiye odaklı yaşıyordu. Kadınlığımı kaslı, pürüzlü karnına yapıştırdığı anda bir inilti daha fırlatı dudaklarımdan. Kadınlığım onun karnıyla, güçlü ellerinin baskısı arasında âdeta ezilerek oraya sürtünmeye başladı.

Biraz sonra boşa aldığı bir elinin boxerını indirdiğini fark etmemle gözlerim kısıldı. Sıcak bir şey kalçalarımın arasına sürtündüğü esnada turnaklarımı saç diplerine batırdım. Bu gerçek miydi? Onun sıcak, kalın, imkân veremeyeceğim kadar sert aletini kalçalarımın arasına sürtüyordum. Öylece sürerken bedenini kaldırıp indirdiği için altımdaki su dalgalanıyor, mermer çarparak şakırtılar çıkartıyordu.

"Sikeyim," diye fısıldadı, içgüdülerimin harekete geçmesine neden oluyordu arsız sesi. Göğüslerimin diklen uçları onun boynuna, sakallı çenesine sürtünüyordu, bazen dayanamayıp yüzümü yüzünün hızasına getiriyordum ve onu açıkla öpüyordum. Suyun dalgaları, okyanusun ortasında bir gemiye çarpıp dalgalar gibi mermer çarparken artık kendimi tamamen ona endekslili hissediyordum. İstiyordum, bu istek bir istirdiyenin içinde büyüyen şeytan

çenini gibi rahmimin derinliklerinde büyüyordu. Kalçalarımı daha sert avuçlayınca kalçalarımın aralandığını hissettim, sert, büyük aleti orada, kalçalarımın aralanan kısmında yaslı halde bir aşagı bir yukarı hareket ediyordu. Kadınlığının kasları kasılıyor, gitgide daha da ıslak hale gelen mahremim onun karnına görünmeyen mürekkep lekeleri işliyordu; her harf, benim ona olan bağlılık yeminime dönüşüyordu.

Aleti dimdik konumdaydı, göğüslerim onun boynuna sürtünürken artık ben farkında olmadan onun üzerinde aşağı yukarı gel gitler yaparak ona sürtünüyordum. Kadınlığım sırlıslıklamdı, lanet bir his göğsümü parçalamış, kasıklarımın arasına bir volkan gibi infilak etmeye başlamıştı. Kalçalarımın arasındaki aletin tıpkı canlı bir kalp gibi çırpınarak atışını hissedebiliyordum. Aletin belirginleşen damarlarında kızıştırdığım kanı akıyordu.

Dişlerimi sıkarak tekrar inledim, içinde olduğumuz suya rağmen benim ılık sularımı hissettiğine o kadar emindim ki. Kadınlığım sanki onun karnında ezildikçe daha da aralanıyor, o pembe çiçek yapraklarını tamamen açarak içindeki sıvıyı yapraklarına pay ediyordu. Gitgide daha da seri şekilde sürtünmeye başladım, onun aleti benim kalçalarımın zonklarken, benim kadınlığım da kaygan bir kumaş gibi karnında kayıyor, karnındaki pürüzlü dokuda zonklayarak atıyordu.

Aletini tuttu, araladığı kalçalarımın arasına tamamen yerleştirip kalçalarımın arasına sıkıyordu. Su artık daha sert çarpıyordu mermerlere. Umurumuzda değildi. Bedenlerimiz hem lirik hem de hırçın bir dansın ortasında kalmış iki beden gibi hareket ediyordu. Müziksiz bir gösterinin parçalarıydık, müziği bedenlerimizi birbirine dokundurarak kendimiz yapmak zorundaydık.

"Güzel deliğini istiyorum," dedi hırıltılı nefesiyle. "Güzel deliğinin dibine kadar girmek istiyorum."

Kadınlığım bu sözlerden etkilenmiş gibi aralanınca, içimin kasıldığını, bahsettiği o çoktanrı nabız gibi çarparak açılıp kapanmaya başladığını hissettim. Turnaklarımı sırtına batırdım. "İstiyorum," dedim titreyen cesur sesimle. "Seni deliğimde istiyorum."

"Kıçık bakire deliğinde mi istiyorsun?" Kalçalarını âdeta parçalama-
lıyormuş gibi ayırınca yüksek sesle inledim. "Seni parçalayıp mahvolur
musun?"

Artık takatim kalmamıştı, bedenimde ne kadar su varsa, kanamada be-
ney ilaha önce hiç hissetmemiştim. "Seni bakire deliğinde istiyorum" diye
inledim mubırız bir sesle.

İnanan zevk anındayken, birini böyle koparıncasına, ölüncesine, yane-
şekten kendi gibi olduğu tek an, bu andı. Bilmiyordum.

Gökyüzü üzerimize cansız bedenimizi içinde taşıyan tabutun ahşapla-
pağı gibi kapanmış, yıldızlar toprak olmuştu da üzerimizi örtmüştü sanki.
Korhan beni aniden üzerinden iterek küvetin diğer ucuna itince gözlerim
ırl ırl açıldı. "Seni yatağa götürebilecek kadar sabrım kalmadı" dedi hurpa
bir sesle. Saçları terden dolayı ıslaktı, birkaç tutam saç teli alınına düşmü-
ştü. İki bacağımin arasına girdi, bacaklarımı iyice gererek gibi aralanmıştı.
Kıpkırmızı olmuş, kadınlığım suyun içinde açan bir nilüfer gibi aralanmıştı.

Dimdik olmuş, büyük, belki normalde görsem gerçekten korkacağım
ama şu an tutkudan beni kör edecek kadar güzel görünen aletini avucuma
içinde usul usul okşarken bacaklarımın arasında tıpkı kutsal bir beyzel gibi
dikiliyordu. Korhan sıvazladığı aletini kadınlığımın üzerinde gezdirdi, göz-
lerimi tekrar gözlerine mihladığımda onun bakışları ikimizin mahremle-
deydi ama çok geçmeden benim gözlerime taşındı.

Aleti kadınlığımın girişinde uzun süre oyalandı, orada süttü, orada
yuva aradı kendine, oraya köklerini salmak istedi belki. Sonunda dipçini
olmuş aletini kadınlığımın aralanmış yapraklarından içeri ittiğinde gö-
lerim bir kez daha idam çizgisinin iki farklı ucunda buluştu. Gözleri bir
dağ gibi dimdik duruyor, gözleri bir orman gibi sıklaşıyor, gözleri bir de-
niz gibi ilerledikçe derinleşiyordu. Gözlerinde cennet yanıyor, cehennem
donuyor, melekler tutuşurken tüm şeytanlar buz tutmuş üşüyordu. Acı
anlık hissettim, bir kemiğin kırılma anı gibiydi ama çok uzun sürmemişti.
Tıpkı etime saplanan bir kurşun gibi delip geçmiş, arkasında kanayan açığı
bir yara bırakmıştı.

Tırnaklarım, onun tenine izlerini bırakmak istiyordusuna bedenine sap-
landığında kesik nefesim dudaklarımdan iniltilimle birlikte döküldü. Sonra-
sında Korhan durmadı, beklediğimin aksine sanki açık yaramdan onun için
sızan özüm yokmuş gibi beni tamamen altına aldı, başımı mermere yasla-
yıp alttan alttan ona bakarken acıyla karışmış hazzın esiri olmuşum. Kor-
han, içime her defasında daha derinlerime ulaşmak istiyordusuna giriyok.

saplanan aletin başı kadınlığımın bilinmeyen, ayak basılmadık noktala-
rına dokunarak beni çılgına çeviriyordu. Suyu karışan uçuk kaçık pembe
renge görür gibi oldum ama çok yoğun değildi, gözlerim ağır ağır kapandı,
ardından gözlerim tekrar açıldı ve gözlerinin misinasına takıldım. İlkimi
burada, su dolu bir küvetin içinde, tam olarak tanımadığım ama uzak da
durmadığım bu adamın vicdanına, bedenine, ruhuna bırakmışım.

"Arjen," diye inledim. Kadınlığımın kasları bir kasılıp bir gevşiyor, içini
dolduran o uzvu, yüzyıllardır onu doldurması gereken parçasını sonunda
bulmuşçasına sınıksız kavriyordu. Korhan'ın hayaları kalçalarımı çarpma-
ya başladığında su artık küvetin mermerinden çıkmaya, banyonun fayans-
larına taşmaya başlamıştı. "Ah! "

"Ol," diye inledi, başını geriye attığında artık gözleri gözlerimden kop-
muştu. Ademelməsi boğazında Tanrı'nın asasının ucu gibi şiş duruyordu.
Ter boynundan kayarak dikiş izinin başladığı noktaya akıyor, dikiş izini ta-
kip ederek daha aşağılara inmeye başlıyordu.

Zevki içinde, zevki dışında, zevki bana ait olan her şeyde hissediyor-
dum. Duvara düşen gölgem bile zevk alıyordu.
"Belki seni yatağa götürseydim, o çarşafı aylarca değiştirmemek zo-
rununda kalacaktım, anlıyor musun?" diye bağırırdı yüzüme doğru eğilerek. İr-
kildim, hissettiğim zevk o kadar yoğundu ki onu tam olarak algılayamıyor-
dum. Kadınlığım hışıyula aralıyordu ona kapılarını. "Ama şimdi ne zaman
yünlü bu halini, bedeninin benim için kavruluşunu hatırlamak istesem
suyu açmam yeterli olacak."

Gözlerimin içine baktı, hayaları kalçalarımı yapıştığı esnada içimi sö-
kecek gibi hissettiren o acının nedenini anladım; o tamamen içimdeydi.
Çılgımlı banyonun duvarlarına bir anı olarak kazındı.

"Ben zaten ateşim, suyun içi olsun bugün evim," diye fısıldadı, yangın
yeri kendi içini yakmıştı. Yangın yeri, kendi için yanmıştı.

"Asıl zavallı hissettiren ne biliyor musun?" Güldü, alnını alnıma bastı-
rıp yüksek sesle inleyerek kendini içime itti, çılgımlı tüm duvarları boydan
boya yıkadı. Gözlerini yumdu. "Seni düşünmek istemediğim zamanlarda
bile, suyun içinde beni bulacak iniltin."

Bu benim için çok ağırdı ama ona anlatamazdım, zaten anlamasını is-
temiyordum çünkü kendimi bambaşka bir dünyada, bambaşka bir insan
gibi hissediyordum. Eğildi, dudakları dudaklarıma dokunduğunda dili ağ-
zımın içine yerleşmişti bile. Dişlerimi, damaklarımı, ağzıma ait olan her bir
kısım yalayarak içime girip çıkmaya devam ederken suyun, çarpışmamızın
ve bedenlerimizden dökülen öz suyun karışarak çıkardığı o şakırtılar daya-
nılmaz arsızlığımın kamçısı haline geliyordu.

Eli hissettiğim zevkten dolayı şişen tepeme kaydı, tepemli parmakların arasına alıp ezerek zevkimin doruğa tırmanmasına neden oldu. Esnada benim tırnaklarım artık onun çıplak sırtındaydı ve ben kendimi inlemekten sesim kısılmıştı resmen. Kadınlığım parçalara ayrılıyordu. Eriyormuş, yok oluyormuş gibi hissediyordum.

"Bana sadece sen Arjen de," dedi, aletini kadınlığının daracık koyu zevkin ve acının doğurduğu saf gözyaşları dökülüyordu. Gözlerimden daki renkleri ilk kez bu denli berrak, pürüzsüz, canlı görüyordu. "Siktir, ligin o kadar dar ki..."

"Doldur," dedim kendimde olmadan. "Doldur ve genişlet, içimde kal" çarpı. Gözlerim geriye doğru kaydı, Korhan içimde ona ait bir vurucasına mış gibi hırsıyla girip çıkmaya devam ediyordu. Bana hiç nazik davranmıyordu, acıya elverişli bedenim sadece zevke yoğunlaşmış o da beni zerre önemsemiyordu.

Artık acı yoktu, acının sesi hissettiğim haz tarafından kesilmişti. Bir bataklık kuşuydum, güzel kanatlarımda çamur lekeleri vardı; o benim bataklığımı adım atmış, bataklığımı batmıştı. Şimdi onu çanır lekeleriyle kanatlarımdan arasına almışım gibi hissediyordum. Oradaydı.

Bir elinin avucunu açıp çeneme yerleştirdi, çenemi topk yumruğunun arasına topladığı kuvvet çenemim gibi sıkıca kavradı. Parmakları yanaklarıma, çeneme, dudaklarıma dağılmıştı. Bir örümceğin bacakları gibiydi parmakları. Gözlerimden sızan gözyaşlarının nedenini bilmiyordum, o da bilmiyordu ama yaşlardan parlayan gözlerimi izlerken benim içime girip çıkmaya devam ediyordu. Beni tenime çarpıyor, su kuvvetten dışarı taşıyor, duygularım kasıklarına akıyordu.

Biliyordum, bu banyoyu benim mezarım haline getirebilirdi; beni saarlence, istediği her pozisyonda kendine ait kılabilirdi ama kendini tuttuğunu görebiliyordum. Onun kendini tutan hali bile böyleyse, kendini saldırdığında neler yapabilirdi hiçbir fikrim yoktu.

Boşta duran eli belime kayınca, toprakları düşman işgalinde olan bir insan gibi baktım onun gözlerine. Buna aldırış etmedi, diğer eli hâlâ çenemdeydi, parmakları tenime batarak beni bir örümceğin bacakları gibi kavramıştı. Beni kaldırdı, içimden çıkmadığı için onun zonklayan aletini doldurduğu boşlukta hissediyordum. Acı tekrar kendini belli etti, acıyı iniltimle ödüllendirdim. Suyun içinde kaydık, bulanık su bir kez daha mer-

merlere çarparak fayansa döküldü. Artık o kuvvetin diğer ucunda, ben onun kucağındaydım.

Koparıkları diğer ayağım kucağımda, ben tek ayağımın üzerinde geçişimden kaçarken bir gün bu adamın da geçmişimin bir parçası olmasından öyle çok korkuyordum ki, Kalbinin içinde bildiğim bu duygu, aynada yansıdığı yüzümün gözleriyle göz göze geldiğinde kendini benim tekrar kucağıma bir yere saklayacağını biliyordum ama şu an bu hissi yaşamak istemiyordum. Korhan'ın büyük eli hâlâ suratımı kaplamıştı kendimi alıkoymuyordum. Beni yönlendiriyordu. Hayalarının kalbinin altında ezildiğini hissettim. En kuvvetli acının bile, istediğin bir şeye ulaşmış anda son bulacağını bir kanıtıydı şu an hissettiklerim.

Dudağımı öyle sert ısırardım ki, dudağımdan akıtığım kanı damağıma yayıldı. Kollarımı onun bedenine sardım, bedenini kendimle kapattım. "Ahhh" Haykırmış bir buğu gibi banyonun ıslak köşelerine dokunarak çiçeğim harflerin kalbini oluşturdu. Dudağımdaki kana kaydı gözü, parmakları yüzümü daha sert kavradığında onun hafif uzamış temiz tırnakları cildimi çizdi.

Onu saran kollarımın bağlandığı ellerimdeki o uzun tırnaklar tekrar tenime gömüldü. Sırtına batırdığım tırnaklarımın içine kanın dolduğunu hissedebiliyordum, onun üzerinde sanki darlıktan parçalanmak üzere olan ben değilmişim gibi hareket ederek onu derinlerime, mahremime daha fazla kabuli etmeye çalışıyordum. Ben onun kucağında hareketlerimi sürdürdükçe, gıgide kısılan su büyük dalgalara gebe kalıyor, kuvvetin dışına hırsıyla şarj olarak dökülmeye devam ediyordu.

Aniden ağzıma kapandı, dudağımdaki kanı kaleminin ucunu yalayarak ıslatan bir yazar gibi yaladı; tek fark yazarın yuttuğu mürekkep, onun yuttuğu benim kanımdı. Dili, dudağıma dokunmuş bir merhem gibi dudağımdaki sıızıyı alıp götürürken benim yolumun, yönümün gerçekten ona baktığını anlamaya başlamıştım. Tenim suyun içinde ne zaman teniyle çarpışsa öyle sesler yükseliyordu ki bu sesler benim de onun da daha derinden, içsel bir şekilde inlememize yol açıyordu.

Eli yüzümden dudaklarımı yalamaya, ısırarak kendine çekip alttan bana çarpmaya devam etti. Hırlıyor, acı çeker gibi sesler çıkarıyordu ama bu sesleri çıkarmanın nedeni hissettiği zevkten kaynaklıydı, bunu bilmek beni daha arsız hale getiriyordu. Kasıklarım artık gerçekten ağrımaya başlamıştı, her seferinde sanki dibim yokmuşçasına saplandığı içim yavaşça dağılmaya başlamıştı. Darmadağın oluyordum, dahası darmadağın olurken onu da kendimle birlikte darmadağın ediyordum.

Korhan bir anda tek koluyla beni yılan gibi sardı, kucağında olan beni aniden altına alarak suyun dibine gömdü. Saçlarım bulanık suyun içinde

ahıtapının kolları gibi açılarak kuykuya yosunlara dönüştükten suyun içinde yerlanarak gözlerini açtı. Üzerine tamamen abandı, bir bacağına omaca na alırken dudaklarına yapıştı ve artık n da ağlayan suyun içinde bembeyaz biraherit. Dudaklarında kanının tadını alıyordum, çiğnerlerken yutkunma gınnı çektiği havanın yokluğundan mı yoksa ona hissettiklerinden dolayı mı böyle sızlıyordu hiçbir fikrim yoktu şu an.

Ayak tabanının onun emreinde, boynunda yasal duruyordu. Her adı rında öyle sert geliyordu ki üzerime buna biraz daha devam ederek en çekten ötebittirdim. Kadınlığımın aızın özümü hissedebiliyordum, b aşkın gılgılda daha da pembeleryerek suyun rengini tamamen bulandırıyor, b gördüğünde artık kafam suyun yüzeyindeydi ama dudaklarım hala onn dudaklarında, bedenim onun altındaydı.

"Daha fazla dayanmamam," dedi ağzıma doğru, beni öyle erkektiği ki hayırı döndüyordu. İçime çarpıp beindeki dopramı etkisini sürdürmeye de vami etti. "Öyle kıyam ki daha fazla devam ettiremem."

Ne demek, ne söylemem gerektiğini bilmediğimden sadece inleyerek gözlerini içine baktım. Korhan çektiğim acının da duyduğum zevkin de farkındaydı ve bu onun zembiri yeşil gözlerinin ateş altında gibi parı parı parlamasına neden oluyordu.

"İçine hopalacağımı," dedi, sert bir yıldırım gibi zihnimin içine düştü. Önüne ne gelirse yıkıtı, yıkıtı, yok etti.

Karşı çıkmak istedim, bir an onu itmek, hissettığım zevki reddetmek istedim ama sanki birbirimizle yapılmıştık, köklerimiz içime salmıştı ve ay rılamamız birkânnız hale gelmişti. Kadınlığım onun aletinin etrafında bir yunuruk gibi sızlıyordu, gözlerini geriyse doğru kaydı, anlık körlük yapıla bını döptüğümü sanıyelerde Korhan çenemi dilgilerinin arasına alıp sertç ıncırdı. Bu, bilincimin tekrar berraklaşmasını sağlarken gözlerim onun lez yeşilli gözlerine tutundum. Göz bebekleri önce tuşmuş bir mürekkep gibi b relerin etrafına yayılarak büyüdü, ardından bir anda öyle bir köpürte b ırlırlı gözlerine onu kör edecek kadar parlak bir ışık tuttuğunu sanıyordum.

Çeneme doğru fırladığı anında bedenim kaskatı keşildi. Kadınlığım onun nıkarak aletinin etrafında infilakını gerçekleştirdi. Korhan durmak onun aletinin kambarak kabarcık bana neyi taşıdığını çok iyi biliyordum. İçinde saatli bombanın sayılarının düştüğü gibi atmaya başlayan alet bir aletle suya n sayıların rakamlara dönüştümesiyle yüksele nesle inledi. Göz göre geldik, onun anıklığının içini yoğun bir çekilde tika basa doldurdu ğunun hissedebiliyordum. Gözleri gözlerinde öylece sızlı kalmaya devam etti, kanının aletinin akrebin iğnesi batmıştı.

Darmadağdım.

Korhan içimde kasılmaya devam ederken bedenim kilitlenmiş, kadın lıktan bana alt bir parça değilmiş gibi ona verdiğim komutlara uymaksızın onun aletini içine çekmeye devam eder hale gelmişti. Korhan içimde bir süre daha gel gittelerini sürdürdü, ardından yorgun düşmüş olacak ki tüm ağırlığını üzerime bıraktı. Yüzünü boynuma soktu, cehennemin duvarların da avıllı duran tınlamalar sanki onun nefesinden okunarak boynuma, idam çığıma yerleşiyordu.

İlk kez biri uğruna darmadağın olduğum için kendimi mutlu hissediyordum.

"Temizlersen yerleri," diye fısıldadım, parmaklarım onun saçlarında dolayıyordu, hâfâ birdik. Gözlerimin kenarında parlayan yaşların ağırlığını hissedebiliyordum. "Bozulur yuvaları, sakatlanır karnnalar"

"Beni temizlemekten korkuyorsun, değil mi?" diye sordu yüzünü boy numa saklamaya devam ederken.

"Temizlemeyeceğim, süpüreceğim," diye fısıldadım.

Sertçe yutkundum ama cevap vermedim, konuşmamı bekliyor gibi duruyordum.

"Seni göğsüme süpüreceğim."

Ne kadar süre banyoda o halde kaldık hatırlamıyordum. Beni yıka mıştı, bedenimi temizlemiş, acıdığını düşündüğü yerlere kaşlarını çatarak dokunmuştu. Oradan çıktığımızda bedenimde inanılmaz bir acı hissedidokunmuştu. Oradan çıktığımızda bedenimde inanılmaz bir acı hissedidokunmuştu. Oradan çıktığımızda bedenimde inanılmaz bir acı hissedidokunmuştu. Oradan çıktığımızda bedenimde inanılmaz bir acı hissedidokunmuştu.

Beni ona alt bir havlunun içine alıp havlunun içinde çocuk kurular gibi kurularken onun odasında idik. Oda karanlıktı, çok değil birkaç saat önce her noktasını keşfettiği bedenimi bu karanlıkta görmesinin imkânı yoktu. Kasıklarındaki sancıya, kadınlığımdaki sızıya rağmen onun karşısında dimdik durmuş, o beni yavaşça glydirirken sakince onun hareketlerine ayak uydurmuşum.

Islak saçlarım üzerime glydirildiği tişörtün altında kaldığından tişörtün kumaşını da ıslatmıştı. Saçlarımı tişörtün içinden usulca çıkardı, sırtıma serdi. Gözlerim onun karanlık silüetinde dolayırken dudaklarımı aralamaya cesaretim yoktu; tüm cesaretimi banyoda bırakmıştım.

Derin bir nefes alıp eşofmanı bacaklarımdan geçirdi. Yukarı doğru çe kerken kafasını kaldırdı, bana alttan alttan baktı. Birkaç saniye sessiz kalsa da sonunda dilinin altına yatırdığı baklayı bana sundu: "Acıyor mu çok?"

Yanaklarıma düşüşen kan sell tüm bedenimi tavaf etti. Sanki içimde gül ağızları kesiliyormuş, yere düşen güller göğsümü süslemiyormuş gibi yanaklarımla içini ısıtarak, "Sorun değil," diye fısıldadım.

"Sorun olup olmadığını sormadım," dedi yavaşça doğrulup kalkarken.
"Acıyıp acımadığını sordum."

"Sorun değil dediğime göre acıyor?" dedim ona düz düz bakarak. Bizim de durduk, pencereden içeriye sızan sokak lambasının ışığı yüzünü belli bir yansıma aydınlatmıştı. Şu an tek gözünü görebiliyordum. Güçlü kollarını belime sardı, beni kendine çekti. Yüzümü onun boynuna soktum. Gumda hâlâ normal hayata dönebilmiş değildim, sanki bir masal diyarında öylece geziniyor gibiydim.

Çekilmiş bir diş kadar acılar içindeydim belki de ama bana vurdan uyuşturucudan dolayı o acıyı hissedemiyordum.

Bir müddet o halde öylece bekledik. Kokusu beni sakinleştirdi. Beni yavaşça yatağa oturttu. Bir sigara yaktı, sigarayı yavaş yavaş içti. Ardından masada duran kül tablasının içinde öldürdü ve yatağa, yanına döndü. Beni tekrar duvar kenarına yatırmıştı, o da yanıma yatmıştı. Her nedense bunun altında bir anlam aramaya çalışıyordum, çünkü ikidir beni duvar kenarında yatırıp bedeniyle önüme duvar örtüyordu.

Başta yatağın diğer ucunda olsam da saniyeler birbirlerine dokunup büyük bir kanat şeklini alarak dakikaları oluşturduğunda ona sokulmamı sağladı. Yanağımı çıplak göğsüne yasladım, biraz sabun biraz da kendisi gibi kokuyordu; içtiği sigaranın kokusunu da alabiliyordum. Kısmen ıslak olan saçlarım onun göğsüne bir çarşaf gibi serilmişti, saçlarımı okşuyordu, parmaklarını saç diplerime bastırıp sessizce tavana izliyordu. Benim gözüm hemen yanında duran komodinin üzerinde, ağzı yine açık duran sustahdaydı.

Sanki son kemiğim de bu gece çıt diye kırılmıştı.

"Resimlerini sen mi çizmiştin?" diye sordum uyku ağrıları içinde ama gevşemiş olan bedenimin üzerine bir dalga gibi vurup geri çekilirken.

"Evet," dedi sadece. Elimli tuttu, avucumu yanağına bastırıldı. Parmaklarımı sakallarına daldırmamı sağladı. Başta anlam veremediğim bu hareketine uyum sağlayan parmaklarım onun sakallarının içini okşamaya başladı.

"Ne zaman?"

"Hâlâ çiziyorum," dedi zaman belirtmeden.

Hiçbir şey sormadım, nedenini, onun için olan önemini ya da belki de önemsizliğini. Merak etsem de sormadım. Korhan'ın sakallarını ağır ağır okşarken yaşadıklarımızı düşünüyordum; yaşadıklarımızın doğurmaya devam edeceği yaşayacaklarımız da merakımdan payını alıyordu. Bir ara saçlarımı okşamayı bıraktı, dudağımın üzerindeki ve çenemdeki gamzelerin üzerinde turladı parmakları. Sonra yine saçlarımı okşamaya başladı.

"Sende en çok ne hoşuma gidiyor bilyor musun?" diye sordu, sesinden anladığım kadarıyla o da uykuya dalmak üzereydi. Başımı yavaşça salladım, devam etti: "Sorgulamıyorsun."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Sadece sessizce sakallarını okşayıp. Karşımda açık halde duran sustahı izlemeyi sürdürdüm. İnsanları kahkahayla ağlayış sesleri birbirine çok benziyordu. Uykumun mevsimine bir cemre gibi düştüğüm saniyelerde Korhan beni duvarla arasında tamamen sıkıştırdı, sanki gitmemi istemiyordu. Hayal meyal şunları fısıldadığını hatırlıyordum:

"Sen benim acıyan yerim değil misin? Seni benden alırsan eğer, ben bir daha nasıl acıyacağım?"

8. PERDE

Avuç İçleri Ve Bilekler

Sana hiç gelmedi, aslında gerçekten gelebilirdi ama bilmiyordun, seni çoğaltan şeyler onu durduran şeylerdi; gelmediğinde bile bu aslında senin içindi.

İnsandık en nihayetinde, her zaman bir suçlu arıyorduk bu yüzden. Yaptıklarımızın bir suçlusu, çektiklerimizin bir suçlusu, yaşadıklarımızın bir suçlusu olmalıydı bize göre. Bir kez aynaya baksak asıl suçluyu görebilecekken, kör etmiştik kendimizi bizi gösteren tüm aynalara.

Benim ruhumun kostümü paramparçaydı, o kadar çok yaralanmıştım ki artık onlara baktığımda onların bir yara olduğunu kabul etmiyordum; bana kalırsa onlar zaten benden parçalardı. Ruhuma yeni bir kostümü uygun bulmuyordum, bunu kabul etmiyordum. Kalbimde sınıksız duran bir yumrukla yaşıyordum. Biliyordum, bir gün birini seversem kalbimin tüm kuvvetini kullanarak sıkacağı o acı yumruğu, onun göğsüne inecekti.

*Senin için sana gelemeyen bir adamı suçlayamazdı
bulutlarda oturan Tanrılar.*

Avuç içleri ve bilekler, öpülmek için var.

Ben kambur bir kalple yaşıyordum. Bu yüzden normal bir insandan daha çok dinlenme ihtiyacı içindeydim her zaman. Kalbim bir salgın olsaydı, tüm dünya bana benzeyen kadınlarla dolup taşardı.

Kırpık diplerimi çekiştiren uykuya rağmen araladığım gözlerim tavandan vuran far ışıklarındaydı. Pencere açıktı, sokaktan geçen araçların ıskıltıdan önce onun odasının tavanına, ardından duvarlarına dokunarak yavaşça ışığını söndürüyor, silinip gidiyordu. Bir kolum soğuk duvara yapışmış, soğuğu tenimde hissedebiliyordum. Diğer kolum cehennemin kapısından içeri girmiş gibiydi, yastı yerde durduğu ateş onu âdeta eritiyordu.

Kafamın içinde bana ait olmayan bir sürü ses vardı. Hep bir ağzdan konuşuyorlar, hep bir ağızdan susuyorlardı sonra. Kambur kalbimin gülsümdeki ağırlığını öyle net hissediyordum ki bu olduğum yerde sandımümkünmüş gibi daha da küçülmeme yol açıyordu. Arjen'in nefesi yüzüme çarpıyor, saçlarımı yanağıma uçuşturuyordu; bana dönmüştü yüzünü, yan yatıyordu.

Güçlü kolunu belime sarmış, belime de ateşten bir çemberin içindeymişim hissini aşılamıştı. Bedenimden acı çekilmiştii ama zihnime oturan düşünceler, bedenimin yaşadığı kısa süreli acıdan çok daha ağır bir şekilde kendini belli ediyordu. Sallanan bir dişle oynamaya benzemiyordu bu kabuk bağlamış bir yarayı kaşıyarak kaldırmak gibi de değildi; oradaydı, dokunamıyordum ama öyle net hissediyordum ki parmaklarımı düşüncelerime daldırıp onu susturmak adına boğmak istiyordum.

Tavandan ayırdığım gözlerimi usul usul onun yüzüne çevirdim. Burundan verdiği her sıcak nefes bir bıçağın ucunda öfke oluyordu, yanağımı sıyrıyordu. Kırpıklarime ağır gelen kusurlu güzelliğini izlemeye başladım. Düzgün burnu aldığı her nefeste bir daralıyor, bir genişliyordu. Kaşları uyurken bile çatık olsa da, genel olarak çehresini sarmış bir rahatlık vardı; çözölmüş bir buza benziyordu, yine de suyu soğuktu.

Onunla birlikte olduğum gerçeği odanın içinde ilerleyen bir canavarın beni izleyen binlerce gözü gibi ruhumun üzerindeydi. Bedenimi onunla yeniden tanımaya başlamışım gibi hissediyordum. Sanki aynı ruhu taşıyordum ama şu an başka bir beden içindeydim. İçimde pişmanlığın kurumu-ları bile yoktu, o her kim olursa olsun bunu yaşamak için doğru adamdı. Bu bana göre böyleydi, diğerlerinin bunun hakkında takınacağı tavrı ya da aklına misafir edeceği fikir umurunda olmazdı.

Arjen yavaşça bana sokulunca gözlerim kısıldı. Kırpıklarimin yarattığı aralıktan onu izlemeyi sürdürdüm ama artık yüzünü değil, saçlarını görebiliyordum. Yüzünü boynuma yerleştirmiş, çarpıntı yaratan nefeslerini tenime bırakarak orada uyumaya devam etmeye başlamıştı.

Aklım Yağış'taydı, henüz uyanmış olamazdı ama uyandığında yanında olmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi yeniden yumduğum esnada sabah ezanı okunmaya başladı. İlk kez sabah ezanı göğsümün altında

bir korku değil, bir huzur doğurdu; bu huzuru boynumda soluk soluğa uyuyan adama borçluymuşum gibi hissediyordum.

Rüyalar zihnime uğramadı, kâbusların bana dokunmadığı bir uykudan uyandığımda pencereden içeri soluk mavimsi bir ışık süzülüyordu. Saatin kaç olduğunu konusunda bir fikrim yoktu ama havanın bozuk olduğunun farkındaydım, gri yağmur bulutları gökyüzünün göğsünü uğursuz büyü tıslımları gibi doldurmuştu.

Arjen'in yüzü hâlâ boynumdaydı, nefesinin dokunduğu tenimin terli olduğunu hissedebiliyordum. Onun telefonundan yükseldiğini bildiğim melodinin içinde çınlamaya başladığında başımı yavaşça hareket ettirerek odanın diğer ucuna baktım. Telefonun yanıp sönen ışığı tavana dokunuyor, orada bir parlıyor bir sönüyordu.

Burnundan sert bir nefes vererek homurdandı. Bu beni az daha gülmsetecekti. Yüzünü boynumdan istemeye istemeye çıkarınca bir an gözlerimiz birbirlerine takıldı, bakışlarımız ikimizin önüne yüzüstü düştü. Birkaç saniyeyi yüzümün bankasına yatırmış olsa da, sonunda o gözlerini yüzümden uzaklaştırıp yavaşça doğruldu. Cep telefonuna uzandı, ekrana bakmadan telefonu açıp kulağına bastırdı.

"Söyle," dedi pürüzlü bir sesle.

Yattığım yerden yavaşça doğruldum, bacaklarımı örten yorganı ayaklarım ile iterek yorganın içinden tamamen çıktım. Korhan kaşlarını çatı, kısıp bakan gözleri penceredeydi, uykulu bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Türkçe sözlüğünü yanına almadan beni arama, birader," dedi huysuz bir sesle. "Söylediklerinden bir sık anlamadım."

Yeşil bakışları kosaca beni yakalayınca duraksadım, bana baktığını hissediyordum ama dönüp ona bakamıyordum. "Tamam," dedi karşı tarafa. "Sıkıntı yok, tamam."

Yataktan kalkıp odanın içinde bir hayalet misali ilerleyerek pencerenin önüne geldim. Sırtımı oyan bakışlarını hissediyordum, gözlerim pencerenin camına düşen yansımasına kayınca, gözlerinin gerçekten sırtımda olduğunu görmüş oldum. Kollarımı göğsümün üzerine topladım, üzerimdeki tişörtün içinde kaybolmuş gibi hissediyordum. Korhan bir kolunu yatağa bastırarak yavaşça geriye doğru uzanır gibi oturdu.

"Tamam," dedi tekrardan. "Şu kapçık ağzını kapat artık, tamam diyorum."

Telefonu kapatıp komodinin üzerine bıraktı. Tişörtün açıkta bıraktığı dirseğimi hafifçe sıkarak gözlerimi sokağa çevirdim. Çöp konteynırının etrafına toplanan kedileri izlerken umursamaz görünmeye çalışarak, "Hava yağacak sanırım," diye fısıldadım.

"Atıştırır ama yağmaz," dedi sadece. Çakmağından fırlayan ateşin sesi ni duyunca gözlerim tekrar camdaki yansımasını buldu. Boşta duran eliyle gözünün kenarını hafifçe kaşdı, parmaklarının arasında duran sigaradan büyük bir nefesi ciğerlerine davet etti.

"Yağış'ın yanına gitmem gerek," diye mırıldandım, kalbimi zorlayan bu duygunun altında ezilmeye başladığımı hissediyordum ama ona renk vermemeye niyetliydim. Belki de gece yaşananların onun için hiçbir anlamı yoktu, sadece cinsel birliktelik gözüyle bakıyor olablirdi; belki de gerek hissettiğim şeylerin ağırlığını belli etmeyecektim.

"Konumuz senin kusmuklu arkadaşın mı?" diye bir soru attı ortaya. "Ya ne olacaktı başka?"

Ayağa kalktığını hissettim. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaradan bir nefes daha çekti içine, sigaranın ucunda yanan ateşin çatırtısı kalbimi içindeymiş gibi yakından geldiğinde onun hemen arkamda olduğunu anladım. Yansımasına baktım, gözleri benim yansımadaydı.

Sigaranın dumanını usul usul enseme doğru üfledi, bedenim sanki bu atağı bekliyormuş gibi aniden irkilerek garip bir hisle dolup taşı. Kalbim içime aniden dolan bu hissin ağırlığı altında ezilirken gözlerimi onun yansımasındaki şahin bakışlarından ayıramadım.

"Cesur görünmeye çalışıyorsan, gece yeterince cesurdun," dedi çapkın bir sesle. Yanaklarıma tırmanan kan, yanaklarıma ulaşmadan hemen önce boynumu da kıpkırmızı etmiş olmalıydı. Alacahan elini bana doğru uzatınca gözlerim yansımasındaki bakışlarından ayrıldı. Elini öne doğru getirdi, onu göremesem de artık büyük parmakları burnumun dibinde duruyordu. Parmaklarını çeneme sürttü, ardından yavaşça boynuma indirip, "Yansımana daha dikkatli bak," diye fısıldadı. Gözlerim ben farkında olmadan camdaki yansıma kaydı. "Dokunduğum yerleri takip etsin o ked gözlerin," dedi bu kez, sesi ürpertici bir masalın en heyecanlı sayfasındaki kelimeler gibiydi. "İzle."

Parmaklarının hafif hafif dokunarak işaretlediği yerlere bir bir bakmaya başladım. Yansıma renkleri belli olmasa da her dokunduğu yerde genişleyerek, dağınık şekiller çizerek oluşmuş bir sürü iz vardı. Gözlerim bir anda yuvalarından fırlayacak sandım. Burnundan sert bir nefes vererek güldüğünü hissettiğim sırada parmağını izlerden birinin üzerine bastırdı, benim içeri göçüyormuş gibi sızlarken kirpiklerim gözlerimin üzerini usul usul örttü.

"Seni başa sarıp, sana tekrar dokunmak istiyorum," diye fısıldadı. Parmağını izin üzerinden çekmedi, daha da bastırdı ve parmağı orada kendine bir mezar kazılmış gibi tamamen etimin içine gömüldü. Elimde

olmadan inledim. Korhan'ın burnunu saç diplerimde hissettim, gözlerim tamamen kapandı. "Tenine bıraktığım izlerden daha fazlasını ruhuna bırakmadan inledim." Kurduğu cümleler zehirle dolu bir çukurun içine düşmüşüm, çukurun zehir bedenimi bulaşıcı bir hastalık gibi sararken çukur tamamen kapanarak benim mezarım olmuş gibi hissettiriyordu. Uzun tırnaklarını güçsüzce avuç içime batırdım, bir dilek hakkım olsaydı zamanın durmasını dilerdim.

Pencerenin önünde duran küçük rafımsım, Korhan üzerime bir sürü farklı çiçeğin saksısını yerleştirmişti sanki. Öyle hissediyordum. Parmağı izin üzerinden ayrılmadı, diğer elinde tuttuğu sigaranın dudaklarına dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi açtım. Sigaranın izmaritini dudaklarımda dolaştırdı, bunu yaparken avucu da çeneme sürtünüyordu. Dudaklarımda dolaştırdı, bunu yaparken sigaranın izmaritini dudaklarımdan uzaklaştırdı. Parmaklarını tam aralayacakken bana bunu yapıyordu?

Gözlerim kısıldı, neden bana bunu yapıyordu? Sigarayı tuttuğu parmağıyla belimi kavrayarak beni sertçe kendine doğru çevirince saçlarım belime bir kamçı gibi çarptı. İri iri açılmış gözlerimi onun bana kısık bakan gözlerine bir çapa gibi sapladığımda, artık iki eli de belimde duruyordu. Boynumdaki izlerin sızladığını hissettim.

Korhan bir elini havaya kaldırdı, dudaklarının arasına yerleştirdiği izmarit onun dolgun dudakları arasında ezildi; içine dolan dumanı göremesem de ciğerlerimde hissediyordum sanki. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdığı anda dudaklarını dudaklarımla birleştirdi ve ben ona tek bir an olsun karşı koyma gereği duymadan dudaklarımı araladım. Dudaklarının arasından usul usul bırakmaya başladığı duman ağzımın içini doldururken gözlerim gözlerindeydi, artık ben de onun gibi kısık bakıyordum.

Gök aniden gürlüyince kalbim boğazıma taşındı sandım. Hayatın bana sunduğu manzaralar pek güzel değildi, şimdiyse ben güzel bir manzaranın tam ortasında, o manzaraya aitmişim gibi hissediyordum. Onun dudakları dudaklarıma yaslı haldeyken, onun ciğerlerine uğrayan duman şimdi aynı hızla benim ciğerlerime doluyordu. Bunu düşünmek bile bunu eyleme dökmek kadar derin anlamlara çıkarken bunu eyleme dökmek o çıktığı anlamlara ikimizi diri diri gömüyordu.

Dudakları dudaklarımda uzun uzun bekledi, sonunda ayrıldığımızda gözlerimiz hâlâ birbirlerine tutunur haldeydi. Dudaklarımdan ucuna gelen dumanı yavaşça onun yüzüne doğru üfledim. Bu onu belli belirsiz şekilde güldürmüştü.

"Kahvaltı yapalım," dedi hiç beklemediğim bir anda. Ona bakakaldım. "Sonra da seni kuaföre bırakırım."

"Kuaför mü?"

Başını salladı. "Arkadaşın uyandığı gibi Akşın'ın kafasını yarmış ve en gi kuaföre gittiğini biliyorsundur."

"Bu saatte ne kuaförü?"

"Ona vişneyi hatırlatan kırmızı renkteki hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Saçlarının uçları hep kırmızı kırmızı kusmukluydu..." Gözlerim kocaman açılırken, "Saçları?" dedim. "Boyatacak mı yanı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "O kadar çok vişne suyu renginde dedim yüzümü buruşturarak."

"İştahımı kaçırma şimdi, Kedi."

Başımı ağır ağır salladım. Birlikte mutfığa geçtiğimizde ılık bir sessizdik. Korhan buzdolabından domates, biber, yumurta falan çıkarıp küçük tezgâhının üstüne koydu. Mutfığı çok dardı, tavan arasındaymışın gibi hissettiriyordu tepede alçak ve yan duran tavanı. Açtığı suyun altında domatesleri ve biberleri durularken ben de hemen yanında durmuştum, tezgâha kalçamı yaslamış onu izliyordum.

"Menemen sever misin?" diye sordu bana göz ucuyla bakarak.

Başımı salladım. "Dayım çok güzel yapar."

"Dayının pabucunu dama attıracağım desene o zaman," dedi kendinden emin bir sesle. Çenesiyle balkona açılan küçük kapının çaprazında duran çekmeceli dolabı işaret etti. "Üçüncü çekmecedeki iki tane soğan çıkarsana."

Gülerek, "Dayımın pabucunu kimseler dama attıramaz," dedikten sonra söylediği yerden soğanları çıkardım. Doğrama tahtasını da alıp soğanlarla birlikte tezgâhın üzerine koydum. Büyük bir bıçağı bıçaklığın içinden tıpkı işini hızlı gören bir katil gibi çekip çıkarınca kalbim anlamsızca hızlı çarpmaya başladı. Domateslerin başlarındaki yeşil kökleri hızla çıkarıp domatesleri ustaca soymaya başladı.

"Sen öyle san," dedi bana göz kırparak.

Domatesleri bir bir soyduktan sonra biberlerin içini temizledi, soğanları da soyup doğrama tahtasının üzerinde bıçağı resmen bir gösteri sergilercesine kullanarak hepsini doğradı. Doğradığı sebzeleri büyük tavanın içine attıktan sonra tavanın içini yağ ile doldurdu, pişmesi için ocağın üzerine bıraktı. Bildiğimden çok daha değişik bir üslup kullanıyordu, yumurtaları kırıp baharatları atarken de benim bildiğimden daha uzak bir metot kullanmıştı.

Tüm bunları yaparken sigarası dudaklarının arasında duruyor, bazen batırıldığı elleriyle sigarasını tutup kirletse de genelde sigarasına dokunmadan içiyordu onu. Menemen pişmesi için ateşin üstünde bıraktıktan sonra bütün sigarasının bala yanayan ucunu musluğun altına tuttu. Musluktan akan su, sigaranın ucunda yanayan ateşin cızırdamasına neden oldu. Ateş söndüncü Korhan sigaranın ölü izmaritini tezgâhın altındaki dolabın içindeki çöpe atıp dolabı kapattı.

Yavaşça bana yaklaştı, kalçam tezgâha dayalı onu seyrederken onun bana yaklaşmasıyla bir an ırkıldım. Beze sildiği ellerini belimin iki yanına koyunca kafamı kaldırıp onun lezâ yeşilli gözlerinin içine baktım. "Bugün okula gidecek misin?" diye sordu bana üstten üstten bakmayı sürdürürken.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bugün pazar."

Kaşlarını kaldırdı. "Pazar günleri kuaförler açık oluyor mu da gitti senin o deli arkadaşın?"

"Deli demesene." Kaşlarını çatıldı. "Kadın kuaförleri genelde pazar günleri de açık olur. Biz hep aynı kuaföre gidiyoruz. Saat on gibi açıyor pazar günleri." Derin bir nefes aldım. "Erkenden gitmiş. Sanırım dayanamayıp kuaförü aradı, kadını uyandırdı. Zaten kuaför çok yakın bir arkadaşımızın ablası, bizi tanıyor, o yüzden sorun çıkmamıştır."

"Aİ işte, deli."

Ona alttan alttan sinir bozucu bir şekilde baktım. Dudaklarını saç diplerine bastırıp yavaşça geri çekildi. Menemen olduğunda mutfaktaki küçük masanın üzerine peynir, zeytin de koymuştu. Çayı ben demlemiştim, ber ne kadar çay içmeyi öyle çok seviyor olmasam da onun yaptığı enfes menemeni yerken çayından da içmiştim. Korhan menemenine ekmek banyo, koca lokmayı ısırmadan direkt ağzına atarak yavaşça yavaşça şişire şişire çalıyordu. Bu hali bana garip şekilde samimi ve sevimli gelmişti.

Evden çıktığımızda onun tişörtü üzerimdeydi, üzerime bir de ona ait bir ceket vermişti; siyah deri bir ceket bu. Bana büyüktü. Aslında Korhan sadece uzun boyluydu, çok iri bir adam değildi ve ben iri bir kadın sayılırım ama yine de ona ait şeylerin içinde küçücük kaldığım gerçeğini değiştirmiyordu bu.

Akşın'ın aracıyla ayrılmıştık evin olduğu sokaktan. Üzerimde ona ait koyafeler, boynumda onun yarattığı izlerle ön koltukta öylece otururken kendimi garip hissediyordum ama kötü bir gariplik değildi bu, sadece alışkın olmadığım bir histi. Daha önce hiç karşıma çıkmamış bir histi hatta. Varlığından bile bihaberdim.

"Akşın mekânın temizliğine yardım için mekâna geçecekmiş," dedi Korhan, aracın motorundan yükselen ses içeriye doluyordu. "Biz de mekâna geliyoruz. Hem senin çantayı alırsın hem de ben motosikletime geçmiş olurum."

"Olur," diye mınıldandım.

Karanlık bulutlar yeryüzüne incek gibi zemine yakın duruyorlardı. Cami açtığım için saçlarım rüzgâra eşlik ederek uçuşuyor, esen rüzgâr her şeyleri daha berrak şekilde idrak etmene yardımcı oluyordu. Radyoda sevdiğim bir Rock grubunun, tarzlarının aksini savunurcasına söyledikleri oldukça melankolik bir parçası çalıyordu.

"Evdekiler sana ulaşamayınca sorun çıkarır mı?" diye sordu Korhan hiç beklemediğim bir anda. Rüzgâr saçlarımı yüzüme yapıştırdı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ona baktım.

"Yağış'ta kalacağımı biliyorlar, o yüzden sorun çıkarmazlar," diye mınıldandım, sesimde sakinliğin yamaları vardı.

Gözleri yüzümü bulmadı, başını yavaşça sallayarak aracı sürmeye devam etti. Korhan ve Akşın'ın ne zamandan beri arkadaş olduklarını merak ediyordum içten içe. Nereden tanıştıklarını... Ne zamandan beri birbirlerini tanıdıklarını... Her nedense Korhan Arjen Alacahan zihnimde her zaman yalnız bir adamı oynuyordu, onun yanında birini görehilmek imkânsız geliyordu bana. Onun da yakın arkadaşları, sosyal bir hayvan, benim dışımda sürdürdüğü bir yaşantısı elbette vardı ama her nedense o sanki hiç bebek olmamış, hiç çocukluğunu yaşamamış, direkt bu adam olarak gelmişti dünyama.

Muratpaşa'nın sokaklarında ilerleyen aracın içinde çalan müziği dinlerken sessizdim. Gözlerim arada bir onun yüzüne kaysa da genel olarak rüzgârın yüzümü okşamasını sağlayan açık camdan dışarıyı izliyordum.

"Bedenin ne durumda?" diye sordu, sesi merak ve umursamazlık arasında yalpalıyordu; hangisi gerçek hisleriydi tam olarak anlamlandıramıyordum.

"Bunu sorup durmana gerek yok," dedim rahatsız olduğumu belli edercesine kıpırdanarak.

"Gerek olmasa sormazdım," dedi sadece.

"Bedenim ve ben gayet iyi durumdayız."

Bana yandan bir bakış attı. "Öyle misiniz?"

"Evet," diye mınıldandım. "Önüne döner misin?"

Gözlerini benden çekmedi. "Neden dönecekmisin?"

"Kaza yapmamak için?"

"Bazen kaza yapmamak için önüne bakman bile bir şeyi değiştirebilir," dedi kendinden emin bir sesle.

"Önüne dön," diye homurdandım.

Mekânın arka kapısının önünde durdurdu aracı. Deri ceketin fermuarını boynuma kadar çekip saçlarımı tepeden bir topuz yaparak torpido gözünde bulduğum sarı lastikle bağladım. Araçtan inip mekânın arka kapısından içeri girdik. Koridor tıpkı geceymiş gibi karanlıktı ama artık geceye

oranla koridordaki duvarlara yapıştırılmış eski, etrafı yırtık posterleri daha net seçebiliyordum.

Arjen'in eli aniden elimin içine kayınca donup kaldım ama adımlarım sekteye uğramadı. Parmakları parmaklarıma bir sürgü gibi geçti. Elimi sıkıca kavrayarak beni mekânın daha aydınlık bar bölümüne çıkardı. Mekânda üç kişi vardı. İkisi pisti ve masaları temizlerken, biri bar tezgâhının arkasından tezgâhı temizliyordu. Bar tezgâhını temizleyen kişinin Akşın olduğunu fark ettim, sırtı bize dönük duruyordu. Arjen arabanın anahtarlarını tezgâha sesli bir şekilde koyunca Akşın irkilerek bize doğru döndü. Alnının ortasındaki altı beyaz tentürdiyotlu bez olan yara bandını görünce gözlerim iri açıldı.

Akşın'ın bakışları bana dokunmadı, direkt olarak Korhan'a odaklanmıştı. "Motorunun anahtarı sende, değil mi?"

"Eyyallah," dedi yorgun bir sesle. "Motorunun anahtarı sende, değil mi?"

"Bende," dedi Korhan. Henüz Akşın'ı tanımasam da, "Alına ne oldu?" diye sormadan edemedim. Korhan yan gözle bana bakıp, "Sana kafasını yarmış dediğimde son derece ciddiye al, Çirkin," dedi kısık bir sesle.

"Gacı tıngamı" vardı da birazcık," dedi Akşın gevşek gevşek gülümseyerek.

Kaşlarını kaldırdım, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Akşın tezgâha abanarak güldü. Bir an gözleri ikimizin birleşmiş ellerine kayınca duraksadı, kalıç grisi gözleri uzun uzun ellerimizde asılı kaldıktan sonra bakışları usulca Korhan'ın yüzüne kaydı. Sadece birkaç saniye süren ama içine asırları sığdıran bir bakoşma geçti aralarında.

"Hemen gidecek misiniz?" diye sordu Akşın gözlerini arkadaşından çekmeden. "İçecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aslında iki tek atardım da, kız arkadaşının yanına bırakacağım," dedi Korhan diğer elini ensesine koyup, ensesini hafifçe ovarak.

"Haa..." Akşın kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yenge, meyve suyu içersen mi?"

Bir an donup kaldım, gerçekten duyduğum şeyi mi söylemişti bana? Akşın'ın yüzüne tren görmüş öküz gibi öylece bakarken, Korhan elimi daha sıkı kavrayarak, "İç istersen," diye fısıldadı bana doğru.

"Şey..." Başımı yavaşça salladım. "Olur ama portakal suyu olursa sevinirim, uzun süre vişne suyu görmek istemiyorum da."

"Abe sen bir de bana sor onu, votka vişne isteyen olursa ne bok yiyecek diye düşünüyöm kara kara," dedi Akşın yüzünü buruşturarak. "Buzlu olsun mu?"

* Tınga: Kafa.

"Olur," diye fışıldadım.

Korhan, "Buz falan koyma," dedi dik bir sesle. "Soğuk olması yeterli." Akşın kaşlarını çattı. "Aşa, niçin? Antalya'dayız be, çöldeki bedevi gibi dolanıyoz hepimiz ortalarında."

"Sabahın köründe buzlu bir şey içmesin," dedi Korhan, sesi umursamaz çıkıyordu ama parmaklarını kavrayan parmaklarından tenime güvenciyordu resmen. Yanaklarımın içini dişledim. Bar tezgâhının önündeki uzun sandalyelere oturduğumuzda ellerimiz birbirinden ayrılmıştı. El ele tutuştuğumuz elimin avucu ter içindeydi. "Neyse, bana da doldur," dedi bir anda Korhan. Meyve suyu mu içecekti?

Birkaç dakika sonra Korhan'ın önüne yarım kadeh sek rakı koyunca Korhan'a çok içinde bakakaldım. Bana da alt uzun, üste doğru uzayıp ince-buz yoktu, üzerine bir şemsiye ve yeşil bir pipet koymuştu. Portakal suyu soğuktu ama içimde çevirirken gözlerim Korhan'daydı. Rakı kadehini parmaklarının arasında hafifçe salladı ve rakodan bir yudum aldı. Rakının kokusu saniyeler içinde, içinde bulunduğumuz ortama yayılmıştı. "Saat sabahın dokuz buçuğu," dedim şoka girmiş gözlerle ona bakarken. "Bu saatte rakı mı içiyorsun ciddi?"

"Ne içiyor gibi görünüyorsun?"

"Sen kafayı yemişsin," diyebilirdim.

"Meyve suyunu iç, Kedi Yavrusu."

Pipete uzanıp meyve suyumdan bir yudum aldım, soğuk meyve suyu anlık bir ürperti yaşamama neden olunca gözlerimi kısarak ona baktım. Rakısından büyük bir yudum daha aldı. Akşın tezgâhı siliyordu.

"Patrona ne dedin sen gece?" diye sordu Akşın elindeki ıslak bez tezgâha sertçe vurup geri çekerek. "Erif melek gibiydi sabah be, az daha eğilip elimi öpecek sandım ha." Akşın'ın herif yerine erif demesi dikkatimi çekse de sessizce onları izlemeye devam ettim.

"İki palavra sıktım, biliyorsun zaten anlayışlı pezevenk, hemen yumuşadı."

"Abe Vernel" olsam, üzerime yatsa yumuşamaz o be. Sensin o müllet anında galeyana getiren."

Meyve suyum içerken ikisini izlemeye devam ediyordum. Akşın muhtemelen boynumdaki izleri görmüştü ama beni rahatsız etmemek için mi yoksa Korhan'dan korktuğu için mi bilmiyordum ama gözleri sadece bir kez boynuma dokunmuş, birkaç saniye bile orada oyalanmadan hızla uzaklaşıp bir daha oraya uğramamıştı bile.

* Vernel: Bir yumuşatıcı markası.

"Gece gelecek mısın?" diye sordu Akşın bu kez Korhan'a. "Bugün pazar, çok fazla gelen olmaz. Pazartesi sabahı herkes iş başı. Temiz eğlenirdik."

"Sanmam," dedi Korhan. "Hem bu gece İrfan'ın sırası değil mi?"

"Abe erif gece benim yerime baktı, bugün durur mu sanıyon burada?"

"Durur," dedi Korhan başını yavaşça sallayarak. "Onun hatun pazar geceleri geliyor. Onu gözlemek için yine durur."

"E o zaman kuralım sofrayı?"

"Dışarı çıkalım," dedi Korhan kalan son yudumunu da içtikten sonra.

"Tekirdağ'ın yerine gideriz."

"İki kişi napacayız be orada?" Korhan bana baktı, duraksadım. "O da geliyor."

Pipet dudaklarımın arasında yavaşça çevirip geri çekildim, ona anlamadığımı belli eden gözlerle baktım. "Ben mi? Nereye?"

"Yenge sevmez öyle ortamı," dedi Akşın ikilemde kalmış gibi. "Meyhane falan bozmasın?"

"Meyhane mi?" diye sordum saf saf.

Korhan gözlerini gözlerimden çekmeden, "Evet, dedi. "Meyhane." Alışırım bir şeyleri öğütüp kendine katmakta zorlanıyordu tam şu anda. "Meyhane falan beni bozmaz da," dedim, sonra durdum. Onun gideceği yerde benim de olmamı istiyordu, beni arkadaşının yanına getiriyor, elimi tutuyordu. Bu adam gerçekten ne yapmaya çalışıyordu? "Yani..."

"Evdakilere sorun ederse o delide kalacağını söylersin."

"Arkadaşının adı Yağış," diye huysuzlandım. "Ondan değil de..."

"Abe neyden o zaman?" diye sordu Akşın lafın arasına atlayarak. "Çı-kuşt da gideriz Koko'ya. Sen bilirsin zaten orayı. Ben seni ilk orada gördüyüm."

"İstersen kusmuklu da gelebilir," dedi Korhan Akşın'a aldırmadan.

Akşın'ın gözlerinin kocaman kocaman açıldığını yan gözle de olsa gördüm. "Ne? Ney?"

Başımı yavaşça salladım. "Onunla konuşurum."

"Gelmisin be o," dedi Akşın tezgâha abanarak. "Yenge, getirme be onu."

Bak bütün hesaplar benden." Korhan'a döndü. "Valla Koran, bütün hesaplanan ben ödeceyecem ama n'olur gelmesin be."

"Koran mı?" diye sordum gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken.

"Haa," diyerek başını salladı, değişik bir adamdı. "Koran. Ne oldu ki?"

"H harfiyle arası pek iyi değil, nadiren kullanır," dedi Korhan sakince.

"El kadar kızdı mı korkuyorsun lan sen?"

"Nesi el kadar onun? Katil Bebek Çaklı o."

Akşın'a cins cins bakarak, "Arkadaşımdan bahsediyorsun...
dim uyarı dolu bir sesle.

Korhan, Akşın ile dalga geçerken sessizce meyve suyunu içmeye devam ettim. Akşın'ın gözleri anladığım kadarıyla lens değildi, göz rengi olduğu için gözleri biraz tuhaf görünüyordu. Esmerdi, belki de teni çok koyu ol-
ama bu dövme-ler tenini tamamen kapatmıyordu, parça parça bir görüntü yaratmıştı. Ucu kalkık ama alta doğru genişleyen burnu bana Amerikan rapçilerini anımsatsa da, Akşın gerçekten yakışıklı görünüyordu. Amerikan havası vardı.

Oradan ayrıldığımızda artık motosikletin üzerindeydik. Çantamı da almıştım. Korhan kaskını yine bana vermiş, ben onun tişörtünü yırtacak gibi kavrarken sanki bundan zevk alıyormuş gibi her hoş bulduğu motosikleti âdeta uçurarak kullanmıştı.

Kuaförün yerini ona anlatmaya çalışırken gerçekten zorlanmışım. Girdiğimiz sokak kuaförlerle doluydu ve Korhan'a göre her kuaför birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Yolunu bildiğim kuaförün yerini unuttuğumu bana resmen.

Sonunda motosikletten inip kafamdaki kaskı çıkardım. Korhan ayaklarını yere sabitlemiş, motosikletin üzerinde bacakları açık şekilde duruyordu. Elimdeki kasko ona uzattım. Kasko alırken gözlerimin içine bakıp, baskıları yavaşça boynuma kayıncı yanaklarındaki baskı bana kendisi hatırlatırcasına zonkladı.

"Kusmukluyla konuştuktan sonra mesaj atarsın," dedi gözleri boynumdan yukarı, gözlerime kayarken. "Ona göre alırım seni."

Yanaklarımın içini dişleyerek başımı yavaşça salladım. Bir süre oldu-
ğumuz yerde öylece dikildik, ikimiz de birbirimizin yüzünü izliyorduk. Ak-
lım, gece yaşananları bir kez daha süzgeçten geçirince kalbimin sıkıştığını
hissettim.

"Tamam o zaman," dedi sanki bu bakışmayı burada kesmek istiyormuş gibi. "Haberleşiriz."

Gözlerimi gözlerinden uzaklaştırıp kuaför salonunun olduğu noktaya diktim. Suratım iyice asılıydı. "Tamam, dikkatli ol," dedim.

Tek eliyle motosikletin debriyaj kolunu yavaşça sıkarak motosikletten hırlama sesini anımsatan ürkütücü bir ses yükseldi. Olduğum yerde hafifçe sıçradım. Gözlerini kıstığını hissettim, büyük bir ilgiyle yüzümü izliyordu. "Her zaman dikkatliyimdir," dedi erkeksi bir sesle ve kaskı kafasına geçirdi.

Orada kalıp saatlerce onunla bakışabileceğim gibi hissetsem de ayaklarıma sert bir emir vererek sırtını ona doğru döndüm, kufür salo-

nunun olduğu kaldırımda yürümeye başladım. Bir süre orada böyle bekledim, ben salınan camdan kapısını iterken motosikletinin gür sesini duydum; bakişlarım yavaşça omzumun üzerinden arkaya kaydı; Korhan yeşil motosikletiyle caddede büyük bir hızla gözden kayboldu.

Saat daha on buçuk olmalıydı. Boyanın kokusu da tüm salonu sarmıştı. Nesrinin kokusunu alabiliyordum, boyanın duruyordu. Beni görünce gülümsedi. Çirgite, kasanın başında Anka duruyordu. Beni görünce gülümsedi. "Günaydın," dedim yorgun bir şekilde arkadaşşıma bakarken. Anka şalını düzeltti, kasanın kenarındaki post makinasının fişini takıp, "Günaydın," dedi. "Nasılsın kanka?"

"Güneydin," dedi. "Nasılslın kanka?"
"Bizimki burada mı?"
Vaziyetini buruşturup, "Aynı," diye homurdandım. "Bizimki burada mı?"

Koyu renk gözlerinin kenarlarında oluşan çizgilerin sebebi için bir şey söyleyemedi. "Bununla ilgili bir şey söyleyemem. Benim için bu çok önemli bir şey. Benim için bu çok önemli bir şey."

[illegible]

Gözlerim boş koltuklara kaydı. "Ee?" dedim sorar gibi. "Nerede?"

kurtarm, baktığım her yerde vişne lekeleri görüyorum diye ağlıyordu." Gül-

ojeleri beğenmedi. Üst kattaki ojelere bakacaklar." Anka'nın ablası Afra bu
kafes salonunun sahibiydi. Anka ile arkadaşlığımız başladıktan sonra sı

Gözlerim tırnaklarıma kaydı, benim de bu kahverengi ojeleri sildiri-

yenisini sürdürdesim vardı aslında. "Aslında ben de gelmişken ablanı biraz korabilirim," dedim. "Saçını ne renk yaptı bizimki? Biraz koyulaştırmıştı"

Anka yavaşının içini ısıtarak, "Şey," dedi ikilemde kalmış bir şekilde

Kaşlarını kaldırıp hayretle Anka'ya bakarken, "Nasıl yani?" diye sor-

leri boynuma dokunduğu anda şokla irileşti. Bakışlarını hızla boynumda

"Şey," diye fısıldadı. "Yine kumral tonlarında bir sev varmadı var!"

Deri ceketin yakalarını havaya kaldırıp gözlerimi hızla Anka'dan uzaklaştırdım. Her ne kadar arkadaş olsak da Anka biraz fazla utangaçtı, on-

daha fazla utandırmak istemiyordum. Yakaları havadayken izlerin çoğu görünmüyor olmalıydı. Bir paprtı vasandığında bakışların yavaşça gülümlerine

nün yükseldiği yöne kaydı. Önce Yağış'ın ve benim devamlı kuaförümüz olan Afra abla, ardından da Yağış görüş alanına girdi. Mavi yansımaları sahip gri saçlar parıl parıl parlıyor, o saçların arasında duran tanıdık yüzün sahibi bana bakarken genişçe sırıtıyordu. Bir an olduğum yerde donup kaldım.

Yağış saçlarını griye mi boyatmıştı?

"Ha?" dedim önce idrak edemeyerek. Büyük bir emekle, yavaş yavaş açarak açık kumrala döndürdüğü koyu renk saçları şu an resmen mavi ali divenleri iniyordu.

"Nasıl olmuş?" dedi saçlarını savurarak.

"Lisedeyken gri istediğini biliyordum da..." Durup ona bön bön baktım. "O güzelim sarı alt tonlu saçlarından vazgeçebilmen beni inanılmaz şaşırttı şu an."

"Saçlarının uçlarına bakınca aklıma vişne suyu geliyordu, kanka," dedi dudaklarını bükerek. "Ben de bunu fırsat bilerek biraz da gri olayım dedim, ne olmuş yani?" Saçlarını savurdu. "Nasıl olmuş, fikrini söylemedin."

Afra, "Cidden çok yakıştı bu renk, Yağış. Biraz zorlandık ama cilasına yaphtktan sonra renk tamamen oturacak," dedi.

Gri saç rengi ona gerçekten yakışmış olsa da, sanki karşımda yabancı biri varmış hissinden kurtulamıyordum. Sanki kumral bir kadını arkasında bırakmış, yepyeni biri olarak karşımda dikiliyordu. Bir süre onun saçlarını izledikten sonra, "Alışmam zor olacak olsa da, inanılmaz yakışmış," dedim içten bir sesle.

Kollarını boynuma sardı, yanağını sesli bir şekilde öptükten sonra kulağıma yavaşça fısıldadı: "Üzerindeki kıyafetlerin ve benî bir yabancının evinde bırakıp gitmenin hesabını elbet soracağım sana ama şimdi sırası değil." Sesinden aldığım tehdit ürpermeme neden olsa da bir şey söylemedim. Hem onun üzerinde de Akşın'ın kıyafetleri vardı, ben onu tehdit ediyordum muydum hiç?

İkimiz de kuafördeki işlerimizi hallettikten sonra salondan ayrıldık. Bu kıyafetlerle eve gidemeyeceğim için Yağışların evine geçmiştik. Yal boyunca boynumu deri ceketin yakalarının altına saklamayı başarmıştım ama eninde sonunda Yağış'ın boynumdaki izleri göreceğini biliyordum. Yağışların evi bomboştu, bunun rahatlığıyla onun odasına çekildik. Bana, ona biraz daha bol olan kıyafetlerinden verirken boynumdaki izler dikkatini çekince bir an odasının duvar kenarında duran boy aynasının önünde böylece donup kaldı.

Onun yatağının ucuna oturmuş, sessizce onu izliyordum. Bunu sonunda göreceğini bildiğimden kendimi vereceği tepkiye hazırlamıştım. O be-

nim en yakın arkadaşımı, ondan bir şeyler saklamama gerek yoktu; neyi bilmesinde bir sakınca görmüyordum.

"Miditti," dedi işaret parmağını kaldırıp yavaşça sallarken. "O boynunda-ki izlerin çok ölümcül bir kazadan kurtulduktan sonra olduğunu ya da ne bileyim kuaföre gelirken sana motosiklet çarptığı için oluştuğunu falan söyle."

Köşeye çekilen tüm düşünceler tekrar aynı hızla aklımın boş arazisine akın ederken alt dudağımı yalayarak ıslattım. Yağış dibimde bitmişti. Çene- mi tutup kafamı havaya kaldırdı, boynumdaki izler tamamen ortaya dökü- lürken gözlerini izlere dikerek, "Vay hayvan oğlu hayvan!" dedi abartılı bir sesle. "Köstebeğin toprağı deldiği gibi delmiş boynunu be!"

Yanaklarımın içini dişledim. Yağış yüzümün aldığı hali görünce, "Ne o?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Uyduracak bir yalan mı arıyorsun? Salağa mı benziyorum ben? Bildiğin boynunu oymuş herif!"

"Uyduracak yalan falan aramıyorum." Çenemi onun parmaklarının arasından sertçe çekerek kurtardım. Koyu kahverengi gözlerinin içine dik- kete baktım. "Evet, o yaptın."

Başını yavaşça salladı. "Ne kadar ileri gittiniz peki? Bununla mı sınırlı kaldı?"

Başta ona söylemekle söylememek arasında gidip gelsem de, bazı şey- leri dostundan saklamaman gerektiği gerçeği önümde geceleri parlayan yıldızlar gibi parlıyordu. O benim zor zamanlarımda sırtımı yasladığım dağ olmuştu, biz her şeyi onunla birlikte atlatmıştık, o benim geçmişimdeki kumral kadın olarak kalmayacaktı sadece; o benim şimdimdi, bundan son- ra yaşayacağım her şeyde yanımda olacağını bildiğim sığnağımdı.

"Biz Korhan'la yattık," dedim zihnime dikenler batırarak.

"Yattınız," diye fısıldadı, yüzünü saran şaşkınlığın etrafını dikenli tel- lerle ören ifadesinde öfke yoktu, anlayış vardı ama yine de tedirgin görü- nüyordu. "Birlikte olmaktan bahsediyorsun, değil mi?"

Başımı hafifçe salladım. "Evet."

Omzuma hafifçe vurdu, ona baktım. Yanıma otururken sessizdi. Başını omzuma yasladı, gözlerim hemen karşımda duran boy aynasına düş- şen yansımaya kaydı. Arkada, onun yatağının üzerindeki duvarda ikimizin büyük bir fotoğrafı vardı. O fotoğrafta ikimizin de saçları farklı renklere boyalıydı, şimdi aynaya düşen yansımaya baktığımda ikimizin de saçları o fotoğraftaki renkte değildi.

"Bunun olacağını biliyordum," dedi sadece. "Korundun mu?"

"Eve giderken ertesi gün hapı alacağım," dedim kuru bir sesle.

Yanağını omzuma sürüp yansımamıza bakmaya başladı. "Neden böyle bir şey yaptığını sormayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu kısık bir sesle. "Sen ne yaparsan yap, yanlış bile olsa doğrudur."

"Dışlerimi sıktım, dudaklarımda çarpık bir tebessüm ilk adımını attı. "Biliyorum," diye mırıldandım. "Bu yüzden dost değil miyiz zaten?" Gülümsedi. "Evet."

"Bu yaptığım şeyin saçma ya da tehlikeli olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum, açık bir şekilde sormamın nedeni onun ne düşünüyorduğunu gerçekten merak etmemden kaynaklıydı. Gözlerinde anlayışlı bir ifade görüyor olsam da, içten içe benim için endişelendiğini biliyordum. "Saçma bulmuyorum," diye homurdandı. "Neden saçma buluyorsun. mişsindir, yatmışsındır. Sen pişman olmadığın sürece bunu tehlikeli ya da saçma bulmam." Bana yan gözle bakınca ben de kafamı eğip ona baktım. "Bu senin ilkindi, bu yüzden biraz endişelenmiş olabilirim şu an ama sana saçma sorular sorup seni darlamayacağım."

"Akşam dışarı çıkalım mı?" diye sordum, devamını nasıl getirmem gerektiğini düşünüyordum. Birkaç saniyeyi sessizliğe yatırdım, Yağış sanki arkasından gelecek bir bomba olduğunu biliyormuş gibi sadece dinliyordu. "Yani o dedi, arkadaşını da getir falan."

"Onun beni yanınızda isteyeceğini hiç sanmıyorum ama..."

"Gerçekten," dedim aniden. "Vallahi öyle dedi."

Yağış bana alttan alttan baktı. "Nereye gideceğiz?"

"Meyhane sanırım," dedim, Yağış bu tarz yerlere karşı sempatisi olan bir insandı.

"Bana uyar."

"O arkadaşı da olacak ama. Hani şu kafasını yardığın."

"Bir o eksikti. Hem ben onun kafasını falan yarmadım, tamamen kendi mi savunuyordum o esnada."

Kaşlarını çattım. "Bir şey mi yaptı?"

"Hayır ama sonuçta yapabiliirdi," dedi omuz silerek. "Yılanın başını küçükken ezeceksin."

"Adam sana bir şey yapmadı ve sen onun kafasını yardım yapı?" Başını başının üzerine koydum, saçları hâlâ boya kokuyordu. "Sen çok vahşi bir şey oldun benim başıma..."

Yağış güldü. "Eve uğrayacak mısın yoksa burada mı hazırlanıp geçersin?" diye sordu. Eve uğramam gerektiğini biliyordum, anneannem beni görmeyen rahatlamazdı.

"Eve geçsem daha iyi olacak aslında."

Yağış kalkıp makyaj aynasına doğru ilerledi. Ben onun ne yapmaya çalıştığını anlamak için onu izlerken o makyaj masasının çekmecesinden bir tane fondöten çıkarıp bana doğru döndü. "Nuriş Sultan boynundaki izleri görürse kadının kalbine iner," dedi pis pis sırılarak. Yanaklarının içini dişledim.

Tenimde ona ait izler taşıyor olmak biraz garip geliyordu bana. Şu zamana kadar hep geçmişin izleriyle yaşayan bir kız çocuğu, yetişkin bir kadın olmuştum. Bir gün onun da geçmiş olmasından mı korkuyordum ben? Birkaç zaman korkularımı daima saklayan taraf olmuştum, şimdiyse bu korkuyu öyle derinlerimde hissediyordum ki artık onu saklayamamaktan da korkuyordum. Zihnimin ortasında ilerleyen düşünce trafiği aniden duruldu, sanki hepsi birbirine arkadan çarparak zincirleme bir kaza oluşmasına neden olmuştu.

Fondöteni elinden alıp hiçbir şey söylemeden aynanın karşısına oturdum ve boynumdaki izlerin üzerini yoğun kapatıcılığa sahip fondötenle ağır ağır kapatmaya başladım. Ben bunu yaparken Yağış da ne giyeceğinin derdine düşmüş, odada dört dönüyordu. Yağışların evinden ayrıldığımda üzerimde Yağış'a ait kıyafetler vardı, boynumdaki izleri de ustaca kapattım. İçim için biraz olsun rahatlamıştı, yol üzerindeki bir eczaneden ertesi gün hapı almış, haptı bir şişe suyla tek seferde içmiştim. O sırada tamamen rahatlamıştım ama kendi evime adım atıp anneannemle burun buruna geldiğim anda tedirginlik saklandığı ağacın arkasından kafasını çıkarıp beni izlemeye başladı.

İst kata uzanan merdivenlere yöneldiğimde, anneannem, "Eğlendiniz mi bakalım akşam?" diye sordu sıcak bir sesle.

Bileğimde atan nabzın sesi zihnimin tüm odalarını hızla doldurdu, bir kılışın tavanında birbirine çarpmaya başlayan çanlardan dökülen seslere benziyordu nabzımın ürkek çırpınışları. "İyiymi," diye mırıldandım merdivenin korkuluğunu başlatan yuvarlak sapı tutup avucumun içinde âdeta un ufak edeceğimşesine sıkarken. "Eğlendik"

"Yengen de az önce marinaya dayının yanına gitti. İstersen sen de git, hem bir deniz havası almış olursun?"

Başımı iki yana salladım, saçlarımı boynumun etrafına bir perde gibi çektim; boynumu saran fondöten tabakasına rağmen anneannemin izlerden herhangi birini görmesi düşüncesi beni aşırı endişelendiriyordu. Korkuyordum, sadece onun gözündeki yerimin farklı bir noktaya taşınmasından çekiniyordum sanırım.

"Tüm gece Yağış ile uğraştım, biraz yorgunum," dedim hafif bir tebessümle anneanneme bakarken. "Belki yarın uğrarım, him?"

Elini üzerindeki mutfak önlüğüne silip, "Tamam o zaman," dedi. "Akşam evdesin, değil mi?"

Dilimi dışlerimin etrafında gezdirdim. "Şey, hayır."

Durdu. "Neden?"

"Yağış ile birlikte yemek yiyeceğiz," diye mırıldandım.

"O ipsiz sapsız Çağla da olacak mı?" diye sordu anneannem kaplanı tutarak. Çağlar'a her zaman Çağla derdi, nadiren Çağlar dediğini duyuyordum. Bu anneannemin ismi telaffuzu konusunda pek de iyi olmamasından kaynaklıydı. Aslında Çağlar'ı seviyor, Çağlar'ın annesinin ölümünü bildiği için içten içe ona şefkat besliyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Anneannem soğuk görünen sıcaklardandı.

"Çağlar," diye düzelttim gülerken. "Hayır anneanne, sadece Yağış ile yemek yiyeceğiz."

"Onda mı kalacaksın gece?"

"Bilmiyorum. Duruma göre değişebilir." Sırttım. "Kız mıyorsun bana değil mi?"

"Beni her gece yalnız bıraktığın için mi?" diye homurdandı ama bunu aslında bana kızdığı için değil, öylesine takılmak amaçlı söylediğini biliyordum. Yine de bazen onu ciddiye alıp üzülüyordum oluyordu, ona kendini yalnız hissettirmek benim isteyeceğim en son şey bile değildi çünkü.

"Hadi oradan, Nuriş Hanım," dedim dalga geçercesine, "Kocan ne güne duruyor? Ben yokken romantizm yaparsınız işte..."

"Edepsiz ne olacak," diye söylendi Nuriş Sultan. Bir şey söylemedim, sadece gülüp sırtımı döndüm ve hızlı adımlarla odama tırmandım.

Telefonumu çantanın içinden çıkarırken Korhan'a nasıl bir mesaj atmam gerektiğini düşünüyordum. Yatağımın üzerine oturup bir süre telefon ekranıyla öylece baktım. Ekranın kilidini kaldırıp WhatsApp uygulamasına girdim, Korhan telefonumda kayıtlı olduğundan onun da profilini görebiliyordum. Profil fotoğrafına yüzünün yalnızca yarısının kadrāja sığdığı, siyah tişörtlü bir fotoğrafını koymuştu. Son çevrimiçi olduğu saat yazmıyordu, birkaç dakika sessizce profil fotoğrafını izledikten sonra mesaj yazmaya başladım.

Is : Akşam geliyoruz. (14.00)

Çift tik olan mesajı birkaç saniye izledim, aniden çevrimiçi olduğunu görünce bir an telefon elimden kayıp düşecek sandım. Mavi tik oluştu, ardından Korhan'ın isminin hemen yanında yazıyor, yazısı çıktı.

Arjen : Kusmuklu geliyor yanı (14.01)

Arjen : Tamam (14.01)

Arjen : Modifiyeniz kaçta biter? (14.02)

Is : Anlamadım? (14.03)

Arjen : Süs püs (14.03)

Is : Hazırlanmanız yazman çok mu zor? (14.04)

Arjen : Bidi bidi (14.05)

Is : Akşam 20.00 uygun mu? (14.06)

Arjen : Oldu, yemeği de 23.00'ye yeriz istersen (14.07)

Arjen : O ne öyle kızım (14.07)

Arjen : Sindiremezsin (14.08)

Arjen : Sen hep böyle geç saatte mi yiyorsun yemeğini? (14.08)

Arjen : Ondan götün gülle gibi bence (14.09)

Arjen : Akşam 7'den sonra yemek yeme (14.09)

Arjen : Gülle (14.10)

Ağzım açık adamın bana saydıklarını izlerken bir an ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Bir süre ekrana alık alık baktım, gördüğümü görüyordum ama cevap yazmadığım için yazmaya devam ediyor, her mesajı sanki özellikle yapar gibi tek tek atarak sinirlerimi tepeme toplamama neden oluyordu.

Arjen : Cevap yazmayacak mısın? (14.14)

Arjen : Yemek yemeye mi gittin? (14.14)

Is : Gülle nedir ya? (14.15)

Arjen : Götün (14.15)

Is : Gelmiyorum ben ya. (14.16)

Arjen : Keyfin bilir (14.16)

Ağzım kocaman açıldı, tam sinirle bir şeyler saydırmak üzereyken kendimi zorla durdurdum, gözlerimi yumup birkaç saniye bekledim.

Is : Tamam. (14.17)

Arjen : Geleceğini ikimiz de biliyoruz (14.18)

Is : Hayvan. (14.18)

Arjen : Dedi kedi (14.19)

Arjen : Akşam 18.00 gibi alırım seni (14.20)

Arjen : Arkadaşının ayakları var (14.21)

Arjen : Binsin belediye otobüsüne gelsin (14.21)

Arjen : Motosikletim üç kişilik (14.22)

Arjen : Sen, ben, güllen (14.22)

Is : Kızı öylece bırakamam. Sen adresi ver biz ikimiz oraya geliriz. (14.23)

Arjen : Niye (14.23)

Arjen : Çocuk mu bu kız (14.24)

Arjen : Elini tutup okula da sen mi götürüyorsun (14.24)

İs : Arkadaşım o benim. (14.25)

Arjen : Kayınbiraderin demedim (14.26)

Arjen : Tuvalette de beraber mi gidiyorsunuz (14.26)

İs : Biz birlikte geliriz. Adres? (14.27)

Arjen : Sikeceğim şimdi adresini ya (14.28)

Arjen : Tamam ben gelir alırım sizi (14.28)

Arjen : Çocuk parkının olduğu sokaktan (14.29)

İs : Motosikletin üç kişilik değil miydi? :) (14.30)

Arjen : Arabamla geliyorum :) (14.31)

İs : Hayvan (14.32)

Arjen : Nokta koymamayı öğreniyorsun kedi (14.33)

Homurdanarak telefonu yatağın diğer ucuna fırlattım. Gece birlikte olduğum adamın bu kadar odun olmasını beklediğim söylenemezdi, evet ama o Korhan'dı, ben onun kim olduğunu az çok da olsa bilerek onunla yatmıştım. Şimdi ondan güzel sözler, farklı bir tutum, ona uymayan şeyler bekleyemezdim. O kendisi gibiydi.

Dikkatimi çeken Çağlar'ın cevapsız aramaları olmuştu, hiç mesaj atmamıştı ama telefonda en az elli tane cevapsız araması olduğuna yemin edebilirdim. Onu arayıp telefonu kulağıma sabitledim, beklemeye başladım.

"Sen neredesin, kızım?" diye bağırarak açtı telefonu.

"Evdeyim," dedim dudağımı dişleyerek.

"Mekâna uğradım az önce, gece o herifle çıkmışsınız. Yağış iyi mi?" diye sordu, resmen kükrüyordu. "Şu telefona bakmak şimdi mi geliyor aklına senin ya?"

"Telefonumu sabah aldım, mekânda kalmıştı," dedim sakince. "Uyuduğunu düşünüp aramadım."

"Oğlum kafayı yedim lan!" diye bağırdı tekrar. "Az daha evi basacaktım. Nur Teyze telaşlanır diye yapamadım. O salak niye açmıyor telefonu?"

"Gece pek iyi değildi. Sanırım vişne suyu dokundu."

Çağlar'ın burnundan sert bir nefes verdiğini duydum. "İyi mi şu an?"

"İyi," diyebilirdim. "Seni aramıştı diye düşünmüştüm."

"Aramadı," diye hırladı. "Siz neden en son beni arıyorsunuz, kızım? Peki miyim lan ben?"

"Sakin olsana." Gözlerimi devirip pencereye doğru ilerledim. "Akşam her şey yolundaydı. Yüz yüze ayrıntısıyla konuşuruz zaten. Senin gecen nasıldı?"

"Benim gecemi siktir et. Aklımı başımdan aldınız yemin ediyorum ya." Telefonun diğer ucunda homurdanmayı sürdürüyordu. "Var ya, size diyecek hiçbir şey bulamıyorum ben. Kafalarınızı kesip, arabanın önüne o sallanan süslerden yapmak istiyorum yemin ederim."

"Bak şimdi kapatıyorum, bu konuyu ayrıntılı şekilde konuşacağız, tamam mı?"

"Kapat zaten, ben kimim ki?" diye homurdandı. Gülümsedim.

"Çocuk gibisin ya."

"He çocuk gibiyim, aynen he," dedi bu kez tavırlı bir sesle.

"Seviyorum seni, Bursa Çingenesi," diye fısıldadım şefkatli bir sesle.

Birkaç saniye sessiz kaldı, hattın diğer ucunda olduğunu biliyordum ama sessizce beni dinliyordu. Ne zaman onu sevdiğimizi hissetse böyle sessizleşiyor, tüm siniri tıpkı şehre hızla çarpıp, yine aynı hızla o şehri terk eden fırtına gibi aniden kabarıp yok oluyordu.

Çağlar, "Arayacağım sonra yine," dedi sakın bir sesle.

"İstedğin zaman," diye yağ yapsam da bu onu güldürmedi. Telefonu kaparken dudaklarının duvarında hâlâ o tebessümün çerçevesi asılı duruyordu.

Yağış ile haberleştikten sonra hazırlanmaya başlamıştım. Yağış'ın söylediği kadarıyla, ben telefonu kapattığım anda Çağlar onu aramış, âdeta telefonun diğer ucundan onun ağzına sıçmıştı. Çağlar bize karşı biraz fazla korumacıydı.

Korhan genelde hep spor giyindiğinden bu gece nasıl giyineceğini tam olarak kestiremiyordum. O yüzden abartmamam gerektiğini aklımın ucuna not etmişim. Siyah İspanyol paça, yüksek bel bir pantolon giydim, üzerine beyaz omuzları açık uzun kollu ama ince bir bluz giyip, bluzun eteklerini pantolonun içine soktum. Boynumdaki izleri tekrar fondöten yardımıyla güzelce kapatmış, saçlarımı sıkı bir şekilde atkuyruğu yaparak kâküllerimi tarayıp düzeltmişim. Boynumda ucunda gümüş rengi çoban yıldızı olan siyah bir tasma vardı, gümüş rengi halka küpelerim oldukça büyük görünüyordu. Her ne kadar kıyafetim topuklu ayakkabı kaldırabilecek kadar şık olsa da aslında spor bir havası da vardı, bu yüzden yüksek taban beyaz spor ayakkabılarını giydim; pantolonumun paçaları oldukça uzundu, ayakkabıların neredeyse hiç görünmüyordu. Yüzümde çok ağır bir makyaj yoktu, hatta neredeyse hiç fondöten sürmeden koyu renk, mürdüm tonlarında bir ruj sürmekle yetinmişim.

Alt kata indiğim sırada kapının çaldığını duydum. Dedemin evde olduğunu, dedem ve Yağış'ın kapıda birbirlerini abartılı bir şekilde bağırarak çağırarak sevgi sözcükleriyle kucakladıklarını duyduğumda anlamıştım. Omzumdaki

siyah çantanın kulpunu sıkıca kavrayarak adımlarımı hızlandırdım. Yağış gri saçlarıyla görüş alanıma girdi, salonun ortasında dikilmeye başlamıştı. Üzerinde askılı soluk pembe büstiyer tarzında bir bluz vardı ama büstiyerlerin yanında da spor ayakkabıları vardı.

Dedem Yağış'a doğru ilerlerken, "Saçların ne güzel olmuş," dedi samimi bir şekilde.

Yağış kollarını dedemin boynuna sarıp ona küçük bir kız çocuğu gibi dedeme sıkıca sarılarak, "İs ve ben tarz değişikliği yapma kararı verdik de biraz," dedi.

"Siz benim çilek ve vişne kızlarımdınız ama... Hem Yağış'a kızıl renk çok yakışmaz mıydı sence de, İs? Bence bir ara kızılı da denemelisin."

Yağış aniden kollarını dedemin boynundan hızla geri çekerek, "Aliş dede, hiç oluyor mu böyle hoşnutsuz şakalar ama ya? Ne vişnesi ne kızıl, ne salonun ortasına, görürsün vişneyi."

"Ne dedim ki şimdi ben?"

"Bakma sen ona, dede," diyerek aralarına girdim. Dedemin beline sarılıp çenemi sırtına basturdum. "Çıkardığı vişneler bir yerlerini tırmılıyor şu an onun."

Yağış dilini çıkardı.

Dedem kolunu arkaya attı, beni kolumdan tutarak önüne çekti. Dudaklarını yanağıma sürtünce gözlerimin etrafını karıştırarak cinsten içten bir tebessüm gerdi dudaklarını. "Nereye gidiyorsunuz bakayım? Çok güzel olmuşsunuz, kaçınırlar sonra..."

Dedeme alttan alttan bakarak, "Ben daha güzel oldum, değil mi?" diye sordum.

Yağış, "Hadi be oradan, ben daha güzel oldum, değil mi Aliş dede?" diye çıkıştı.

"Ben ne zaman ikinizi birbirinizden ayırdım?" Dedem bir kolunun altına beni, diğerine de Yağış'ı çekti. "Ayıramam."

Yağış her zaman ailemizin bir ferdi gibiydi, bizdendi. Ne dedem ne de anneannem onu bir yabancı olarak görmemişti hiçbir zaman. Onlara göre bizim evin iki kızı vardı, biri bensem diğeri de Yağış'tı. Bir süre orada dedemin sevgisine maruz kaldık, evden çıkarken dedemin kırk bin tembini de omzumuzu palto gibi giymiştik.

Güneş gökyüzünün bağrında ağır ağır dibe yaklaşan izmaritin ucunda yanan güçsüz ateş gibi parlıyordu. Yokuşu inerken ikimiz de hiç konuşmadık. Bedenimdeki ağır hâlâ oradaydı ama gece olduğu kadar kuvvetli olmadığından daha rahat hareket edebiliyordum. Yine de ne zaman bir adım

atsam tam kasiğıma ateşten bir ok saplanıyormuş gibi hissediyordum. Yağış bunu fark etmiş gibi sık sık yüzüme bakıyor, ifademli ölçüp tartmaya çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesindeki ilgiyi hissedince ona bakma ihtiyacının önüne geçemedim.

"Evet, neden?"

"Sonuçta ilkti," derken yanağının içini ısırdığını fark ettim. Aramızda bazı şeylerin perde arkası olmadığını biliyordum, bizim hiçbir konuda hiçbir zaman sınırlımız olmamıştı sanırım Yağış'la. O yüzden ondan utanmadığım fark ettim.

"Canım acımıyor," dedim sadece.

Başını salladı. "Bizi o mu alacak?"

"Evet."

Yağış'ın gözleri yüzümden ayrıldı, bir an duraksadığını hissedince ben de duraksadım. "Gelmiş," dedi ileride bir noktaya bakmaya başladığı sırada.

Kalbimde ağır ağır ilerlemeye başlayan o savaşı kafasını kaldırdı, elindeki kalıcı kalbimin tam ortasına saplarken gözleri kalbimi saran damarlardaydı. Kendimi onun orada olduğu düşüncesine hazırlayarak gözlerimi yavaşça o yöne çevirdim. Parkın önündeydi, kalçasını aracının kapısına yaslamıştı, gözleri bizdeydi. Gözlerim uzaktan bile seçebildiğim yeşil gözlerinden kopup bedenine indi, altında lacivert bir kot pantolon, üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin ilk iki düğmesi açık olduğunu fark ettim.

"Neden dövecekmiş gibi bakıyor?" diye fısıldadı Yağış bana doğru eğilerek.

Dirseğimle boşluğuna vurup onu uzaklaştırdım. "Başlama yine."

Onun yanına vardığımızda Korhan birkaç saniyesini sessizliğe yatırıp yüzümü izledi. Yağış'ın gözleri ikimizin üzerindeydi, bunu hissedebiliyordum. Esen duru rüzgâr tenimli okşarken onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Yavaşça aracın kapısını açtı, gözleri gözlerimden usulca ayrıldı, araca bindi. Yağış'ın kaşlarını çatıldığını fark ettim.

Korhan aracın kapısını kapatmadan kafasını dışarı uzatarak, "Binmiyorsunuz musunuz?" diye sordu.

"Ayı mı bu ya?" diye huysuzlandığını duydum Yağış'ın. Muhtemelen bunu Korhan da duymuştu ama umurunda olduğu söylenemezdi. Yağış homurdanarak arka kapıyı açıp araca bindi, aracın kapısını öyle sert kapattı ki Korhan'ın yan gözle ona öldürecek gibi baktığını gördüm. "Ay pardon ya," diye fısıldadı Yağış. "Elim şey oldu."

Korhan dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini yumunca uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurların üzerine yerleşip oraya serildiler. "Sen yanıma," dedi Korhan düz bir sesle, gözlerini açmadan konuşmuştu.

Başta sadece onu izledim, sonra yere düşen sarsak adımlarımla ar-
cın önünden dolaşıp sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna as-
kapiyı açtım. Korhan kendi tarafındaki kapıyı yavaşça kapatırken ben de
koltuktaki yerimi almış, emniyet kemerimi bağlıyordum. Yağış'ın dikiz ay-
nasına diktığı kahverengi gözleri Korhan'daydı, her nedense Korhan'dan ya
gerçekten hoşlanmıyordu ya da gerçekten ondan korkuyordu.

Korhan aracı çalıştırdığında motorun güçlü sesi aracın içini dudaktan
dökülen feryat dolu bir çığlık gibi doldurdu. İçerisi erkek parfümü koku-
yordu, koku ağırdı ama rahatsız edici değildi, aksine güzeldi. Korhan'ın koku-
tuğu sigaranın ağır kokusu da aracın içine sis gibi çökmüştü ama parfümün
ağır kokusu, sigaranın kokusunu bastırmayı başarıyordu. Korhan aracı kal-
lanmaya başladığı sırada aracın içine çöken sessizliğin temelinde içi dolmuş
rılmış kelimeler uyuyordu.

"Saçların daha iyi olmuş," dedi Korhan beklenmedik bir atak yaparak.
Yan gözle ona baktım, dikiz aynasından Yağış'a bakıyordum. Arkamda
bakma ihtiyacıyla gözlerimi arkadaşşıma çevirdim, o da şaşırmış gibiydi.

"Teşekkürler," dedi sade bir sesle, gözleri gözlerimi bulunca aramda
yalnızca ikimizin çözebileceği türden bir bakışma geçti. Gerçekten şaşırmıştı.

"En azından saçlarına baktığımda artık uçlarına bulaşmış kusmuğun
gelmeyecek aklıma," dedi Korhan bir anda. Donup kaldım, Yağış da donup
kalmıştı. Gözlerim Yağış'ın kocaman açılan ağzına kaydı, ardından bakış-
rımı Korhan'a çevirip kaşlarımı çattım. Sakince yolu izliyor, arabayı sürme-
ye devam ediyordu.

"Çok sağ ol ya," diye söylendi Yağış. "İnanılmaz kibarsın."

"Eyvallah," dedi Korhan sadece.

Lara plajına yakın bir yerlerde olduğumuzu fark ettiğimde dakikaba-
dır konuşmadığımızı yeni fark ediyordum. Yağış arka koltukta Korhan'da
kötü bakışlar atmaya devam ediyordu, bense koltukta huzursuz otuyor-
dum çünkü kasıklarımdaya yine o çirkin ağır dolaşmaya başlamıştı. Araçta
indik, hemen ileride iki büyük ağacın ortasında duran meyhaneyi gördüm.
Dalgaların sesi, yelkovanın saatın üzerinde attığı adımlar gibi kırılda buz
illeriyordu.

Meyhaneye yaklaştıkça, meyhanenin etrafında duran ağaçların dala-
rına sarmaşıklar gibi dolanmış ışıkların gecenin çarşafını yakan yıldızlar
gibi ışıldadığını gördüm. Ne zaman ışıkları görsem tıpkı bir çocuğun kalbi
gibi çarpmaya başlıyordu kalbim. Korhan'ın eli elime kayınca adımlarımı
bir bıçak gibi kesileceğini sandım ama öyle olmadı. Uçurumdan düşerken
çürük bir dalı kavrayıp kendimi yukarı çekmişim gibi hissetmeme neden
olan bu ellerin bana hissettirdiği bir diğer şey de şuydu: Çürük dal, kendimi

Yukarı çekmeyi başardığımı sandığım anda düşürecekti beni uçurumdan
atacağı. Bilmek, görmekten acıydı.

Yağış'ın bakışları birleşen ellerimize kısaca dokundu, orada çok oya-
lanmadı. Meyhanenin dışına serpiştirilmiş masalardan birinde Akşın'ın
oturduğunu fark ettim. Bizi gördüğünde elini yavaşça kaldırdı, sonra yanın-
da dikilen garsona döndü bakişlarını ve garsonla konuşmaya başladı.

Korhan sahiplenir gibi kavradığı elimi daha da sıkı tutunca kafamı çe-
virip ona baktım. Bana değil, masada oturan arkadaşına bakıyordu. Yağış,
Akşın'ın karşısındaki sandalyeyi sertçe çekerek Akşın'ın karşısına oturun-
ca Akşın gözlerini Yağış'a çevirdi. Anlık bir irkilme yaşadığına şahit oldum.
Korhan ile ellerimiz ayrıldı, Korhan hemen karşıma oturdu, ben de Yağış'ın
yanına oturdum.

"Abe sen n'aptın saçına?" dedi Akşın abartılı bir sesle. Gözleri Yağış'tay-
dı. "Bana derdin papağan, sen sokmuşsun kendini renkten renge."

Yağış ağzı kapalı duran servis tabağının üzerinde gezdirdiği uzun bı-
raklarını sertçe tabağın üzerine vurdu. Akşın kafasını Korhan'a çevirdi,
gerildiğini görebiliyordum. Gün yerini geceye devretmek üzereydi, gökyü-
zünden silinen güneş arkasında lacivert bir gölge bırakmıştı; bu gölge git-
tükten koyulaşacak, karanlık dört bir yanı sarmaya başlayacaktı. Gökyüzüne
bakım, ağaçların dallarının arasından görünen gökyüzündeki yıldızların
bağım, ağaçların dallarından bir tanesi tekrar masanın ba-
çığı yanmaya başlamışlardı. Garsonlardan bir tanesi tekrar masanın ba-
şında bellirdi, ters duran kadehi çevirdi, elinde tuttuğu su şişesinin içindeki
buz gibi suyu kadehe doldurmaya başladı.

"Balıkları atayım mı ateşe, abi?" diye sordu garson kafasını kaldırıp,
kahverengi gözlerini Korhan'a çevirerek.

"Sen önce mezeleri getir," dedi Korhan gözlerini kısaca garsona dokun-
durup tekrar servis tabağına indirerek. "Balıkları en son atarsın."

"Rakıyı büyük mü getireyim yoksa küçük mü?" diye sordu bu kez garson.
"Sen önce bir otuz beşlik getir, balıkları attıktan sonra da yüzlük geti-
rirsın."

Garson masadan ayrıldığında hâlâ sessizdik. Akşın telefonuyla ilgileni-
yor, Korhan da servis tabağına düşen yansımasını izliyordu. Yağış koluma
dokununca yan gözle ona baktım, gergin görünüyordu. Gözleri gözlerimde
uzun uzun asılı kaldı, rahat edemediğini anladığım için ben de gerilmeye
başlamıştım. Garson elinde büyük bir tepsıyla geldi, tepsinin içi mezelerle
doluydu. Adını bildiğim, adını bilmediğim ama tadını çok sevdiğim ve bayı-
la bayıla yediğim bir sürü meze vardı aralarında. Hepsini tek tek masanın
üzerine koymaya başladı, en son otuz beşlik küçük rakıyı da masaya bıraktı.

Korhan önünde duran rakı kadehinin içine nefesini üfledi, ardından
rakıya uzandı. Rakının kapağını ustaca açıp küçük delikten akınaya baş-

layan rakıyı kadehe belli bir miktar doldurdu. Masanın ucunda duran ben gibi su şişesini aldı, suyu rakı kadehinin içinde şeffaf bir şekilde böylece de rakının içine dökmeye başladığı anda rakının rengi bulandı, bir süre sonra kadehin içi artık kefen beyazı içkiyle doluydu.

Önümdeki rakı kadehini parmaklarının arasına alıp ona doğru attı. Kadehi kadehimin altına baktı. İçimde can havliyle çırpınan hisler kadehinin göğsümün barajını taşıırken, onun lezâ yeşilli gözleri artık gözlerime mayınlarına basıyordu. Gözleri gözlerimden yanağın üzerinde kayan yağ gibi kayarak ayrıldı, ona uzattığım kadehe kaydı. Dudakları titrer gibi oldu ama gülmedi. Rakı şişesini yavaşça eğdi, şişenin ucundan hafifçe akmaya başlayan rakı kadehimin doldururken ben onun yüzünü izliyordum. Korhan şişeyi geri çekti, bu kez su şişesini uzatıp durgun bir su gibi uyuyan rakının içine ona asıl rengini veren duru suyu dökmeye başladı. İki farklı sıvı birbirine karışıp farklılıklarını ortaya koyarcasına yeni bir renk oluyordu. Gözleri gözleri tekrar gözlerimdeydi.

Kadehim tamamen dolunca yavaşça geri çektim elimi. Kadehimde duran rakının yüzeyine baktığımda onun gözleri benim yüzümü saran mayınların üzerinde pervasız adımlar atmaya sürdürüyordu. Şişe masada dolandı, Akşın ve Yağış da rakılarını kadehlerine doldurmuydular. Ortamdaki sessizliği kıran, Korhan'ın bana uzattığı kadehin ona uzattığım kadehe tokuzurken çıkardıkları o kadeh sesi olmuştu. Bir an tüm gözler sanki kimeze döndü, sessizce birbirimizin gözlerinin içine bakarken ellerimizdeki kadehleri tıpkı denizin dalgasını kıyının kumlarını aşındırarak geri çekilişi gibi geri çektik. İkimiz de aynı anda yudumladık rakımızı.

Bu onunla ikinci rakı içişimdi, şu an yalnız değildim ama ilk yudumun aynı anda aldığımız için sanki baş başaymışız gibi hissediyordum. Mezelenen yerken artık Yağış ve Akşın birbirleriyle düşman gibi bakmıyor, aksine konuşmuş bir sohbetin içine çekilmiş gibi görünüyorlardı. Korhan ve ben hâlâ sessizdik, Korhan bazen onların sarmaya başlayan muhabbetine birkaç kelimelik cevaplarla katılıyor, ardından rakısını yudumlarken gözlerini yüzüme bir zafer bayrağı gibi saplıyordu.

"Balıklar ne zaman piyecek be?" diye sordu Akşın aniden, bu sorunun okları Korhan'ı işaret ediyordu.

"Ne oldu aç köpek, acıktın mı?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Korhan, Akşın'ın. "Bütün mezeleri sen alırdın süpürdün, görüyorum sanma."

"Lokmalarımı mı sayarsın sen oturduğün yerde be?"

"Onun öyle huyları var, Akşın," dedim anıkince. "İnsanların yediğini içtiğini karıştırmayı pek sever."

Korhan'ın alaycı bakışlarının rotası bana dönmüştü, biliyordum ama henüz ona bakmıyordum. Rakımdan bir yudum daha aldığım sırada Akşın başını

salıyarak "Hep böyle bu, yenge," dedi, yine aynı kelimeyi kullandığı için dönüp kalsam da çaktırmadım. Yağış bir an ağzındaki rakıyı püskürtecek sandım ama sadece öksürmekle yetinmişti.

Korhan'ın ayağı ayağıma dokundu, irkilerek gözlerimi ona çevirdim. Ayağıyla ayağıma baskı uygulamaya devam ederken gözlerini çevreleyen yeşil bulutların içinde şimşeklerin damar gibi sardığı koyu renk lekeler vardı. Alt dudağını yavaşça yaladı, gözlerim dilinin ıslatıp parlı parlı parlatmış gibi dolgun dudaklarına kaydı; istemsizce yutkundum.

Balıklar geldiğinde ben balıktan çok, tavada yapılmış mıs gibi kokan karideslerle ilgilenmişim. Hatta o kadar çok ilgilenmişim ki getirdikleri yüzölçü rakının yarısını neredeyse ben içmişim, içerken kartdesin bana eşlik etmesini istemişim ve o da beni kırmamış, bana eşlik etmişti...

Arkada çalan utun tıngırtısı sohbetin etrafına çit gibi örülmüştü, sanki içinde bulunduğumuz ana alt bir melodiydi bu, yalnızca bizim için beste- lenmişti. Dalgaların sesi artık daha haşındı, gökyüzü sıyahı giyindiği için her yer daha ıssızdı ve belki de bu yüzden kıyıya vuran dalgaların çığlıkları daha net duyabiliyordum. Akşın askerlik anılarını anlatıyordu, bu bana tuhaf bir biçimde dayımı hatırlatmış olsa da Akşın'ın anlattığı anılar daha komik bile diyebilirdim.

Roman olduğunu saklama gereği duymayan, Romanlığıyla övünen bir adamdı Akşın. Haklıydı, Romanların gerçekten ne kadar içten, ne kadar temiz kalpli olduklarını az çok biliyordum; Akşın da tanıdığım diğer Romanlar gibiydi. Kafamın içinden iyile iyile güzel olduğunu hissedebiliyordum. Gerçekten çok fazla içtiğimi anladığımda artık yemeğe devam edemeyecek kadar tıka basa dolmuş hissediyordum kendimi. Bir sigara yakıp Akşın'ın anlattıklarını ilgilile dinlemeye başladım. Yağış arada kahkaha atıyor, gözleri kısaca bana dokunup yüzünü buruşturarak, "Bu herif deli mi ya?" diyerek gülmeye kaldığı yerden devam ediyordu.

Sigaranın dumanı ciğerlerimdeki yerine, bittiş çizgisini görmüş koşucu gibi hızla koşarak yerleşiyor, çizgiye adımını atmış ve yere kapaklanmış o koşucu gibi tekrar hızla yukarı tırmanarak ağzımdan dışarı dağınık bir şekilde yayılmaya başlıyordu. Gözlerimin etrafının kanlandığını hissedebiliyordum, o kadar hafiflemiştim ki sanki bedenimin bu dünyadaki çapı bir kuş tüyünden ibaretti. İzlenildiğim farkındaydım, bu beni keyiflendiriyordu. Onun gözlerinin yüzümde, dudaklarımda, kan çanağı olmuş gözlerimde, dudaklarımdan arasına aldığım sigaranın ucunda yanan ateşte dolaştığını bilmek bana kendimi olduğumdan çok daha iyi hissettiriyordu.

"Bir gün yine nöbetteyim," dedi Akşın sigarasını dudaklarından uzaklaştırdığı sırada. Duman dudaklarının arasından usulca yukarı tırmandı,

dağılmış saçlar gibi tel tel ayrılarak yok olmaya başladı. "Telefonum rak gizli işler peşindeyim. Uygulamalardan karılara sesli mesajlar atıyorum. Asker olduğumu söylediğim anda böyle bir yumuşak davranmalar. Ay seni yerimler, Allah seni korusunlar..." Akşın güldü, o her güldüğünde bile de gülüyorduk. "Beni orayı koymuşlar vatanımı koruyayım diye, ben karyaya mesajda diyorum ki: Allah rızası için bir çift meme."

Yağış yüzünü buruşturup, "Sen Çağlar'ın yan sanayisi misin ya?" diye rek bir kakhaha patlattı. "Ya komutanın yakalasa seni öyle sesli mesajlar atarken?"

"Yakaladı zaten," dedi Akşın omuz silerek. "Sesli bir şekilde mesajlar tığm gacıya, yeyim senin tanga donunu, diyordum tam o sırada enseme İsraili sursu üflüyordu o esnada..."

"Yok artık!" dedim elimde olmadan yüksek sesle gülerken.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Yağış kakhahalarının arasından.

"Abe n'olacak sonrası, o nefesi hissettim, gözümü bir açtım alçıkya al. muşlar beni mumya gibi yatıyom revirin testosteron kokan yatağında..."

"Rezil herif," dedi Korhan, gözlerim onu merceği altına aldı; başını iki yana sallıyordu. Rakısından bir yudum aldı, o an tekrar göz göze geldik. Farkında olmadan dişlerimi göstererek gülümsediğimde yüzündeki ifadenin donup kaldığına şahit oldum.

"MSN'de "Ne dinlediğimi göster" özelliğini açık unutup izlediğim porno filminin isminin MSN durumunda görüldüğü günü ne çabuk unuttun acaba sen?" diye sordu Akşın, Korhan'a doğru dönüp dirseğini masaya yaslayarak. "Asker hemşireyi revirde paravanın arkasında anal HD indir, full tek parça izle, Korhan."

Ağzım kocaman açıldı. Korhan'ın yüzündeki kan büyük bir hızla çekilirken teni resmen bembeyaz olmuştu. Aniden Akşın'a doğru döndü, Akşın sırtarak ona bakıyordu. Yağış artık önü alınamaz kakhahalarıyla masayı inletmeye başlamıştı.

"Lan!" dedi Korhan şok olmuş şekilde. "Lan o ve bu bir mi? Ne diyorsan sen?"

"Bir de pezevenk filmi beğenmemiş olacak ki bir süre sonra filmin adı değişti, bu seferde koca memeli öğretmenini yazı tahtasına yazmış, anal çakış full HD, tek parça, indir izle yazmaya başladı orada..."

"Lan ben çocuktum!" diye bağırdı Korhan çatık kaşlarla. "Ne açıyorsun lan sen eski defterleri burada şu an? Kız var lan masada!"

Elimi ağzıma örttüm, attığım kakhahaları durdurmaya çalışıyordum ama gözlerimden yaşlar akıyordu artık. Karşımda kısa süre önce tandı-

ğın adamın aksine bambaşka bir adam oturuyordu şu anda. Arkadaşıyla kafes dalaşına giriyordu, ona ait anılar önüne dökülüyordu ve o bu anılardan utanmış olacak ki arkadaşını susturmaya çalışıyordu. Boşta duran elimi havaya kaldırıp yavaşça sallarken diğer elimi ağzıma örtmeye devam ettim. Gözlerimden akan yaşları biri görse, gerçekten bir şeye üzülüp ağlamaya başladığımı düşünürdü ama ben o kadar çok gülmüştüm ki güldüğüm için dökülüyordum yaşlar.

"MSN'den titreşim yolluyorum, bu filme nasıl odaklanmışsa görmüyor, abi." Akşın da artık gülüyordu. Korhan birkaç kez boşalan rakı şişesini Akşın'ın kafasına vurmakla onu tehdit etmiş olsa da Akşın susmadı: "Ertesi gün okulda gören herkes Korhan'dan link istemeye başlamıştı... Ne dedikleri hatırlıyor musun lan?" Korhan'a baktı. "Birader o kadar sardıyla bize de link ver..."

"Sen de link istemedin mi sonra ulan benden?" diye sordu Korhan çatık kaşlarla. "Konumuz bu mu şimdi..."

"İstedin mi istemedin mi, yavşak?"

Yağış, "Allah belanızı vermesin, susun artık tamam... Bu rezil, diğeri ondan daha rezil..." dedi yüzünü buruşturarak. "Midemi kaldırdınız be."

Muhabbet koyuydu. Akşın'ın Korhan'la ilgili anlatacağı daha çok şey olmasına rağmen Korhan onu susturmanın bir yolunu bulmuştu. Masaya bir şişe daha gelmişti, o şişeyi de bitirmiştik. Artık kafamın gerçekten iyi olduğunu hissedebiliyordum. Kafam hem bulanıktı hem de hiç olmadığı kadar duruydu; tüm düşünceler oradaydı ama bir sis tabakasının içinde gizleniyordu.

Oradan ayrıldığımızda attığımız adımlar sahili oluşturan kumların içine saplanıyordu. Karanlık, tıpkı bir kanat gibi yeryüzünü içine almıştı. Yağış ve Akşın hemen önümde ilerliyorlardı, Yağış zikzak çizerek Akşın'a bir şeyler anlatıyor, Akşın da başını sallıyor, abartılı sesler çıkararak gülüyordu. Korhan yanımdaydı, parmaklarının arasında tuttuğu sarma sigaranın aslında ne olduğunu biliyordum, o şeyi kokusundan tanımıştım. İçki onu etkilemiyordu, sanırım gerçekten kafa yaşaması için içtiği o şeye ihtiyaç duyuyordu.

"Koko'ya gidelim mi?" diye bağırdı Akşın bize doğru dönerek.

Yağış, "Ne bok yemeye gideceğiz oraya ya?" diye sordu, sonra durdu. "Cidden bok yemeye gideceğiz yani?"

"Yok be," dedi Akşın. "Koko temizliyor onun boklarını."

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım, Korhan ifadesizce onları izliyor ve sarılmış zehri dudaklarının arasına alarak ciğerlerine buyur ediyordu. Yağış ve Akşın tamamen bizden uzaklaşmaya başladığında artık

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. "Doğru."
"Bu kız ne yapıyor, aptal mı, diye düşündüm," dedi bu kez.
"Neden?"

"Sonuçta ben gerçekten sapık olabiliyordum."

"Öylesin zaten," diye homurdandım.

"Evet, öyleyim," diyerek doğruladı beni.

"Gözünde aptal olmak kötü hissettirmedim."

"Onu o an düşündüm, şu an öyle düşünmüyorum."

Ona bakma ihtiyacımın önüne geçemedim bir an için. Gözlerimi bu-
nunun nedeni karanlıktı, yine de göz bebeklerimin içinde parlayan ılık le-
rintılarını görebiliyordum.

Sözlerine kaldığı yerden devam etti: "Ben zamanında gözden kayboldu-
m, her şeyi dibini görene kadar yaptım, biliyor musun?" Ciddi görünüyor-
du. "Çok kadın gördüm, çok kadın tanıdım. Bir kadının bir suyu değil-
yatmak isteyeceğini, hatta neden yatacağını o kadını sadece beş saniye
izleyerek bile anlayabiliyordum. Ama sana baktığımda bulanık bir suyu değil-
de yanan bir evi dışarıdan izliyordum gibi hissediyordum. Ateşlerini gö-
rüyordum, yanışına şahit oluyordum ama o evin içinde ne olduğunu, neyin
yandığını bilmiyordum." Elini kaldırdı, gözlerim gözlerinden ayrılmısa da
elinin hareketlerini çok net takip edebiliyordum. Elinin tersiyle yanağıma
dokundu, elini yanağımda ağır ağır kaydırdı. "O gece yaşamadan sadece
birkaç dakika öncesinde bile beni istediğini biliyordum ama nasıl istediğini
bilmiyordum. Her an geri çekilebilecek kadar fevri, benzini kendi etrafın-
da çember şeklinde dökerek o çemberi ateşe verebilecek kadar cesursun.
Cesaret ve aptallık arasında incecik bir çizgi vardı, o çizgi ateşlerin içinde
olduğu için seçemedim, ben o cesareti aptallık sandım." Tırnağı yanağıma
sürtünce gözlerim kısıldı. "Ama yine de sen çok aptalsın."

Yanaklarımın içini ısırdım, Korhan'ın parmakları yanağımda turladı ve
usul usul geri çekildi. "Muhtemelen sabah uyandıgımda çok net hatırlama-
yacağım ama bunları senden duymak iyi hissettirdi, Arjen," dedim gözleri-
nin içine bakarak.

"Daha iyi ve daha berbat hissettireceğim zamanlar da olacak," dedi
sarmaşık gibi boğazıma dolanan kalın sesiyle. Ona baktım, sadece baktım.
Sözlerine devam etti: "Ve her defasında sana yalnızca iki yol sunacağım.
Üçüncü bir yol asla olmayacak."

Bir an ağzımı açabildiğim kadar açmak, zihnimi dökebileceğim kadar
dökmek istedim ona. O fotoğrafların, çizilen resimlerin sebebini sormak
istedim ama bende olan, onun hoşuna giden bir şeyi öylece kaybetmek ist-
emiyordum. Sorgulamamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Yağış ve Akşın gözden kayboldu," dedim yavaşça yutkunurken.
Sanki zihninden geçenleri anlamış gibi alaycı bir şekilde gülümsedik-
ten sonra, "Arkadaşın Akşın'ın yanında güvende olacaktır," dedi. "Bence on-
lara katılmamıza gerek yok."

"Ama..."

"Bence sen de katılmak istemiyorsun."

"Evet," dedim dürüstçe. "Sadece böyle anlarda nasıl davranmam ge-
rektiğini bilmiyorum."

"Biraz yürüyelim istersen."

Başımı sallayarak, "Olur," diye onayladım onu. Tam ayağa kalkacaktım
ki büyük eli bileğime tıpkı yılanın bir bilezik gibi dolandı. Ona bakarken
kanımın damarlarımın içinde yanmaya başladığını hissettim. Soluğu solu-
guma karnacak kadar yakın duruyordu yüzü yüzüme.

"Ne oldu?" diye sordum, başımdaki müthiş dönmeye rağmen baktığım
yerde gördüklerim pürüzsüzdü.
"Susadım," dedi gözleri gözlerimin sınırında bir askermiş gibi yüzüm-
de nöbet tutarken. "Tekrar öyle gülümsesene."

İçinde olduğumuz lahza dondu. Kalbim tıpkı durmuş bir saat gibi asılı
duruyordu duvarı olan göğsümde.

"Nasil yani?" diye sordum, dudaklarımdan dökülen iki kelime kal-
bimdeki depremin dışı vurmasıyla âdeta tır tır titreyerek kendini dışarı
atmıştı. Bana bunu neden yapıyordu? Ben mi her şeyden anlam çıkarmaya
çalışıyordum yoksa bu adam anlamın ta kendisi miydi gerçekten?

"Az önce yaptığın gibi," dedi, parmakları hâlâ bileğime sarılıydı, bu
bana bir sargı bezini habırlıyordu. "Küçük dişlerini göstererek gülmeni
istiyordum."

Yavaş olabildiğince sakın ve telaşsız bir şekilde kırıştırdım gözlerimi.
Bir insan sana gül dediğinde nasıl gülebiliydin ki? Ortada hiçbir şey yokken
hem de? Ama kafam o kadar iyiydi ki sanki benden normal bir şey istiyor-
muş gibi önce dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı, ardından her ne kadar çe-
kinsem de küçük dişlerimi gösterdim ve tebessümüm yüzümü doldurarak
koca bir sırıbşa dönüştü.

Gözleri dişlerime kaydı, dudaklarımda dolaştı; sakın, telaşsız bir şekil-
de gözlerime kadar tırmandı. "Çirkin," dedi, sesi içinden kopmuş bir parça
gibiydi. "Su gibi gülüyorsun."

İçinde bulunduğumuz anın zamana yasladığı santyelerin kalp atışları
olan saat tik takları kalbimin atış sesine benliyordu; zamanı kalbim örü-
yormuş gibi hissediyordum. Yavaşça yaklaştı, diğer elinin parmakları ara-
sında tuttuğu zehirli sigara parmaklarının arasından bir yıldız gibi kayarak

düştü; dalgalar önce ateşi söndürdü, ardından içine çekti sardığı hipotenüs. Kirpiklerim gözlerimin üzerine dikilmiş yorgun anılar gibiydi, tırtıyordu ama ben hâlâ gülümsüyordum ve gülümsediğim farkında bile değildim. Gülümsediğim farkına vardığımda Korhan'ın dudakları dişlerine dokunmuş, yorgun anılar gözlerimin altındaki mezarların üzerine yıkılmıştı. Dişlerimi öptü, sonra dudakları dudaklarımı örttü ve beni ondan beklediğimin aksine oldukça ağır, hissetmek istiyormuş gibi kendine çekti. Büyük bir muhtaçlıkla öpmeye başladı.

Dalgalar ayaklarıma çarpıyor, ayakbaşılarını ve pantolonunun paçalarını ıslatıyordu ama umurumda değildi. Elim, suyun üzerinde dolaşmaya başladı. Sakallarının içine saklanmış yara izlerinin kabartısını parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Yanağına dokunmam onu tedirgin etmiş gibi ırkılse de geri çekilmedi ya da elimi yanağından uzaklaştırmam için herhangi bir girişimde bulunmadı. Dili iki dudağımın arasındaki dar kuyudan içeri girdi, dudaklarımın içine ulaşan dilini hissettiğimde farkında olmadan inledim. Korhan'ın burnu burnuma sürttü, burnunun küçük ucuyla burnumu hafifçe ezecek beni daha ihtarlı bir biçimde öpmeye başladı. Dalgalar sanki öpüşmemizi öğrenen derecenin ateşi en tepeye fırlanmış gibi bu ateşe ayak uydurarak daha sert dövmeye başlamıştı kıyılar.

Korhan aniden bana doğru döndü, kumların içinde hareket eden bacaklarının kumlara sürtünürken çıkardığı ses bile çok gürültülü bir şekilde dağılıyordu zihnimin içinde. Yüzümü iki avucunun içine alıp beni arsuzca öpmeye devam etti. Büyük ellerinin yüzümü örtmesi, avuçlarının mezarına gömülmemle nefesimin kesilmesi bir oldu. Dudaklarımı ısırıyor, dilini ısırdığı yerlerde dolaştırıyordu ve duygularımız, düşüncelerimize katılarak gökyüzüne yükseliyordu.

Başını sağa sola yatırıyor ve beni dinmeyen bir açlık yaşıyormuş gibi, yanyanmış gibi delice öpüyordu; burnu burnuma her defasında daha sert sürtünüyordu. Başparmağını yanağıma, şakaklarıma sürterek dudaklarımdaki istilasını ağır ağır sonlandırıp yenilmiş bir düşman gibi geri çekildi, oysa beni yenmesi işten bile değildi.

Ellerini yüzümden çekmeden terli alnını alnıma bastırdı. Nefesinden gelen esrar ve alkol kokusu sanki mümkünmüş gibi beni daha da sarhoş ediyordu. Belki de artan sarhoşluğumun nedeni beni uyuşturacak kadar sert öpmesinden kaynaklıydı. Bilmiyordum.

"Burada biraz daha kalırsak seni kumların üzerinde fena sl..." dedi dudaklarıma çarpmış gibi hissetmeme neden olacak şekilde ama sözün devamını getirmede, kalbimi hızlandırıp onu öylece orada yarım bırakmayı tercih

edti. Ona kocaman gözlerle baktım. Alnını alnıma daha sert bastırdı. "Dalgaların ayaklarını ıslatırken o dar deliğin de aletimin etrafını ıslattı hem." "Ne biçim konuşuyorsun?" diye sordum zorla yutkularak.

Alnını alnımdan çekmeden, burnundan sert bir nefes vererek ağzıma doğru gülünce afallayıp öylece kaldım. "Gülübümden hoşlanmadığını söyleme bana," dedi erkeksi bir sesle. "Buna inanmam."

Amin getirdiği cesaret orada olsa bile, hatta ben dut gibi sarhoş olsam bile yine de yanaklarımdan kızarmasına engel olamıyordum. Ayarlarımla oynuyordum resmen, çok mızıkçıydı. Bacaklarımı birbirine bastırma isteğimin önüne geçemiyordum, ne kadar utanırsam utanayım ona karşı hissettiğim istek beni mahvediyordu.

"Güzel olmaz mıydı?" diye sordu, dudaklarıma çarpan nefesi sanki benim ciğerlerime aittir gibi yakın ve sıcaktı. "Şişmiş tepeni zonklatmadı mı bu düşünce?"

Yüzümü onun boynuna saklamak istiyordum ama yanaklarımı sıkıca kavradığı için bunu yapamıyordum. Gözlerinin içine bakarak, "Şiştiğini kim söyledi?" diye sordum.

"Şu an şiştiğini, altındaki küçük bez parçasını itmek ister gibi çarpmaya başladığını biliyorum."

Ses tonu... Ah, ses tonu beni inletmek üzereydi. Bedenimin kasılıp gevşemeye başladığını hissettim. Göğsümün vadisinden bir damla ter usul usul kayarak karnıma kadar aktı. Nefesim hızlıydı ve gözleri nefesimi tetikleyen bir uyuşturucudan farksızdı.

"Şu ses tonunu bilinçli mi kullanıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bu beni azdırıyor."

Duraksadı, böyle bir itirafı beklemiyormuş gibi görünüyordu.

Başta o bakışma uzayıp gidecek ve ben söyledime pişman olup kafamı kuma gömeceğimi sandım ama öyle olmadı. Korhan aniden ayağa kalkıp, beni de bileğimden yakalayarak havaya kaldırdı. Başım döndüğü için düşecektim ama beni sıkıca kavramış, düşmeme engel olmuştu. Beni çekıştirmeye başladı.

Deniz kıyısında sarsak adımlarla onun beni çekıştirmesine izin vermemin tek sebebi düşmek istemememden kaynaklanıyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ağzımın içinde geveleyerek ama bana cevap vermedi. Telefonunu çıkardı, bir eliyle beni çekıştirmeye devam ederken bir numara tıklayıp telefonu kulağına yasladı.

"Siz taksiiyle dönersiniz," dedi karşı taraftaki telefonu açar açmaz. "Biz size katılmayacağız." Karşı taraf dinlemeden telefonu kapatıp kotunun ce-

bine attı. Aracı park ettiği yere geldiğimizde artık sadece onu izleyip yapamıyordum. Neden kalbimi kusacakmışım gibi hissettiriyordu bu herif bana?

Araca bindiğimizde camlar açıldı, aracı ağır bir şekilde deniz kıyısına sürüyordu. Nereye gittiğimizi bilmediğim için sadece açık camdan dışarı izliyordum. Korhan deniz kıyısının çok tenha, ışığın bile zar zor uğradığı köşesine çektiği arabayı durdurduğunda başımı yavaşça ona doğru çevirdim. "Derdin ne?" diye sordum gülmemek için gözlerimi kusarak.

"Arka koltuğa geç," dedi erkeksi bir sesle. "Ne?"

"Duydun." Kapıyı sertçe açıp dışarı çıktı, ben de kapıyı açıp dışarı çıktım. Aracın denizden tarafa bakan arka kapısını açtıktan sonra gözlerime küçücük hissediyordum. Ona alttan alttan bakarken kalbim yine denizde bir ritimle, göğsüme kafa tutarcasına çarpmaya başlamıştı.

"Yapacağım her şeyden sen sorumlusun, Çirkin," dedi beni çekip arka koltuğa iterken. Göğsümü zorlayan adaletsiz his beni sarıp sarmalarken kendi sonunu okuyan bir roman sayfası gibiydim. Aracın içine eğilip yüzüne baktı. Arkasına denizi almış önümde dağ gibi diyor, bedenim ateşin közü gibi cayır cayır yanıyordu.

Deniz suyunun ıslattığı pantolonumu âdeta parçalamak istiyordum gibi çekerek çıkardı bacaklarımdan. Altımda yalnızca küçücük bir iç çamaşırıyla kaldığım sırada sadece gözlerinin içine bakabiliyordum.

Kalbim erimeye başlamıştı.

"Ayrı bacaklarını," dedi erkeksi bir sesle, bir dalga onun sesini takip ederek kıyıya vurdu ve kıyıya alaşağı etti. Tıpkı onun birazdan beni alaşağı edeceği gibi.

Sanki bedenim bu komutu bekliyormuş gibi bacaklarımı araladım. Sızlayan kadınlığım yine aralanmış, bez parçasına sürtünen tepem o bez parçasının yüzeyinde bir çıkıntı oluşturarak belirginleşmişti.

Korhan önümde eğildi, dizlerini yere bastırıldığını gördüm. O benim aksime aracın dışındaydı. Yanan kadınlığıma sıcak nefesini verdiği anda, aramızdaki mesafeye rağmen kasıklarım sirenlerini çalmaya başladı ve istekle sızlayan tepem bir kalp misali çarpmaya başladı.

Hiç var olamamanın acısını yaşayan bir beden gibiydim, kendime altım ama kendimde değildim.

Tenim bir saldırı altında olduğunun bilincindeydi. Tüm hislerim, duyu organlarım tek bir noktaya toplanmış gibi hissediyordum şu anda. Korhan ikiye ayırdığım bacaklarımın iç bağlarını okşamaya başladı. Parmakları bacağım

ın içine sürtündükçe sanki mümkünmüş gibi tepem daha da şişiyor, sızısı tüm kadınlığıma yayılıyor. Hızlı nefesler alıp vererek onu izlemeye başladım. Korhan ayak bileklerine küçük buseler konduruyor, dudakları tenime bertemas ettiğinde bir tomurcuk kanatlarını açarak çiçeğe dönüşüyordu.

Gözleri altımdaki kumaş parçasının ortasında olmasına rağmen dudakları bacaklarımda kaymaya devam etti. Gözleriyle bir şeyleri parçalamaya yetisine sahip olsaydı, kesinlikle o kumaş parçasını paramparça ederdi. İyiden iyice ıslanmaya başladığını hissediyordum.

Dizlerimin yan kısımlarına dudaklarını sürttü, kapanın içine kısılmış zaman gibi tenimin üzerinde ilerliyordu ama benden uzaklaşmıyordu. Kadınlığımın kaslarının gerildiğini, kadınlığımın istekle aralandığını hissettim. Kumaş parçasına bulaşan ıslaklığın temelinde içimi kavuran arzusunun kanı uyuyordu.

"Yiyecek gibi bakıyorsun," diye mırıldandım, neden onun karşısında bu kadar cesur bir kadına dönüşüyordum? Tamam, normalde de korkak değildim ama bendeki aptal cesaretiydi şu anda.

Dilini diz kapağımda gezdirip, "Sadece yemekle kalacağımı mı sanıyorsun?" diye bir soru attı ortaya. "Seni ağzımla parçalara ayırmak istiyorum."

Toplu iğne yutmuş gibi hissettirdi bana bunları duymak. Kadınlığım mümkünmüş gibi daha da kasıldı, ıslaklığın iyiden iyice tüm kadınlığıma yayılmaya başladığını hissedebiliyordum. Korhan gözlerini oradan çekmeye başlamaya başladığını hissedebiliyordum. "Delikten gelen suyun izini görebiliyorum şu an," diyerek inledi, hızlı nefesi dilinin dolaştığı diz kapağıma yayılınca iliğim çekiliyormuş gibi türedim. "Daha da sulandırmak istiyorum."

"Orası garip hissediyor," diyebildim, dilim damağım kurumuştur.

Korhan bacaklarımın iç kısmını öpmeye başladığında artık yoğunlaşarak akıyaya başlayan suyumun arka kısmıma kadar ulaşmaya başladığını hissedebiliyordum. Siktir.

Farkında olmadan Korhan'ın saçlarını avuçladım.

İç çamaşırımın kenarından sızan zevk suyum kalçalarımın etrafına yayılmaya başlamıştı. Korhan bunu görünce orama doğru kükreyerek inledi. Bir an kalçalarımı havaya kaldırıp istekle yanan kadınlığıma ağzına dayamak, sürte sürte yedirmek istedim ona. Ne zamandan beri böyle kör, böyle sakat, böyle ölümcül isteklerim vardı benim? Kafamın içinde eğreti duran beyin eriyordu, zihnim yapış yapıştı.

Kalçalarımın dış kısımlarını tuttu, bacaklarımı iyice ayırmamı sağladı; bir bacağım ön koltukta, diğer bacağım üzerinde uzandığım arka koltuğun sırtındaydı. Korhan dizlerimi kormamı sağladı, iyice ikiye ayrılan kadınlığımin saf bir şekilde döktüğü şeffaf renkteki sıvı artık gözle görülürdü. Kor-

han iç çamaşırımın açıkta bıraktığı ıslak kalçalarının yanlarını yalamaya başladı. Artık delirmiş gibi iniyor, içi boş kadınlığının yanlarını yalamaya çılgına dönmüş halde onun saçlarını asılıyordu. Hiç bitmeyen, sürüp giden bir yokuşu güneşin altında tırmanıyor muyum gibi hissediyordum bana.

Sanki o yokuşun sonunda ne olduğunu göremeden ölecektim. Kalçalarının dışına akmış suları ayırdığı bacaklarının arasına girilmiş, önümde eğilmiş tıpkı aç bir köpek gibi yalıyordu. "Ne yaptığını bilmiyorum, ne yaptığını çok iyi biliyordum, vazgeçmeye niyetim yoktu ve cehennem kapılarını aralayan günah gibi kadınlığının içini arıyordun, yan zevk, bir tohum olup rahmime gömülmüştü."

"Temizliyorum," diye hırladı, dili kağına yayılan suyun etrafında bir tur daha attı. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Kadınlığını bir yere basmam dudakları kiye ayrılsın, Korhan'ın içeri yerleştirdiği zevk yavaşça döş döşümlen istiyordum. "Deliliğinden gelen tatlı suları yalıyorum. Biraz deliliğini de yalayacağım."

Bir ateş topu tam oramda dolaşıyormuş gibi kasılıp duruyordum. Göğüslerimin arasından boşalan terler karnıma, belimin yanlarına değiyordu. Çok yanlış bir yolda ilerliyor olabilirdim, bu yolda ilerlerken kendime defalarca kez küsebilirdim ama o yolda ilerlemekten vazgeçecek değildim benziyordum. Sarhoşum ama ne yaptığımı anlayıp, bunu isteyecek kadar berraktı kafamın içindekiler.

Korhan parmağını su gibi olan kumaş parçasının kenarına yerleştirince irkildim, parmağını bir kanca gibi içeri geçirilmesiyle parmak bağumlan ve eklemlerinin ıslak tepeme sürmesi bir oldu. Şiş tepem sürtünmenin etkisiyle daha da ateşli bir şekilde zonklamaya başladı. "Ah!"

"Siktir, vıcık vıcık olmuşsun."

Gözlerimi zar zor aralayıp onun karanlıktaki silüetine baktım. Arasında kabaran deniz, önünde sere serpe yatan bedenimi içimde boğuyormuş gibi hissediyordum. Kanca yaparak kavradığı kumaş parçasını kenara çekerken eklemelerini bile bile kadınlığının etrafına, şişen tepeme sürtüyordu. Sırlıklam olan kadınlığım açıldı, artık farkında olmadan kalçalarımla yukarı itiyordum.

"Şu güzelliği her gördüğümde aklımı aynı şekilde başımdan gidecek dedi; ilgiyle oraya bakarken. Telaşsız, yavaşça eğildi. Sıcak nefesini oraya verdiği sırada gözlerim tiri tiri açıldı. Saçlarını kavrayarak asıldım, artık sabrım kalmamıştı. "Çok acelecisin, İs."

"Dayanamıyorum," diye sızlandım utanç ve istekle.

"Dayanamıyorsun demek"
Kadınığın gecenin soğuğu çarpıyor olmasın rağmen öyle sıcaktım
ki sen bedenim deliler gibi ter döküyordu. Yıldızlar tenime küçük sim
gibi dökülüyor, yanımsı yaralarım buz gibi sular akıyordu.

Kadını en benedim diyecekmiş yaralarına buz gibi su döküp, parçaları gibi öksüzü kadınlığının çizgisinde kaydırınca nefesim kesildi, Korhan dilini sürü bıçak helimi parçalayarak başlarını dışarı çıkardı omurgamdan bir sürü bıçak helimi, koskocaman olmuş gözlerle öylece denize sanki. Başımı yüksek sesle bağırır gibi inledim. Dalga kıyıda bir kez daha vurdu. Bakarak yüksek sesle bağırır değil bir kefeni benziyordu.

İçinde artık bir duvağa değil bir kefeni benziyordu. Dilini her yukarı kayışında şişmiş te-

Dilini bir yutakla tuttuğu gibi hareket ettirmeye başladı. Bu her hareketinde de bir şeyler düşündüğü çığırda hareket ettiğime tepem bu dokunuşun hükümü altında delirecek gibi peme dokunuyor, şişen tepem bu dokunuşun hükümü altında delirecek gibi zırlıyor, kıldırım alımı başımın altına almaya çalışıyordu. Korhan aniden kafasını kırarak aldımı başımın altına almaya çalışıyordu. Korhan aniden kafasını kırarak aldımı başımın altına almaya çalışıyordu. Korhan aniden kafasını kırarak aldımı başımın altına almaya çalışıyordu.

Parmaklarıyla tükürüğünü kadınlığının eteklerine döküyor. Kadıncağıyla tükürüğünü etkisiyle artık daha kayganlaşmıştı. İyayın kadınlığını yayılan tükürüğünü çiştigini, kadınlığının kızardığını görebiliyordu. Kadınlığını saran etlerin çiştigini, kadınlığının kızardığını görebiliyordu. Kadıncağıyla tükürüğünü etkisiyle artık daha kayganlaşmıştı. İyayın kadınlığını yayılan tükürüğünü çiştigini, kadınlığının kızardığını görebiliyordu. Kadıncağıyla tükürüğünü etkisiyle artık daha kayganlaşmıştı. İyayın kadınlığını yayılan tükürüğünü çiştigini, kadınlığının kızardığını görebiliyordu.

"Hay aklıma koyayım, fıstığın nasıl da şişmiş," diye inledi dilini tepeme sürterek sağa sola yatırıp ezmeye devam ederken. Nefesi kadınlığını daha da delirtiyordu. "Yasla ağzıma."

Kadınığımı ağzına iterken, "Ah!!" diye bağırdım. "İçi eriyormuş gibi. Zihnim bulanıyor."

Korhan tepemi dudaklarının arasına alınca gözlerimin önünde damar-
laşan şimşekler rengârenk köklere ayrılarak görüş alanımı bir örümcek ağı
gibi sardı. Sarsılıyor, titriyor, zevkten kendimi kaybetmiş gibi kalçalarımı
kaldırıp indiriyordum.

"Sana bunları benden başkası yapamaz," dediğini duydum ama inilti-
lerim öyle kuvvetliydi ki sanki kendimden başka her şeye sağır olmuştum.

Dili kadınlığının çizgisine indi, çizginin içine dalarak kadınlığının dudaklarının ikiye ayrılmasını sağladı. Bir kalp gibi çırpınarak atan tepem artık patlama seviyesine ulaşmak üzereydi; öyle çok şişmişti ki kafayı yemek üzereydim.

"Akıt sularını ağzıma," diye hırladı dilini deliğime sokup çıkarmaya başladığında. Artık sadece inlemiyor, belki de çığlıklar atıyordum. Korhan bundan zevk alıyormuş, sanki tek ihtiyacı benim zevk çığlıklarını dualemekmiş gibi saldırılarını daha da şiddetlendiriyor; beni kaçırmaz sonra kucığına doğru itmeye devam ediyordu.

Farkında olmadan parmağımı tepeme koydum, tepeme bastırmaya başladığında. Artık sadece inlemiyor, belki de çığlıklar atıyordum. Korhan bundan zevk alıyormuş, sanki tek ihtiyacı benim zevk çığlıklarını dualemekmiş gibi saldırılarını daha da şiddetlendiriyor; beni kaçırmaz sonra kucığına doğru itmeye devam ediyordu.

Geri çekilmek, onu durdurmak istiyordum ama o sudan görünmeyecek kadar ıslanmış olan kalçalarımın arasını istekle yalayarak bir kadınlığa bizi izleyen yabancı bir göz belki de bu durumun iğrenç olduğunu düşünüyordu. Nasıl hissetmem gerektiğini bana unutturup, tekrar öğretiyormuş gibiydi. "Orası olmaz," diye mırıldandım ama güçsüz sesim onun umurunda bile olmadı. Tepemi kaplayan arabanın tavanında sanki bir güneş doğuyordu; güneşin etrafında yıldızlar yanıyordu; kasıklarım geceyi yaşarken, bedenim güneşin altında ter içinde kalmış pişiyordu.

Dilini en müstehcen bölgemin etrafında hissederek hissetmez tüm ışıklar sönmüş gibi karanlığın dibini boyladım. Bedenimde benim bile yerini bilmediğim kapılardan içeri girmiş, o kapıların arkasında saklanan hazineleri kendine ait yaparak benden çalıp götürmeye başlamıştı.

"Bu çok korkunç," diye inledim, dudaklarımdan iniltilerime tekerleme gibi eşlik eden şiirsel kelimeler dökülüyordu. Korhan sanki bundan zevk alıyormuş gibi müstehcen bölgemi bana biraz olsun bağışlama duygusu beslemeden acımasızca, gaddarca yalamaya devam ediyordu.

Parmaklarını beni Alice Harikalar Diyarı'na davet eden noktamdaki varlığını daha da köklendirip, kendi kendimi bir çıkmaza sürükleyişime şahitlik ederken artık iniltilerim ağıtlara dönüşmüştü. Arka deliğimde iniltimaz bir uyuşma, ürperme hissediyordum ve bu mümkünmüş gibi zevkimi üçe, beşe katlıyordu. Korhan bir süre orada oyalandı, orayı sanki tadını mazarak ettiği bir şeyin tadına bakıyormuş gibi uzun uzun tadına bakmak ister

gibi yaladı. Bağırlarımın bile titremeye başladığını hissettiğim saniyelerde dayanamayıp parmaklarımı zevk noktamdaki ağızla inleyerek başımı aracı koltuğuna bastırdım.

"Arjen!"

"Korkunç demek," dedi sonunda konuştuğunda, nefesi müstehcen bölgemde fışkırıyordu. Parmaklarını kalçalarımın gömer gibi sapladı, etimin içinde acıyı ve ateşi aynı anda hissetmeye başladım. Dili o bölgeden uzaklaşmış, şişmiş tepemi tekrar esareti altına aldı. O beni çıldırtmak için hiçbir şeyden kaçınmazken ben onun yüzünün çizgilerini izleyerek deliler gibi inliyordum.

Dudaklarını tepemin etrafına yasladı, tepemi ağzının içine alıp vakumlar gibi emmeye başladı. Artık ne cevap verebiliyor ne de hareket edebiliyordum, yalnızca onun yüzünü izleyerek kendimden geçmiş gibi inliyor ve inilak edeceğim anı bekliyordum. Göğsümde bir patırtı uyanmıştı, nefes nefese ve kan ter içindeydim.

Sırılsıklam, darmaduman, muhtaç ve acılarla doluyordum.

Öyle seri, öyle acımasız ama tüm seriliği çürütürcesine öyle telaşsız öyle yavaş emiyordu ki o noktayı benim sırtımdaki ipler kopmuş, sahnenin ortasında bir kukla gibi dizlerimin üzerinde öylece yığılıp kalmıştım.

Gözlerim geriye doğru kaydı, nefesim kesildi. O an, gözlerim kapalı olmasına rağmen onun yüzünün çizgileri hâlâ gözümün önünü örten karanlık duvarın üzerinde bir çerçeve gibi asılı duruyordu. Onun yüzü zihnime çizilenmişti.

Sarsıla sarsıla gelmeye başladım. Öyle yoğun, öyle çıldırtıcı, öyle mahveden bir şeydi ki bu ben buradaydım ama cehennemdeydim; ben cehennemdeydim ama burası cennetti. Göğsümde ona ait hisler taşıyordum, o hisler dengesini kaybederek bir bir kalbime doğru düşmeye başlamışlardı.

Gözlerim gözlerini bulmak için harekete geçti, gözlerimin önünde küçük rengârenk noktalar uçuşuyordu. Korhan'ın yeşil gözleriyle çarpışan gözlerimdeki ifade donup kaldı ama bedenim titremeye devam etti. Sırtına palto gibi attığı karanlığa rağmen gözleri, karanlıkta yanan ateş böcekleri gibi parlıyor, ışık saçıyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, kavruken boğazımdaki yangını söndürmek için sertçe yutkundum.

Dudaklarını kadınlığının üstüne bastırıp, orayı yavaşça operken gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmadı. Yüzünü saran ifadeyi seyrederken kendimi çok sakın hissetmeme rağmen bedenim hâlâ kasılıyor, göğsüm aldığı nefeslerin etkisiyle hızla şişip söniyordu.

Saçlarını yavaşça okşayıp, bacaklarımda duran adamı seyretelemeye başladım. Bir süre bacak aramdan çıkmadı, doğrulacağı sırada da

bacağımın iç kısmını öpmüştü. O doğrulup aracın dışında dimdik durduğunda artık iç çamaşırım kadınlığımı örtüyordu. Dirseklerimi aracın dövmelerine bastırarak doğrulmaya çalıştım. Korhan cebinden sigara paketi çıkardı, bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken beni izliyordu ama bakışları rahatsız edici seviyede değildi.

Koltukta eğreti bir biçimde oturup pantolonu bacaklarımdan geçirdim, biraz sakinleşmeye çalıştıktan sonra pantolonu yukarı çekerek geçiyana çevirdim ve ona baktım. Sigarasını içmeye başlamıştı. Ne durduğuna merak ediyordum, onun da yardıma ihtiyacı var mıydı? Gözlerimin yüzünün dört bir köşesinde beklentiyle dolaşsa da Korhan sadece gözleri bana bahsetmiyordu.

"Tadin..." dedi sigarayı dudaklarından ayırırken. "Gerçekten beklediğimin üstünde güzel."

Zonklayan başıma dokunmak istedim. Alkolün damarlarımda ki hareketlerini ayırt edebiliyordum. Pürüzlü bir ses çıkararak öksürdüm. Gözlerimi Korhan'dan uzaklaştırıp arkasında dalgalanan denize baktım. Bir ilkimi daha benden sökerek almıştı ama aslında ilklerimi benden söküp almasını isteyen bendim. O beni zorlamıyordu. Kendimi onu takip eden küçük bir kedi yavrusu gibi hissediyordum; o benim önüme kırmızı bir iplik atıyordu ve ben o kırmızı ipliğin peşine takılıp, o ipi koşturuyordum.

Dağılmış saçlarımda asi telleri boynumdaki ter tabakasının üzerine yapışmıştı. Parmaklarımı boynuma sürte sürte saçlarımı oradan ayırmaya çalışıyordum. Korhan aniden başını eğerek bedeninin bir kısmını arabama içine sokunca irkilerek ona baktım. Gözlerim benden bağımsız dudaklarına kaydı, biraz evvel o dudakların olduğu yeri düşününce utanç bir çığ oldu ve ben kendi utancımın altında kaldım.

Sigarasının dumanını aheste aheste yüzüme doğru üflledi. Gözlerimi kısarak dudaklarına bakmayı sürdürüyordum. Parmaklarımda ki tuttuğu sigarayı bana doğru uzattı, tam uzanıp sigaradan bir duman alacağımı ki sigarayı geri çekip güldü. Sigarayı kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir süre sadece onu izledim, sinirlenemeyecek kadar yorgun hissediyordum ama kalbim, yorgunluğumu önemsemeden arkasında atıllar varmış gibi göğsümün içinde koşturuyordu. Yanakları içeri çöktü, bir evin deprem anında çöküşünü hatırlatmıştı bana bu görüntü. Dudaklarının arasından ezilen izmarit'in ucunda yanan ateşten çıkan çatırtıyı duydum. Korhan sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, boşa duran elini terli ensemeye yerleştirip avucunu ter tabakasının üzerine bastırdı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sigara dumanı onun ağzının içinden benim ağzımın içine ağır ağır doluşmaya başladı.

Geri çekildi, ağzımın içini dolduran dumanı dudaklarıma birbirine bastırarak içime hapsettım. Kısık bakan gözleri gözlerimden koptu, dudaklarıma dokundu, sertçe yutkunduğunu gördüm. Ben sigara dumanını dudaklarımdan ayırmadım.

Öyle bir duyuydu ki bu, kalbim beni boğazlıyordu. Yavaşça araçtan içeri girdi. Sigarasından birkaç duman daha aldıktan sonra avucunun içinde söndürdüğü sigaranın cesedini dışarı fırlattı. Sigarayı avucunda acımasızca söndürmesi beni şoka uğratmış olsa da yorum yapamamıştım. Korhan kapıyı kapatmadan beni kollarının arasına çekti. Düşünüyordum, durmadan düşünüyordum ama bir çıkış yolu bulamıyordum; bu adam beni nasıl bu insana dönüştürebiliyordu?

Parmakları sihirli oklar gibi tenimin içine gömüldü. Başımı onun göğsüne yasladım. Dışarıda esen rüzgâr aracın içine ne zaman uğrasa saçlarım uçuşuyor, onun tenine yayılarak onu siyah bir kafen gibi örtüyordu.

"Seni biraz daha zorlamak istiyordum," dedi pürüzlü, gırtlğından yayılan erkeksi bir sesle. Gözlerimi yummak, sesini bir kez daha duymak istedim. Parmağı belimin açıkta kalan kısmında dolaşmaya başladı. Dokunuşları ürpertiçiydi.

Şeytan, tenimin altındaki meleklerle bir ninni fısıldıyordu sanki. "Sarıhoş olduğumu düşündüğün için mi zorlamıyorsun?"

"Hayır," dedi kuru bir sesle. "Seninle uyumak istediğim için zorlamıyorum."

Korhan aslında benim kaçış noktam gibiydi. Ona geliyor, ona sığınıyor, onda saklanıyordum ama belki de saklanmam gereken asıl kişi oydu. Ruhuma çelik bir yelek giydirip, kendimi dışarıda beni seyreden geçmişten korumaya başladığım zamanın aksine şu an çirliçliktim; ruhumu saran çelik yeleği parçalayıp yok etmişti.

Artık yaşadığımızın basit şeyler olmadığını farkındaydım. Bir şeyler paylaşmaya başlamıştık. Ortada somut, elle tutulur bir ilişki olmasa bile aramızda yavaşça düğümlenmeye başlayan o bağın güçlü bir köprüye dönüşmeye başladığını düşünüyordum. Pervasız hareket ettiğimi düşündüğüm anların aksine şu an tam da olmam gereken yerde, davranmam gerektiği gibi davranıyordum. Belki bir süre sonra bu düşünceler çürüyecek ve ben çıkardığım bu tezi kendi yaktığım ateşin içine tutarak tutuşturacaktım ama en azından şimdilik o tezi zihnimde saklıyordum.

Korhan büyük bedenini kısmen küçük arabasına sığdırmakta zorlansa da, birkaç denemeden sonra rahat edebileceği bir pozisyon edindi kendine. Üzerindeki gömleği çıkarmış, ön konsolun üzerindeki beyaz tişörtü giymiş-

ti yerine. Beni göğsüne yatırdı. Dipleri terli saçlarını göğsüne bir örtü gibi örtmeye devam ediyordu. Büyük avucunu yanağıma bastırınca, kirpiklerim gözlerimin üzerine bir dam ördü. Çenesini terli saç diplerime bastırdı, ben an huzursuz oldum, terli olduğum için kendimi kötü hissetmişim ama geri çekilmek için herhangi bir hamlede de bulunmadım.

"Elini tişörtümün içine soksana," dedi yorgun bir sesle. Her şeye rağmen ses tonu öyle büyüdü geliyordu ki kulağıma, onu durmadan konuşmasını rasım geliyordu.

Yanağıma tişörtüne bastırdım, hiç sorgulamadan elimi tişörtünün eteğinin altına sokarak karnına bastırdım. Parmaklarım yavaşça karnında gezindi. Korhan'ın irkildiğine yemin edebilirdim. Yine de yüzünde minik oynamamıştı. Boş, cansız bir manken gibi öylece boşluğa bakıyordu. Ne düşünüyordu? Onu bu hale getiren neydi? Bu adam ne yaşamıştı? Parmaklarımın altındaki izlerin pürüzlü yapısını hissedince yutkundum.

"Sorgulamıyorsun," dedi yutkunurken.

Ona baktım, sadece baktım.

"Elini soluk boşluğuma kadar çıkar," dedi bu kez. "İzin yarattığı patika yolu takip et."

Başta duraksasam da dediğini yaptım. Parmaklarım kasıgından başlayarak soluk boşluğuna doğru tırmanan yamuk bir şekilde ilerleyen o izin üzerinde yukarı doğru kaymaya başladı. Her seferinde engebeli yollardan geçiyor, izlerin yarattığı çukurlara gömüyordum parmaklarımı. Ben bunu yaparken Korhan sessizdi, gözleri ön camdaydı ama nereye baktığını bilmiyordum. Daha doğrusu, aslında neden öyle baktığını bilmek istemiyordum.

Parmağım göğsünü kaplayan yanık izinin olduğu yere geldiğinde duraksadım. Dikiş izinin yarattığı çizgiye dokunuyor olsam da parmak uçlarımda yanık izinin çıkıntılarını da hissedebiliyordum. Yirmi altı köşeli bir kutunun içinde oturuyormuşum, her bir köşeye yerleştirilmiş farklı yaşlardaki yansıma izliyormuşum gibi hissediyordum.

"Durma," dedi pürüzlü bir sesle. "Devam et, Çirkin."

Durmak, göğsünü saran o yangının kalıntılarını avuçlamak istedin ama bunu yapmadım. Ona kendini kötü hissettirecek hiçbir şeyi yapmak istemiyordum. Ben neyden elimi ayağıma çekmek istesem, elim de ayağıma da o şeye gidiyordu benim. Bunu anlamıştım. Parmaklarım yanık izine hafifçe dokundu ama Korhan tepki vermedi, yine dikiş izini oluşturan gömük çizgiyi takip ederek parmaklarımı yukarı doğru çıkarmaya başladım. Soluk boşluğuna geldiğimde, dikiş izinin bittiği yerdeki vadi gibi çıkıntılı yüzeyde duraksadı parmaklarım. Korhan'ın kalın damarı, izin hemen çaprazında nefesi içine dolduran bir göğüs gibi hızla kalkıp iniyordu.

"Biliyor musun," diye fısıldadı kafasını hareket dahi ettirmeden yeşil gözlerini usul usul bana doğru çevirirken. "Soluk boşluğumdan başlayıp, kasık çizgiğime kadar inen şu dikiş izlerimi bana çizen kadın gözlerimde seni gördü, tenime seni dövdü."

Ne demek istediğini anlamadım, bunu ona sormam gerekse de sormadım. Bilmiyordum ama sanki bu cümlelerin altında uyuyan bir geçmiş vardı. Bir mazı... Neden böyleydi, gerçekten bilmiyordum. Ona sormam gereken hiçbir şeyi sormuyor, bana gelmeyeceğini bildiğim için mi yoksa sadece onun yanında olmak istediğim için mi bu belirsizdi ama durmadan sadece onun yanında olmak istediğim için mi bu belirsizdi ama durmadan ona geliyordum. Elimi soluk boşluğundaki izden çekmedim, o da çekme mi istemiyor gibi duruyordu zaten. Yanağıma tişörtün içinde olan elimini üzerine yaslayıp yutkundum. Uykunun içine uçurumdan aşağı fırlatılmış bir kaya parçası misali yuvarlanmaya başladığımda, büyük avucu hâlâ yanağımdaydı.

Cehennem gibi yanan bir gecede ben, çok üşüyorum, diye bağırtıyordum. Koşuyordum, alınımdaki ter damlaları buz gibi yağın bir yağmurun soğuk damlalarına dönüşüyordu; ağlıyordum. Hıçkırarak hıçkırarak sarsılarak ağlıyordum. Yastığımın altında çürüttüğüm fotoğrafı avucumun içinde daha da eziliyor, buruşuyor, eskiyordu; durmuyordum. Üzülüşümde, gözlerim yaşlarla dolduğunda, ağlamamak için kendimi felçli gibi hissedene dek kastiğim zamanlarda hep her şey normalmiş gibi davranmaktı benim asıl hastalığım. Canımın ne kadar yandığını kendime bile itiraf edemezken, insanlara nasıl bağırabilirdim ki ben bunu?

Avuç içlerime baktım, avucumun içindeki çizgiler kazılmış yollara benziyordu; bir otobüs o çizgilerin içinde ilerliyor, otobüsün şoförü kontrolü kaybediyordu ve yolcular otobüsün parçalanmış camlarından dışarı fırlıyorlardı. Kanları ağır ağır çizgilerle doldurmaya başlıyor, gözyaşlarını yanaklarından idam edilen adamın aşağı doğru boşalan ayakları gibi hızla boşalıyordu.

Annemle çok fazla vakit geçirmediğimiz için aramızda her zaman bir mesafe vardı. Zamanla o mesafe bir uçuruma dönüştü; uçurumun bir ucuna ben, diğer ucuna annem sırtlarımız birbirimize dönük halde öylece ilerlerken artık iki yabancıdan farksızdık. Korkunç tacizler, sinir sistemimin tamamen çökmesine neden olan olaylar yaşandığında annem yanımda değildi. Zamanla yanımda olmaya çalıştıyındaysa o görünmez duvar aramızda dildik halde öylece duruyordu ve o artık duvarın arkasında duran beni göremiyordu.

Tohumum yanlış bir toprağı mı seçmişti büyümek için? Bilmiyordum. Gözlerim bir süre sokağın sonundaki lambadan yayılan turuncu ışığın oluş-

tutduğu uzun çizgilerde takılı kaldı. Gözlerimi lostüğümde çizgiler uzuyor, gözlerimi araladığımda çizgiler neredeyse tamamen kayboluyordu. Saç diplerini su içinde bırakan sıcağa rağmen benim hâlâ tir tir titiyordu.

Bir an için gözlerim hemen çaprazımdaki kaldırım taşına kaydı. Yanaklarımdan akan yaşların tenime battığını hissediyordum. Onu gördüğümde, gerçekten burada olup olmadığını anlamak için defalarca kez gözlerimi yumup açtım. Mavi bir şort giymişti, üzerinde beyaz askılı bir tişört vardı. Boyundaki mavi boncuktan kolyeden tanımıştım onu. Bir de dedesinin onun için satın aldığı küçük, sandalet cinsi kahverengi terliklerinden. Süc bir şekilde atkuyruğu olarak toplanmış saçlarının açıkta bıraktığı geniş alını, küçücük yüzünden daha fazla yer kaplıyordu surahında. Aralık duran dudaklarımdan gözyaşlarının buğusunu taşıyan nefesler dökülüyordu.

Bileklerine baktım onun, bileklerinde bir sürü boncuktan bileklikler vardı. Önünden bir araç geçti, o araç bir süreliğine onu görmeme engel oldu; onu tekrar gördüğümde araç yavaşça uzaklaşıyor, o öylece oturmuş aracın uzaklaşma anını izliyordu.

En sevdiği şey buydu; kaldırım taşına oturur, saatlerce gelip geçen araçları izlerdi.

En sevdiğim şey buydu; kaldırım taşına oturur, saatlerce gelip geçen araçları izlerdim.

Dalgın gözleri boş yolda dolaşmaya başladı. Beni görmüyordu. Bu zamana ait değildim, içinde olduğum zaman bir trenin içinde geleceğe doğru ilerliyordu ama ben burada, geçmişimin içinde o treni kaçırmış gibi öylece dikiliyordum. Ona doğru bir adım attım, yol boştu. Gözleri kusaca bana dokundu, beş ya da altı yaşlarındaydı.

İri yeşil gözlerini gördüğümde kalbim, göğsümde bir kalıp sabunun suyun altında eridiği gibi erimeye başladı. Bunun nedeni, yeşil gözlerini saran ifadenin ağırlığıydı ve ben o ağırlığı o kadar derinlerimde hissetmişim ki onu arkamda bırakıp hızla koşmaya devam etmek istiyordum ama ne kadar kaçarsam kaçayım, köşeyi döndüğüm anda tekrar farklı bir kaldırım taşında otururken bulacaktım sanki onu.

Yolun ortasında deprem görmüş ama yıkılmamış bir ev gibi dımdık duruyordum.

Kaldırımında deprem anını tam şu anda yaşayan, sallanan o ev gibi oturuyordu.

İri gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmadı. Gözlerinde bir namlu varmış gibi hissettiriyordu. İfadesi o kadar çok canımı yakmıştı ki sanki çoktan tetiği çekmiş, beni alnımın çatısından vurmuştu.

"Eve gitsene," diye fısıldadım, aramızda sadece birkaç metre vardı. Gözleri karanlığa rağmen çok net görünüyordu.

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca atkuyruğunun ucu yanaklarına çarpı. Dudaklarını iki yanından aşağı doğru çizilmiş bir çizgi gibi durduğunu fark ettim, yüzü iyiden iyiye asılmıştı. Kaşları çatık bakıyordu, küçük yaşına rağmen iki kaşının ortasında oluşan derin yarığı görebiliyordum. Ökeli miydi?

"Çok geç oldu," diye fısıldadım. "Eve gitsene, Nurşan." Başını tekrar aynı şekilde iki yana sallayınca atkuyruğunun ucu bir kez daha yanaklarına çarpı.

Yolun ortasında durmaya devam ediyordum. "Neden benimle konuşmuyorsun?" diye sordum, sesim kargın çıkmıştı, ben kendime mi kınlmıştım? "Cümle kurmak istemiyorum," dedi ince sesiyle, gözleri yanaklarını dan akan yaşlarda dolaştı. "Sen de daha fazla cümle kurma."

Yutkundum. "Neden?" "Daha fazla ortaya saçılmamızı istemiyorum."

"Ben bizi ortaya mı saçıyorum?"

Gözlerini yüzümden çekip, "Sen bizi hiçbir kitaba sığdıramazsın," dedi buruk bir sesle. "Boşuna uğraşıyorsun."

İçimde onu oynattığım bir çocuk parkını yıkılmışım ben. O çocuk parkının olduğu yerden ruhuma kadar her yer yıkık dökük, toz dumandım. Ona verebileceğim uçurtmalarım yoktu; olsa bile benim gökyüzüm sisliydi, uçurtmalarını asla göremezdi. Şimdi ona baktığımda canımın neden bu kadar çok yandığını daha iyi anlıyordum. Ona baktığımda, kaybettiğim zamanın ne kadar acımasız olduğunu daha net görüyordum.

Ben aslında o zamanın içinde kendimi kaybetmişim.

"İs," diye fısıldadı Nurşan. "Neden artık beni terk etmiyorsun?"

Kâbusum beni paramparça olmuş bir enkaz gibi bıraktığında aracın arka koltuğunda, Korhan'ın kollarındaydım. Bağırarak ağlamak yerine oturup kahkahalarla gülmek istiyordum ama yapabildiğim tek şey yorgun bir şekilde gözlerimi kırıştırmak oldu. Korhan uyuyordu. Şafak henüz yeni yeni sökmeye başlamış olmasına rağmen, şu an hangi saat diliminin içinde olduğunu bilmeyen bir insan karanlığın çökmeye başladığını düşünebilirdi. Parmaklarını onun dikiş izinin üzerinde, boynunu saran damarların hemen ortasında duruyordu. Aracın kapısı açık olduğu için içerisi buz tutmuştu. Dalgaların sesi artık daha şiddetli, denizinse rengi siyah değil gümüş griydi.

Yanağımı elimin izinin çıktığı tişörtün yüzeyinde kaydırarak kafamı haflice kaldırdım ve ona baktım. Yüzünü saran çizgiler günün ilk saatlerinde çok daha derin görünüyordu. Tıpkı kuyuların birleşerek oluşturduğu yollar gibi. Onun yüzünü izlerken asla ölmeyecekmişim gibi hissediyordum. Bu

ne kadar da garipti. Sahi, ne oluyordu ölünce insan? Parmaklarım boz gibi havaya rağmen kor gibi yanarı teninin üzerine dağılmış izden ayrılmadı. Korhan'ın uzun, bir meleğin kara kanatları mısali elmacık kemikleri ne kadar örtülmüş olan gür kırpikleri titredi. Sertçe yutkunurken yüzüne pürüzlü bir ifade çizmişti, âdemelması boynundaki vadiden aşağı yuvarlanı bir yansıyı kısmen kaplayan izler, şafağın üzerimize aşağı kaydı. Yüzünün altında sanatsal bir parça gibi görünüyordu. Alt ve üst kırpikleri mavi rengin den ayrılarak iki yana kuğunun kanatları gibi açılınca etrafına kan oturmuş yemyeşil gözler odağıma girmeyi başardı. Sanki dört bir yanı yangınlara çevrelenmiş bir ormana bakıyordum. Etrafına kan oturmuş yeşil gözleri bende bu duyguyu uyandırıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım uykuyu yayına bir ok gibi yerleştirmiş olan pürüzlü sesimle.

Gözleri gözlerimde bir süre nöbet tuttu. Tüm soğuğa rağmen alnım kaplayan ter, şakaklarını saran damarlardan aşağı küçük dereler oluştu. rak dökülüyordu. Kuruyan kalın dudaklarını yavaşça yaladı. sırada gözlerimi gözlerinden ayırmamak için tüm dikkatimi gözlerine vermeye çalıştım ama yine de dilinin hareketlerini görebiliyordum.

"Günaydın," dedi, erkeksi sesi her zamankinden daha kalın ve hızlı bir yükselmişti.

Bedenimi ısırın soğuk dişlerinin birbirine çarpmasına neden oluncu ona sokulup elimi dikiş izine tamamen bastırdım. Bir an duraksar gibi oldu ama üşüdüğümü fark edince yavaşça yana doğru uzanıp aracın kapısını içe doğru çekerek tam olarak kapatmasa da soğuğun içeri girişini büyük mük tar engelledi. Büyük kolu bedenimin etrafında bir ateş çemberi gibi tur layarak beni sardı, avucuyla dirseğimin alt kısmını kavrayıp beni kendine doğru bastırdı.

"Üşüdün demek," diye fısıldadı. "Sen Antalya'da bile üşümeyi başara biliyorsan, seni Ankara'da ya da Eskişehir'de düşünemiyorum ben. Donar, ölürsün."

Kaşlarının ortasında İnkâra gebe derin bir çukur oluştu. "Hiç de bile, soğuğu severim ben."

"Götün donmuş gibi görünüyorsun." Gözlerini indirerek bana üstünlük taslayan bakışlarını dokundurdu. Homurdandım.

"Sabahın bu saatleri soğuk oluyor, o yüzden."

"Yalan atma," diye dalga geçti. "Kediler sıcağı sever."

"O zaman ben bir kedi değilim."

"Ha önceden kedi olduğunu kabul ediyordun yani?"

Yanağımlı göğsüne sürterek, "Çok konuşuyorsun," diye posta koydum ona. Beni daha sıkı kavradı. "Hangimiz acaba?"

"Ben çok konuşmuyorum," diye mırıldandım.

"Sen çok konuşmuyorsan, diğer insanlar samut o zaman."

"Sen çok konuşmuyorsan, diğer insanlar samut o zaman."

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

"Ben geveze miyim yani?" diye sordum, kaşlarını hâlâ çatık duruyordu.

olduğu yere baktım. Korhan aracın dışında, elinde sigarasıyla beni izliyor. du, kalçasını arka kaputa yaslamıştı.

"Sen var ya!" diye bağırdım parmağımı kaldırıp sallayarak. "Sen tam bir hayvansın!"

Tepkisizce sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi, diğer elini ensesine koydu ve avucuyla ensesini dikkat dağıtıcı bir şekilde ovaladı. Topuğumu yere sertçe vurup ayağımın altındaki kumları dağıttım. "Geri zekâlı" diye bağırdım bu kez.

Korhan sigarasını dudaklarından uzaklaştırdı, sigaranın dumanı geceyi terk eden bir hayalet gibi dudaklarının yarattığı boşluğa dışarı sızarak terk etti onu. Artık hiçbir şey yapmıyor, söylemiyor, omuzlarım düşmüş bir şekilde ondan belli bir mesafe uzaklıkta öylece dikilmiş onu izliyordum. Gerçekten bana hiç gelmeyecek miydi? Elimi tıpkı onun gibi enseme koydum, tırnaklarımı enseme batırıp hafifçe enseme kaşıdım. Amacım enseme biraz acı verip düşüncelerimin yönünü değiştirmekti ama düşüncelerim aynı noktaya toplanarak o yeri kangren etmek istercesine şişiriyordu.

"Anladım," diye fısıldadım alçak perdeden. Beni duymasının imkânı yoktu. Zaten rüzgârın uğultulu sesi denizden yükselen dalgaların sesine karşıyor, benim sesimi yutarak kendimi bile duymama engel oluyordu.

Arkamı dönüp gitmem gerekiyordu aslında. Evet, küçük bir şeydi ama nereye kadar kuyruğumu indirip ona doğru ilerleyecektim ki? Belki de tam zamanydı. Şimdi yapabilirsem bir daha yapmama gerek kalmayacaktı. Şimdi yapamazsam hep yapabilmenin arzusu içinde olacaktım. Tırnaklarımı enseme daha sert bastırdım. Büyük bir dikkatle beni izliyordu. Ne düşündüğümü merak ettiğine öyle emindim ki.

"Geliyor musun?" diye sordu sigarasını tekrar dudaklarına dokundurmadan saniyeler önce.

Bir dalga denizin içinde büyüdü; bu dalga bana benziyordu. Öyle çok büyüdü ki karaya vurduğu anda sanki tüm dünyayı içine alıp yutacaktı ama öyle olmadı. Kıyıya vurduğu anda patlayarak kendi kendini parçalara ayırdı; köpürdü, küçüldü, serinletti ve usul usul geri çekildi.

Benim bu dalgadan ne farkım vardı ki?

Ona doğru küçük adımlar atarak yürümeye başladım. Attığım her adımda kendimi çiğniyormuş gibi hissediyordum. Başım ben farkında olmadan önüme eğilmişti, kumların içine batıp çıkan, ona doğru ilerleyen adımlarımı izliyordum.

Önüme geldiğimde gözlerim hâlâ kumdaydı. Bir süre sessizce önünde dikildim. İkimiz de sessizdik.

"Bana bak," dedi erkeksi bir sesle.

Gözlerim usul usul ayaklarından başlayarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Kafamı kaldırmıyordum. Gözlerine geldiğimde, gözlerimin içi yanıyordu. Bili çeneme kaydı, parmakları çenemi içine alarak yavaşça yukarı kaldırdı.

"Bilmiyorum musun, Çirkin? Ben yastık kullanmam." Dudaklarım titrediydi, gülümsememek için yanaklarımın içini dişlerken hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordum ve hâlâ gözlerimin içi yanıyordu. "Çok adisin," diye fısıldadım. Kırılan bir aynanın arka tarafında duruyordu da, o aynaya düşen yansımam olduğuna inandırmaya çalışıyordu sanki beni.

"Öyleyim," dedi, parmakları çenemi usulca okşadı. Gözlerinin içine bakmaya devam ettim, orada gördüklerimi seviyordum. Göremediklerimin olduğunu da biliyordum. Önemli değildi. Tutuşan gözleri usul usul boynuma kaydı, gözlerini kısı ve dudakları alaycı bir kıvrımla yukarı doğru büküldü.

"Sana bıraktığım izleri saklama," dedi gözlerini boynumda belirlemeye başlayan izlere dikerek. Fondöten etkisini kaybetmiş olmalıydı. Yutkundum. Parmakları bu kez boynumdaki izlere kaydı, yavaşça dokundu onlara. "Onları göster."

Dudaklarımı yavaşça yalayıp, "Çok kötüsün," diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Öyleyim."

"Gerçekten kafa çocuk ama biraz geri zekâlıydı, kanka," dedi Yağış Mango Passion Fruit'ı yudumlarken. Adını bardağa yazan Starbucks çalışanı onun adını yine yanlış yazmıştı. Yağış bu durumdan nefret etse de her seferinde aynı yerden aynı içeceği almaktan da vazgeçmiyordu. İki gündür yatıp kalıp Akşın'ın saçma salak anılarını konuşarak gülme krizlerine giriyorduk. Dersten çıktığımız için üzerimizde bir yorgunluk vardı, hafta sonunun bu kadar çabuk geçmesinden, tekrar okula gömülmek zorunda kalmamızdan gerçekten nefret ediyordum.

"Arjen'in öyle bir adamla arkadaş olması beni şaşırtıyor aslında." Soğuk kahveden bir yudum alıp önümdeki metinlere baktım. Starbucks'ın dışındaki masalar yine ağzına kadar doluydu, bu köşedeki masayı zor bulmuştuk. Hemen dibimizdeki duvarın üzerinde turuncu, göz alan bir ışık yanıyordu. Derin bir nefes alarak sırtımı sandalyeye yasladım, yavaşça gerindim.

"Arjen... Ne garip isim ya."

"Öyle söyleme," dedim kaşlarımı aniden çatarak.

İçeceğinden bir yudum daha aldı, yeni boyatmış olmasına rağmen artık gri saçlarına karşı yabancılik hissetmiyordum. Saç diplerini kaleme taşıyarak, "Ne söylemeyeyim?" diye sordu.

"Ona Arjen deme."

"İyi de demedim ki?"

"Dedin," diye homurdandım.

"Yani Arjen ismi tuhaf demek istedim ben."

"Bak hâlâ Arjen diyorsun ya."

"Ay iyi be al Arjen'ini başına çal, bana ne zaten!"

Önümde duran ağzı kapalı kalemi Yağış'a fırlattım. Geri çekilmeye çalıştım ama hedefimi tam on ikiden vurmuştum. Alnına çarpan kalemi eline alıp bana geri atmakla tehdit edercesine havaya kaldırırken, "Şamar oğlunu muym ben ya?" diye çemkirdi.

"Öylesin," dedim sırtarak.

"Bana bak, sen harbiden tutuldun galiba bu oğlana..."

Ona düz düz baktım, iki gündür durmadan kurduğu cümleydi bu. Ne kabul ediyordum ne de karşı çıkıyordum, sadece izliyordum ve o da bususuyordu. Korhan'ın yanından ayrıldığı günün gecesi dayım ile birlikte akşam yemeği yemiştik, Çağlar da bize katılmıştı ve bu akşam yemeğinde Çağlar ile olan buzlarımızı eritmeyi başarmıştım.

"Aradı mı seni hiç?" diye sordu Yağış, artık bana değil kalabalığa bakıyordu. Bir tutam gri renk saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri yavaşça beni buldu. "Ya da benden gizli buluştunuz mu? Kırarım bacaklarını."

"Hayır, o günden sonra sadece bir kez mesajlaştık."

"Ay." Gözlerini devirdi. "Neyse, işleri falan vardır."

Alt dudağımın iç kısmını ısırardım, bir şey demedim. Kafam allak bullak zaten. Ne zaman yan yana gelsek cinsel temas mı olacaktı acaba aramızda? Ya da beni yalnızca cinsel birliktelik yaşayacağı biri olarak mı görüyordu? Saçma sapan düşüncelere kapılmak istemiyordum ama hayatta her şeyle karşılaşılabiliydik, biriyle cinsel yönden birliktelik kurmak gayet de doğal geliyordu artık kulağa. Belki de ona göre de bu doğal, olası bir şeydi. Onun ne düşündüğünü tam olarak anlayamadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Oysa aptallık değildi bu, yalnızca müneccim değildim.

Üzerimize sobadan yükselen ısı lekeli gibi sinen sessizliği bozan, "Merhaba," diye mırıldanan nalf ses oldu. Kafamı kaldırıp sesin bana çarpıştığı saal yönüne baktım. Rima'yı gördüğümde farkında olmadan gülümsemiştim.

"Selam, Maviş," dedim göz kırparak. Çenemle boş sandalyeyi işaret ettim. "Otursana."

Rima koyu yeşil şalının aşağı doğru sarkmış ucunu düzeltip boş sandalyeye oturdu. Yağış ile selamlaştılar ama Yağış ona potansiyel bir düşmana bakıyormuş gibi bakıyordu. Her zamanki gibi... Bu tavrının sebebi onu sevmemesi değildi, genel olarak bana yaklaşan herkes onun potansiyel düşmanıydı. Yoksa Rima ile gayet iyi arkadaşlıklar.

"Kelios Yusuf ile hâlâ sorunlarınız var mı?" diye sordum sırtıp kahvenden bir yudum daha alarak. "Bu arada istersen sana soğuk kahve ısıtarayım."

Rima güldü. "Evet, hâlâ sorunlarımız var," dedi ve başını iki yana sallayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok yemek yedim, bir şeyler içeyim."

"Tek bir Allah'ın kulu o adamla anlaşamaz," diye homurdandım.

"O zaman bir anlaşabilir," dedi rahatça.

Yağış, "O zaman bir anlaşabilir," dedi rahatça.

"Kimmiş?"

"Çağlar."

"Ne alakası?"

"Çünkü Çağlar ateist."

Rima da ben de donup kaldık. İkimiz de şok olmuş olsak da ifadesizce böylece Yağış'a bakıyorduk. Yağış buz gibi içeceğini etrafa püskürtürerek gülüyor, kendinden geçmiş gibi eliyle sağa sola vurarak tuhaf hareketler sergiliyordu.

"Kalk masadan," dedim şok içinde. "Terk et burayı."

"Ya ama neden? Anlamadınız mı?" Yağış bize doğru eğildi. "Ya işte şimdiki Çağlar ateist ya hani, Allah'ın varlığına inanmayan bir kâfir çingene ya hani. Bursa çingenesi ya hani..." Onu durdurdum, bana bakakaldı.

"Açıklıyor bir de, delireceğim şimdi. Espri anlayışına bak ya..."

Rima farklı bir yöne bakıp, "Ben bile şaşkınım şu an, Yağış," diye mırıldadı.

Yağış ikimize de küçümseyici bir bakış atıp saçlarını savurarak, "Siz ne anlarsınız esprinin kalitelisinden be!" diye söylendi.

Rima gülümseyerek, "Okuldaki işleriniz bitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Çalışmamız vardı, o da yarım saat önce falan bitti. Takılıyorz boş boş."

"Bir planınız yok mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Yağış, "Çağlar gelir birazdan, yemek yemeye gideriz," dedi, sonra Rima'ya baktı. "Bize katılmak ister misin?"

"Olabilir," dedi Rima.

Biraz daha aynı yerde oturduk, biz içeceklerimizi yudumlarken Çağlar sonunda oraya gelmişti. Sinemaya giderken Anka da bize katıldı. Rima ve

Anka'nın o gün aynı renk şal takmaları ikisini durmadan karıştırmaması den olsa da, Rima ne zaman bana doğru dönse onu mavi gözleri sayesinde ayırt edebiliyordum. Hiç plansız bir şekilde, aniden gelişen bir kararla o miştiik aslında sinemaya. Bir komedi filmine girmiştik, komedi filmi tam bir fiyaskoydu ve ikinci yarıya girme gereği bile duymadan sinema salonundan hızla ayrılmıştık.

Artık arkadaşlarıma karşı daha sıcaktım sanki. Ne Rima ile ne de Anka ile belli bir sınırdan çıkmadan sürdürdüğümüz arkadaşlığımız artık daha samimi bir boyuta ulaşmaya başlamıştı. Aslında hayatıma Korhan gibi daha ten sonra insanlara olan bakışım değişmeye başlamıştı benim.

Antalya'nın işlek bir caddesinde, dağınık duran bir grup halinde yur- atmıştı, tüm ağırlığını bana vermese de yükü hissedebiliyordum ve yorucu olduğum için homurdanıp duruyordum. Üzerimde önünde kedi baskısı olan yeşil bir tişört, altımda bileklerimi açıkta bırakan dar bir kot pantolon vardı. Kot pantolon terden koyulaşmıştı resmen.

"Şu spor salonuna yazdırdınız beni, ben daha manita indirenede sporu bıraktınız," diye homurdandı Çağlar omzunun üstünden çaprazında kalan parka bakarak. "Sizin yaptığınızı Hitler yapmaz."

"Ben üyeliğimizi dondurdum," diye mırıldandım. "İstedüğümüzde tekrar başlayabiliriz."

Çağlar kafasını yavaşça aşağı eğerek bana baktı. Omzumu tutup beni kendine bastırarak, "Ben bunu neden şimdi öğreniyorum, Kara Hatun?" diye sordu. "Hepimizinkini mi dondurdun?"

"Evet."

Rima elindeki pet şişenin içinde kaynama seviyesine gelmiş sudan bir yudum aldıktan sonra, "Hangi spor salonuna gidiyorsunuz?" diye sordu. Anka ve Yağış arkada başka bir konu hakkında konuşarak yavaşça bizi takip ediyorlardı.

"Şu köşede," dedi Çağlar bir anda duraksayarak.

Anka, "Çağlar şu an ls'in WhatsApp grubuna attığı o sırıtın sırıtın gibi bakıyorsun," dedi aniden. "Şu mesafeden bile görebiliyorum bunu."

"Sen o grupta var mıydın?" diye sordu Çağlar. Normalde pek yan yana gelmedikleri için bir sohbet grubu kurmuş, orada vakit geçirmeyi tercih ediyorduk.

Anka dişlerini gösterip sinir bozucu bir hareket yaparak bakışlarını Yağış'a çevirdi. Bir an için aklıma spor salonu geldi, Çağlar'ın da söylediği gibi oraya oldukça yakın bir yerdeydik şu an. Korhan'ın sürekli değişen işlerde çalıştığını biliyordum ama spor salonunda olma ihtimali çok yük-

sekti. Çağlar'ın kollarından yağ gibi kayarak çıktığımda Çağlar bir an durak- sayıp koyu gözlerini yüzüme sabitledi. Omuz silktim.

"Ben hemen gelyorum," dedim, boynumdaki izler azalmış olmasına rağmen onları kapatmaya devam ediyordum ama hava öyle sıcaktı ki fon- dekten akıp yok olabiliirdi, umurumda değildi.

Rima, "Nereye?" diye sordu kollarını kaldırarak. "Su falan mı alacaksın?" Duraksadım. "Evet," dedim hızla. "Siz şu parkta beklesenize beni."

"Ben de geleyim?" dedi Çağlar sorar gibi. "Ya da sen dur, ben gider alır gelirim."

Kafamın içine saçılmış bir kutu şeker vardı da, düşünce ismini verdi- ğim karnıcalar o şekerlerin olduğu yöne alın etmişlerdi sanki. Bir an man- oluk bir şeyler aradı dilim ama ne söylemem gerektiğini bilemedim. Çağlar çırpıdığını anlamış gibi gözlerini devirdi, derdimin ne olduğunu anladığı biliyordum. Geri çekilip, "Hemen gel," diye homurdandı. Sonra parkın olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Onlardan ayrılıp karşıya geçtim. Tıklım tıklım kalabalığı yararak spor salonuna doğru ilerlerken kalbim yine ağzıma doğru tırmanmaya başla- mıştı. Kendimi sersefil hissetmiyordum artık. Her nedense o çirkin hisleri geride bırakabilmişim gibi hissediyordum. Spor salonunun giriş kapısına ulaştığımda bakışlarım kısaca caddedeki kalabalığa uzandı. İnsanlar ha- yalına devam ediyordu, insanlar beni tanımiyordu, insanları tanımiyor- dum. Bazen bu durum bana çok korkunç geliyordu. Önünden geçip giden bir insanın nasıl bir yaşam sürdürdüğünü bilmemek, kafasının içindekileri gö- rememek gerçekten korkutucuydu.

Spor salonunun içi soğuktu. Görevli kadın yine oradaydı, masasının arkasında oturmuş yemek yiyordu. Beni görünce gülümsedi, yavaşça se- lamı verip üst kata doğru tırmanmaya başladım. Yanımda bir ıslak mendil olsaydı boynumdaki izlerin ortaya çıkması için boynumu ovalaya ovala- ya silerdim. Yorgun bakışlarım usulca salonun içine kaydı, ağırlık çalışan insanların varlığını fark ettim. Gözlerim biraz daha içeri kayınca kadınların da olduğunu gördüm. İçeri doğru bir adım attım. Avucumdaki teri pantolo- numa silerken Korhan'ın orada olduğunu görünce bir an kalbim göğsümün altında tekleli, hızla boğazıma kadar tırmanıp delirmiş gibi çarpmaya baş- ladı. Ağzımı açsam, kalbimi kusacaktım.

Sırtı bana dönüktü, koşu bantlarının birinin önünde durmuş koşu bandını resetliyordu. Omzunda beyaz, küçük bir el havlusu, üzerinde siyah sporcu atleti vardı ve altındaki siyah basketbol şortu ona biraz boldu. Oldu- ğum yerde dikilmiş onu izlerken tepki veremiyordum. İçinde bulunduğu- muz zamana yıldırım gibi düşen görüntü duraksamama neden oldu.

Turuncu, düz saçları beline kadar inen, hemen hemen benimle aynı boy-
larda beyaz tenli, çilli bir kız görüş alanına girdi. Korhan'a doğru ilerliyordu.
Spor salonuna çalışmak için gelmediği belliydi, altında koyu renk bir kot pan-
tolon, üzerinde beyaz kısa kollu bir tişört vardı ve ceketini beline bağlamıştı.
Elinde bir deste kâğıt tuttuğunu fark ettim. Kız onun sırtına dokundu, Kor-
han irkilerek yavaşça kızı doğru döndü ve yüzüne alayla dolu bir tebessü-
mün yayıldığına şahit oldum. Tam şu an terlemeye devam eden ellerimi bir
baltayla kesip köşede bırakarak buradan koşarak uzaklaşmak istiyordum.

O kıza gülümsüyor muydu? Hem de alaycı bir şekilde. Bir adım geri-
atıp gözlerimi o manzaradan uzaklaştırmak adına yumdum ama çok uzum
sürmedi, tekrar açıp dikkatle onlara bakmaya başladım. Ne kadar bakmak
istemiyorsam, o kadar dikkatli bakıyordum. Kız turuncu saçlarını kulağının
arkasına sıkıştırdı, artık yüzünü tam olarak göremiyordum ama bir şeyler
konuştuklarının farkındaydım. Yere düşen dambıllar ve sık sık ses çıkaran
ağırılık makineleri yüzünden onların ne konuştuğunu duyamıyordum.

Yeşil gözler bir an için kıza es geçerek beni odağına aldı. Anlık bir şaş-
kınlık gözlerinin bebeğinden dışarı mürekkep gibi dökülmeye başlasa da
yüzünün sayfasına bulaşmadı. Zihnimin içinde tıkanan trafiğin ortasında
öylece dikiliyormuşum gibi hissediyordum.

Bu hayatta bir şeyleri anlamaya çalışmak, bir şeyin peşine düşmek ger-
çekten saçmaydı ve ben tam şu an yeni bir saçmalığın içindeydim.

Yanan tüm ışıklar sönmüştü, kör olmuştum sanki. Korhan bana dikkat-
le bakmaya başladı. Ardından gözleri kısaca kızın yüzüne kaydı, ne anlama
geldiğini bilmediğim bir duygu kalbimi mürekkebe batırması gibi kendi re-
ngine boyamıştı.

Arkamı dönüp kaçıp gitme isteğimin asıl sebebi bu muydu bilmiyor-
dum ama şu an etrafımdaki insanlara çarparak oradan olabildiğince hızlı
adımlarla uzaklaşmak istiyordum. Ortada bir şey yoktu ama ben yine de
ikinci kez onun yanında yabancı bir kadın görüyordum ve her nedense bu
birinciden daha ağır gelmişti. Korhan kızın yanından sıyrılıp geçti, bana
doğru yürümeye başladığında mideme kramplar saplanıyor olmasına rağ-
men olduğum yerde dimdik durmaya devam ediyordum.

Kalbim üstüne düşen görevi gerçekleştiriyordu şu an, sanki asıl gö-
revi beni öldürmek olan bir bombaydı ve göğsümün altında patlayacağı anı
bekliyordu.

Göğsümdeki his büyüdü, Korhan'ın bana attığı her bir adımda beni ağı-
latacak kadar büyük bir şeye dönüştü. Ama ağlamayacaktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, nefesinde ferah bir koku vardı,
ilk kez sigara kokmuyordu. Kaşlarının titrediğini hissettim, çatnamak için
çaba sarf ediyordum.

"Geçiyordum, uğradım," diye fısıldadım kısık bir sesle, konuşurken
gözlerinin içine değil, etrafa bakıyordum.

"Beni mi merak ettin?"

Ona bakmadım. "Uğradım işte."

Spor salonunun duvarındaki büyük saatin akrebi altının üzerindeydi.
Nefesim birkaç kez ciğerlerimi yokladı, bu süre zarfında Korhan tek kelime
etmeden yüzümü izlemeye devam etti.

İçimdeki ağrıyı kabul etmiyordum, görmezden geliyordum, reddedi-
yordum. O kızın kim olduğunu sormak isteyen tarafıma direnerek, "İşin kaç-
ta biliyor?" diye sordum, bir anda sorduğum bu soru Korhan'ı şaşırtmışa
benziyordu.

"Birazdan çıkacağım."

"Beklememi ister misin?" diye sordum tekrardan elimde olmadan. Bel-
ki bu şekilde bu kızın kim olduğunu öğrenebilirdim. Benim gibi bir drama
tanrıçasının, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu, sadece
saniiyeler içinde bir sahne kurabilir ve harika bir oyun sergileyerek bu ki-
zın kim olduğunu öğrenebilirdim ama yapamıyordum. Neden bilmiyordum,
kendimi çok büyük bir çıkınazın içine sürüklemişim gibi hissediyordum.

"Bugün olmaz, Çirkin," dedi Korhan ketum bir sesle. "İşlerim var."

Yüzünün ortasına yumruğu geçirmek istiyor olsam da sadece baktım.
Bu kez gözlerinin içine. Tam göz bebeğine. Benim mezarım. Mezarım. Lanet
olsun ki mezarım. Burası mezarım.

"Anladım," diye fısıldadım. "Sorun değil."

Elini yüzüme uzattığını fark edince tüm duyularım harekete geçerek
dokunuşunun getireceği hislerin tenime dağılacığı anı beklemeye başla-
dım. Korhan terli yanağıma tüyden daha hafif bir dokunuşu bahşetti, ya-
nağıma yapışmış siyah saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimin
içine baktı.

"Seni ararım."

Yumruğu ağzının ortasına patlatmak istiyordum. Kalbimin kimselere
açmadığım odasına girip o odanın içindeki tüm eşyaları dağıtmaya başla-
mıştı. Eline geçeni duvara, yere çarpıyordu. Çerçeveleri, tabloları, tek tek
yerleştirdiğim vazoları... Ben ise köşeye geçmiş buna göz yumuyor, sessiz-
ce onu izliyordum. Bu haksızlıktı.

"Tamam."

Durdu, ben de durdum ve sanki o an akmayı asla bir kenara bırakma-
yacağımı düşündüğüm zaman da durmuştu. Ağzım kurumuştu. Kalbimde
stüdiyelediğim bir his vardı, bunun bana geri dönüşü çok kötü olacaktı.

Turuncu, düz saçları beline kadar inen, hemen hemen benimle aynı boyda beyaz tenli, çilli bir kız görüş alanıma girdi. Korhan'a doğru ilerliyordum. Spor salonuna çalışmak için gelmediği belliydi, altında koyu renk bir kot vardı. Elinde bir deste kâğıt tuttuğunu fark ettim. Kız onun sırtına dokundu, Korhan irkilerek yavaşça kıza doğru döndü ve yüzüne alayla dolu bir tebessümün yayıldığına şahit oldum. Tam şu an terlemeye devam eden ellerimi bir baltayla kesip köşede bırakarak buradan koşarak uzaklaşmak istiyordum.

O kıza gülümsüyor muydu? Hem de alaycı bir şekilde. Bir adım geri sürmedim, tekrar açıp dikkatle onlara bakmaya başladım. Ne kadar bakmak istemiyorsam, o kadar dikkatli bakıyordum. Kız turuncu saçlarını kulağının arkasına sıkıyordu, artık yüzünü tam olarak göremiyordum ama bir peşme konuşuklarının farkındaydım. Yere düşen damhıllar ve sık sık ses çıkaran ağırlık makineleri yüzünden onların ne konuştuğunu duyamıyordum.

Yeşil gözler bir an için kıızı es geçerek beni odağına aldı. Anlık bir kaçış gözlemlerinin bebeğinden dışarı mürekkep gibi dökülmeye başlasa da yüzünün sayfasına bulaşmadı. Zihnimin içinde tıkanan trafiğin ortasında böylece dikiliyormuşum gibi hissediyordum.

Bu hayatta bir şeyleri anlamaya çalışmak, bir şeyin peşine düşmek gerçekten saçmaydı ve ben tam şu an yeni bir saçmalığın içindeydim.

Yanan tüm ışıklar sönmüştü, kör olmuştum sanki. Korhan bana dikkatle bakmaya başladı. Ardından gözleri kısaca kızın yüzüne kaydı, ne anlamaya geldiğini bilmediğim bir duygu kalbimi mürekkebe batırması gibi kendi rengine boyamıştı.

Arkamı dönüp kaçıp gitme isteğimin asıl sebebi bu muydu bilmiyordum ama şu an etrafımdaki insanlara çarparak oradan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaşmak istiyordum. Ortada bir şey yoktu ama ben yine de ikinci kez onun yanında yabancı bir kadın görüyordum ve her nedense bu birinciden daha ağır gelmişti. Korhan kızın yanından sıyrılıp geçti, bana doğru yürümeye başladığında mideme kramplar saplanıyor olmasına rağmen olduğum yerde dimdik durmaya devam ediyordum.

Kalbim üstüne düşen görevi gerçekleştiriyordu şu an, sanki asıl görevi beni öldürmek olan bir bombaydı ve göğsümün altında patlayacağı bekliyordu.

Göğsümdeki his büyüdü, Korhan'ın bana attığı her bir adımı beni ağlatacak kadar büyük bir şeye dönüştü. Ama ağlamayacaktım.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, nefesinde ferah bir koku vardı. İlk kez sigara kokmuyordu. Kaşlarının titrediğini hissettim, çatlamak için çaba sarf ediyordum.

"Geçiyordum, uğradım," diye fısıldadım kısık bir sesle, konuşurken gözlerimin içine değil, etrafa bakıyordum.

"Beni mi merak ettin?"
Ona bakmadım. "Uğradım işte."
Spor salonunun duvarındaki büyük saatin akrebi altının üzerindeydi. Nefesim birkaç kez ciğerlerimi yokladı, bu süre zarfında Korhan tek kelime etmeden yüzümü izlemeye devam etti.

İçimdeki ağrıyı kabul etmiyordum, görmezden geliyordum, reddediyordum.

O kızın kim olduğunu sormak isteyen tarafıma direnerek, "İşin kaçta bitiyor?" diye sordum, bir anda sorduğum bu soru Korhan'ı şaşırtmışa benziyordu.

"Birazdan çıkacağım."
"Beklememi ister misin?" diye sordum tekrardan elimde olmadan. Belki bu şekilde bu kızın kim olduğunu öğrenebilirdim. Benim gibi bir drama tanrıçasının, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu, sadece tanrıçaların, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu, sadece tanrıçaların, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu, sadece tanrıçaların, oyunlar kraliçesinin böyle küçük skeçlere ihtiyacı yoktu.

"Bugün olmaz, Çirkin," dedi Korhan ketum bir sesle. "İşlerim var."
Yüzümün ortasına yumruğu geçirmek istiyor olsam da sadece baktım. Bu kez gözlerinin içine. Tam göz bebeğine. Benim mezarım. Mezarım. Lanet olsun ki mezarım. Burası mezarım.

"Anladım," diye fısıldadım. "Sorun değil."

Elini yüzüme uzattığını fark edince tüm duyularım harekete geçerek dokunuşunun getireceği hislerin tenime dağılacığı anı beklemeye başladım. Korhan terli yanağıma tüyden daha hafif bir dokunuşu bahşetti, yanağıma yapışmış siyah saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimin içine baktı.

"Seni ararım."

Yumruğu ağzının ortasına patlatmak istiyordum. Kalbimin kimselere açmadığım odasına girip o odanın içindeki tüm eşyaları dağıtmaya başlamıştı. Elime geçeni duvara, yere çarpıyordu. Çerçeveleri, tabloları, tek tek yerleştirdiğim vazoları... Ben ise köşeye geçmiş buna göz yumuyor, sessizce onu izliyordum. Bu haksızlıktı.

"Tamam."

Durdu, ben de durdum ve sanki o an akımayı asla bir kenara bırakmayacağını düşündüğüm zaman da durmuştu. Ağzım kurumuştu. Kalbimde sindiremediğim bir his vardı, bunun bana geri dönüşü çok kötü olacaktı.

gibi hissediyordum. Uzun tırnaklarım bilincim dışında avucumun içine saplandı, bu bir bıçağın ucunun tene batmasından farksızdı; orada kan damlalarının kabarcığından emindim.

"İstersen seni eve bırakabilirim," dedi ikilemde kalmış gibi

Kalbime sert bir dur emri göndererek, "Hayır," dedim güçlü bir sesle. "Çocuk değilim." Güldüm, gülüşüm alaylarla bezeli olsa da altında sancılar çeken bir kadın ağlıyordu. Yeşil gözleri, gözlerimden bir şeyler alabilmek istiyor gibi görünüyordu ama karanlık perdeyi indirmiştim ifademlin önüne.

Turuncu saçlı kızın bana doğru döndüğünü gördüm. Savaş alanında karşımda düşmanım duruyormuş gibi bakmıştım kıza. Bu düşmanım olduğunu düşündüğüm kızın yüzünü net olarak ilk görüşümdü. Beyaz yüzünü saran çilleri gözlerinin altından başlayarak burnuna doğru geliyordu. İri kahverengi gözleri vardı, gözlerinin güneşin altında kızıla yakın bir renk olabileceğini düşündüm. Küçük dudakları, küçük bir çenesi ve dolgun yanakları vardı. Bu koca yanaklarla güneşin altında kolayca kızardığından o kadar emindim ki.

Ağır adımlarla bize doğru yürürken kahverengi gözleri benim muhtemelen şu an zehir karışmış gibi koyulaşan yeşil gözlerimdeydi. Korhan'ın bakışlarını yüzümden hissedebiliyordum ama gözlerimi kızıdan ayıramıyordum. Elindeki kâğıtları yavaşça sardı, bir rulo haline getirdi ve hemen yanımızda durdu.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Korhan'a bakarak. Beni görmeden gelmişti.

Kalbim artık yerinden çıkacakmış gibi değil de yerinde değişmiş gibi zayıf atıyordu. Sanki göğsümün altında hiçbir şey yoktu. Bir boşluk vardı.

Korhan, "Birazdan," dedi sadece.

Kızın açık kahverengi, içinde kızıl gölgeler olan iri gözleri yavaşça bendi buldu. Bir an kendimi hiç hissetmedikim kadar yorgun hissettim. Kızın gözlerine saf bir saldırganlıkla bakıyor olsam da yüzüme yayılan ifadesizlik öyle genişti ki bana bakıp bir sonuca varması hemen hemen imkânsızdı.

"Biraz daha çabuk olamaz mıyız?" diye sordu bu kez turuncu saçlı kız. Kadınsı bir ses tonu vardı, görüntüsünün aksine soğuk bir ifadeye sahipti. Gözlerimi yüzünün her bir parçasında dolaştırdıktan sonra dişlerimi sıkarak Korhan'a baktım.

Korhan dişlerini sıkarak kıza baktı, bunu fark edince ben de onun yüzüne bakmaya başladım. Birkaç saniye kızın yüzünü izledim. Sonunda bu manzaraya dayanamayıp, "Ben gidiyorum," dedim güçlü bir duruş sergileyerek. "Sonra görüşürüz."

Bakışları bir robotunkinden farksız şekilde bana döndü. "Tamam," dedi, ses cansızdı. Sırtımı dönüp onlardan uzaklaşmaya başladım. Yeri

döşen her adımım, akrebin üzerinden geçiyormuşum da zehir ayak tabanlarımın bulaşıp beni kötürüm etmek için uğraşıyormuş gibi hissettiriyordu. Kör gibi indim merdivenleri. Etrafımdaki hiçbir olayı göremeyecek, yüzü tanıyamayacak kadar kör olmuş gibiydim. Spor salonundan büyük bir mide bulantısını içimde taşıyarak hissimla çıktım. Geniş adımlar atarak parka ilerlemeye başladım.

Arkamda bıraktığım koca bir soru işaretiydi o kız. Kim olduğunu merak ediyordum, neden Korhan'ın yanında olduğunu da öyle. Korhan'ın arkamdan gelmesini, beni kolumdan tutup sürükleyerek bir köşeye çekerek açıklama yapmasını bekliyordum ama elbette böyle bir şey söz konusu bile değildi.

Beni ilk gören Rima oldu. Elimde hiçbir şey olmadığından benim mar-kete falan gitmediğimi anlamış olmalıydı. Umursamadım. Çağlar'ın farkında olduğunu zaten biliyordum. Rima bana doğru el sallamaya başladı, o kadar durgundum ki sadece soğuk bir tebessümle kızın yüzüne baktım. Güneş çok yakıcıydı ama düşüncelerim güneşten daha yakıcıydı. Evcilleştirmeye çalıştığım o hisler yine vahşileşmişti.

"Bu suratın hali ne?" diye sordu Çağlar, bankın üzerinde yayılmış bir şekilde tek başına oturuyordu. Kızlar hemen yan tarafındaki banktaydılar. Ayağına vurup geri çekmesini sağladım, ardından yanına oturdum. Gözleri profilimde geziniyor, meraklı bakışlarını üzerimden çekmiyordu. "Sorun ne?"

"Hava çok sıcak," dedim, bunalmıştım.

"Bu suratının tek sorumlusu hava, öyle mi?"

Anka endişeli bir yüz ifadesiyle, "Şey, iyi misin?" diye sordu. Neden durmadan bu ve benzeri soruları soruyorlardı ki bana? Bir insanı kurcalama isteklerinden nefret ediyordum.

"Eve gitmek istiyorum," dedim açıkça. "Çok yorulmuşum."

Yorgunluğum o kadar elle tutulurdu ki eğer ruhum bir madde olsaydı, ruhumun kemiklerini kırardı. Kendimi, belki de bana asla değer veremeyecek biri uğruna kendimden uğurluyordum. Kendimi kaybediyordum. İçimde devamlı kabaran o okyanusun dalgaları her seferinde kıyıyı darmaduman edip benden gidebildiği kadar uzağa gidiyordu ama biliyordum, dönüp tekrar bu kez daha şiddetli çarpmak için yapıyordu bunu.

Rima ve Anka'nın evleri olduğumuz yere daha yakın olduğu için önce onları eve bıraktık. Yağış durgunluğumu fark ettiği için sadece yüzümü izliyor, yorumda bulunmuyordu. Biz böyleydik onunla. Koskoca bir kalam balığın, gürültünün içinde birbirimizin karşısına otururduk ve yalnızca birbirimizin gözlerinin içine bakardık. Bize göre bu, kimsenin duymadığı ama ikimizin birbirimizi deli gibi anladığı sohbetimizin ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Yokuşu yavaşça tırmanmaya başladık. Evim sonunda görüş alanına girmişti. Güneş, gökyüzünün koynunda bir yılan gibi kıyarak dibine zünden saklamak için geceyi gökyüzünün boynuna geçiriyordu. Yağış koluma girdi, başını omzuma düşürdü. Boyu benden biraz zeti-yordum onu. "Eğer böyle olmana sebep o adamsa, onun canını alman olsa da birbirimize dayandığımızda bize yaklaşıp tüm fırtınaları avıyorsa, mızın içinde bir izmarit misali söndürebilirdik.

Dilimin yalanları ona dönmediği için sessiz kaldım. Çağlar'ın adının bizim adımlarımızdan daha geniş olduğundan yokuşu saniyeler içinde uc manmıştı. Apartmanın kapısının önüne geldiğimizde Çağlar, "Nur Teyze beni görmesin," dedi, anneanneme Nuriye değil, Nur demeyi tercih ediyordu. "Görsün, ne olacak?" diye sordum, kaşlarının ortasında oluşan çukur bir ülkeye benziyordu.

"Bir gün kadının elinde kalacağım, hissediyorum..." Serseri bir tebessüm biçimli dudaklarını şekillendirdi. "Yakındır."

Her ne kadar berbat hissetsem de gülümsedim. İçime huzursuzluğu dayalı karanlık tohumlar eki-yordu. Bir an önce eve girmek, başlak soynun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin bilincindeydim. Uyandığımda bu his yine benimle olacaktı.

Çağlar yanağını işaret ve orta parmağının arasına alarak sürgüdü gerek uzattı. Geri çekilirken yanağı daha da gerildi, homurdanarak omzuna bir tane geçirdim. Çağlar'ın serseri tebessümü genişledi, tüm çehresine yayıldı. Bana çapkın bir bakış attı. "Hadi bakalım, Biber Salçası," dedi meşeli bir sesle. "Biraz dinlen. Gerçekten yorgun görünüyorsun."

Görüntümün sebebi sadece yorgunluk değildi, Çağlar'ın da bunu bildiğini biliyordum ama üzerime gelmediği için ona minnettardım.

"Biber Salçası?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Eskiden bozuk bir Domates Salçasıydın, şimdi Biber Salçası oldun."

"Hadi ya?"

"Evet, Biber Salçası daha koyu renkli. Hatta bazı yörelerde simsiyah oluyor..."

"Yemek programları sunan o şişko adama benziyorsun şu an," diye söylendim. "Gerçi o da artık yemek programı sunmuyor, son zamanlarda sahtekârlık içeren reklamlarda boy gösteriyor..."

Çağlar, "Ben fit bir insanım ama sahtekâr olmadığımı söyleyemeyeceğim..." dedi. Ardından Yağış'a baktı. "Sen bu gece burada mı kalacaksın?"

"Evet."

"Gere dışarı çıkacak mısınız?" diye sordu bu kez Çağlar. "Gere ya, evde takılırız," dedi Yağış. "Bu aralar dışarı çıkınca ilk işim al-

kol almak oluyor. Sarhoş olmak güzel de ertesi sabah o müthiş baş ağrısıyla

bu almaktan nefret ediyorum."

Çağlar'ın kemikli yüzündeki ifadenin sertleştiğini gördüm. Dilinin ucunda biriktirdiği soruları ortaya dökmek istese de sanki vereceğimiz cevapları onu daha da sınırlendireceğini biliyordu ve bu yüzden hiçbir şey soruyordu. Yağış'ın saçlarını karıştırdı, gri saçlarına henüz alışabildiği söylenemezdi.

Çağlar'dan ayrılıp eve girene kadar konuşmadık. Anahtarım olduğu için kapıyı çalmadan direkt açıp giriyordum. Ben kapıyı kapatırken Yağış

da ayakkabılarını çıkarıyordu. Anneannemin salonda, sırtı bize dönük bir şekilde kanepede oturduğunu gördüm. Solmaya başlayan güneşin kırmızı bir kor gibi salonun içine dokundurduğu yansımalar salonun aydınlanma-

ana yetmiyordu. Yağış, "Aa, Giray abi,"

Dayımın mutfaktan çıktığını fark edince irkildim. Yağış, "Aa, Giray abi," dedi şaşkına dönmüş şekilde.

Dayımın yeşil gözleri evi örten akşamüstü renklerine rağmen her zaman olduğu gibi parlaktı. Elindeki bira şişesi dikkatimi çekti, şişenin içindeki sı-

yrı yavaşça sallayıp birden bir yudum aldı. "Hoş geldiniz, kızlar," dedi sesi yumuşaktı ama tınısına anlam veremediğim bir durgunluk çökmüştü.

Anneannem varlığımızın farkında olsa da sesini dahi çıkarmadan koltuğa oturmaya devam ediyordu. Dayım yanımdan geçip salona ayak bas-

ta, kaşcasını anneannemin oturduğu koltuğun başlığına yaslayıp, "Gelsenize söyle," dedi.

Yağış'ın koyu kahverengi gözleri dayımdan sakince koparak beni oda-

ğına aldı. Birkaç saniye birbirimize baktık ve salona girdik. Anneannemin profilini görüyordum ama içerisi çok aydınlık olmadığı için yüzünü saran ifadenin nasıl bir his yaratacağını bilmiyordum.

"İs, Yağış senin en yakın arkadaşın olduğu için bazı şeyleri ondan sak-

lamamıza gerek olmadığını düşünüyorum," dedi dayım, yeşil gözlerini göz-

lerinden tek bir an olsun ayırmıyordu ama ben ona dikkatli bakamıyordum. "Senin için Yağış'ın burada olması sorun mu?"

"Hayır," dedim başımı ret dolu bir tavırla iki yana sallayarak. "Ondan bir şey saklamam."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi dayım.

Merak, kolları bacakları olan bir canavara dönüşmüş, içimde korkunç sesler çıkarak ilerlemeye başlamıştı. Ayak bastığı her bir noktada ken-

dine alt dev ayak izleri bırakıyor, bu izler neredeyse bir mezar kadar genişleyerek içime doğru çöküyordu.

"Anne, zarfı ver."

Anneannemin burnunu çektiğini duydum ama ona bakmadım, gözlerim dayımın gözlerindeydi. Dayım elindeki bira şişesini çaprazında duran sehpanın üzerine bırakıp doğruldu.

"Hadi, anne," dedi anneanneme.

Anneannem kafasını bana doğru çevirdi, bunu fark edince ben de otomatikman ona bakma gereksinimi duydum. Açık kahverengi, elaya yakın renkteki gözlerinin etrafı kan çanağına dönmüştü, burnu kıpkırmızıydı ve gözyaşları kirpiklerinin diplerinde tıpkı elmas parçaları gibi ışıltıyordu.

Kalbim aniden teklerken, "Anneanne?" diyebildim.

Anneannem oturduğu kanepenin döşemesine yasladığı avucunun altında tuttuğu zarfı kaldırdı, bana uzattı. Sessizliği delip geçen saniyeler sanki göğsümün lahzasını dolduruyordu. Anneannemin gözlerinin içine bakarken uzanıp zarfı elinden aldım. Saman kâğıdından yapılmış bir zarfı bu, gözüm altındaki yazılara takılınca olduğum yerde donup kaldım.

Deniz Şahiner. Annem.

Nemrut bir ateş fırladı göğsümden yukarı, boğazıma doğru. Annemin varlığını, annemin bana hissettirdiklerini her zaman kara benzetmişim. Öylece eriyip gidecek, yok olacak diye düşünmüştüm. Ama kar gibi eriyip yok olacağını sandığım annem ve tüm olanlar birikmiş, beni çığır içinde bırakmıştı. Bazen dağ yıkılsa bunu felaket kabul etmeyecek olan ben, bir kâğıt parçasına bakarken felaketi yaşayabiliyordum.

"Neden?" diye fısııldadım, dilimin altındaki tohumlar çatladı ve zehirli sarmaşıklar, dilimin etrafını sararak içinde onu saklayan toprağı yiyen yılan gibi dilimi boğmaya başladı.

Bazı nedenlerle yaşanmıyordu.

Öyle ağır cümlelerin içinden geçmiş, içinde bana ait parçalar taşıyan öyle ağır kitaplar taşımıştım ki. Küçük bir kız çocuğunun kurumuş dudaklarını aralayıp, 'Babam kanser,' dediği anda kanamaya başlayan avuç içiçim ve bileklerimi izliyordum. Küçük kız çocuğu yanıma oturuyor, o da benimle birlikte bileklerimden, avuç içlerimden hızla dışarı akmaya başlayan kanı seyrediyordu. Sonra tekrar ediyordu: 'İyiyim.' Gülümsüyordu, sözleri ne şöyle devam ediyordu: 'Annem gitti.'

"Sana bir miktar para yollamış," dedi dayım. "Her zaman olduğu gibi hesabına yatırmış." Ben bunu zaten biliyordum, her ay hesabıma bir miktar para bırakırdı ama beni asla aramazdı. Peki bu neydi? Gözlerimi zarftan çekmeden dayımı dinlemeye devam ettim. "Anneannen! aradı, biraz konuşmuşlar. Seni sormuş ve bugün adına bir zarf geleceğini söylemiş."

Hâlâ zarfa bakıyordum. "Anladım."

"Zarfin içinde babamın hangi şehirde olduğu yazıyor." Durdu. "Ve adresi" diye ekledi.

Boğazıma yumruk gibi inen cümlesi içimde ağlamaya başladı. Tam şu an bağırma, bir şeyleri çarpmaya başlasaydım bu kesinlikle en sakın dışa vurumum olacaktı. Beni kör edecek kadar parlak bir ışığın önüne oturdu. İyumu düşünüyordum; ışığın sızdığı yerin arkasında dalgalar patlıyor, şimşekler orada yıldırımlar düşüyor, zaman buz gibi göğsüne güneşi basarak güneş orada sönürüyordu. Depremler oluyor, topraklar kayıp tüm nefes alan ölümlerin üzerini örtüyor, ağaçlar köklerinden sökülerek bilekleri saran damarlar gibi köklerinden kanamaya başlıyordu. Tanrı bulutların üzerinde, yeryüzünde yükselen dalgaları hüzünlü bakan gözlerle izliyor, o dalgaların içinde şeytan uzun zamandan sonra ilk kez Tanrı'ya ibadet ederek yavaşça boğuluyor, sönen cesedi dalgaların içinde telaşsızca gözden kayboluyordu.

Dünya batıyor, cehennem sönüyor, cennet yanıyor, kıyamet kopuyordu. Zarfı avuçlayıp sıkamak, buruşturup yok etmek istiyordum. Saatin nabzının sesi odanın içinde dolanıyordu. Sadece baktım, dayımın gözlerinin içine baktım. Zarfı öylece tutmaya devam ederken dayım benden bir cevap bekliyor gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedim. Sırtımı dönüp merdivenlere yöneldim. Yağış hâlâ olduğu yerde şok olmuş halde dikiliyordu.

"Yağış," dedim tepkisiz bir sesle. "Hadi."

Üst kata ışık hızıyla çıkıp, kendimi odama kapattığım saniyelerde Yağış şok içinde odanın ortasında dikilmiş duvarları izliyordu. Ne söylemesi gerektiğini bilmediği her halinden belliydi. Ondan bir şeyler söylemesini istemiyordum. Aksine susmayı, bu konu hakkında tek kelime bile etmemeyi istiyordum. Zarfın varlığı bir gölge gibi ruhumun gardiyanı haline gelse de onu komodinün üzerine öylece bırakıp üzerimdeki kayafetleri söker gibi çıkarmaya başlamıştım. Küçük odam bir kırsala dönüşmüştü de o kırsalda deli gibi koşturuyordum ve ter içindeydim sanki.

Yağış küçük çantasını yatağımın ucuna bıraktı. Ona giyebileceği rahat kıyafetler verdim. Arkamda atılar koşturuyormuş gibi son hızla banyoya girmiş, kaynar suyla duş almış ve tekrar odaya dönmüştüm. Arkadaşımın durumunu net bir şekilde görebiliyordum ama içinde boğulmaya başladığım bu hislerin bendeki yankısını ona duyurmaya niyetim yoktu. Öyle ya da böyle bugün zaten kötü başlamıştı, kötü bitmesinde de sakınca görmüyordum.

Aslında şu an susması gereken ben değildim. Şu an dünya üzerindeki belki de herkes susabilirdi ama benim susmamam gerekiyordu. Sustuğumda kötüyü korkunç arasında bağı çözme yetimi tam anlamıyla kaybediyordum çünkü. Kafamın içinde devamlı olarak hareket eden yirmi altı uçlu bir

bıçak varmış da her dönüşünde yirmi altı farklı yaranın üzerine yeyen yaralar açıyormuş gibi hissediyordum.

Yağış koca bir topuz yaparak şekillendirdiği saçlarından fırlayan bu- yordu. Islak saçlarını ağır ağır taradım, kurutmadım, kurutmayı sevmiy- dum. Kendiliğinden kuruması daha iyiydi.

Üstüme giydiğim askılı tişörtün askularından biri düşmüştü, aynadaki yansımamı izlerken düşündüğüm şey bu değildi. Annemin benimle iliş- şime geçmeyi reddetmesinin sebebini anlayamıyordum. Küçükken beni görmezden gelmesinin, sık sık bırakıp gitmesinin sebebini ben babamı benzetmesinden kaynaklı olduğunu biliyordum ama aynaya baktığımda babamdan ziyade ona benzeyen bir kadın görüyordum ben. Üstelik şimdi neden ben bir yangından kurtulmuşken üzerime benzinle yürüyordum? He- nüz sönmemiş bir şeyin, o şey her ne olursa olsun, üzerine benzin dökmek miydi? Sırf önceden yandı diye, tekrar yanmasına sebep olmak değil- sen yakmış sayılmıyor muydun yani?

Babamın nerede olduğunu merak etmiyordum.

Babamın nerede olduğunu merak ediyordum.

Babama karşı özlem duygusu hissetmiyordum.

Babama karşı olan özlem duygum yüzünden yavaşça çürüyordum.

Aynadaki bir diğer yansımamın sahibi olan arkadaşım, "Çok fazla dü- şünüyorsun," dedi, sesi zihnime yerleştiğinde o sesi ilk kez duyuyormuşum hissiyle yabancılik duygusu hissettim. Yansımama baktım. "O zarfı açmak istersen açarsın, açmak istemezsen açmazsın. Buna kimse karışmaz."

İçimde gitgide büyüyen depremin sarsıntıları ruhumu yıkamaya başla- dığında, "Bu yüzden arkadaşısın," dedim kayıp bir yapboz parçası gibi.

"Daima öyle olacağım." Bana yaklaştı, çenesini askunun düştüğü omzu- ma bastırıp aynadaki yansımamızı izlemeye başladı. "Ben her zaman ya- nında olacağım. Kim ne derse desin, nasıl bir şey yaşanırsa yaşansın."

Dudaklarımda yorgun bir tebessümün ilk temeli atıldı. Bu tebessüm rengini gözlerime ulaştıramadı. Yağış uzun uzun yüzümü saran o bükün- deyi izledi ama bir şey söylemedi. Çenesini omzuma sürüp sessizce bek- ledi. İçimde birçok şeyin güvenliğini kendim sağlamıştım ve şimdi düşen bir yıldırımın bu güveni öldürmesine izin vermeyecektim.

O zarfı açıp açmayacağım konusunda belli bir kalıba girmiş bir düşün- cem yoktu. Zamana burakmayı düşünüyordum. Zaman beni yeterince bı- rakmıştı, şimdi ben de bazı şeyleri ona bırakarak bu yükü onun omuzlarına bindirebilirdim.

Bogazımda bir düğümle yansımamı izlerken bakışlarım hâlâ bom- boya. İçimi lime lime eden tüm düşünceler, duygular tıpkı bir at gibi şaha- kalkıyordu ve ben o atın altında her tekme darbesinde ağır derecede kan- kaybediyordum.

Tüm geceyi Yağış ile bilgisayardan yabancı diziler izleyerek geçirmiş- tik neredeyse. Sonunda Yağış yatağın bir köşesinde uyuyakalmıştı. Dayımın aklı katta olup olmadığından emin değildim, gitmiş olabilirdi ama yine de bir şeyler yemek için bile aşağı inmemiştim. Her nedense şu an annean- nemiyle telefonumun ekranını izliyordum. Yağış'ın hemen yanında, yan yatmış şe- bir şeyler yemek için bile aşağı inmemiştim. Her nedense şu an annean- nemiyle telefonumun ekranını izliyordum. Yağış'ın hemen yanında, yan yatmış şe- bir şeyler yemek için bile aşağı inmemiştim. Her nedense şu an annean- nemiyle telefonumun ekranını izliyordum. Yağış'ın hemen yanında, yan yatmış şe-

bir şeyler yemek için bile aşağı inmemiştim. Her nedense şu an annean- nemiyle telefonumun ekranını izliyordum. Yağış'ın hemen yanında, yan yatmış şe- bir şeyler yemek için bile aşağı inmemiştim. Her nedense şu an annean- nemiyle telefonumun ekranını izliyordum. Yağış'ın hemen yanında, yan yatmış şe-

Is _____: Uyumamışsın. (03.02)

Bir süre bekledim, cevap gelmedi. Gözlerimi yumup telefonun ekranı- nı yavaşça almaya vurdum. Ne diye yazıyordum ki ben bu adama?

Arjen _____: Uyumam mı gerekiyor (03.06)

Is _____: İşin mi var? (03.07)

Arjen _____: Evet (03.08)

Buruk gözlerle ekranı izlemeye devam ettim. Birkaç dakika ne yaz- mam gerektiğini düşündüm. Onunla konuşmak istiyordum. Bugün olanları ona anlatamazdım ama yine de onun yanında olsam belki şu an hissettiğim gibi kötü hissetmezdim. Bilmiyordum.

Is _____: Tamam o zaman, seni rahatsız etmeyeyim. (03.10)

Arjen _____: Yine başlamışsın noktalı yazmaya (03.12)

Arjen _____: Benimle yazışırken cümle sonlarına nokta koyma (03.13)

Arjen _____: Hoşuma gitmiyor (03.14)

Is _____: Nasıl yazmam gerektiğini de mi sana soracağım? (03.14)

Arjen : Bana yazıyorsan, evet (03.15)

Is : Tamam, yazmıyorum. (03.16)

Arjen : Keyfin bilir (03.16)

Beni ne kadar göcündürdüğünün farkında olmaması mıydı beni sinirlendiren? Bir an için kendimi ağzıma kadar dolmuşum gibi hissettim. Önce dönüp yürümeden önce bile başımı yavaşça onun olduğu yöne çevirip onu izlerken yürümekten vazgeçen kişi değil miydim ben? Kırpıklarım ateşe muhtaç kibrit çöpleri gibi birbirine sürtünerek alev almaya başladı. Altında ezildiğim tüm hisler içime çökmüştü.

Is : Biliyor musun tam bir salak gibi davranıyorsun (03.20)

Is : Canımı sıkmaktan başka yaradığın bir iş falan da yok senin (03.21)

Is : Kendini ne sanıyorsun? (03.22)

Is : Geri zekâlının önde gidenisin, gerçekten öylesin (03.23)

Mesajları okuduğunu biliyordum, inatla cevap yazmıyordu. Parmaklarımla harflerin üzerinde kaymaya başladığı sırada artık titiyorlardı.

Is : Kimle konuşuyorsan konuş (03.23)

Is : Umurumda bile değil (03.23)

Is : Kime çevrimiçi olursan ol (03.24)

Is : Geber (03.24)

Is : Aptal. (03.25)

Baktım, uzun süre izledim ama o da sadece izliyordu. Hakaret edecek bile olsa bana karşılık vermesini bekliyordum. Profiline tıkladım, fotoğrafi genişleyerek ekranımı kapladı. Kırmızı ceketinin içinde görünen beyaz tişörtüne baktım. Dağınık saçları ışıkların altında normalde olduğundan daha açık renkte görünüyordu, boynundaki kalın damar o kadar belirgindi ki... Sonra kadrāja bakan yeşil gözleri... O gözleri. Bir an bu fotoğrafı ateşe vermek istedim. Bu fotoğrafın çekildiği gün yanında duran kıızı hatırladım, sonra bugünkü turuncu saçlı kıızı. Yakına isteği daha da büyüdü.

Is : O kırmızı ceket çok mu aradın? (03.30)

Is : Leşşşşş (03.31)

Is : Pezevenk ceketli (03.31)

Is : Pezevenge benziyorsun profilde (03.32)

Is : Piyanişt şantör gibi (03.32)

Is : Sadece payetleri eksik o ceketin (03.33)

Is : Pezevenk (03.34)

Is : Ceketli (03.34)

Is : GEBERTİRİM SENİ (03.34)

Bir süre daha sessizce izledikten sonra sonunda yazmaya başladığını gördüm. Yatağın içinde sakince uzanmış ona saydırıyordum ama dışarıdan biri beni görse, normal bir şekilde mesaj yazdığını düşünürdü. Oysa öyle öfkeliydim, öyle kırgın, öyle yalnızdım ki.

Arjen : Ne istiyorsun? (03.40)

Durdum, sorduğu soruya bakakaldım. Ne istiyordum? İlgisini mi? Açıklamasını mı? Varlığını mı? Ondan gelecek herhangi bir şeyi mi? Onu mu? Gözlerime batmaya başlayan yaşların sebebini sorguladım, ağlamıyordum ama kendimi sıkmasam kesin zırlı zırlı ağlardım.

Is : Özür dilerim. (03.42)

Arjen : Bir daha olmasın (03.43)

Is : Tamam, olmayacak. (03.44)

Uzun süre bir şey yazmadı. Kendimi iğrenç hissediyordum. Pişmanlık, kollarımı belime sarıp beni kendine bastırıp ve bedenini bedenime yapıştırdı.

Arjen : Neden uyumuyorsun? (03.46)

Is : Uyuyamıyorum (03.46)

Arjen : Ama neden? (03.47)

Is : Hemen yanımda kız arkadaşım uyuyor (03.48)

Is : Ama yalnız hissediyorum (03.48)

Is : Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum (03.49)

Is : Ama yalnızım (03.49)

Is : Çok yalnızım (03.49)

Gözlerimi yumup telefonu iki göğsümün arasına bastırdım. Dişlerimi sıkıttım, bu hissin geçmesini beklemeye başladım. Dünyanın en saçma şeyi de bazı hislerin asla geçmeyeceğini düşünmek olsa gerekti. Bir his size bir kanser hücresi gibi yerleştiğinde, o kanser hücresinin tedavisi olmadığına, sizi öldüreceğine inanıyordunuz.

Arjen : Benim çirkin küçük kızım (03.58)

Arjen : Odanın perdelerini çekmişsin (03.58)

Arjen : Seni göremiyorum (03.59)

Arjen : Hadi dışarı çık (03.59)

Büyük bir hızla, hiç sorgulamadan yataktan çıkıp, üzerine bir hızla bir şeyi sorgulayamıyordum artık. Şu an ona ihtiyacım vardı, o buradaydı, önemli olan tek şey buydu. Kırgınlıklarımı ve kızgınlıklarımı bir köşeye iterek yine soluğu onda almak beni incitse de bir yandan da beni iyileştirdiği gerçeğini yok sayamıyordum.

Apartmanın kapısını açtığım an motosikletinin üzerinde oturan Korhan'ı görünce gözlerim iri iri açıldı. Motosikletinin sesini bile duymayacak kadar mı dalgındım? Ya da o sinir harbiyle ne kadar sakın görünsem de aslında kendimi kaybederek mi yazmıştım ona tüm o mesajları?

Kaskını yavaşça kafasından çıkarıp kolunun altına aldı. Bahçede bekliyordum. Korhan'ın motosikletinin hemen kenarında bir kask olduğunu daha görünce bir an duraksayacağımı sandım ama yürümeye devam ettim. Bordo, kopkoyu kırmızı renkteki, camları siyah kaskı bana uzadı. Titiye'nin parmaklarının arasına aldığı kaskı sıkı sıkı tutarken ona bakmaya devam ediyordum.

Siyah kaskını kafasına geçirdi, kaskın önündeki camı kapatmadan hemen önce, "Atla, Çirkin," dedi pürüzlü bir sesle.

Kaskı amatör bir şekilde kafama geçirdim. Kısacık şortumu, askılı tişörtümü ve terliklerimi umursamadan onun arkasına bindim. Korhan motosikleti çalıştırdı, motosikletten yükselen o güçlü ses, kalbimin atışlarının daha da sertleşmesine sebep oldu. Kollarımı Korhan'ın beline doladım, göğsümü siyah, kalın motorcu ceketinin örttüğü sırtına yasladım. Ellerinde siyah eldivenler vardı, bu dikkatimden kaçmamıştı. Motosikleti sürmeye, beni evimin olduğu yerden hızlı bir şekilde uzaklaştırmaya başladı.

Hava soğuktu ama ben buna rağmen üşümüyordum. Motosikletle bizi kullandığından rüzgâr tıpkı kamçı darbeleri gibi tenime düşüyor, bedenimi yakıyor, beni dişlerinin arasına alarak parçalamak ister gibi ısınyordu.

Bir çocuk parkına gelmiştik ama bu birbirimizi tanıdığımız çocuk parkı değildi, bizim eve biraz daha uzak bir yerdedik. Okuldan dönerken bu çocuk parkını görüyordum ama hiç içine girmemiştim. Gece hâlâ gökyüzüne karanlık bir tavan ördüğü için park biraz ürkütücü görünüyordu. Kafamdaki kaskı çıkarıp motosikletin üzerine koydum, Korhan üzerindeki ceketin fermuarını hızla aşağı doğru çekti ve siyah ceketini üzerinden çıkarıp

omuzlarıma attı. Yorgun gözlerim kaskın altındaki gözlerini görmek ister gibi kaskın yüzeyinde dolaşıyordu. Omuzlarımda ona ait ceketle önünde dimdik bir enkaz gibi durmaya devam ettim. Korhan sanki gözlerini görmemi istemiyormuş gibi kaskı uzun süre kafasından çıkarmadı. Sonunda bakişlarımı dayanamamış olarak kaskı yavaşça çıkardı. Dağlan saçlarını elleriyle karıştırıp gözlerini yüzüne indirdi. Parkın içinde yanan boyu kısa sokak lambasının beyazımsı ışığı onun yüzünün bir yarısını aydınlatıyor, diğer yarısına dokunmuyordu bile. Yüzünün aydınlık kalan kısmındaki gözünün yeşili zehir gibi yakıcıyken, karanlıkta kalan kısım sonbaharın anılarını taşıyan kuru bir yaprağa benziyordu.

Park bomboştu, hatta parkın olduğu caddeden araç bile geçmiyordu. Uzun süre gözlerimizi izledik. Bana bakişlarında ilk kez saf olarak gördüğüm bir şey vardı ki bu da şuydu; Korhan şu an ona bu gözlerle bakmama katlanamıyordu. Beni hızla kollarının arasına çekti. Tıpkı bezden bir bekleme beklemiyordum. Beni göğsüne yıkılıp kaldım. İçimde binlerce şey taşıyordum, bunu hissedebiliyor muydu? Ben öyle çok hissediyordum ki kendi zihnimin içinde, kendi kendimin önünde dizlerimin üzerine çöküyordum.

Gökyüzünün şafağa boyanmasına ramak kalmıştı. Yanağımı Korhan'ın göğsüne bastırdım, teni sıcacıktı ama orada çok fazla kalırsam yanardım. Bir süre sonra onun cehennem olduğunu anlamıştım. "Saçma sapan şeyler yazdığım için üzgünüm," diye mırıldandım. Yıllardır gördüğüm kabuslardan birinde tam ölecekken onun tarafından uyan- dırılmışım gibi hissediyordum. Bu hissi ona söylesem, çok saçma bulur muydu? "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi bana sıkıca sarılmaya devam ederken. Onun kollarında kendimden kurtuluyordum sanki. Yanağımı göğsüne daha sert bastırıp gözlerimi kısa boylu lambanın ince bedeninde gezdirdim. Yayılan ışık, sanki bir sahnedeymiş gibi yalnızca ikimizi aydınlatıyordu.

Bir an için kendimi Mania, onu da Mantus olarak hayal ettim. Sonunda kavuşmuştuk.

"Öyle şeyler yazmamalıydım," diye fısıldadım, sesim küçük bir kız çocuğunun uzun saçları kulağının altına kadar kesilirken aynada kendisini izlediği o küçük annin fotoğrafı gibiydi.

"Fevrisin." Parmaklarını ceketin altında saklanan belimin topraklarına gömmek ister gibi tenime bastırdı. "Yapıyorsun, sonra yaptıklarına pişman olup kuyruğunu indiriyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordum, sesim hâlâ çok cılızdı. Korhan bu halini belki de ilk kez görüyordu, bilmiyordum. Belki de ben bu halimin varlığını ona çok uzun zaman önce göstermişim ama farkında değildim.

"Evet," dedi. "Öyle yapıyorsun, çirkin kızmı."

Çenemin titrediğini hissettim. Sanki o zarf iklimizin göğsü arasında duruyordu ve onun kalbiyle benim kalbimin birbirine dokunmasına engel oluyordu. Parkın içinde bir ileri bir geri sallanan, yağlanmadığı için gıcırda-yan salıncağın sesini dinlemeye başladım. Bir süre sonra bu sese Korhan'ın kalbinin sesi de eklendi. O kadar sessizleşmiştik ki yalnızca o salıncağın ve Korhan'ın kalbinin sesini duyuyordum.

"O gün," diye sözle girdim. "Bardayken yanındaki kız, neden yanındaydı?"

Korhan, açık duran yarasına parmağımı basmışım gibi kaskatı kesildi. Kafamı kaldırıp ona bakmadım ama yüzünü boyamaya başlayan ifadenin ne renk olduğunu merak ediyordum. Aslında neyi sormaya çalıştığımı bilemediğimi çok iyi biliyordum.

"O gün," diye fısıldadım tekrardan. "O kızla yatacak mydın?"

"Evet," dedi bir bıçak gibi içime saplanıp, içimde duran kendini yaralayarak.

Cevap veremedim, yeni bir soru soraamadım. Donup kalmıştım. Bir bardak su uzatıyordu bana, ben o suyu yavaş yavaş içerken beni izliyordu ve bir süre sonra o suyun içindeki zehrin varlığını fark ediyordum; zehir usul usul kanıma karşıyor, beni aheste aheste öldürmeye başlıyordu.

"Peki yatacak mısın onunla?" diye sorduğumda neredeyse on dakikadır sessiz olduğumuzu şimdi anlıyordum.

Korhan'ın dudaklarını saç diplerimde hissettim. "Hayır," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum aniden.

Aniden heyecanlanmam ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama ben ne hissettiyse beni daha sıkı sarıp, tamamen kendine bastırmasına sebep oldu. "Gerçekten," dedi, kalın sesi bir organ oldu ama beni infaz etmedi, bana beni asla düşürmeyecek bir salıncak kurdu. İyice sokuldum ona, gözlerimi yumup başımı uysalca salladım.

"Buna sevindim."

"Yoksa tüm gün bunu mu düşündün?" diye sordu Korhan aniden.

Yutkundum. "Evet ama düşündüğüm şey sadece bu değildi," diye itiraz ettim. "Bugün yanında gördüğüm kız..."

"Him?"

"O kızla mı yatacaksın?" Durdum. "Yoksa yattınız mı?"

"O veletle mi?" Korhan gırtlığından yükselen gülme sesini bana bahşettiği sırada tenimin üzerine cennet yağmurları yağıyordu. "Aptal olma, o velet benim öğrencim."

Kaşlarını çatıldı. "İyi ama spor yapacak gibi görünmüyordu. Üzerindeki kıyafetler spora uygun değildi ve birlikte ayrıldınız oradan."

"O tombalak spor yapacak, ben de göreceğim," dedi Korhan gülmeye devam ederek. "Sevgiliyle uzun zamandır tanırız birbirimizi. Kız mimarlık okuyor, çizim konusunda geliştirmek istiyormuş kendini. Ben de sevgili-sinin hatırına yardımcı oluyorum, hepsi bu."

İçime soğuk sular dökülmüş gibi rahatladığımı hissettim. Burnumu çekerek gözlerimi yavaşça kaldırıp onun çenesine baktım. Çenesinde de küçük izler vardı, ayırt etmesi mümkün izlerdi bunlar. Ona baktığımı fark edince gözlerini yavaşça aşağı doğru indirdi, bana baktı. Bakışı başımı döndürüyordu. Çok yüksek bir yerden düşüyormuşum, ne kadar dibe yüzersem yüzeyim asla ayağımın yere değemeyeceği kadar derin bir okyanusta boğuluyormuşum, bir orman yangının ortasına çınlıçplak atlıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Ama bu biriyle yatmayacağın anlamına gelmiyor," dedim kuru bir sesle. "Değil mi?"

"Evet," dediğinde donup kaldım, gözlerim gözlerine saplanmıştı ve saplandığı yerden hayal kırıklığının bozuk kanı akıyordu. İki kolunu da cekeğin içinden geçirerek belime sardı, kollarını bana bir yılan gibi doladı ve tenini tenime yaraya tuz basar gibi bastı. "Seninle."

"Benimle?"

"Sen olduğun sürece, bir başkasına gerek yok, Çirkin."

Gözlerimi kaçırma ihtiyacına yenilmedim, dikkatle ona bakmaya devam ettim. Korhan yavaşça eğildi, dudaklarını şakağıma bastırıp şakağıma derin bir iç çekiş eşliğinde sertçe öptü. Gözlerimi yavaşça yumup bu öpücüğün zihnime emanet ettiği anıları sayfalara işlemeye başladım.

"Ayrıca pezevenk ceketli demeni de unutmayacağım," diye fısıldadı. Gözlerimi yavaşça açtığımda yanaklarımdan ısındığını hissedebiliyordum. "Şimdi bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Gözlerimi çenesindeki küçük izlere indirip, "Annem," diye mırıldandım, bunu anlamasını beklemiyordum. Ona babamla ilgili bir şeyleri söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum, belki de söylememiştim ama annemle ilgili hiçbir şeyi bilmediğine adım gibi emindim. "Biz annemle uzun zamandır görüşmüyoruz. Görüşürsek de nadiren..."

Başını yavaşça salladı, sözümde devam etmemi bekliyor gibi bir hali vardı.

"Kötü bir anne değil ama çok iyi bir anne olduğunu da söyleyemeyeceğim," diye mırıldandım. "Babam gittikten sonra bir süre boyunca hep ben-den kaçıyormuş gibi hissettim. Kaçtığını düşündüm."

Korhan'ın yüzünde bir şeylerin belirtisini aradım ama sadece gözleri-min içine bakıyordu.

"Sonra çalışmayı bahane ederek gitti. Arada sırada görüyordum onu." Korhan'ın dişlerini sıkıldığını fark ettim. "Zamanla neredeyse hiç görmeye başladım. Bağlantımız tam anlamıyla koptu."

"Babanı seviyor muydu?" diye sordu.

"Seviyordu," dedim buruk bir tebessümle. "Babam da onu seviyordu." Belki de bu yüzden senden kaçıyordu," dedi Korhan bir gerçeği yüzümüne vurur gibi. "Sana baktığında onu görüyordu."

Bunu cevapsız bıraktım. Bunun yerine, "Bugün annemden bir zarf geldi," dedim.

"Para falan mı yollamış?" diye sordu Korhan, sesi zehir gibiydi.

"Hayır, bana para göndereceğinde direkt hesabıma yatırır."

"O zaman o zarfın içinde ne vardı?"

Elimi yavaşça kaldırıp Korhan'ın yanağına bastırdım, dokunuşum altında tüm duvarlarını indirerek bana atabileceği en derin bakışı attı. Yanağını okşadım, avucum yanağının pürüzlü yollarını gezdi tıpkı bir seyyah gibi. Ardından parmaklarımı yavaşça çenesindeki izlere indirdim, girintili çıkıntılarının içine gömüldüm, tırmandım, tekrar düştüm, tekrar kalktım.

"Zarfı açmadım ama bildiğim kadarıyla içinde babamın şu an hangi şehirde olduğu yazıyormuş."

Korhan bu konuda hiçbir şey söylemese de, beni tutuşu öyle kuvvetlenmişti ki sanki beni her şeyden korumak istiyormuş gibiydi. Saatın üç kolunu da açarak yavaşça kendi etrafında tur atmaya başladığı saniyelerde gözlerini gözlerimden kopardı ve kafamı göğsüne gömmemi sağladı.

"İstersen birlikte gideriz," dedi, cehennemnin varlığı gibi üzerimi örten bu cümlesi kalbimin içinde kanatlarını bir açıyor, bir kapıyordu.

"Buna gerek yok, Arjen." Gözlerim yine kapanmıştı. Gözlerimin hemen önünde bir takvim yaprağı asılı duruyordu. O takvim yaprağındaki tarihi okumayı reddedercesine gözlerimi geri açtım. "Buna ihtiyacım yok"

"Neden böylesin?" diye sordu, bu soruyu sadece bana değil, kendine de soruyordu sanki. Ben nasıldım ki? Neden bunu böyle içten sorguluyordu?

"Nasılım?"

"Bembeyaz bir kumaşı kirleten beyaz bir lekeyi göremezsin, Nurşan." Beni kendinden usulca uzaklaştırıp, yüzümü büyük avuçlarının içine aldı. Ardından kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Sen oturmuşsun, o lekeyi nasıl temizleyeceğini düşünüyorsun. Daha lekenin yerini bile bilmiyorsun."

Ellerimi yüzümü örten avuçlarının üzerine koyup, parmaklarının altındaki kemikleri bir sarmaşık gibi örmüş belirgin damarları okşadım.

"Peki ya asıl leke, bulamadığım o lekenin altında yatan beyaz kumaşsa?" diye sordum.

Dişlerini sıkıldığında yanağına derin, çaresizlik kuyuları kazılmıştı. Gözleri gözlerimde o kadar uzun süre oyalandı ki bir şeyler söyleyeceğini sandım ama söylemedi. Avuçlarımı, yüzümü kavrayan avuçlarının üst kısmına bastırmaya devam ettim. Korhan yavaşça eğildi, alnını alnıma bastırdı. Alnının ortasında atan damarın alnıma vuruşlarını hissediyordum.

"Biliyor musun, sen benim gözlerimde binlerce çivi izi gibisin." Gülümsememden önce dedi. "Her gün farklı bir fotoğrafını asıyorum oraya."

"Her gün farklı bir resmi çizmeye başlıyorum. Her gün farklı bir resimde, aynı kadının yüzünü görüyorum."

Gözlerini yumdu, hâlâ gülümsüyordu.

"Kendimi bir fotoğraf misali çektiğim tüm bu dağılmışlığın içinde, tek bir sadece seni çizmek için buluyorum."

"Bana mı asılıyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

Gözlerini açmadı. Ellerini yanaklarımdan çekince ben de ellerimi onun ellerinin üzerinden çekmek zorunda kaldım. Aniden bileklerimi yakaladı, ben daha ne olduğunu anlamadan, önce açtığı terli avuç içlerimden öptü. "Sana asılıyorum," dedi ama bunu öyle bir tonlamayla söylemişti ki, her nedense bir an için gözlerimin önüne gelen tek şey avuçlarımda tuttuğum bir idam ipi olmuştu.

Bileklerime astım onu,
Gömdüm avuç içi mezarlığıma.
Parmaklarımdan dökülen her bir satırda,
Binlerce defa, daima.

9. PERDE

Mayın

Eğüş, geceyi gökyüzünden siliyordu. Zamanı içiyorduk. Mayınların olduğu tarlaya girmiştım, mayınlara hiç düşünmeden basmıştım; patlamasını beklemiştim, patlamamıştı. Pencerenin önünde dikilmiş sigaramın zehrini usul usul ciğerlerime buyur ederken kafamın içini dolduran düşünceler zihnimin tavanına tepe takla asılmışlardı. Nisan ayına çoktan girmiş olmamıza rağmen hava çok öyle soğuktu ki parmak uçlarımın kavradığı sigarayı pencereden aşağı, zemine atmak ve kollarımı bedenime dolayıp kendimi bu titremeden biraz olsun sakınmak istiyordum.

Belki henüz yolun çok başındaydım ama şimdiden soluk soluğa kalmıştım.

Gözlerim odanın içindeki komodinin üzerinde duran zarfa kaydı, parmaklarımın arasında tuttuğum izmariti daha sıkı kavradığımı fark ettim. Gözlerimi zarftan uzaklaştırdım. Babamın hangi cehennemin dibinde olduğunu bilmem bir şeyi değiştirmeyecekti. Umutları yeşertmenin bir manası yoktu; ben en başından çocuk olmayacaktım.

Korhan o zarfın içinde yazan yere benimle gelebileceğini söylemişti ama ben henüz o zarfı açmamıştım bile. Gitsek ne değişecekti? Üstelik Korhan ile yatmış olsam bile hâlâ onunla ilgili soru işaretleri taşıyordum. Açıklamadığı, açıklamasını istemediğim ama yine de zihnimin içinde silahıyla oradan oraya koşuşturup duran kanlı bir katil gibi düşüncelerime saldıran şeyler vardı. *O çizimler ve fotoğraflarım.*

Kafamın içindeki dağınıklığı bir türlü toparlayamıyordum. Dudakları bir kez daha sigaranın ucuyla buluşturduğum, yanaklarımı zayıflatarak içtiği doğru çökerken elmacık kemiklerimin yüzümü kaplayarak deriyi belirginleştirdiğini hissettim. Son birkaç gündür kimseyle görüşmüyordum, kendime zaman ayırma kararı vermiştim ama bu zamanın tümünü kum sa-atlerini kulp içindeki kumların altına kendimi gömerek geçiriyordum. Sigarayı söndürüp pencereden aşağıya atıyordum, pencerenin buz camı kulpunu sıkıca kavrayarak çekerken gözlerim dalıyordu.

Sigarayı söndürüp pencereden kendimi gömerek geçiyordum. Kulpunu sıkıca kavrayarak çekerken gözlerim dalgındı; camı sertçe kapatıyordum. Beni yarattığı kuyunun içine çekerek boğmak isteyen düşünceleri kapattım. Mek mümkün olsaydı ellerimi onların kanlarıyla yıkamaktan geri durmazdım. Keşke düşüncelerime de yalan söyleyebiliyorsa bir an olsun Öğlene doğru anneannemin evin içindeki telaşını fark etseydim. Olandaki büyük koltukta uzanıyor, niyez meşgul oluyordum.

Öğlene doğru anneannemin evin içindeki telaşını fark etmişim. Sa-
londaki büyük koltukta uzanıyor, piyes metinlerinin sayfalarını usul usul
çevirirken anneannemin mutfakta bir şeylere söylendiğini duyuyordum.
Onunla annemin gönderdiği zarf hakkında konuşmamıştık, üzerine gelmi-
yor ve konu hakkında bana tek bir soru bile sormuyordu. Metinlerin üs-
tünde gezen gözlerimi usulca mutfak kapısına çevirdim, açık duran mutfak
kapısından mutfağın içi görünüyordu. Anneannem ıslak ellerini mutfak ön-
lüğüne sildi. Ardından bakaşları salona kayd.

"Kalk da yardım et bana," diye çemkirdi huysuz huysuz. Oturdum yenden de ömlemlerle...

Oturduğum yerden doğrularak kalktım. Mutfağa doğru yöneldiğim sırada saçlarımı tutturduğum kalemi saçlarımın arasından çekerek çıkardım ve uzun, siyah saçlarım bukleler halinde omuzlarıma döküldü. "Bu telâhi sebebi ne?" diye sordum kafamı mutfağın içine uzatarak. Nuriş Sultan boş bir tencereyi ocaklığın üzerine koydu ve mutfak dolaplarından birini açıp içi geniş bir kap çıkardı. Bu esnada onu izlemeye devam ediyordum.

Bana yandan bir bakış atarak, "Bu akşam evde ol," dedi kesin bir dille.
"Misafirlerimiz var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Misafirlerimiz mi?" Gülerek başımı iki yana sallarken anneannem olduğu yerde huysuzlanmaya devam ediyordu. "Dayılar falan mı gelecek?"

"Hayır," dedi anneannem, o canlı bakışları usulca gözlerimi buldu. "Kıyas abinler geliyor."

İçinde zamana ait bir rakam gibi öylece durduğum hava bir anda kapkara dumanlarla doluymuşçasına ağarak belki de ağrarak cehennemde doğan güneşin altında çınlı çıplak ve yaralar içinde dikliyorum gibi hissetme neden oldu. Çılgık atmak istiyordum. Olduğum yere dizlerimi üstünde düşmek, avuçlarımı soğuk parkelere bastırırken çılgık atarak diğerlerine dolan kapkara havayı zemine kusmak istiyordum.

Mayınlar patlamıyor diye buna güvenip mayın tarlasında yaşamaya başlarsam olacağı buydu işte.

Şimdi o arazi içimde patlamıştı. Gözlerim düştüğü boşlukta, hiç tanımadığım bir adamın ayaklarının altında eziliyordu. Anneannemin ilgili gözleri gözlerimden ayırdım. Yüzüme çizmeye başladığım sahte ifade gözlerime yerleştirdiği ışıkları ayırtamıyordum. "Ne güzel," diyebilirdim. "Çok güzel," dedi anneannem hayıflanarak. "Böyle güzel, çocuk birbirimizden, çok," dedi deşilimi iş? Durdum, hiçbir şey söyleme-

"Çok koptuk birbirimizden, çok," dedi anneannem hayıflanarak. "Böyle olamazdı. Eskiden ne güzeldi, değil mi iş?" Durdum, hiçbir şey söylememeliydi. Eskiden ne güzeldi, değil mi iş? Durdum, hiçbir şey söylememeliydi. Eskiden ne güzeldi, değil mi iş? Durdum, hiçbir şey söylememeliydi.

...arak Kıyas'ın tacizlerini anlatsam bana inanır mıydı?

Ona ağlayarak Kıyas'ın tuttuğunu bahsetsem bu geceleri dinlerken güneş tıpkı o gecelerde benim göğsümden sönüp gittiği gibi bu kez onun gözünde söner miydi?

Kıyas'ın çocukluğumun üzerinde dolanmış elleri belki artık bedenimde değil ama o parmakların yarattığı baskıyı ruhumda hâlâ hissedebiliyorum. Annememi hayal kırıklığına uğratmama isteğiyle usulca gülümsemem. Annemdeki böyle şiddetli bir acı hissetmişim.

dim ama ilk kez yanaklarımda böyle şiddetli bir acı hissediyordum.

Anneanneme yardım ederken bir yemin yapıyor. Yeminin ne olduğunu bilmiyorum. Bu yemine uyarak onun yiyeceği her yemeğin içine kutularca fare zehiri bo-
ya yanına uyararak onun yiyeceği her yemeğin içine kutularca fare zehiri bo-
yalıyordu. Bu yemeği sadece onun yiyeceğini bilseydim hiç çe-
şitlenmez, bunu yapardım. Dalgın gözlerim pişen yemeklerin üstünde öylece
dolaşıyor, sanki göğsüm ocağın üzerindeki kaynayan yemekler gibi altında
göğsüzce atan kalbimi kaynatıyordu.

Bu pecevi atıyorsam diğer geceler sorun olmayacaktı.

Gece günün üzerine devrildi, karanlığın kolları tüm şehre dolunarak sokaklara sınıksız sarıldı. Üzerimde sınırsız, kısa kollu bir elbise vardı, elbise dizimin biraz üzerinde bitiyordu ve saçlarım hâlâ ıslak olduğu için uçları bukle bukle olmuştu. Yüzümde makyaj olmadığı zamanlar küçük bir kız çocuğuna benzeyordum, yine o kız çocuğuna benzediğim zamanlardan birinin içindeydim. Sofra hazır, dışarıdan bakıldığında ben de hazırdım ama içeride durumlar oldukça karışık.

Dedem evde değildi, eğer dedem ya da dayım burada olsaydı belki bu kadar gergin hissetmezdim. Ya da Korhan... Evet, birazdan oturacağım o masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyelerden birinde onun da oturacağını bilseydim içim felaket yeri gibi darmadağın halde olmazdı. Zilin çalarken çıktığı o ses, sanki cenazemde okunan duanın ruhumun kulağına fısılda-

nan sözcüklerinden oluşuyordu. Kalbim göğsümü delip geçecek kadar hızlı çarpıyor, kalbim yaşadığımı sorgulatacak kadar yavaş çarpıyordu.

Anneannemin büyük bir mutlulukla açtığı kapının arkasında beni yutmayı bekleyen bir kasırga varmış gibi hissediyordum. Kalçamı masaya bastırarak gözlerimi aralanan kapıya sabitledim. Önce eşi Nihal ardından küçük, beş yaşlarındaki oğlu Ayaz hemen ardından da kendi içeri girdi. Yeşil gözlerinin etrafının kıvrılmasına neden olan tebessümü, zehirli bir çiçek gibi yüzünün şeytani vadilerinde yetişiyordu.

Nihal'in, "İst!" demesiyle gözlerim Kıyas'ın yüzünü saran iğrenç tebessümden ayrılp eşine döndü. Sarı saçlarını sınıksız atkuyruğu yapmıştı, kırmızı kahverengi gözlerinde ayna gibi parlayan samimiyetiyle bana bakıyordu. Bana sanki onunla çok samimiyimiyiz, araya uzun zaman girdiği için birbirimizi çok özlemişiz gibi şefkatle sarılınca ben de kollarımı gücüzce onun bedenine sardım. Ayaklarının altındaki yerin dibinde cehennemim ilk katı yanıyordu.

"Seni çok özlemişim!" Yavaşça ondan ayrıldığında Nihal gülümsedi. Ben de gülümsedim. "Saçlarını tekrar siyah yapmışsın, çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diyebilirdim, sesim kuruydu ama samimi görünmeye çalışıyordum. Gözlerimde Nihal'i bu duruma inandırabileceğim türden köklü bir yalan vardı.

Nihal geri çekildiğinde o tekrar oradaydı, hiçbir şey yokmuş gibi, hiçbir şey olmamış gibi, tüm bunlar yaşanmamış gibi öylece salonun ortasında dikiliyordu. Hislerin hırpalandığı zavallı kalbim tıpkı güçsüz bir ezgi gibi telaşsız, duyulması imkânsız bir ritimle öylece çarpıyordu. Karşımdaydı. Yıllar sonra onu tekrar görmek göbeği kırılmış musluğu parmakları çevirerek kapatmaya çalışmak gibiydi; çeşme kapanmıyor, su inatla akıyor ama etrafına kan oturmuş parmakların kesik kesik acıyordu. Onun buradaki gerçekliği öyle su götürmezdi ki bir an için içimde yanan ateşi cennetin ırmakları bile söndüremeyecek sandım.

Gözleri, dört yol ağzının ortasında öylece durmuş ona çarpınak için hızla onun üzerine doğru sürülen araçları izleyen bir bedenden farkına varan beni, yani öldürdüğü bedeni hedefi haline getirdi. Kavuşamadığım özgürlük hissinin bileklerinden akmaya başlayan saniyeler, düştükleri yerde geçmiş ölüyordu. Bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Gözlerimi onun gözlerinden koparıp uzaklara sürüklemek istedim ama her nedense ben de içten içe benim hiçbir şeyi hatırlamadığıma onu inandırmayı istiyordum.

Onunla göz göze geldiğimizde başta durgunlaşan ifadesinin bpkı zehirli bir yılanın çalılarının arasında kıvrıla kıvrıla ilerlediği gibi yüzünden uzaklaşmaya başladı. Dudakları yukarı kıvrıldığı saniyelerde geçmiş ve geleceğin birbirinin ikiz kardeşleri olduğunu fark etmiştim.

Sonsuza dek sürmüş hissi veren o kısa bakışmanın benden çalıp götürdüğü o kadar çok şey vardı ki... Kıyas'ın etrafından zehir aktığını düşünüyordum dudakları şu cümle uğruna aralandı: "İs, görmeyeli daha da büyümüşsün."

Kendi cesedimi gömmüştüm, artık hiçbir manası yoktu. "Dalma o küçük kız çocuğu olarak kalacak değildim, değil mi?" diye sordum, ne onun adını ağzıma aldım ne de o adın yanına bir abi sıfatı ekledim. Kurduğum cümlelerin özünde ona doğrultulmuş soru işareti aslında bir birtakım daha keskindi. Kıyas'ın gözlerinde bir şeyler görür gibi oldum ama o gördüğüm şey çok uzun süre kalmadı orada. Anında toza dumana karıştı.

"Evet," dedi zavalıca. "Sonsuza dek küçük bir kız çocuğu olarak kalamazdın."

Yemekler yenilip sohbet etmek için balkona geçene dek ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; yarım saat, belki de kırk beş dakika. Olabildiğince ondan uzağa oturmuştum. Elimde olsa balkonun korkuluklarına oturur, bana yaklaşacağı anda kendimi balkondan aşağı bırakırdım. Artık öyle şeyler yapmayacağımı biliyordum, içten içe hatırlamıyor olmamı dilediğini de biliyordum; bunu birçok kez ben de dilemiştim.

"Ee?" diye sordu Kıyas gözlerini bana çevirirken. "Ne var ne yok? Okul nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim tek kelimeyle. Onla ilgilenmediğini düşünüp başka şeye yönelmesini istediğim için elimdeki telefonda gözlerimi tek bir an olsun ayırmadan kurmuştum bu tek kelimelik cümleyi. Yine de telefon ekranına ne kadar bakarsam bakayım onun beni izlediğini hissedebiliyordum; hissetmiyordum, biliyordum.

"Seni ne zaman evlendireceğiz?" diye sordu Kıyas bu sefer. Boğazımdaki yanma hissine aldırış etmeden telefon ekranına bakmayı sürdürdüm. Onunla ilgilenmediğini düşünmesi için her şeyi yaptığım bu kadar barizken neden benimle konuşmaya çalışıyordu? Bir şeyleri hatırlayıp hatırlamadığımı mı anlamaya çalışıyordu?

"Henüz okulum bile bitmedi," diye fısıldadım. Artık ona bakmam gerektiğini bildiğimden kafamı kaldırdım, o an o yeşil gözler içinde bulunduğum anı yararak ilerlemeye, ilerlerken beni de kolumdan tutup geçmişe doğru sürüklemeye başladı. Tenimden geçen ürperti o kadar soğuktu ki şeytan bile beni ısıtmazdı.

Kıyas içten gülümsüyormuş gibi görünse de gözümde öyle büyük bir pislikti ki onun gerçekten içten gülümseyebileceğine inanmak istemiyordum. "Sevgilin de mi yok?" diye sordu, artık sorgusu daha da özele inmeye başladığından olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Kıyas'ın oğlu Ayaz

yere oturmuş, küçük oyuncak arabasını mermer yüzeyin üzerinde sürtürüp tuhaf sesler çıkarıyordu.

"Kızı anneannesiyle yanında sıkıştırmasana," diye söylendi Nihal'ın. "Bakma sen Kıyas abline. Hem yapın daha çok genç, biz erken evlendik de ne oldu?" Homurdanarak Kıyas'a baktı. "Bu raz daha eğlenebilirdik."

"Demeyin öyle yahu. Baksanıza beş yaşında bir oğlunuz var" dedi anneannem gülümseyerek. "Torunumun çocuğunu gördüm, ölsün de gamı yemem." Durdu, gözleri beni buldu. "İs'in de çocuğunu görebilirim inşallah."

Başka zaman olsa gülerek tepki vereceğim bu cümle bir an için yal-kahkaha atıldığını duyduğumda artık kulaklarımı çiniyordu. Düşüncelerim bahanesiyle mutfığa gittim. Mutfığın ışıkları kapalıydı, açık duran balkon kapısından içeri süzen ılık rüzgâr saçlarını uçuştururken olduğum yerde küçücük kaldığını düşündüm.

Anneannem, Kıyas ve Kıyas'ın ailesi diğer balkondaydı bu yüzden önümde duran mutfak balkonunda biraz olsun ondan ayrı nefes alma fırsatına sahiptim. Tam balkona çıkacakken mutfığın içine birinin girdiğini fark edince algarımlarım kör olmuş gibi olduğum yerde irkildim. Hızla mutfak kapısına döndüğümde diğer balkondan salona vuran ışığı arkasına almış, beseen kapının önünde dikilen Kıyas'ı görünce beynimden vurulmuşu döndüm.

Rüzgârgülleri aklımın içinde dönmeye başladı, uğultular tüm düşüncelerimi yorgan gibi sardı, kelimeler yüzeyine bıçaklar dikilmiş bir yatağı zihnimde saplandı. Kıyas içeri doğru bir adım attı. Sırtını ona dönüp açık balkon kapısına koşturmak, kapıyı açıp kendimi balkonun korkuluklarından aşağı atmak istiyordum. Bu düşünce büyüyerek zihnimde intihar sarmışıkları oluşturmaya başladı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu kısık bir sesle.

Bir şeylerin beni kurtarmasını beklerken, "Boşluğuma denk geldi," diye mırıldanarak gözlerimi önüme çevirdim.

"Muhabbet seni baymışa benziyor," dediği sırada bana doğru ilerliyordu. Avuçlarının içi sanki elimi suyun altına tutmuşum gibi saniyeler içinde sınırsızlık olmuştum.

"Öyle oldu."

Gitmesini istiyordum. Lütfen, diye düşündüm. Lütfen bana dokunma.

"Bana da bir bardak su verir misin?" diye sordu. Ona su değil, kezaş verip boğazının parçalarına ayrılışını izlemek istesem de istediğini yapmadı, ona buz gibi suyu büyük bir bardağın içine doldurarak uzattım. Parmak-

larımız birbirine dokundu, o an sıkı sıkı tuttuğum su bardağı elimden yağ gibi kayıp yere çakıldı. Patlayan camın sesi nabzımın sesi gibi damarlarıma içine yayılırken parçalanmış cam kırıkları ve su çıplak ayaklarımın üzerine kalmıştı.

Kafamı kaldırıp onun karanlıkta bile seçilen yeşil gözlerine baktım, artık o da benim gözlerimin içine bakıyordu ve geçmiş mutfığın tavanı gibi üzerimize çökmüştü. Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanacak gibi oldu. Kıyas bana öyle dikkatli bakıyordu ki bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Ortamda oluşan o sessizlik, benim bir adım geri çekilmemle yerini yalnızca ikimizin duyabileceği çığlıklara bıraktı.

"İs," diye mırıldandı.

Avucumun içini dolduran ter her an parmak uçlarımdan damlamaya başlayacakmış gibi hissediyordum. Duramadım, belki burada kalıp onun enkazı olan bir gemi gibi bank bile olsam gözlerinin içine bakmalıydım ama yapamadım. Işık hızıyla mutfaktan çıkarken onu arkamda korkulara hapsedmişim belki de. Ayakkabılarımı giyip sanjiler içinde evden çıktım. Gözden kayboluşumu izleyebilecekleri balkonun baktığı yolu değil, başka bir yolu kullanarak karanlığa karışırken gözyaşlarım gözlerime tıpkı okyanusun dibine batmış o gemi enkazının parçaları gibi batıyordu.

Kendimi başıboş hissediyordum ama başım dertlerle doluydu aslında. Titreyerek yürüdüğüm sokak bir süre sonra korkunç kabuslarımıza ev sarmışlığı yapan bulanık uykularımıza dönüşmüştü. Yağış'ın yanına gitsem ne olduğunu anlayana kadar içi rahat etmezdi, bu halim en çok onu etkileyecekti. Çağlar'ın nerede olduğunu bile bilmiyordum, telefonum da yanımda değildi. Rima ve Anka'ya da gecenin bu saatinde gitmemin imkânı yoktu. Korhan'dan başka seçeneğim, ondan başka bir yere gitme isteğim de yoktu. Nisan'ına girmiş olmamıza rağmen sokağın hiç de ılık olmadığını fark etmişim. Yokuşum evde nasıl karşılanacaktı bilmiyordum, açıkçası şu an bunu umursadığım da söylenilemezdi.

Yol uzundu, evinin yürüme mesafesinde bizim eve yakın olmadığını yeni fark ediyordum. Oysa onun motosikletiyle saniyeler içinde evin önünde oluyordum. O benim zamanımı hızlandıran bir aktivite değildi aslında, yalnızca onun yanımdayken zaman daha hızlı işliyordu. Zaman içime onu işliyordu.

Evinin olduğu sokağa geldiğimde gözlerime batan gözyaşları hâlâ beni ağlamam için zorluyordu ama gözyaşlarımdan bana çektiği bıçakların üstüne pervasızca yürürken ağlamamaya yemin etmişim. Korhan'ın evine uzanan bahçe kapısını araladım, incir ağacının altından geçerek merdivenlere yöneldim.

Acaba evde miydi? Evde olmasa bile sorun değildi, kapının önüne oturup gelmesi saatler bile sürse onu bekeleyebilirdim. Sadece ihtiyacım vardı. Bir nedene. Yeniden ayağa kalkabilmek, tekrar yalanların üstüne basarak bile olsa ilerleyebilmek için küçük de olsa bir sebebe ihtiyacım vardı.

Kapının önüne geldiğimde Korhan'ın bana anahtarın yerini söylediğini hatırlayınca duraksadım. Eğer evde yoksa o anahtarın kullanacak kim mi fark ederek yanan sensörlü lambanın ışığı altında zile bastırı. Parmaklarımı zilden uzaklaştırıp beklemeye başladım. Her saniye omuzlarımda yaka da ben kendi kendime sövüyordum. Korhan'ın yeşil gözlerinden hızla geçen şaşkınlığı görür gibi oldum; bana tek kasını kaldırarak bakıyordu.

Tınaklarını avuçlarıma batırdım. Gözlerime kurum gibi yayılan a lekeleri, gözyaşlarının yağdıracağı yağmurların sularına karışarak yanaklarıma akmak istiyordu. Korhan gözlerimin içinde asılı duran harfleri yanıma getirerek bir kelime oluşturmaya çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı. Yüzüme. Dişlerimi sıktım, onun gözlerinin içine her şeyi alınmış bir kız çocuğu gibi bakarken yanaklarımda açılan çukurlar karşısında duran parçalanmış kız çocuğunu gömeceğim mezarlardı.

Ruhumdan firar eden o yenilgi hissinin oluşturduğu ateşten çemberin ortasında idim. Karşımda bu kez Korhan duruyordu. Hiç beklemediğim bir anda beni kollarının arasına çekince bir an afalladım ama bu sadece birkaç saniye sürdü. İki yana düşmüş yorgun kollarımı kara zorla kaldırarak Korhan'ın ince beline sıkıca sardım. Belki de ben sıkı sarıldığımı sanıyordum ama aslında yalnızca sarılmıştım. Öyle güçsüz hissediyordum ki.

"Ne oldu, Çirkün Kızım?" diye sordu bana, saçlarının arasına sinen nefesi bir ormanı yakacak olan kibritin ucunda yanan ateş gibiydi. Kollarımı onun incecik beline sarmaya devam ettim fakat hiçbir şey söyleyemedim. Ona sarılmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Öyle çaresiz, öyle savunmasız, öyle acılar içindeydim ki ben bile şu an olduğum kişiden nefret ediyordum. Herkese attığım yalanları kendime de atabilseydim belki böyle olmazdı. Bu halim Korhan'a ne hissettirmişti bilmiyordum ama beni eve sokarken öyle şefkatli davranmıştı ki, bu şefkat bana çok ağır gelmişti. Altında ezildiğimi hissettim.

Odasının kalın perdeleri açıldı, içeriye sokağın başında yanan lambanın ışığı giriyordu ama pencere kapalıydı. Odadaki ağır kokunun sebebinin içtiği esrara bağladım, içerisi ağır bir şekilde alkol de kokuyordu ama Korhan son derece ayık görünüyordu. Yatağın ucuna oturup titreyen bedenime kollarımı sardım. Birkaç saniye önümde dikilse de sonunda geri çekilip sehpanın yanında duran tekli koltuğa oturdu. Beni izlediğini hissedebili-

yordum, onun yakıcı yeşil bakışları yüzümün sınırlarını geziyordu ama ben kafamı çevirip ona bakamıyordum.

"Duş almak ister misin?" diye sordu. Bunu neden sorduğunu bilmiyordum, sadece kafamı kaldırıp ona baktım ve başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Peki," dedi bu kez. "Sana giyeceğin rahat bir şeyler vereyim."

Buna cevap vermedim, sadece yüzünü izlemeye devam ettim. Bana ona ait yeşil, kalın bir kazak vermişti, bir de bol ve büyük, gri bir eşofman. Uyuşmuş bedenimi zar zor ayağa kaldırdım. Onun varlığından çekinmeden üzerimdeki elbiseyi çıkarıp ayaklarımın altına aldım. Korhan'ın bana verdiği kazak üstüme geçirdiğimde bu kazak kalçalarıma örtterek minni bir elbise görevi görmüştü. Eşofmanı giyme gereği duymadan tekrar yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi bir noktaya sabitleyerek boşluğu seyretenmeye başladım.

Korhan benden bir şeyler duymak istiyordu, bir şeyler söylememi bekliyordu; bu çok netti. Ama benim ona verebileceğim tüm kelimeler pılsını pırsını toplayarak beni terk etmişti. Boşlukta asılı duran gözlerime geçmiştin miras kalmış bir ifade yayılmaya başlamıştı.

"Neden böylesin?" diye sorduğunda ortaya yattığı sorunun gürlüğü si zihnimde bir havai fişek gösterisine dönüştü.

Ağzında zehir gibi bir tatla yutkundum. "Nasılım?"

"Böyle."

Gözlerim, dizlerimin üstüne ters şekilde koyarak avuç içlerimi yüzüme doğrutan ellerime kaydı. Avuç içlerimi oluşturan çizgileri izledim. Bu çizgiler kader çizgilerimdi; ölümüm, yaşamım, geçmişim ve geleceğim bu çizgilere saklanarak avuç içlerime gömülmüştü.

"Bana sarılır mısın?" diye sordum onun bana yönelttiği soruyu es geçerek. "Kapıda sarıldığın gibi."

Ona bakmasam da ifadesini sarsan kelimelerimin ona ne kadar dokunduğunu içten içe hissedebiliyordum. Korhan, "Gel," dedi sadece.

Oturduğum yerden kalkıp onun yanına gittim. Dağılmış saçlarım yanaklarıma yapışmıştı, siyah tutamları kulağımın arkasına sıkıştırarak önünde durdum. Oturduğu yerden kalkmıyor, kaldırdığı yeşil gözlerini gözlerimin karnına saplamış telaşsız bir şekilde beni izliyordu.

Elimi tutunca ona mani olmadım. Beni kucağına çekti, yüzüm yüzüne döndük halde kucağına oturup bacaklarımı koltuğun iki kenarından aşağı sarkıtmamı sağladı. Karnının üstünde oturuyordum, bacaklarımdan iç kısımları onun sıcak ve çıplak tenine temas ediyordu. Gözyaşlarının odanın bir köşesine saklanmış canavar yavruları gibiydi, bana saldırmak istiyor ama Korhan'dan korkuyorlardı.

Yüzümü Korhan'ın boynuna sokup kesik bir nefes alarak onun boynundan gelen öz ateş kokusunu içime doldurdum. Bu koku ciğerlerime berinde dışarı taşıyabilseydi.

"Babanla mı alakalı?" diye sordu yarama tuzlu elini basar gibi. Yüzümü tamamen boynuna bastırdım, teni ateş gibi yanıyordu ama bu beni etkilemedi çünkü son birkaç saattir ben zaten cehennemim ta kendisiydim.

Ona evimi içine inşa ettiğim mayın tarlasından bahsetmek istedim; evin duvarlarını mayınlarla ördüğümü anlatmak ve ben bunu anlatırken yüzünü saran o ifadenin beni yıkmak yerine beni ayağa kaldırmasını istedim.

"Ne olduğunun bir önemi yok," diye mırıldandım. "Ki zaten olan bir şey de yok."

Kollarını belime daha sıkı sarıp beni kendine bastırdı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Sadece böyle kalalım, olur mu?"

"Seninle istediğin gibi, istediğin kadar."

Kirpik diplerimi yakan kelimeleri miydi yoksa bugün gözlerime çizdiğim resimler miydi bilmiyordum. Farkında olmadan içli bir nefes alırken buldum kendimi. Bu nefes sanki onun ciğerlerinin yarısıymış gibi ağırlı bir dokunuş bahsetti tenime. Beni içine gömmek, içinde çürütmek, içinde öldürmek, içinde var etmek istiyordu sanki.

"Şeytanı oynama, ls," diye mırıldandı Korhan pozisyonu değiştirmeden, aynı konumda kucağındaki bana sarılarak otururken. "Kanatları kırılmış her melek kendini şeytan sanır. Sanmasana."

Beni bu kadar şeffaf görebilmesi öyle korkunçtu ki. Benim başımın üstündeki parlak haleyi söken karanlık eller, o haleden yarattıkları boynuzları kafamın ortasına saplayarak beni şeytana dönüştürmüşlerdi. İçime akan gözyaşlarım o kadar içtendi ki gerçekten ağlayan biri bile şu an benim kadar gerçekçi, benim kadar içten ağlayamazdı.

Yine de gözlerim bir damla bile akıtmamak için içindeki yangına direniyordu.

Korhan'ın büyük elleri omurgama tırmandı, dokunuşu hafif ama şefkatliydi. "Sana bir şeyler anlatmamı ister misin?" diye fısıldadı, acıyan gözlerimi usulca yumup başımı salladım. Yanlış bir kitabın içinde gibi hissediyordum kendimi. Eğer beni yazan kişi şu an bu halimi görüyorsa ondan tek istediğim beni yeniden yazması olurdu.

Korhan'ın parmakları uzun süre omurgamda durmaya devam etti, doğru kelimeleri arıyormuş gibi sessizdi ama bu sessizliğin dibinde onların ilerlediğini biliyordum. Beklediğim her saniye sanki nefesim kesiliyordu. Korhan dudaklarını kazağının bol yakasının düşerek açıkta bırakıp

çiplak omzuma bastırdı. Sakalları tenime sürterek dokunduğu yerlerde tahriş izleri bırakıyordu.

"Eskiden küçük bir erkek çocuğu yaşarmış," diye fısıldadı sonunda konuşmayı bıraktığında. Kapanan algılarım kulaklarını dikerek oturdukları yerden doğruldu, kalktı ve ben pürdikkat onu dinlemeye başladım. Dudaklarını bir kez daha omzuma sürttü, oradan uzaklaştırmadan sözlerine devam etti: "Annesi bir hayat kadınıymış." Kalbime şiş soksa böyle bir acı hissetmezdim, o çocuğun o olmaması için içten içe dua etmeye başladığım sırada Korhan'ın tüm bedeni tıpkı bir yay gibi gerilmişti. "Çocuğun babasının bile kim olduğu belirsizmiş." Güldüğünü hissettim, dudakları omzumda şekillenmişti. "Piçmiş."

Sanki odanın duvarlarına çarpan bir piyano melodisi geçmişin içinden çıkıp gelmişti ve olduğu ortama uyum sağlayamadığı için kendini etrafa çarparak parçalara ayrılmaya çalışıyordu.

Korhan'ın nefesini boynumda hissettim, sakallarını usul usul omzuma sürterek orayı belli belirsiz bir acının eşliğine sürükledi. "Çocuk daha çok ufakmış, ufakıkmış. Annesiyle birlikte yaşadığı o büyük, gösterişli apartman dairesinin koridorunda yalnız başına oyunlar oynar, tüm gününü televizyon başında aynı kanalda yayımlanan çizgi filmleri izleyerek geçirirmiş." Boğazımdaki acı artık daha netti, dokunsalar ağlayacakmışım gibi hissediyordum ama Korhan bana dokunduğu halde gözlerimdeki yaşları yutarak kendi gözyaşlarımda kendimi boğuyordum. "Annesi neredeyse hiç evde olmamış. Evde olduğu zamanlarda küçük çocukla oyunlar oynar, bazen sessizce oğlunu izlermiş. Oğlunu çok sevdiğini hissettirdiği zamanlar olmuş oğluna. Ama yeri gelmiş oğlunu bir hafta boyunca hiç aramamış, sormamış, bir hafta boyunca eve gelmediği zamanlar olmuş. Küçük çocuk daha okula bile gitmiyormuş, başının çaresine bakmayı öğrendiğinde henüz altı yaşlarında bile yokmuş."

Eskir diye korktuğum hislerim göğsümün içinde eksilerek beni okyanusun ortasında bomboş, su alan bir sandal gibi hissetmeye sevk ettirdi. Parmaklarımı güçsüzce onun geniş, güçlü kollarına bastırdım. Anlatmasını istemiyordum. Hayal etmek istemiyordum. O küçük erkek çocuğunun yeşil gözlerini dikmiş, yüzümü öylece izlemesini istemiyordum.

"Annesinin bir hafta boyunca eve uğramadığı zamanlarda çocuk evde açmış, geceler boyunca koridorda ağladığı olmuş, kimsenin gelmediğini fark edince de odaya dönüp aynı kanaldaki çizgi filmlerini yerde oturup, burnunu çeke çeke izlemeye devam edermiş."

Gözlerime batan yaşlar artık önü alınamaz bir şekilde kirpik diplerimi yaralamaya başlamıştı. Öldüğüm sandığım mezarın içinde kendimi doğur-

muştum ben. Korhan'ın benden ne farkı vardı ki? O devamlı olarak aynı mezarda doğuyor, aynı mezarda ölüyordu sanki. "Sonra bir gün," diye mırıldandı Korhan, anlatmak istemiyor gibiydi. Öyle üstün körü anlatıyordu ki sahneler zihnimin araladığı perdede kesik kesik ilerliyordu. "Evi sandığı o yerin aslında bir zindan olduğunu anlamış."

O zindanın karanlık koridorunda ilerliyordum. Gözyaşlarının yanaklarına kadar aktığı yeşil gözlerin sahibi, o küçük erkek çocuğu koridorun sonundaki odanın kapısında beliriyordu ve onunla göz göze geliyorduk. Etim kemiğimden sıyrılıyor, parmaklarımla ucundan ateşler yükseliyordu. Ona dokunsam onu yakacaktım ama o zaten yangınmış.

Gözlerimden aniden dökülmeye başlayan yaşlar yanaklarımdaki suyumlardan aşağı kendini bırakarak ardın sıra intihar etmeye başladıkları oyuncakların yansımaları olsa da bana güven veren bir çocuk parkıymış gibi bakıyordu. Gözyaşlarımla yanaklarımdan çeneme kadar kayıpını kaymayınlar gibi sarmıştı.

Gözyaşlarımla hızla boynuma kadar aktığı sırada burnumu çektim. Kalbimde yetişen acının tohumlarını bana o mu ekmmişti? Korhan dudaklarını birbirine bastırıp başını yavaşça omzuna yatırdı, ardından öyle parıltıya bir şekilde gülümsedi ki dişlerini gördüğümde ağzımın içindeki dişler damaklarımla içine çivi gibi çakılarak gömülmeye başlamıştı sanki.

"Annem bir hayat kadınıydı. Ben hiçbir zaman Ayşe'nin, Burcu'nun, ne bileyim Demet'in oğlu olarak çağırılmadım. Kimse ona adıyla seslenmezdi çünkü. İnsanlar bana hep o piç şu orospunun çocuğuymuş dediler. Bir süre boyunca benim de hiç adımı olmadı insanların dilinde. Ben sadece orospu çocuğuydum, babası belirsiz bir piçtim." Başını iki yana sallayarak aynı istrapla gülmeye devam etti. O gülüyordu ve ben sökülüyordum kendi kökümünden. Gözlerimden akan yaşlar kendim için değildi, artık onun kucağında onun gözlerinin içindeki geçmişe bakarak sarsıla sarsıla ağlıyordum ve o aynı kargın çocuk gözleriyle sanki artık hiçbir şey sorun değilmiş gibi öylece gülümsemeye devam ediyordu.

Alnını alnıma bastırınca burnumu çektim, omuzlarımla hızla yükseliyor ve hicirliklerim sanki canımdan bir ölüyü uğurluyormuşum gibi delice boşalan gözyaşlarımla arkasından çığlıklarla gözyaşlarımla takip ediyordu. "Ağlama," diye fısıldadı, gözyaşlarımla tuzunu dudaklarımla açık yaralarım da hissediyordum. "Seni bir şeye benzetseydim bu ne olurdu biliyor musun, Çirkin?" diye sordu, nefesi ıslak dudaklarıma çarparak dudaklarımdaki yaraların acısının üstünü merhem gibi kaplayarak örtüyordu.

"Ne?" diye sordum, gözyaşlarımla boğduğu sesim tıpkı okyanusun dibinden geliyormuş gibi çıkmıştı.

Alnını alnıma öylece sert bastırdım ki zihnimin içinde ne kadar tutulmuş çığlık varsa hepsi kan seli olup yüzümüze akacak sandım. Nedenini sormak istedim ama hiç halim yoktu. Duymak istemiyordum. Canımı bu denli yakın şeyi kalbimi kaybetmek pahasına içimden söküp çıkarabileceğimi bilseydim, kalbimi kendi ellerimle parçalardım. Beni ekmeğe benzetiyordu. Her nedense bu gözyaşlarımla daha da şiddetlenmesine neden oldu. Artık hicirliklerimden çok daha fazlası, onun sırtını yere serip üzerinden geçen bir geçmiş olduğunu biliyordum ama bu geçmişi öğrenmeye hazır değildim. Ben daha kendi geçmişimi alacak olursam artık taşıyamaz, öldürdüm.

Sırtıma bir de onun geçmişini alacak olursam artık taşıyamaz, öldürdüm. Yüz hatlarına hâkim olan soğukun perde arkasında yangın vardı, biliyordum. Burnunu burnuma bastırırken artık onun güzel nefesinin tadını alabileceğim kadar yakınındaydım. "Biliyor musun," dedi tekrardan konuştuğunda "Seninle birlikte olduğumuz gece benim doğum günüm." Bana daha sıkı sarılınca ben de alnını alnıma bastırıp hicirliklerimi yutmaya çalıştım; kalbim sızım sızım sızılıyordu. 26 Mart, diye düşündüm. Doğum günü. Onun doğduğu gün. "Gökyüzünde bir Tanrı varsa eğer, ilk kez doğum günümü kutladı."

"İyi ki," diyebilirdim sadece. "İyi ki."

"Ağlama," dedi alnını alnıma sürterken. Burnu da burnuma sürtünüyordu. "Ağlamasana."

Sakinleşmem uzun zamanımı aldı. Gözyaşlarımla gözlerimde hâlâ parlıyordu ama artık yanaklarıma kayıp düşmüyordu. Korhan bir süre, uzunca bir süre kucağında tıpkı bir bez bebek gibi tuttuğu beni izlemeye devam etti. Omuzlarımda derin, geniş yarıklar varmış gibi hissediyordum ve o yarıklardan bir romanın satırları yavaş yavaş yere akıyordu sanki. "Şimdi sıra sende," dediğinde donup kaldım. "Sen anlat."

"Ne?"

"Bir şeyler anlat."

Ona yük olma düşüncesi bir bıçaktı sırtıma saplanan. Ellerimi güçsüzce kollarına sarıp geniş pazılarına avucumla ovuşturdum. Gözlerimin içine büyük bir sorguyla, kalbimin kırılan parçalarının yerini tespit etmek ister gibi bakıyordu.

"Ben..." Yutkundum. "Bunu anlatmak istemiyorum."

"Önce başka bir şey anlat o halde," dedi. "En kolayından başla."

"En kolay." Yorgun, yaşlarla ağırlaşmış gözlerimi gözlerine çevirdim. Bakışlarımız birbirimizin ifadelerinin içine aynaya düşen yansımalar gibi kazındı. "Benim yüzümden biri intihar etmişti," diye fısıldadığımda göz ucu parçalanmış gibi acıyordu. "Ben lisedeyken."

Korhan'ın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. "Neden?" diye sordu yalnızca.

Yutkundum, ağlamanın etkisiyle kıpkırmızı olduğunu bildiğim dudaklarımı yavaşça yalayıp tuzun tadının damaklarıma yayılmasına izin verdim. "Bir rol vardı, rol için ben seçilmiştim ve o rolü isteyen kişi o rol için çok çalışmıştı. Benim seçilmemi kaldıramadı. Çok hırslıydı," diye fısıldadım. "Benim gibi."

"Sen hırslı değilsin," diye böldü Korhan beni az önce büyük bir şey itiraf etmemiş gibi rahatça. "Sen yalnızca fevrisin."

"İnsanlar öyle demedi."

"İnsanlar hep bir şeyler der, iş."

"O kişi... Benim gözlerimin önünde intihar etti, Arjen." Gözlerim boyunca saran kalın damara doğru kaydı, konuşmak istemiyordum ama konuşmak bir bakıma iyiydi; ağrıya hapsolmuş dikkatim dağılıyordu. "Sınıfın penceresinden aşağıya attı kendini. Sınıfta yalnızca ben vardım. Bir an olsun düşünmedi, gözlerimin içine bakarak kendini aşağıya bıraktı. Belki o an hareket edebilseydim, birkaç adım atıp ona doğru koşabilseydim onu tutup kurtarabilirdim ama yapmadım. Sadece izledim."

Korhan'ın parmakları tenime iğnenin uçları gibi batınca gözlerimi tekrar gözlerine taşıdım. Ağırlaşan kirpiklerim gözlerimi yummam için ekstra bir çaba sarf ediyormuş gibi hissediyordum. Korhan başparmağıyla gözümün altını dolduran, bir türlü yanaklarımdan aşağıya akamamış o gözyaşını sildi.

"Eğer kurtarman mümkün olsaydı kurtarırdın, bunu biliyorum," diye fısıldadı. "Şu an yaptığın tek şey kendini kandırmak."

"İnsanlar hep bir şeyler der, haklısın," dedim bana son söylediklerimi duymazdan gelerek. Akım hâlâ o küçük erkek çocuğundaydı, odanın içinde iki küçük çocuk bizi izliyormuş gibi hissediyordum; biri bana altı diğeri ise onundu. "O rolü kapmak için hocayla, hatta hocanın benden yaşça küçük oğluyula bile yattığımı düşündüler." Yüzümü buruşturdum. "Bana pedofili orospu ya da hırslarının kurbanı katil demeleri sorun değildi. Sorun... Ben o kıza rolü ona verebileceğimi söylemek için girmiştim o sınıfa, Arjen." Gözlerim tekrardan yaşlarla dolmaya başladı ama kendimi sıkıyordum. "Yemli ederim bu böyleydi."

"Yemin etme," dedi aniden. "Ben sana inanıyorum."

"Onun ölmesini istememiştin," diye mırıldandım. "Biliyorum."

Ellerimi onun bedeninden uzaklaştırıp yüzüme örttüm, bir süre öylece bekledim ve ardından Korhan saklıca emretti: "Anlatmaya devam et."

Artık zincirlerimi karmam gerektiğini düşündüğümde uzun zamandır o anımlarda geçmişime bağlı olduğumu fark etmiştim. Korhan gözlerimin içine bakarken aslında o geçmişin çok uzun zaman önce bir takvim yaprağının içinde topla o takvim yaprağı gibi öldüğünü anladım. Geçmiş artık bir yara iziydi, yara değildi. Ben o izi kaşısam da kanamayacağını biliyordum artık.

"On altı ya da on yedi yaşlarındaydım," diye fısıldadım. "Gözde'nin... Beni bahsettiğim kızın intiharından sonrasıydı. O kız intihar ettikten sonra ben oyuna çıktım, vazgeçeceğim o oyuna çıkmama neden olan belki de o kızın ölümü ya da insanların söyledikleri olmuştur. Bilmiyorum. Artık herkes bana korkunç bir şeymişim gibi hakıyordu. O zamanlar bir sevgilim vardı." Korhan'ın bedeni öyle bir kasıldı ki gözlerinin içine yerleşen o ifade bile donmuştu. "Böyle bakma."

"Anlat," dedi ama gözlerindeki o ifade silinmedi.

"Onunlayken kendimi iyi hissedirdim, aslında iyi hissetmem için çok fazla çaba harcadığı içindi sanırım bu. Benden üç, dört yaş büyüktü ama o da çok büyük sayılmazdı bana kalırsa. İsmi Önder'di." Acıyan gözlerimi yavaşça kırptırdım. "Ailesi beni seviyordu. Dedikodulardan habersizdiler o yaşça kırptırdım. "Ailesi beni seviyordu. Dedikodulardan habersizdiler o zamanlar tabii." Yutkundum. "Onun bir ablası vardı, evliydi ve ablasının küçüklük bir de kızı vardı. Ablasının kocası, yani eniştesi... Başlarda bana çok iyi davranıyordu. Zamanla ablasının kocasının bana olan tutumu değişmeye başladı, artık bana karşı olan davranışları rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Bir süre sonra bana âşık olduğunu söyledi." Korhan'ın yüzünü büyük bir hızla saran dehşetin etrafında öfke telleri vardı. "Bunu o zamanlar Önder'e söyleyemedim başlarda. Çok utandım. Konunun kapanmasını istiyordum. Bir süre sonra Önder'in eniştesi beni okul çıkışlarında almaya, zorla bir yerlere götürmeye başladı. Onunla gitmek istemiyordum ama beni tehdit ediyordu." Korhan dişlerini sıkarak, "Şu herifin ismini zikredip durma," dedi ters bir sesle.

Başımı usulca sallayıp sözlerime devam ettim: "Zamanla onun eniştesi aracın içinde beni götürdüğü kuytu yerlerde taciz etmeye çalıştı ama buna asla fırsat vermedim. Ne pahasına olursa olsun her şeyi herkese anlatacağım konusunda onu tehdit ederek tacizlerine karşı koydum ama bana fiddet uygulanıyordu."

Korhan bana öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki ama bu öfkenin hedefinin ben olmadığını biliyordum.

"Onunla ilgili hatırladığım en net şeylerden biri de kafamı aracın baş camına vurup bana bağurması. Elinde de bir silah vardı. O silahı nereden bulduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama çok korkmuştum." Yetkin
dum. "O araçtan inip nerede olduğumu bilmeden öylece korktuğumu hatırlıyorum. Ağlıyordum, korkuyordum, çok çaresiz hissediyordum. Tüm bunları birilerine anlatmak istemiyordum. Çünkü zaten insanları te
zünde çok kötü biriydim, o da bunu bildiği için beni hep kimisinin başa
inanmayacağı konusunda tehditler savurarak elinde tutmaya çalışıyor
"Şerefisz," dedi Korhan dışerinin arasından.
Dilimi dudaklarımda usul usul gezdirip onun gözleri
ya devam ederken, "Öyleydi" diye yanıtladım.

Dilimi dudaklarımda usul gezdirip onun gözlerinin içine bakma-ya devam ederken, "Öyleydi," diye mırıldandım. "Sonra bir gün Önder'i Durdum, dilimi ısırđım. "Yani ona, eniştesinin bana çektiği mesajları terdim. Öfkeden deliye dönmüş haldeydi, çıldırmıştı. Onu öldüreceğini söylüyordu ve ben hâlâ çok korkuyordum. Eve gidip herkese her şeyi anlatma-eniştesiyle de birbirlerine girmişler. Ablasının beni arayıp telefonda eniş-hakaretleri unutamıyorum."

"Sana ne dedi?"

"Sana ne dedi?"

"Sana kardeşimin sevdiği dedim bağıma bastım, sen benim kocamı ayartıyorsun, küçük orospu?"

Korhan'ın boğazından kopup gelen hırıltı duraksamama neden oldu. Beni daha sıkı kavrayarak kucagında dık konumlandırdı ve belimi sardı. "Devam et, Çirkin."

"Tüm bu hakaretler edilirken bir odada duvar köşesine oturmuş ağlayarak onları dinledim. Annesi, babası, ahlacı bana durmadan hakaret ettiler. Ağlayış seslerimi duyan dayım odaya girdiğinde beni o halde görünce hiçbir şey bilmese de telefona sarılıp bana hakaret eden herkese sövüp saydı. Önd... Yani o beni terk etti çünkü annesinin hasta olduğunu, tüm bunlarla başa çıkamayacağını söyledi, özürlü diledi ve gitti. Beni koruyacağını sanmıştım ama yapmadı bunu. Korumadı beni." Dilim damağım kurumuştu. "Dayım gerçekleri öğrendiğinde o adamı öldürmesinden öyle çok korktum ki. Delirmiş gibiydi, o evi hastı, adamın ağzını burnunu kıldı. Ama asıl kâbusum o zaman başladı."

"Ne?"

"Çoşkun... Yani bahsettiğim adam beni bir yere kapatı." Gözlerimi usulca gözlerinden uzaklaştırıp hemen yanımdaki sehpa da ağzı açık halde duran çakıya çevirdim. "Zaten korkularım vardı, erkeklerle karşı büyük güven sorunlarım vardı ve... O beni bir yatağa yatırıp tecavüze kalktı." Korhan oturduğu yerden kalkacak gibi olunca avucumu onun göğsüne bastırdım, onu durdurdum. "Dinle beni. Buna izin vermedim."

"Nasil buna cüret eder?" diye bağırdı yüzüme doğru. "Nasil?"
"O gün ya benli öldürecekti," dediğimde sesim titriyordu. "Ya da bana
salip olacaktı."

"Bana sahip olmasındansa ölmeyi
 isterdim."

Kazağı yavaşça yukarı çektim, beni külotla ilk görüşü değildi. Umursamadım. Karnımdaki izi ona gösterirken ben ona, o benim karnıma bakıyordu. "Tam buraya saplandı bıçak. Ama hiç acımadı." "Narsan," diyebildi, sesi titriyordu.

"Nurçan," diyebildi, sesi titriyordu. Bir gözyaşı tanesi usulca gözünden aşağı süzülüp çeneme doğru akarken diğer gözyaşı damlası da arkasından daha telaşsız, yavaş adımlarla ilerliyordu. "Bana sahip olamadı. Ama beni öldüremedi de." İlerliyordu. "Aldıracam," dedi Korhan dağılmış bir sesle. Gözleri izin üzerin-

"Onu öldüreceğim," dedi Korhan dağılmış bir sesle. Gözleri izin üzerinden kaydı.

Dudaklarım titriyordu. Kendimi toparlamak için başımı iki yana sallarken hâlâ ağlıyordum. Acı bir tebessüm dudaklarımı şekillendirdi. "Karnındaki bıçak izi, erimiş plastiğin izi sorun değildi, Arjen," dedim. "Benim karnımda zaten çocukluğumdan beri çok büyük bir iz vardı. Ben ilk kez üniversite yıllarımda sadece beş yaşındaydım."

Korhan durdu, zaman da onunla birlikte durdu. Boğazından öyle bir inleme sesi yükseldi ki eğer kucagında olmasaydım ayağa kalkardım ve eminim ki olduğu yerde dizlerinin üzerine çökerdim. "Kim?" dedi dışlerinin arasından.

"Başında babası olmayan bir kız çocuğunun ona yapılanları şikâyet edebileceği, altında serinlediği bir gölgesi de yoktur," dedim gözyaşlarına gormadan titreyen bir ses, yarım bir tebessümle. "Karnıma dokundular beni hep. Hep dokundular. En büyüğünden en küçüğüne, aileden tanıdığın herkes yapılabiliyor bunu biliyor musun?" Yutkunurken boğazımdan aşağıya ateş inliyordu. "Bu yüzden bir gün kızın olursa onu asla yalnız bırakma."

Korhan sanki yarasına bıçak girmiş gibi öyle bir bağırdı ki evin pencerelerini ören camların titrediğini duydum. Gözlerimin içine baka baka, sanki önünde yavrusu parçalanmış zincirlerle vurulmuş bir aslan gibi öyle büyük bir acıyla bağırdı ki... Gözlerimi saniyeler içinde karabulutlar örttü; saniyeler içinde yandı, saniyeler içinde söndü.

Boğazımdaki damarlar gökyüzünü saran şimşekler gibi tenimin altında belirginleşerek köklerine ayrılırken kollarımı güçsüzce onun boynuna sardım; artık haykırmak ağlıyordum ve ona sığınırken fısıldadığım şu olmuştum: "Bililerden nefret ediyorum, Arjen."

"Özür dilerim!" diye bağırdığında artık sarsılıyordum. Beni kendime sıklamak istiyormuş gibi sıkıca sarı, içine hapsede gıkım çıkmazdı, beni boynuna sığırıp gözyaşlarını özğürce dökmeye devam ettim. Kalbime saplanmış öylece duran şişlerin ucu ona sarıldıkça daha da içeri saplanarak kalbimi oyuyordu.

Kucağındayken yavaşça ayağa kalkınca kollarımı boynuna daha da dolayıp bacaklarımı bedenine sardım. Bir süre ayakta öylece dikildim, beni kucağından indirmedim. Beni yere bıraktığında artık yüzüne bakamıyordum. Kazağın bir kolu düşmüştü, saçlarını darmadumandı ve gözyaşlarının ucu yanaklarıma yapışmıştı. Bir adım geri çekildi, büyük avucu usak yanığıma kaydı, saçlarını avucunun altında ezerek bana dokununca titreyerek hıçkurdım.

"Bana bak," dedi, sesi titriyordu. Sesi ilk kez titriyordu.

Yanağıma avucuna iterek küllüğe basılan sigara gibi bastım. "Söyle bana isimlerini," dedi aynı titreyen sesle. "Söyle, isimlerini söyle."

Sadece ağlıyordum, ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

"Söyle!" diye bağırdı acılar içinde. Korkuyla ırkım ve Korhan'ın dizlerinin üzerine düşmesi bir oldu. Kafasını karnıma bastırınca döşüm kaldım, kolu hâlâ havada, büyük avucuysa yanağımdaydı. "Söyle," diye fısıldadı. "Yalvarırım söyle."

Titreyen elimi saçlarının arasına daldırıp okşadığım sırada yüzümü iyice karnıma gömerek oraya sürttü. "Yalvarırım," dedi acızcı. "Söyle."

"Lütfen," diye fısıldadım, tam diz çökecektim ki avucunu yanağımdan çekerek kolunu aşağı indirdi, iki koluyla bacaklarımı sıkıca sarılarak yanık izi olan yanağını karnıma bastırdı. "Lütfen," dedi bu kez o tıpkı benim gibi. "Lütfen söyle. Yalvarırım. Ben hayatımda kimseye yalvarmadım. Sana yalvarıyorum. Söyle."

Hıçkurdım.

"Söyle!" diye kükredim bu kez. Olduğum yerde sıçrayarak ellerimi yüzüme örttüm, avuçlarımda içindeki çizgiler yüzüme gömülürken titriyordum. Korhan aniden ayağa kalktı. Tekdi koltuğa tekme attı. "Söyle lan, söyle!" diye bağırdı, elleri saçlarındaydı, saçlarını çıldırmış gibi karıştırdı. Ardından hemen önünde duran ahşap sandalyeye öyle sert bir tekme attı ki sandalyenin ahşap bacağı ortadan ikiye ayrıldı, sandalye yere çöktü. "Adlarını ver, sadece adlarını istiyorum!" Masanın üzerindeki şişelere kolunu deniz yaran kürek gibi kullanarak vurmasıyla şişelerin yere dökülüp arka arkaya patlama sesleri çıkarıp parçalanmaları bir oldu.

"Hayır," diyebilirdim, titriyordum. "Lütfen yapma."

"Söyle." Deli gibi nefes alıyor, omuzları şişerken kalbi de sanki göğsünün içinde balon mısali patlamak için şişiyordu. Bana doğru döndüğünde omuzları çöktü. Gözlerinin içine etrafı kan çanağı olmuş yanan bir orman gibi görünen yeşil gözlerle baktı. "Ellerimi yaktılar benim," diye fısıldadı. "Yalvarırım, sadece söyle."

Başımı iki yana salladım, olduğum yere çöküp kollarımı dizime sararak ağlamamak için kendimi kasmaya başladım ama elimde değildi, gözleri benden izin istemeden şakır şakır dökülüyordu yanaklarımdan. Korhan bir elini alınına koydu, yukarı doğru sıvazlarken gözlerini kaydırdı. "Ardından duvara doğru dönüp sıkıttı yumruğunu öyle sert bir biçimde duvara indirdi ki duvarın boyalı yüzeyini saran kan lekelerinin etrafında damarlara ayrılmış bir çatlak izi belirdi. "Amin'a koyduğumun çocukları!" diye bağırdı. "Sülalenizi sikeceğim sizleri Yedi ceddinizi sikeceğimi!" Kanlı yumruğunu tekrar duvara vuracağı sırada ona doğru atıldım, dizlerimin üzerinde olmam umurumda değildi. Kollarımı onun ince, uzun bacaklarına sararak inledim.

"Yalvarırım yapma," diye fısıldadım, akan burnumu çekerken onun yumruğu da havada kalmıştı. "Lütfen."

"Ellerime kaynar su döktüler benim," dediğinde sesi durgun bir suyun albinde uyuyan canavarın açılan gözleri gibiydi. "Ellerimi kopardılar."

Usulca ayağa kalkıp güçsüz kollarımı onun ince beline sardım bu kez. Şimdi o benim kollarımda çaresiz görünüyordu. Ben onun değil. Ona böyle hissettirdiğim için kendimden daha da iğreniyordum artık. Tıpkı veba mikrobuna gibiydim, kendim hastalığın ta kendisiydim ve yanımdakini de hasta ediyordum. Bana doğru döndü, bu kez o beni kollarının arasına aldı. Elini yakalayıp avuçlarının içine aldım, parmak boğumlarında açılan yaralara baktım, kan usul usul parmak boğumlarına akıyordu. Dudaklarımı açık yaralara bastırırken sessizce yüzümü izliyordu ama öyle bir ifadeydi ki yüzündeki sanki her an ağlayacaktı.

"Artık sana kimse dokunamaz," dedi. "Biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım, başka hiçbir şey söylemedim ama o açık yaralara dudaklarımı bastırmaya devam ettim. Ortalığı darmadağın etmişti etmesine ama sonunda sakinleşmişti ya da daha fazla perişan olmamı istemediği için kendini tutuyordu. Elinin etrafını temizlemiştim, biraz eski olduğu her halinden belli olan beyaz bir bandajla sardığım yumruğunun etrafından aşağı inen kalın parmaklarında kurumuş kan lekeleri vardı.

Kimlerin bana dokunduğunu merak ediyordu, biliyordum ama daha da üstelemedi. Öğrenmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Sadece çocukluğuma gölge düşüren insanları değil, Coşkun'u da bulmak istiyordu; bunu onun gözlerindeki pençelerde görebiliyordum.

Yatağa uzandığımızda o hemen benim arkamda yatıyordu, kollarım belime sarmıştı ve ikimiz de duvarı izliyorduk ama onun yüzü kaşlarını arasındaydı, sakindik ama aslında değildik. Eli usulca kazağın altına girer ve bir an gerildim. Sargılı elinin avucunu karnıma bastırınca gözlerim kuruttuğu gözlerimin sızladığını hissettim. Geri çekmesi için kendimi bastım, beni daha sıkı kavrayarak elini oraya iyice bastırdı.

Dudaklarını enseme bastırıp yavaşça öptü, gözlerimi yumdum. Uyumak istiyordum, onun kollarındayken uykudan kaçmak imkânı yoktu ama şu an o uykulu bir Azrail'di, sanki uyursam ölecektim. Bir süre böyle kaldık, ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Korhan yerinden doğrulup kalkarken bakaşlarını ona doğru çevirmiştim. Sorgu dolu bakaşlarını fark edince, "Sığara almaya gidiyorum," diye açıklamada bulundu.

Çekingen bir tavırla başımı sallayarak, "Tamam," diyebilirdim. "Geç kalmam," dedi, ardından eğildi ve hâlâ yatağa uzanan bana sokulup dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi yummamam neden olan bu hareketi içimde bir yerlere dokunmuştu. Korhan doğrulup üstüne hardal rengi bir tişört geçirdi, cam kırıklarının üzerinden yürüyerek ilerledi, bir çorap alıp giydi sonra da odadan çıktı. Başında mükemmel bir ağırla onun yatağında uzanmaya devam ediyordum ama gözlerim ağrının yok sayarcasına aktı. Etrafı izliyordum. Gözüm bir ara duvardaki kan lekesi ve çatlağa kayınca bakaşlarını avucuma batırdım.

Anneannemin beni merak ettiğine emindim ama eve dönebilecek kadar iyi hissetmiyordum kendimi. Yatağın altında küçük bir tıkrı sesi duyunca kaşlarım çatıldı. O tıkrı sesi daha arttı, gözlerim yatağın ucuna kaydı, kirpinin ağır adımlarla orada ilerlediğini gördüm. Cam kırıklarına doğru yürüdüğünü fark ettiğimde kalbim aniden boğazıma yükselmis, ağzımın arazisinde atmaya başlamıştı resmen.

Panikle, korkuyu bir köşeye iterek yataktan aşağı sarkıp onun tehlikeli olmasına aldırmış etmeden onu elimin içine aldım. Yan yatmış duran dikenleri dik konumda olmadığı için elimi fazla acıtmamıştı ama kirpi onu elimde aldığım için bir an tedirginlikle gözlerini bana doğru çevirdi. Onu yatağın üstüne koydum, küçük adımlar atarak bana yaklaştı ve ardından gözlerini yüzüme dikerek beni incelemeye başladı. Kolumu dirseğimden kurtmuş, dirseğimi yatağa bastırarak yüzümü avucumun içine almıştım, yan şekilde uzanıyordum. Bir an için artık ondan korkmadığımı düşündüm.

Mavi, yani kirpi gülümsüyor gibi bakınca afalladım. Sanki mimiklerini kullanıyordu. İçi acıyan yeşil gözlerini kirpiden ayırmadım ama kaşlarının ortasında şaşkınlığın oluşturduğu bir yarık vardı. Korkunun ecele faydası

olmadığını ve ona az önce dokunduğum gerçeğini önüne alarak parmak ucuna onun burnuna dokundum. Yine güler gibi bir ifadeye büründü, gerçekten güldüğünü düşünmeye başlamıştım.

Pürüzlü sesimle, "Bu kadar komik olan ne?" diye fısıldadım. Hâlâ beni izliyordu, gözlerinde anlam veremediğim bir sempati vardı. Beni sevmiş gibi görünüyordu ama yine de sıradaki dikenler beni tereddüde düşürüyordu. Sırtüstü dönüp gözlerimi korkunç şey görmüş, tadına bakmıştım. Küçük bir olasılıkla ki? Yeterince korkunç şey görmüş, tadına bakmıştım. Küçük bir canlıdan korkmak çocukçaydı. Yan gözle kirpiye bakıp avucumu açarak ona doğru uzattım, başta anlamamış gibi yüzümü izlemeyi sürdürse de sonunda avucumun içine çıktı. Onu avucumun içinde taşıyarak karnımın üstüne bıraktım. Dikenleri başta kazağa batar gibi olsa da hareketsizce durduğu için bir sorun yaşanmadı.

Pencerenin dışındaki sokaktan geçen araçların far ışıkları tavanda görse, bir şölen düzenliyor, şölen bazen karanlık perdeler tarafından örtülerek sıradaki sahnenin geleceği ana kadar karanlığın içinde bekliyordu. Mavi kucağımdayken hareketsizdi, gözlerimi karnıma indirdiğimde olduğu yerde öylece uzanmış beni izlediğini gördüm. Kirpiklerim ağır ağır gözlerini örtüyor, ardından gözlerim kavuştuğu özgürlükte ağrısıyla savaşıyordu. Yaşadıklarını birine anlatmanın dinginliği vardı üzerimde. Sonunda biriyle paylaşmıştım, bu bana biraz olsun güç veriyordu ama Korhan'ın o hali akıldan bir türlü çıkmak bilmiyordu.

Dik kapının açıldığını duyduğumda onun gidişinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum; belki bir saat belki de bir buçuk saat. Sadece sigara almaya gitmek için çıkmadığına o kadar emindim ki. Evden çıktığında sokağı inleten motosikletin çığlıklarının birinin canını alacakmış gibi öfkeliydi. Muhtemelen kendini sakinleştirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Anahtarlarını vestiyerdeki kâsenin içine attığını, anahtarların düşerken çıkardığı şangırtı sesinden anladım. Ardından duşa girdi, suyun sesi tüm odayı doldurdu. Kucağımda Mavi ile sessizce onun tenine çarpan suyun sesini dinlemeye başladım.

Korhan beline sardığı küçük bir havluyla içeri girdiğinde gözlerim Mavi'nin küçük suratından ayrılarak Korhan'a kaydı. Elindeki bandajı ıslatmış, bandajın bir kısmı gevşeyerek aşağı doğru sarkmıştı. Yeşil gözler kısaca bedenime dokundu, Mavi'yi kucağımda görünce bir an şaşırır gibi oldu ama soğuk ifadesi anında kendini tekrar ederek yüzünün güzel haritasını baştan aşağıya sardı. O giyinirken ben gözlerimi tekrar kirpiye çevirmiştim. Ortamda garip bir sessizlik vardı, bunu yaşananlara veriyordum. İçimdeki çürük acının dolambaçlı merdivenlerinde ağır adımlar atarak ilerliyordu Korhan.

Islak saçlarını küçük bir havluyla kurularak yatağın ucuna oturdu. Altına yalnızca gri bir eşofman giymişti, eşofmanın ipleri bacaklarının ön kısmına doğru sarkıyordu. Yorgun, kurumuş ama sızlayan bakışların yüzüne döndü, yüzünü kaplayan izler loş ışığın altında çok daha erkekse görünmesine neden oluyordu.

"Keyfiniz yerinde bakıyorum," dedi keyifli tutmaya çalıştığı öçünü teyle.

Dudaklarına kuru bir tebessüm yerleştirdim. "Cam kırıklarına basıcağı," diye mırıldandım, sesim dehşet verici bir şekilde sakindi. "O yüzden onu almak zorunda kaldım."

Korhan dolgun dudaklarını yavaşça yaladı, başını ağır ağır sallayarak, "Güzel," dedi. "Yine de onu kucağına yatırman benim sinirlerimi tepene toplayabilir."

Anında kaşlarını çatıldı. "Niye?"

"İki erkeği birbirine düşürmek istemezsin," dedi Korhan alayla. Kuru dudaklarını yalayarak gergin bir şekilde gülümsedim ama içimin rahatladığını hissedebiliyordum. Artık daha iyi hissediyordum. Göğsümü çürüten his oradaydı ama moraran kalbimin daha fazla acıyamayacağını bildiğim için kalbimin göğsüme kendi kendini iterek çarpmasını önemsemiyordum. Korhan gözlerini pencereye çevirdi. "Birkaç saate kalmaz şafak söker. Başımı salladım. "Artık daha erken sabah oluyor sanki," diye fısıldadım, yorgundum ve o bunu görebiliyordu.

"Birkaç aya kalmaz daha da çabuk ağarmaya başlar gün."

"Evet"

Korhan bir şey söyleyecek gibi oldu ama dudakları kısaca aralanıp ardından hızla geri kapandı. Konu hakkında bir şeyler sormasını bekledim ama yapmadı; bu işime geldi. Sonunda bakışlarını benden uzaklaştırdığında artık görebildiğim yalnızca profili ve çıplak sırtıydı.

"Belki senin için hiçbir şey ifade etmeyebilir," dediğinde donup kaldım, neyden bahsediyordu? "Ama beni istediğin her şey olarak görebilirsin."

Dudaklarını araladı, düşüncelerimin içine toprak koyarak kelimelerin tohumlarını yetiştirmek istedim ama buna izin vermedi.

"İstersen sevgilin," dedi, ellerim buz gibiydi. "İstersen baban." Durdur, dişlerini sıkıldığını profilini çökerten derin çukurdan anlamıştım. "Ne biliyim, kocan olarak bile görebilirsin." Kulaklarına inanamıyordum. "Doğru olarak görebilirsin, arkadaşın olarak. Ben istediğin her şeyin sıfatının altında olurum senin için."

"Korhan."

"Biliyorum çok saçma konuşuyorum şu an." Derin bir nefes aldı. "Ama olurum işte."

Tekrar ağlamamak istediğim için sık sık gözlerimi kırıp duruyordum şimdi. Ne söylenirdi ki bu çocukluğu yaralı adama? Onu tanıyamadığımı düşünüyordum, bazense sanki en başından beri hayatımdaydı ve kimseyi tanımadığım kadar onu tanıyordum. Oysa kabul etmesem de o benim ilk kez gördüğüm bir tüneldi ve doğru peronu bulabilmem için onun içinden geçip gitmem gerekiyordu.

"İs," dedi Korhan hiç beklemediğim bir anda. "Eskişehir'de benimle yasa."

"Eskişehir mi?" diye sordum afallamış halde. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki hiçbir şeye anlam yükleyemiyordum şu an. Yattığım yerden doğrulduğum sırada kirpiyi yatağın bir diğer ucuna bırakmıştım. "Nasıl yani?" "Sen ve ben," dedi gözlerini yüzüme çevirip son derece ciddi gözlerle gözlerimin içine bakarak. "Yalnızca ikimiz. Birlikte Eskişehir'de yaşayalım."

"Neden Eskişehir?" diye sorabildim, resmen kekelemişim ve bu teklifi gerçekten beklemiyordum.

"Burayı sevdiğini biliyorum ama seninle Antalya'da değil, başka bir yerde yaşamak istiyorum," dedi gözlerimin içine bakmayı sürdürürken.

"Okuluna orada da devam edebilirsin."

"Ter içinde olmuş avuç içlerimi çıplak bacaklarıma sürterken, "Ben daha önce Eskişehir'e gitmedim bile," dedim zorla. "Orada hiç bulunmadığım için orayı bilmiyorum."

"Ben orada okuduğumu söylemiştim sana," dedi, başımı sallayarak onayladım onu. "Bildiğim bir yer olduğu için seni oraya götürmek istiyorum."

Söyledikleri... Benden istediği şey... Saniyeler içimdeki acıyı biçip heyecanı ekmişti. Heyecan içimdeki topraklara büyük bir hızla yayılarak o topraklardaki suları emdi, kuruttu; zihnimde derin bir sessizlik oluşmuştu. Bana, beni istersen sevgilin, arkadaşın, baban, hatta kocan olarak bile görebilirsin demişti. Bu düşünce bir an beni güldürecek sandım ama öyle büyük bir çaresizlikle kurmuştu ki bu cümleyi, bir an tekrardan ağlamaya başlayabileceğimi düşündüm.

"Ama hemen olmaz," dedi daha vereceğim cevabı bile beklemeden. "Şu an Antalya'dan elimi kolumu sallayarak çıkamam. Denetimim var, mayıs ayında bitecek. Ondan sonra da biraz birikim yapmam gerekecek."

"Denetimin mi?"

"Evet," dedi. "Mayıs ayına kadar şehir dışına çıkamam. Uyuşturucudan denetim aldım."

Kaşlarını çabılırken, "Benimle babamın olduğu şehre gelebileceğini söylemiştin," dedim şok içinde. "Kendini tehlikeye mi atacaktın?"

"Konumuz bu değil," dedi yüzünü buruşturarak. "Şimdi onun olduğu yer neresiyse oraya gitmek istesen, seninle yine gelirim."

Onun Eskişehir teklifini bir köşeye ittim. Sessiz kaldım ama o aslında bunun cevabını içten içe biliyordu. Bizi bu hale getiren neydi cidden? Beni zorlamadı, konuyu hızla kapattı ama zamanı geldiğinde bu konunun tekrar gündeme geleceğini biliyordum. Kirpiyi kutusuna koyup yatağa girdi, beni kollarının arasına çekti ve zerre tedirginlik duygusu beslemeden onun kollarının arasına girdim. Sadece birkaç dakika içinde derin bir uykuya kollarına çekilmiştim bile.

"Nuriş Sultan gece beş kez aradı," dedi Yağış çabk kaşlarla sorgusuna devam ederken. "Kadını meraktan öldürmüşsün. Korhan'ın yanında mıydın?"

Piyas metinlerinin yazılı olduğu kâğıtları toparlamaya çalıştım, tel zincir ba çıktığı için sahneler yine birbirine girmişti. Gözlerimin altında derin, okdukça koyu renkte bir sürü içe çökmüş karanlık halka vardı. Saçlarım bir kuş yuvasından farksızdı, etrafından dışarı fırlayan saç telleri elektrikliymiş gibi görünüyordu. Sabah erken saatlerde eve gidip duş almış, üstümü değiştirmiştim ve anneanneme açıklama yapmak yerine sessizce onun söylediği lafları dinleyip evden çıkmıştım. Akşam karman çorman. Kıyas'ı uzunca bir süre daha görmek istemediğime emindim ve Korhan'ın anlattığı küçük çocukluk anısı kafamda bir tekerleme gibi onun sesiyle tekrar ediyordu.

Anka derin bir nefes aldıktan sonra meyve suyunun içindeki yeşil renkteki pipeti usulca dudaklarının arasında çevirdi. "Beni de aradı Nuriş teyze," dedi. "Ne kadar merak etmiş sen düşün gerisini."

"Benim telefon numaramı bilseydi kesin beni de arardı," dedi Rima başını sallayarak. "Yağış'ın söylediğine göre Çağlar'ı bile aramış."

"Yirmi iki yaşındayım, farkında mısınız?" diye sordum kaşlarımı çatırtarak. "Daha girmedin," dedi Yağış parmağını sallayarak. "Daha bir aydan fazla zaman var."

"Yıl olarak girdim," diye homurdandım. "Hem evet, Korhan'ın yanındaydım."

Anka, "Geçenlerde gördüğümüz motorlu adam, değil mi?" diye sordu kaşlarını indirip kaldırarak. Seda da masada oturuyordu ama onunla pek yakın değildik, sadece kafeteryada yer olmadığı için yanımıza oturmuş ve ne hikmetse Çağlar ile ilgili tek bir soru bile sormamıştı.

"Ömer için büyük hayal kırıklığı," dedi Rima çenesiyle kafeteryanın girişinde dikilen Ömer'i işaret ederek. "Bizim kızı biri kaptı bile!"

"Kimsenin beni kapacağı yok ya," diye homurdansam da Korhan'ın söyledikleri zihnimin içinde hoş bir şarkıya ait bir melodi gibi dolanmayı sür-

düliyordu. Ömer'e baktım, gözleri bendeydi. Eskiden benimle konuşmak için girişimleri olan Ömer son zamanlarda sadece izleyiciydi, herhangi bir atakta bulunmuyordu. Bulunmadığı için mutluydum, bazen onun varlığı bile rahatsız edici geliyordu bana.

Rima, "Tabii canım," dedi Yağış genişçe sırtıp sıkı bir şekilde atkuyru. "Evet evet, kapmadı," dedi Yağış genişçe sırtıp sıkı bir şekilde atkuyru. "Evet evet, kapmadı," dedi Yağış genişçe sırtıp sıkı bir şekilde atkuyru.

Anka, "Öpüştünüz mü?" diye sordu kocaman gözlerle. Bu soru Yağış'ı da beni de bir süreliğine şoka soksa da birkaç saniye sonra bir volkan gibi patlayan kahkahamız masanın havasını değiştirmişti.

"Sen çok fazla romantik kitap okuyorsun ya," Yağış, Anka'nın önünde açık duran romana gözlerini indirdi, ardından kaşları çatıldı. "Okuduğun kitaplarda genelde beş sene sonra öpüşüyorlar." Yağış bir kahkaha daha patlatınca başımı iki yana sallayarak gülmeye başladım. Anka saf saf ikimi-ze bakıyor, Rima Anka'nın omzuna hafifçe vurarak, "Aldırış etme," diyordu ama o da gülmeye başlamıştı.

"Benim okuduğum kitaplarda beş sene sonra öpüşüyor olabilirler ama hiçbirini yirmi beş yaşına kadar bekâr kalıp üniversiteye devam etmiyor," diye homurdandı Anka gözlerini kısarak. "Bir dahaki sefere bizim salona geldiğinde abla o kafanı yaktırırm senin."

Yağış yüzüne alayla dolu ama oldukça sınırlı bozucu bir ifade ekleyerek, "Heel" dedi, dişlerini öne uzatarak yaptığı bu hareket Seda da dâhil olmak üzere herkesin kahkahayı basmasına neden oldu.

"Kaldır kıncını hadi," dedi Yağış ayaklarımla. "Çalışmaya geç kalırsak Ferruh ağzımıza sıçar, biliyorsun."

Kâğıtları bir araya sokup deste haline getirdim ve masadan kalktım. Rima ile Anka biz çalışmadan çıkana kadar okulda takılacaklardı ama ikisinin de dersi yoktu, bizi beklemeyi düşünüyorlardı. Çalışma salonuna doğru ilerlerken Yağış bana gece bir şeyler olup olmadığını sormuş, çirkin imalarıyla beni güldürmüştü ama aslında gece gerçekten olanları bilseydi, biliyordum ki önce Kıyas olmak üzere bana böyle hissettiren herkesi yer-yüzünden silerdi. Bir an için asıl tehlikenin Korhan olduğunu düşündüm. Artık birçok şeyi biliyordu ve bu onun gözümde yarattığı tehlikeli imajın daha da derinleşip korkunç bir şekil almasına neden oluyordu.

Çalışma salonu tıpkı cehennem gibi ağzına kadar doluydu biz içeri girdiğimizde. Diğer grubun çalışması yeni bittiği için henüz inebilmişlerdi sahnedan. Kalabalık kapının ağzında dikilen bedenimin üstüne ilerleyince

geri çekilip geçmeleri için yer verdim onlara. Sonunda cehennemde yanan son insan da günahını tamamlayıp özgür kalarak dışarı çıktığında anı boş cehennemin içine ayak basan ilk insan bendim.

Ağır adımlarla tozlu izleyici koltuklarının arasındaki şerit yolda ilerlemeye başladım. Yağış da arkamdan geliyordu. Bugün çalışmada sahneye olan öğrenciler yavaşça salonu doldurmaya başlamıştı. Sahneye zıplayıp elimdeki kâğıt destelerini bir köşeye bıraktım ve Ferruh Hoca'nın içeri gelmesini beklerken Yağış ile laflamaya başladım.

Yağış, Akşın'ın onu sosyal medya hesaplarından eklediğini, onun tam bir çilgin olduğunu anlatıyordu. Akşın Instagram kullanma konusunda biraz kötüymüş, hatta yorumlardaki arkadaşlarına bile kendisinin fanlarıymış gibi cevaplar veriyormuş. Yağış'ı çok güldüren birkaç paylaşımının altında yazan açıklamalar beni gerçekten güldürmüştü. Kafa çocuğu Akşın, Korhan'ın tam tersiydi ama bir yerde iki farklı parça birbirini tamamlayan bir fotoğrafa dönüştüğü için yadırgamıyordum arkadaşlıklarını.

Ferruh Hoca içeri girerken onun arkasından biri daha içeri girmişti. Ferruh Hoca'dan daha uzun boylu olduğu için net bir şekilde kim olduğunu görebiliştim giren kişinin. Gözlerim bir an yuvalarımdan fırlayarak ayaklarının önüne düşecek sandım. Bu kişi Korhan'dan başkası değildi. Burada ne arıyordu? Gözlerime yere dökülen suyun zemine yayıldığı gibi yayılan şaşkınlık, berrak bir şekilde seçilebiliyor olmalıydı.

"Hadi be!" diye bağırdı Yağış kulağımın dibinde. Bir an tüm gözler ilimize, ardından da Ferruh Hoca'nın arkasında ilerleyen Korhan'a döndü. Korhan kimsenin bakışlarına aldırış etmeden izleyici koltuklarına doğru geçti, en ön sıradaki orta koltuklardan birine yerleşip kafasını kaldırarak bana baktı. Ferruh Hoca izleyicilere hiçbir şey demiyordu, aksine hazırladığı oyunu birilerinin izlemek için gelmesi onu tatmin ediyordu, bu yüzden Korhan'a bir şey demedi.

"İs," dedi Ferruh Hoca ama benim gözlerim karşında oturan adamın yeşil gözlerinin olmasının ucuna düşmüştü, bu yüzden Ferruh Hoca'ya bakamadım. "İs?"

Gözlerimi kara zorla Korhan'dan ayırıp Ferruh Hoca'ya çevirdim. Geriye doğru ıslatarak yatırdığı koyu renk saçları parlıyordu, bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ama ona gülümserken olduğum yere burun üstü düşeceğim falan sandım.

"Gönderilen son sayfaları da ezberledin mi?" diye sorunca başımı sallayarak onu onayladığımı belli ettim, tek kelime edemiyordum. Tutulup kalmıştım. "Güzel, tam da senden beklediğim gibi. Mayıs ayında ilk kısmı canlandırıyoruz gençler. Yakında tarihi kesinleşecek," dedi hiç beklemedi-

ğim bir anda. Bu gün içinde yaşadığım kaçınıcı şoktu? Gözlerimi iri iri açarak Ferruh Hoca'ya bakakaldım; tüm ekipten şaşkınlığı içinde barındıran bir uğultu yükselmeye başlamıştı.

Beni mi izlemeye gelmişti? Burada başka ne işi olabilirdi ki? Elim ayağımla birbirine girmiş halde sahnenin ortasına doğru ilerledim. Sıra benim sıramdı, o hemen karşında oturuyorken nasıl oynayacağım konusunda Yağış sahnenin ortasında dizlerimin üstüne düşmemeliydim. Şaşkınlıkla fikir sahibi değildim, onun karşısında küçükleşiyordum. Şaşkınlıkla fikir sahibi değildim, onun karşısında küçükleşiyordum. Şaşkınlıkla fikir sahibi değildim, onun karşısında küçükleşiyordum. Şaşkınlıkla fikir sahibi değildim, onun karşısında küçükleşiyordum.

Sebepsiz barut gibi hissediyordum, içimdeki tüm doluluğu sahneye verebilme isteğiyle kafamı usulca yukarı doğru kaldırıp çenemi diktim ve bembeyaz ışığın içinde uçuşan toz tanelerini izlemeye başladım. Genzim yanıyordu, parmak uçlarımda garip bir sızı baş göstermişti; kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki...

"Katiyen nazlanmıyorum sana, Mantus," diye fısıldadım. "İnan kapris değil kelamlarım. Kinin elinde tuttuğu bıçak devamlı olarak deşiyor içimi, ağrıdan sızılardan uyuyamıyorum ama katiyen nazlanmıyorum. Bugün bin tane düşün var, hepsi farklı ülkelerin, farklı iki insanın ama hepsi aynı yoldan yürüyor sanki, Mantus ve ben o yolda uzanıyorum, üstüme basıp basıp geçiyorlar, yerde yatıyorum ama kafalarını indirip bana bakmıyorlar. Ellerinde nikkah şekerleri, ağızlarımdaki acıyla izliyorum gidenleri." Parmaklarım kotumun kumaşında gezdi, gözlerim dalgındı ama bedenimi gergin hissediyordum. Mania'nın bembeyaz elbisesinin içinde olduğumu düşündüm, elbisenin gevşemiş kumaşı tıpkı bir hayaletin beyaz teni gibi sallana sallana ilerliyordu. "Kirli yüzümün altındaki aydınlığı gör diye ben devamlı ağlamak zorunda mı kalacağım, Mantus?"

Yağış'ın sahnede usul usul ilerlediğini fark ettiğimde gözyaşlarının puslandurmaya başladığı gözlerimi telaşsız, ağır ağır arkadaşşıma çevirdim. Feriz karakteri olarak buradaydı, artık yanımda, ışığın altındaydı. Ellerimi tutarak beni ayağa kaldırmaya çalıştığında geri çekilerek sahnenin zemininde hafifçe sürünerek avuçlarımla zemine bastırdım, toz tabakasının avuçlarımla kirlendiğini hissettim.

"Aydınlansın diye o güzel yüzün, dökme yaşını ne olursun," diye fısıldadı Feriz.

"Aydınlansın diye kirli yüzüm, bırak ağlayayım ne olursun."

Yanaklarımdan sarkarak kendini aşağı bırakmak için intihar sanma-
şıklarına dolanan gözyaşlarım çeneme kadar süzülüyordu. Bu onun önünde
na namluyu yaslamış yaşlı bir kadın gibi hissediyordum. Bu onun önünde
ikinci ağlayışım mıydı? Bu kez bir sahne uğruna döktüğüm gözyaşlarım
ona ne hissettiriyordu? Metinlerin devamını arkada bir diş ses olarak du-
yan genç öğrencinin sesini dinlerken ıslık usul usul dönmeye başlamıştı. Bu
sahnenin devamı Mania'nın hizmetçisi ve uşağı arasında gerçekleşecekti.
Sahne Mania'nın aynayı yerde parçalayıp yüzünü gerçekleştirecekti.
sürterek ağlamaya devam etmesiyle usulca karardı.

Sahnedan indiğimde Korhan'ın beni izlemiş olmasının şaşkınlığı
içimde yaşıyordum. Benim yanıma gelmedi, beni takip ederek salondan
çıktı ve koridorda sonunda yanıma gelip, "İyi iş çıkardın," dedi. Yeşil gözleri
koridorun beyaz ışıklandırması altında çok daha açık renk görünüyor-
Yüzünü izledim, yüzündeki izleri kapüşonlusunun şapkasının altına sakla-
mak istiyormuş gibi şapkeyi yine kafasına geçirmişti ama yüzüne bakıla-
ğında izlerin görünmemesinin imkânı yoktu.

"Buraya gelmeni beklemiyordum," dedim, hâlâ olayın şokundaydım.
Yağış hemen çaprazımızdaydı, duvara yaslanmış bizi izliyordu. Korhan'da
kısaca elini kaldırarak selam verdi, Korhan da ona başını sallayarak karşılık
verip o yeşil gözlerini tekrar gözlerime çevirmişti.

"Seni izlemek istedim," dedi soğuk bir sesle. Bir sıcak bir soğuktu; ya-
kıcı bir buz gibi...

"Çalışma salonunu nasıl buldun?"

Tek kaşını kaldırarak, "Aptal değilim," dedi. "Sıra sıra bağdat buldum."

"Aptal mı dedim şimdi?" diye sordum, aslında burada olması, çalışmaya
izlemiş olması beni mutlu etmişti. Bu kez çok uzun bir sahnem olmadı
için sahnede fazla kalmamıştım, diğer ekip arkadaşlarının sıralarıydı ama
yine de on dakikalığına bile olsa onun beni âşık olduğum sanatı lera eder-
ken izlemesi beni gerçekten çok mutlu etmişti. Boynuna sarılmamak işle-
kendimi zor tutuyordum resmen. Sanki bunu fark etmiş gibi o da beklen-
tiyle bakıyordu gözlerime.

"Baharı bekleyen kumrular," diye seslendi bize Yağış iğrenir gibi bir
öğürtü sesi çıkararak. "Diyorum ki artık şu at kokan koridordan çıkabilir
miyiz? Kimse deodorant kullanmıyor galiba bu okulda ya!"

"Kusmuk kokusundan daha iyidir bence," dedi Korhan iğnelli bir sesle.
Yeşil gözlerinde alay bulaşmış yaramaz bir ifade baş göstermişti. Yağış'ın
ona cins cins baktığını gördüm ama yorum yapmadı.

"Anka ve Rima bekliyor," dedi Yağış derin bir nefes alarak. "Bize katıla-
cak mı yoksa sen onunla mı gideceksin, iş?"

Gözlerimi Korhan'a çevirdim. Her nedense bu fikre pek sıcak bakıyor-
muşa benzemiyordu. Onu zorlamak istemiyordum ama arkadaş ortamımı
görmesini, onlarla yakınlık sağlamasını içten içe de olsa istiyordum sanı-
larak. "Biraz zamanım var," dedi kuru bir sesle.

İçimi kaplayan neşeye rağmen yüzümde ölçülü bir ifade vardı. Başı-
no sallayarak onun yanında yürümeye başladım. Yağış hemen önümüzde
her nedense şu an iklimizin de aynı şeyi düşündüğünü hissediyordum. Si-
liyor, bir şeyler anlatıyordu ama ne Korhan ne de ben onu dinliyorduk.
nların birinden Ömer'in çıktığını görünce gözüm ister istemez ona doğru
kaydı, kısa süren bakaşmamızı bitiren ben olmuştum; kafamı hızla farklı
yöne çevirdiğimde ne hissettiğini merak etmiyordum. Kafeteryaya gelene
kadar Korhan'a dönüp duran bakaşların hepsinin bıcağından geçmiş gibi
hissettiğim için aniden hissettiğim üç katı daha da yorgun hissetmeye
başlamıştım.

Rima ve Anka'nın oturduğu masada şu an Çağlar da vardı ve Seda git-
mişti. Yanımızda Korhan'ı gördüklerinde yüzlerine yayılan şaşkınlık elle-
tutulur cinstendi. Çağlar, Korhan'ı diğerlere oranla daha fazla tanıdığından
pek şaşkın görünmüyordu ama gölgesinden bile korkan Anka, Korhan'ı
görünce ciddi anlamda oturduğu yere sinip kalmıştı. Korhan ile yan yana
oturduk, masaya bıçak gibi düşen sessizliğin nedeni gayet ortadaydı. Kor-
han rahat bir görüntü sergilese de içten içe gergin hissettiğini biliyordum,
bunu bilmek için onun haritasını çıkarmama gerek yoktu.

"Korhan," dedim yavaşça onu işaret ederek. Korhan'ın gözleri masa-
nın yüzeyindeydi ama onu işaret ettiğimi göz ucuyla bile olsa gördüğüne
eminim.

Rima yüzüne yayılmış geniş bir tebessümle başını salladı. "Memnun
oldum, ben Rima," dedi.

Anka gözlerini Korhan'ın yüzünde gezdirdi, ürkek bir tavırla, "Ben de
Anka," diye fısıldadı.

Korhan başını ağır ağır salladı, gözleri kısaca kız arkadaşlarıma do-
kundu ama tek kelime etmedi. Yine de kötü bir imaj çizmemek için ağzını
açmadığını düşünüyordum. Yüzündeki izleri sorun eder ya da arkadaşları-
nın o izler hakkında kötü düşüncelere kapılmasından korkar mıydı acaba?
Bir an elimi masanın altından elinin üstüne koyunca Korhan'ın bedeni ka-
sıldı, gözleri telaşsızca gözlerime çevrildi ve ona gülümsedim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Rima ilgiyle, Korhan'ın sessizlik zincirle-
rini kırmak istiyormuş gibi girişken davranıyordu.

"Yirmi beş," dedi Korhan sakince.

"Ben yirmi yaşındayım." Rima bu kez bana baktı. "İs benden bu ya büyük yani..."

"Daha yirmi iki olmuş sayılınam," diye homurdandım. Yağış da beni onayladı.

Çağlar, "Senin benden küçük olmanı beklemiyordum," diyerek gri söze. Korhan'ın zemberek yeşili gözleri tıpkı ucundan zehir fışkıran bir rına gibi hızla Çağlar'a dönerek arkadaşımın koyu renk gözlerine saplandı, Çağlar'ın duraksadığını hissettim.

"Abartma, Çağlar," diye söylendi Yağış. "Sadece bir yaş büyüksün."

"Kötü bir şey söylemedim." Çağlar omuz silkti, bemen önünde sigara paketi ve paketin üstünde de kiraladığı araçlardan birine ait olduğunu bildiğim uzakta kumanda vardı. "Bu arada benim merak ettiğim bir şey var. Korhan'dı değil mi?"

Korhan cevap vermedi, yalnızca gözlerini hafifçe kırıp geri açtı; bu hareketi inanılmaz korkunç gelmişti gözümde. Çağlar, "Bizim mekânda çelma soyma olayı aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden almış kiloyu tek kolunla kaldırma ihtiyacı duyuyorsun?"

Korhan bir sigara yaktı, onun hareketlerini olabildiğince büyük bir dikkatle izlerken kalbim garip bir ritim tutturmuş, göğsümü dövdüyordu. "Beş altı kişi birden daldığında daha fazla şansım olması için," dedi Korhan, dudaklarından uzaklaştırdığı sigaranın gri dumanı endişeli bir altıparonun kolları gibi etrafa yayılırken.

"Tek kişi dalarsa öldürmek için mi peki?" diye sordu bu kez Çağlar.

"Bilmem," dedi Korhan, ardından parmaklarının arasında duran sigarayla tekrar dudaklarına yaklaştırdı ve sigarayı dudaklarının arasına almadan sözlerine şu şekilde devam etti: "Denemek ister misin?"

Aniden gerilen ortamın içinde çatırdayan elektrik tenimde kamaşıyordu. Çağlar'ın yüzünü garip bir ifade kapladı ama Korhan'ın bu sorusuna herhangi bir cevap verememişti. Rima gerilen ortamı gevşetmek için bir şeyler anlatıyor, Anka tırtıldığını belli eden bakışlarını Korhan'a kusaca değdirip hızla ondan uzaklaştırıyordu; Çağlar sessizdi.

Çağlar tekrar konuştuğunda, "Yarın akşam konser var," demişti. "Sevdiğim amatör bir grubun, gider miyiz?"

"Aslında olabilir," dedi Yağış. "Değişiklik olmuş olur. Nerede olacak bu konser?"

"Bistro tarzı bir yerde ama çok dar değil, sıkılmayız."

"Ne dersin, is?" diyerek bana döndü Yağış. "Gider miyiz?"

Korhan'ın bakışlarını yüzümde hisseder gibi oldum. Kafamın dağılmaya ihtiyacı vardı, fena fikir gibi de görünmüyordu. Güneşin altında yü-

erken sigara içiyordum gibi tıkanmış gibi biraz olsun temiz havayı ağaçlarıyla buluşturmam gerekiyordu. Temiz hava eşittir arkadaşlarla olmak. "Olur," dedim. "Rima ve Anka da gelecek mi?"

Anka, "Ben gelemem maalesef," dediğinde Rima da aynı şekilde ona kollarak gelemeyeceğini vurguladı.

Yağış, "Korhan, istersen sen de bizle gel?" dedi barış bayrağı uzatırca. "Alt dudagımı dişleyerek Korhan'a baktım. Gelmesini gerçekten istiyordum ama bunu ona söyleyebilecek cesareti kendimde bulamıyordum. Eğer şu an iki tek atma şansım olsaydı, ona isteklerimi daha net bir şekilde söyleyebilirdim."

"Harbiden," dedi Çağlar hiç beklemediğim bir atakta bulunarak. "Gelse."

Korhan dudaklarına yerleşen gülümseye bakınca, gözlerinin etrafına düşediği mayınlar patlayacak gibi oldu. "Saat kaçta bu konser? Ve hangi bistro'da?" diye sordu gözlerini gülümsemenden çekmeden.

"Akşam 21.00 gibi başlayacak, 01.00'e kadar sürer. Karo Bistro'da olacak," dedi Çağlar.

Korhan gözlerini Çağlar'a çevirip, "Gece on bire kadar çalışmak zorundayım," dedi. "On birden sonra geleceğim."

"Sıkıntı değil, biz bekleriz," dedi Çağlar. Bir an aralarındaki buzların eridiğini görür gibi oldum ama Korhan kartlarını açık oynamayı tercih etmiyordu, oldukça sessizdi. Konser hakkında konuşmuştuk, Korhan muhabbete pek dâhil olmasa da ilgisiz davranmıyordu. Bu benim açımdan iyiydi. Arkadaşlarımı ciddiye almasını istiyordum içten içe.

Sonunda arkadaşlarımdan ayrılarak masadan kalktığımızda birlikte kampüsün çıkışına doğru ilerliyorduk, güneş gökyüzünde can çekişen bir ateş böceği gibi yavaşça ışığını kaybederek sönmeye başlamıştı. Motosikletin park halinde durduğu kaldırımın önüne geldiğimizde bana doğru dönüp, akşam güneşinin birer ışık topu gibi içine yerleştiği yeşil gözlerini yüzüme dikerek, "Yemek yedin mi?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Canım bir şey istemiyor."

"En son ne zaman yemek yedin?"

Bir süre düşündüm. Onun evindeyken yememiştım, onun evinden geldiğimde anneannemin azarlarını dinlerken de yememiştım. En son yemek yediğimde lokmalar boğazıma bıçak gibi saplanıyordu çünkü karşımda Kıyas oturuyordu, güçlükle yutkundum. "Gece senin yanına gelmeden birkaç saat öncesi yemiştım," diye mırıldandım.

Korhan'ın gözleri irileşti, bir an geri adım atmak ve gözlerimi ondan olabildiğince uzağa taşımak istedim ama yapamadım. "Sen ne dediğinin

farkında mısın?" diye sordu abartılı bir sertlikle. "Sana söylemi böyle yapıyorsun?"

"Hayır," dedim çatık kaşlarla. "Hem bana gülle deylp durma."
 "Yemek yemen gerekiyor," dedi bu söylediğimi umursamadan.
 "Canım bir şey istemiyor." Yüzümü buruşturup...

"Düşüp kalırsın!" diye kükredi sinirle. Birkaç kişinin bir arada...

"Düşüp kalırsın!" diye kükredi sinirle. Birkaç kişinin bize baktığını hissettirdi ama ben onlara bakmadım. Korhan beni kollarının arasına çekti ve ona direnmedim. Beni düşünüyor muydu? Gerçekten onun için önemli bir insana mı dönüşüyordum? Düşünceler kalbimin içini boş kurşun gibi doldurmaya başladığında, kalbimin ritmi hafıflemişti; onun göğsüne iyice sokularak ona sarıldım. "Şimdi ilk işiniz ne biliyor musun, gülme?" Kaşlarını çatarak kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Neymiş?" "Sana yemek yedirmek."

Dudaklarını birbirine bastırarak...

"Sana yemek yedirmek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona karşı çıkmamın bir anlamı olmayacaktı; o dediğini yaptı. Bir süre aynı yerde birbirimize sarıldık, insanların bakışlarını umursamadım ve bu bakışlar Korhan'ın da umurunda değildi. Sonrasında motosikletine atlayarak yemek yiyebileceğiniz bir yere giti miştik. Zorla birkaç lokma bir şey yemiştim, bana gerçekten sinirlenmiş ti çünkü onun deyimiyle bir parça yemiştim ve doynamanın imkânı yoktu. Beni evin yakınlarına bıraktığında bir an geceki konuyla alakalı bir şeyler soracak gibi oldu ama konuyu hızla kapatarak sorusunu bana yöneltilmedi benden uzaklaştı.

Ertesi gün konser için evden ayrılırken üstüme giydiğim uzun kollu, belin bir kısmını açıkta bırakan siyah, ince tişörtün karnımdaki izi göstermemesi için altına da yüksek bel, İspanyol paça siyah bir pantolon giymişim; pantolonun kenarlarında kırmızı, beyaz şeritler vardı. Yaklaşık bir saatimi ayırarak maşaladığım saçlarım yavaşça inmiş, doğal bir dalgaya sahipmiş gibi güzel bir görüntü sergilemeye başlamıştı.

Dudaklarımda bordo ruj vardı, kırpıklarime dokundurduğum rime kırpıklarimin neredeyse kaşlarına kadar uzanmasını sağlamışt. Bunun dışında ekstra bir çaba harcamaya gereği duymadan yüzümün tablosunu boş bırakmayı tercih etmiştim. Herleyen saatlerde Korhan'ın da bize katılacağını bilmek kalbimin yerinden sökülecekmiş gibi çarpmasına neden oluyordu.

Beni evin önünden alan kişi Çağlar olmuştu. Araca bindiğimde Yağın'ın da araçta olduğunu görünce gülümseyerek eğilip yanağına sulu bir öpücük bıraktım. Sıkı bir şekilde atkıyuğu olarak bağladığı gri saçları dümdüz, jilet gibi duruyordu; üzerinde mavi dar bir gömlek, altında beyaz kot pantolonu ve tıpkı benim gibi spor ayakkabıları vardı. Çağlar da lacivert bir

...gömleğin ilk iki ya da üç düğmesi açıktı; dövmeleri daha belirliyordu.

...şekilde teninin sınırlarını belirliyordu.

"Söylemeyi unuttum, sizden birinize sapaiken. Aracın...
onu kırarak ara sokaklardan birine saparken. Aracın...
tenliden bir rüzgâr gibi geçiyor, arkasından karanlığı

"Haluk ha?" dedi Yağış gözlerini kocaman açarak sızan ışık, teninden çekerek sızan kokuyla o anı çiğ gibi düşürüyordu.

Haluk abi 28 yaşlarındaydı, Yağış ona abi demek için
"Bilirim eski oyun yaşıyor, Yağış abi." dedi. Haluk abi. "Ya inşallah tarot kartlarını da

ama ben ağız alışkanlığı olarak çok iyi adamdı Haluk abi. Ya miyandı? Çoğlar güle-

"Kızım konser ortasında adama fal mı bakıyordu?" diye yandan bir bakış attı. "Ben de fal bakıyordum. Üç vadeye kadar hâlâ bekarsın."

Yavaş arka koltukta, hemen yanımızda duran boş pet şişelerden birini

Yağış arka...
alıp Çağlar'ın kafasına fırlattı, homurdandı.
ladı. "Konuşma benimle, Bursa Çingenesi ne olacak," diye söylendi.
... değilim ben, Bursa romanıyım," dedi Çağlar kışkırtıcı
... bakıldığını

"Bursa çingenesi değilim ben, Bursa'da doğdum. Kızınca daha güzel görünüyorsun, o yüzden seni sık sık kızdırıp atarak 'Kızınca daha güzel görünüyorsun' diye her hafta döngü çevirdi."

Yağış dilini çıkararak gözlerini aracın camından dışarı doğru çevirdi. Yağış'ın omzuna yasladığım sırada Çağlar Çığlar derin bir nefes alarak, Yağış'ın gözleri bu kadar parlak görünüyordu bana.

"Kara Böcek," dedi, Bozuk Salça'nın aksine artık böyle sesleniyordu bana. "Giray abi bana bir şeylerden bahsetti."

Anımda gerildim. Neyden bahsettiğini öyle iyi biliyordum ki. Dayım böyleydi. Çağlar'ı çok sevdi ve Çağlar her zaman yanımda olduğu için böyleydi. Çağlar'ın çok sevdiği bir şey vardı. Ona göre Çağlar beni iyi

ona benimle ilgili şeyleri anlatmaktan çekinmezdi. Ona göre Çağlar beni iyi edebilirdi, aşında düşündüğü şeyin aksini iddia edemezdim; Çağlar çoğu

zaman yanımda olup bana varlığını hissettirerek iyi olmam konusunda bana yardımcı olmuştu ama şu an bu konuyu tekrardan gündeme getirmek istiyordum.

"Bahsettiği şeylerden konuşmamıza gerek yok," dedi Yağış gözlerini candan avurmadan "Simdi sırası değil. Çağlar."

"Sırası ne zaman?" Çağlar ışıklarda durdu, kolunu sürücü koltuğuna yaslayarak arkaya doğru döndü. "İs, onun nerede olduğunu bilmeye hakkın var."

"Böyle bir isteğim yok," dedim kısaca. Dişlerimi sıktağımı fark ettiğimde tınak dişlerim bile sızlıyordu.

"Allenin ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi Çağlar sarı ışık yandı-
ğında gözlerini yavaşça ön cama çevirerek. "Benim artık öğrenme şansım

da kalmadı, İs ama senin hâlâ bir şansın var."

Söylediği şey canımı öyle yaktı ki biri göğsümün üstünü dağıtması gibi hissettim. "Aynı şeyler değil," derken bu konuyu kapatması için ona yalvarmak istiyordum. Neden bunu ilkimize yapmak zorundaydı? Verceğim her cevabın onu yaralayacağını öyle iyi biliyordum ki ağzına mı çekmek istiyordum.

Çağlar tekrar arabayı sürmeye başladığında aracın içine bir ölünün ruhu yerleşmişti sanki. Bistronun önüne varana kadar bu konu hakkında konuşmadığımız gibi ağızlarımızı bıçak da açmadı. Ruhumun etrafında kurumuş alçının çatlaklarından mürekkep sızıyordu; bu mürekkep satırlarca aileyle ilgili kompozisyonlar döşüyordu zihnime. Aslında arkadaşımın körlüğümü istemediğini biliyordum. Aksine, benim iyiliğim için çabalıyordu ama bana göre benim iyiliğimi sağlayacak şey beni terk eden bir adamın peşinden gitmek değildi.

Bistrodan içeri girmek sandığımızdan daha zor olmuştu, mekân ağzına kadar kalabalıktı çünkü. Topuklu ayakkabı giymediğim için içten içe dua ediyordum, tüm gece bir çivinin ucuna basıyormuşum gibi hissetmek istemezdim. Bunu kimse istemezdi. Mekân yalovuyordu. Tepede her saniye bir yanıp bir sönen ışık duvarlara çarparak ilerlerken, bedenim o ışığın içinden ışığı kesen bir makas misali geçti.

Dans eden bedenlerin yanı sıra masalarına oturmuş sakince içkisini yudumlarken grubun çıkmasını bekleyen insanlar da vardı. İçeride bu geceye özel olarak sigara içmek yasak değildi, bu yüzden içerisi duman altı durumdaydı. Çağlar bizim için ayrılan masanın önünde durduğunda omuzumda asılı duran çantayı uzun bacaklı sandalyenin üstüne koyarak gözlerimi kalabalığın içinde gezdirdim. Korhan'ın gelmesine daha çok vardı, onu beklerken bir şekilde eğlenmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu ama aklım fikrim ondayken bu biraz zor olacak gibiydi.

Orkestra hazırlanıyordu, basgıların ve bateri davulunun sesleri belli bir ritim tutmuş kalabalığı kamçılarken Çağlar bağırarak, "Haluk karşıda!" diyerek Haluk abinin olduğu masayı işaret etti. Haluk abi 1.90'dan uzun, iri yarı, gözlüklü, beyaz tenli bir adamdı; ırlı yarı olmasına rağmen yetiştirilme tarzından dolayı oldukça kibar, tıpkı bir İstanbul beyefendisi gibi davranırdı ama bir de karanlık tarafı vardı ki... Aslında ağzı çok bozuktuk. Haluk abi gözlüklerinin altından onu işaret eden Çağlar'a cins cins bakı, ardından çantasını kolunun altına alıp doğruldu, bizim olduğumuz masaya doğru ilerlemeye başladı. Dans ederken ona çarpan bedenlerin sahiplerine ölümcül bakışlar atıyordu.

Haluk abi yüksek sandalyelerden birine oturmadan hemen önce beni yanaklarımdan öpüp, "Tanyel'im," dedi bilge bir tavırla. Yağış ve Çağlar ile

de selamlaşmıştı. "Bu kokar karılar zıplamaktan kan ter içinde olmuşlar. Nasıl kokuyorlar nasıl..." dedi karanlık yüzünü devreye sokarak. Ona gülmeyerek baktım. Masanın üstündeki siyah tablaların içindeki fıstığı alıp kabuğunu ufalayarak temizledi, ağzına attı. "Anlatın bakalımı!" dedi her zamanki gibi ışıl ışıl gözlerle. "Nasıl gidiyor? Özledim sizi yahu."

"Biz de seni çok özledik valla," dedi Yağış sigarasını yaktıktan hemen sonra. Haluk abi yüzünü buruşturarak elini yelpaze misali sallayıp sigara dumanını kendinden uzaklaştırdı. "Diğer ekibin oyununu sen yazıyormuşsun."

"Öyle oldu, Yağış," dedi Haluk abi birkaç tane daha fıstık soyup ağzına atarak. "Sizin o hocalar kapılarımda mı yatmadı, evlerime yemeklere mi gelmedi, Halukcuğum etme biz ne ederiz, bu ekibe oyun gerek falan diye... Kendimi çiğnedim, kabul ettim tekrardan... Biliyorsun beni, normalde bir kez sildim mi katiyen bir daha dönmem. Eşek osursa yalan atıyordu pezevenk, grupta biri vardı, siz in okuldaki gibi yazmışım ben... Kaldım iki anında çektim kendimi. Topladım pılımı pırtımı. Dedim kahrolun be, benim kolunda altın bileziğim var, kimlere oyun yazmamışım ben... Kaldım iki soyтарыya. Yine sizin okuldakilere yazıyorum anlayacağın."

Kolundaki altın bilezik olarak gördüğü mesleği yazarlık değildi yalnızca. Haluk abi aynı zamanda bilgisayar yazmaya adanmış. Aynı zamanda fal da legini bir köşeye bırakıp kendini yazmaya adanmış. Aynı zamanda fal da bakıyordu ama o kadar inanarak yapardı ki bunu, sırf bu yüzden fal saatleri vardı ve hissetmediği müddetçe karşısındaki ona dünyaları da verse o karşısındaki kişiye fal bakmazdı.

"Çok özledim seni abim ya," dedim başımı omzuna yaslayıp ona sırnaşarak. "Sahneyi basmanı özledim, cidden bak."

"Hayranım sana, Tanyel," dedi Haluk abi kollarını bedenime sararak. "Vallah de billah de illah de hayranım sana be. Nasıl oynuyorsun abim be sen öyle? Hissettiriyorsun, Tanyel. Yakıyorsun izleyen insanı."

O güzel Türkçesinin yanı sıra ses tonu, konuşma tarzı gerçekten çok etkileyiciydi ama yalnızken böyleydi işte, ağzına gem vurmaya sevmezdi; neyse oydu aslında ama yerl geldi mi lafi gediğine oturturdu. Uzun süre Haluk abinin yeni yazdığı oyundan konuşmuştuk, ortam çok gürültülü olduğu için başıra başıra konuşuyorduk ama bağırarak konuşan yalnızca biz değildik. Mekândaki herkes birbirine sesini duyurabilme derdindeydi.

"Bugün burası gereksiz kalabalık," dedi Çağlar aniden, donuk bakan gözleri mekânın kapısına çevrilmişti. Kaşlarını çatarak bakaşlarını arkadaşımın gözlerinin istikamet ettiği yöne doğru çevirdim, bir an donup kaldım. Öze oradaydı. Koyu renk saçları omuzlarını örtmüştü, saçları o kadar yoğundu ki alını neredeyse görünmüyordu ve bu görüntü gidip saçları

nı düzeltme isteğini tetikliyordu; yılların ondan alıp götüremediği tek şey kötü şekil verdiği saçlarıydı. Özge'nin yanında birkaç kişi daha vardı ama hiçbirini tanıımıyordum, bakışlarımı usulca Çağlar'a döndürdüm, sert bir yüz ifadesiyle Özge'ye bakarken öfkeli görünüyordu.

"Boş ver," dedim kuru bir sesle. "Önemli biriymiş gibi davranma" "Önemli biri olamaz zaten," diye homurdandı Çağlar. "İftiracının teki"

Yağış sadece dişlerini sıkarak sigarasını içiyordu ama kimin geldiğini farkındaydı. Haluk abi gerginliği fark edince o da hemen Çağlar'ın baktığı yere baktı; kaşları öyle bir çatıldı ki bir an alnından iki ok fırlayacak, ikisi de Özge'ye saplanacak sandım. Özge'nin bakışlarının bizim olduğumuz masaya kaydığını tekrar ona bakınca gördüm. Haluk abi sarsıntı yaratan sesleriyle, "İy musibet karı! Nasıl bakıyor buraya görüyor musunuz?" dedi. Omuz atarak bana doğru döndü. "Çatlasın da patlasın, tıpsız karı. Ah Ah, is'imle yeteneğini çekemiyor işte. İt sürüsünün başı da bu. Bakma hiç, abim."

Haluk abi olanları Çağlar ve Yağış'tan sonra bilen üçüncü insandı, ondan saklama gereği duymamıştım çünkü oyunlarımızı yazdığı zamanlar onunla yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi; haliyle bir süre sonra duyacağına emin olduğum dedikoduları birinci ağızdan dinlemesi daha mantıklı gelmişti bana.

"Boş verin," dedim sakince.

"Kalkarım, o çirkin saçlarını elime dolarım, döndüre döndüre döverim onu yemin billah olsun!" diye çemkirdi Haluk abi. "İçinin çirkinliği nasıl da yüzüne vurmuş şunun!"

"Abi," dedim dalga geçer gibi gülerek. "Boş ver, keyfimize bakalım."

Grup sahneye çıktığında saat hızla ilerlemeye başlamış gibi görünüyordu ama ne zaman bileğime sarılı siyah kayışlı saate baksam on bire daha çok olduğunu görüp umutsuz gözlerle sahneyi izlemeye başlıyordum. Haluk abi bir bira dışında hiçbir şey içmemişti ama Yağış ve Çağlar onun aksine bir bira bitmeden diğerinin siparişini veriyorlardı. Ağzında acı bir tat vardı, bunu alkol alarak daha da beter hale getireceğimi bildiğinden önümde duran sade sodayı yudumluyordum. Özge hemen üç masa ötemizdeydi, koyu renk gözlerinin sık sık bizim masaya yöneldiğini fark etsem de ben onun olduğu tarafa bakmıyordum.

Kalın bir kol aniden belime sarılıncaya olduğum yerde donup kaldım. Ardından irkilerek beni saran kolun sahibine baktım. Masadaki herkes şaşkınlıkla beni saran kolun sahibine, yani hemen karşımda duran Korhan'a bakıyordu. Siyah deri bir ceket giymişti, ceket incecik duruyordu ve yumuşaktı, siyah kot pantolonu ve beyaz tişörtü ceket ile uyum sağlamıştı. Saçları hafif nemliydi, yeni duş almış olduğunu fark edince yutkundum. Teninden hoş, sabunla karışık erkeksi bir koku geliyordu.

Haluk abinin şaşkın bakışlarının radarında olduğum için bir an yakınlıklarıyla bedenim tekrardan gevşedi. Korhan'ın arkasında Akşın dikiliyordu, kolsuz, gri bir erkek tişörtü giymişti, altında da eskitilmiş bir kot pantolon, kafasında da kasket model bir şapka vardı; beni görünce genişçe gülümsedi.

"Geldin," dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak. Karanlığın yardığın ışıkların dokunuşuyla yanan yeşil gözleri dudaklarıma düştü. Dudaklarının hareketini izlerken dolgun dudaklarında gizemli bir tebessüm ilk adımlarını atmaya başlamıştı. Parmaklarının belime gömüldüğünü hissedince kirpiklerim gözlerimi hafifçe örttü.

"Geldim, Kedi," dedi.

"Siz kim olarsınız?" diye sordu Haluk abi hiç çekinmeden. "Abim, kim bu delikanlı?"

Korhan'ın bakışları hemen dibimde oturan Haluk abiye kayınca parmaklarının tenime daha sert battığını hissettim, az daha inleyecektim. Yapacak bir açıklama bulamıyordum, masada çıt sesi dahi çıkmıyordu. Sonunda Haluk abi açıklayamayacağım türden bir şey olduğunu anlamış olacaktı ki soru sormaya devam ederek beni köşeye sıkıştırmadı, sessiz kaldı.

"Abe bu ne kalabalık?" diye bağırarak Akşın masadaki sessizliğe indirilen baltayı tutan ellerin sahibiydi. "Sanırsın Riyanna çıktı sahneye. Tanımam etmem sahnedeki şoroloları."

"Cinsiyet üzerinden demagoji* yapma," dedi Korhan göz ucuyla ona bakarak. "Dur adam gibi."

"Dema ney?"

"Devam et, birader," diye söylendi Korhan.

Çağlar'ın kaşlarını kaldırarak Akşın'a baktığını gördüm. "Erkek kardeşin mi?" diye sordu Korhan'a döndürdüğü bakışlarına soru işaretleri ekleyerek. "Pek benzemiyorsunuz ama."

"Sayılır," dedi Korhan sadece.

"Ne demek sayılır be ya, birlikte büyüdük biz," diye homurdandı Akşın. Çağlar bu kez Akşın'a dönerek, "Sen nerelisin?" diye sordu, söylenen şarkının sesi onun sesini yuttuğu için bir kez daha bağırarak: "Sen nerelisin?"

"Abe duyuyom seni, ne bağırırsın?" Akşın sırtırken gözleri Yağış'ı buldu, Yağış'a komik bir hareket yaparak selam verdikten sonra, "İzmir Tepecikliyim ben," dedi. "Zamanında Antalya'ya göçtük."

"Bursalıyım ben de," dedi Çağlar, samimi bir şekilde gülümseyerek elini Akşın'a uzattı, tokalaştılar. Akşın hemen Çağlar'ın yanındaki boş sandalyeye*

* Demagoji: Lafabeliği.

dalyeye oturmuştu, Korhan benim yanımda oturuyordu ve Özge'nin şaka bakışlarını ikimizin üzerinde hissedebiliyordum. Şu an muhtemelen Korhan'ın kimliğini sorguluyor, bendeki yerini merak ediyordu.

Haluk abi ve Korhan birkaç kelimeyle kendilerini birbirlerine tanıtmışlardı, aralarında soğuk rüzgârlar estiği söylenemezdi ama Haluk abinin gözünde ben küçük bir çocuktum daha. Bu yüzden Korhan'ın hayatındaki yerini anlamak istiyordum gibi büyük bir özen, dikkatle bizi takip ediyordu. İzlenirken Korhan'a yakın davranmak daha zordu, her an ensemelede bir nefes varmış da o nefes devamlı olarak belli bir ritimle bize sözlerden üflüyormuş gibi gergindim.

Artık Korhan'la aramızda elle tutulur bir şey olduğumu biliyordum, aptal olmamalıydım, kör gibi davranmama gerek yoktu. Özellikle onunda Eskişehir'de yaşamamı istediği an bir şeyler kafamda tamamen harraklaşmıştı. Bu adam benim hayatımdaydı, ben bu adamın hayatındaydım; baki dile getirmiyorduk ama biz bir şekilde birlikteydik.

"Abe yenge," dedi Akşın bana bakarak. "O gece bizim evde bahsettiğin Bursalı arkadaşın bu mu?"

Çağlar'ın yüzünün kireç gibi olduğunu gördüm. "Sizin evde mi?" diye sordu, kaşlarının titrediğine yemin edebilirdim. O an Yağış ile göz göze geldik, Yağış'ın elindeki bira bardağının içinde duran köpüklü, sarı içkinin asitlerinin yüzeydeki patlayışını gördüm; o kadar dikkat kesilmiştim.

"Evet," dedi Akşın saf saf. "Şu gri kafalı sarhoş oldu, kustu her yeriye." Bir an kurduğu cümleye gerçekten gülecektim ama kendimi tuttum. "Sonra bunu benim eve götürdük, gene kustu her yeriye. O sırada muhtemelen senden bahsedildi, Bursalı bir eriften bahsetti bana yengem."

"Yengen," dedi Çağlar, ardından gözlerini Yağış'a çevirdi. "Sarhoş olduğunu demek"

"Ya evet," dedi Yağış sırıtarak. "Öyle oldu biraz..."

"Ben size demiyor muyum edebinizle için diye?" diye kızdı Haluk abin. "İkinizin önüne koy içki fıçısını, fıçı bitene kadar eşeğin altından emiyor gibi emersiniz fıçının musluğunu."

"Haluk Başkan haklı," dedi Çağlar, yüzü bembeyazdı, gülümeye çalışıyordu ama o kadar belliydi ki sinirlendiği. Ona bakakaldım. "O kadar içme ne gerek var mıydı, Yağış?"

"Gerek olmasaydı içmezdim," diye savunmaya geçti Yağış ama aslında içten içe Çağlar'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Yalnız başınıza o kadar içmenize gerek yoktu," dedi Çağlar danuk bir sesle.

"Bizi bırakıp bir kadının yanına giden sendin, gitmeseydin," diye sardı bu kez kendini Yağış.

"Ben sizi böylece bırakıp gitmedim. Yalnızken daha dikkatli olmak zorundaydınız."

Korhan, "Yalnız değillerdi," dedi beklenmedik bir şekilde. "Ben yanımdaydım."

Çağlar buna verecek bir cevap bulamadı. Her ne kadar onu gönderen ben bile olsam şu an içten içe kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Bazen bize karşı fazla tutucu olabiliyordu, sanki en büyük sorumlulukları bizmişiz gibi davranıyordu. Müzik sesi iyiden iyiye güçlenerek bağırarak sürdürdüğü konuşmamızı bile duyulmaz hale getirdiğinde artık sessizdik. Akşın tüm gürültüye rağmen Haluk abiyle tanışma çabalarına girmiş, sonunda tanıştığında da durmadan Aluk abi diyerek Haluk abiyi çileden çıkartmıştı. En sonunda Haluk abi çantasını Akşın'ın kafasına vura vura onu susturmuş. "Çünkü Akşın gerçekten hem çok konuşuyor hem de durmadan soru sorarak insanları deli ediyordu."

Sakıştığını hissedince Korhan'ın kollarından kayarak masadan kalktım, lavaboya gideceğimi söyleyerek onlardan uzaklaşmaya başladım. Yüksek gürültünün ve pervasız kalabalığın içinde ilerleyerek koridora doğru çıktığımda gözlerim tabelaları aradı. Koridorun sonunda tabelalar olduğunu görünce kalabalığın görüş alanından tamamen çıkararak koridorun sonundaki tuvalete girdim. Tuvaletin hemen çaprazında muhtemelen soğuk hava deposu olduğunu düşündüğüm bir oda vardı, demirden kapısı oldukça kalın görünüyordu. Tüm kalabalığa rağmen tuvalet bomboştı, işimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra tam tuvaletin çıkış kapısına yönelmiştim ki kapıda Özge belirdi.

Vagonların birbirlerine bağlı olan kolları koparak birbirlerinden ayrılmaya başladıklarında trenin içindeki yolcular artık aynı yere gitmiyordu. Biz bir trenin içinde, iki farklı vagona oturan yolcuyduk Özge ile. Vagonlar ayrılarak farklı yerlere savrulmaya başladığında ölümcül bir kazanın içindeydik, dehşetli izlemiştik, ölümü görmüştük ama ölmemiştik. Farklı peronlarda yaralı halde inmiştik. Önümüzde uzanan o tünelin içine doğru yürürken tünelin ortasında birbirimize rastlayacağımızı aslında ikimiz de biliyorduk. Şimdi karşımda duruyordu.

Tünelin ortasındaydık.

Bir an için koyu renk gözlemlerden geçmiş film şeridi gibi geçip gitti. Artık ne o aynı insandı ne de ben; zaman onu bana karşı daha öfkeli yapmıştı, beni ise onun gözlerine bakarken hissettiğimden daha gaddar. Benden korktuğunu biliyordum ama yine de karşımda öyle bir dikilmişti ki o an korkularına meydan okumaya karar verdiğini anlamıştım.

Dışarıda çalan müziğin gürültüsü tuvaletin duvarlarında çınlıyordu. Yanından geçip gidecekken, "Neden?" diye sordu, bu sorusu bir an için duraksamama neden oldu. Artık omuzlarımız aynı hizadaydı, neredeyse birbirlerine dokunmak üzereydiler.

Buz parçaları sesimin etrafına dikenli teller örmeye başladığında, "Neden?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Neden onu benden çaldın?"

Bin kez yıkılmış bir evin içine bin kez aynı umutla girip, bin kez annenin öldüğünü görmek gibiydi. Tıkanmış lavabo giderinin akıtmadığı, lavaboyu dolduran o su gibi dolduruyordu gözlerimi gözyaşları ama o bunu göremezdi. Ben kimseden bir şeyi çalmamıştım, ben bana ait olan bir şeyi geri verme düşüncesiyle gittiğim bir yerde bana ait olan şeyin uğruna birinin yok oluşuna şahit olmuştum.

"Sana nasıl bir açıklama yaparsam yapayım anlamayacağımı biliyorum" dedim kuru bir sesle. "Önceden bana bunun hesabını sorabilecek yüreğin yoktu. Korkuyordun." Acı acı güldüm. "Şimdi neden karşımdasın, Özge?"

"Ben senden hiçbir zaman korkmadım," diye yalanlamaya çalıştı beni ama ben onun içindeki korku tohumunun çatlayarak endişe sarmalıklarına dönüştüğünü biliyordum. Bedenini saran damarların içinde ilerleyen kan bile benden korkuyordu. Bunu kendine yediremiyordu. "Senden korktuğumu düşünecek kadar mı kendini beğenmişsin?"

"Benden korkuyorsun," dedim. "Yapabileceklerimden. Varlığımın korkuyorsun."

Özge'nin bana doğru döndüğünü fark edince kafamı çevirip omzumun üstünden baktım ona. İri gözlerinin içinde duyduğu öfkenin ne kadar büyük olduğunu gösteren bir gölge vardı. Acılarla kuşatılmıştı, şimdi kuşatıldığı bu acıları kine dönüştürerek bana meydan okuyordu.

"Gözde'nin değil, senin ölmen gerekirdi," dedi sessizce.

Tuvaletin floresanının cızırdarken çıkardığı sesi duydum. Aptal bir şekilde devamlı olarak floresanın yüzeyine çarparak vızıldıyordu, musluklardan birinden damlayan suyun lavabonun mermerine çarpıp parçalanırken etrafa yaydığı ses bir çılgılık kadar gürdü.

"Kendini bu şekilde tatmin etmek istiyorsan dilediğin kadar kötü dilekte bulunabilirsin." Onun gözlerinin içine felaketleri içinde taşıyan fırtına bulutları gibi baktım. "Ama hiçbir şey yayılan dedikodularda senin parmağın olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Var olmadığını bildiğin şeyleri yuttururken en az benim kadar aşağılıktın."

Hırsıyla dişlerini sıktı. Onun yerinde başka biri olsa belki bana saldırdı ama o bunu yapamıyordu, fiziksel olarak benden daha güçsüz olduğunu

mu düşünüyordu? Bilmiyordum ama bir şekilde buna cesaret edemediğini görebiliyordum. Uzun süre birbirimizin gözlerinin içine iki derin kuyu, içi boş karanlık birer mezar gibi baktık.

"Tüm acıları hak ediyorsun," dedi hiç düşünmeden. "Her şeyi."

"Öyle mi?"

"Evet. Yaşadığın tüm acıları hak ediyorsun, daha kötülerini hak ediyorsun."

"Ne güzel," diyebilirdim, aslında söyledikleri bir yerden sonra bamteli me dokunmaya başlamıştı ama renk vermeme konusunda üstün yeteneğe sahiptim. İstesem şimdi onu burada inanmaması gereken bir ton şeye inan- dırabilirdim ama denemiyordum bile. Eğer akıl oyunu oynamamız gerek- seydi, oynayacağım akıl oyunu Özge'nin aklını kaybetmesine neden olacak kadar büyük ve profesyonel olurdu.

"Aşağılık kompleksin var," dedi. "Kimsenin senden daha iyi olmasını kaldırmıyorsun. Gözde senden daha iyiydi."

"Daha iyi olduğu için mi bana verilen rol için günlerce ağlayıp önüne gelen tüm hocalara yalvardı, Özge?"

Özge'nin beti benzi attı. Aslında o da bana söylediklerinin ne kadar anlamsız, içi boş şeyler olduğunu biliyordu. Konuşmak için konuşuyordu, belki de kendini rahatlatmak için; ama yine içi bomboş cümlelerdi kurdu- ğu cümleler. Hiçbir şey ifade etmiyordu benim için. Evet, bazen zehirli bir yılan gibi soktuğu oluyordu ama bu tamamen benim kendime olan acıma- sılgımla alakalıydı. Çoğu kez karşımdaki insanın canımı yakmasına izin veren ben oluyordum.

"Sen çok kötü bir insansın," dedi, ona aldırış etmeden yanından geçip gittiğim sırada arkamda ne haldeydi bilmiyordum ama bunu önemseydiğim de söyleyemezdi. Ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Arkamdan

çıkışını fark ettiğimde durup ona bakmadım. "Sen acızsın!" diye bağırdı bu kez. Dönüp ona tokadı yapıştırmamak için kendimi çok zor tutuyordum ama yapmayacaktım. "Duydun mu beni?" Bir an sesinin titrediğini hissederek gibiydim. "Ölmeysen hak ettin! Gözde değil, beni duydun mu?"

"Duydum," diye fısıldadım ama o bunu duyamazdı.

"Gözde senden daha iyi olduğu için onu öldürdün!" dedi, kendi bile inanmıyordu bu söylediğine. "Şimdi sıra bende. Beni öldürecek misin? Sen- den daha iyi olacağım, İs Tanyel!" diye bağırdı, ardından bir kapının ağır bir ses çıkarak açıldığını duydum; ağır bir kapı olduğu açılırken çıkardığı sesteki belliydi. Arkama dönüp o yöne bakacaktım ki Özge'nin bana doğru hızla ilerlediğini gördüm. Az önce açtığı büyük, demir kapı aralık şeklinde duruyor ve kapının içindeki yerden dışarı buhar süzülüyordu.

Soğuğu hissettim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kolumu tutup çekince bir an ona karşı koyamadım. Her şey birkaç saniye içinde gelişmişti. Birkaç adamın mesafemiz sanki yapışık ikizmişiz, hiç ayrılmamışız gibi kusalmıştı ve Özge beni bileğimden aniden çektiği için bedenim dengesini kaybederek ona doğru yönelmişti. Beni o kapının arkasına ittiğinde dehşet içinde açıldı gözlerim. Sırtımı demir, uzun çubuklara çarpınca çubukların hemen üstünde duran koliler birer birer kafama devrilmeye başladı. Kollarımı kaldırarak kendime siper etmeye çalıştım, kolilerin birkaç tanesi ağırdı ve tenime çizerek yere düşmüşlerdi.

Burası bir soğuk hava deposuydu, bunu fark edince bedenimi bedet alarak üstüme düşen kolilerin etrafından atlayarak açık duran kapıya yığıldım. Özge kapıyı kapatmak için davrandı, demir kapıyı itmeye başladığı sırada o aralık kalan küçük boşluktan elimi dışarı uzatarak tırnaklarını Özge'nin boynuna sapladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım, tırnaklarımı tamamen boynuna batınca tırnak diplerime dolan ter ve kanı hissettim. Koluma düşen kolilerden biri kolumu ciddi derecede sakatlamıştı, bu yüzden kolumu fazla hareket ettiremiyordum ve acılar içindeydim ama yine de hırsla kapıyı açmaya çalışırken tırnaklarımı onun tenine saplamaya devam ettim. "Kes şunu!" diye bağırdım. "Sen delirmişsin!"

"Ölümü hak eden sendin!" diye bağırdı Özge, boynunu boydan boya çizdiğimde bağırdı ama sesimizi birilerinin duyması ancak mucize olurdu. "Ölmesi gereken sendin." Özge aniden o boşluktan içeri tekemesini salladı, tekmesi dizime gelince bedenim sarsıldı ama yıkılmadım, tırnaklarımı daha güçlü bir şekilde bu kez onun gerdanına saplayarak gerdanını boydan boya çizdim. Tırnaklarımın geçtiği her yerden şarıl şarıl kan akıyordu.

"Donarak öl!" diye bağırdı Özge kapıya yüklenerek. Kolum herbat bıldı, artık kapıyı açabilmek için uğraşamayacağımı anladığımda gözlerimin kenarları çektiğim acıdan dolayı yanmaya başlamıştı. Bağırma devam ediyordu, onu duyuyordum. Şöyle söylüyordu: "Ölümü sen hak ettin. Mükemmel değilsin, duydun mu? Sen mükemmel falan değilsin!"

"Bunun sonunu görebiliyor musun?" diye bağırdım dehşet içinde. "Neler olabileceğini tahmin ediyor musun? Bu iş bittiğinde ölmek için dua edeceksin!"

"Öl!" dedi delirmiş gibi, beni duymuyordu. "Öleceksin! Bitereksi!"

Ölecek olmama kendini inandırmak istiyor gibi bir hali vardı. Benden bu denli korkan bir kadın nasıl böyle birine dönüşebilirdi? Az önce ona kadını geçirip haddini bildirmediğim için pişmandım. Bir an kapı kolumu

üstüne kapanınca acıyla çığlık atıp geri çekilmeye çalıştım. Kolum kapının dışı değil, kapıya kapanırken soyularak çıkmayı başardığında yere düşmüştüm ve bükülmüştüm. Zamanı ören saniyeler buz sarkıtları olup tenime yağmaya başladığında üstüme kapanan kapının cennetin kapısı olduğunu düşündüm, cennet çok soğuktu. Doğrulup kalkmaya çalıştım, başta başarısız olan bu girişimin sonunda bir şekilde ayağa kalkmamla başarıya ulaştı. Sızlayan kolumun etrafı soyulduğu için kanlanmıştı, çiziklerden dışarı kan damlaları akıyordu.

Güçsüz, şişmeye başlamış kolumu avucumu kullanarak kapıya vurup bağırma başladım ama kapının sistemi içeriden gelen sesleri dışarıya yaymıyordu. Güçsüz, şişmeye başlamış kolumu avucumu kullanarak kapıya vurup bağırma başladım ama kapının sistemi içeriden gelen sesleri dışarıya yaymıyordu. Güçsüz, şişmeye başlamış kolumu avucumu kullanarak kapıya vurup bağırma başladım ama kapının sistemi içeriden gelen sesleri dışarıya yaymıyordu.

"Özge" diye bağırdım öfkeyle. "Allah kahretsin! Aç şu kapıyı!"

Telefonum yanımda değildi, lanet olsun ki bu kapının aptal sistemi yüzünden ben bu kapıyı ne kadar yumruklarsam yumruklayayım kimse benim sesimi duymayacaktı. Yine de vurmaya, bekleme ve ağzıma gelen her şeyi bağıraarak telaffuz etmeye devam ettim. Bunların başını, "Korhan," çekiyordu.

Kendimi bu soğuk cennette Tanrı'ya bile duyuramayacağımı düşündüm. Ve bedenimdeki son sıcaklık da beni terk ederek hızla düşmeye başladı.

10. PERDE Soğuk

Soğuk
Tenim cennetin buzdan bataklığına saplanmaya başlamıştı. Tanrı'nın avuçlarında titriyor, buzların altına gömülüyordum. Soğuk öyle gaddardı ki cennetin kollarının hiç de şefkatli olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kucağımda dikiş yerlerinden sökülmiş bir oyuncak ayıyla ölümün sırasında bekliyordum.

Önümde benden yaşça büyük insanlar din din, ırk ırk, renk renk demeden birbirlerine karışmış halde kuyruğu takip ediyordu. Yalnız başıma sıranın ucunda beni bekleyen şeyin ne olduğunu merak ederken öylece ileriye gidiyordum. Ölüm, oyuncak ayımın dikiş yerleri sökülmiş kısımlarından aşağı düşen bembeyaz pamuklar gibi tenime yağıyordu.

Kum saatinin camı çatlıyor, çatlayan camın aralığından kum taneleri saniyeleri var ederek yüzüme dökülüyordu; cam kırıkları gözlerime saplanıyor, kum taneleri yüzüme zamanı örerek beni küçük bir kız çocuğundan büyük bir kadına dönüştürüyordu.

Gözlerimi yavaşça araladığımda onu gördüm.

"Vazgeçmek için çok geç," dedi tuttuğu oyuncak ayının tüylü ellerini daha da sıkı kavrayarak. "Kovulduğun bir yere sığınmaya çalışıyorsun."

Kırpık diplerimdeki ağrıyla gözlerimi kırıştırdım. Artık burada değildim. İçerisi şimdi bembeyazdı. Sanki binlerce ruhun oluşturduğu trafiğin ortasında öylece yığılmış bekliyordum. Nefes alıp verirken ciğerlerim

buzlarla doluyor, buz parçaları ciğerlerimde parçalanarak kıymık gibi saplanıyordu nefesimin boşluklarına.

Vazgeçtiğimi anladığımda iki kaşımın ortasında oluşan o yanık için şiş bileğimdeki acı gitgide çoğalmaya başlamıştı. Bayrağı yüzüme kapının yüzeyine bastırarak birkaç kez daha bağlamak için dudaklarımı araladım ama artık zihnim bana dur diyordu, yaptığım her şeyin kaviminde yüzleşirken yine kendime vurduğum bir tokat gibiydi. Kaç dakikadır bu şekilde daydım bilmiyordum.

Yağış'ın tuvalet önündeki sesini duymuştum ama bağırması olmana rağmen ona sesimi duyuramamıştım, vızır vızır beni arıyor olmalıydı. Acımaya başlayan boğazımı temizleyip yumruğu tekrardan kapıya çarparak kimsenin duymayacağını bile bile, "Kimse yok mu?" diye bağırdım. "Burda kapalı kaldım!"

Yardım çağrılarının yanıtsız kalması içimdeki umut közlerinin yetti nefes üflenmediği için ağır ağır sönmeye başlamasına yol açmıştı. Şiş bileğimin acısına aldırış etmeden bir kez daha kapıya vurup, "Böyle işin işi sıçayım!" diye bağırdım var gücümle. "Dışarıdaki sesleri duyabiliyorum ama nasıl olur da benim sesimi kimse duymaz!" Bir kez daha vurduğumda bileğime mermi saplanmış gibi acıyla bağırdım. "Allah kahretsin!"

Tenime ellerini saran soğuk avuçlarında bir yabancıncın mesalesi vardı, bana her dokunduğunda bedenim acı dolu tepkiler vermeye başlamıştı. Az önce üstüme devrilen kolilere baktım, soğuk buharının örtmeye başaramadığı tek şey onlardı; depo sis altında kalmıştı ve duvarları bile görünmez haldeydi.

"Buradan çıktığımda senin sonun olacağım," diye mırıldandım. "Ölmek için dua edeceksin." Kafamı kapıya çarparak yasladım, gözlerimi soğuk duvarların kapladığı tavana çevirdim. Dişlerim birbirine çarpıyordu, dereden büyük bir hızla düşmeye devam ettiğini fark ettiğimde sanki damacana içindeki kan bile donmuş, hareketini kesmişti.

Aniden bastırılan uyku kalbimin hızla çarpmaya başlamasına neden oldu. Uyumamalıydım, bunu biliyordum. Acilen bunu durdurmalı, kirpiklerimi birbirine dokundururken bile temkinli davranmalıydım. Acıma belki aykır tutabileceği düşüncesi zihnimin içinde çakmaktan fırlayan ateş gibi yanmaya başlayınca parmaklarımı şiş bileğime bastırıp olabildiğince kuvvetle orayı sıktım. Acıyla bağırarak kafamı bir kez daha soğuk hava deposunun demir, büyük kapısına çarptım.

Artık acı da fayda etmiyordu, bileğimi iltihap gibi saran o acıya bedenim tepki vermemeye başladı. Kirpiklerim gözlerimin üstüne düştü.

İçin büyük bir savaş halindeydi, savaştığı kişi bendim ve kendimi ayık tutmak için bir şeyler mırıldanırken, zihnim durgun bir deniz gibi düşüncelerle dolu kıyılara dalgasını çarpmadan hareketsizce bekliyordu.

Erelemeyi durdurmamla zihnimin bir karadeliğe doğru savrulmaya başlaması aynı saniyeler içinde gerçekleştirdi. Bir denizkızının kıyıda onu izleyen prensi seyrederken prene uzatmak istediği ellerini suya vurup, gözyaşlarını okyanusun tuzlu sularına akıtması gibiydi; ölüm önümde duruyordu, ona gitme şansım vardı ama cennetin kapılarına asılmış oyuncaklarını izliyordum, gözyaşlarım yaşamın içinde hâlâ çarpmaya devam eden acıları içindeki kalbime akıyordu.

Deponun kapısı açılmasına engel olan artık benim bedenimdi. Kapı doğru düştü, kapının açılmasına engel olan artık benim bedenimdi. Kapının arkasındaki kişi kapıyı belli bir ölçüde aralamayı başarınca, "Lanet olsun!" diye bağırdı, kadınısı bir ses zihnimin içini doldurarak durgun suyun dalgalanmasına neden olmuştu. Gözlerimi güçlüklerle aralayıp kapının önüne yığılmış bedenime hükmetmeye çalıştım. Bedenim kaskatıydı. "Hareket etmiyorsun mu?" diye sordu aynı sesin sahibi. "Kimse yok mu?" diye bağırmaya başladı. "Aradığınız kız burada! Hey! Kimse yok mu?"

Yaşadığım his kaybına rağmen bedenimi belli ölçüde hareket ettirmeyi başardım. Sanki belimden aşağısı yoktu, bacaklarımı hissedemiyordum. Gözlerim aralık duran kapıya kaydı, kapının arkasındaki kişi kapıyı biraz daha itince kapı bacaklarımıza çarptı ama bunun acısını hissetmedim bile.

"Lütfen geri çekilmeye çalış, yardım getireceğim tamam mı?"

"Hayır," diyebilirdim. "Gitme."

"Gitmiyorum," dedi sesin sahibi. "Tamam, sakinleş. Her şey yolunda."

Kapıyı tekrar ittiği sırada sürünerek de olsa deponun diğer ucuna gidebilmeyi başarmıştım. Kapı yarıya kadar açıldı, ardından içeri birinin girdiğini gördüm. Kafamı buz gibi duvara yaslayarak bacaklarımı uzatıp sık nefesler almaya başladığımda karamel renk saçlar görüş alanıma girdi. Dalgalı saçları omuzlarının biraz altında, göğüslerinin üstündeydi; uzun boylu bir kızdı. Eğildi, dizlerinin üstüne çöküp ellerini yanaklarına bastırdı ve o an onunla göz göze geldik. İçeri iri, dışları çekik ve yanlara doğru uzun duran gözlerinde soğuk bir ifade olsa da avuçları yanaklarıma ölçülü bir samimiyetle yerleşmişti. İki dudağı da aynı kalınlıktaydı, burunu kemikli ve genişti ama güzel görünüyordu.

"Kahretsin!" dedi yanaklarımı avuçlayarak. "Buz gibisin! Sana bunu o mu yaptı?"

Cevap veremedim. Boğuk bir şekilde, ciğerlerimi kusacakmışım gibi kuvvetle öksürdüğümde kızın kaşları çatılmıştı. Yavaşça doğrulup aralık

duran kapıya doğru bağırmağa başladı: "Allah'ın belaları! Kimse yok mu? Buraya bakın!"

"İyiymi," diyebildim, sesim titriyordu ama ben gerçekten hiçbir şey hissetmiyordum. Soğuk dışındaydım.

"Evet," diyerek onayladı beni. "Şimdi buradan çıkacağız, tamam mı? Belki belirsiz başımı salladım ama kafamı dik tutamıyordum. Tahta be kukla gibiydim, devrilip duruyordum ve kız beni dik tutabilmek için kolları yıp duruyordu. Bir şeyler söyleyerek bağırmağa devam etti, ardından beni kaldırmaya çalıştı ama imkânsızdı. Birden ortadan kaybolduğunda yardım çağırmağa gittiğini anlamıştım. Artık saniyeler tam tersi istikamette döşeniyordu sanki zamanın içine. Önce aylar parçalanarak günlere dönüşüyor, ardından günler saatlere ayrılıyor ve saat, dakikaları doğurarak torunları olan saniyeleri beklemeye başlıyordu.

Güçlü kollar bacaklarımın arka tarafından geçtiğinde başım boşluğa kaydı, saçlarım denize atılan ağ gibi yayılarak aşağı doğru sarıktı. Sıcak nefesi yüzümün soğuk iklimlerine çarparak tenime biraz olsun ateşlendi. Ödünç verirken gözlerim beni kucaklayan güçlü kolların sahibinin yüzünü buldu. Korhan buradaydı. Yeşil gözlerinde bekçilik yapan telaşın yününü kaybettiği dakikaların namlusundan fırlayan boş kurşun kovanları vardı. Bedenimi o soğuk zaman diliminin içinden söker gibi çekip çıkarırken Yağış'ın çılgınlıkları koridoru inletmeye başlamıştı ama gözlerim hiçbir şeyi tepki edemiyordu.

"O iyi mi?" diye bağırdığını duyuyordum, tenimde ikinci bir elin de laştığını hissediyordum ama öylece Korhan'ın yüzünü izlerken tepki veremiyordum. "Teni buz gibi! Korhan, o iyi mi?" Yağış çıldırmış gibiydi, sesi hem öfkeli hem de her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi titrek çıkıyordu. "Bunu kimin yaptığını biliyorum!" diye bağırdı bu kez Yağış, çığına dönmüştü. Çağlar'ın Yağış'ı belinden tutarak durdurmağa çalıştığını görür gibiydim, ardından koridordan çıkarılarak kalabalığın içinde taşınmağa başladım. "O orospu nerede?" diye bağırdı Yağış. "Öldürecekmişim onu! Bu kez bitti, anladınız mı? Onu öldürecekmişim! O nerede?"

"Sakin ol!" diye bağırdı Çağlar. "Yok işte, gitmiş! Dur!" Yağış'ı sıkıca kavradığına emindim. Bistrunun dışına çıkarıldığını fark edince gözlerini usulca gökyüzüne kaydı, yıldızlar gökyüzünün tepsisine serpiştirilmiş taşlarım gibi parlıyordu. Yeşim taşlarını düşündüm: Sahipleri mutluyken renkleri açılabilirdi kadar açılıyor, sahipleri mutsuzken kapkara oluyordu. Yıldızlar sanki şu an kapkaraydı.

Kalabalığın çevremde büyümesine izin vermeyen kişi Korhan oldu. Haluk abinin tenime dokunup telaş içinde bağırdığını duydum, gözlerim usulca

karanlık yıldızlardan ayrılarak Haluk abinin yüzüne kaydı. Bedenimin hâlâ tır tır titrediğini yeni fark etmiştim. Yağış'ın üstündeki gömleğin ilk iki düğmesi kopmuştu, boynundaki damarlar belirginleşerek teninin altında sinyal veren yıldızlara dönüşmüştü. Çıldırması gibi Çağlar'ı iterek yanımda bitti. Korhan bir tümseğe oturmuş, kucagında tuttuğu bedenime sıkıca sarılmıştı ve Haluk abi üstüme bulduğu her ceketini örtmeye çalışıyordu.

"O yaptı değil mi?" diye sordu Yağış sıcak avucunu alnıma koyup, alnımı boydun boya sıvazlayarak. Gözlerini Korhan'a çevirdi. "Hastaneye gitmeli miyiz?"

Üşüyen bedenim onun kollarında gevşediği için Korhan'a sokularak, "Hastaneye gerek yok," diye fısıldadım ama güçsüz hissediyordum. Şimdi beni kucagından indirse birkaç adım atamaz, yere yığılırdım.

"Bedenini yavaşça ısıtmamız gerek," dedi Korhan büyük avucunu kolu- ma bastırıp beni göğsüne iyice çekerken. "Aniden çok soğuktan çok sıcağa geçerse şoka girebilir. Şu an iyi görünüyor."

"Sana bunu o mu yaptı?" diye sordu Yağış bir kez daha her bir kelimenin üstüne basa basa.

"O diye bahsettiğin kişi kim?" Bu soruyu soran Korhan'dı. Korhan'ın çelik gibi sesi durgunlaşmama neden oldu. Gözlerimi hızla Yağış'a çevirip ona uyarı dolu bir bakış attım.

Yağış yavaşça doğrulup dişlerini sıkarak tekmesini boşluğa doğru sallayıp bağırdı. "Çağlar!" diye bağırdı. "Yürü, gidiyoruz."

Çağlar sakın gibi görünse de korktuğu her halinden belliydi, bir süre beni izledikten sonra bakışlarını ağır ağır Yağış'a çevirip, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu düz bir sesle.

"O kaşarın evini bulacağız!"

"Sakin ol," dedi Çağlar soğukkanlı bir imaj çizerek. Akşın'ın elinde kupa-yla bistrunun kapısından çıktığını görür gibiydim.

"Evini mi basıyoruz nemrudun?" diye sordu Haluk abi, çantasını kolu- nun altına almıştı. "Gidelim de saçını başını yolalım yosmanını!"

"Saçını başını yolmakla kalacağımı sanmıyorum," dedi Yağış. "Onu öldürecekmişim."

Korhan bedenimi yavaşça yükseltti, Akşın ona elindeki kupayı uzattı. "Kimden bahsettiğinizi söyleyecek misiniz artık?" diye sordu Korhan kupayı arkadaşının elinden alırken. "Ona bunu yapan kişi tanırıyorsunuz, tamam ama kim bu?"

Yağış öfkeyle saç diplerini kaşırken, "İs ile problemleri olan bir kız," dedi sadece.

Haluk abi gözlerini caddeye çevirip huysuzca, "Kızcağınızı düşürdüğünü hale bak çirkefin," diye söylendi. "Bacaklarını ikiye ayırmak lazım bunun."

Kupanın içindeki sıcak sıvının kokusunu alamıyordum. Korhan duvarlarına yasladığı kupanın içindeki sıvıyı ağzıma usul usul dökmeye başladığında sığınma güdüsüyle onun tişörtünün kumaşını avucumun içine alıp sıktım. Tat alamıyordum ama muhtemelen bana bitki çayı içtiyordum. Hissizlik... Yutkundum. Ruhumun en ücra köşesine çökmüş bir canavarın gölgesiydi hissizlik. Bir şeyler söyleyebilmek, konuyu değiştirebilmek istiyordum ama halim ortadaydı, ne dersem diyeyim bu Yağış'ı sakınleştiremeyecekti. Benim bir cevap vermeme gerek yoktu, o bana bunu yapan kişiyi kim olduğunu biliyordu. Kim olduğundan emindi.

"Sorun değil," dedim. Bu sözleri söylememle eş zamanlı olarak Korhan'ın bedeni kaskatı olmuştu.

"Sorun değil?" diye sordu öfkeyle. "Bu bir sorun değil, öyle mi?"

"Sorunun ne kadar büyük olduğunu farkında değilsin sanırım?" diye sordu Yağış öfkeyle. "Ya sana bir şey olsaydı..."

"Arkadaşın haklı," dedi tanıdık ses. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Beni depodan kurtaran kız oradaydı, bistronun kapısının yan tarafındaki tuğla duvara yaslanmış, kolları göğsünde bizi izliyordu. Ne zaman gelmişti?

Sadece yorgun bir suskunluğa gömüldüm, ağzımı bile açmadan beni kurtaran kıza izlemeye başladım. Yarasa kol beyaz bir gömlek giymişti üstüne, altında da siyah İspanyol paça bir pantolon vardı. Saçlarını toplamış olduğunu fark ettim. Gözleri uzun süre yüzümde bir yansıma gibi asılı dursa da onunla konuşmadık.

Yağış, "Teşekkürler," dedi, sonra durup kızın yüzüne baktı. "Peki bir şey soracağım?"

"Sor," dedi kız soğuk bir sesle.

"Sen İs'in soğuk hava deposunda olduğunu nasıl anladın?"

Kızın solgun yüzündeki soğuk ifade eriyip gitmişti, belli bir süre boyunca tablonun içindeki resim gibi hareketsizce Yağış'ı izledi. "Özge'yi tanıyorum," dedi sonunda konuştuğunda. "İkisinin arasındaki probleminden haberim var."

Korhan'ın Özge'nin adını öğrendiği için mi bilinmez beni daha sıkı kavradığını hissettim, bedeni ciddi anlamda kaskatıydı. Yüzümü Korhan'ın boynuna yaklaştırdım kokusu burnuma doldu ve kokusu gevşememe neden oldu.

"İkisinin arasındaki problemi biliyorsun?" Yağış'ın öfkesi hâlâ bedenini saran deri gibiydi, kolay beri bu öfkeyi üstünden atabileceği de benzeriyordu. "O halde İs'in oraya kapatıldığını da ondan mı öğrendin?"

Kız kaşlarını kaldırarak, "Hayır," dedi sessizce. "İkisinin aynı anda gözden kaybolduğunu fark etmiştim, sonra Özge geri döndü ama o geri dön-

medi." Derin bir nefes aldı. "Aralarındaki sorunu bilen herkes bu durumdan şüphelenirdi. Sız onu aramaya başladığınızda ben de şüphelenerek koridorda aklıma gelen ilk yere baktım."

Yağış'ın da kaşları çatıktı ama kıza kaba davranmaktan kaçınmak istediği her halinden okunuyordu. "Anladım," dedi sadece.

Çağlar'ın gözleri kızdaydı, anlam veremediğim bir dikkatle beni oradan çıkaran kıza bakıyordu ama bakışlarında herhangi bir ima ya da kötü bir şeyler göremiyordum. Aksine sanki ifadesini bir perdenin arkasına saklamıştı, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Haluk abi, "Sağ ol, canım," dedi kıza. Gerçekten panik halindeydi, hâlâ durmadan olduğu yerde yakınıp duruyor, Özge'ye sövüp sayıyordu. Durup durmadan olduğu yerde yakınıp duruyor, Özge'ye sövüp sayıyordu.

"Seni daha önce görmüş olabilir miyim?"

"Mümkündür," dedi kız. "Onlarla aynı üniversitede öğrenim görüyorum, kampüslerimiz farklı noktalarda ama sık sık onların kampüslerine de geliyorum arkadaşlarımı görmek için. Seni birkaç defa görmüştüm. Oyun yazar olmalısın."

"Evet," dedi Haluk abi.

Tenimdeki buzlar çözülür gibiydi ısındığım için artık zihnim daha beraktı. Korhan'ın varlığı üstüme çökmüş bir akşam gibiydi, verdiği sonsuz güvene rağmen içime yerleşmiş huzursuzluğu dağıtamıyordu. Korhan'ın kollarından kendimi usulca ayırdığımda bir an Korhan'ın beni bırakmayacağını sandım ama ondan uzaklaşmama izin verdi. Elindeki kupayı bir köşeye bırakmıştı. Kucağından kalkıp duvar kenarına tutunarak dimdik durdum, şiş bileğimdeki sızıyı hissetmeye başladığımda zihnimde ilerleyen ateş, düşüncelerimi donduran buzları çözmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim kıza. "Beni donmaktan kurtardın."

Kız yaslandığı duvardan doğrularak uzaklaştı. "Kim olsa aynıısını yapardı," dedi, çizdiği çizgi mesafeyi oluşturan bir bariyer gibiydi ama her nedense insanda samimi bir izlenim de bırakıyordu.

"Adın ne?" diye sordum ağrıyan kemiklerimin acısını hissetmeye başladığım için içten içe şükrederek.

"Güz," Gözleri Haluk abiye kaydı. "Tıp fakültesindenim ben."

Çağlar ile göz göze geldiğimizde içten bir gülümsemeyle önce ona, ardından da Güz'e baktım. Çağlar kıza inanılmaz derecede büyük bir dikkatle izliyordu, bunu fark ettiğimi anlamış olmalıydı. Yağış'ın sinirini geçirmeden bir yolu şu an için yok gibi görünüyordu. Tıpkı bir yırtıcı gibi durmadan olduğu yerde dönüp duruyor, Özge'ye hakaretler savuruyordu. Güz'e, Özge'nin evinin nerede olduğunu bile sormuştu ama Güz içten bir şekilde onun nerede yaşadığını bilmediğini söylemişti.

Çağlar, Yağış'ı alıp oradan uzaklaşırken gerçekten iyi olduğuma onları inandırmak için bin takla atmıştım resmen. Yağış'ın Özge'yi bulmak için mi bu düşünceden uzaklaştırmak için büyük çaba sarf etmişim. Korhan'ın omzuna yatmış altımda akıp giden yolu seyretmeye başlamıştım. Korhan'ın aracının içindeydik. Korhan aracın camlarını kapatmıştı, sigarasına dumanı aracın içine bana o soğuğu hatırlatan buharın rengi misali beyaz bir sis bulutu örmüştü ama ona bana o anı hatırlatan bu görüntüden ürktüğümü söylemedim.

Korhan'ın avucunu omzuma bastırdı, güneş bir kül tablasının içinde sönüyormuş gibi hissettirmişti bu hareketi. Sağdaki avucunda güneş vardı, ben ise o güneşi söndüren basit bir kül tablasıydım. Gözlerim sokağı aydınlatan sokak lambalarının şeritler çekerek dokunduğu caddeyi seyrederken hareketlerim sakindi.

"Korhan?" diye fısıldadım uykulu bir sesle.

Omzumun tekrar okşayıp, "Hım?" diye mırıldandı.

Normalde kalbimin tuttuğu ritmin akıbetini değiştiren erkekse, kalın sesi rüyalarımın bile peşimi bırakmazdı ama şimdi zihnim sadece sorun odaklı işlediği için onun sesinin hoş tınısını görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordum kısık bir sesle. İlk kez birine ne yapmam gerektiğini soruyordum, bu çok garipti ama onun dediğini yaparsam her şey daha kolay olurmuş gibi geliyordu. Kolaya kaçan bir insan olduğum söylenilemezdi, yalnızca yorulmuştum ve birinin beni kollarından tutup ileriye doğru sürüklemesine ihtiyacım vardı.

"Bunu sonra konuşalım," dedi donuk bir sesle, bir an bu söylediklerine anlam veremedim. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın gri, ölü külü aracın zeminine devrilerek orada parçalara ayrıldı. "Akşın, hastaneye."

"Hastane mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden?"

Gözlerini huzursuzca kısıp bana baktı, sokak lambalarının turuncu ışığı gözlerinin yeşilini yanan bir ormana dönüştürerek aydınlatıyordu. "Bileğinin halini görmediğimi falan mı sanıyorsun, Çirkin?"

"Bileğim ağrııyor," diye yalan söyledim, dilimin teri olan yalan bu kez daha çok inandırma değil de savunma güdüsüyle kendini dışarı fırlatmıştı.

"Neden yalan söylüyorsun?" dediğinde şiş bileğimin bağlı olduğu göğsüz parmaklarım saçlarına gitti, tutamların arasına daldırdığım halsiz parmaklarımı hafifçe kıpırdatarak onun yumuşak saçlarının arasında kısa bir geziye çıktım. Saçları eskiye oranla daha uzun ve dağınıktı, bir an için onun bu serseri dağınıklığını sevdiğimi düşündüm. Sorusunu yanıtlamak istemiyordum.

gözümleri Akşın'ın kullandığı aracın ön camına çevirip yolu izleyerek saçlarıyla oynamaya devam ettim.

"Korhan haklı," dedi Akşın beni bu kez gülümsetemeyen sevimli şivesiyle. "Gerek yok," diyebilirdim kuru dudaklarımı yalarken.

"Gerek olup olmadığını sormuyoruz," dedi Korhan, sesi sertti ama saçlarını oynatmaya devam ediyor, geri çekilmiyordu. "Hastaneye."

"Çok düzenbazsın," diye fısıldadım, uyku bastırmaya başlamıştı ama bileğimdeki ağrı o kadar yoğundu ki uykumun içine nifak tohumları dikişleri şeritler çizen ışıklara çevirip onları izlemeye devam ettim.

Hastanenin acil servisi ölümü ve yaşamı aynı terazinin üstüne koymuş bir manavın tezgâhı gibiydi; o tezgâhta her türlü hastalık, gözyaşı, ağrı, acı, kaza ve doğumla karşılaşabilirdin ama terazi öyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu ki denge bir türlü bozulmuyordu. Sıra bize geldiği sırada içeriden yetmiş yaşlarında, başörtülü bir kadın çıktı. Bastonundan güç alarak ağır adımlarla bizden uzaklaşırken bir süre beyaz koridorun içinde ilerleyen yaşlı kadımı izledim. Ardından içeri girdik.

Bileğimdeki şişlik için bir krem, bir de ağrı kesici bir hap vermişti doktor. Önemli bir şey olmadığını, bileğimin ezildiği için incindiğini söylemişti. Yine de canım çok yanıyordu ama bunu Korhan'a belli etmemeye çalışıyordum. Hoş, acildeki kadın doktor beni bileğimden film çekirmek için film odasına yolladığında içeride erkeklerin olduğunu gören Korhan bileğimi farkında olmadan çekince hastaneyi ayağa kaldıracak oktavda bir çığlık kopartmıştım ama yine de acımıyor gibi davranmaya devam ediyordum...

Nöbetçi eczane bulmak için sokak sokak gezdiğimiz aracın önünü kesen sarhoş, Akşın ona para vermeyince aracın ön kaputuna vurmuştu, Korhan da sinirlenip araçtan inmiş ve ayyaşı koşturmuştu. Akşın nöbetçi sandığı eczanelerden birinin önünde uyuyan sokak köpeği tarafından kovalanmış, korkudan bir ağacın tepesine çıkmıştı. Korhan onu ağacın tepesinden indirmek için sokak köpeğini tutup sevmeye başlamış, Korhan köpeği severken Akşın da fırsattan istifade ağaçtan inip araca binmişti ama sorun şuydu ki sokak köpeği dişiydi ve bir süre Korhan'ın peşini bırakmadan aracı takip etmişti...

Akşın sonunda nöbetçi bir eczane bulunca Korhan inip reçetede yazan kremi ve hapi satın alıp araca geri bindi. Aracı olduğu konumdan geri geri sürerek çıkarırken Akşın, Korhan'a yandan bir bakış atarak, "Ulan dişinin köpeği bile askıntı oluyor adama," diye söylendi huysuz huysuz.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yanağımı Korhan'ın omzuna yasladım. Korhan gözlerini devirirken eczane poşetini kucağıma koydu, ardından

Binnur Şafak Nigiz

dan büyük kolunu bedenime sararak beni kendine bastırır. Onun yüzüne dayken tıpkı sıcak bir yuva bulmuş kedi yavrusu gibi hissediyordum. Tüm ağrılarım rağmen saniyeler içinde uyu yakaldım.

Gözlerimi açtığımda onun odasındaydın, çantam komodinin üstünde duruyordu; onu hangi ara almıştı hiçbir fikrim yoktu. Odanın içi duman alıyordu, şafak yeni sökmeye başladığı için gökyüzünü saran sırıltılarla dolu masavi renklerle duvarda hâlâ attığı yumruğun bıraktığı çatlak iz ve parmak boğazının nın ağzı yine açık duruyordu, çakının hemen yanında ağzına kadar tımarlı cesetleriyle dolu olan kül tablası vardı ve kül tablasının içinde yarıya kadar içilmiş sigaranın dumanı kıvrak hareketlerle kollarını havaya kaldırıyor.

Korhan sigarasını parmaklarının arasına alınca kirpiklerini kısarak yüzünü izlemeye başladım. Uyandığımı fark etmemişti, dudaklarını kısıp ile buluşturup bir süre dalgın gözlerini zemine düşen solgun masavi sırtın ayırmadı. Sigarayı dudaklarından ayırdığında yanağı şişmiş, dişleri zehir ile dolup taşmıştı. Ademelməsi boğazında usulca kaydı, dudaklarının aralığında dışarı süzülmeye başlayan dumanın griden beyaza uzanan perdesi tıpkı otobandaki beyaz şeritler gibiydi.

Düşünceliydi. Neyi düşünüyordu? Hâlâ ciddiyetinin farkına varmasam da bu gece o kız gelmeseydi belki de şu an çoktan ölmüş olabilirdim. Gözlerimi kapatıp Korhan'ın nefes seslerine odaklanmaya çalıştım. Korhan sigarasını sonuna kadar içip kül tablasının cesetlerle dolu yüzüne basıyana dek böylece durdum. Gözlerimi açarken sigaranın sönerken çıkardığı küçük cızırtı sesini duyuyordum.

Soluduğumuz havaya güneşin kalp atışları sızmaya başladığında yabım yerden yavaşça doğruldum. Korhan'ın ağzında acı bir tat varmış gibi yüzünü buruşturduğunu gördüm, ardından yeşil bakışları beni keskin kavrıyordu. Çenemdeki çukuru hafifçe kaşıdım, kâküllerim alnıma yapışmış haldeydi ve üstümde ona ait bir tişört vardı, altımda ise sadece iç çamaşırdım. Beni hangi ara soyup üstüme tişörtünü geçirmişti hiçbir fikrim yoktu ama bunu umursamadım. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı, güney tamamen gökyüzünün gerdanına bir mücevher gibi asıldığında bu konuşmayı tekrar yapma şansımız olmayacaktı çünkü.

"Kedicik uyanmış," dedi, sesinde ördüğü bir sınır yoktu fakat samimiyet göstergesine de rastlayamamıştım. Sinirli görünüyordu, belki kın dolu, belki öfkeler tarafından kuşatılmış... Sebebi neydi? Acaba beni o halde izleyerek o depodan çıkarırken ne hissetmişti? Sorular birikerek su almaya başlamış bir tekneye dönmüştü, yakında zihnime batmaya başlayacaktı.

Tünel

Çipak ayaklarım zemine dokundu, parmak uçlarımda üstünde doğrudan doğruya yatağa bastırıldığını bileğimden yükselen acı kaza kurşunu gibi birine saplanarak sırtımdan fark ettim. Kısıp sesle inledim. Korhan'ın gözlerinin bileğime çevrildiğini fark ettim. Parmak uçlarımda yükselerek kısıp adimlerle pencerenin önündeki masaya doğru ilerledim. Hâlâ sağa sola oturan sandalyelerden birini altıma çekip oturdüğunda Korhan yeni bir ağrıya sahip dudaklarının arasına yerleştirmişti.

"O bileğine kremi sürerim," dedi. "Sonra da bir şeyler ye ve ilacı al."

"Yüzümü buruşturdum. "Canım hiçbir şey istemiyor."

"Bu aralar neden hiçbir şey yemek istemiyorsun?" diye bir soru attı. "Ona baktım. Gözümde çok yorgun görünüyor. Ona cevap vermek istemiyordum ama gözlerinin içine bakınca dudakların kelimeler için aralanamadı."

"İhtiyaçınız pezevenlik derler," dedi hiç beklemediğim bir anda. "İki lokma alıp doydu diyorsun, gülle. Bu hoşuma gitmiyor."

"Pezevenlik mi derler?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne biçim konuşuyorsun ya?"

"Pezevenk Nurşan," dedi Korhan, keyfi yerine gelmiş benziyordu. Bir an için bu hal beni güldürdü, elimde olmadan gülmeye başladığım için küçük dişlerimi göstermekten çekinmemiştim. Korhan'ın yeşil gözlerinin küçük dişlerinde takılı kaldığını fark edince gülüşüm yüzümün nehirlerinde kaybolarak dondu.

"Su gibi," dedi tekrardan.

Söylediklerini hatırlayınca gözlerimi kaçırma gereği duydum. O ise hâlâ beni izliyordu. Benim ona bir şeyler söylemek, belki de sormak istediğimi güldürdüğüne emindim. Neyden bahsedeceğimi biliyormuş ve o şeyi önüne koyup o konu hakkında düşünmek istemiyormuş gibi ayaklarıncı eczane poşetini eline aldı. Sigara dudaklarının arasında duruyordu, sigaranın dumanı şekiller çizerek yüzüne, gözlerine dokunduğundan kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı. Gözümde olduğundan daha güzel göründü.

Kremi poşetten çıkarıp hemen karşıma oturduğunda onu izliyordum, sakın görünmüyor olmama rağmen aslında ruhumda hâlâ yaşananların dehisizliklerini taşıyordum. Kıyası görmek bende zaten büyük bir sarsıntıya yol açmışken bir de üstüne tıclı olaylarını, geçmişte olanları Korhan'a anlatmıştı, delirmişti. Sonra bugün olanlar... Uğursuzluk getiren bir ev aksesuarı gibi hissetmeme neden olan şey neydi? Gözlerim Korhan'ın yumruğunu duvara vurduğu için yaralanan yumruğu ve parmak boğumlarına kaydı, yaraların etrafı hâlâ kızamıktı ama üstünkörü de olsa kabuk bağlamıştı. Pişmanlığı kalbimin tam merkezinde hissettim.

Korhan kremi açmış, soğuk kremden küçük bir nokta tanesini parmaklarının üstüne alarak bileğime yaymaya başlamıştı. Başta kremin soğukluğu

şıramama neden olsa da Korhan öyle ağır, öyle telaşsız hareketlerle krem parmağını sürte sürte yaymıştı ki onun sıcaklığıyla karışan krem sanki benin yeller içinde bileğimdeki tüm acıyı söker gibi koparıp uzaklaştırmıştı benden.

Eskitilmiş sarı renkte bir bandajla bileğimi sardı, ardından kafasını kaldırıp gözlerimin içine kan çanağı olmuş gözlerle baktı. Uyumamıştı, belliydi. Yorgundu, görebiliyordum. Bandajlı elimi kaldırıp avucumu yanağına yerleştirirdiğim anda gözleri limana yanaşan bir gemi gibi gözlerime demir attı.

"İlk kez ne zaman resmimi çizdin?" diye sordum, hiç beklemediği bir soru karşısında yüzünün hatlarını oluşturan çizgilerin dümdüz olduğunu gördüm.

Onu sorgulamadığımı, fotoğraflarımın ve resimlerimin neden onda olduğunu, neden beni çizdiğini sormadığımı biliyordum. Şu an sorduğum sorudan bir şeyler koparmak için sorulmamıştı, gerçekten hislerini merak ettiğim için merakımı bu sorunun etrafına bir çaput parçası gibi bağlamıştım yalnızca.

"Bunu niçin merak ediyorsun?" Ellerini dizlerinin üstüne koyup yüzüme baktı, nefes boşluğundan başlayarak kasık çizgisine dek inen bozuk dikiş izine bakıp derin bir nefes aldım.

"Biliyorum."

"Seni ilk gördüğümde senin vitamin olduğunu düşünmüştüm," dedi hiç beklemediğim bir dürüstlikle. Ona bakakaldım. "Uzun zamandır çizecek bir şeyler bulamıyordum, ben portre çizmem daha çok soyut şeyler resmetmeyi severim ama seni gördüğümde eksikliğini hissettiğim o şey tamamlanmış gibi hissettim. Vitamindin benim için, bir nevi ilaç. Yeniden çizmem konusunda bana yardımcı olmuştun."

Kalbimin zincirlerini kırarcasına çarpmasına neden olan cümlelerini dinlerken yaşanan her şey arkamda kalmıştı ve sırtımdaki siliği beni takip eden her anıyı yavaşça silerek yok ediyordu.

"Bu beni daha önce görmüş olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordum merakla.

"Yo," dedi kısaca. "Öyle bir şey söylemedim."

Çatık kaşlarımın arasına ilişen şüpheyle ona baktım. "O kadar fotoğrafı bu kadar kısa süre zarfı içinde eline geçiremezsin, hadi geçirdin diyelim o resimleri böyle kısa bir süre içinde çizemezsin. Yanı sanırım çizemezsin."

"Ne o?" diye sordu garip bir ifadeyle. "Yoksa artık beni sorgulamaya karar mı verdin?"

"Hayır," diye karşı çıktım. "Şu an seni sorgulamıyorum."

"İçten içe deli gibi merak ediyorsun," dedi. "Karşına aniden çıktım, daha ne olduğunu anlamadan kendini benim sınırlarımda içinde buldun."

Garmemen gereken şeyler gördün, gördüğün şeyler belki de başka bir kademeden görünce arkasına bile bakmadan kaçacağı şeylerdi ama sen kaldın, sorgulamadın, sorgulamıyorsun? Merak ettiğini biliyorum ama karı satıyorsun ya pezevenksem ben? Karı satıyorum belki ben?"

Ona düz düz baktım. "Neredeyse her işi yaptığını biliyorum ama karı satmadığna eminim. Ha ama pezevenk ceketlisin, o ayrı," diye homurdandım. Ellerini kaldırıp güçlü kollarını ince belime sardı sırada, "Hadi oradan," dedi alayla. "Gülle seni."

Kollarımı onun boynuna güçsüzce sarıp gülümsedim, onunla hangi arada bu hale gelmiştik bilmiyordum. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki... Korhan'ın dudaklarını burnumun ucunda hissettim, ardından dişlerini burnumun ucuna geçirip sertçe ısırdı. Bu hareketi acıyla inlememe neden oldu.

"O top burnunun ucunu koparıyorum," dedi ilgiyle.

"Top burun mu?"

"Evet, burnunun ucu pinpon topuna benziyor."

"Yüzümü buruşturdum. "Pinpon topu dedi burnuma ya..."

"Ne?" Dişlerini burnumun sürttü. "Çok güzel."

"Sen bana çok güzel mi dedin şimdi?"

"Hayır, burnuna dedim, sen çirkinsin."

Ona düz düz baktım. "Burun bana ait yalnız."

"Tamam ama o güzel, sen değilsin."

Homurdanarak kafamı farklı yöne çevirdiğimde dişlerini elmacık kemiklerime sürttü bu kez. "Korktum," dediğinde donup kaldım. "İlk kez."

Ona bakmadan, duvardaki şafak tablosuna düşmüş gölgemize baktık.

"Neyden?" diye fısıldadım.

"Soğukun seni benden almasından." Gözlerim gözlerine doğru kaydılar, ona baktım ama sarsmıştı beni söyledikleri. "Sudan da korkmak istemem, Çirkin."

"Ne?"

"Ateş," dedi. "Ben ateşten korkarım."

Şok olmuş gözlerle ona bakakaldım, diyecek hiçbir şey bulamadığım için mi ağzımı bıçak açmıyordu yoksa onun gözlerinde konuşmamamı isteyen küçük bir erkek çocuğunun silüetine rastladığım için mi böyle sessizdim? Bilmiyordum.

"Bir gün bana senden istediğim isimleri verecek misin?" diye sordu ortaya yatırdığımız sessizliğin karnınıdeşerek. Karanlıkların içindeki cırılcıplak bir gölge gibi baktım ona ama sorusuna cevap veremedim. Neden o pislikler hakkında konuşmak zorundaydık ki? Dudaklarını birbirine bastırdu, ardından yalayarak ıslattı. "Pekâlâ, şu Özge kim?"

Tiksinti ruhuma bağlanmış, ruhumu kangren etmek isteyen sırtı bağlanmış bir sesle. Başıma müthiş bir ağrı saplanmasına neden oluyordu bu konumun tekrar ediliş durması. Özge'nin yaptıkları aklıma gelince kanım damarımın içinde öfkeyle çağlamaya başladı. Onu bu yaptıklarına pişman damarımın se desin ben aklıma eseni yapacağımı şimdi daha iyi anlıyordum. "Benden daha iyi olduğunu, kardeşinin de o zamanlar benden daha iyi olduğunu" falan söyledi. Şaşmaladı işte. Normalde çok sessizdi, benimle uğraşmıyordu, bence ben ona zarar veriyordum gibi gösteriyordu insanlara.

"O kızı bulaşma," dedi Korhan kaşlarını öfkeyle çatılmasına neden olacak bir şekilde. "Onun gibileri iyi tanırım. Her türlü pisliği yaparlar ama meleği oynarlar."

"Nasıl yani?"

"Muhtemelen sana bunu yapan kızın ciddi sorunları var. Önde olma isteğiyle yapıp tutuşuyor. Karşıdan gelecek olan bir taş bile onu yüceltir sanıyor. Böylelerini iyi bilirim. Herkes benimle uğraşılıyor ama ben melek gibiyim, kimseye kötülük yapmıyorum havalarda olurlar."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmam, Arjen," dedim inatla. "Bana yaptığı şeyin bir bedeli olmak zorunda."

"Elbette ama dedikoduların önünün açılmasını sağlayan kişinin sen olmanı istediği için yaptığı bir hamle de olabilir bu. Nasıl bir iftira atacığını, kendini nasıl aka çıkarıp seni karalayacağını bilemezsin. Bu yüzden ortalığı velveleyle verme."

"Yaptıkları yanına kalsın diyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi Korhan, yüz hatları gerilmişti. "Öyle bir şey demiyorum. Bak yine fevri davranıyorsun."

"Yağış'ı durduramam. Delirmiş gibiydi, görmedin mi?" Onun gözlerinin içine bakıyordum ama sanki kendimi tam anlamıyla ifade edemiyordum.

"Biliyorum, durdurmanı istemiyorum zaten. Sadece eğer kaos yakınsa bu kaosu başlatan kişi sen olmayacaksın, duydun mu?"

"Ama..."

"Bu konuda bana güven. Bırak Yağış ne istiyorsa yapsın, ona karışmana gerek yok. Seni korumak istiyor, haklı ama bu kaosu başlatan sen olmayacaksın."

"Ortamı Yağış'a bırakırsam Özge'yi parçalar. Yağış'ı tanımıyorum. Sana konusu kendim olduğunda ben çok gaddarım, yani umursamam bir şeyleri ama söz konusu bensem Yağış sadece kaosu değil, kıyameti başlatan kişi olur."

"Ona böyle güvenmen güzel," dedi Korhan. "Ama bazen sadece izleyici olmak zorundasın. Film sana ait olsa bile."

"Ne?"

"Senarist gibi düşün. Filmi sen yazarak var ediyorsun, belki de yönetmenliği üstlenip sen senin tüm hayatını değiştirebilir, iş."

Doğrulup kalktım, haklılık payı oldukça yüksekti. Yine de Özge'ye ders vermem gerekiyordu gibi hissetmekten alıkoymuyordum kendimi. Güneşin damarlarında atan nabız artık odanın içinde çarpıyordu. Korhan'ın neşin damarlarını fark ettim, temkinli adımlarla bana yaklaşıp arkamda durdu, kollarını belime bir filin kalın hortumu gibi sardı. Çenesini omzuma bastırıldığı sırada göğlerim duvarda büyüyen gölgelerimizdeydi, tuhaf bir şekilde güzel görünüyorduk.

"Çok üşüdün mü?" diye sordu, ardından ılık dudaklarını boynuma bastırdı. Dudaklarını boynumda hissettiğim an gözlerim aşıyan* bulmuş gibi buzunla kısıldı. Maruz kaldığım soğuğu hatırlayınca kalbimin garip bir ağıyla çarpıştığını hissettim ama Korhan o kadar sıcaktı ki saniyeler içinde o soğuk hafızamdan silindi.

"Evet ama şimdi üşümüyorum."

"Güzel," diye fısıldadı. "Üşümeni sevmedim."

"Ben de. Yani soğuğu sevmedim."

"Benimle Eskişehir'e gelersen gerçekten soğuğa alışman gerekecek."

Eskişehir meselesini hatırlayınca elimde olmadan yine aynı çocuksu heyecanla sarp sarmalandım. Ellerimi Korhan'ın belime dolanmış büyük ellerinin üstüne örtüp, kabuk bağlamaya başlamış yaraların üstünü kaygıyla okşadım.

"Seni sıkıştırmaya çalışmıyorum," dedi, dudaklarını boynum boyunca kaydırarak boynumdaki damarları tek tek öpmeye başladı. Bedenim anında kaskatı kesilerek onun öpücüklerine arzulu tepkiler vermeye başlamıştı. "Sadece... Bugün anladım ki ben sana bir şey olma düşüncesini taşıyamıyorum. Hep gözümün önünde ol istiyorum."

Kalbimi delip geçen sözcüklerini dinlerken kısık gözlerimin aralığından kadrājıma düşen gölgemizi izlemeye devam ediyordum. Dilini boynumdaki deriye ıslak bir biçimde sürtünce yeryuvarlağı tepetaklak geldi. Korhan'ın sıcak nefesi boynumu, telassız bir yangının göğe sıçrayan ateşleri gibi sararak usulca turladı. Dilinin ıslattığı yere haşlak su dökülmüş gibi hissetmeme neden olan bu hareketi, zihnimi dolduran berrak suyu bulanıran taş darbesi gibiydi.

* Aşıyan: Yuva, kuş yuvası.

Eli elimin altından kayarak kasıklarına doğru ilerledi, ardından kuşu-
tuşturtu yukarı doğru çekerek parmaklarını çıplak kasıklarına sürtmeye
başladı. Uyarılmaya başlatan bedenim kırmızı alarm vermiş, tüm organa-
rım bu alarmı dikkate alarak telaşla çalışmaya başlamışlardı.

Parmakları iç çamaşırımın lastiğine doğru inince körük gibi kalkıp la-
meye başlayan göğsümün içinden taştan nefes sesleri odanın içini doldu-
maya başlamıştı. Dili tekrar ensemden başlayarak aşağı doğru kayıyor, zik-
zaklar halinde boynumun en ücra köşelerine dokunuyordu. Boğazından
yükselen inilti bir yırıncının yarasına basılan parmaklara bulaşan kana
rengi gibi kızıl, yırıncının dudaklarından dökülen kükreme sesi gibi güdü-
cüydü.

"Arjen!" diyebilirdim, istiyordum, bu isteğe gem vuramıyordum. Par-
makları iç çamaşırımın içine dalmalı, beni tekrardan keşfetmeye başlama-
lıydı. Nefes seslerim tıpkı bir göğsün içini dolduran keşfetmeye başlama-
gibi belli aralıklarla artıp boşlukları yok ederek hızlanıyordu.

Korhan aniden parmaklarını iç çamaşırımın lastiğinden çekince ne-
olduğumu şaşırdım. Neden çekmişti ki? Dilini boynumdan uzaklaştırıp
dudaklarını ıslattığı yere bastırdı: "Benden korkuyor musun?" diye sordu,
ellerimi taşıla ezmiş olsaydı bu kadar yoğun bir acı hissetmezdim.

"Hayır," diyebilirdim. "Neden korkuyum senden?"

"Ben sana zarar vermem," dedi, sonra ekledi: "Artık vermem."

"Ne?"

"Benden korkma," dediğinde göğsüm artık sanki nefes almıyormuşum
gibi neredeyse hiç havaya kalkmıyordu. Gözlerimi güneşin gitgide belir-
ginleştirerek hatlarını ortaya serdiği gölgemizden ayırmadım. "Ben sana o
şekilde dokunmam."

Sırtıma ok saplanmış gibi hissetmeme neden olan söylediklerim miydi
yoksa ses tonu muydu bilmiyordum ama gerçekten sarsıldığımı hissetmiş-
tim. Beni önemsemediği, korkunamı istemediği için mi elini bedenimden uzak-
laştırmıştı? Benim için bana dokunmayacak kadar mı korkuyordu beni
incitmekten? Kırpıklarımın onun söylediklerinin ağırlığıyla usulca ona
doğru dönüp kollarımı onun boynuna sardım, o da o kalın, güçlü kollarını
benim belime sararak ona daha sıkı sarılmam için beni kendine bir yara-
tuz basıyormuş gibi bastı.

Korhan'ın yanından ayrıldıktan sonra önce eve uğramış, bileğimdeki sargı-
nın hesabını anneanneme bin takla eşliğinde savurduğum yalanlarla apak-
ladikten sonra da üstüme daha rahat bir şeyler giyip genelde takıldığım
billardo salonuna geçmiştim. Yağış ve Çağlar beni orada bekliyorlardı, tıpkı

aklıba gibiydiler. Çağlar elindeki uzun istekayı dik konuma getirerek yere
vurduğu gri bulutlar, ritmik hareketlerle mekânı turluyordu.
"Bugün onun hesabını göreceğim," dedi Yağış kendi elindeki daha kısa
olan istekayı Çağlar'ın dizdiği toplara vurup, topların birbirine çarpa çarpa
ilerleyişini kısık gözlerle izlerken. Doğrudu, istekanın diğer ucuyla avucu-
na vurdu. "Ve hiçbiriniz bana karışmayacaksınız."

Çağlar kulağının arkasına koyduğu sigarayı çekip dudaklarının arasına
yerleştirdi, ardından kotunun arka cebinden yeşil çakmağı çıkardı, çakma-
ğın taşını çevirmesiyle ateş dışarı fırladı. Çağlar gözlerini kısarak dudakla-
rının arasında duran sigaranın ucunu tutuşturdu. İkisinin de gözleri sargılı
bileğimdeydi şimdi.

"Şu Akşın denen elamanın telefon numarasını gece almıştık," dedi Çağ-
lar. "Özge'yi görmese de adını soyadını vermemiz yetti. Adam sandığımız-
dan daha garip. Özge'nin şu an nerede olduğunu bulup Yağış'a mesaj atmış.
FBI gibi." Çenesiyle bileğimdeki sargıyı işaret ederken sigara dumanını ağır
ağır dışarıya üfledi. "Kolon gece mi oldu?"

"Siktir et," dedim bileğimi avucumla örtmeye çalışarak. "Akşın ne alaka
onu anlamadım."

"Adam sana yenge diyor, senin için birini bulmak ona zor gelmez," dedi
Çağlar alayla. "Yengesinin sonuçta."

"Ben kimsenin yengesini değilim," diye homurdandım.

Yağış dişlerini sıkarak bileğimdeki sargıya bakarken istekayı sertçe
billardo masasının üstüne koyup, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu öfkeli
bir sesle.

"Sen iyi görünmüyorsun. Bunu daha sonra yapabiliriz," dedim.

"Yemeği sıcakken mi yemeyi tercih edersin yoksa soğuduktan sonra mı?"

"Yağış..."

"Bu sen değilsin," dedi Yağış işaret parmağıyla beni hedef alarak. "Be-
nim arkadaşım kendine yapılan bu tür bir atağa sessiz kalmaz. Sen yalnızca
dedikodulara sessiz kalırsın. Biri sana elini uzatırsa o eli kökünden kopar-
ırsın. Arkadaşımı görmek istiyorum!"

"Başına bela alacaksın," dedim. "Kimse onun beni oraya kapattığına
inanmaz."

"Kimse kimsenin başına bela olamaz," Durdu. "Hayır, olur. Ben onun
başına bela olurum."

"Özge'yi karşımda görürsem kendimi tutamam," diye itiraf ettim.
"Ona bunun bedelini en ağır şekilde ödetirim. Şu an durup mantıklı dü-
şünmeliyim."

"Tamam," diye kabullendi Yağış. "O halde ben gidiyorum, sen kalıyorsun. Ben tırnaklarımın içinde ona ait kan lekeleri görmezsem asla sakinleşemeyeceğim, anlıyor musun?" Çağlar'a baktı. "Sen benimle geliyor musun?"

"Elbette," dedi Çağlar. "Seni tek başına bırakmak demek, karakoldan almaya gelmek demek."

"İyi." Yağış ılık hızıyla yanından geçtiği sırada dudaklarını saçlarına bastırdı, bu hareketi beni gülümsetti ama kalbim yine endişeyle çarpıma başlamıştı. Böyle inatçı davranmasından ölesiye nefret ediyordum. Omuzlarımı düşürüp bilardo salonundan çıkan arkadaşlarının peşinden dışarı çıktım.

Başta Çağlar onlarla gelmemem konusunda direktmelere bulunmuş olsa da Yağış'ı öylece bırakamayacağım için ben de onların peşine takılmıştım. Gittiğimiz yer Antalya'nın biraz daha dışında kalıyordu, Manavgat yakın bir yerlerdeydik. Büyük bir alışveriş merkezinin hemen karşısında kafelerin dizilmeye başladığı uzun, gösterişli bir sokak vardı. Su parkının çaprazında, dışı camlarla kaplı mavi panjurlu kafenin önüne geldiğimizde yönlendirildiğimiz adresin burası olduğunu anlamıştım.

Güneş gökyüzünün tenine ışıklarını açık renk, kalın bir kazak gibi örtmüştü. Yanaklarım sıcaktan dolayı kıpkırmızıydı, ellerimin titrediğini fark ettiğim sırada Yağış'ın hızla kafeye doğru yürümeye başladığını gördüm. Ne zaman öfkelensem ellerim titremeye başlardı.

Çağlar'ın omzuna dokunarak, "Eğer Yağış şiddete başvuracak olursa beni tut," dedim. Çağlar bir an anlamayan gözlerle, sanki alımda antebe rim varmış gibi bana bakakaldı. "Çünkü ben de başvururum ve ikimiz saldırsak kız ölür."

Ardından hızla kafeye doğru koşmaya başladım. Çağlar arkamdan koşarken, "Siz delisiniz!" diye bağıyordu ama ona aldırış eden yoktu. Yağış kafenin cam kapısını iterken rüzgâr çanları şangırdadı, Yağış içeri girdi. Cam kapı üstüne doğru kapanacakken ellerimi kapıya bastırarak kapıyı tekrar itip içeriye daldım.

İçerideki cilalı ahşap masalar üniversitelilerle doluydu. Yağış masaların arasından hışımla geçerek ilerlerken ben de onun arkasındaydım ve abartısız tüm gözler üzerimize çevrilmişti. Gözlerim duvar dibindeki masaya kaydı, duvar dibinde Özge'nin şansın arkadaşlarından biri oturuyordu. Özge'nin profili bize doğru dönüktü, yan şekilde oturuyordu ve arkasındaki kalın kolonu saymazsak sırtı boşluğa bakıyordu.

"Solucan!" diye bağırdı Yağış, o an tüm üniversitelilerin gözlerinde hayret bir çığ gibi büyüyerek korkuya dönüştü. Özge, Yağış'ın sesini duyduğunda bakışlarını büyük bir hızla bize doğru çevirdi, ilk göz göze geldiği kişi Yağış oldu. Ardından bana baktı ve olduğu yerde donup kaldı. Tüm

hayvanları severim ama solucanları oldum olası sevmem biliyor musun?" Yağış'ın öfkeli sesi kafenin ortasına yıldıırım gibi düşmüştü.

Özge'nin duraksadığını gördüm, bakışları endişeyle Yağış'a çevrildi. Şeklini sevmediğim saçları yine salıktı, saçlarını topladığını hiç görmemiş-tim zaten. Beyaz teninin hızla kızarmaya başladığını gördüm. Her şey saniyeler içinde gerçekleşmişti.

"Ne oluyor?" diye sordu Özge, sesi soğuktu ama korkusu gözlerinde uzun metinler çizmeye başlamıştı çoktan.

Yağış'ın bacağını genişçe açarak spor ayakkabısının sert tabanıyla Özge'nin karnına vurduğunu gördüğümde gözlerim irice açıldı, Özge'nin yüzünü saran acı devamında paniği ördü, sandalyesi birkaç metre kayan Özge, sandalyesiyle birlikte sırtüstü yere kapkalanınca sarışın kız oturduğu yerden hışımla ayaklanarak kalktı.

"Otur!" diye bağırdım arkadaşşıma doğru dönen sarışına. "Elimde ka-hrısın."

Sarışın iri bakışlarını bana çevirdi, ardından geri adım atarak gözlerini bu kez yere düşen Özge'ye çevirdi. O sırada Akşın da görüş alanıma girmişti, o zaten burada mıydı? Çağlar'ın Yağış'a doğru koştuğunu görür gibi oldum, öfke avuçlarımda bir ateşe dönüşerek tüm kolumu kapladı ve gözlerimi avıma, yani en yakın arkadaşımın saçlarını kavrayarak çekip ayağa kaldırdığı Özge'ye çevirdim.

Çağlar kalın, dövmeli kolunu Yağış'ın ince beline sararak Yağış'ı kendine doğru çekince, Yağış'ın ellerine dolanan koyu renk saçların da Yağış ile birlikte çekildiğini gördüm.

"Bırak beni, Çağlar!" diye bağırdı Yağış, ince boynunu saran damarlar kabarak sertçe atmaya başlamıştı. Yağış, Özge'nin saçını daha sert kavrayıp kendine doğru çekince Özge tekme atmak için ayağını kaldırmaya çalıştı. Dizginleyemediğim bir hızla ona doğru yürüyüp, kaldırdığı dizinin ortasına tekme geçirmem bir oldu. Özge'nin çığlık atarak dizlerinin üstüne düştüğünü gördüm. O tekmenin bedelini ödemişti. En ağır şekilde.

"Yağış!" diye bağırdı Çağlar. "İs! Allah kahretmesin, Akşın tut şunu! Lan durun!"

"Öldürecekim seni!" diye bağırdı Yağış. "Duydun mu beni? Soytanı!" Yağış tırnaklarını Özge'nin çenesine sapladı, kararmış gözlerini Özge'nin tişörtünün yakasının hemen üstüne, boynunu saran tırnak izlerine çevirdim. Bu izleri o gece ona veren bendim.

Çağlar, Yağış'ı durdurmaya çalışırken Akşın, "Oğlum dokunamam ben yengeme, Koran öldürür beni," dedi.

"Lan salak herif, tut şunu başlatma yengene!"

İşletme sahibi, çalışanlar etrafımızdaydı ama öyle bir haldeydik ki kimse bizi ayırmak için atakta bulunmaya cesaret edemiyordu. Kafenin yarısı kafeden dışarı çıkmış, yarısı da etrafımızda bir çember oluşturmuş şok içinde bizi izliyordu. Çağlar, Yağış'ı kucaklayarak havaya kaldırıncı Özge'nin saçları Yağış'ın elinde kaldı. Yağış öfkeyle kendini geriye doğru atarak tekmelerini arkaya, Çağlar'ın bacaklarına geçirmeye başladı.

"Siz bu kadar düşüksünüz işte!" diye bağırdı Özge, Çağlar önüne geçerek ona doğru atılmama engel oluyordu ama yaptıkları yetmemiş gibi bir de konuşması sinirlerimi öyle bir tepeme zıplatmıştı ki Çağlar'ı ilerletmek Özge'nin yanağına avucumdaki ateşi büyütürken sert, yankısını kulak zarını parçalayarak beyninde hissedeceği şiddette bir tokat yaptırdım. İçinde bulunduğumuz zamanı ören saat göğsümden durmuştu.

Bir ferahlama hissettim. Özge'nin saçları yüzünü örttü, avucunu tokadı geçirdiğim yanağına yaslamış şok içinde boşluğa bakıyordu. "Bunun bedeli," diye fısıldadı kuskun bir sesle. "Çok ağır olacak."

"Sus be amcık ağızlı!" diye bağırdı Yağış aniden, hiç beklemediğim bir atakla Çağlar'ın kucagından kurtularak. Sarışın ise korkularını bir köşeye itip, belki insanların gözünde korkak olmamak belki de gerçekten Özge'yi savunmak için bilmiyordum ama Yağış'ın elini tutup onu çekmeye çalıştı. Yağış'ın kıza sert bir tokat atarak kızı yere düşürdüğünü gördüm. Ardından öylece dikilmiş, cansız gözlerle izlediğim tokadımı yiyen Özge'nin Yağış'ın tam kulak boşluğuna geçirdiği tokatla sarsılarak kalın kolona tutunduğunu gördüm. Ve sonra siren seslerini duydum...

"Abe yedik işte şimdi naneyi," dedi Akşın, o an gözlerim onu merceğe aldım. Hemen yan taraftaki masanın üstüne çıkmış, yukarıdan bizi izliyordu. Çatık kaşlarla ona baktım, hâlâ öfkeli hissediyordum ama onu o şekilde görmek tuhaf bir şekilde gülme isteğimi tetiklemişti. Eğer sinirden köpürüyor olmasaydım gülerdim. "Polis geldi be ya!"

Sarışın, "Şimdi bu yaptıklarınızın hesabını karakolda verirsiniz!" diye bağırınca, Yağış hırlayarak kızı doğru döndü, Çağlar Yağış'ı belinden kavrayarak, "Yeter Yağışlı!" diye bağırdı. "Dur durduğun yerde artık!"

Ekipler içeri girdiğinde ilk işleri meraklı kalabalığı bizden uzaklaştırmak olmuştu. Ardından polis memurları yanımıza gelip ne olduğunu anlamaya çalışarak olayı sorgulamaya başladılar. Ne Yağış ne de ben ağzımızı açıp tek kelime etmiyorduk, Özge de sessizdi ama yanındaki sarışın durmadan konuşarak ekiplerin dikkatini dağıtıyordu. Polis memurlarından yaşlı göbekli olanın gözleri hâlâ masanın üstünde olup biteni izleyen Akşın'a katınca adamın yüzünde garip bir ifade belirdi, kaşları da çatılmıştı.

"Lan sen ne yapıyorsun orada, değişik?" diye sordu polis memuru. "İn aşağı."

"Aşa, niye ineyim, komiserim? Bir şey olursa buradan atmaca gibi atıyacağım ben kızları savunmak için. Burayı pusu kurdum ben."

"Lan in aşağı!" diye bağırdı polis memuru öfkeyle.

"Niye bağırırısın ki şimdi bana, iniyom tamam."

"Deli midir nedir ya," diye söylendi adam, ardından uzun boylu, zayıf polis memuruna döndü. "Şu iki kızı sen getir, bu deliyi de al," dedi Akşın'ı işaret ederek. "Şu adamı ve diğer iki kızı ben alıyorum. Karakolda anlatırlar dertlerini."

"Aşa beni niye alırsınız şimdi siz?" diye sordu Akşın.

"Sus lan, hâlâ mı oradasın sen? İn aşağıyal!"

"Tamam be komiserim, gerilme hemen."

"Asıl beni niye alıyorlar ya?" diye söylendi Çağlar. "Ben dayak yedim."

"Komiserim," dedi Akşın tekrardan. "Ben telefon akkımı kullanabilir miyim?"

Polis memurunun sabır çekerek gözlerini devirdiğini gördüm. Ardından kafeden çıkılarak ayrı ayrı iki farklı ekip otosuna bindirildik. Çağlar, Yağış ve ben aynı araçtaydık fakat Akşın o ikisiyle aynı araca bindirilmişti. Siren sesi sokağın başında çiniydi, ardından düz bir ezgiye dönüşerek bir süre uzun uzun çaldı ve durdu. Çağlar arka koltukta Yağış ve benim aramda, hemen ortamımızda oturuyordu.

Çağlar'ın başını yavaşça salladığını fark edince yan gözle ona baktım. "Biliyordum ben ya, biliyordum," diye fısıldadı Çağlar ağzının içinden homurdana homurdana.

Dudaklarını birbirine sürterek gözlerimi aracın ön camına çevirdim, dışarıyı görmeme engel olan polis memurunun düzgün tıraşlı kahn ensesiyle. Çağlar yavaşça Yağış'ın kulağına doğru eğilip, "Kız bana bak," dedi. "Sen benden gizli karateye mi gidiyorsun, kara kuşak? O nasıl bir tekneydi?"

"Ya öf sus be," dedi Yağış huysuzca. "Çakarım ağzına bir tane."

"Tamam ya neden geriliyorsun ki şimdi sen..."

İkisi ekip otosu karakola varana kadar sessizce birbirlerine çemkir-meye devam ettiler. Karakola geldiğimizde Özge'nin hemen önünde ilerlediğini görmüştüm, açık renge boyanmış duvarların ortasında yürürken gözlerim ahşaptan yapıma masaların arkasında görevini yapan memurlara takıldı. Hepimizin ifadesi farklı odalarda, farklı polisler tarafından alınmıştı. Bu olay zabıtlara basit bir kız kavgası olarak geçti.

Karakolun önündeki uzun, dalları aşağı doğru sarkmış hurma ağacının altında otururken Çağlar'ın içeriden çıkmasını bekliyorduk. Akşın yanımızdaydı. İlerideki demir parmaklıkların oluşturduğu mavi renkteki kapının

açılırken çıkardığı sesi duydum, bakaşların ağır ağır oraya döndü. Korhan oradaydı. Kaskını kolunun altına almıştı, üstünde profesyonel motorcu ceketi vardı, kot pantolonunun bağları gergin görünüyordu. Kaosu yoran ben miydim? Bence değilim. Onu görünce huzura kavuşan kalbim, onun söylediklerini hatırlayınca yine rahatsız bir tavırla çarpmaya başlamıştı. Büyük adımları karakolun bahçesini titretmeye başladı. Tırnaklarını avuç içime saplayarak onun bana yaklaşan bedenini izlemeye başlamıştı. Tığı her bir adım çiğ gibi büyüyor, beni içine alarak döme döme ilerlemeye başlıyordu; sonunda bir yere çarparak orayı altırmıştı. Hırakacaktık.

Beni kolumun iki tarafından kavrayarak kendine doğru çekince donup kaldım, ona verebilecek bir tepki bulamadığım için sadece öylece duruyordum. Bana dokunmasıyla içimdeki huzursuzluğun pençelerin kendine kapıp, kendi kendini yok ettiğini fark ettim; kollarımı yavaşça kaldırıp onun beline sararken Çağlar da dışarı çıkmıştı.

"Sen," dedi dudaklarını saç diplerime bastırırken. Güzel yüzünün ifadesini değiştiren keskin kaşlarının çatıldığına emindim. Elini saçlarım üzerinden kaydırdı, yanaklarıma düşen tutamları kulaklarının arkasına sıkıştırırken geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Sen benim başına işleye mi olacaksın?"

Omuz silkemekle yetindim. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Ruhunda zedelenmiş bir bölge vardı ve orası çürük çürük acıyordu, gözlerinin içine ruhumdaki çürüğün gözlerime öğrettiği tepkisizlikle bakıyordum.

"Yapma dediğim halde yaptın, değil mi?" diye sordu sessizce, bu sözlerini yalnızca ikimiz duyabilmiştik.

"Elimde değildi."

"Fevrisin," dediğinde dudaklarında silik bir tebessüm belirmişti, ona arafta asılı duran bir hiçmişim gibi bakıyordum ama o bana bir hiç değildi. Şim, birçok şeyin anahtarı, anlamıymışım gibi bakıyordu. Bir gün bu gözler bana böyle bakmaktan vazgeçer miydi acaba?

"Kaosu başlatan ben olmadım," dedim sessizce.

"Ama o kaosa dâhil oldun, değil mi?"

Sadece ona baktım. Cevap vermemem onu kızdırmadı, hiçbir şey söylemeden yüzümü izlemeye devam etti. Özge ve arkadaşı dışarı çıktıklarında hâlâ Korhan'ın kollarının arasındaydım. Özge'ye bakmıyordum ama koyu renk gözlerin ikimizin üzerinde olduğunu adım gibi biliyordum.

"Abe kardeşin düştü mapus damlarına, bakmazsın suratına bile," dedi Akşın'ın harfini yutarak.

Korhan ona yan gözle baktı. "Seninle de görüşeceğiz," dedi, sesi soğuk bir tehdit gibi Akşın'ın tenine sinerek onu âdeta buzdan bir kalıbın içine hapsetti. Akşın'ın gözlerini kaçırdığını gördüm.

"Onu bunu bırakın da zabıtlara kız kavgası olarak geçti," dedi Çağlar.

"Abe ben kız mıyım, erkeyim ama ben de varım," diye söylendi Akşın.

"Her neyse. Bu konu burada kapandı mı şimdi?" Korhan'ın sorusu masanın ortasına saplanmış bir bıçak gibiydi. Bizim için kapanacağı benzeriyordu bu konu ama en azından şimdilik başımız polisle belada değil gibi görünüyordu.

"Evet, kapandı," dedim ama bu dediğime kendim de inanmıyordum.

"Bence kapanmadı," diye söze girdi Çağlar, Korhan'ın gözleri Çağlar'a çevrildi. "Arkadaşlarımı tanıyorum, birader, emin ol asıl olaylar şimdi başlıyor. Bu kızla geçmişten gelen bir husumet vardı, kız fitilin ucunu ateşledi."

"Kendini göstermeyi seviyor galiba," dedi Korhan kaygısız bir sesle.

"Acınası."

Çağlar üstündeki tişörtü tek çırpıda çıkarıp çıplak kalınca bir an dışarıda olan polis memurlarının gözleri hızla ona doğru döndü, Çağlar bunu umursamadan, "Gidelim artık, burası beni çok sıktı," dedi. Korhan'ın dudaklarının değdiği yer bebek saçlarının başlangıç noktasıydı, oradaki hisler öyle aktif hale gelmişti ki... Gözlerimi kaldırarak Korhan'a baktığımda yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle Çağlar'ı izlediğini gördüm. Yıldızlarının gerçekten barışmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Soyunduğun yerin neresi olduğunun farkında mısın?" diye sordu Yağış tek kaşını havaya dikerek. "Giy şu tişörtünü üstüne."

"Gören de striptiz yapıyorum sanacak anasını satayım," dedi Çağlar, ardından tişörtünü omzunun üstüne atarak gözlerini bana çevirdi. "Sen Korhan'la mı gideceksin?"

"Evet," dedi Korhan benim cevap vermemi beklemeden. "Siz ne yapacaksınız?"

"Benim araç kafenin önünde kaldı." Çağlar saç diplerini kaşıdı. "Muhtemelen buradan bir taksiye atlarız."

"Benim de arabam orada kaldı," diye söylendi Akşın. "Bir taksiye biner, oradan mekâna geçerim. İş başı yapmak zorundayım..."

Özge ve sarı çıyan artık burada değillerdi, muhtemelen onlar da bir taksiye atlayıp buradan uzaklaşmış olmalıydılar. Onları düşünmemeye çalışarak Korhan'ın kollarından çıktım, ardından Yağış'ın yanına doğru yürüyüp onun gri saçlarını karıştırarak güldüm. "Hadi yine iyisin, aldın öfkeni," diye takıldım ona.

"Hiç bulaşma bana. Hâlâ dizginlenmiş sayılmam," dedi dişlerinin arasından. "Ekipler gelmeseydi görürdün o gününü. Solucan."

"Şşşh." Yanagını sıktım, eğilip dudaklarımı onun dar alnına bastırdım. "Bu kadar yeterli. Daha fazla olay istemiyorum, anlaştık mı, Kaplumbağa Hanım?"

"Anlaştığımızı söyleyemeyeceğim."

"Yağış."

"Dün az daha geç kalınsaydı ölebilirdin," dedi Yağış itiraz kabul etmeye bir sesle. "Ne dersen de, bu iş burada bitmedi. Hem sen şikâyetçi oldun mu ondan? O dün bir suç işledi!"

"Şikâyetçi olmadım." Ona bakarken kaşlarım çatılmıştı. "İfadeli verirken böyle bir şeyden bahsetmedin değil mi?"

"Elbette hayır," diye homurdandı. "Senin söylememe ihtimalini göz önünde bulundurarak ayrıntıya girmedim. Akşın ve Çağlar'a baktım. "Peki ya siz?"

"Abe yok valla demedim bir şey, zaten sıctım altına korkudan. Konuşmayı unuttum be orada."

"Ben de bir şey söylemedim," dedi Çağlar sakince. "Ama yine de şikâyetçi olman gerektiğini düşünüyorum. Yağış'ın da dediği gibi, Özgür bir suç işledi ve bunun bedelini ödemek zorunda."

Onların söylediklerini tıpkı içi diken dolu çuvalar itiyormuşum gibi bir kenara iterek, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordum. "Çünkü biraz daha karakolun bahçesinde durmaya devam edersek gerçekten nezarete atılacağız."

"Üstelik Çağlar çıplak," diye ekledi Yağış.

"Çıplak falan değilim ben, Çalı Süpürgesi."

"Çıplaksın." Yağış'ın keyfinin yerine geldiğini Çağlar'a dilini çıkardığında anlamıştım. Çağlar, Yağış'ı omzuna attı; Yağış çığlık atarak gülmeye başlayınca polis memurlarından bazıları homurdanarak dışarı çıkmamız için bizi ikaz ettiler. Bahçeden çıkıp biraz daha lafladık, ardından Korhan ile birlikte motosiklete doğru yürümeye başladık. Benim için yaptığım kask motosikletin önündeydi, kendi kaskını taktıktan sonra bana diğer kaskı uzatmıştı.

Onun incecik beline sarılarak geçirdiğim kasa motosiklet yolculuğu sonlandığında neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Yıldızlar gökyüzünün lacivert teninde yanmaya başlamıştı, lacivert tene ait beyaz benler gibi görünüyorlardı.

Tenimden gözyaşları gibi akan ter tanelerinin kıyafetimin içindeki hassas dansını hissedebiliyordum. Kafamı kaldırıp motosikletin üstünde duran adamın kaskın camının arkasında beni izleyen yeşil gözlerine bakarken motosikletten inmiştim. Birlikte vakit geçireceğimizi düşünmüştüm ama öyle olmamıştı, beni yokuşun başında indirmişti.

"Bileğin nasıl?" diye sordu motosikletin üstünden inmeden. "Kötü durumda değil."

Kaskı kafasından çıkardı, koyu renk saçları dağınık görünüyordu. Bir an ellerimi dağınık saçlarına uzatmak, o saçları yavaşça karıştırarak okşamak istediğimi düşündüm. Yeşil gözleri mahşer yeri gibi yanıyordu, her zaman olduğu gibi yüzünde cehennemden kopardığı parçalarla yarattığı gizemli bir ifade vardı. Dudaklarımı yavaşça yaladım, düşünceler zihnimde karmakarışık bir sıra halinde ilerlerken Korhan'ın yeşil bakışları dilimin ısıttığı dudaklarıma dokundu. Kalbim mümkünmüş gibi daha da şiddetle çarpmaya başladı.

"Dudaklarını yalama," dedi kısık bir sesle.

"Neden?"

"Benim de yalayasım geliyor."

Açık sözlülüğü karşısında bir an nutkum tutulsa da rengimi kaybetmeden gözlerimin içine bakmayı sürdürdüm. Birkaç saniyeyi sessizliğin darağacına yatırdık, sözcükler o darağacından aşağı bir bir sarkarak idam edilmeye başladıklarında aramızda uzayan bakışma daha da derinleşti.

"Kremini sürmeyi unutma," dedi ilgiyle.

"Unutmam."

"Güzel."

"Hihihi."

"İlacını da iç."

"Olur, içerim."

Başını salladı, kaskını kolunun altına alıp gözlerini yokuşa çevirdi, o an yüzündeki ifade bozulmuş bir saatin dimdik duran akrebinden sızan zehir gibiydi; usulca rakamlara akmaya başlamış, rakamları felç ederken gözlerini sayılara dikmişti.

Bakışlarını takip eden yeşil gözlerim omzumun üstünden yokuşa doğru kayd, dedemin yokuşun ortasında dikilmiş ikimizi izliyor olduğunu gördüğümde gözlerim sanki beni yazan kadının satırlarında dolanıyordu. Eğer bir romanın sayfasına ait olsaydım, şu an, yani dedemi gördüğüm şu saniyeler içinde o romanın sayfasını yazan kadının kalbi de benim gibi çarpıyor olurdu.

"Dede," diye fısıldadım ama aramızdaki mesafeden dolayı dedem dudaklarımın bu hareketini görebilse bile sesimi duyamazdı. Elimde duran kaskı sıkıca kavradım, Korhan'a bakabilecek cesareti bulamıyordum ve gözlerimi dedemden ayıramıyordum. Yüzünde bir duygu belirtisi arayışı içindeydi. Ne düşünüyordu? Ona bu şekilde yakalandığım için biraz garip hissediyordum sanırım.

"Ne?"
"Is?"
"Ha?"

"Nurşah, şimdi kızacağın ama dedeciğin hal" Bana Nurşah değil Nurşah dediği için onu gerçekten seviyordum. Yanan yanaklarının içini mas-
rak, "Motosikletten düşmedim," diye mırıldandım. "Küçük bir kaza. Onu-
bir alakası yok."

"Anneannen bundan bahsediyordu demek."

"Anneannem Korhan'ı biliyor mu?" diye sordum panikle.
"Hayır yahu!" Dedem yine gülmeye başladı. "Kendini sakatlamış bân-
diyordu." Sonra durdu. "Adı Korhan demek..."

"Dede," diye fısıldadım. "Anneanneme söyleme, olur mu?"
Yokuştay olduğun telâşsız adımlarla yürürken birbirimizi izliyorduk. Ka-
kak lambalarının ışıklarının altında kalan bedenlerimizin yere düşüncesi
gölgeler inanılmaz uzun görünüyor. Yaklaşan gece simsiyah bir eniş-
olup üzerime çökmeye başlamıştı. O kadar ağırdım ki aslında.

"Ne diye söyleyecekmışım o cadiya?" Dedem gülümsedi. "Seni yeterin-
ce sıkıyor zaten. Bu konuyu öğrenecek olursa peşine düşecek. Sen doğru
zamanın geldiğine inandığında onu bizimle zaten tanıtırısın."

Anneannemden bir şeyler saklamak hiç de hoşuma gitmiyordu çünkü
ama dedemin söyledikleri bir an için çok manik geldi bana. Şu an baş-
lamış bir ilişkim vardı sanırım, yani birlikte olduğumuzda her zaman bir ge-
kilde inandırmaya başlamıştım. Şimdi olması gereken bu ilişkiyi yaparken
birbirimizi daha fazla tanıyıp, doğru zamanı beklemektir. Doğru zaman ge-
ldiğinde anneanneme de ondan bahsedebilirdim. Belki de o doğru zaman
geldiğinde artık Korhan hayatımda olmayacaktı. Onun hayatında olmayış-
ğını düşünmek içimde koca bir oyuk açılmış gibi hissetmeye yol açtı. Artık
onun olmadığı bir Antalya düşünmek bile istemiyordum.

"Kaç yaşında?" diye sordu dedem dalları aşağı sarkmış incir ağacın
önünden geçerken.

"Yirmi beş yaşında," diye mırıldandım.

"Nereliymiş?"

Durdum, nereli olduğunu bilmiyordum ki ben onun. "Şey, bilmiyorum"

"Nasıl yani?" Dedem bana inanamayan gözlerle baktı, gözlerini kap-
rıp önüne düşen gölgemi izlemeye başladım.

"Onunla ilgili pek çok şeyi bilmiyorum, dede," diye itiraf ettim düni-
çe. "Her şey daha çok yeni. Aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu bile
bilmiyorum diyebilirim."

Dedemle bunları konuşmak çok zordu, bayağı utanmama neden ol-
muştu ama dedem gerçekten tecrübe sahibi ve aynı zamanda da anlayış-

bir adamdı. Korhan'ı sorgulamak istemiyordum ama dedemden kaptıkla-
rım kadıyla onun nereli olduğunu, hobilerini ya da fobilerini öğrenmek
zaten onu sorgulamak olmayacaktı. Evin önünde de sohbetimize devam
etmek bir süre. Hemen binanın yan tarafındaki korkuluklarda oturuyorduk,
korkuluklar alcağı.
"Nurşah," dedi dedem, düşünceli sesine küçükkken oynadığım oyunları
bazan canavarların gölgeleri saklanmıştı.

"Him?"
"Annenin gönderdiği zarftan yeni haberim oldu," dedi kızgın yağ gibi
bir sesle. "O zarfı açtın mı?"

İçimde ölü şehirler vardı, ben beni yöneten hislerin kuruttuğu bir ülke
gibi. Her bir şehir farklı bir hissin kuşatması altında kalarak ölmüş-
tü. İlkinin başkenti ruhumdu ve ruhumu öldüren annemdi. Başkentimi
öldürmeden hemen öncesinde bir şehir daha öldürmüştüm, bu şehrin adı
duygularımı, katili babamdı. Duyguların öldüğü yerde sanırım ruh da faz-
la yaşamıyordu. Annem ve babamı his olarak görmüştüm. Öfke ve çaresiz-
lik hisleri.

"Açmadım."

"Peki neden?"

"Merak etmiyorum, dede," diye yalan söyledim, oysa öyle çok merak
ediyordum ki etim kemiğimden sıyrılıp altın bir tepsinin içinde leşçileri
besliyordu.

Dedemin bana baktığını hissettim ama ona bakmanın bir yolunu bula-
madım. Bu aralar gözlerim yalanlarıma eşlik etmiyordu, sanki uzun zaman
önce öldürdüğüm küçük kızın gözleri tekrar açılmış ve var ettiğim kadın
artık kördü.

"Bana yalan söylüyorsun," dedi dedem.

Kafamı dar bir açıyla aşağı eğip altında durduğumuz sokak lambasının
yere düşürdüğü ışığın aydınlık gölgesine baktım. Sokak taşlarının arasına
girmiş izmarit cesetleri ezilmiş, sıkışmışlardı; hepsinin katili farklı bir du-
daktı ya da tüm gece boyunca burada oturmuş biri aynı paketin içine dol-
durduğu farklı marka sigaraları yakıp durmuştu.

"Ben herkese yalan söylüyorum," dedim kendimi saklama gereği duy-
madan. "Zaman beni yalancı bir insana dönüştürdü."

Dedemin büyük avucunu omzumda hisseder hissetmez gözlerimi
yumdum; dokunuşları bana her zaman nasıl hissettirdiğini unuttuğum ba-
bamı hatırlattı.

"Şu yüzden sana kızmıyorum," dedi açık yüreklilikle. "İnan bana."

"Biliyorum," dedim sadece. Dilimin etrafı yaralarla kaplıymış gibi his-
sediyordum.

"Bir gün anneni affedecek misin, Nurşah?"

Dedemin sorusunun içine karışan annemin parfümünün kokusuyla sanki. Bir an o kokuyu soluyunca sırtıma batarlar saplandı ve boğazımda bir bıçakla yutkundum.

"Anneme kızgın değilim," dedim, gözlerimi Marla marka sarma sigaranın cesedine dikmişim, bunu her kim içmişse dudakları sigaranın sarı filtresini âdeta parçalamıştı.

"O benim öz kızım olmasına rağmen ona kızgınlım," dedi dedem kuru bir sesle. "Teyzen uzak bir şehirde yaşıyor, onun sık sık gelememesini anlıyorum. Dayın zaten kaptan, denizler evi olmuş artık. Ama annen... Ellerimden kayıp gitti."

Tırmaklarımı kotumun gerilen bağlarına sürterek içimdeki yoğun hissin geçmesini beklemeye başladım. Dedem konuşuyordu, onu dinliyordum ve duyduklarım dikişlerimi patlatıp yaralarını kanatıyordu.

"Annen o gece kulübünde şarkı söylemeye başladığı zamanlar daha on yedi yaşındaydı," dedi dedem. "Asi bir kızdı, evden kaçıp gitmişti. Onu asla affetmeyeceğimi düşünmüştüm biliyor musun?"

Çenemi dikerek karşımdaki incir ağacının altında oturan siyah kediyle izlemeye başladım, onu en son gördüğümde yavruydu, hangi ara bu kadar büyümüştü ki? Sargının içindeki bileğimi saran nabzım yüksek bir şekilde atarak sargı bezine çarpıyordu.

"Ona çok kızgındım, o zamanlar insanlar annene kötü gözle bakıyor hep. Bana gelip, Ali senin kızını şurada şarkı söylerken gördük, falan diyorlardı. O zamanlar daha cahildim, insanların söyledikleri beni daha da sinirlendiriyor, annene olan öfkem gün geçtikçe artıyordu."

"Yine de ona zarar verecek bir şey yapmadın," diye fısıldadım.

"Evet, elbette. Hiçbir baba kız çocuğuna değil zarar vermek, bir tokat bile atmamalı. Biz onların gözlerinde her daim bir süper kahraman olarak kalmak isteriz. Her ne kadar bazılarımız nefislerinin kölesi olup, kendi keredini kör etse bile."

Dudaklarım usulca yukarı kıvrılırken, "Sen harika bir babasın," diye fısıldadım. Dedem kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekip başını üstünü öptü, ardından derin bir nefes aldı.

"Annenin kendisinden yaşça büyük bir adamla birlikte olduğunu öğrendiğimde bir kıraathanedeydim. Sevdığım bir çocukluk arkadaşım içeri girip, telaşla bana olup biteni anlattığını hatırlıyorum. Beynimden vurulmuşu dönmüştüm. Annenin birlikte olduğu adamın evli olduğunu, annenden yaşça çok büyük olduğunu duyunca yaşadığım sadece çok büyük korkuyu da derinlerimde hissettim."

Gölümsedim, bu doğrudu. Babam ve annem hiç evlenmemişlerdi, çünkü babam zaten evliydi. Hatta babamın evliliğinden benden yaşça on dokuz büyük olan, neredeyse annemle aynı yaşta olan iki oğlu vardı. Anneme kızamıyordum, babamın ağına düştüğü zamanlar henüz çok küçüktü ve yapayalnız, savunmasızdı.

"Annen eve döndüğünde sana hamileydi," dedi dedem derin bir nefes alarak. "Babandan nefret ettiğimi düşündüm, karşıma çıkma onu öldürebilirdim. Benden yalnızca on, bilemedin on beş yaş küçük bir adam kızımı hamile bırakmıştı, bir de bu yetmezmiş gibi adam evliydi." Dedem güldü. "Sonra babanı tanıdım. Altan. Altan Tanyel. Bu hayatta bir insanın karşısına çıkabilecek en merhametli, en yufka yürekli, en iyi insandı. Eli açıktı. Zengindi. Her şeyden önemlisi iyi bir kalbi vardı ve annene aşıktı."

"Ama evliydi," diye fısıldadım.

"Üstelik ne yaparsa yapsın boşanmaya ikna edemediği karısı anneni her yerde rezil ediyordu." Dedem yutkundum, sesi titriyordu. "Annen çıt ge-beyken, yani sen doğdun doğacakken anneni karakola bile çekti o kadın. Kocamla zina yapıyor diyerek. Sen bilmezsin, o zamanlar böyle şeylerin cezası vardı. Kanunlar şimdi olduğu gibi değildi yani. Baban gitmiş tüfek çekmiş karısına, demiş ki, hemen gidip o şikâyeti geri almazsan şurada alırım canını senin. Kadın korkuyla geldi, şikâyeti geri aldı, anneni bıraktılar. Annen daha yeni on dokuz yaşına girmişti."

"Babam evli olduğu için annemi hep ikinci kadın olarak mı gördüler, dede?" diye sordum, elimi kalbime bastırıp annemin kokusunun burnumdan gitmesini istiyordum.

"Tabii. Ama zamanla insanlar Altan'ın Deniz'i çok sevdiğini gördüler, aslında isteyerek evli kalmadığını anladılar. Altan iyi adamdı, herkes severdi onu. Onu seven herkes zamanla anneni de sevmeye başladı."

Yutkundum. "Ya sonra?"

"Sen doğdun. Doğduğun gün baban burada değildi, bir arazi meselesi yüzünden şehir dışına çıkmıştı. Babanın karısı hastaneyi birbirine kattı. Seni öldürmekle tehdit etti anneni. Sen babanın soyadını alacak olursan seni öldürecekmiş, öyle demiş. Ben olsam sıçardım onun ağzına ama yoktum, o sırada doktorla görüşüyordum. Üst kata çıktığımda annen iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Sırf ağlamasın diye aldım seni üstüme. Senin ilk kimliğine baba adını benim adım olarak yazdılar, ana adını da anneannenin. İlk üç sene annen kimliğine bakıp bakıp ağladı. Soyadın Şahiner diye, nüfusta onun kız kardeşi olarak görünüyorsun diye ağladı durdu. Baban sonunda dayanamayıp seni kendi üstüne aldı. Sen çok severdin babanı, bilmem hatırlar mısın ama annen kapıdan kovardı..." Dedem burnundan nefes vererek güldü. "Sen balkondan içeri alırdın babanı."

Dudaklarımın titrediğini hissettim. Sadece üç yıla iki kimlik sığdırmıştım o zamanlar. Annemin yaşadıkları gözümün önünden film şeridi gibi aktı. Sanki o anlar yaşanırken oradaydım, annem beni görmüyordu ama onun döktüğü gözyaşlarını elimde ıslanmış mendillerle siliyordum.

"Sen beş yaşına geldiğinde bir daha dikiş tutmayacak şekilde ayırdılar birbirlerinden."

Antalya'nın herhangi bir parkında tümseğe vidalanmış o banktım ben, biri elindeki bıçakla beni oymuştu. İnsandım ben, cansız bir bank değildim ki. Canım acıyordu.

"Annen tekrardan işe başladı, zamanla babandan bir daha haber alınmadı. Onların hikâyesi bitti." Dedem oturduğu yerden bir cenaze gibi kalktı. "Sonra da senin hikâyen başladı işte."

Gözlerime ağır gelen hislere rağmen dimdik durmayı başardığımda artık ben de ayaktaydım. Dedem kafasını kaldırıp göğü saran inciler göl görünen yıldızlara baktı. "Baban," dedi, sonra durdu. "Nerede olduğu bilinmeye degecek bir adamdı."

Kalbim tuhaf bir ritimle çarpmaya başladığında, içimde onu görmek isteyen küçük kız çocuğu kafasını kaldırıp buzdan, şeffaf bir duvarın arkasından gözlerimin içine baktı. Küçük ellerini kaldırıp o buzun yüzeyine bastırdı, elimi kaldırıp elinin yansımalarının üstüne koyarken düşüncelerin göçük altındaydı.

Dedem binanın bahçesinden içeri girerken bir süre olduğum yerde böylece dikilip onu izledim, o gözden kaybolduğunda ben elimde araştırdığım idam ipleriyle kendimi asmak istediğim incir ağacının önünde çöküp, yüzümü dizlerime bastırmıştım.

Ben babasının tahta kuklasıydım.

Babam tahta kuklasının kalbini de yanında götürürken kuklasını çocuk parkının kumlarının içine gömmüştü.

Öfkeyi var eden müdana duygusuydu.

Güneşin zeval olduğu vakit bir hayli geçmiş, gecenin örtüsü gökyüzünün şark köşesindeki yerini almıştı. Genç adamın yere düşen adımlarında saniyelerin gölgesi birbirinin ensesine binerek zamanı örüyordu. İçinde büyük bir kin kalıntısı nefesini zorlayan bir et parçasına dönüşerek genzine kadar ormandığında yeşil gözlerini kaldırıp önünde durduğu mekânın demir kapısına baktı. İçerideki müziğin göğüs kafesini zonklatan baskısını dışarıdan bile hissedebiliyordu. Dudaklarının arasından dışarı bıraktığı nefes önce ciğerlerini

bosalttı, ardından sokağı saran kasvetli havaya karışarak artık onun parçası olmaktan vazgeçip onu geride bıraktı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı. Yeşil gözleri kalın, damarlarla sarılı bileğindeki siyah kayışlı saate kaydırdı.

"Bugün vadesini doldurdu," dedi Korhan yalın bir kudretle. "Fikir deşir tirdim."

"Ne yapacaksın?"

Korhan tek kaşını kaldırdı. "Sana ne? Adresi verecek misin?"

Akşın yanaklarının içini havayla doldurdu, gözlerini kalabalığa çevirdi. "Bir delilik yapmazsın?" dedi sorar gibi.

"Ben kendim zaten deliyim, bilmiyor musun?"

Akşın'ın kaşları çatıldı, geniş fakat dik duran burnundan içeri çektiği nefes, burun deliklerinin tamamen genişlemesini sağladı. "Kız bir süredir yahu yaşıyormuş," dedi ciddi bir sesle. "İki ay öncesine kadar bir kız yurdunda, şimdi de bir apartman dairesinde tek başına kalıyor."

"İsteyince nasıl da güzel konuşuyorsun," diye dalga geçti Korhan, teni hın üstündeki siyah tablalara doldurulmuş soslu fıstıklardan birkaç tane ağzına. "Neden ailesiyle yaşamıyormuş?"

"Kız kardeşi öldükten sonra ailesiyle arasında kopukluklar başlamış," dedi. "Zaten kız kardeşi, yani ablası ailenin daha fazla sevilen çocuğuydu." Korhan kaşlarını çatı. "Bu kız kaç yaşında?"

"On dokuz, yirmiyi girecekmiş."

"Ölen kız İs ile aynı yaşıydı, değil mi?"

"Evet. Bahsettiğimiz kızın ablası yaşasaydı onunla aynı yaşta olacaktı." "Anladım." Parmaklarındaki sosu yaladı, mekânın tavanından inenlerin bedenine tıpkı namı gibi doğrultulan rengârenk ışıklar tenini süzme den geçirdi. "Adresi bana bir kâğıda yazsana."

"Şimdi mi gideceksin?"

"Evet," dedi. "Kızı eve bıraktım, sonra da eve uğrayıp üstümü değiştirdim. Yerimde duramıyorum. En iyisi şu işi halletmek."

"Kendine mukayyet ol," dedi Akşın. "Tufaya gelme."

"Getirilirsin demedim, gelirsın dedim. Kendini aldatan yine kendin ol yorsun genelde."

"Tamam, demagoji yapma."

"Şu kelimeyi kullanıp durma, telaffuz edemediğim için sinirleniyorum."

Akşın, Korhan'a sırtını döndü, kapağı mavi gövdesi sarı bir dolma kalem peçetenin üstüne bozuk bir el yazısıyla karaladığı adresi okuyup doğru olup olmadığını kontrol ettikten sonra Korhan'a uzattı. "Dediğim gibi, kendine faya getirme."

Korhan peçeteyi alıp incir yaprağı yeşilli gözlerini adresi oluşturan kelimelere indirerek bir süre adresi izledi. Özyılmaz Apartmanı, dedi kendi adına. Ardından arkadaşına bir hoşça kal bile demeden hızla kalabalığa karıştı.

Avucunun içinde tuttuğu adresin yazılı olduğu peçete parçalara ayrılmış, cebindeki yerini almıştı.

Motosiklete bindiğinde karanlık düşünceleri de onunla birlikte kalın tenelelerin üzerinde yolculuk yapıyordu. Hava soğuktu, nisan ayında olmalarına rağmen bedeni soğuğu en yalın haliyle hissedebiliyordu. Bu soğuğu hissetmek ona dün gece olanları hatırlatıyor, hatıralarında canlanan bu fitne aynı motosikleti daha hızlı kullanmasına neden oluyordu.

Kızın kollarının arasında nasıl titrediğini hatırlayınca gazı köklede, saçlarında öfkeyi uzatan kin isimli kadın usulca zihninde ilerlerken ona dehşet saçan efsaneler fısıldıyordu.

Apartmanın önünde durduğunda gece böceklerinin seslerine kulak verdi; kendi nabzının derisinin altında attığı amansız çığlık seslerini de duyuyordu.

Kafasını kaldırıp apartmanın girişine baktı; dar bir bahçeye sahip apartmanın önünde kullanılmamış çimento çuvalları ve tuğla yığını vardı. Hemen arka sokakta havlayan köpeğin sesi gecenin içinde yankılar halinde doluyordu.

Kıvrak bir hareketle motosikletin üstünden inip kaskını çıkardı, kaskı iki elinin arasında duruyordu. Gözleri bir süre apartmanın önünde takılı kalsa da sonunda elindeki kaskı motosikletin üstüne koyup apartmanın kısa, demir kapısını aralayarak içeri girdi. Sensörlü lamba onu fark edince cızırdayarak yanmaya başladı, bakışları yağ gibi kayarak giriş katının balkonunda yanmaya başlayan sarı ışığı merceği altına aldı.

Kızı gördü. Özge oradaydı, balkonun cam kapısından yansıması görünüyordu, kulağında telefon vardı.

Genç adamın sivri bakışları uzun bir süre boyunca kızda takılı kaldı.

Kızın yoğun, uzun saçları siyaha yakın bir renkteydi. İri gözleri uzaktan bile seçiliyordu, bu rahatsız edici bir irilikti; güzel görüldüğü söylenemezdi. Alında siyah bir tayt, üstünde belini açıkta bırakan askılı bir tişört vardı, tişörtün önünü düğüm atarak bağlamıştı. Korhan binanın içine girerken hiç zorlanmadı, bina güvenlik olarak yeterince iyi değildi; girişteki demir kapı aralık duruyordu.

Binanın içi boş ve karanlıktı, apartman boşluğunda büyüyen adım seslerini dinleyerek merdivenleri tırmanırken kafasının içinde kurduğu labirentin içinde ilerleyen o yaratığın uzun saçları artık o kadar çok uzamıştı ki yaratık o uzun labirentin ortasındaydı ama saçlarının uçları labirentin girişinde duruyordu.

Kızın oturduğu evin kapısına geldiğinde bir süre kapıdaki rakamı izledi. Ters döndürdüğünde 9 olan yamuk duran bir 6 rakamıydı bu. Genç adam keskin, siyah kaşlarını kavıştırdıktan sonra uzanıp yamuk duran

rakamı düzeltti, ardından zile basıp gözlerini kapı deliğine dikti. Genç kız kapıyı açar açmaz karşısında adamı görünce bir an donup kaldı. Yüzüne yarıcı hâlâ yediği tokadın etkisiyle kıpkırmızı görünüyordu, etrafında pırlıllar vardı ve boynu ile gerdanı arasında şeritler halinde uzayan tırnak izleri korkunç görünüyordu.

"Sen..." dedi kız gözlerinin penceresini örtmüş bir endişe perdesiyle genç adama bakarken. "Burada ne arıyorsun?"

Genç adam cevap vermedi, can alıcı bir sessizliği ortalarına alırken genç kız panikle kapıyı kapatmaya çalıştı ama çok geçti, genç adam oyoğının kenarını tutarak sertçe çekip açtı, içeri ölümü yelek gibi sırtına giymiş bir Azrail meleğinden farksız soğuklukla daldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Özge can havliyle. "Eğer henüz burayı terk etmezsen polise haber veririm! Beni duydun mu?" Sırtını duvara bastırarak beyaz boyalı duvara bastırarak, karşısındaki adama korku dolu gözlerle bakıyordu ve adamın gözlerinde büyüyen bir ölüm sessizliği vardı. "Neden buradasın?" diye bağırdı kız bir kez daha. "Onun için mi?"

Korhan'ın ayaklarının altında ezilen ahşap parkenin çatırtilan sesi kalbinin içinden geliyormuş gibi yakındaydı. Kız dikkat kesilmiş, soluk soluğa Korhan'a bakıyordu ama zihni aktıftı, hemen çaprazında duran sehpa üstünü süsleyen turuncu motifli vazoyu alıp ona doğru yaklaşan bu adamı vurarak kaçabilirdi; ama buna cesaret edemiyordu.

"Onun için burada olduğumu bilecek kadar zeki, ona dokunmayı göze alabilecek kadar da aptalsın," dedi Korhan, yalnızca dolgun dudaklarını oynatarak kurduğu bu cümle fırtına karan bir felakete dönüşerek kızın aklını olmalarını hızla korku denen duyguyla doldurmaya başlamıştı.

Kız yana doğru kaçmak için atılacağı sırada Korhan kızın ince bileğini büyük avucunun içine alarak sıktı, kız çığlık attı ama çığlığı kimse tarafından duyulamazdı; bina neredeyse bomboştu, orta hatta oturan yaşlı çiftten başkası kimse yoktu ve onlar da top patlasa duymazlardı.

Korhan kızı duvara yapıştırdı ve kızın nefesi göğsünde kesik bir yarık açarak o yarıktan dışarı başalmaya başladı; gözlerine yayılmış sıru dıptır ifadeyle karşısında duran yeşil gözli adama bakakaldı.

"Bırak beni!" diye bağırdı kız fakat Korhan'ın büyük avucu artık koca ince boynundaydı, kızın boynunu bir yılanın ağını sardığı gibi sarımsı sarımsıya başlamıştı.

İçerideki duvarda asılı duran beyaz saatin siyah saniye kolu hızla dönüyordu. Uzun, siyah saçlı yaratık evin odalarına girip çıkmaya, önüne gelen her şeyi kırıp dökerek ilerlemeye başlamıştı. Korhan zamanın içindeydi.

avucunun içinde kasılarak damarları belirginleşen boynun sahibi ise hızla zamanın içinden düşmeye başlıyordu.

"Onu o soğuk hava deposuna kapatırken aklından ne geçiyordu?" diye sordu genç adam, kızın yüzüne doğru eğilerek öfkeli nefesini kızın eğreti duran zihnine verdi. Kız kemikli ellerini Korhan'ın boynuna sardığı elinin üstüne koyarak nefes alabilmek için Korhan'ın parmak boğumlarını tırnaklamaya başladı.

"Bırak," dedi güçlülükle. "Bana cevap ver, Özge," diye fısıldadı, Azrail'in kanatları açıldı, yeri göğü gölgesizle karanlığa boyadı.

"O bunu hak etti." Özge'nin gözlerinin kenarları yaşlarla dolmaya başlamıştı. Çarpınarak tırnaklarını parmak boğumlarına sapladı, çizmeye çalıştı ama gücünü kaybetmeye başladığı için bunu yapamadı. "Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"O bunu hak etti diyorsun ama ona hiçbir şey yapmadığını da söylüyorsun." Korhan parmaklarını gevşeterek kızın nefes almasına izin verdi, yeşil gözleri kızın koyu renk gözlerine kilitlenmişti. "Herkesle oyun oynayabilirsin ama benimle oynayamazsın."

"Onu oraya ben kapatmadım!" diye bağırdı kız öfkeyle. "Her zamanki gibi oyun oynuyorsun insanlara beni kötü göstermeye çalışıyorsun!"

"Kimse oyun uğruna kendini soğuk hava deposuna kapatmaz." Korhan kızın boynunu tekrar sıkıca kavradı, Azrail şehrin sokaklarını üstündeki cübbenin kuyruğunu sürüyerek dolaşmaya başlamıştı. "Gözlerimin içine iyi bak, Özge."

Kız, adamın gözlerinin dibindeki kuyuları gördü. O kuyularda merhamet toğulmuş, güzel olan her duygu yakılmıştı; karşısındaki adam şeytanın kör olan gözünü kalbinin içinde taşıyordu. Saniye kolu bir tam dönüşü daha tamamladıktan sonra yelkovan topal bir adım atarak diğer rakamın üstüne devrildi.

Kızın kalbi tuhaf bir ritimle çarpmaya başlamıştı.

"Bu gözler bir kez daha sana bu kadar dikkatli bakacak olursa, devamında çarpan bir kalbin, alıp vermeye devam edebileceğin bir nefesin olmaz." Korhan parmaklarını kızın boynundaki kalın damara bastırınca kızın ayaklarının altındaki yer çekilir gibi oldu. "Anladın mı?"

"Beni tehdit ediyorsun," diye mırıldandı kız.

"Tehdit demeyelim, uyarı diyelim." Korhan başını sol omzuna doğru yatırdı. "Beni anladın mı, Özge?"

Özge karşısındaki yabancıya kime ait olduğunu anladığı için mi göğsünü dolduran bu hissin yoğunlaştığını hissediyordu yoksa bu yabancı tehlikeli

bir şekilde güzel görüldüğü için mi göğsü böyle sıkışmıştı? Yoksa sadece kor-
kuyor muydu?

Adamın izlerle kuşatılmış yüzünü izlerken, "Anladım," dedi sessizce.
Korhan parmaklarını kızın boğazından sertçe çekince kızın boğazında
o parmakların geride bıraktığı kalın, koyu renk izler kaldı. Kızın dizlerinin
bağı çözülmüş, bedeni içindeki tüm organlar sökülmiş gibi bomboş kalarak
sarsılmıştı; sırtını duvara yaslayarak ellerini üzerinden çeken adama baktı.
"O senin için bu kadar mı değerli?" diye sordu sonunda konuştuğunda,
sesi mezarın içinde çürümüş bir kemiğin ezildiği anda çıkardığı sese benzey-
yordu.

"Onun benim için kim olduğunu bilseydin yeryüzünde ondan en uzak
olabileceğin noktayı bulmaya çalışırdın." Korhan sırtını kıza dönünce kızın
gözleri Korhan'ın geniş omuzlarına kaydı; hâlâ nefes nefeseydi ve kalbinin
içinde hareket eden kurtçuklar içinden iltihap gibi akmaya başlayan hislerle
beslenmeye başlamıştı.

Genç adam kapıyı çarparak evden çıkarken arkasında bıraktığı genç ki-
zın kalbi işlek bir caddede tıkanmış bir trafik gibiydi. Özge parmaklarını genç ki-
sminin sardığı boynuna bastırdı. "Neden?" diye sordu. "Neden güzel olan her
şey seni seçiyor?"

11. PERDE Kekilik

Kimse bana neyim olduğunu sormamıştı ben elimdeki bıçağı
bileyip bileyip kendime saplarken. Kimse beni görmedi göz-
yaşlamamı dirseğimin iç kısmıyla silerek önümde duran kâğıtlara döşenmiş
sahneleri ezberlerken. Sessiz sessiz, telaşsız değiştirmiştim kendimi. Önce
kendime sormuştum, sonra cevabı kendime söylemiştim; bağıarak yap-
mıştım üstelik bunu ama beni kimse duymamıştı.

Eğer babam karşımda olsaydı ona şöyle söylerdim: "Sen yokken çok
kötü şeyler oldu, bu kalbime attığım kendi yumruğumdur."

Bağıarak önümde açık duran kapıyı çarpıp duvarları titrettiğim gün
gelmişti aklıma. Yedi, bilemedin sekiz yaşlarındaydım. Altımda dizleri kana
bulanmış, kan kuruduğu için yaraya yapışmış beyaz bir külotlu çorapla
apartmanın dik, dönemeçli merdivenlerini koştura koştura iniyordum. Zih-
nimde devamlı olarak aynı iki kelimelik cümle tekrara düşüp duruyordu:
Babamın arabası. Babamın arabası. Babamın arabası.

Sonra apartmanın önüne çıktığımda o arabanın aslında babama ait
olmadığını anladım. Aynı renk, aynı model arabanın yalnızca babamda ol-
madığı gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Saksıdaki çiçekten bir tane
yaprak toprağın içine düştü, diken sızladı. Çiçek olduğuna kendini inandır-
maya çalışan aptal bir dikendim.

Okulun tıpkı bir tünele benzeyen dar, loş bir şekilde aydınlatılmış ko-
ridöründe karınca adımlarıyla ilerliyordum. Yaşananların üzerinden nere-

deyse on gün geçmişti. Ferruh Hoca oyunun sahne alınacağı günün tarihini belirlemiş, bize bu tarihi verirken çalışmalarını sıkılaştırmamız için tembihlerde bulunmuştu.

22 Mayıs, diye geçirdim içimden. Bu tarih ikiye bölüneceğini öğrenmiştim. İlk bölümün sahne alacağı gecenin tarihi.

Yaklaşık on gündür ne Özge'yi ne de canımı sıkacak herhangi bir şey görmemişim için huzurluydum ama odanın bir köşesinde açılmayı bekleyen o zarfın gölgesi gün geçtikçe kararak tüm odamı altına almış, içimde uyuduğum odayı bir zindana dönüştürmüştü.

Aynı o zarfı açmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Biri aniden sırtıma dokununca olduğum yerde sıçrayarak bana dokunmuştu. Elin sahibine doğru döndüm. Ömer karşımda duruyordu. Boncuk nevisi gözlerinin içi küçüktü, saçları güneşte başak renginde olsa da loş ışık altında kumral gibi görünüyordu. Yüzüme eklediğim duygudan uzak bir maskeyle ona bakmaya başladığımda elini ensesine attı, ensesini ovaladı.

"Ne diye aniden dokunuyorsun?" diye sordum ters bir sesle. Ömer'in bir adım geri çekilerek, "Duymadın mı?" diye sorması üzerine kaşlarımı kaldırdım.

"Neyi?"

"Ferruh Hoca'nın yanından gelmiyor musun?"

"Evet?" dedim sorar gibi.

"Ee, söylemedi mi?"

Ona düz düz bakıp, "Oyun tarihinden bahsediyorsan haberim var, tüm ekibi toplayıp bize tarih verdi," dedim baygın gözlerle.

"Hayır, onu demiyorum." Ömer elini ensesinden uzaklaştırdı, bileğinden başlayarak iç dirseğine kadar uzanan bir dragon dövmesi vardı. Gözlerinin içine baktım. "Oyunun daha fazla bölüme ayrılacağını duymuşum ama Ferruh Hoca vazgeçmiş sanırım. İki bölümden oluşacakmış oya. Uzun soluklu olacakmış. İlk bölüm için her şey ayarlanmış gibi görünüyor ama ikinci bölümde bir değişiklik yapılacaktı."

"Ne değişikliği bu? Ferruh Hoca bir şey söylemedi bize."

"Sanırım konsantrasyonunuzu bozmamak için söylemedi," dedi Ömer bana haber verdiğine pişman olmuş gibi bir hali vardı. "Galiba benim de söylememem gerekiyordu."

"Şu an bir şey söylemedin zaten, Ömer," dedim soğuk bakan yeşil gözleriyle devirerek. "Hiçbir şey konsantrasyonumu bozamaz. Söyle."

"İkinci bölümde Mantus geliyor."

Duraksadım. Tüneli içine açtıkları dağ, tünelin içine yıkıldı. Kendi içine yıkıldı. Ben çok küçükken annemin çamaşır ipine astığı en sevdiğim adak

busunun bir an evvel kuruması için dua ederek, yeşil çamaşır ipinin saç örgüsü gibi duran yüzeyini incelerdim. Şimdi büyümüştüm, bu kez bir sahenin önünde elimde binlerce piyes metniyle dikilip ışıkların yanmadığı karanlık sahneyi izliyordum. Mantus oradaydı, en başından beri belki de yanımda duruyordu ama ben repliklerimi okurken onu yalnızca hissediyor, asla göremiyordum.

Olmayan birine varmış gibi davranmak ezkaza o kişiyi gerçek kılmak demek oluyormuş.

"İst" dedi Ömer bana doğru bir adım atarak. Aramızda daralan mesafe beni girdiğim şaşkınlık denizinden ensemden yakalayarak çekip çıkardı. Anında ondan uzaklaştım, güvensiz bakan gözlerle, "Uzak dur," diyebilirdim.

Ömer'in yüzünde bozguna uğradığı alenen resmeden bir tablonun hatları oluşmaya başladı. "Ben sana ne yaptım?" diye sordu boşluğu saran sesle. "Bana neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl davranıyordum?" diye sordum. Çok uzun zamandır benimle konuşmaya cesaret edemeyen adam karşımdaydı, bana anlam veremediğim bir hadsizlikle hesap soruyordu.

"Böyle," dedi Ömer ellerini açıp beni işaret ederek. "Yabani otlarına rağmen bahçene girmeye çalıştığını görmüyor musun gerçekten? Beni neden görmezden geliyorsun?" Derin bir nefes aldı. "Sebebi seni kampüsün önünden alıp duran motosikletli adam mı?"

"O yokken de sana karşı böyleydim," dedim demirden daha sert, mermerden daha soğuk bir sesle. "Karşıma geçmişsin anlamsız bir şekilde bana hesap soruyorsun. Sen kimsin ki? Ben seni tam olarak tanımıyorum bile. İster konuşurum ister konuşmam, birine nasıl davranacağımı sana mı soracakmışım?"

Ömer bir adım gerileyip, gözlerini bize dikmiş kalabalığa baktı kısaca. Şimdi gerçekten utanmışa benziyordu işte. Açık renk saçlarını karıştırıp, "Kusura bakma," dedi sessizce. "Haddimi aştım."

"Tekrarlanmasın."

Bana bakarken gözlerindeki ışıkları söndürmüştü. "Bir şey sorabilir miyim?" dedi renksiz bir sesle.

"Evet."

"Onunla berabersin değil mi? Yani şu kampüsün önüne gelen motorlular."

Başkası sorsa durup verecek cevap bulamayacağım bu soruya hiç düşünmeden, "Evet," dediğimde Ömer'in omuzları dindik duruyor gibi dursa da aslında düşmüştü. Hemen Ömer'in arkasında Rima'nın belirdiğini görünce yüzümü saran sert tuğlalar yerini şeffaf bir buz tabakasına bıraktı.

Rima kaşlarını kaldırarak soru sorar gibi kafasını salladığında ben de başımı iki yana sallayarak ona baktım.

"Pekâlâ," dedi Ömer, ardından bakişlarını koridorun diğer ucuna virdi. "Mantus rolü için seçmeler olacak mı bilmiyorum ama eğer olursa katılacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Geri çekilmeyeceğim."

"Geri çekilmemek?"

"Başbayağı geri çekilmeyeceğim. Hâlâ bir şansım olduğuna inanıyorum. Artık sessiz kalmaktan çok sıkıldım."

"Diyelim ki seçmeler oldu ve sen Mantus rolünü kaptın, peki ya sonrakimiz başrol olduk diye normal hayatta da aramızda bir şey olabileceğini falan mı düşünüyorsun?" Ona aşağılayıcı bakişlar atmaya başladım, anık içimde zerre acıma hissi taşımiyordum, o bu gaddarlığı gerçekten hak etmişti. "Çocukça davranıyorsun."

"Zamanın ne getireceğini bilebilir misin, is?" diye sordu Ömer. Bu konu gerçekten sıkıcı olmaya başlamıştı. Ona cevap vermek yerine sarı sarmalalarak sahip çıktığı saçma düşüncelerini küçümselediğimi belirtti. Sonunda eline bir şey geçmeyeceğini anlamış olacak ki yanımdan kayarak hızla benden uzaklaşmaya başladı.

Rima elinde mavi, tel dosyayla yanıma geldiğinde dudaklarını öne doğru uzatarak, "Yine atak yapmaya başlamış bakıyorum da," diye söylendi. "Ne güzel sessizdi."

"Umurumda değil ya." Sırtımı dönüp koridorun aksi yönünde yürümeye başladım, Rima da arkamdan geliyordu.

"Valla onun gayet umurunda gibi görünüyor," dedi. "Erkek arkadaşına bu konudan bahsetmeye ne dersin?"

Korhan'ın erkek arkadaşım sıfatının altına koyulması beni gerçekten heyecanlandırıyordu. Onun erkek arkadaşım, sevgilim olarak tanınması. Bu düşünce içimde bir yerlerde ağırlık yaparak kalbimi kaşındırmaya başlamıştı. Parmaklarımı kalbime sokup o kaşınan yeri bulmak ve kanatana kadar kaşımak istliyordum ama o şeyin kanlar içinde kalıp ölmesinden de korkuyordum.

"Bunu bilmesine gerek yok," dedim. "Saçma sapan lise çıkışı kavgasına zerre tahammülüm olduğu söylenemez. Bir adamı diğer adama kıskırtmak... Bu bir erkek için saç başa girmekten farksız. Çok leş bir durum. Bana göre değil."

"İyi de ya seni rahatsız etmeye devam ederse?" diye sordu, ona ya gözle baktım. Uçuk pembe şalının ucu yine aşağı doğru sarkmıştı, şalın ucunu tutup omzuna attığımda dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil ve hadi ama... Ömer'i bilmiyor musun? Ne zaman beni rahatsız edecek kadar ileri gitti ki?" Durdum. "Aslında onu görmek bile beni rahatsız ediyor ya."

Rima kahlkaha atınca koridordaki öğrencilerin birkaçı bize baktı, onların bakişlarını aldırış etmeden ben de bir kahlkaha koydum ortaya. İnsanların gülen kadınlardan ne istediğini merak ediyordum. İsteddiğimiz her yerde, gönlümüzce kahlkaha atma hakkına sahiptik. Bu engellenemezdi.

"Yağış nerede?" diye sordu Rima, artık kampüsün bahçesindeydik. Dışarıya şanslı cehennemden daha sıcak olabiliyordu şu an.

Ellerimi yelpaze yaparak yüzüme doğru yellerken, "Ferruh Hoca'nın yanından çıktığımızda babası aradı. Telefonla konuşuyordu. Birazdan çıkıyor," dedim.

"Serin bir yer bulalım," dedi Rima, narın parmağıyla ilerideki ağaçların altına işaret etti. "Serin görünüyor. Gidelim mi?"

Anında onay verdim buna. Biraz daha güneşin altında duracak olursam bir dondurma gibi eriyecektim ve külâhım zemine yapışacaktı çünkü. Ağaçların altındaki gölgeliğe, çimlerin üstüne oturduk.

Telefonumu sırt çantamın ön gözünden çıkardığım sırada birinin enseme elindeki su şişesini boşaltmasıyla çiğliği basmam bir oldu. Buz gibi olmuş tenim kormuzı alarına geçmişti resmen. Havaya zıplayıp kafamı kaldırdım. Çağlar sırtarak beni izliyordu.

"Sen ne yapıyorsun ya?" diye bağırdım, tişörtümün arka tarafı ıslak olmuştu, tenime yapışan kumaş bir anlığına gerçekten üşümeme neden oldu.

Çağlar elindeki pet şişenin dibinde kalan suyu kafasına dıktı, ardından yamuk bir tebessümle, "Serinlettim işte seni, Kara Böcek," dedi, keyfi yerinde gibi duruyordu. Oysa son on, on beş gündür inanılmaz durgundu ve bunun sebebini gerçekten anlayamıyorduk. Şimdi geride kalan günlerin aksine oldukça zinde, keyifli görünüyordu.

"Geri zekâlı ya," diye söyledim sinirle.

Çağlar yüzümü avuçlarının içine alınca gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Başparmaklarıyla yanaklarımın köşelerini okşayıp, "Oy sen kızdın mı?" dedi tatlı tatlı.

Onun ellerine vurarak kendimden uzaklaştırdım. Haluk abi diğer ekibin çalışmasını izlemek için okula gelmişti ama onu en son kafeteryada görmüştüm, bir daha da karşılaşmamıştık. Yağış'ın hissimle bize doğru yaklaştığını fark edince Çağlar'a onu işaret ederek kaşlarını kaldırdım.

"Ne oluyor?" diye sordum merakla.

"Kafasından dumanlar mı çıkıyor yoksa bana mı öyle geldi?" diye dalga geçti Çağlar. "Umarım sinirini yine benden çıkarmaz. Geçen sefer arkaya doğru tekme atmıştı ya hani, ha işte o tekme attığı yer mosmor."

Rima, "Her nedense yaklaşan gerginliği solumamam gerektiğini düşünüyorum," dedi yavaşça bizden uzaklaşmaya başladığında. "Kahve içmişsiniz? İçecek bir şeyler almaya gidiyorum."

"Sağ ol," dedi Çağlar sadece. Ben de cevap vermek yerine başımı ki yana sallayarak gözlerimi Yağış'a çevirdim. Yağış ışık bızıyla yanımıza geldikten sonra dünden olduğu yerde yavaşça dönüp teknesini boşluğa salladı ve saçlarını üstünü gertye doğru sıvazladı.

"Problem ne?" diye sordum, kaşlarını havaya düklümüşü.

"Babam on gün önceki olayı öğrenmiş," dedi, sesi sinirden tırıyordu. "Demediğini bırakmadı telefonda. Soyadından girip, sülaleden çıktı. Söyleyim böyle soyadına ya!"

"Sakin ol," diye mırıldandım koluna dokunarak. "Nereden öğrenmiş?"

"Emniyet müdüründen öğrendiğini düşünüyorum ama bilmiyorum," dedi. "Hoş, olayın üstünden on gün geçtikten sonra nasıl öğrenebiliyor anlamıyorum. Emniyet müdürü söylemiş olsaydı daha o gün öğrenirdi."

Durup düşünmek için kendime zaman tanıdım. Bu işin altında da bir ge'nin parmağı olabilir miydi? Gönülzade soyadının ne kadar büyük, köklü bir soy isim olduğunu biliyordum, belki de olayın soğumasını beklemiş ve oklar onu göstermeyi kestiğinde de böyle bir atakta bulunmuştu. Dişlerini gıcırdattım. Gözde'nin... Onun hayatını bitirmek istememiştım. Fakat şu an Özge'ye karşı öyle kin doluydum ki karşısında kendi kanında boğuluyor olmasına yardım eli uzatmazdım. Yağış'ın babası ile tartışmasına sebep olan işinin o olmamasını dileyerek bakışlarımı arkadaşımın yüzüne sabitledim.

"Kahretsin," diye söylendi Yağış, avucunu gözüne bastırdı. "Şu lens gözümü batıyor."

"Çıkarsana," diyebilirdim.

"Ondan sonra hepimiz porno sitelerindeki buğulanmış video kapak fotoğrafları gibi göreyim, değil mi?" Yağış'ın bu sorusu Çağlar'ın da ben de dudaklarımızdan fırlar eden kahkahaya öncülük etmişti. Yağış da aniden midir yoksa söylediğine midir bilinmez gülüyordu ama bir yandan da öfkeyle başını sallamaya devam ediyordu.

Her ne kadar gülsem de içime korkunç bir sıkıntı düşmüştü. Arkadaşımın hedef haline gelmesinden korkuyordum sanırım. Gözlerim kampüsün bahçesindeki hareketliliğe doğru kayınca donup kaldım.

Karamel rengi saçları güneşin altında çok daha açık renkli, güneş sökülürken arkada bıraktığı ipleri gibi görünüyordu, onu görür görür tanımıştım. Güz, Yağış'ın bakışları gözlerimin aldığı hedefi takip edeni

kampüsün bahçesine döndü, kaşlarını kaldırdığını gördüm ama ben hâlâ Güz'e bakıyordum.

"Bu o geceli kız değil mi?" diye sordu Yağış, sesine çöken sakinliğin arkasında, usulca dağılan bir öfkenin avladığı dikkat vardı.

"Evet," dedim. "Haluk abiye tıp fakültesinde okuduğunu söylemişti."

"Burada ne yapıyor?" diye sordu Yağış.

"Hiç bilmiyorum."

Çağlar'ın sessizliği dikkatimi çekince ona bakma gereği duydum. Gözleri Güz'e takılmıştı, bakışları boştu ama o boşluktan taşarak etrafa yayılmaya başlayan şaşkınlık gözle görülmesi bile hissedilirdi. Neden Güz'e böyle dikkatli baktığını anlayamasam da ben de bakışlarımı kızı çevirdim. Alında açık renk bir kot vardı, o an ikimizin de altındaki kotun aynı model ve aynı renkte olduğunu fark edince gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Onun üstünde benim üstümdeki beyaz tişörtün aksine omuzları açık, vizon rengi bir gömlek vardı.

"Şu dangalağa Özge hakkında bir şeyler mi sorsak?" diye bir soru attı Yağış ortaya. Kıza dangalak dediği için ona kınayan gözlerle baksam da ses tonu beni gerçekten güldürecek gibi oldu. Çağlar hâlâ tepkisizce kızın hareketlerini izliyordu. Yağış, Çağlar'ın omzuna sertçe vurdu. "Dünyadan Bursaliya?"

Çağlar'ın gözleri usulca Yağış'a doğru çevrildi, o an ifadesi daha da donuklaştı ve uzun uzun Yağış'ın gözlerini izledi. Dişlerini sıkıtiğini fark etmiştim, bir an kafam allak bullak oldu.

Yağış duraksadı. "Sorun ne?" diye sordu, sesinde garip bir tırıya rastlar gibi olmuştu ama o tırının nedenini sorgulayamadım.

"Hiç," Çağlar kaşlarını çatarak bakışlarını çimlere indirdi, burnundan içeri çektiği sert nefes burun deliklerinin daralmasına neden oldu. "Hava çok sıcak."

Rima yanımıza döndüğünde artık sohbetin boyutu daha farklıydı ama Yağış yine Güz'den bahsedince Rima oturduğu yerde doğrulup elindeki soğuk içeceği kenara koyarak hemen ileride, arkadaş grubunun yanında sakince dikilen Güz'ü işaret etti. "Güz Salman'dan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu gözlerini kırıştırarak.

Bağdaş kurduğum için kotumun bağları gerilmişti. Meraklı gözlerimi Rima'nın lri, mavi gözlerine çevirerek, "Onu tanıyor musun?" diye sordum. Rima normalde okuldaki herkesi tanırdı ama konuşmazdı, sadece isimlerini ve hangi bölümde okuduklarını bilirdi. Güz'ü tanıyor olmasını çok da garıpsmemem gerekirdi.

"Elbette," dedi Rima başını sallayarak. "Bölümüne birincilikle girdi o kız. Tam burs kazandı."

Yağış huysuzca, "Bak şu dangalağa," diye söylendi. Çağlar artık telefonuyla oynuyordu ama durgundu. Arada bir kafasını kaldırıyor, kafasını kaldırıp sırada gözlerini dokundurduğu kişi hep Yağış oluyordu ve bana yakalanınca da durgun bir şekilde tekrar telefon ekranına indiriyordu gözlerini.

"İki tane abisi var, ikisi de Güz'ün tam aksine sanatta ilgilenecek adamlar. Sanırım abilerinden bir tanesi ünlü bir baletti, diğer abisi de bayağı ünlü bir piyanist."

"Bu da ailenin küçük Doktor Ayşecik'i yani," diye dalga geçti Yağış. "Hem piyanist derken? Şantör olanından mı bahsediyoruz?" Tekrar gülmeğe başladığı sırada ona dirseğiyle sağlam bir tane geçirdim.

"Yağış..." Rima gözlerini devirdi. "Adam çok ünlü isimlerin arkasında çalışıyor. Dünyaca ünlü orkestralardan teklifler almış duyduğum kadarıyla."

Haluk abi çantasını ortama savurunca muhabbet yarıda kesildi, kademalarını kurularken, "Öldüm yahu!" diye bağırды. "Ne kaynatıyorsunuz bakayım siz?"

"Tıp öğrencisinin dedikodusunu yapıyorduk, abi," dedi Rima dişlerini göstererek. "Senin işin yeni bitti sanırım?"

"Kız öldüm ben öldüm," dedi Haluk abi, ardından yanına oturup bağdaş kurdu. Rima'nın soğuk içeceğini elinden alıp kafasına dıktı, koluyla ıslanan dudaklarını sildikten sonra, "Yemin ederim öldürdü beni bu kahrol-mayasıklar. Ellerimle işlediğim, emek verdiğim, nakış nakış kaleme geçirdiğim oyunumu nasıl oynuyorlar bir görün! Delirirsiniz! Kancıklar," dedi.

"Haluk Başkan yine sinirli," dedi Yağış kollarını arkaya atarak çirölelere doğru yarı uzanır, yarı oturur pozisyona geçtiğinde. "Herkes bizim gibi taşıyamaz senin yazdıklarını."

"Yigidi öldür hakkını yeme, Yağış," dedi Haluk abi abartılı bir sesle. "Ben sizden aldığım hazzı hiçbirinden alamıyorum. Sizin sahnede bir salınışınız, bir duruşunuz vardı ki yemin olsun diyordum içimden hep, bu ki kız birbirinin parçası. Sahnede siyah ve beyazsınız, birleşip gri oluyorsunuz. Bu salaklar öyle mi? Hepsini mosmor! Hiçbir albenileri yok, hiçbir çekicilikleri yok, hiçbir yetenekleri yok! Dümdüz moronları!"

Haluk abi gözlerini Çağlar'a çevirdi bu kez. Kaşlarını kaldırarak, "Bunu ne oldu?" diye sordu. "Karadeniz'de gemilerin mi battı? Yad eller mi üzdü seni, Bursalı?"

"Yad eller kim?" diye sordu Çağlar kaşlarını çatarak. "İstemiyorum yad eller falan ben."

"Yad eller de ne severler ya seni..." diye söylendi Haluk abi. "Dikenlerinden fırsat bulup da nah severler."

"Ya Haluk sen neden bana sardın şu an?" Çağlar cebinden sigara paketi çıkartıp paketi sallayarak birkaç dal sigaranın dışarı çıkmasını sağladı. Dallarından birini dudaklarının arasına alarak çekti, çakmağı ateşlerken gözlerini tekrar Güz'ün olduğu yere çevirip kaşlarını çatı.

"Aman seninle uğraşamam, Antalya gâvurun amı gibi yanıyor zaten bugün. Kan ter içindeyim," dedi Haluk abi, gözleri bana doğru dönünce dişlerini göstererek küçük bir sırtlan yavrusu gibi gülümsedim. Gözleri kısıldı. "Küçük kedi," dedi sinisi bir sesle ve o an kalbim öyle pervasız bir kuvvetle göğsüme çarpıp ki heyecanın acılığını hissetmişim. Kedi... Bu bana direkt onu hatırlatıyordu. "O kadar olay oldu, konuşma şansımız olmadı. O Özge şıfırtısının yaptıklarına girmeyeceğim bile ama söyle bakalım kim bu Korhan Efendi?"

Rima, "Özge'nin yaptıkları?" diye sordu ama onu önemsemedik. Haluk abinin olayın ayrıntısına girmesini istemiyordum. Rima olayı öğrenirse endişelenirdi, üstelik her şeyi en başından anlatmak zorunda kalmak da istemiyordum.

"Abi, sıkıştırmasana beni," dedim dalgaya vurmaya çalışarak ama kulağlarımdaki baskıyı hissedebiliyordum. Haluk abinin olayı hangi açıdan gördüğü konusunda bir fikrim yoktu, yani Korhan hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlayabilmiş sayılmazdım.

"Kız seni bir sıkıştırırım itfaiye erleri çıkaramaz olduğun yerden."

"Sıkışanları itfaiye erleri mi kurtarıyor?" diye sordum sırtarak.

"Kedi yavrularını itfaiye erleri kurtarıyor, evet," dedi Haluk abi gözleklerinin altında bana ters ters bakarak. "Şimdi söyle bakalım, küçük kedi, kim bu herif?"

Damarlarımdaki ışığı zorlayan sorusu sessizliği doğurmama önayak oldu. Onu yaklaşık bir haftadır görmüyordum, tek bildiğim çalıştığıydı ve bu aralar pek vakti olmadığıydı.

"Pekâlâ," dedi Haluk abi. "Ağzını bıçak açmadığına göre bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun. İyi o zaman. Şu Özge kaşarından ne haber?"

Özge hakkında kısa ama kısa bile olsa insanın sinirlerini tepesine toplamaya yetecek derinlikte bir konuşma yapmıştık. Sohbetimiz bittiğinde Güz artık kampüs bahçesinde değildi, nerede olduğuyla ilgilenmiyordum. Haluk abi bizden ayrıldığında hava kararmaya başlamıştı. Bir şeyler yedikten sonra Rima'yı evine bıraktık, şehrin içindeki tıkanık trafiğin ortasında ilerlemeye çalıştığımız sırada artık hava lacivertti ve aracın içi kapkaranlıktı. Aracın tarih göstergesinden sızan kızıl ışığı izlerken Çağlar'ın sessizliğinin altında yatan sebebi gerçekten merak etmeye başlamıştım.

"Senin neyin var?" diye sordum, onu böyle görmek gerçekten tuhafıma gitmeye başlamıştı. Yağış ön koltukta oturuyordu, yan gözle bana baktı,

sonra eğilip radyonun sesini açtı. Çağlar'ın gözleri kısaca Yağıs'a çevrildi, ardından iç dikiz aynasından bana baktı.

"Bir şeyim yok, bunu da nereden çıkardın?"

"On, on beş gündür durgunsun sanki."

"Keyfim yok son günlerde," dedi, önündeki aracı sallayarak önüne geçti.

"Bir şey mi oldu?" diye direttim, bu esnada yüzünü buruşturduğum görmüştüm.

"Çok soru soruyorsun güzelim ya," dedi homurdanarak.

"Merak ettiğimden soruyorum, hayvanlık yapma da cevap ver o zaman," diye söylendim.

Çağlar şarkının sesini biraz daha arttırırken, "Ya siz bana kızınca daha da güzelleşiyorsunuz, biliyor musunuz?" dedi, amacının beni yumuşatmak olduğunu biliyordum. Güldüm ama gözlerim hâlâ profilindeydi, ondan bir şeyler öğrenemeyeceğimi anladığımda beni kavşakta indirmesini istedim.

Eve gitmek istemediğim için rotamı değiştirerek Korhan'ın evine doğru yürümeye başlamıştım. Anahtarın yerini biliyordum, en azından o işyeri ken onun için bir şeyler pişirebilirdim. Bu hareketimin onu kızdırmayacağı düşünüyordum, belki şaşırebilirdi ama eminim gördüğünde garip bir tepki vermezdi.

Sokak lambalarının tabloyu renklendiren boya gibi aydınlattığı sokakta ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. Korhan'ın evinin olduğu sokağa geldiğimde dikkatimi ilk çeken çöp kovasının hemen yanına bırakılmış olan, kumaşı yırtıklarla dolu eski çekyat oldu. Çekyatın üstünde turuncu kabark tüyleri olan bir kedi uyuyordu; patilerini bedeninin altına almıştı.

"Kendine yatak bulmuşsun bakıyorum," diye mırıldandım dudaklarımı yukarı kıvrılırken. Kedi, sanki beni anlamış gibi gözlerini açtı. İri, kehrirbar rengi gözleri başta şaşıymış gibi ortaya doğru kaysa da bakışları düzeline beni odağına aldı. Uzun uzun yüzümü izledi, ardından yavaşça doğrulup kalktı. Kollarını öne doğru uzattı, kalçasını yukarı kıldı ve uzun tırnaklarını çekyatın eski kumaşına saplayarak gerindi. Kedinin rengi, çekyatın yalı durduğu duvar yazılarıyla süslü duvarın çaprazındaki sokak lambasından yayılan turuncu ışığın altında olduğundan çok daha canlı duruyordu. "Seni rahatsız etmek istemem."

Kedi miyavlayınca duraksadım, küçük tebessümüm büyük bir gülümsemeye bıraktı yerini. Ardından Korhan'ın demir bahçe kapısını iterek ayağa kalktım. Bahçeden içeriye girdim, yaprakları iri iri açmış incir ağacının yanından geçip merdivenleri üçerli beşerli tırmandım. Elimi kurlangıç yuvasına sokup yedek anahtar yerinden alırken hiç duraksamamıştım, bu garip bir şekilde olağan bir durummuş gibi geliyordu bana.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde beni buyur eden karanlık hol olmuştu, anahtar vestiyerdeki küçük kâseye bırakıp ayağımdaki spor ayakkabıları çıkardım, kenara koydum ve koridorda ilerlemeye başladım. Mutfağın yerini biliyordum, az bir uğraşla malzemeleri de bulabileceğime emindim. Tam mutfağa yöneldiğim sırada Korhan'ın odasından yükselen öksürük sesi, aldığım yerde sıçramama neden oldu. Gözlerim korkudan iri iri açılmış, kalbim son sürat çarpmaya başlamıştı.

Büyük bir hızla onun odasına girdiğimde Korhan'ı yataкта bulmayı beklemiyordum. Üstü çıplaktı, karnından aşağısını beyaz bir çarşafla örtmüştü ve gözleri sıkı sıkı kapalıydı ama uyumadığını biliyordum, alnının üstü gözyaşları gibi görünen ter damlacıklarıyla doluydu. Sessizlik bir girdap olup beni yörüngesine çektiği sırada Korhan'ın göğsü kabardı, kafasını kaldırarak öksürmeye başlayınca korku mideme çöküp orada bir kapsül misali patlayarak bedenime yayılmaya başlamıştı. Öksürürken alnındaki tüm damarlar sanki teninin altına terk etmek isteyen fırtına şimşekleriymiş gibi belirginleşerek renklerini koyulaştırdılar.

"Korhan!" dedim ona bu kez ikinci ismiyle seslenmeden. Gözlerini zor aralamaya çalıştım, kirpiklerinin oluşturduğu küçük aralığa kendi resmi mi yerleştirdiğimde tekrar öksürmeye başlamıştı. Hızla yatağın önüne geldim, dizimi yatağa bastırarak ona doğru abanıp avucumu alnına bastırdım. Ateşler içinde yanıyordu. "Bekle burada, taksi çağıracağım!" diye bağırdım panikle.

Alnında duran avucumu geri çekecekken Korhan ateşler içinde yanan parmaklarını bileğime sardı, bedenini kasıp kavuran ateşe ve hastalığa rağmen o kadar güçlüydü ki geri çekilebilmenin hiçbir yolu yoktu. Kalbim kan ile değil, korku ile yıkanıyordu.

"Hemen geleceğim, tamam mı?" dedim panikle. "Seni hastaneye götürmeyeceğim."

"Hayır," dedi kuru dudaklarının arasından. "Bir yere gitme."

"Hemen geleceğim."

Bileğimi daha sıkı kavrayıp, "Gitme," dedi, zamarun kalbimden süpürmeyeceği bir his göğsümün altında boğulmaya başlamıştı. O his boğulup ölecekti, kalbimin içinde çürüyecekti ama zaman onu yok edemeyecekti; hatta belki de bu his, çürüdüğü göğsümün içindeki kalbimi de öldürecekti.

"Ateşler içinde yanıyorsun," dedim korkuyla. Onun kısık duran gözlerinin içine baktım, o gözlerde gitmemi istemeyen küçük erkek çocuğunun sessiz çığlıklarını duyabiliyordum. Bileğimi saran parmaklarına aldırış etmeden avucumu terli tabakaya bastırıp teri geriye doğru süpürerek saçlarını okşadım. "İyi görünüyorsun, Arjen. Sen bu haldeyken benim burada"

olmamın bir anlamı kalmaz. Ama izin verirsen iyi olman için seni hastaneye götürürüm."

"Hastane sen ol," dedi, yeşil gözlerini yoğun kirpiklerinin altında saklarken görmek gerçekten zordu ama oradaydı, yoğun bakışlarını yüzümün her bir köşesinde ziyan edilemez bir güzelliikle pare pare hissediyordum.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi pürüzlü bir sesle. Ses bir bataklık gibiydi, önce kendini yutmuştu belki ama şimdi onun kuyularında adın atmaya başlayan beni ayak bileklerimden yakalayarak kendine doğru çekiyordu. O beni bataklığına çekerken hiç çırpınmadığımı fark ettiğinde zaman bizi birbirimize ait izlerle doldurmaya başlamıştı.

"Ateşler içindesin," diyebilirdim.

"Ateşler içindeyim." Yamuk bir şekilde gülümsedi, adanması boğazında bir çığlığın zarafetiyle usul usul dökülür gibi kaydı.

Omuzlarımdan düştüğünü hissettim. Neden ona karşı koyamıyordum? Neden bende zamanın bile silemeyeceği derinlikle izler bırakmasına izin veriyordum? Nedenler çoğalıyordu, ben nedenlerin içinde çürüyordum ama ondan vazgeçmiyordum.

"Buradayım," diye fısıldadım. "Ama bileğimi bıraksan da en azından sana sıcak bir şeyler yapsam? Ateşini düşürmeye falan çalışacağım."

"Ateşimi düşürmek mi istiyorsun?" Gözleri artık daha net görünüyor-du, ince bileğimi sertçe tutup beni kendine doğru çekince bir an için yatağa devrileceğimi sandım ama diğer kolumu yatağa bastırarak buna mani oldum. Gözlerimi kırıştırdım. "Ben bir yolunu biliyorum, Çirkin."

"Sen beni çok yoruyorsun," dedim gözlerimi yumup dudaklarımı omum sert, sivri çenesine bastırarak. "Gerçekten beni çok yoruyorsun, Arjia."

Güler gibi bir ses çıkardığını duydum ama benim gülecek halim kalın-mıştı. Aklımı başımdan almıştı. Ona bir şey olması düşüncesini geçmişti, onun hasta olması düşüncesi bile içimdeki organlara sigara basılmış da or-ganlarımda büyük, yanık delikler oluşmuş gibi hissettiriyordu.

"Doktora..."

"Hayır," dedi yorgun argın bir sesle. "Hasta değilim ben."

"Bal gibi de hastasın," diye mırıldandım yutkunurken. "Bekle, sana il-lamur kaynatacağım. Evde ıhlamur var mı?"

"Yok," dedi, burnunu burnuma sürttü. "Benim evimde ıhlamurun işi ne-kuzım?"

"Yolunu kaybedip bu batağa düşmüştür belki," diye söylendiğinde biraz daha sesli güldü, geri çekilip telaşsız gözlerle onun yorgun yüzünü izledim. Lezâ yeşili gözleri gözlerimdeydi. Bir tünelin çıkışına doğru ilerle-

yordu, ben de hemen onun arkasında rayların üstünde yürüyordum; trenin ışığı sırtıma çarparak kollarını yüzüme sarıyor, ışık beni yutuyordu.

Doğrulup kalktım. Evinde sirke bulabildiğim için mutluydum en azın-dan. Temiz iki bez ve sirkeli su yaptığım geniş, su mavisi kap ile tekrar oda-ya döndüğümde gözleri yarı açık halde tavandaki yansımaları izliyordu; bu yansımaların sebebi gelip geçen araçlardı.

Tekrar yatağın ucuna oturup sirkeli suya batırdığım bezi güzelce sık-tım, tırnaklarımdan ikisi kırılmıştı ama kötü bir görüntü olmadığı için günlerdir onlara dokunmuyordum, kısaltma gereği duymuyordum. Sıkıdığım bezi önce yavaşça alnına sürdüm, sonra bezi yavaşça açıp alnına bastırdım.

Diğer bezi de sirkeli suya batırdığım sırada yüzünü buruşturmuş, "Bu ne ya?" diye söyleniyordu. "Boğup öldürmeye mi çalışıyorsun beni? Çok kötü kokuyor bu."

"Sus, söylenme," diye azarladım onu, ardından bezi güzelce sıkıp omuzlarında gezdirmeye başladım. Bakışlarının durgunlaştığını fark et-miştim, gözleri yüzümü tarıyordu ama ben ona bakmadan bedenini sirkeli suyla siliyordum.

Kendi benliğimin eline aldığı tebeşirle çizdiği çizgi benim kendim için belirlendiğim yolumdu; bu çizgiden bir santim dışarı çıkmak kaybolmam demekti ve ben şu an o çizgiden oldukça uzak bir yerdeydim. Bu adamın yanındaydım. Ve bu adam bir labirentti, sonu olmayan bir tüneldi, varıla-cak en son perondu; kaybolmama neden olsa da onun çıkışını bulmaktansa kendi çizdiğim çizgiyi zihnimden silerdim.

"İşini çok dikkatli yapıyorsun," dedi yorgun bir sesle, hasta olduğu sesinden bile belli oluyordu. Kafamı kaldırıp incir yaprağı rengini almış gözlerine baktım. Dudaklarını ağır ağır yaladı, bakışlarım dağlanmış demir sırtına bastırılmış bir köle gibi hızla dudaklarına doğru düşerek zihnimin feryat ırgan bağırmasına başlamasına sebep oldu.

"Kendini bu hale nasıl getirdin?" diye sordum onun söylediğini duy-mazdan gelerek.

"Ölüm düşüncesindeymişim gibi konuşuyorsun," dediğinde gözlerinde alayı görmüş olsam da cümlesi tenimden uçurumun başında esen rüzgârın şiddetinde bir soğukluğun geçip gitmesine neden olmuştu.

"Neden bu haldesin?" diye sordum tekrardan.

"Buzhanede çalışıyordum son üç gündür, ağır buzları taşıyordum," dedi, kuru dudaklarını tekrar yalayarak nemlendirdi. "Buz da taşıyan çok ağır bir şeyi taşıyınca terliyorsun haliyle. Terledim, sonra da buzhanede uykuya dal-mışım. Uyandığında sorun yoktu da eve gelince böyle halsizleştim biraz."

"Biraz mı? Zatürre olmuşsun bildiğini!"

"Yok," dedi gözlerini devirerek. "Kanser oldum."
Alnındaki bezi alıp tekrar suya batırırken, "Salak salak konuşma," dedi sinirle. "Kalk bir doktora gidelim işte."
"Gitmeyeceğim biliyorsun, neyin ısrarı bu? Hem bana salak deyip duruyorsun, hayırdır?"

Ona cins cins bakıp sirkeli bezli sıkmadan sertçe alnına yapıpırken, Korhan'ın gözleri iri iri açıldı. "Hasta olduğun zaman sadece konuşuyorsan sanırım, sıfır ısrat," diye dalga geçtim. "Tipe bak, dal gibi yatıyor."
"Emin ol tam şu an seni altına alıp farklı en az sekiz pozisyonda seke yapabilirim," dedi yanaklarına kan oturmasına neden olacak müstahceslikte bir sesle. "O yüzden fazla miyavlama, veririm sütünü."

"Edepsiz," diye söyledim huysuzca. Sirkeli suyla sildiğim bedenindeki sıcaklık seviyesi biraz olsun düşmüştü. Evdeki malzemeler sınırlı olduğundan ona domates çorbası yapmıştım. İçirmesi çok zor olacağını düşündüğüm çorbayı bayla bayla içmesinin sebebini anlayamam da içten içe mutlu olmama neden olmuştu. Her konuda zorluk çıkarmayı seçen Korhan Arjen Alacahan, yaptığım çorbayı çitni bile çıkarmadan, devamını arayarak içmişti. Ruhumun nefesi kelimelerimdi.

Parmaklarımı dipleri terden nemlenmiş saçlarına daldırarak saçlarını oynamaya başladım. Odadaki sessizliğe rağmen onun yanında olmak ben nüz kurumamış çimentonun üstüne harfleri kazımak gibiydi. Yaratığımı bu anıların bir gün önce zihnimden başlayıp beni zehirleyerek yok edeceğini biliyordum. Yine de buna mani olamıyordum. Hemen karşımızda duran duvara belirli aralıklarla dokunan ışıkların sebebi açık pencereden içeriye dalan far ışıklarıydı.

Boğazı parçalanıyormuş gibi öksürmeye başladığında kalbimdeki parnik tekrar terleyerek metabolizmasını çalıştırmaya başladı.

"Hastaneye gitmeliyiz," diye fısıldadım, bunu reddedeceğini bile bile söyleyip duruyordum. Korhan yüzünü boynuma sokunca boynumdaki ter tabakasına çarpan nefesi ürpermemi sebep oldu. Bir kolumu onun boynuna sardım, avuç içimi terli ensesine iyice bastırıp yüzünü tam anlamıyla boynuma gömmesini sağladım.

"Eğer bir daha hastane derssen seni bacaklarını bağlayıp küvette atarım," dedi yorgun, hastalıklı bir sesle. "Sadece böyle kalmak istiyorum."

Islak saç diplerine parmaklarımı bastırarak saçlarıyla oynamaya devam ederken, "Tıpkı huysuz, küçük bir erkek çocuğu gibisin," diye söyledim. "Neden böyle inat ediyorsun ki? Ateşin var."

"Ben her zaman ateşliyimdir," diye dalga geçti, yüzü boynumda olduğundan dolayı sesi boğuk çıkmıştı.

"Ya sorma sorma," dedim. "Kırk beş derece geziyorsun ortalarda."
"Elli dereceyi bulduğum bile oluyor, çirkin."
"Aptalsın."

"Bana hakaret etmeye devam edersen seni pencereden aşağı sarkıtırım."
"Bu haide bile tehditlerine, şantajlarına devam ediyorsun resmen," diye homurdandım.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," dedi hiç beklemediğim bir şekilde konunun akışını değiştirerek. "Sadece çorba mı yapabiliyorsun?"
"Hayır," dedim. "Neredeyse her şeyi yapabiliyorum. İnanmayacaksın belki ama anneannem bana turşu kurmayı, yoğurt yapmayı bile öğretti."

"Ha sen tam bir babaanne model ev kadınısın yani," diye dalga geçti Korhan. Gözlerini kıstığını hissettim. "Aç kalmayacağım desene."

Bir an Korhan'ın anlattığı o küçük çocukluk anısı aklıma gelince biri kaburga kemiklerimi yırtıyormuş gibi acı çektim. Saçlarını karıştırdığım sırada istemsiz buruk bir şekilde gülümserken buldum kendimi. Burnumu alnına, saçlarının hemen başladığı yere bastırıp bir süre sessizliğin koyununa kurulan beşikte sallanan o küçük bebeği izledim; bu bebek şefkatti.

"Arjen."

"Him?"

"Tıpkı yaralı bir keklige benziyorsun," dedim, ardından bu dediğim şey beni de şoka sokarak bir süre donuk gözlerle duvara bakakalmama neden oldu.

"Yaralı bir keklilik mi?" Şaşırdığını hissettim. Parmaklarım onun asi saçlarının arasında turlamaya, o saçların içine kurulmuş tünelleri keşfetmeye devam ederken başımı yavaşça salladım.

"Evet. Ben keklilikleri çok severim."

Bana baktığını hissedince durgunlaşmış bakışlarımı Korhan'a indirdim, renginde kaybı yaşayan hislerin kol gezdiği gözlerimi onun lezâ yeşilli gözlerine dikmiştim. Yorgun, hasta ve uykusuz çehresine yerleşen duygular çözülebilir olmasa da beni ilgiyle izliyordu.

Uzun yıllardır tekrar baskı yüzü görmemiş bir romanın unutulmuş, eski, sararmış ve yıpranmış sayfaları gibiydi; ona dokunup sayfaları değiştirirken gözlerine döşediği harfleri, kelimeleri, cümleleri, satırları okumak istiyordum.

Gözlerine bakarken burnuma bir romanın sayfalarının kokusu doluyordu.

"Bana bir şeyler anlat," dedi, anlatamadıklarına öncülük edip onları anlatmamı sağlamak istiyormuş gibi.

"Ben küçükken bir kekligim vardı. On iki, on üç yaşlarındaydım. Dayım dağda arkadaşlarıyla kuş avına çıktığında yaralı bulmuş onu. Öldürmeye

kıyamamış, bana getirdi. Bana geldiğinde bir kafesin içindeydi. Yaralı, kırık ve çaresizlik içindeydi." Parmaklarım Korhan'ın saçlarının arasında saklanan tünellerdeki rayların üzerinden trenin tekerlekleri gibi geçti. "O eve ilk geldiği zamanlar salondaydı, hemen sehpanın üstünde duruyordu. O kadar çok ilgimi çekmişti ki... Kafesin içinde küçük bir yuvası vardı, o yuvaya girip çıkmazdı bazen. Kafasını bile çıkarmazdı. Yemini yemek için çıktığında da genelde hep diken üstündeymiş gibi dururdu, her an biri ona zarar verecekmiş gibi tedirgin yiyordu. Gün geçtikçe içimdeki ona dokunma isteği artıyordu. Tüm günlerimi onu izleyerek geçiriyordum. Bir gün tüm cesaretimi topladım, yaralı keklüğimin kafesini açıp elimi ona uzattım. Gülümsedim, dudaklarım titriyordu.

"Ne yaptın?"

"Önce elime baktı, sonra da elimi parçalamak ister gibi gagaladı. Parçaladı da."

Korhan'ın kaşları çatılmıştı. "Canını mı yaktı?"
"Haklıydı," dedim ona bakarken. "Bana güvenmiyordu. Kimseye güvenmiyordu ki bana nasıl güvensin? Yere düşen gölgesine bile güvenmiyordu. Bu ne demek biliyor musun? O zamanlar ben ne demek olduğunu yeni öğreniyordum, belki de keklüğümle birlikte öğrenmiştim." Derin bir nefes aldım, parmaklarım alınına kadar kaydı, alındaki çizgileri okşayıp tekrar saçlarına taşıdım parmak uçlarımı. Sürte sürte, bastıra bastıra, satır çizgilerinin üstünden geçiyormuşum gibi; yavaşça. "Elimi sardılar, elimdeki sargıyla oturup onu izlemeye devam ettim. Artık kafesin kapısını açp avucumun içine doldurduğum yemini kafese ben döküyordum. Birkaç gün böyle sürdü bu. Bir süre sonra beni izlemeye başladığını fark ettim. Gözleri sargılı elimdeydi, ne zaman kafese elimi soksam sargı bezine bakıyordu. Sargı bezini çıkardıklarında elimde izi kalmıştı. Bir gün avucumdaki yemi kafesin içine bıraktığım anda bir anda elimin üstüne kondu. Gözlerimin içine içine bakıyordu, içime içime bakıyordu."

Korhan'ın yutkunduğunu duydum.
"Artık elime geliyordu, ben okuldayken ötermiş ben gelene kadar, bana da anneannem diyordu. Beni görünce kafesin kapısına gelir, elimi içeri sokmamı beklerdi. Hatta tuhaf gelebilir ama artık kafesten çıkarıyordum, onuma alıp evde gezdirirdim." Gülümsedim. "Sonra bir gün dayımla birlikte kısa bir deniz yolculuğuna çıktık. Beş, altı gün falan sürmüştü o yolculuk. O yolculuk boyunca aklım hep keklüğimdeydi. Bir an olsun aklımdan çıkmadı. Eve gidip onu sevmek, onunla oynamak istiyordum."

Derin bir nefes aldım, keklüğimin bakışları gözlerimin önünde mazide ait bir sayfada öylece asılı durmaya başlayınca içimin sızladığını hissettim.

"Eve döndüğümde anneannem ağlıyordu, nedenini bile sormadan koştu. Kafesin önüne gittim. Sonra baktım ki keklüğüm kafesinde yok, yuvasında yok." Gözlerim daldı, boğazım acılarla sarılmıştı. "Benim yutkunduğumda dormadan bağırır, çığlıklar atmış, beni beklemiş. Yemlerini yememiştir. Benden gidebildikleri kadar uzağa gitmeleri gerekiyordu. "Benim yutkunduğumda beni beklerken çığlıklar atarak, bağırarak, gelmem için ağlayarak ölmüş."

Korhan durdu, zaman da Korhan'la birlikte olduğum anda durmuş, geçişin içinde tekrardan akmaya başlamıştı.
"Ağlıyor musun?" diye sordu Korhan, yüzüme bakmadığını o an anlamıştım. "Ağlıyorsun." Burnunu boynuma bastırdı, kırplıklarına yayılan yaşların gözümde batarken aynı anda kalbime batırdıkları içime dokunuyordu. Korhan gözlerini kaldırıp gözlerimin içine açık bir yara gibi baktı. "Beni ona mı benzetiyorsun?" diye sordu, bu soru bir tüfek oldu, çenemde patlayarak kurşununu beynime sapladı.

"Ben..."

"Tamam," dedi sadece susturmak ister gibi. Cevabı o da duymak istemiyordu bana kalırsa. Duygular üstümüzden kar kıyamet gibi geçip gidinece arkada iki enkaz olarak öylece kalakalmıştık. Baş başa.

"Biliyor musun," diye konuştu dudaklarını boynuma bastırıp kaşlarını çatarak. Kaşlarını çatıldığını alınının boynumda dalgalanışından anlamıştım. "Sen çok güçlü bir kız çocuğusun." Elim tuttu, geri çekilip yeşil gözlerini kırk tırnaklarına indirdi. "Çok güzel ellerin, güzel ve bakımlı tırnakların var ama bir tırnağın kırıldığında diğerlerini kesmiyorsun. Bir iki tanesinin kırık olmasının önemi yok senin için. Bir tanesi kırıldı diye diğerlerine de kıymıyorsun." Yutkunduğunu içtitem. "Hem bu kadar merhametli hem de bu kadar güçlü olmayı nasıl becerebiliyorsun? Güçlüsün. Hem kırılansın hem de çok güçlüsün."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bazı kadınlar bir tırnağı kırılınca tüm tırnaklarına kıyar, sen kıymıyorsun. Bu nasıl hissettiriyor bana biliyor musun? Sana nasıl bir zarar verilirsem vereyim gitmeyecekmişsin gibi. Canını bile yaksam, yanan canına rağmen diğer aynı olan tüm duygularınla yanımda kalmaya devam edecekmişsin gibi." Burnundan sert bir nefes verdi, ardından yüzünü tekrar boynuma gömdü. "Her şeye rağmen, yaşanan ve yaşanacak tüm şeylere rağmen sen çok güçlüsün."

Yutkundum. Söylediği tüm o kalp yakan sözlerle rağmen yalnızca, "Biliyorum," diye itiraf ettim.

"Yaşadıklarını başka biri yaşamış olsaydı ortada bas bas bağırır, ağlar dururdu."

"Bunları ben yaşadım, başkası değil," dedim. "Başka birinin nasıl davranacağı umurunda olmazdı bu yüzden."

"Bu yüzden sen," dedi Korhan hiç beklemediğim bir anda, dudaklarını boynumdaki damara bastırıp yutkundu. "Vitaminsin."

"Hani ekmektim?"

"Hem ekmek hem vitaminsin."

"Sen de hastasın," dediğimde burnunu çekti, başının üstüne bastırarak dudaklarımı. "Hem hasta hem inatçısın."

"Hasta değilim ben."

"İnatçı."

"İnatçı değilim ben," dedi bu kez.

"Hasta."

"Değilim," diye homurdandı.

O gece anneannemi arayıp onu Yağış'ın evinde kalacağım konusunda tereddütsüz söylenmiş bir yalana inandırdım. Yağış'ın da bu yalandan haberi vardı, ona kısa bir mesaj çekmiştim. Tüm geceyi benim kollarımda deliksiz bir uykuyla geçirdi, sabah uyandığımda çalışma olmasına rağmen çalışmayı yok sayarak ona kahvaltı hazırladım. Hazırladığım kahvaltı öyle çok kapsamlı bir kahvaltı değildi. Ortada bir söğüş salata, bir menemen, biraz peynir, kızarmış ekmek ve siyah zeytinden ibaretti.

Korhan'ı uyandırmak için odaya döndüğümde Mavi odanın ortasındaki parkede ağır adımlarla ilerliyordu. Normalde kirpiller gayet hızlı hareket ederlerdi fakat Mavi gerçekten ya tembeldi ya da evdeyken böyle takılmayı tercih ediyordu. Artık ondan korkmadığım için onu görünce öcü görmüş gibi davranmıyordum. O da benim evdeki varlığıma alışmış gibiydi.

Onun önünde durup eğildim, avuç içlerimi diz kapaklarına bastırıp, "Ya seni görmeyip üstüne bassaydım ne olacaktı? Sırtındaki bütün dikenleri batıracaktın bana değil mi?" diye sordum yalancıkta kaşlarını çatarak. "Fazla ayakaltında dolaşıyorsunuz, Mavi Bey."

"Dağdan gelmişsin bağdakini kovuyorsun," dedi Korhan sanki kendisi değil de Mavi konuşuyormuş gibi ustaca seslendirme yaparak. "Bence fazla ayaküstünde dolaşma da yatağa gir, İs Hanım."

Yan gözle Korhan'a bakıp, "Kahvaltı hazırladım sahtekâr kirpi," diye söyledim. "Mavi'nin miting konuşmalarını da sen mi yazıyorsun yoksa?"

"Ülkeyi kirpiller yönetsin," dedi Korhan, ardından sırtı. "Akbalalar" terince yönetti.

"Siyaset yapmayı bırakıp yataktan kalkacak mısın?" diye sorduğumda yavaşça doğruldu, büyük avucunun nasırlı yüzeyiyle şakaklarını ovuşturdu. "Kahvaltı hazırladın demek," dedi.

"Evet ama biraz daha yatakta kalacak olursan hazırladığım kahvaltıyı hayaletler yiyecek."

Korhan altında dar, siyah bir boxerla yataktan çıkıp üstüne bir şey giymeden odanın kapısına doğru ilerledi. Birlikte mutfağa geçtiğimizde hazırladığım kahvaltıya hayret dolu gözlerle bakmıştı ama o bakışların nedenini sorgulamak yerine sessiz kalmayı tercih etmiştim. Söğüş salatanın suyuna ekmek banarken, "Sen bugün okula gitmeyecek misin?" diye sordu.

Fazla demli olduğu için tadı acılaştan çayımdan bir yudum aldım. "Hayır yanında kalacağım."

"Çalışman yok muydu?"

"Evet ama önemli bir sahnem yoktu, o yüzden gitmesem de olur."

"Ben hasta değilim, biliyorsun değil mi?" diye sordu, ağzına attığı büyük lokma yavaşça şişmesine neden olmuştu. Çehresine oturmuş solgunluğu görmediğimi falan mı sanıyordu? Üstelik ateşini biraz düşürebilmiş olsam da boğazındaki kuru öksürük sanki ciğerlerini kusacakmış gibi onu zorluyordu.

"Bunu tartışmamıza hiç gerek yok bence. Bugün yanıdayım, eğer ateşin tekrar çıkacak olursa kesinlikle doktora gideceğiz."

"Kim demiş onu ya?" Bana düz düz baktı. "Gitmiyoruz doktora falan. Kafanda kurgulama."

Elimdeki çatalın ucunu ona doğru uzatarak, "Gerçekten gevezesin ve hasta olduğuna asla kabullenmiyorsun," dedim öfkeyle. "Ateşin düşmezse doktora gideceğiz. Yoksa..."

"Yoksa ne, Kedi?" diye sordu Korhan, tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Yoksa sana kanalizasyon suyu içiririm," dedim.

"Fıstık zaten kanalizasyon suları içiyoruz," dediğinde yüzümdeki ifade dondu, elimdeki çatalı tabağımın içine düşürdüm.

"Ne?"

"Sonsuza dek su gelecek bir kaynağımızın olduğunu mu düşünüyorsun? Bir döngü içindeyiz."

Yüzümü buruşturup sırtımı sandalyeye yasladım, tüm iştahım kapanmıştı resmen. Bir süre yüzümde limonu komple yutmuşum gibi rahatsız edici bir ifadeyle önümde duran yiyecekleri izledim.

"O yüzünü ekşitme hiç," dedi. "Yediğin yiyeceklerin çoğu da gübre sayesinde yiyebileceğin hale geliyor."

"Gübre mi?"

"He gübre," dedi sırıtarak. "Hayvan boku."
"Midemi daha fazla bulandıracak mısın yoksa kalkıp gideyim mi?" diye sorduğumda yüzünde oluşan su kuyusu derinliğindeki boşluk bir an için afillamama neden oldu.

"Beni gitmekle tehdit etme," dediğinde artık bana değil önünde duran tabağa bakıyordu. "Konu ne olursa olsun."

"Ben..."
"Sana gittiğinde ne olacağını söylediğimi hatırlıyorum," dedi buzdak bir sesle. "Tekrar etmeme gerek var mı?"
"Yok," diyebilirdim, dilim damağım saniyesinde kurumuştu.

Bazen bileğimdeki tüm damarlara içi sakinleştirici dolu iğneleri saplayıp ardından balkona çıkmak istiyordum. Şehrin ışıklarını izlerken içiğim sakinleştiricinin etkisiyle o ışıklar olduğundan daha parlak, daha canlı gelecekti gözüme. İntihar düşüncesi yerleştiği yerden usulca kalkıp giderken yerini daha boş, arafta kalmış bir duyguya teslim edecekti. Işıklar için de yapay, dışımda fersiz bir mutlulukla izlerken ölümü düşünmeyecektim ama yaşam da umurumda olmayacaktı artık. Ölmeyecektim ama beni gören yaşadığımı da düşünmeyecekti.

Başımı önüme eğip saniyelerin ayaklarımın dibinde denizin dalgalan gibi patlayarak dağılışını izlemeye başladım. Korhan'ın yüzüne bakmaktan bilerek kaçınıyordum çünkü o yüze baktığımda hüznüleniyordum. Bana asla gelmeyecek olması düşüncesi ve durmadan ona gelmem düşüncesi iki duvar olup beni arasına alıyor, o iki duvar hızla birbirine doğru hareket ederken ben ikisinin arasında eziliyordum.

"Hiç tanımadığın bir yerde, varlığından yeni haberdar olduğun bir sokaktan geçerken, daha önce hiç görmediğin insanların arasında yürüyorken..." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "İslik çaldığın oldu mu hiç?"

Bana baktığını hissedince ona baktım ama sorduğu soru bir an için kafamda şekil bulamadı. Hatları tamamlanmamış bir heykel gibi duruyordu. Bir anlığına konuyu değiştirmesine bile sevinemedim.

"Hayır," diye mırıldandım. "Neden?"

"Çalsan bilirdin. Oradan tekrar geçmeyeceğin, o yabancıları bir daha görmeyeceğin için ne düşündükleri umurunda olmaz," dedi, gözlerinin içine bakarken tepki vermeme bekliyor gibiydi ama tepki vermedim. "Bir gün gidersen ne düşüneceğin umurunda bile olmayacak. Çünkü gitmek istemeseydin, ne düşüneceğin umurunda olsaydı, gitmezdin."

Ellerime bakma ihtiyacıyla sarsıldım. Neden bana böyle hissettiriyordu? Her şey yolundayken bir anda her şeyin yerle bir olabileceğini hatırlıyordu bana. Oysa o değil miydi beni sevgilin, baban, dostun gibi görebilirdin.

Arsin, istediğin her şey olurum diyen? Aniden içim öfkeyle doldu, masaya yumruğumu vurup onu olduğu yerde bırakıp gitmek istedim ama gerçekten hastaydı, onu bu halde bırakmamın imkânı yoktu.

Akşama doğru birkaç kez anneannemle telefonda konuşmuştum, dedem de aramıştı ve Korhan, dedemle konuştuğumu fark ettiğinde normalde izlediğinden daha dikkatli bir şekilde izlemişti beni. Bana yakalandığımdan günden sonra dedemle alakalı soru sormamıştı ama şimdi anladığım kadarıyla aslında ne olduğunu içten içe merak ediyor, sadece sormuyordu. Bu açıdan birbirimize benzediğimizi düşündüm.

Saat gece on gibi ateşi artık tenini tamamen terk etmişti. Normal bir insandan daha hızlı iyileşebildiğini fark ettiğimde, bu başta tedirgin olma neden olsa da bünyesinin ne kadar sağlam olduğu gerçeğini de önüme yatırmıştı. Anlatmadığı geçmişinde onun bünyesinin bu kadar sağlamlaşmasına neden olan ne tür olaylar yaşanmıştı kim bilir? Bana anlatacağı günler gelecek miydi acaba? Eğer yarısı acıyacaksa, bana anlatmasına gerek yoktu.

Akşın ve Yağış'ın beraber olduklarını bana gelen telefonda Yağış'ın yanında Akşın'ın sesini duyunca anlamıştım. Bu başta bana çok tuhaf gelse de yorum yapmadım. Yağış'ın ondan hoşlanmadığını düşünmüştüm, şimdiyse birlikte bir yerlerde takılıyor olmaları gerçekten tuhaftı. Yağış bir kafede takıldıklarını, Çağlar'ın da birazdan geleceğini söylemiş ve bizi kafeye davet etmişti. Korhan'ın hasta olduğunu söylesem de Korhan buna karşı çıkmış, hasta olmadığını vurgulayarak sırf inadına Yağış'ın davetini kabul etmişti.

Evden çıktığımızda üstümde ona ait bir tişört, altımda ona geldiğimde giydiğim kot pantolon vardı; ayağıma giydiğim çoraplar da ona aitti ve onun koca ayaklarını içinde taşıyan o çoraplar, benim ayaklarıma resmen bir karadeliğin içinde kaybolmuş gibi hissettirmişti. Kocamandı...

Yağış'ın bahsettiği kafe yakınlarda olduğu için yürüyerek gitmeye karar verdik. Korhan hava almak istiyordu, anladığım kadarıyla tüm günü yataktaki geçirmeye alışkın biri değildi. Bir şey dışında... Düşüncelerim gittiği yönün kırmızı çiğizlerle dolu olduğunu fark edince zihnimin rotasını hızla değiştirip farklı bir şeye odaklanmaya çalıştım. Aynı kaldırımında, kollarımız birbirine sürtünerek yürürken iklimiz de sessizlik. Gece böceklerinin ağaçların içinde attığı hoş bir melodiyi anımsatan çılgınlıkları dinliyordum. Korhan'ın parmaklarının arasında duran sıgaranın ucunda yanan turuncu ışık, tıpkı bir ateşböceği gibi gecenin içinde bizimle ilerliyordu.

Korhan'ın adımları yavaş, yere düşerken hiçbir atiklik belirtisi göstermiyordu ama bunun nedeni yorgunluğu ya da hastalığı değildi, sanırım geceyi dinlemeyi seviyordu. Dudaklarının arasından dışarı sızan gri duman usulca kollarını dışarıya uzattı, ardından onun yüzünü okşayarak havaya karıştı.

Kafe, caminin hemen çaprazında, merkeze konumlandırılmıştı. Kafesin bahçesinde rengârenk armutlar, armutların ortasına yerleştirilmiş kısa ahşap masalar vardı ve kafesinin etrafı ahşap çitlerle örülmüştü. Tek kati be kafeydi, içeriye görebilmemizin sebebi tüm duvarlarının camlardan oluşmasından kaynaklanıyordu. İçerideki ışık sarı loş bir ışıkken, dışarı daha canlı bir şekilde aydınlatılmıştı. Bu saatlerde üniversiteli gençlerin daha fazla günlük gösterdiği bir kafeydi, bazen burada yemek yediğimiz oluyordu.

Korhan parmaklarının arasındaki izmariti yere atıp üstünden spor ayakkabısının tabanıyla geçtikten sonra çitlerle çevrilmiş bahçenin dışına bir patika yolundan ilerleyerek bahçeye girdi. Altında eşofman, üstünde taktığı etraftaki çoğu gencin öyle giyinmiş olması mıydı yoksa Korhan'ın böyle bir adam olması mıydı, işte orası muammaydı. Gerçi bu üstündekilerle benim de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Yağış ve Akşın'ı armutların üstünde oturmuş, muhabbet ederlerken görürnce kışkırtıcı kaldırıp Korhan'a oldukları masayı işaret ettim. Çok ortada değillerdi, cam duvarın hemen önündeki armutlarda oturuyorlardı. Akşın'ın nargile içtiğini fark etmiştim, Yağış önünde duran muhtemelen soda olduğunu düşündüğüm içeceği yudumluyordu. Bizi ilk fark eden Yağış oldu.

Elini kaldırıp bize doğru salladı, Korhan ifadesiz bir yüzle masaya ilerlerken ben de ellerimi kotumun ceplerine sokmuş etraftaki kalabalığı taramaya başlamıştım. Tanıdık birilerine rastlayacağımı düşünmüş olsam da görünürlerde gözümün aşinalığının olduğu birileri yoktu. Yine de ortamdaki herkesin öğrenci olduğu çok açıktı.

"Nerede kaldınız ya?" dedi Yağış cam, yuvarlak bardağı önündeki ahşap, kısa masaya bırakarak.

"Yürüyerek geldik," dediğimde hemen Yağış'ın karşısındaki turuncu armut yastığına oturmuştu. "Çok uzak değildi."

Yağış koyu kahverengi gözlerini Korhan'a çevirdi. "Geçmiş olsun," dedi çenesiyle Korhan'ı işaret ederek.

Korhan gergin bir sesle, "Ben hasta değilim, Gri," dedi.

"Burnunun ucu kıpkırmızı duruyor ama sen bilirsin," diye dalga geçti Yağış, Korhan buna aldırış etmeden masaya doğru yaklaşan uzun boylu, sarışın garsona çevirdi gözlerini. Garson Korhan'ı tanıyor olacak ki çabuk tokalaştılar.

"Nasılsın, abi?" diye sordu sarışın garson, sesi ilgiliydi.

"Eyvallah, kardeşim, sağ olası," dedi Korhan. "Sen bana çay getir" gözlerini bana çevirdi. "Sen ne içeceksin, Kedi?"

"Diyet kola," diye mırıldandım.

"Duydun," dedi Korhan sarışına dönerek. "Tamamdır abim, başka bir isteğiniz var mı?"

Korhan gözlerini masada gezdirip Akşın ve Yağış'tan bir tepki bekledi ama tepki alamayınca, "Yok," dedi. "Sağ ol."

Kafede Türkçe bir şarkı çalıyordu, sık sık tarz değiştiren şarkı bir süre sonra duygu karmaşası yaşamama neden olmuştu. Korhan'ın bakışlarında oturan insanları incelemeye devam ettim. Korhan'ın bakışlarını arada yüzümde hissediyordum ama ne zaman ona baksam, göz göze geldiğimiz o saniyede kalbim öyle garip çarpıyordu ki, beni korkutan bu çarpıntı hissi yüzünden ona bakmamaya başlamıştım.

Çağlar geldiğinde muhabbet iyiden iyiye koyulaşmıştı. Akşın önceden çalıştığı yerleri anlatıyor, Çağlar da çalıştığı çoğu yeri bildiğinden o yerler hakkında kısa yorumlarda bulunarak sohbeti ilerletiyordu. Korhan'ın sadece bir saat içinde neredeyse yarım paket sigara bitirdiğini fark edince kimseye çakırmaadan elimi kalın bileğine sararak, "Bu kadar hızlı içme," diye fısıldadım.

Bana yandan bir bakış attı, gözleri öyle uzun gözlerimde saplı kaldı ki sanki gözlerini biraz daha gözlerimde tutarsa kirpik diplerimden kan damlamaya başlayacaktı. Onunla böyle uzun uzun bakıştığımızda ciğerlerimin sadece nefes alabilen değil, aynı zamanda yanabilen bir organ olduğunu düşünüyordum. İstisnasız ciğerlerimi yakıyordu.

Yağış, "İs," dedi sigarasını kül tablasının içine bırakırken. "Havalar bir anda yanmaya başladı. Ne yapsak, bu hafta deniz sezonunu mu açsak?"

Korhan'ın duraksar gibi olduğunu hissettim. Gözlerim arkadaşımıydı ama Korhan'ın hemen yan tarafında duran bedenini de görebiliyordum. Onun arkadaşı ve benim arkadaşlarımdan bir arada oturup muhabbet etmesi öyle güzeldi ki...

"Aşında olabilir," diye onay verdim ona. Korhan'ın kafasına tuğla düşmüş gibi bir anda bana doğru döndüğünü gördüm ama ona bakmadım. "Çok sıcak gerçekten. Yani denize girilir bence."

"Ben de gelirim," dedi Çağlar. "Gerçi ben deniz sezonunu açtım. Geçen gece içkiyi fazla kaçırınca kendimi iskeleden attım. Erdal abinin oğlu Salih şey diye bağırıyordu: Gemi çarpacak..."

Akşın gülerken, "Sen ne dedin?" diye sordu.

"Ayılayım diye girdim, Salih, dedim." Çağlar başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. "Dedi ki: Niye baygın mısın?"

Aniden gülmeye başladığımızda Korhan da bizimle birlikte gülmeye başlamıştı. Konu tekrar Yağış ile denize gitmemize döndüğünde yüzünü saran o zoraki gülümseme silgiyle silinmiş gibi anında yok oldu çehresinin sayfalarından.

"Daha mevsimi değil," dedi Korhan çayının son yudumunu içip gözleri ni bana çevirerek. "Hasta olursunuz."

"Ya ne hasta olması? Biz bu kızla şubat ayında denize girmiş insanlarız. Yağış'ın bu sözleri Korhan'ın bakışlarının benden koparak arkadaşına dömesine sebep oldu. Yüzünde aşılması güç bir bariyer, gözlerinde durgun bir ifade vardı ama o durgun ifadenin altında en vahşi canavar uyuyordu.

"Neden havuza falan gitmiyorsunuz? Hasta olma olasılığınız daha az olur kapalı yüzme havuzlarında," diye bir öneri attı ortaya Korhan. Ona baktım, profilinden seçilen yeşil gözleri parlak yeşil bir bilyeye benziyordu.

"Kapalı yüzme havuzu mu?" Yağış kaşlarını kaldırdı. "Sıkılırız orada biz."

"Aslında çok eğlenceli," dedi bu kez Korhan. "Bu aralar üniversiteler tarafından bayağı rağbet görüyor."

"Hadi ya?" diye sordu Yağış, ardından bana baktı. "Aslında haklı, bir deneyebiliriz."

"Aynen, bence pişman olmazsınız. Hem isterseniz benim çalıştığım bir yüzme havuzu var, nadiren orada ders verdiğim oluyor," deyince durdum, bu adam hiç yorulmuyor muydu? "Ben de birkaç gün içinde tekrar ders vermeye başlayacağım. Oraya gelebilirsiniz."

Akşın, "Hem spor salonu hem yüzme havuzu zor olmayacak mı be, kardeşim?" diye sordu çatık kaşlarla.

"Yok, spor salonu ve yüzme havuzu aynı işletme sahibine ait. Yani farklı iki iş sayılmaz."

"E ama sen mekâna da geliyorsun," dedi Akşın bu kez.

"Bana koymaz, biliyorsun," dedi Korhan sadece.

"E iyi o zaman, biz de Korhan'ın bahsettiği yüzme havuzuna gidelim," dedi Yağış bakışlarını gözlerime sabitleyerek. "Ne dersin?"

"Bana uyar."

"Tamam o zaman," dedi Korhan, resmen gevşediğini hissedebiliyordum şu an. "Bana ne zaman gelmek istediğinizi söylemeniz yeterli."

Çağlar'ın bakışları uzun süre Korhan'ın profilinde takılı kaldı, anlam veremediğim bir dikkatle onu izlerken yüzünde sıra dışı bir ayrımın görüldü gibi oldum ama bu ayrımın ne anlam taşıdığını bilmiyordum. Sadece Çağlar, Korhan'ı benden daha iyi analiz ediyormuş, Korhan'ı benden daha iyi görüyormuş gibi düşündüm bir an için. Bu düşünceyi zihnimin gündemine oturtan Çağlar'ın dudaklarını usulca saran tebessümün yüzüne armağan ettiği çizgiler olmuştu.

Muhabbet tam gaz devam ederken odağıma aniden giren turuncu saçlar, içgüdüsel bir şekilde kaşlarımı çatınam için sebep doğurdu. Ardından onu gördüm. Bu o gün spor salonunda Korhan'ın yanında gördüğüm

turuncu saçlı kızdı. Yanındaki Korhan boylarında olan iri adam büyük elini kızın beline koymuştu, boş masalardan birine doğru ilerliyorlardı. Adamın saçları omuzlarına kadar uzundu, ıslaktı ve dalgalı görünüyordu.

Turuncu saçlı kızın kafasını adama doğru çevirip yavaşça gülümsediğini görünce duraksadım. Kızın yüzünü öyle ifadesiz hatırlıyordum ki şimdi ni görünce duraksadım çok tuhafıma gitmişti.

"Lan bu bizim Ezrak değil mi?" diye sordu Akşın yüksek sesle. Turuncu saçlı kızın yanındaki iri adam Akşın'ın sesini duyunca bizim masaya doğru dönüp baktı. Bir gözünü apaçık, su gibi bir maviyken diğer gözünü öyle koyu bir maviydi ki lacivert gibi görünüyordu. Uzun bir çenesi vardı ve çenesinin ucu keskindi, düzgün burmundan aldığı nefes göğsünü doldururken adamın ifadesiz suratını kaplayan gülümseme korkunçtu.

Adam, yani Akşın'ın söylediği kadarıyla Ezrak, Korhan'ın arkadaşı olmalıydı. Korhan bu adamın sevgilisine, yani şu suratsız turuncu kafalıya ders veriyordu. Turuncu saçlı kızın da bakışları bizim masaya doğru kaydı. Ezrak elini hafifçe kaldırıp mesafeli bir şekilde göz kırptı, ardından elini indirdi ve turuncu saçlı kızın küçük elini, büyük elinin içine alarak sıkıca tutup bizim masaya doğru yürümeye başladı.

Korhan'a doğru eğildi Ezrak, Korhan oturduğu yerden kalkmasa da doğrulmuştu. Tokalaştılar. İkisinin büyük elleri birbirlerine temas ettiği sırada turuncu saçlı kız ile göz göze gelmiştik. Gözlerinin rengi de saçlarının rengine yakın tonlardaydı şu an, içinden kan portakalı akıyormuş gibi duruyordu. Turuncu kafa, ceylana benzeyen bakışlarını benden ayırıp Korhan'a çevirdi, birbirlerine kafalarını telaşsızca sallayarak selam verdiler.

"Kardeşim nasılsınız?" diye sordu Ezrak gözlerini Akşın ve Korhan arasında gezdirerek, ardından Çağlar'a başıyla selam verdi ama Yağış ve beni görmezden geldi. Sesi çok kalındı, bir an için Korhan'ın arkadaşlarının da Korhan gibi korkunç olduğunu düşündüm. Akşın hariç...

"Eyvallah birader. Sen nerelerdesin, oğlum?" diye sordu Korhan, çenesiyle boş armutları işaret etti. "Otursanıza."

"Benim kız selamınızı getiriyor bana sık sık," dedi Ezrak göz kırparak. Turuncu saçlı kızın kolunun altına çekti, kız ona sokularak yanağını Ezrak'ın göğsüne yasladı ve bizl incelemeye devam etti. Ezrak eğilip dudaklarını turuncu saçlara bastırdı, gözleri hâlâ Korhan'daydı. Birlikte yan yana duran biri mavi, diğeri sarı olan iki armut yanına oturdular. Kızın küçük eli Ezrak'ın büyük elinin içindeydi. "İşlerim vardı, biraderim, bir süredir ortalar da yokum. Ayçelen'den başkasını sokmuyordum benim atölyeye."

Ayçelen sanırım turuncu kafanın adıydı. Güzel isim, diye düşündüm içimden ama kıza cins cins bakmaya devam ediyordum. Sevgilisi bile olsa o

gün benim yüreğimi ağzıma getiren kızdı bu, kalkıp saçını başını yola-
ğıma şükretmeliydi. Gözlerimi kısıp kız baktığını fark eden Yağış mas-
nın altından ayağıma sertçe vurup güldü.

"Ben bir tuvalete gideceğim," diyerek masadan kalkarken Korhan'ın
gözleri üzerimdeydi, ona aldırış etmeden hızla uzaklaşarak lavabonun ya-
vası veren gazez ışığı yanıyordu. Boş kabinlerden birine girip işini hallet-
tim, kabinde çıktığımda lavabonun önünde sırtı bana dönük halde duran
Ayçelen'i bulmayı beklemiyordum. Gözlerimiz aynanın parmak izleriyle le-
kelenmiş kirli yüzeyinde birleşince uzun uzun birbirimizin yüzünü izledik.

Ağır adımlarla yanına yaklaştım, hemen dibinde durup avucuma biraz
sabun aldım; avucumu dolduran pembe sıvıyı suyun altında avucuma biraz
sürterek ellerimi yıkamaya başladığımda o, avuçlarını altında avuçlarına
lerine bastırarak aynadan bana bakmaya devam ediyordu.

"O gün beni yanlış anladın, değil mi?" diye sordu pürüzsüz bir sesle.
Parmaklarımda köpürmeye devam eden sabunu suyun altında ovala-
ken, "Anladım?" dedim soğukkanlı bir tavırla.

"O gün, beni spor salonunda gördüğünde yanlış fikirlere kapıldın, değil
mi?" diye tekrarladı sorusunu, biraz daha genişleterek sorduğu için kaşla-
rım çatılmıştı.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Bana açıkladı."
"Korhan mı?" diye sordu kız kaşlarını kaldırıp aynadaki yansımamı iz-
lemeye devam ederken.

"Evet?" dedim sorar gibi, ardından omzumun üstünden ona kaydırı-
ğım dikenli bakışlarımı çilli yanaklarında gezdirip, gözlerine tımandurdum.
"Tuhaf mı geldi?"

Kız küçük dudaklarını yavaşça yaladı, birbirine bastırıp gözlerini bana
çevirmeden beni aynadan izlemeye devam etti. Tavırları çok sinir bozucu-
du. Kafasını tutup lavabo giderine sokmak istiyordum. Orada boğulabildim.

"Beni düşman olarak görmene gerek yok," dedi sakince. "Korhan abim
gibidir."

Duraksadım. Korhan'a abim demesi bir an için çok garip hissetmene
yol açmıştı. Ellerimi akan suyun içinden çekmedim, köpükler çoktan par-
maklarımı terk etmiş, parmaklarım buruşmaya başlamıştı. Kızı izliyordum.
Ona söyleyecek bir şeylerim olmasını istiyordum ama dudakların birbiri-
rine dikilmiş gibi bir türlü aralanmıyorlardı.

"Seni düşman olarak görmüyorum," dedim sonunda konuştuğumda.
"Güzel."

"Her neyse." Başımı önüme çevirdim, parmaklarımı suyun altında
çektığım an su akmayı kesti. Elimi kâğıt havlunun çıktığı küçük cihaza ge-

tişliğimde mekanik bir ses lavabonun duvarlarında büyüyerek etrafı çın-
latı. Altan çıkan kâğıt havluyu sertçe çekerek yırttım, ellerimi kurulayıp
bir top haline getirdiğim kâğıt havluyu çöp kovasına attım. Ayçelen'in kan
portakalı rengindeki gözleri beni takip ediyordu.

Sonunda kız doğru dönüp, "Tavırlarım sana özel değil," diye açıkla-
mada bulundum. "Seni tehlike olarak görmedim. Aksine, o gün seni gördü-
ğümde ve durumu yanlış anladığımda da emin olduğum bir şey vardı, bu
şey de Korhan için sıradan birisi olduğundu. Ben onun için farklıyım, bunu
biliyorum," dedim meydan okuyan bir sesle. Bana ilk kez gülümsediğinde
olduğum yere çivilerle çakılmışım gibi hissetmeme neden olan gülümse-
mesine bakakaldım.

"Bunu anlamış olman güzel, iş," dedi, o an adımı nereden bildiğini sor-
mak istedim ama bunu ona sormadım; öyle çok şaşırmıştım ki...

"Peki," diyebilirdim önüme doğru dönerken. "O zaman aramızda bir sı-
kıntı yok."

"Olmayacaktır," dedi Ayçelen, hâlâ gülümsüyordu.

"Yanımdaki adam," diye mırıldandım, sonra yan gözle ona baktım. "Kor-
han'ın yakın arkadaşı sanırım. Korhan onun hatırına sana ders veriyormuş.
Korhan'a güvenmese seni ona emanet etmezdi bence." Durdum, doğru keli-
meyi aradım. "Çünkü sana karşı... Çok korumacı görünüyor."

"Korhan'ın sana görüldüğü gibi mi?" diye sordu Ayçelen, dudaklarını
birbirine bastırıp ama gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Dilini ağzının
içinde döndürdüğünü gördüm.

"Sanırım," diye fısıldadım.

"Ezrak ile uzun zamandır birlikteyiz," dedi. "Emin ol onun hayatına
dâhil olabilmem görüldüğünden daha uzun sürdü. Onların hayatına dâhil
olmak öyle kolay değil."

Durgun bakışlarımı kızın gözlerinden çekmeden, "Neden?" diye sor-
dum.

"Zaman bunu sana öğretir." Bana doğru yürüdü, önüme geçtiğinde
bakışlarını hareketlerini takip etmeyi sürdürüyordu. "Daha onun hayatına
dâhil olmadan, olduğunda seninle tekrar tanışacağız. Eminim. Şimdi..." Elini
bana doğru uzatınca kaşlarımı kaldırdım. "Ayçelen," dedi sanki adını bilmi-
yormuşum gibi. "Ayçelen Karahalis."

Kızın bana uzattığı küçük elini kemikli, uzun parmaklarının arasına
aldığımda gözlerimiz sınırlarının arkasındaki tellerden birbirlerine doğ-
ruldu. "İs," dedim, yutkundum, bildiğini biliyordum. "İs Tanyel."

Yüreğime zaman damlamaya başladığında gece yavaşça göğsümün
içinde eridi. Şafak sökmeye başlarken Ezrak ve sevgilisi bizden çoktan ay-

rılmıştı. Yağış armutlardan birinde uyuyakaldığı için Çağlar onu kucaklamış, araca kadar taşımıştı. Onlardan ayrıldığımızda yine o sokakta baş başa yürüyorduk; bu kez gün yerini tan mavisine devretmiş, gökyüzü lacivert bir şemsiye gibi üstümüzü örtmüştü.

Eli elimin içine kayınca bir an Ayçelen'in söyledikleri zihnimde kararmış, araca kadar taşımıştı. Onlardan ayrıldığımızda yine o sokakta baş başa yürüyorduk; bu kez gün yerini tan mavisine devretmiş, gökyüzü lacivert bir şemsiye gibi üstümüzü örtmüştü.

Eli elimin içine kayınca bir an Ayçelen'in söyledikleri zihnimde kararmış, araca kadar taşımıştı. Onlardan ayrıldığımızda yine o sokakta baş başa yürüyorduk; bu kez gün yerini tan mavisine devretmiş, gökyüzü lacivert bir şemsiye gibi üstümüzü örtmüştü.

"Yorulmuş," diye itiraf ettim, avuçlarımız terliydi. Parmaklarımı güçlü parmaklarına sürterken gözlerimi ensesine, oradan da profiline çevirdim. "Sen ne durumdasın? Gece boyunca çaktırmadan öksürmeye çalıştın, görmedim sanma."

"Sıkıntı yok," dedi. "Bu kadar büyütme."

Zihnim bir şehir terminali gibiydi. Her türden insan içinde sabahlıyordu; sigaralarını zihnimde söndürüyor, otobüsleri düşüncelerimin peronlarından kalkıp aklımın sokaklarından geçiyordu.

Korhan kapıyı açtı, içeri girerken içimdeki sıkıntıya da eve taşımışım sanki. Ayçelen durmadan kafamın içindeki terminalde bir yolcu ismini anons eder gibi o cümleyi kurup duruyor, peronların önünde bekleyen insanlar etrafına bakarak bu cümlemin hedefinin sahibini arıyorlardı. Beni arıyorlardı.

Düş almak için banyoya girdiğimde banyoda yaşadıklarımız sanki duvarlara kazınmış grafitiler gibiydi; su tenimden akıp giderken duvara resmedilmiş sevişmemizin eksiz görüntülerini izlemiştim. Islak bedenimi banyodan. İçeri parmak uçlarımda girmiştim, parmak uçlarımdaki ıslakta baka yere benim tenimin imzasını taşıyan izler bırakıyordu.

Korhan'ın davetkâr gözlerinin bedenimde dolaştığını hissedince, yataklarına oturan kan büyük bir hızla kasıklarına kadar akarak beni pervasız bir döngünün içine çekti; tenimi ısırmaya başladı. Bedenimi küçük havluyu tenime sürterek kurularken havlu ha düştü ha düşecek gibi eğri duruyordu.

"Bu akşam eve gitmem gerek," diye mırıldandım onun arsız bakaşın tenimi alev alev yakarken. "Anneannem söylenmeye başlar."

"Anladım." Gözleri bacaklarıma kayınca yutkundum. "Benim bacaklarımdan birini giysene."

Ona baktım. "İç çamaşırm var." dedi, aniden öksürmeye başlayınca üstündeki kısıyak havluya aldırış etmeden ona doğru yürüyüp önünde durdum. Islak elimi ağızına bastırıp, "Dinlenmelisin," diye fısıldadım.

Büyük ellerini aniden belime sarınca ona yenildim, kanadına kurşun saplanmış bir kuş gibi yalpalayarak kollarının arasına düştüm. Büyük avuçlarını belime sürterek bastırınca zaten kısıyak olan havlu, kalçalarımı tamamen gözler önüne sererek yukarı çıktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım, kelimeler dilimin ağına takılmış yavru balıklar gibiydi; soğukçağlarında kırıklar vardı. Ağ onları denize geri verse bile, balıklar artık yüzemeyecekleri için boğulup öleceklerdi.

Bir şeyler söylemesini bekledim, söyleyeceği şeyler tenimde yanan ateşe düşen kuru odunlar olacaktı, biliyordum ama o hiçbir şey söylemedi. Kalın sesini, dağ deviren cümlelerini bana vermek yerine kendine sakladı. "Bırak da giyineyim, Alacahan," diye fısıldadım güçsüz, her an ona yenilip dizlerinin üstüne düşebilecek kadar bitkin bir sesle.

"Eğer giyinmeni istemiyorsam, yine de giyinir misin?" diye sordu, kalbim saniyede bin beş yüz kez çarpıyormuş gibi hissetsem de dışarıdan bakıldığında oldukça sakin görünüyor olmalıydım. Oysa içeride işler çok farklı nüksediyordu.

Ellerimi ensesine kaydırdım, kalın ensesine avuçlarımı bastırduğimde asil cehennemimin bu adamın tenine kurulduğunu düşündüm. Şeytan damarlarının içindeki sıcak kanın içinde yaşıyordu, günahları etini saran derisinin altına gömmüştü.

Saatın saniye kolu sanki kalbimin atışlarıydı, göğsüm ise saatin ta kendisiydi. Beni bacaklarının arasına çektiği sırada güçlü, çevik vücudu masaya yaslı duruyordu ve ben onun mezarına gömülmüş bir ölü gibi hissediyordum. "Bir şey soracağım," dedim ortamımızda alev alev yanan ihtirası göz ardı ederek.

"Sor," dedi, kalın dudaklarının aralanırken aldığı şekil dikkat dağıtıyordu. Dudaklarına kapanmak, kana kana dudaklarını içmek, kurumak dudaklarında, dudaklarına yaşamın bir parçası olan suyla can verip, belki de dudaklarında gerçekten idam edilerek can vermek istedim.

Ellerimi Korhan'ın ensesinden kaydırarak sırtına indirdim, tişörtünü kaplayan ter tabakasının nemini parmak uçlarımda hissettim. Yeşil gözleri gözlerimdeydi, gözleri içimde birçok yere dokunuyordu. İçimdeki meraka, zihnimdeki sorulara, gözlerimi kaplayan duygulara rağmen sanki beni var eden kelimeler yeterince ayrıntıya sahip değildi; onun önünde ayrıntılarla dolu bir tabloyum gibiydim, aynaya baktığımda renklerin ala bula olduğu düz figürlerden başka hiçbir şey görmüyordum.

Bazen kendimi onun gözünden görebilmek istiyordum. Acaba kendimi onun gözünden görsem, hakımda ne düşünürdün? Düşüncelerim yine böyle negatif, acımasız, eleştirilerle dolu, elimde bıçaklarla yapacağım türden mi olurdu? Yoksa daha başka yönlerimi keşfedip, kendimi tanıma şansını mı elde ederdim? Belki de bende kendimin bile görmeye cesaret edemeyeceği kadar derin şeyler vardı ama ben kendime öyle siğ gözlerle bakıyordum ki bunu reddederken avuçlarımda çürümüşüm kelimeler beni anlatan kötü sıfatlara dönüşüyordu.

"Hadi, sormayacak mısın?" diye sorunca içinde bulunduğum ana bir canavarın kollarına tutunarak çekildim. O canavar odanın bir köşesine gitti, kollarında avuç içlerimi bastırırken onda bıraktığım mürekkep lekeleri vardı. Karnı değilmiş bir oyuncağın dışarı çıkmış pamuktan organları kadar güçsüz bir ruh, kelimeleri zihnindeki ateşlere tutarak yakan bir şeytana küçük kazımışım gibi çaresizliğin portreleri çizdiği gözleriyle gözlerimin içine bakmaya devam ettim.

"Ben babamın nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedim sonunda konuştuğumda. Çözülen dilimin içinde sakladığı kemikleri kırık kelimeler ortaya serildiğinde aramızda oluşan sessizliği ıkiye bölen yine ben oldum. "Benimle gelebileceğini söylemiştin, gelir misin gerçekten?"

İç tıpkı benim gibi alev alev yanıyordu, biliyordum ama o buna rağmen soğuk bir sesle, "Gelirim," dedi.

Başımı telaşsız, usulca salladım. Yeşil gözlerinde herhangi bir duygu kırıntısı aradım ama bulamadım, kendini öyle iyi kamufler ediyordu ki. Eğer bir tiyatro sanatçısı olsaydı onu kıskanırdım. Önüme çıkmasını istemezdim. Onunla savaşırdım.

"Senin denetimin mayıs ayının sonunda bitecekti hatırladığını kadıyla," diye fısıldadım, sonra durup dilimi kelimelere hazırlamak adına yutkundum. "Benim de oyunumun ilk bölümü 22 Mayıs'ta," diye devam ettim. "Sahneden inene kadar kafamı karıştıracak bir şeylerin zihnimde yaşamasına izin vermek istemiyorum. Beni anlıyorsun değil mi?" Yutkundum, başını sallarken beni ilgiyle izliyordu. "Oyundan sonra zarfı açmayı düşünüyorum."

"22 Mayıs'a denetimim bitmiş olur," dedi.

"Bu güzel."

"Soracağın şey bu muydu gerçekten?"

Hayır, diyen iç sesime rağmen, "Evet," diye murıldandım.

"Anladım."

"Üstündeki tişört terli," diye fısıldadım. "Değiştir."

"Tamam." Başka bir şey söylemedi. Beni saran kolları gevşedi, ardından beni yavaşça serbest bırakıp geri çekilmemi bekledi. Geri çekilişten

omuzlarımda kilolarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Korhan bana kendi boxerlarından ve tişörtlerinden bir tane çıkartıp yatağın üstüne koyarken sırtı bana dönüktü. Üstündeki terli tişörtü tek seferde çıkartıp kenara fırlattı; çıplak sırtını saran kaslar, derinin altını dalgalandıran kan gibi tenini dalgalandırıyordu.

"Çıkdın," dedi bana bakmadan. "O gece seni izlemek için orada olacağım." Bu benim için yeterdi de artardı bile. Benim için koyduğu kıyafetleri üstüme giydiğimde odadan çıkmıştı, ben giyindikten yaklaşık on, on beş dakika sonra odaya geri girdi. Yatağın üstüne çıkıp yorganın altına girdim, hemen arkamdan yatağa girmiş, yorganı üstümüze tekrar çekerken beni kollarının arasına çekmişti. Yorganın altına girmemizin esas nedeni yorganın gerçekten soğuk hissettirmesiydi, sıcaktan kurtulmak için soğuk yorgan gerçekten birebirdi.

"Sana bir şey diyeceğim, Çıkdın," dedi, parmakları tenimde dolaşırken üzmiz de yorganın altındaydık ama onun parmaklarının hareketlerini öyle net hissediyordum ki görmeme gerek yoktu.

"Evet?"

"Ben birkaç gün önce bir kâbus gördüm." Gözleri artık tavandaydı, gün çöktan ağarmıştı ama güneşin kalp atışları gökyüzünün göğsünde çarpma-ya başlamamıştı henüz. "Biraz tuhaftı. Yanlı her zaman gördüklerime benzemiyordu."

Kaslarım anında çatılırken, "Ne gördün?" diye sordum, sesim uykulu çıkmıştı.

"Seni," dedi ama gözlerinde dudaklarından dökülen tek kelimeden daha fazla kelime taşıyordu, bana bu kelimeleri verebilmenin bir yolunu arıyormuş gibi görüldüğünü fark edince kaslarım daha fazla çatıldı.

"Beni?"

"On iki, on üç yaşlarındaki halini," dediğinde donup kaldım.

"Nasıl yani?" diye sordum kuru bir sesle.

Yatağın içinde öylece duruyorduk, onun kollarındaydım ama ruhum burada değildi, cennetten uzak yerde ve cehenneme birkaç adım mesafede; araftaydı.

"Bilmiyorum. Çok ilginçti. Kulaklarında bir sürü delikler vardı, bir sürü küçük halka küpe takıyordun, ayaklarında beyaz converse vardı, üstüne keşeli kalemle bir şeyler yazılmıştı ama dikkat etmedim." Buzdan bir sarayın içinde buzdan bir muhafızın elinde tuttuğu buzdan kılıç göğsümün ortasından girerek omurgamdan çıkmış gibi kaskatı kesildim. O yaşlardayken tam olarak anlatmış gibiydim çünkü. "İspanyol paça buz mavisi bir kot pantolonun, beyaz tişörtün vardı ve saçlarını da atkuyruğu şeklinde toplamıştın.

Ben de küçüktüm, senden iki ya da üç yaş büyüktüm ama küçüktüm ya. Saçlarım üç numaraydı, kısacık kesilmişti. Bana sarılıyordun, birbirimizi tanıyorduk. Durmadan aynı şeyi fısıldadın.

"Ne fısıldadım?"

"Ağlayarak babanın purolarını çalmamı istedin."

Ben çok küçükken babamın puro içtiğini hatırlıyordum. Babamın sesi bile artık hafızamda o kadar canlı ve kalıcı değildi ama içtiği puronun kokusu hâlâ burnumdaymış gibi hissediyordum. Kalbime giren şiş tüm duyguları eleğinden geçirerek parçalıyormuş gibi acıyla gözlerimi gözlerinden uzaklaştırdım. Korhan devam etti:

"Babanı buluyordum sonra. Purolarını çalıyordum ama hepsini çalmamışım. Sen ağlayarak göğsüme vurmaya başladın. *Hani babamın purolarını çalacaktın*, diye bağırarak ağlıyordun."

"Bu çok... Garip," diye fısıldadım. "Küçüklüğüme dair hatırladığım şeylerden bir tanesi de babamın puro kullandığı."

Korhan'ın bir an gerildiğini hissederek gibi oldum ama bunu bana yansıtmak istemiyor olsa gerek hemen toparlayıp normale döndü. Bir süre Korhan'ın gördüğü rüya hakkında düşündüm. Kafamı yorduğum bu konu aynı anda kalbimi de yoruyordu, halsizdim. Sonunda bunun basit bir rüya olduğunu düşünmeye çalışarak gözlerimi yüzüne sabitledim, yeşil gözler yüzümün her bir zerresinde itinayla dolaşırken elimde olmadan ona gülümsemiştım.

Karadeliklerin büyüdüğü kentlerde kuşlar gökyüzünde en uzak yerlere kanat çırparlardı; okyanuslar balinaların zindanı, ormanlar koca koca filler için korku kapanyıdı. Bir de ikimiz vardık. Ona baktığımda yavru bir sokak kedisi gibi hissediyordum; sokaklar da benim korku kapanyıdı ve patimde büyük bir yarayla onun sokağındaki çöp kovasının önünde yarıyordum. Bir gün patimi büyük avucunun içine aldı; kuşlar en güzel yerlere göç ettiler, balinalar ağlara yakalanmadan akıntı boyunca dur durak bilmeden yüzdüler, bir fil hortumunu diğer filin hortumuna doğru uzattı, hortumları birbirine dokunduğunda oluşan kalp şeklinin penceresinde insanın büyüleyici güzellikteki görüntüsü vardı.

Dudaklarının yukarı kıvrılır gibi olduğunu gördüğümde içimdeki ırtanalar yerini ilkbaharlara devretmişti. Kâbusunun lekeleri usulca zihninden silinsin istiyordum, bu yüzden ona doğru sokulup uyuklu gözlerle yitiler bakarak gülümsemeye devam ettim. Kimsenin karşısında çocuk olmaya ben, bu adamın karşısında elma şekerini yere düşürdüğü için delu gözlerle insanları izleyen o çocuk gibiydim; o bana yeni bir elma şekeri alıp saçları mı okşamıştı sanki.

"Kız çocuğu," diye fısıldadı.

"Hım?"

"Biliyor musun şeytan ne zaman cennetin kapısından kafasını uzatıp bir meleğe gülümse, o melek kapıyı onun suratına çarparmış. O yüzden şeytan güzel gülümseyen kadınları ağlatacak hilelere başvurmuş hep. Sonra bir gün güzel bir kadın ona gülümsemiş, hilesi avuçlarında yanmış; şeytan kendi ellerini yakmış."

Cümleleri dağ delen fırtınalar gibiydi. "Öpmemiş mi kimse şeytanın avuç içlerini?" diye sordum, uyku karanlık gibi çökmüştü zihnime. "Sen ateşe dudaklarını uzatır mısın, Çirkın?" Güldü. "Uzatarsın."

Ona biraz daha sokulduğumda artık mesafeler o kadar parçalanmıştı ki, sanki geçip giden zamanın yere düşürdüğü saniyeler bile ördükleri geleceğin içinde bizi ayrı iki yola saptıramazdı. En azından ben böyle hissediyordum. Bir gün daha farklı hissetmekten korkuyordum sanırım.

"Evet," dedim uyku mahmuru bir sesle. "Uzattım."

Kendime karşı, tüm insanlığa karşı örülmüş sıralayabileceğim yüzlerce sınırı varken ona olan sınırları uçurumdu. Bir adım atsam sınırlarım tam anlamıyla yok olacak ve ben o uçurumdan aşağı düşüp parçalara ayrılacaktım ama inatla başımı göğe dikip sanki uçurumun önünde durmuyormuşum gibi umarsızca gökyüzünü izliyordum.

Birdenbire tüm ışıklar sönmüş, uyku üstümüzü bir gün bedenimizi saracak o beyaz kefen gibi örtmüştü.

Zamanın kanatıp durduğu yaralarım vardı.

Takvim yapraklarının her bir düşüşünde bir diğer yarayı yeniden kanamaya başlıyormuş gibi hissediyordum.

Bileklerimi saran damarların genişlediğini hissettim. Sanki göğsümün içine dikilmiş olan kalbim de telaşla büyüyor, kalbimin göğsümde asılı durduğu damardan ip, büyüyerek ağırlaşan kalbimi taşıyamıyordu. Kalbim göğsümün içinde büyümeye devam ettikçe, tıpkı bir yanardağ gibi sıkışıyordu. Kalbim patlayacak, göğsümün eteklerine kalbimin lavları dökülecekti sanki.

Üstümde eteklerinde is lekeleri olan beyaz, uzun, çemberli kabarık bir elbise vardı. Yalnızca bana doğru uzanmış beyaz ışığın altında, sahnenin ortasında dikiliyordum. Sahnenin benim dikildiğim köşesi haricinde her bir noktası karanlığa gömülmüştü. Seyirci koltukları boş muydu yoksa dolu muydu bilmiyordum ama göğsümün içinde büyüdükçe damarın kopacak gibi incelmesine neden olan kalbim gürültüyle çarpmaya başlamıştı.

Sahnenin diğer ucunda bir piyanonun tuşlarından dökülen sesi takip eden adım seslerinin bana doğru yaklaşmaya başladığını duyduğumda göz-

lerimi usulca o karanlığa, ayak seslerinin sahibinin gölgesine çevirdim. Attığı her bir adım, piyanonun tuşlarından dökülen ses ile korkunç bir uyum içerisindeydi. O ne zaman adımlarını yavaşlatsa melodi de onunla birlikte uysallaşıyor, o bana doğru hızlı adımlarla ilerlese melodi bir korku filmine gerilim dolu sahnesini çekiyormuşuz gibi dehşet verici tonlamalarla sahneyi kalbinde taşıyan salonun içini dolduruyordu.

Bir an kafamın içine ördüğüm tüm metinlerin sökülerek bir köşeye yerleşine şahit oldum. Zihnim durmuş, kalbim susmuştu ve tüm replikler silinerek kaybolmuştu. Ne diyeceğimi bilmemenin verdiği telaşla bana yaklaşıp adımların gölgesini takip ettim. Tam karşımda durdu, onu göremiyordum ama karanlığa çizdiği gölgesi orada duruyordu; uzun boylu bir adamdı.

"Kalbindeki," dedi tok, erkeksi ses, bu ses anılarının ev sahipliği yaptığı zihnimde uzun süredir benimle birlikte yaşayan sestir. "Kalbindeki boşluğu beni mi gömdün?"

Elim ayağım buz kesmiş halde sesin sahibinin gölgesine bakakaldım. Hâlâ ışığın altındaydım ama asıl en karanlıkta yaşıyordum.

"Kalbindeki boşluğa seni bastım," diye fısıldadım güçsüz bir sesle, omuzlarım acıdığını fark ettiğimde o sesin sahibinin kim olduğunu anlamıyordum. Uzun zamandır bu sahnede yapayalnızdım, onu bekliyordum; oysa o hep beradaydı, biliyordum.

"Kalbindeki boşluğa beni mi astın?"

Başımı iki yana sallarken o sese doğru yürümek istedim ama sahneyi saran zincir sesleri, piyanodan dökülen melodiyi bastırarak şangırdadı. Gölgerime yayılan boşluk sanki gözyaşları gibi gözlerimden sahneye dökülmeye başladığında ayaklarımdaki zincirlerin soğuk yüzeyini tenimde hissettim. Gözlerim ayaklarıma kaydı, Mantus'un nefesi her yerdeydi, ayaklarımdan zincirlenmişim. Elbisemin kabarcık eteğini kaldırarak yara bere içindeki ayaklarıma baktım, ardından kafamı kaldırıp gözlerimi Mantus'un gölgesine yerleştirdim.

"Ben seni kalbime bastım, seni kalbime astığım damarı boynuma geçirip kendimi sana astım," diye mırıldanıp zincirleri zorlayarak ona doğru bir adım atmaya çalıştım, zincirler adımımın önüne duvarlar ördüğünde damarımın üstüne düşmüştüm. Artık ellerim karanlıkta, bedenim hâlâ ışığın altında. Ellerimi görmek ister gibi gözlerimi karanlık tarafa düşmüş ellerime indirdiğimde ellerimin gölgesine bile rastlayamadım. O taraf aslında yok muydu? Mantus olmayan yerden mi sesleniyordu bana?

Ellerimi usulca ışığa doğru çektiğimde zihnimde patlayan silişin sesi yine kendi zihnimi sağır etti; kurşunun boşalan kovanları sekerek düşüncelerimin arasında kaybolurken gözlerimden aşağı yaşlar dökülmeye başlamıştı.

Az önce karanlığa uzattığım ellerim bileklerimin altından itibaren kapkardı, tırnaklarım sıyrılmış, uzun ve ince parmaklarımın boğumlarından simsiyah dikenler dışarı doğru fırlamıştı.

"Mantus," dedim gözlerimi parmaklarımı saran kapkara dikenlerden ayırmadan. "Mantus bu da ne?"

"Mania," diye fısıldadı sanki bir kuyunun dibinde, çok uzak bir yerde adımı ninni gibi mırıldanıyormuşçasına.

"Bu..." Gözlerimde yaşlarla oturduğum yerde doğrulmadan kafamı kaldırıp karanlığa, o kör sessizliğe, bıçak yarası gibi göğsümü çizen gölgeye baktım. "Bu ne?"

"Benim," dedi Mantus, sesi durgun bir su gibiydi. "Ben buyum."

"Ne?"

"Havise ateşini içtin geldin," dediğinde gözlerim yine ellerime inmişti, titreyen ellerimdeki dikenlere bakıyordum. "Peki Lezd'nın tüneline seni bekleyen şeytana kendinden ne verdin?"

Durdum, ben o şeytana kendimden ne vermiştim?

"Ondan beni istedin," dedi Mantus, artık sesi sanki ensemdeymiş gibi yakından geliyordu. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Peki sen ona ne verdin?"

"Ben..."

"O tünelde bir şeyini kaybettin mi, Mania?"

"Mantus..." diyebildim, devamını getiremedim. Biraz sonra siyahlığın damarlaşarak bileğimden yukarı usulca tırmanmaya başladığını fark ettiğimde gözlerimde umursamaz bir kayıkcı, kırık küreğiyle suyu yararak akıntıya doğru ilerliyordu. Aynı dikenlerin yüzeyi bozulan, kararan bileklerimdeki damarlardan da dışarı doğru fırladığını gördüm.

"O koscoca tünelde bir şey kaybetmedin mi, Mania?"

Bileğimden yukarı ağır ağır, damarlar örerek tırmanan karanlığı izlemeye devam ederken dizlerimin üstünde oturuyordum ama Mantus'a verebilecek bir cevabım yoktu. Piyanodan dökülen melodinin etrafını denizin dalga sesleri sarmaya başladı; sanki o denizin kıyısında, dalgalar ayaklarıma çarparken umursaz adımlar atarak rüzgârın saçlarını arkaya doğru uçurtmasına izin veriyordum.

"Göğsündeki o koca boşluğun sebebini hiç mi düşünümedin?" diye sordu Mantus, sesi bu kez göğsümün içinden geliyordu. Kalbimin biraz daha ağırlaşıp genişlediğini, büyüyerek göğsümü doldurduğunu hissettim. "O tünelde kalbini kaybettin."

"Kalbimi kaybettim," dedim, gözlerimdeki ışık sönmüş, alnımın ortasından çoban yıldızı şeklinde bir tılsım dışarıya doğru fırlatarak hemen önümde ışıklar saçmaya, aydınlık vererek yanmaya başlamıştı sanki.

"Kalbini yok ettin."

"Kalbimi..." diye fısıldadığımda tılsımın ışıkları güçsüzeleşti. "Yok ettim"

ve göz bebeklerim yoktu. Sanki önümde bir ayna vardı ve kendimi izliyordum. Gözlerim saf yeşil rengindeydi, başka hiçbir renk, hiçbir iz yoktu. Karanlığın dirseklerimin altına kadar tırmadığını gördüm, dikenler de karanlıkla birlikte ilerleyerek kolumu sarıyordu. "Şeytan senin kalbini tünelin içinde kendin buldu."

Söyledikleri canımı acıtiyordu, buna rağmen gözlerimden dökmeyen yaşların nedeni duygularımı ölüme uğurladığını fark etmemden kaynaklı olabilir miydi? Oysa sadece az evvel ağlıyordum, şimdi nasıl olurdu da gözlerimdeki pınarlar kurak bir çöl gibi kavrulabilirdi?

"Ne yapabilirsin ki?" diye sordu, kahn sesinde alay vardı.

"Kalbim burada," dedim simsiyah, dikenli elimi elbisemin belli bir düzeyde dokunduğum yerden dışarı dikenler fırladı; karanlık tıpkı bir yılan gibi ilerleyerek çatallara ayrıldı, gerdanımı sarmaya başladı. "Kalbim büyüyor."

"Kalbine beni bastırı!" dedi bağırarak, sesi öyle korkunç bir tonda yükselmisti ki piyanonun tuşlarından birinde basılı kaldı piyanistini parmağı letmeye başladı. Bu kez kapkara ellerimi kulaklarımın ses sınırlarına ve piyanonun korkunç sesinden korunmaya çalıştım. Kulak boşluğuma avuçlarımdan içinden fırlayan sarmaşıklar daldı aniden, ardından ben o korkunç çığlığı atmadan saniyeler önce dikenli sarmaşık zihnime dolandı.

"Mantus!"

"Kalbin benim!" diye bağırıldı öfkeyle, sesi tüm duvarları titretmeye başladı, titreyen duvarlarda oluşan çatlakları karanlıktan dolayı göremiyordum ama yere dökülen kavlamış boyaların seslerini duyabiliyordum. Altında durduğum ışık cızırdamaya, yanıp sönmeye, rengini sık sık değiştirerek farklı kabusları hatırlatan piyesleri önüme sermeye başladı.

"Kalbin benim!"

"Mantus!"

Sahne yıkılırken sesi artık her yerdedi. İzleyici koltuklarının aralarına yerleştirilmiş boşluklardan rüzgâr gibi hızla bana doğru çarpıyor, renk değiştiren ışıklardan saçlarıma dolanıyor, zihnime giren sarmaşığın dikenlerinden adımı fısıldıyordu.

"Şeytan!" diye bağırıldım korkuyla, ardından ışık tepemde patlayarak söndü, Mantus'un sesi telâssüz ilerleyen Azrail'in arkasında sürünen cübbesinin kumaşı gibi sahnenin içinde ilerlemeye başladı.

"Ne yapabilirsin ki?" dedi, fısıltısı zamana yayıldı. "Sen bir tünelsin."

"Şeytan!"

"Sen bir tünelsin."

"Şeytan!"

"Kalbin benim!" diye bağırıldı. "Tünelimde onu kaybettin. Tünel de benim,

kalbin de benim. Sen benimsin!"

Çöken sahnenin altında kaldım.

Şimdi bir tren garındaydım.

Bir korkunun eşliğinde durmuş, o eşliği atlayabilecek kuvveti kendimde aramaya başlamıştım. Tren garında ağır adımlarla yürümeye çalışırken kollarımda ilerleyen o karanlık artık omuzlarıma binmişti, sırtımdan fırlayan dikenler elbisemin kumaşını parçalayarak dışarı fırlamıştı.

Tıpkı geçmişin içinde ilerleyen bir canavar gibi tren garının içinde ilerliyordum.

Burayı daha önce hiç görmemiştim.

Mania olmanın bu kadar ağır bedellere sahip olmak demek olduğunu biliyordum. Görünmez duvarlarımla mutluydum oysa. Bundan bir süre önce, Mania hayatımda değildi her şey daha normalmiş gibi hissediyordum. Ona sahip olduğum günü hatırlıyordum. Yağış ile aramızda geçen o konuşmayı, o an o konuşma geçerken bir köşede kötü kokulu peynirli krakerini yiyen gözükü şışman çocuğu, Şerife'nin sık sık bana dokunan bakışlarını... Ona sahip olduğum gün, kendimden vazgeçtiğim gündü sanki. Şimdi ise ben ona değil, o bana sahipti. O benim yeni kimliğimdi. Ben onun yeni bedeniydim.

Peronun önüne geldiğimde ayağımda hâlâ zincirler vardı ama yürüyebiliyordum. Sanki biri zincirlerimi uzatmıştı ama yalnızca gitmem gerektiği yere kadar gitmeme izin vermişti. Bir trenin önce rüzgârını hissettim, ardından sesini duydum ve raylar, eceli gözleyen bir hasta gibi inlemeye başladı. Bundan kurtulmak istiyordum. Sırtımdaki dikenlerden, bedenime kanser gibi yayılmaya başlayan bu karanlıktan, kendimden kurtulmak istiyordum.

Tren büyük bir hızla bana doğru yaklaşmaya başladığı sırada kendimi trenin önüne atmak için manevrada bulunacaktım ki zincirler o adımı atmamı engelleyerek beni durdurdu; sınırlım tam burada çizilmişti. Yere tıpkı bezden bir bebek gibi düşerken trenin vagonları bir bir uzayarak önümden geçmeye başladılar. O an gözlerim trenin camındaki silüete kaydı. Geçen trenin her vagonunda Mantus üstünde kapüşonlu cübbesiyle dikiliyor, yüzü tıpkı karanlık sahnedeki gibi simsiyah bir gölge şeklinde olduğundan görünmüyordu.

Her vagona o vardı, her vagona kalbim vardı, her vagona kendimi terk edip onunla gidiyordum.

Önce raylar koparak birbirinden ayrılmaya başladı, ardından kolon kolonun yüzeyine monte edilmiş büyük saat yere düşüp parçalandı. Sayılar etrafa dağıldı. Duvarlar sarsılmaya, akrebin kolları yerde dönmeye, sayılar mürekkep gibi dağılıp oldukları yerde yok olmaya başladı. Tren garı önü alınamaz bir hızla başıma çöktü.

Gördüğüm rüyanın üstünden dört ya da beş gün geçmiş olmasına rağmen gerçekten hâlâ huzursuz hissediyordum kendimi. O rüya ya da kabus... Öyle gerçekçiydi ki şu an yaşadığım anın bile o rüyaya ait olup olmadığını sorgulayıp duruyordum. Siyah saçlarımı örüp omzumun üstüne atmıştım, elimde yalnızca salamlarını yediğim bir sandviçle evin mutfağında böyle dikiliyordum ama ruh gibiydim, yüzümün bembeyaz olduğundan yana hiç şüphem yoktu.

Anneannem bulaşık makinesini boşaltıyordu.

"Annenin gönderdiği parayı harcıyor musun?" diye sorduğu sırada elinde makineden çıkardığı bardaklardan biri vardı, kristal yüzeye sahip hoş bir bardaktı; hatırladığım kadariyle anneannemin annem için aldığı ama annemin asla kullanmadığı eski, göz nuru çeyizlerindendi.

Sandviçten bir ısırık alıp, "İhtiyacım olmuyor," dedim. "O yüzden biriktiriyorum."

"Sen şuna o parayı harcamak istemiyorum desene," diye söylendi. Bardakları raflara dizmeye başladı. "Annen bir gün çıkıp geldiğinde ne yapacaksın?"

Yanaklarının içini havayla doldurup, "Bugün Yağış ile havuza gideceğiz," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "Birazdan beni almaya gelir."

"Çağla da gelecek mi?" diye sordu, her zamanki gibi Çağlar'a Çağla demişti.

"Evet, o da gelecek."

Kapı çalmaya başladığında anneannemle Çağlar hakkında laflıyorduk. Çağlar'ın hayatında biri olup olmadığını sormuş, şakayla karışık yine Çağlar'a bir sürü laf sokmuştu ama aslında Çağlar'ı sevmediğinden değildi, anneannem soğuk gibi görünse de şefkatli bir insandı. Yağış omzunda siyah bir sırt çantasıyla salonun ortasında dikilirken ayaklarında parmak arası terlikler vardı. Parmak arası sandaletlerimin kayışlarını bileklerine bağlamak için eğildiğinde anneannem önümde dikiliyordu.

"Havuz için daha çok erken değil mi? Daha nisanın ortasındayız."

"Ne nisanın ortası, sonuna geldik, Nuriş Sultan," dedi Yağış omzumun üstünden anneanneme bakarak.

Zaman gerçekten hızlı ilerliyordu. Korhan'ı tanıyalı ne zaman iki ay bile olmuştum? Şubat ayının sonlarına doğru tanımıştım onu. Şimdi neredeyse nisanın sonuna gelmiştik. Takvim yaprakları ikimizin üstüne yağmur misali yağıyordu.

"Hasta olun da göreyim sizi," diye söylendi anneannem, ardından mutfağa doğru ilerlemeye başladı ama aklının hâlâ bizde olduğunu biliyordum. Herhangi bir yorum yapmadım, ona karşı çıkmadım ya da tezini çürütmeye çalışmadım. Sadece sessiz kalıp koltuğun üstüne bıraktığım sırt çantasını omzuma atarak arkadaşımın birliğinde evden ayrıldım.

Korhan'ın bahsettiği yüzme havuzu Lara yakınlarında olduğu için herhangi bir toplu taşıma aracına binmemize gerek kalmamıştı. Çağlar da bizi almak yerine direkt olarak bizdik. Yüzme havuzunun önüne geldiğimizde saat böyle olmasını isteyen bizdik. Tesisin tavanı yuvarlak camdandı, anladığım kadarıyla ilk katlıydı. Girişte uzun, demir çubuklar vardı, çubukların üstünde de bir sürü bayrak dalgalanıyordu ama en üstte dalgalanan bayrak bir Türk bayrağıydı.

"Ne kadar büyükmüş be," dedi Yağış otomatik kapıya doğru ilerlerken. Kapı iki yana doğru kayarak açıldı, Yağış'ın gri saçları kapının üstünden aşağı akan rüzgârla uçmaya başladı.

İçimde ağırlık yapan bir hisle kapıdan içeri girdiğimde önce alabildiğince beyaz bir hol karşıladı bizi. İçeriye doğru ilerledikçe duvarlara asılmış madalyalar, tablolar, posterler çoğalarak altında kalan duvarları kaplıyordu. Ayağımdaki sandaletler topuklarıma çarpıkça ses çıkartıyor, bu ses sinirlerimi zıplatsa da ağır adımlarla ilerlemeye devam ediyordum.

Koridorun sonunda üstünde eşofman takımı olan bir adam karşıladı bizi. Korhan önceden o adamla görüşmüş olacak ki adam bizim adımızı sorduktan hemen sonra sevecen bir tavırla bize tesisi gezdirmeye başladı. Tesiste yedi farklı yüzme havuzu vardı, bunların iki tanesi yalnızca kadınlar, iki tanesi milli sporcular, bir tanesi çocuklar, bir tanesi yalnızca erkekler ve bir tanesi de herkese açık bir yüzme havuzuydu.

Biz herkese açık olan yüzme havuzunu seçtiğimiz için o bölümdaki soyunma kabinlerinin önünde adamdın ayrılmış üstümüzü değiştirmek için kabinlere girdik. Giydiğim mayo kırmızıydı, önünde beyaz harflerle BEACH QUEEN yazıyordu. Oldukça sade bir modeldi, zaten sadece yüzme odaklı bir insan olduğum için mayolarda abartıya gitmeyi sevmiyordum. Mayo tercih etme nedenim karnımı saran çirkin izi kapatma isteğinden kaynaklıydı, yoksa gerçekten incecik bir belim vardı ve bu bele sahip başka bir insan mutlaka bikini giyerdi.

Yağış benim aksime bikini tercih ediyordu ama o da benim gibi güne-
rişten pek hoşlanmıyordu konu bikini ve mayo olduğunda. Sade, siyah bir
gösterişli bir aksesuar taşıyormuş gibi yıldızlaştırıyordu.

Ayağımdaki sandaletlerin kayışlarını çözmüştüm, bu yüzden ayağım-
daki ayakkabı artık terlik gibi duruyordu. Sırtımda havuzun giriş kapısını, dir-
seklerimizin iç kısmına astığımız havlularla havuzun giriş kapısını, dir-
yürümeye başladık. İkinci kattaydık, tavan camla kaplıydı ve gökyüzünü
görebiliyordum ama güneş bizi göremiyor, kolları camdan içeri uzan-
ıyordu. İçerisi soluk gri, mavi renkteydi, havuzun mavi ışığı tavandaki cama
çarparak yansıyor, havuz dalgalandıkça camın yüzeyinde kristal bir görü-
tü oluştuyordu.

Yüzme havuzu dikdörtgen şeklinde, oldukça uzundu. Bir baştan bir
başta uzanıyordu. Havuzun içinde yaşıtlarım olduğunu düşündüğüm birkaç
genç kız vardı. Onun dışında şezlongların birkaç tanesi de dekeydi ama bu-
rası herkese açık bir yüzme havuzu olsa da içeride erkek yoktu.

"Yanlışlıkla kadınlar matinesinin ortasına falan mı düştük?" diye sordu
Yağış kaşlarını çatıp bakışlarını usulca bana doğru çevirerek. "Yoksa ülkede
erkek kılığı mı başladı?"

"Sanırım erkek kılığı," dedim, kaşlarını kaldırarak yüzme havuzuna
doğru baktım. Sarı saçlı bir kız suyun içinden tıpkı bir denizkızı gibi ka-
sını çıkardı; saçlarını sallayarak sarı, ıslak bir pervane oluşturdu, ardından
tekrar suyun derinliklerine gömülerek gözden kayboldu. "Herkes açık
olan bölümde olduğumuza emin miyiz?"

"Giriş kapısında öyle olduğu yazıyor ama bilemiyorum." Derin bir ne-
fes aldı. "Şu Korhan bizi kandırıyor olmasın? Zaten havuz teklifinde bulun-
duğunda kılınmıştımdan. Bir şeyler karıştırıyor gibiydi."

Başımı iki yana sallayarak boş şezlonglara doğru ilerlemeye başladım.
Yağış arkamdan gelirken Korhan ile ilgili teorilerde bulunmaya devam edi-
yordu ama onu dinlemiyordum. Şezlonglar siyah, geniş ve hadidinden fazla
uzundu ya da ben çok kusaydım. Kolumun iç kısmına astığım beyaz havlu-
yu şezlongun üstüne serip çantamı iki şezlongun ortasında duran kısa sehp-
nin üzerine bıraktım. Ayağımdaki ayakkabıları kenara bırakıp şezlongun
ucuna oturdum. Çıplak ayaklarımı mermer zemine temas ettiğinde hisset-
tiğim soğuk kısa süren bir ferahlık hissinin tüm bedenime yayılarak dalga-
lanmasına neden oldu.

"Korhan nerede?" diye sordu Yağış aynı şekilde sehpasının diğer ucun-
daki şezlongun ucuna otururken. "O burada olmayacak mı?"

Zihnimin içinde büyüyen bir paradoksun ortasına oturttuğum bir çift
göz insanları inceliyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Gelir herhâlde."
"İyi insan mı bilemeyeceğim ama lafının üstüne geldiği kesin," dedi
Yağış; gözlerimi yavaşça Yağış'a çevirince çenesiyle havuzun giriş kapısını
işaret ettiğini gördüm. Bakışlarımı omzumdan kaydırdım, gözlerim kapıyı
bulduğu an sanki bir miknatıs tarafından çekiliyormuş gibi onun gözlerinin
içine yerleşti. Oradaydı. Altında siyah bir yüzme şortu vardı, üstü çıplaktı
ve yaraları ortada duruyordu; buna aldırış etmediği için ona minnettardım.
Çünkü böyle bir güzelliikten kimse çekinmemeliydi.

Onun yaraları onun bedeninin kılavuzu gibiydi, o yaraları okuyarak
onu öğrenebilirdin.

Yağış muhtemelen onun göğsünü boydan boya kaplayan dikiş izinin
bütün halini ilk kez burada, şimdi görüyordu. Ne düşündüğü umurumda
değildi ama kötü bir düşünce zihnindeki rahimde yumurtalara ayrılmamış-
tı, bundan emindim.

"Adam kokunu alıyor, seni kokundan buluyor bence, kanka," diye dalga
geçti Yağış ama tepki veremedim. Hâlâ ona bakıyordum. Onun da gözleri
benim duvarıma saplanmış bir çivi gibiydi; oradan çıksa bile oraya büyük
bir iz bırakmıştı.

Korhan büyük adımını yere bastığında gözlerim gözlerinden usulca
ayrıldı ama ona bakma isteği hâlâ tam kalbimin içinde yanıyordu. Bakış-
larımı önüme doğru çevirip bana yaklaşmasını beklemeye başladım. Yağış
ise sanki ikimizi baş başa bırakmak istiyormuş gibi şezlongun üstünden
kalkıp havuzun başına doğru ilerledi. İnce kollarını kaldırıp esnettikten
sonra omzunun üstünden bana çapkın bir bakış atarak, "Bu atlayışımı se-
nin için gerçekleştireyorum," dedi, ardından büyük bir hızla balıklama atla-
dığı havuz suyunu ikiye yararak suyun içinde kayboldu.

Sertçe yutkunup bakışlarımı arkadaşımın şeffaf görünen suyun altın-
da tıpkı su gibi dalgalanan silüetine diktim. Bacaklarını hareket ettirerek
suyun altında hızla havuzun diğer ucuna doğru yüzüyordu. Korhan par-
maklarını enseme bastırınca gözlerim Yağış'ı odağından iterek boşluğa
devrildi. Korhan enseme hafifçe ovmaya başladı. Dokunuşları notaların pi-
yanonun tuşlarının altında can buluşu gibiydi; belki de bir yazarın kelime-
lerini sayfalara işleyişiydi... Tam olarak tanımlayamıyordum.

"Kırmızı senin rengin," dedi yavaşça. Sesi tüylerimin diken diken olma-
sına neden olan ılık bir esinti gibiydi.

"Öyle miymiş?" diye sordum ama kalbim güm güm atıyordu. Bunu bil-
diğini biliyordum.

Ensemdeki sayfaya harfleri yerleştiren mürekkepli bir kalem gibi çar-
pıp duruyordu güçlü parmakları.

"Evet," dedi.

Yağış suyun yüzeyine çıkıp saçlarını geriye doğru savururken havuzun kenarlarına tutunarak kendini yukarıya doğru çekti ama sırtı bize dönüktü, bizi göremiyordu. Arkadaşımın ıslak bedenini izlerken Korhan'ın dokunmaları usulca ensemden uzaklaşıp kürek kemiklerimin arasında yaşamaya başladı.

"Burada tek bir tane bile erkek olmamasının asıl sebebi ne?" diye sordum sakın bir sesle.

"Bilmem," dediğinde dudaklarını büktüğünü görmesem bile hissettim. "Canları gelmek istemedi herhâlde."

"Öyle mi?"

Parmakları kürek kemiklerimin ortasında sert bir şekilde hareket etti, işaret parmağını iki kemiğin arasındaki boşluğa doğru itip o boşluğu parmağının baskısıyla doldurdu. İnledim.

"Öyle olmamasını mı istedin?" diye bir soru attı ortaya, o sorunun sırtındaki örgü çantada tenime saplayacağı oklar vardı.

Arkadaşım kendini sırtüstü suyun içine bırakınca havuzun suyu bir kez daha yarılarak onu içine aldı, yuttu. Dilimi dişlerimin yüzeyinde dolaytırırken vereceğim cevabın zihnime ördüğü harfleri izliyordum.

Bazen o harfleri zihnime işleyen ben olduğuma inanmıyordum. Sanki ben bir piyestim, biri beni sahneye işliyordu, kelimeler bana değil ona aitti; sanki bir roman sayfasıydım, bir kadının parmaklarından biserler olarak o sayfaya akıyordum ve bu kelimeler yine bana değil, o kadına aitti. Bazen beni var eden kelimeleri benden çalan bir kadının parmaklarında kalbim atıyor; göğsüme doldurduğum nefes, gözümde akan yaşlarla birlikte kadının parmaklarında mürekkep lekeleri bırakıyordu.

"Canları gelmek istememiş," diye mırıldandım.

"Can önemli," dedi Korhan alaycı bir sesle.

Alt dudağımı yaladım. "Bazen düşündüğümde daha tehlikeli olduğumu düşünüyorum."

"Ben düşünemeyeceğin kadar tehlikeliyim, Kedi," dedi. Bir an parmaklarım tutmazken o hâlâ tenime dokunuyordu.

Ona doğru döndüğümde artık burun burunaydık, şezlongda hemen arkama oturmuştu. Çizgiler, izler, bozuk yüzeylerle dolu güzel yüzüne bakıp, "Kollarında uyuduğum adamı tanıyamadığımı mı ima ediyorsun?" diye sordum ona. Korhan beni büyük bir dikkatle izliyordu ve çehresine yayılan ifadesizlik beni çıldırtacak kadar baskındı.

"Taniyor musun?" diye sorunca ona bakakaldım. Neden bu kadar vicdansız bir cevap vermişti ki? Evet, bu bir cevaptı. İkimizin arasında kalırdı

atmaya başlamış gaddar bir cevaptı. Bazen onun gerçekten çok zalim bir adam olduğunu düşünüyordum. Beni saran şefkatli kollarına, beni dikkatle izleyen yeşil gözlerine rağmen acımasız ve zalimdi.

Ona verecek bir cevap bulamadım. Belki de en çok bu acıttı canımı.

"Çağlar gelecek," dedim yavaşça, "Onun canı istemiş."

"Canına yürek yediriyor demek ki," diye takıldı Korhan ama bu basit bir alay da olmayabilirdi.

"Çağlar'dan hoşlanmıyor musun?"

Tek kaşını kaldırıp, "Ondan hoşlanmamı mı istedin?" diye sordu. İğrendiğini açığa vuran bir sesle. Bir an ne demek istediğini anlayamadım ama Jetonum düştüğünde anlamsız bakan gözlerimde belliren bir şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum.

"İğrençsin," diye söylendim. "Ben o anlamda bir hoşlantıdan söz etmiyordum."

Bir şey söylemedi. Yağış yüzmeye devam ederken biz onunla orada öylece oturup sessizce etrafı izledik. Bazen bakışlarımız birbirine takılıyordu ama konuşmak yerine birbirimizin gözlerinin içine bakarak susmaya devam ediyorduk.

Çağlar yüzme havuzuna geldiğinde Akşın da onun yanıdaydı, kapıda karşılaşmalarını söylemişlerdi. Şimdi koskoca yüzme havuzunda yalnızca üç erkek vardı ve etraf güzel kadın kaynıyordu. İçime oturmuş huzursuzlukla etrafımdaki kadınları seyrediyordum. Akşın benden olabildiğince uzağa gitmiş, yanıma gelip bana selam bile vermemişti ama nedenini anlayabilmiş değildim. Çağlar, Yağış'ın boş bıraktığı şezlonga oturdu, gözündeki gözlekleri kaldırıp kafasının üstüne taktı. Korhan ona stada yabancı madde fırlatılmış gibi bakıyordu.

"Burası tam benlikmiş ya," dedi yaramaz ışıklar yakan gözlerini yabancı bedenlerde gezdirerek. "Etrafta çok kadın az erkek olunca ne olur biliyor musun, Kara Böcek?"

Kaşlarını kaldırdım. "Ne olurmuş?"

"Hedef erkekler olur."

"Ay Çağlar öf ya!" Gözlerimi devirip bakışlarımı havuzun içindeki kız topluluğuna çevirdim. Çoğunun gözü Çağlar ve Korhan'daydı. Sanırım Çağlar haklıydı. İçimi kasırga gibi sararak zihnimde hortum oluşturan kıskançlık hissinin ıslak adımları düşüncelerimde koyu renk izler bırakmaya başlamıştı. Bir an bakışlarımı Korhan'a çevirdim. "Sen bunlara mı ders veriyorsun?"

Korhan yüzünde dengeli, ölçüsünü kaybetmeyen bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Gerçi bir süredir ders vermiyorum. Tekrar başlayacağım."

Çağlar bize değil, onu kesen kızlara bakıyordu ama yine de burnundan sert bir nefes bırakarak güler gibi bir ses çıkardığını duydum. Dişlerini gıcırdatarak gözlerimi kısaca arkadaşımın profiline dokundurdum, uyan okları profilini hedef aldı. Gözlerim tekrar Korhan'a çevrildiğinde o ölüpü ifade hâlâ suratındaydı. Aniden ona yumruk atma isteğiyle doldum.

"Ha sen kadınlara yüzme dersi veriyorsun yani?" diye sordum ama benim de sesim ölçülüydü. İçimdeki hisleri bastıramasam da en azından bir rolün içine saklanarak akışı biraz olsun değiştirmeyi başarılabiliyordum.

"Evet?" dedi Korhan sorgulayan bir sesle.

"Buradaki kadınlar kareta kareta gibi yüzüyor valla, ben derse ihtiyacı olan bir kadın göremiyorum," dedim aniden. "Yani bunları da biraz şov bence."

"Onlar eğlenmek için geldi. Ders saatleri ayrı, genelde derse gelen kişiler de yüzme biliyor ama daha iyi yüzme istedikleri için geliyorlar," diye açıkladı Korhan fakat bunu açıklamayı duygularına değil mantığına yapıyordu.

"Yine de şov bence," diye direttim. "Yani yüzmeyi biliyorsan ne gerek var ki? Dalgıç mı olacaklar? Titanik ile birlikte batan okyanusun ne gerek lan mı bulacaklarmış? Şov işte."

Çağlar tekrar aynı şekilde burnundan nefes verdi, nefesi verirken güler gibi bir ses çıkardı.

"Yıl içinde yüzme bilen binlerce insan boğularak ölüyor. Çirkin," dedi Korhan, yüzünde eğlendiğine dair gölgeler görür gibi olsam da bununla ilgilenmedim. "İnsanlar bilinçlenmek, daha iyi yüzebilmek için kurslara katılmalı."

"Konuştu kamu spotu," diye söylenip önüme döndüm.

"Koran!" diye bağırdı yaklaşık on şezlong ötedeki Akşın. "Abe kaldım ben tek başıma. Gelsene burayı!"

Tek kaşımı kaldırıp tuhaf figürler sergileyerek Korhan'a el sallayan Akşın'a baktım. Havuzun içindeki kızların da gözleri bağırakarak ortalığı ayağı kaldıran Akşın'a çevrilmişti; bakışlarındaki aşağılamayı görür gibi oluncu içim öfke samanyla doldu, o samanlar içimde alev aldı tutuştu.

"Sen gelsene be burayı!" diye bağırdım Akşın'a. "Gittin beş yüz metre uzağa!"

Bir an Çağlar'ın da Korhan'ın da şok olmuş gözlerle bana baktığını hissettirdim ama umursamadım. Kızlar artık Akşın'a değil bana bakıyordu, gözlerinde aşağılama değil şaşkınlık vardı. Onlara orta parmağımı göstermek istiyor olsam da sakın kalmaya çalıştım.

"Abe gelemem, yenge, gelemem orayı!"

"Neden be?" diye bağırdım ona uyarak. "Gelsene!"

"Abe ısrar etme işte gelemem!"

"Ya niye?"

"Giymişsin mayıyı ben nasıl geleyim senin üstünde mayı varken orayı? Gelirsem yanındaki de bana mayı giydirir. Hem de kenarları ipli, seksi"

"Yi? Gelirsem yanındaki de bana mayı giydirir!"

Korhan'ın boğazından hoşnutsuzluklarla çerçevelenmiş bir homurtu sesi duyuldu. Çağlar artık gerçekten kahkaha atarak gülüyordu. Yağış'ın havuzun diğer ucunda bize baktığını fark ettim, muhtemelen o da gülmeye başlamıştı çünkü sesimiz kapalı havuzun boş duvarlarında yankılar uyanıyordu.

"Abe Çağlar, gelsene burayı! Mayı var görmez mısın? Sana da mayı üstü giydirecek bak, o yapar ha... Geçen sene onu kızdırdım diye güneşlen-

diğim sırada memelerime mayı üstü koymuş, iki ay doğuştan Allah vergisi sütyenim varmış gibi gezdim ortalıklarda!"

"Bir şey yapamaz sana, sen gelsene buraya, yengem!" diye bağıırken buldum kendimi bir anda. Korhan'ın gözleri şokla yüzüme çevrildi, dilimi ısırak Akşın'a baktığım sırada artık havuzdaki herkes bana bakıyordu. Eğer yerin dibine girmek mümkün olsaydı, ben o dibin de dibi olduğunu kanıtlamak için dibi kazmaya devam ederdim. Üstünlük taslayan tarafım göğsünü kabartarak o kızlara bakmak, yanındaki adamın sahipli olduğunu vurgularcasına böbürlenmek istiyordu ama donup kalmıştım.

"Aslan yengem benim be!" diye bağırdı Akşın, sonra durdu ve Korhan'a baktı. "Ama mayı giydirir bu bana."

Akşın'a 'yengem' dediğim için ekstra bir utanç içinde olduğumdan Korhan'a bakamıyordum, gözlerim Akşın'daydı. Çağlar sanki kenara sıkıştığını anlamış gibi, "Bağırmayın artık," diye homurdandı. "Lan Akşın, sen de gel burayı!"

Yağış havuzun korkuluklarına tutunarak merdivenleri tırmanırken su bedeninden gözyaşları misali akarak süzülüyordu. Saçları arkaya doğru yapışmıştı. Çağlar'ın gözleri Yağış'ı hedefine aldığı sırada Akşın da ağır adımlarla bize doğru yürüyordu. Yağış ıslak ayaklarının yerde bıraktığı su lekelelerini arkada ona ait bir yol gibi bırakarak şezlongun önüne geldi. Çağlar'ın bacaklarına vurup, "Kaldır kaşını da havlumu ver!" diye söylendi. Yağış'ın bedeninden sıçrayan su yüzüme gelmişti.

Çağlar koyu renk gözlerini Yağış'ın bedeninde gezdiriyordu. Yağış, "Bakacağına şu havluyu versene ya," diye homurdanırken, Çağlar yavaşça doğrulup altında kalan siyah havluyu Yağış'a uzatarak, "Sen nasıl görebiliyorsun şu an?" diye sordu. "Lenslerin yok."

"Lenslerimin olmadığını kını söylemiş?" Yağış, Çağlar'ın elinden aldığı havlu ile önce yüzünü, ardından da bedenini kurulamaya başladı. "Deniz ve havuzda da kullanılabilen lenslerden bu. Diğer lenslerimi çöpe attım, gözlerime batıyordu."

"Sorum olmaz yani?" diye sordu Çağlar. Korhan'ın parmaklarını belinin iki yanında hissettim, geri çekilmemişim ama tenimin altında dalgalanan nabzım artık daha hızlıydı.

"Yok," dedi Yağış, Çağlar'ın ayak ucuna otururken. "Çok rahat" Akşın hemen diğer tarafındaki şezlonga oturdu. Yüzme havuzu iyiden iyiye dolmaya başlamıştı ama şaşırtıcı bir şekilde gelen herkes kadındı. Yağış, Çağlar'ın iki bacak arasına girdi, kafasını Çağlar'ın göğsüne yasladı. Yağış'ın ıslak saçları, Çağlar'ın çıplak göğsünü saniyeler içinde su damlalarıyla doldurmuştu. Çağlar ilgili gözlerle Yağış'ın iki kaşının ortasını okşamaya başladığında gözlerim hareketliliğin arttığı kalabalığa doğru çevrildi.

Tüm duyularım bir bıçağın ucundan geçerek parça parça edilmiş hale geldiği sırada gözlerim odağına zihnimin felaket rüzgârları estirmesine neden olan yüzün sahibini almıştı. Özge. Üstünde üstü mor, altı siyah olan bir beldiyle havuzun kenarındaki dar yürüme bandında ilerliyordu. Yanında kıvrık saçlı, kumral bir kız vardı ama kızın yüzünü görememişim. Tesadüfün çirkinliğine mi yoksa onun burada, Korhan'ın çalıştığı yerlerden biri olan bu yüzme havuzunda olmasına mı şaşırmalıyım bilmiyordum.

Özge koyu renk saçlarını omzunun üstüne alıp gözlerini bizim olduğumuz tarafa doğru çevirdi. O an onun tıpkı saçları gibi koyu renk olan gözlerinde bir şaşkınlık belirtisi aradım ama o öyle soğukkanlı bir şekilde bize bakmıştı ki bu daha da şaşırtıp donup kalmama neden oldu.

Yağış kaşlarını çatarak, "Bunun burada ne işi var?" diye sordu, sesi kuzunun etrafını saran zırh gibiydi; girdiği yeri delebilirdi fakat hiçbir şey onu zedeleyemezdi.

"Sakin olun," dedi Çağlar. "Burası herkese açık bir yer. Bu tarz tesadüflere alışmak zorundasınız. Buraya eğlenmeye geldiğinizi unutmayın."

Korhan'ın belimi saran kolları bir yılanın öfkeyle kabaran boynu gibi şişkin damarlarla sarılıydı. Korhan arkamdan yaklaşarak yüzünü saçlarımin arasına daldırınca kaskatı olan bedenim, onun nefesinin tenime akmasıyla eş zamanlı olarak gevşeyiverdi. Özge'nin koyu renk bakışları uzun uzun bende kaldı, bir süre sonra o bakışlar belime yılan gibi sarılmış güçlü kolları doğru kaydı ve yüzündeki ifade daha da donuklaşarak ifadesinin buz tutmasına neden oldu.

"Yediği dayak yetmemiş demek ki," diye söylendi Yağış. "Burayı ona da getirmek bana farz oldu."

"Saçma sapan şeyler yapıp, Çağlar'ın da dediği gibi günü kendimize zehirlemeyelim," diye uyardım onu göz ucuyla yüzüne bakarak. "O solucanın neler yaptığını hepimiz biliyoruz," dedi Yağış. "Sakin olmak zorunda değilim."

"Tamam. Sakin olmak zorunda değilsin, Kaplumbağa," dedi Çağlar kollarını Yağış'ın omuzlarına doğru sarıp ellerini Yağış'ın çıplak karnına sarkırttı. "Eğer çok öfkelenecek olursan yine beni tekmeleyebilirsin."

"Su siddikli için kendinizi yıpratmaya değer mi be?" diye sordu Akşın sonunda konuştuğunda. "Hırsından kafayı yemiş, rezil." Ona baktım, şezlonga uzanmış, kollarını başının altına almış havuzu izliyordu; esmer pazıları genişlemişti, pazısını bir tanesinin iç tarafında tıpkı Korhan'da olduğu gibi bir dövme vardı. Bu bir Kızilderili dövmesiydi.

Korhan bu konu hakkında herhangi bir yorum yapmadı ama bana sarmayı da bırakmadı.

Çağlar aniden Yağış'ı kucaklayıp havuza atlayınca havuzun içindeki kızlar çığlık atıp yüzerek etrafa kaçıştılar. Suyun dibine çöken arkadaşlarım bir süre ortada görünmedi, kolları tekrar suyun yüzeyine çıktığında Yağış kollarını Çağlar'ın boynuna sarmış, ona sıkıca sarılmıştı ve kahkahalar atarak gülüyordu. Bu durum Özge'nin yanındaki kumralın dikkatini çekti, sinir bozucu bir yüz ifadesi takınarak Çağlar ve Yağış'ı izleyen o aptal kumrala doğru uçup ona kafa atmak istiyordum şu an.

"Sen girmeyecek misin?" diye sordu Korhan.

"Birazdan," dedim yavaşça.

Bana daha sıkı sarılınca yan gözle ona baktım. Özge'nin gözleri sık sık ikimize dokunuyor, sonra kalabalığa çevirdiği gözlerindeki memnuniyet-sizlik bir dalga gibi büyüyerek çehresini yutmaya başlıyordu.

Çağlar ve Yağış ciddi anlamda eğleniyor gibi görünüyordlardı, havuzun içinde birbirlerine oldukça yakın bir pozisyonda kahkahalarla gülerlerken gözlerim usulca kalabalıkta ilerleyen o tanıdık bedene döndü. Güz de buradaydı. Buz gibi bir ifadeyle şezlonglardan birine otururken plaj çantasını şezlongun yanındaki boşluğa bırakmış, güneş gözlüklerini kaldırıp başının üstüne takmıştı. Güz'ün kahverengi gözleri usulca Özge'ye kaydı, onun varlığını fark edince ifadesiz yüzünde farklı renkte bir ışık görür gibi oldum ama saniyeler içinde o ışık söndü. Gözlerini Özge'den uzaklaştırıp havuzun içine çevirdi. O an Çağlar da kafasını kaldırmış ve muhtemelen Güz ile göz göre gelmişlerdi.

Çağlar usulca Yağış'tan uzaklaştı, havuzun diğer tarafına doğru geri geri yüzerken gözleri Güz'deydi ama Güz artık ona bakmıyordu, kızın gözleri yalnızca birkaç saniyelikliğine Çağlar'a dokunmuş, ardından kalabalığa çevrilmişti.

Yağış'ın gergin bir sesle, "Çağlar?" dediğini duydum, ben daha ne olduğunu anlamadan bir başka dudaktan dökülen ılık sesi ortamın içine bıçak gibi düşerek bakışlarımı usulca kapıya doğru çevirmeme neden oldu.

"Korhan," dedi uzun boylu, yapılı bir vücuda sahip olan sarışın adam. Işığı çalan bu adamdı. Altında şort, üstünde sporcu atleti vardı ve ayağın- daki parmak arası terlikler ıslaktı. "Bir gelsene."

Korhan'ın elleri bedenimden uzaklaşınca boşluğa asılmışım gibi hisset- tim. Yavaşça şezlongdan kalkıp onu çağıran sarışına doğru yürümeye başladım. Yan şekilde oturmuş Korhan'ı izlemeye başlamıştım, sarışının yanında durdu ve ayaküstü bir şeyler konuşmaya başladılar. Ne konuştuklarını duyamıyor- dum ama Korhan'ın gitgide daha da gerilen ifadesinden anladığım kadarıyla sarışının söyledikleri pek hoş şeyler değildi. Sonra o sarışın hiç ummadığım bir şey yaparak elini kaldırıp karşı şezlongdaki kızlara doğru salladı, ben daha ne olduğunu anlamadan Özge ve yanındaki kumral oturdular. Kalkıp sallana sallana sarışına doğru yürümeye başladılar.

"Ne?" diyebilirdim sadece, Akşın'ın gözleri sarışın ve Korhan'daydı ama o da ne olduğunu anlayabilmişe benzemiyordu.

"Bunlar da yeni öğrenciler," dedi sarışın duyulur bir sesle Özge ve kumral kıızı işaret ederek. Gözlerim iri iri açıldı, Akşın'ın da şok içinde ba- kakaldığını hissedebiliyordum ama gözlerimi onlardan ayırıp Akşın'a çe- viremiyordum. Öfke, tıpkı saatlerce birbirine sürtündüğü halde kovlucam gibi tansiyonumu tepelere fırlatıp damarlarımı yakmaya başladığı sırada dudaklarım kupkuru olmuştu.

Özge, Korhan'ın yalnızca üç ya da beş adım uzağında, hemen hemen yanında duruyordu. Bu görüntü kalbimin içine odunlar yerleştirilmiş, kup- kuru odunların üstüne damarlarımdan akan ateşler sıçramış gibi göğsü- mün içindeki yangının büyümesine sebep oldu.

"Nasıl yani ya?" diyebilirdim, bunu yalnızca Akşın duyabiliyordu.

Korhan buz gibi bir suratla kafasını eğip Özge'nin yüzüne baktı, Özge ona değil önünde duran sarışına bakıyordu ama dudaklarına zaferi arzu- layan bir tebessümün ilk harfleri dökünmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp ılık hızıyla oraya gitmek, Özge'yi göğsüne vurup iterek Korhan'ın kolunun altı- na girmek istedim ama izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum şu an. Nutkum tutulmuştu.

"Özge ve Selen'e senin ders vermene karar verdik, Korhan," dedi sa- rışın, turuncumtırak sakallarını hafifçe kaşdı devamında. "Günleri senin günlerinle uyuyor, Emrah'ın öğrenci listesi dolu olduğundan sana verme- yi daha uygun buldu yönetim. Sınıf listesi hazırlanınca koridora asacağız."

Korhan donuk yeşil gözlerini Özge'den uzaklaştırdı, bana çevirdi. Tit- reyen ellerimi çıplak bacaklarıma bastırırken öylece ona bakıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Harekete geçmem gerekti, kalkıp ona gününü göstermeliydim belki de ama elim ayağım buz tutmuş gibi oturmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Kendimi oturtu- rum yere vidalanmış gibi hissediyordum.

"Özge, Selen aramıza hoş geldiniz, kızlar. Umarım iyi vakit geçirirsiniz," dedi sarışın, ardından kızların ellerini sıkarak Korhan'ın söyleyeceği şeyi beklemekten sırtını döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Çıkıp giderken nasıl büyük bir yükü geride bıraktığını o da bilmiyordu.

Korhan hiçbir şey söylemedi, iki kızın yanından hissimla geçip giderken Özge olduğu yerde öylece dikilip boşluğu izlemeye devam ediyordu ama Se- len, yani şu kumral, Korhan'ın bu hareketinden dolayı bayağı şaşırmış ola- cak ki ağzı açık Korhan'ın arkasından bakakalmıştı. Gözlerimi usulca önüme çevirip havuzun içinde baktım, Yağış artık havuzun içinde değildi ama dışına da tam olarak çıktığı söylenemezdi. Her şeyden habersiz ayakları havuzun içinde öylece havuzun kenarında otururken gözleri cansız bakıyordu.

Korhan tekrar yanıma geldiğinde bir süre ona bakamadım, gözlerim arkadaşımın durgun suretinde asılı kalmıştı, kalbimde de anlam vereme- diğim bir baskı hissediyordum. Sanki biri kalbime sıkı bir gemici düğümü atmıştı ve bu gemici düğümünü attığı ipin etrafı dikenlerle çevriliydi.

Aramızda giderek büyüyen sessizliğe katlanamıyor olacak ki, "İs," dedi. Bakışlarımı ona çevirdim, bana bakıyordu ve bana bir şeyler anlatma- ya çalışıyor gibi görünüyordu. Usul usul geri çekilip onu tanımadan önce durduğum kaynar okyanusun içine doğru ilerliyormuşum, ondan uzakla- şıyormuşum, yavaşça derinlere batarak kendimi alevden okyanusa teslim ediyormuşum gibi hissediyordum.

Aslında geri çekildiğim kişi o değildi, ben kendimi bulduğumu sanmış- tım ama bana benzeyen bir kadınla karşı karşıya geldiğimi, o kadına dö- nüştüğümü fark etmemiştim. Şimdi dönüştüğüm o kadın bana hiç olmadığı kadar yabancı geliyordu ve ben aslında o kadından kaçmak istiyordum.

Artık neler olacağı, olayların nasıl bir şekilde ilerleyerek ne tür bir ge- lişmeye imza atacağı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Tek bir iste- ğim vardı. O isteği arzulayan mantığım bir gün susup yerini duygularıma tamamen bırakarak benden gidecekti belki ama ben şu an dönüştüğüm bu kadının sessizce geri çekilip beni ortaya salmasını istiyordum.

Korhan kollarını birden bacaklarının altından geçirince dudaklarım- dan şaşkınlığın iniltisi döküldü. Bir kolunu sırtım boyunca kaydırıp, büyük avucunu çıplak koluma bastırdı, dizlerimin altından geçen büyük elleri

beni kısıkrak kavradı ve Korhan, beni hafif bir şey taşıyormuş gibi his
zorlanmadan kucakladı. İri iri açılmış gözlerle onun yeşil gözlerine baka
kaldım. Sadece birkaç adım sonra havuzun öündeydik ve Öze hep el
mak üzere tüm gözler ikimizin üzerindeydi.
"Ne yapıyorsun?" diyebildim şaşkınlık dilime pelesenk
gibi bulaşırken.

Yarım metre mesafemde bir sürü silah pathyordu sanki. Kan damla-
rı usulca zamanın duvarlarına sığıyor ve gözyaşları gibi akarak geçmi-
ş zeminine damlıyordu. Yeşil gözler ömrüme dolanan bir darağacına gitti
köklerinden feyz alarak büyüyen dalları gibi gözlerime dolandı. Onun bir
adım daha attığını hissettiğimde bir an bedenim havalanmış gibi hissettim.
Sanki çok yüksek bir yere tırmanmış, kendimi oradan aşağı bırakmış gibi
elim ayağım boşalırken saçlarım uçtu ve saniyeler içinde suyun içini di-
kiş tutmaz bir yara gibi ikiye yararak havuzun dibini boyladı.
Saçlarım bir ahtapotun siyahimsi kolları gibi suya
dallarına avıldı. Kolları havuzun dibine

Saçlarımı bir aptapotun simsiyah kolları gibi açılarak suyun içinde dallarına ayrıldı. Kolları bedenimi daha sıkı sararken bir an çiğnerim hissiyle basınçla dolduğunu hissettim. Gözlerimi güçlükle araladığımda suyun içi masmaviydi ve Korhan'ı görebiliyordum. İlkeler kollarımı onun boynuna sarmamla onun güçlü kollarının bacaklarımı serbest bırakması bir oldu. Suyun içinde yılan gibi kayarak bacaklarımı onun incecik beline sardım. Kasıklarımı yaralarına bastırırken artık yüzlerimiz birbirine çok yakındı ve siyah saçlarım ikimizin yüzlerini arasına almıştı. Siyah saçlarım, bacaklarımızın etrafına sadece birbirimizi görebilmemiz için çitler örüyordu bana.

Yeşil gözleri o kadar yeşildi ki bir orman gözlerinde büyüyor, o orman sanki su basmış ve yemyeşil ağaçlar suların altında kalmış gibi ölümlük bir güzelliği tablolaştırarak gözler önüne seriyordu.

İklimizin de burnundan baloncuklar çıkıyordu, bir an gölümseyecek gibi oldum ama kalbimin ağrısı hâlâ orada, göğsümün altında güçsüz de olsa nefes alıp verişlerini sürdürdüğünden bunu yapamadım. Tıpkı o anın aldığı nefes gibi ciğerlerim de nefes alma ihtiyacıyla dolunca çırpınarak kendimi yukarı itmeye çalıştım ama Korhan buna izin vermedi. Gözlerime panik dolu yeşil gözlerle baktım, o benim aksime suyun altında daha fazla kalabiliyordu ama benim limitim dolmaya başlamıştı. Tırnaklarımı çiplak omuzlarına bastırdım, ardından ona daha sıkı sarılıp yaklaştım.

Burnunu burnuma bastırdı, devamında bizi hızla yukanı doğru limanla kafamın suyu yaparak dışarı fırlaması bir oldu. Gözlerimi kasaca yurup açtığımda artık kafam suyun dışındaydı ve ben kollarımı Korkhan'ın boynuna öyle sıkı sarmıştım ki fırtınadan sonra limana sığınan o küçük dikik balıkçı kayığı gibi ona sığınmıştım.

Yüzümden sicimle inen su damlaları, havuzun tenime döktüğü gözyaş-
ları gibiydi ama her bir damlanın içinde bir sözcük saklanıyordu. Korhan'ın
izleri misafir eden güzel yüzünden de aynı su damlaları akıyordu ama onun
yüzünden akan su damlalarının içinde sözcükler değil, melodiler vardı.
Tüm gözlerin üstümüzde olduğunu hissetmeme rağmen ben gözle-
memadan ona, onun acı yeşil gözlerine bakıyordum ve

Tüm gözlerin üstünde...
rimli bir an olsun ayrılmadan ona, onun acı yeşil gözlerine bakıyordum ve
dudaklarım, uzun süre nefese aç kalmış ciğerimin bana gönderdiği ihtiyaç
sinyallerinden dolayı aralıktı duruyordu. Onun da kalın dudakları tıpkı benim
dudaklarım gibi aralıktı ama onun istediği nefes değildi; dudaklarımdı...
dudakların kirpiklerinden düşen damlalar onu dökerken göremeye-

Gür, sıyah kirpiklerinden düşen damlaları gibiymi. Aniden patlayan bir
ceğim gözyaşlarının sahneye düşen damlaları gibiymi. Aniden patlayan bir
yanardagın içinden fırlayarak eteklerine dökülmeye başlayan lavlar gibi
çarptı dudaklarımız. Lavlar sanki iklimizin çenesinden boynuna doğru
akıyormuş, içinde olduğumuz havuzun suyu iklimizin ateşiyle ısınıyormuş
gibi delice öpüşmeye başladık. Etraftaki şaşkın gözler umurunda değildi,
şu an hissettiğim yalnızca oydu ve ben ondan başka bir şey hissetmek istemiyordum.

Parmaklarını ensesine bastırıp dudaklarından sözcükleri çıkmak istiyormuş gibi dişlerimi dudaklarına bastırarak ağzına doğru inledim. Büyük avuçlarını belime bastırdı, oradan usulca indirdi ve suyun içindeki kalçalarımı kavradı. Bu beni daha da ihtiraslı bir biçimde inletti. Dişlerini dudaklarıma geçirmeye başladığında artık bu öpüşmenin boyutu ateşlerin içinden geçtiğinden mi yoksa cehennemin içinden kopup geldiğinden mi bilinmez, alev alevdi.

Dudaklarımızın ayrılacağını sandığım o küçük anda, saniye kolu yalnızca birinci turunu tamamlayabilmişti. Korhan dudaklarına küçük öpücükler kondurmaya başladı ve ben bu öpüşmenin artçı sallantılarını içimde hissetmeyi sürdürdüm. Nefes nefese yüzüne bakarken dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurup alnını alnıma bastırdı. Çenemizin hizasında dalgalandıran şu birlemleri suyun içinde hareket ettikçe dudaklarınıza çarpıyordu.

"Anladın mı?" diye sordu boğuk bir sesle, bu soruyu benden başka kimse duymasına imkân yoktu.

"Anlamadım," dediğimde göğsüm öfkelerle örülmüş bir yelek gibiydi. kalbim o yeleğin altında ter içindeydi.

Dudaklarımı bir kez daha sertçe öpüp, "Anlasana," dedi.

"Anlamak istemiyorum," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak.

"Bana yüzünde bu ifadeyle bakma," dedi, dudaklarını dudaklarına sürterek konuştugu sırada nefesi sanki bana aitmiş gibi ciğerlerimi ağzına kadar havayla dolduruyordu.

*İstemiyorum, diye çığlık atmak istesem de hiçbir şey söylemeden alnı alnına bastırıp sessizce bekledim. Özge'ye ders vermesini istemiyordum. Bana böyle bir şeyi yapmaya cüret etmiş birine nasıl ders verebilirdi ki? Tıp-
ka bir çocuk gibi kenara çöküp bağırarak, kapris yaparak bunu reddetmek istiyordum. Özge'nin gölgesinin aramızda durup beni üşütmesini istemiyordum. Korhan'a bunu söylesem beni nasıl biri olarak görürdü? Herkes, tüm herkes beni istediği insan olarak görsün umurumda olmazdı ama onun beni nasıl göreceği öyle çok umurumdaydı ki kafamı toparlayamıyordum.*

Beni belimden iterek tekrar suya doğru devirdi, o da üstümde suyun içine devrilmişti. Gözlerimi yumup suyun beni yutmasına izin verdim. Zih-
nimin içinde bir korkunun birikerek olduğu yerde büyümeye başladığını hissettim. Kulaklarım suyun baskısıyla zonklamaya başladığında gözlerimi yavaşça araladım. Suyun içinde dümdüz yatıyordum, Korhan kısmen ü-
tümdeydi ama ağırlığını bana vermemişti; büyük elleri belimin iki kısmına yerleştirilmiş beni sıkıca kavramıştı. Bacaklarımı yavaşça hareket ettirdim, ardından bir yılın misali onun bedenine sararak suyun içinde ters dö-
nemizi sağladım. Artık o benim altımdaydı ve saçlarım suyun içinde yer-
çekimine meydan okurcasına havalanıp uçuşurken onun gözlerinin içine bakıyordum.

Gözlerimde gördüğü ifadeyi silmedim ki o ifadenin ne anlama geldi-
ğini unutmasın, yapacağı her şeyin önünde bu ifade bir bariyer gibi dikilip onu durdursun istedim.

Tekrar suyun yüzeyine çıktığımızda insanlar artık hiçe bakmıyordu. Tek biri hariç. Özge'nin gözlerini sık sık üzerimizde hissedebiliyordum. Korhan beni kendi ağırlığıyla ite ite havuzun duvarına kadar getirip sırtını duvara yaslayınca havuzun duvarı ve onun bedeni arasında sıkışıp kaldım. Kollarımı boynuna tekrar sarıp gözlerimi kısaca Özge'nin gözlerine dokun-
durdum, bulutların arkasında çığlık atan şimşek gibi donuk yüzünün arka-
sına sakladığı bariz bir öfkeyle bizi izliyordu. Bakışlarımı tekrar Korhan'a çevirip burnumu çektim.

"Yarışalım mı?" diye sordum yutkunurken.

"İkimiz mi?" Bana alay dolu gözlerle baktığını gördüm. Dudaklarını yalayınca dudaklarını saran su damlaları patlayarak kayboldu, dudakların-
daki ıslak yüzeye kaydı gözlerim. Kafamı dağıtmam gerekti ve bu görünüm sadece kafamı değil, bedenimi de dağıtıyordu.

"Evet," dedim sonra. "Sen ve ben. Biz. Olamaz mı?"

"Bana karşı şansın olduğunu mu düşünüyorsun, Çirkin?" diye sordu ukala bir tavırla.

"Olamayacağını falan mı sanıyorsun?"

"Sana yüzme şampiyonluklarımdan bahsetmiştim." Beni tamamen sı-
kıştırınca bedenimdeki boşluklar bedeniyle dolmuş gibi ürperdim. Gözle-
rinin içine bakmaya başladım.

"Ben sahil kızırım, dayım da denizci," diye savundum kendimi. "Deni-
zin içinde büyüdüm."

"Denizin içinde büyümek, denizi içinde büyötmeye benzemez," dedi Korhan erkeksi bir sesle, eğilip burnunu burnuma sürttüğünde nefesim kö-
rük misali hızlandı. "Kendi içinde boğulup duran bir kız çocuğu, onu suyun dibine çekebileceğimi hile bile bana meydan mı okuyor?"

"Sana meydan okuyorum, Alacahan," dedim ıslıl ıslıl gözlerle ona ba-
karken.

Alnını alnıma bastırırken hırıltılı bir nefes vererek güldü. "Güzel," dedi.

"O zaman bu gece, sen ve ben, biz. Burada, baş başa."

Hiç karşı çıkma gereksinimi duymadan, "Olur," dedim. "Sen ve ben, biz. Bu gece."

Dudakları yukarı kıvrılırken kendini bana daha sert bastırdı. Bu ha-
reketi, içimi allak bullak eden hislere rağmen bir an beni gerçekten inle-
tecek sandım ama öyle olmadı, kendimi tutmayı başarabilmişim. Korhan yavaşça benden uzaklaşıp suyun içine battı, ardından suyun içinde hızla ilerleyerek kulaç atmaya başladı. Sadece sanlyeler içinde havuzun diğer ucundan kafasını çıkardığında bir an ona meydan okuduğum için pişman-
lık duyduğumu hissettim ama aynı meydan okuma isteği orada duruyordu, inadından hiçbir şey kaybetmemiştim.

Suyun dibine doğru kayıp insanlara aldırış etmeden kollarımı iki yana açtım ve ayaklarım yere değdiğinde artık suyun yüzeyinden oldukça uzak-
taydım. Bir süre saçlarım öylece uçuştı, ayaklarım yerde bekleyip gözleri-
mi yumarak kendimi dinlendirmeye çalıştım. Tekrar suyun yüzeyine çıktı-
ğında Göz, kahverengi bükünleriyle havuzun içinde, neredeyse dibimdeydi ve ben kafamı bir anda suyun yüzeyine çıkardığım için irkilmişim.

"Merhaba," dedi sonunda konuştuğunda. Gözlerim kısaca Korhan'a kaydı, ileride havuzun kenarlarına tutunmuş Akşın ile muhabbet ediyordu, sırtı bana dönüktü. Bakışlarım Göz'e çevrildi.

"Selam," dedim.

"İlk kez geliyorsun galiba," dediğinde ona alnında antenleri varmış gibi baktım. Açıkladı: "Neredeyse haftanın üç dört günü buradayım. Seni bura-
da hiç görmemiştim."

Suyla ıslanan karamel rengi saçları şimdi daha koyu tonlarda, kakao renginde gibi görünüyordu. Başımı sallayarak kollarımı hafifçe hareket et-
tirdim ve suyun yüzeyindeki dengemi korumaya çalıştım. "Evet," diye mırı-
dandım. "Genelde deniz tercih ediyorum."

"Yaz kış yüzmeyi seviyorsan burası mükemmeldir," dedi, sesindeki mesafeye rağmen oldukça samimi bir ifadeye sahipti. Aslında dışarıdan bakarsan biri onun kahverengi gözlerinin buzdan duvarlarla örüldüğünü düşünebilir ama öyle değildi, yakınındayken o gözlerin aslında yalnızca mesafelere sahip fakat gerçekten sıcak olduğunu görebiliyordun.

"Ben kışın bile denize giren bir insanım," diye takıldım ona. Her ne kadar soğuğu sevmesem de bu tarz çılgınlıklar yaptığım doğrudur. Zaten biz Yağış ile yan yana gelince, normal iki insanın yapamayacağı her şeyi yapabilen iki insana dönüşüyorduk.

"İyiymiş," dedi Güz, ardından gözlerini arkadaş grubuma çevirdi. "Kabalık gelmişsiniz. Yine aynı tayfa sanırım." Gözlerini tekrar yüzüme dikti. "Sadece şu geçenki oyun yazarı yok sanırım."

"Haluk abiyi mi diyorsun?" Güz olumlu şekilde başını sallayınca sözlerime şu şekilde devam ettim: "O piknik yapmayı daha çok sever. Belki yağının içinde yüzmek ona saçma gelirdi eminim."

Güz belli belirsiz bir şekilde güldü. Derin bir nefes alırken, "Özge burada," dedi, ifademdeki değişimi gözlemlemek istiyormuş gibi dikkatle yüzüne bakıyordu. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Burası herkese açık bir yer," diye mırıldandım ama gayet büyük bir sorundu aslında.

"Özge'nin daha önce buraya geldiğini hiç görmedim, iş," dedi Güz beklemediğim bir şekilde adımı pürüzsüzce telaffuz ederek. "İkincinin aynı anda burada olması sadece tesadüf olacak kadar basit de gelmedi gözüm. Sen yine de kendine dikkat et."

"Neden kendime dikkat edeyim?" Alayla güldüm. "Asıl o kendine dikkat etsin."

"Böyle söyleme. Gözü döndüğünde neler yapabileceğini geçen sefer gördük. O kız için kötü biri diyemem, onu tam olarak tanıdığını söylemem ama konuşmuşluğum var. Bu tür şeyler yapacak birine benzemiyordu ama yaptı. Bu tür şeyler yapamayacağını düşündüğümüz biri bu tür şeyler yapmaya başladığında ortada gerçek bir tehlike var demektir."

"Boşluğumdan yararlandı," diye açıklamada bulunsam da Güz'ün söylediklerinde içime tedirginlik aşılayan bir şeyler vardı. İkimizin aynı gün burada olması... Bir tesadüf müydü gerçekten?

"Bu tekrardan boşluğun olmayacağı anlamına gelmez," dedi Güz son derece ciddi bir sesle.

Biri aniden suratıma su çarpınca irkilerek geri çekildim, bana gelen su aynı anda Güz'e de çarpmıştı. Güz yüzünü buruşturarak suya yumruğunu çarparak bizi ıslatan kişiye çevirdi bakışlarını. Bu kişi Çağlar'dı. Yüzünde

slinir bozucu bir gülümsemeyle bana bakıyordu ama Güz'ün ona baktığının farkında olduğuna emindim.

"Çıkmayacak mısın artık sudan, ördek?" diye sordu Çağlar gözlerini gözlerimden sanki bilerek yapıyormuş gibi bir an olsun ayırmadan.

"Şu suyla çocuk gibi oynarken en azından şaka yapacağın kişinin yanında biri olup olmadığına da dikkat etseydin keşke," dedi Güz gergin bir tonlamayla. "Kimse senin sulu şakalarını çekmek zorunda değil."

Çağlar alt dudaklarını yalayarak gözlerini Güz'e çevirip, "Zaten suyun içindesin, neyin kapristi şimdi bu?" diye sordu, ses tonu çekiciydi. Güz çatık kaşlarla Çağlar'a baktı. "Ne kadar zekice," dedi iğneleyerek.

"Her neyse, görüşürüz, iş."

"Görüşürüz," diyebilirdim. "Sudan bu kadar çekiniyorsan neden suyun içindesin? Suyun içinde zaten ıslanmıyor musun?" diye sorarak konuyu uzatacağını belli etti Çağlar. Sırtımı havuzun duvarına yaslayıp sakince arkadaşşıma çevirdim gözlerimi. Gözlük başının üstündeydi, gözlüğün üstünde kuruyan suyun lekeleri vardı.

"Havuzla gözlükle girenlerin soyu tükenmemiş bakıyorum da," dedi Güz, ardından aşağılayıcı bir şekilde gülüp başını iki yana salladı. "Her neyse ya."

"Gözlükle havuza girilmez diye bir kural mı var, yoksa bu kuralı sen kendi kafanda mı var ettin?"

Güz yanaklarının içini şişirdi, gözlerini devirerek kendini yavaşça suyun dibine doğru batırdı ve gözden kayboldu. Kaşlarını kaldırmış Çağlar'a bakmaya başlamıştım ama o bana bakmıyordu, bir süre Güz'ün suyun yüzeyine çıkmasını bekler gibi aynı noktaya bakmaya devam etti ama saniyeler sonra Güz havuzun diğer ucundan çıkmıştı.

"Senin sorunun ne?" diye sordum, tek kaşım havaya kalkmış, yüzüme dengeli bir sorgu eklemiştim.

"Ne sorunu?" Çağlar gözlüğü gözüne indirip geriye doğru kulaç atarak ayaklarını havaya kaldırıp suyun yüzeyine çıkardı. "Havuzda gözlük takılmaz diye bir kural yok."

"Var dediğimi hatırlamıyorum zaten."

Çağlar geri kulaçlar atarak benden uzaklaşırken havuzun kenarlarına tutunarak kendimi yukarı çektim. Bir su seli benimle birlikte havuzun kenarındaki mermerlere dökülürken ıslak saçlarımı avucumun içine alarak sıktım, sular ayaklarıma akmıştı ve ben şezlonga doğru yürümeye başlamıştım.

Bir ara Yağış ve Akşın'ın havuzun içinde vakit geçirdiklerini görmüştüm, Çağlar ise bir köşede sessizdi, gözleri ara sıra Yağış'a uğrarsa da genel-

de az önce atıştıkları Güz'e bakarken yakalıyordum onu. Güz'ün Çağlar'ın yeni avı olmasını pek istediğim söylenemezdi. Çağlar iltişki adamı değildi. Bir şekilde karşısındaki kadını etkiler, o kadına hiçbir şekilde duygusal yönden ümit vermez ama o kadını belli ölçüde etkiledikten sonra onunla birliktelik yaşar ve hayatına asla dâhil etmezdi.

Beni kurtarmış bir kadını av olarak görmesini istemiyordum. Yüzme havuzundan çıktığımızda kapsamlı bir duş almak yerine yalnızca suyun altında kaldığım için tenimde klor kokusu varmış gibi hissediyordum. Korhan bizimle birlikte çıkmamıştı, yüzme havuzunun olduğu tesiste kalmak zorundaydı sanırım, bilmiyordum. Bana mesaj atacağını söylemişti çünkü bu gece ikimiz burada birbirimize meydan okuyacaktık.

Yüzme havuzuna yürüme mesafesindeki kafeye yürüyerek gidebilmek mümkünü ama Çağlar yine de aracıyla götürmüştü bizi oraya. Güneş gözünün bağrından kopmuş inci bir kolye gibi dökülerek yavaşça uzaklaşırken artık sokak lambaları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Kafanın hoyran taze sıkılmış portakal suyunun içindeki pipeti dudakların önünde çeviriyordum.

Çağlar'ın üstünde kolları belli bir seviyeye kadar kesilmiş beyaz, salaş deydi. Sanki ifadesinin çizdiği duyguları görmemizi istemiyormuş gibi kez uzun süre Çağlar'ın yüzüne giden trafikte sıkışmış bir halde takılı kaldığını gördüm.

Yağış bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirdi, koyu renk göller hâlâ Çağlar'ın üzerindeydi ama Çağlar'ın nereye baktığını, nasıl bir ifadeyle baktığını gözlemlerken dolaylı bir türlü göremiyordum. Yine de bir şeylerin yolunda gitmediği öyle ortadaydı ki...

"Artık bize ne olduğunu anlatacak mısın?" diye patladım sonunda. "Çünkü bir süredir gerçekten tuhafısın."

Yağış derin bir nefes alırken parmaklarının arasında yanan sigarayı siyah, taş kül tablasının içine bıraktı.

"Ben de İs'in patlamasını bekliyordum," dedi Yağış bana hak vererek "İs'e katılıyorum. Sorun nedir?"

Suyun altında kalıp bedenimi durulamış olmama rağmen altımda hâlâ ıslak bir mayo vardı. Mayo, üstüme geçirdiğim bol, beyaz tişörtten belli oluyordu ama altımdaki siyah tayt, kalça kısmım ıslak olsa bile kötü bir görüntü vermeme engel oluyordu.

Çağlar ellerini masanın üstüne koyup yumruk yaparak kalın, uzan parmaklarını birbirine geçirdi; kenetledi. Yanımdan geçip giden garsona

olup olduğu rüzgârın içindeki saniyeleri ıslak saçlarıma çarparak beni için için bulduğum zamanın ortasına çekmişti. Arkadaşım gözündeki gözlüğü çıkardı, ardından o gözlüğü camlarını tişörtünün eteğindeki kumaş ile yavaşça silip biri diğerinden daha koyu renk duran gözlerini bize doğrulttu.

"Belki size dünyanın en saçma şeyi gibi gelecek ama sanırım ben âşık oldum," dedi Çağlar pattadak.

Çağlar'ın kurduğu cümlelerin harflerinin gölgeleri masanın üstünde uzadı, gözlerime yayılan şaşkınlık bir bardağın içinden taşan su gibi gözlerimin kenarlarından akmaya başlayarak arttı.

"Ne?" diyebilirdi Yağış, sanki benim de kafamın içindekini o seslendirmişti ama ben ağzımı bile açmadan öylece Çağlar'a bakakalmıştım.

"Duydunuz." Çağlar, Yağış'a değil, bana bakıyordu. Yüzüme silinmeye yüz tutmuş bir ifade ekledim, ardından o ifade yerini yadırgayarak çehremden kendi kendini sildi. Birkaç defa aralanan dudaklarım hiçbir kelimeye, hiçbir sözcüğe gebe kalamadan tekrar sınırsız kapandı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın ya?" diye sordu Yağış, sesi gergindi.

"Ne demek, ben âşık oldum?"

Çağlar gözlerini kısaca Yağış'a çevirdi, bir an durup sadece Yağış'ın gözlerinin içine baktı. Yağış'ın koyu kahverengi gözlerindeki davetsiz öfke artmaya başlamıştı.

"Duydun işte," dedi Çağlar. "Bilmiyorum. Bir anda oldu."

"Bir andaysa buna aşk diyemezsin," diye karşı çıktı Yağış bir aracın farlarından fırlayan güçlü ışığa benzer bir ışığı, gözlerinden öfkeye sararak fıskırtırken. "Sen ne saçmalıyorsun? Bizimle dalga falan mı geçiyorsun?"

"Kimseyle dalga geçmiyorum," dedi Çağlar, durdu, gözlerini masanın yüzeyine indirdi. "Benim birine âşık olabileceğime imkân vermediğinizi biliyorum ama bu böyle, değiştiremem ya da bunu yok sayamam."

"Kim?" dedi Yağış başını ileri yana sallarken, yüzünde allak bullak bir ifade belirmişti. "Şu kız mı yoksa? Han! o yiyecek gibi bakıp durduğun kız mı?" Yağış kaşlarını çatı. "İs'i o depodan çıkaran kızdan mı bahsediyorsun?"

Çağlar burundan içeri çektiği nefesi usulca geri bırakırken gözlerini kısip, "Evet," dedi. "O."

"Onu yalnızca üç kez gördün, bir tanesi sayılmaz bile. Okul bahçesinde bizden sıklarca metre uzakta duruyordu!" diye bağırdı Yağış kendine hâkim olamayarak. Şimdi diğer masalardaki herkes bizim olduğumuz masaya bakıyordu. "Sen ne dediğinin farkında mısın ya? Sen ne hissettiğinden emin mısın?"

"Ona o olaydan sonra birkaç defa daha rastladım. O gece gördüğümde hissettiğim aynı şeyleri hissetmeye devam ediyordum," diye açıkladı Çağ-

Çağlar dudaklarını saran gülümsemeyi bana bahsettiğinde ilk kez baya le buruk gülümsediğini fark etmiştim. "Elbette," dedi. "Biz dostuz."

"Daima," dedim gülümserken. Çağlar masanın üstündeki anahtar eline alırken, "Sizi evinize bırakıyorum," dedi. "Benim de birkaç küçük işim vardı hem."

"Biz kalacağız," dedi Yağış ifadesiz bir sesle. "Sen git." Çağlar duraksadı, gözlerini Yağış'ın yüzüne indirip birkaç saniye Yağış'a baktı ama sonra doğrulup kalktı. Cebindeki cüzdanı çıkarıp masaya yüklü bir miktar para bıraktıktan sonra hızla masadan uzaklaşmaya başladı. Para bırakmasını istememiş, parayı geri almasını söylemişim ama beni dinlememişti bile.

Masada uzun süren sessizliği kelimelerinin çanlarıyla kırıp parçalıyor, ayıran ilk kişi Yağış oldu. "Bu Güz müdür nedir, şu ineğin amacını anlamıyorum," diye söylendi. "Çağlar'a mı göz koymuş yani?"

"Kız Çağlar'ı tanımıyor bile," diye açıkladım ona yandan bakış atarak. "İlk kez bugün konuştular."

"Tanımadığını nereden bilebilirsin ki? Şeytan olduğun kadar çok da saf olabiliyorsun bazen. Belki de Çağlar'ı ve bizi çok önceden beri tanıyor."

"Yapma," dedim yüzümü buruşturarak. "Anka'ya diyorsun ama ben de sen daha fazla roman okuyorsun."

"Bunlar gerçek hayatta yok falan mı sanıyorsun? Yok böyle bir kendine kahraman ilan etmeler, değişik tavırlar, çalışkan olmalar, kendine bakmalar falan..." Yağış gözlerini devirdi. "Çağlar'ı da anlamıyorum. Düşüp kalmak neyine yetmez olmuş? Onun yaşadığı hayatı yaşayabilmek isteyen binlerce erkek var sokakta. Beyefendinin yatağını ısıtmak isteyen kadın sayını Antalya'nın nüfusundan fazla. Kalkmış âşık olmaya karar vermiş. Hadi yat saçmalığa bak..."

"Buna bu kadar ağır bir tepki vermemelisin, onu incitebilir," dedim omuz silkererek. Bugün Korhan'ın Özge'ye ders vermeye başlamak zorunda kalmasından bahsetmemiştim arkadaşlarıma. Duymadıkları için bilmeleri daha iyiydi. Muhtemelen Yağış bunu da duyacak olursa iyice zıvanadan çıkardı çünkü.

"İncinirse incinsin hayvan, yediği bokun saçmalığına bak. Tanımadı mı, gelmiş bir de ben âşık oldum diyor. Aşkın ne olduğunu biliyor mu da sanki?" Homurdanarak kül tablasının içinde sönen sigarayı tutup iyice bastırarak kül tablasının mezarlığına gömdü. "Sizi de anlamıyorum. İyice ilişti insanı oldunuz çıktınız."

Dudaklarını birbirine bastırıp, "Konu neden bana döndü şimdi ya" diye söyledim.

"Sus, sen farklısın sanki."

"Ya ama..."

"Sus, bana cevap verme. Ayrıca lütfen korunduğunu söyle bana," diye söylendi. "Erkenden teyze olmaya hayır demem, aksine o bebeğin kığını ısıtarak büyütürüm onu ama hiç gerek yok. Karşıma geçip ben hamileyim demeni istemiyorum."

"Biz sadece bir kez yattık," dediğim de Yağış donup kaldı.

"Şaka mı?" diye sordu. "Benim düzenli bir ilişkim olsa adamı yataktan çıkarmam bel!"

"Ciddiyim," dedim sessizce. Korhan benim ona anlattığım taciz olaylarını duyduktan sonra birçok kez yakınlaşmış olmamıza rağmen bana dokunmamıştı. Beni incitmekten korkuyordu, biliyordum. Ne zaman sınıra yaklaşsak bir şekilde konu değişiyordu. Bunu Yağış'a söyleyemedim.

"İktidarsız mı diye soracağım ama bugün az daha önümüzde götürecekti herif seni. Havuzun içinde bir yerlerinin arşa kalktığına o kadar emim ki."

Yağış yüzünü buruşturdu. "İy!"

"Benim cinsel hayatımdan bahsetmek yerine sen söyle bakalım, sende ne haber?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Son zamanlarda formundan bayağı düşmüş görüyorum seni. Ufukta gizemli iş adamları, tek gecelik yaklaşımlar yok mu?"

"Yok be, kanka," dedi Yağış çenesini avucunun içine bastırarak. "İnanır mısın neredeyse bir sene olacak."

"Sen haklıyere dönmüşsündür şimdi," dedim gülerken.

"Dedi hayatında sadece bir kez seks yapmış, ilişkisi olan salak..." Yanaklarının içini havayla şişirip bir süre etrafını izledi. Çağlar'ın söyledikleri onda nasıl bir etki yaratmıştı bilmiyordum ama huzursuz görünüyordu.

Bazen bir şeyleri ondan sakladığım için kendimden tiksiniyordum.

"Yağış," diye mırıldandım.

"Hım?" dedi bana bakmadan.

"Sana bir şey anlatacağım ama anlattıklarım az önce verdiğin tepkileri tekrar vermene sebep olarsa hiç anlatmayayım."

"Çağlar kadar ağır geri zekâlı olduğunu düşünmüyorum, kanka. O yüzden merak etme, aynı tepkileri alamazsın. Ne oldu? Korhan'ın iki tane mi çukü var yoksa? O yüzden mi ikinci kez seks yaptıktan korkuyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Şalak ya..."

"Anlat..."

Derin bir nefes alıp zihnimde kilitlediğim o odanın kapısını açtım. O kapının arkasında beni bekleyen, bütününe baktığımda beni olduğum yerden olabildiğince uzağa kaçmam için uyaran bir şeyler vardı. Gördüklerim.

Korhan'daki fotoğraflarım, çizimlerim aklıma gelince ağzımın içindeki kek-remsi tadın daha da çoğalarak damaklarımı yakmaya başladığını hissettim. O an onun bana bakan gözlerini hatırlayınca bir toplu iğnenin önünde duran karınca gibi hissettim kendimi. Öyle büyük bir toplu iğneydi ki ben karınca kadardım ve o toplu iğnenin ucu zaten kendi ucu kadar büyük lüğü olan küçük kalbime saplanıp duruyordu.

"Korhan ve biz birlikte olmadan önce bir olay yaşandı," dedim sonunda konuştuğumda. "Korhan'ın evindeyken."

"Ne yaşandı?"

Dilimi ısırma isteği tıpkı bir hastalık gibi ağzımın içine çalmış, dil-lerimi kamaştırıyordu. Kelimelere can verecek olan o nefes sanki benim ölümüm için mezar kazıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp ne yapmam gerektiğini sorgularken bunu Yağış'a söylersem beni Korhan'dan uzaklaştırmaya çalışacağını düşündüm. Ama belki de yapmazdı, beni anlardı? Yine de Korhan'ı tehlikeli biri olarak görmesinden korkuyordum.

"Söyleyecek misin artık?"

Dudaklarımı nemlendirmek için yaladığım sırada Yağış'ın telefonu çalmaya başlayınca rahat bir nefes aldığımı hissettim. Köşeye sıkıştırılmış fakat aslında kendimi köşeye sıkıştıran yine bendim. Yağış telefonu açtı omzuyla kulağı arasına yerleştirirken, "Baba?" dedi.

Bir süre karşı tarafta konuşan Atilla amca'yı dinledi, kaşları gıcık daha da çatlıyordu. Son karakol olayı ortaya çıktığından beri Atilla amca sınırları çoğaltarak Yağış'ın özel hayatına kendini dâhil etmiş, Yağış'ı nırlandırmaya çalışmaya başlamıştı. Yağış ona asla boyun eğmiyordu ama aynı zamanda asla babasını çiğneyip geçmiyordu.

"Oyuna bir aydan daha az zaman kaldı, bu aralar yurt dışına falan gide-mem," dedi Yağış gergin bir sesle. "Hayır."

Duraksadım, konu neydi ki?

"Figen halam tatil için buraya gelsin o zaman? Ben neden o tatil ya-pacak diye Amerika'ya gidiyorum, baba? Bana ne kadının tatilinden? Bu oyunun bizim için ne kadar büyük bir önem taşıdığını biliyor muyş gibi konuşuyorsun şu an." Yağış gözlerini devirdi. "Amerika'ya gitmeyeceğin Oyun için çalışmak zorundayım. Bunlar telefonda konuşulabilecek kadar basit konular değil." Yağış öfkeyle gözlerini yumup telefonu kapattıktan sonra, "Şu Gönülzade soyadından nefret etmeme neden oluyorlar baba," dedi dişlerinin arasından. "Cidden..."

"Problem nedir?" diye sordum tedirgin bir sesle.

"Figen halamı biliyorsun, şu Amerika'da yaşayan. Tatil yapacakmış ve beni yanında istliyormuş. Benimle ne alakası var abi?" Gözlerini devirdi.

"Babam da gitmem gerektiğini falan söyledi. Şu tiyatro konusunda bana destek olan tek kişi babamdı, oyuna bu kadar az bir zaman kalmışken böyle davranması gerçekten çok kırıncı."

"Ne olacak şimdi? Çalışmalar tüm hızıyla sürerken Amerika'ya gitmen ciddi kayıp yaşamana neden olur performans açısından."

"Gitmeyeceğim tabii ki de," dedi Yağış, yavaşça kalkarken çantasından para çıkaracaktı ama Çağlar'ın bıraktığı miktar gelecek olan hesabın tutarından daha fazla duruyordu. Homurdanarak bakışlarını bana doğru çevir-di. "Gitmem gerek. Kalkalım mı? Yolda anlatsın bana anlatacağın şeyi. Bu gece babamla boks yapacağız da biraz..."

"Ben biraz daha oturup havuza geçeceğim," dedim, durup bana anla-mayan gözlerle bakınca, "Korhan'ın yanına," diye açıkladım. "Mesaj atacak işi bitince."

"Ha..." Başını yavaşça salladı. "İyi o zaman. Ben muhtemelen babamla kavga edip evden çıkar, gelir sizde kalırım diye düşünmüştüm ama..." Gül-dü. "Neyse artık, bakarım başımın bir çaresine."

"Ben geç bile olsa eve dönerim. Sen git evde bekle beni olmazsa."

"Hayır ya, bak keyfine. Şaka yapıyorum," dedi gülererek. Sonra durdu. "Onu bunu bırak da şu ikinci perde de Mantus rolünü kime vereceklerini merak ediyorum." Sırt çantasını omzuna attı. "Beklenen adam rolü resmen."

Kendimin en ucrasında yaşamaya alışmış ben, şimdi kendimde hiç bilmediğim yerleri keşfediyordum. Bunun başında içimdeki merak duy-gusunun ne kadar kuvvetli olduğunu fark etmem de vardı. Mantus rolüne kafamda bir beden biçemiyordum. Aslında bazen biçtiğim oluyordu ama bu sanırım benim duygularımın bana oynadığı bir oyundu, bu yüzden hızla o düşünceden uzaklaşmaya çalışıyordum.

Yağış kafeden çıktığında ben bir süre daha o masada oturup masadan eksilen arkadaşımın yokluğuyla baş başa camın arkasından geçip giden insanları izledim. Telefonum titrediğinde gözlerim ne zamandan beri boş-lukta akıp giden bedenleri izliyordu, bilmiyordum; belki yarım saat, belki kırk beş dakika...

Arjen : Neredesin? Gelip seni alayım (21.35)

İs : Gelmene gerek yok, yüzme havuzuna yakın bir kafedeyim. Ge-liyorum (21.36)

Arjen : Yenilmeye amma meraklı çıktın :) (21.37)

İs : Yenileceğimi kim söylemiş? :) (21.38)

Arjen : Ben

Arjen : :D (21.39)

"Salak ya," diye homurdandım mesaja bakarak başımı iki yana sallarken. Bazen bir çocuktan farksız olabiliyordum işte. Acaba bunu çocukluğumu ya malanna mı borçluydu? Hakkında bilmediklerim bu kadar fazlayken, bildiğim tek bir şey canımı nasıl bu kadar yakabiliyordu? Peki ya bildiğim tek bir şey canımı bu denli yakıyorsa, diğer şeyleri öğrendiğimde ölü müydüm?

Oturduğum yerden kalkıp çantamı omzuma atarken kafemin içi artık daha kalabalıktı. Kendimi kafemin olduğu kaldırıma attığımda artık kalabalığın içinden bir an önce sıyrılıp boş bir alanda yürümeye başlamak istiyordum. Sokağın tavanını kaplamış şemsiyelerin altında ilerlerken istiyen mağazaların vitrinlerinde dolaşıyordu. Vitrine düşen ilerlerken gözlerim duraksamama neden oldu. Hemen karşımda, yürüdüğüm kaldırımda beni doğru ağır adımlarla ilerleyen kişiyi gördüğümde kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Erdem Demirel.

Uzun süredir hiçbir şekilde bana mesaj atmıyor, ulaşmaya çalışmıyordu, şimdi ise karşımdaydı ve her zaman gördüğümün aksine giyim tarzı bu kez daha spordu. Dudağının kenarındaki kanı fark edince bileğimi saran damar garip bir şekilde çarpmaya başladı. Gözüne kan oturmuydu, gözünün etrafında da hafif bir morluk vardı.

Bana baktı, yüzünü saran açık renk sakalları dağınık görünüyordu, uzun süredir tıraş olmuyordu sanırım. Göz göze geldiğimizde aramızda anıli duran saniyeler asırlara dönüşmüş gibi hissettim. Bana bakışı rahatsızlık vericiydi, büyük bir dikkatle inceliyordu ve onu görmesinden gelme isteği içime saplanmış uzun bir turnak gibiydi; bu turnak şeytanın yanık parmaklarına aitti.

Adımlarım hafifledi, onun da attığı güçsüz adımlar neredeyse durmuş sayılırdı. "Tanyel," dedi mesafeli bir sesle, yorgun görünüyordu.

"Erdem Bey," dedim mesafeyi korumak uğruna.

Durdu, ben de pili bitmiş bir saat gibi durdum.

"Nasılsın?" diye sordu. "Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim sessizce. "Teşekkür ederim." Bir süredir görmediğim yüzü hafızamda hâlâ taze olduğundan ona bakarken yabancılık duymuyordum. "Yorgun görünüyorsunuz." Gözündeki morluğa baktım. "Kaza mı geçirdiniz?"

Onu son gördüğümde aramızdaki konuşmanın çirkinliğine rağmen bana içten bir şekilde gülümsemişti. "Yorucu bir gün geçirdim, diyelim" dedi sessizce. Nereden geliyordu ki? "Gözümü bir yere çarptım."

"Dudağınızı da çarptınız sanırım," diyerek parmağımla kendi dudağımı işaret ettim. "Kanıyor."

Erdem'in yüzündeki kan saniyesinde çekildi. Parmağıyla dudağına dokunup samimiyetsiz bir şekilde gülerek, "Ah," dedi, gülümsemesinin aniden

buz tutmasına neden olan benim sorduğum soru muydu? "Sanırım fena çarpmışım."

"Öyle olmuş," dediğimde ona gülmek istedim, çünkü bir yere çarpma-
dık, bir tarafından tartaklandığı ortadaydı. Bir süre sonra gözlerim koyu renk tişörtünün önündeki ıslaklığa kayınca duraksadım. Bu adam yaralıydı. Dehşetle açılan gözlerimi yüzüne çevirdiğimde suratında anlam veremediğim bir boşlukla karşılaştım.

"Sen yaralısın," dedim aniden mesafeyi bir köşeye bırakarak. "Ne oldu?" Elini tişörtün önüne bastırıp yorgun bir şekilde yutkundum. "Sıkıntı yok" dedi uzun dişlerini gösterip aynı samimiyetsizlikle gülerek.

"İyi misin?" diye sordum panikle, insanlar yanımdan geçip giderken her şeyden bihaberdiler.

"Elbette."

"İyi olduğuna emin misin?" Ona doğru bir adım atınca geri çekilip buz tutmuş gözlerle gözlerime baktı.

"İstedğin oldu, Mania," dedi bir bıçağı âdeta kalbimin ortasına saplayıp, sapını tutup acımasızca çevirerek. "Mantus artık sahnede."

"Ne?"

"Ben bu hikâyenin sonunu biliyorum," dedi ve yanımdan sıyrılarak öylece geçip gitti.

12. PERDE

Na

Sen ve ben, biz.

Arapçada biz manasına gelen zamir, Na,

(acemin karanlığı bir pencereden eğilerek almsiyah saçlarını gökyüzüne sarkıtmıştı sanki. Dibiinde yanan ışıklar, havuzun tıpkı okyanusun kalbi gibi yanarak masmavi ışıltılarına neden oluyordu. Nabızın tentinin altında fışkı ateşlenmiş bir bomba gibi geziniyordu, sanki şimdi eğilip parmak uçlarını suya dokundursam su bir perle dönmüşerek karşımda canlanacaktı,

Küçük dalgalar hareket ettikçe yüksek tavana çarpan ışık da tıpkı havuzun içindeki su oradaymış gibi camın yüzeyini dalgalandırıyordu.

Korhan'ın çıplak ayakları yerde duyulması zor lekeler bırakarak adımlarının bana yaklaşmasına yardımcı olurken, olduğum yerde çömelmiş şekilde havuzun ışıklı yüzeyini izlemeye devam ettim. Erdem'in fazla uzaklaşması, karnındaki yaradan akan kan, bana olan bakışları ve yanından geçip giderken kurduğu cümle... Hepsi bir olup zihnimin dibine çökmüş ben izleyerek nasıl nasıl büyüyen bir yaratığa dönüşmeye başlamıştı.

O yaratığın elleri ayakları tersti, yüzü ensesinin hizasında, diğleri boy-nındaydı.

Üstümde yalnızca mayo vardı, kıyafetlerimi çıkartıp gezlongun üstüne bırakmıştım. Birkaç saat önceki gibi aksine havuzun mermerleri ılık değil, kuruydu ve havuzun suyu tertemiz görünüyordu. Sanki yeni doldurulmuş gibi tertemizdi hem de,

Korhan yavaşça eğilip, "Hazırsan başlayalım mı, sahil kıyı?" dedi dalgın geçer gibi ama bir an ona karşılık veremeyip sadece havuzun yüzeyindeki suyu izlemeye devam ettim. Çıplak omzuma dokununca sarsıldım, irkilerim ona döndüğümde gözlerimde büyümüş bir boşluk onu karşıladı. Bana anlam veremeyen gözlerle bakıyordu. "Bir problem mi var?" diye sordu. Sesindeki sorgu, buzun etrafını kazımış ve o buza bir bıçağın şeklini vermişti sanki.

"Yok," diyebildim.

"Bu yüzden mi gri bir Eskişehir sabahı gibi bakıyorsun?"

"Ne?"

Eğilip gözlerimin içine daha yakından bakmaya başlayınca kalbimin göğsümün altında kayarak boğazıma doğru tırmanmaya başladığını hissettim. "Soğuk," diye fısıldadı, biraz daha yaklaştı. "Sisli." Gözlerine bir perde indi, o perdede tüm sahneler bir bir yanmaya başladı. "Durgun ama bir o kadar da telaşlı."

"Daha önce hiç Eskişehir'i görmedim," diye mırıldandım, dilimi yavaşça dudaklarımda gezdirdim. "Ama duyduğum kadarıyla bir o kadar da kirliymiş."

"Kirli baktığın zamanlar da oluyor, evet ama Eskişehir'in sabahı ne kadar kirliyse, akşamı da o kadar temizdir."

"Görmediğim bir şey hakkında yorum yapmam doğru olmaz sanırım."

"Gördüğün zaman yaparsın o zaman," dediğinde çapkın gülümsemesi dudaklarındaki yerini almıştı, kalbim son sürat çarpmaya başladı. Üstümdeki etkisi öyle yoğundu ki ne olursa olsun bu etki yakamı asla bırakmayacakmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Gözlerimi gözlerinden koparıp, "Başlayalım mı?" diye sordum. Başını salladığını göremesem de hissettim. "Önce biraz ısınalım," dedi. "Hadi bakalım denizci dayının, sahil kıızı olan yeğeni. Göster bana marifetlerini."

Keyfimi yerine getirmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu ama nefildi. Erdem'in sesi, gözleri, o hall... Aklımdan çıkmasının hiçbir yolu yok muydu? Yutkunup doğrularak kalktım. Havuzun başlangıç noktasına doğru gidip iki farklı çizgide yan yana durduk.

"Bir fikrim var," dedi benim hemen dibimde dikilirken. Bana bakmıyordu, gözleri ilerideydi, hemen ilerideki metal duvar bir ayna kadar parlak bir yüzeye sahipti ve yansımalarımızı görebiliyordum.

"Neymiş?"

"Hiçbir balık pullarını kıyafetle örtmez," dedi. "Akvaryumdakiler bile."

"Hım?"

"Soyun." Bana baktı, ağzım kocaman açılırken artık ben de ona bakıyordum. "Pullarını kıyafetle örtme."

Kurduğu cümlelerin bende etkisini biliyor muydu bilmiyordum ama nabızımı sarmaşıkları artık bileğimi sıkarak köklerini kanımın içine salmaya başlamıştı. Onun önünde çınlıplak kalma hayali bile bedenimi ısır- gan otlarıyla dolu bir küvete uzanmışım gibi acılarla donatırken, onun karşısında gerçekten çınlıplak olmak bir ölünün dudaklarından kendine ilgili kelimeleri o ölünün artık yeryüzünden silinmeye başlayan sesinden duymak gibiydi.

Benim için çok zor değildi aslında. Bedenimi gördüğü için artık daha rahat olmam gerekiyordu ama bir yanımda hâlâ ondan utanmayı başarabiliyordum. Kısıtlı zamanda yaşadığımız onca şeye rağmen... O beni kökümünden koparmak için dallarımı kırıp, beni saplandığım toprağın içinden sökmeye çalışarak etrafımda esen o gaddar rüzgâr gibiydi.

Fırtınaydı. Özümde sınımış bir tutkuyla, kötülüğün arkasına sakladığım ruhumu bir tekme de ben atarak mayomun askısını sağ omzum boyunca kaydırarak aşağı indirdim. Adından diğer kolu da indirip mayoyu bedenimden bir deriyi söktüyormuş gibi sökerek çıkarıp, bedenimi saran mayonun içinden topkı doğduğum zamanki gibi çınlıplak ve savunmasız halde çıktım.

Artık gidebileceğim bir yer yoktu, belki de gidebileceğim o kadar çok yer vardı ki burada kalmak için bir bahane üretmeye çalışıyordum. Korhan altındaki şortu çıkarıp ayağıyla kenara itti. Karşımızda duran yansımalarımız artık çınlıplaktı ama biz birbirimize doğru dönüp çıplak tenlerimize bakmıyorduk. Gözlerimiz bizden bir hayli uzakta duran yansımalarımızdayken bile sanki göz gözeydik.

Elini elime kaydırınca bu dokunuşu yadırgamadım, parmaklarım parmaklarına bir sürgü gibi geçti. El eleydik. O ve ben, biz.

Na.

Başını yavaşça salladığını yansımada hareket eden başından anladığımda dudaklarım yukarı kıvrıldı. Gözlerimi yavaşça kırıştırıp komutuna karşılık verdim. Hazır olduğumu anladığında artık ikimiz de suyun dibine gömülmeye hazırдық. Ellerimiz birbirlerinden tek bir an olsun bile ayrılmadı.

Birlikte suya atladığımızda sudan önce ateşe değdi sanki tenimiz. Kırk ateşin içinden geçtik, yedi kat aşağı düşüp Haviye'nin dibinde gözlerimizi açtık. Haviye'nin dibinde ateşler değil, sular vardı; Haviye'nin dibinde yalnız değildim, yanımda o vardı.

Bacaklarımı yavaşça hareket ettirirken zihnimin içindeki o suskun kız çocuğu usulca araladı gözlerini. Bir süre bakışları suyun trafiğinde asılı

kaldı. Korhan elimi sıkıca kavrayınca bacaklarımın eklediğim makas hareketleriyle usulca kendimi suyun üstüne doğru çekmeye başladım. Ellerimle ayrılmadı, bedenlerimiz aynı lirik ahenkle usul usul suyun yarısına kadar tırmanmayı başardı. Saç tellerim bile birbirinden ayrılarak binlerce banyılana dönüşüp etrafımda kıvrılmaya başladığında burnumdan dışarı banyılancuklar çıkıyordu. Omzumun üstünden ona doğru döndürdüğüm başım onun boynunun taşıdığı güzel başıyla aynı hızda durunca, onun da bana baktığını anladım.

Haviye'nin dibine düşmüş iki şeytan, bir kadehi iki farklı yerinden kullanarak o kırıkları avuçlarına sapsamış, kırık kadeh bileklerine kadar saplanırken iki farklı kırığın tam ortasında elleri birleşmişti sanki.

Elleri buluşmuştu belki.
Elleri kavuşmuş muydu sahi?

Birkaç saniyeyi birbirimize bakmak uğruna suyun dibine yattık. Saniyeler, yelkovanın kollarından bir bir düşen melekler gibi Haviye'nin dibinde boğularak ölmeye başladıklarında gözlerimi usulca yumdum. Ayaklarım geriye doğru havalandı, bedenimi yatar pozisyon aldı. Diğer kolumu kullanarak kulaç atmaya başladığım sırada o da artık tek kolunu kullanarak kulaç atıyor, ellerimiz birbirinden ayrılmadan havuzun diğer ucuna, Haviye'nin sonundaki vadiye doğru yüzüyorduk.

Ellerimiz ayrılmadan suyun yüzeyine çıktık. Bir elimi havuzun başlangıç noktasına koyup soluk soluğa, yüzümden boşalan damlalarla tam karşımda duran yansımamıza bakakaldım. O da derin nefesler alıyordu ama diğer eli de benim elimi tutan eliyle birlikte suyun içindeydi.

Bana doğru çevirdiği başına ayak uydurup ben de omzumun üstünden ona doğru baktım. Islak dudaklarına verdiği aralıktan dökülen sıcak nefesi yüzüme çarpınca suyun altında soğuk olacağını sandığım kasıklarımın sanki bidon dolusu benzin dökülmüş, kibritler üstüne çakılmış ve kasıklarım yanmaya başlamıştı.

Dudaklarını dudaklarımın yakınına getirdi, gözlerim kalın dudaklarına kaydı, ardından tekrar acı yeşil gözlerine baktım. Dudaklarım dudaklarının sınırlarından uzaklaştırmadan, "Yarış benimle," diye fısıldadı.

Kalbimdeki çarpıntı zihnime elini uzattı, zihnimin içindeki mantık kaleleri yıkılmaya, duygularım tüm zihnimi kuşatma albna almaya başladı. Korhan içimdeki suskunluk hissini yakıyor, küle çeviriyordu. Önceleri insanların sorularına maruz kalmamak için anlatmaktan kaçınan ben, şimdi kendimi sadece gözlerimde kısıtığım, gözlerimde yaktığım, gözlerimde döndürdüğüm, gözlerimde öldürdüğüm ışıklarla bir adama anlatabiliyordum.

Aniden yüzümüzü havuzun sırtımızda kalan uzun yoluna çevirdik. Nefeslerimizi düzenleyerek ciğerlerimizi mücadeleye hazırlarken gözlerimizi

sılıştı. "Üç," diye fısıldadı Korhan, gözleri profilime dokundu, yaktı geçti. "İki," dediğinde dudaklarını yalıyordu, bunu ona bakmasam da görebiliyordum. "Bir," Güldü. "Başla!"

Suyun içine kafamı daldırmamla kalçamı kaldırıp suyun içine gömülmem bir oldu. İnanılmaz bir hırs, ölü alınamaz duygular, göğsümü saran adrenalinle çılgınlar gibi bacaklarımı kollarımı sallamaya, ciğerlerimdeki nefes parçaları tüm organlarıma saplanırken ona meydan okurcasına yüzüme başladım. Bir balık gibi kayıyordum. Bedenim çınlı çıplak olduğu için su sanki ona ait bir canlıymışım gibi beni içine daha saf bir halde kabul ediyor, beni parçası haline getiriyordu.

Ne kadar sürmüştü bilmiyordum, kafamı havuzun diğer ucundaki bitiş çizgisinde dışarı çıkardığımda gözlerim Korhan'ı aradı. O an havuzun yüzeyinde kolları bacakları açık halde, gözleri kapalı öylece duran Korhan'ı görünce ellerimdeki derman çekilmiş gibi sarsıldım.

"Korhan!" dedim korkuyla. Suyun yüzeyinde panikle ona doğru kayarak birkaç kulaç atıp yanında bittim. Gözleri kapalıydı, yüzünde ifadelere ait renklerden hiçbirini göremiyordum. Bir an nefes bile almadığını sandım ve korkuyla, "Arjen!" diye bağırdım bu kez. "Arjen!"

Onu kolundan tutup havuzun dışına çekmeye çalışırken suyun etkisiyle bedeni daha da ağırlaşmıştı sanki. Suyun içine daldım, suyun dibinden ellerimi bedenine bastırarak onu yukarı itmeye çalıştım ama bedeni çok ağırdı. Kelimelere emanet ettiğim tüm duygular ölü bedenler gibi suyun üstünde yüzmeye başladıklarında tekrar suyun yüzeyindeydim, gözlerim korkuyla dolmuştu. Tam havuzdan çıkıp yardım çağıracaktım ki biri suyun içinde bileğimi kavradı.

Üstünde olduğum dünyanın altında kaldım.

Gözlerimi hızla ona doğru çevirmemle, dudaklarının arasından dışarıya doğru tıpkı bir su havuzuna alt süsün ucundan fırlıyormuş gibi yukarıya hedef alarak fırlayan suyu görünce gözlerim iri iri açıldı. Tek gözünü açıp bana baktı. Sonra aniden gülmeye başladı.

"Hayvan," diye fısıldadım korku tenimin üstünden bir hayalet gibi kalıp giderken. Çıplak vücuduna kaslarımla çatarak baktım, ardından uzanıp dirseğimle tam kasiğinin üstüne vurup, "Hayvan!" diye bağırdım şiddetle, sesim havuzun duvarlarına çarparak bana geri döndü. Korhan acıyla kendisini suyun dibine bıraktı, tekrar suyun üstüne çıktığında yüzünde dehşet ile pekişmiş acılarla dolu bir ifade vardı.

"Sikime vursaydın!" diye hırladı öfkeyle bana doğru yüzüp beni havuzun duvarıyla kendi arasına alarak. "Vurduğün yer çok da farklı bir yer değildi aslında. Ne yapıyorsun, Kedi?"

"Pezevenk ceketli," diye homurdandım dik dik bakarak. "Ödünü ka-
pardını!"
"Bıdı bıdı," diye söylendi kafasını iki yana sallayıp biraz daha yakla-
rak. Artık tamamen sıkıştırılmışım.

"Ben kazandım," dedim çatık kaşlarla.
"Hayır," dediğinde onun da kaşları çatılmıştı. "O kadar yavaşın ki ben
çoktan bitiş çizgisine gelmişim ama sen hâlâ suyun ortasında dana gü-
deviniyordun koca güllenle. Ben de sen devinirken biraz dinlenmek içi-
suyun üstüne yatayım dedim..."

"Hile yapıyorsun! Ben kazandım!"
"Hayır, önce ben bitiş çizgisine geldim."
"Yalan atma," dedim. "Hem ben görmedim bile."
"Sen yalan atma asıl. Önce ben geldim diyorsam önce ben gelmişimdir."

"Görmediğim şeye niye inanacaktım?" diye söyledim.
"Mantus'un varlığına inanıyorsun ama," dedi, bir an donup kaldım.
"Ben inanmıyorum ki, Mania inanıyor," diye yalan söyledim. Gözleri-
min içine dikkatle bakıyordu, bendən alıp götürdükleriyle hemen karış-
daydı, daha fazlasını istediği o kadar ortadaydı ki...

"Niye, Mania salak mı görmediği adamın varlığına inanıyor?"
"Salak demek ki, sana ne?"
"Geri zekâlı Mania," dedi, ona düz düz baktım.
"Sensin geri zekâlı."
"Yo," dedi. "Sensin. Gülle."

Homurdanmaya başladım. Gözleri bir an suyun altında kalan göğüsle-
rime kaydı, duraksadı. Sertçe yutkunarak. "Memelerinin uçlarını tenime
bilerek mi sürüyorsun?" diye sordu, sesi dikkat dağıtıyordu.

"Ne?" Geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yerim yoktu şu an.
"Ben öyle bir şey yapmadım. İçime giren sensin."
"İçine giren benim," diye fısıldadı yakıcı bir gerçeklikle.

Zaman suyun içinden çekilerek yalnızca içeriye dağıldı, suyun içindeki
gelecek ve geçmişin ortasında yanan ateşler bir bir sönmeye başladı, sı-
niyeleri oluşturan sayıların etrafında buzdan sarkıtlar oluşmuştu.

Bir eli yavaşça suyun içine daldı, diğer elini bedenimin yanından geç-
terek havuzun duvarına yaslayıp gözlerini gözlerime sabitledi. Gözlerinde-
ki cehennemin gölgesi bedenime uzanmıştı. "Ne istiyorsun?" diye soru-
ca apışıp kaldım. Ne istiyordum? Bir şey istiyor gibi mi bakıyordum? Güçlü
parmakları suyun içindeki çıplak bacaklarıma dokundu, dizimden başlaya-
rak uyluk kemiğime kadar tırmandırdığı parmaklarının uçlarından alevler
bির bıçak gibi tenime saplanıp çıkıyordu.

"Ne mi istiyorsun?"
"Söyle," diye emretti.
Köşeye sıkışmış bir av, kimsesiz bir kız çocuğu gibi onun gözlerine ırlı
ırlı gözlerle bakarken hiçbir şey söyleyemedim. Cevapsızlığım onun cesare-
tinin üstünü kaplayan benzine atılmış ucu yanık kibrit gibiydi. Parmakları
daha da yukarı tırmanarak iki bacağımın arasına girdi, iç bacağımı ılık bir
sallantı hissettirerek okşamaya başladı. Kadınlığım bu dokunuşun enka-
sında kalmış bir yaralı gibi can çekişerek kasılmaya başladığında o da o
parmakların üzerinde dolaşması için can atıyordu. Bu mikrop istek içimde
büyümek isteyen bir hastalığın bana geçirdiği acımasız pençeleriydi.

"Söylemeyecek misin?" diye sorduğunda gözlerindeki siyah boşluk-
ların genişleyerek gözlerindeki yeşil rengi yutmaya başladığını gördüm.
"Him?" Parmakları kadınlığımı yakın bir yere geldi, iç kısmı okşuyordu fa-
kat oraya dokunmuyordu. Suyun içinde kadınlığının kaslarının kasılmaya
başladığını hissedebiliyordum. Bu illet duygu beni mahvediyordu. "Söyle,"
diye emretti bir kez daha, sesinin ateşinde tenim soyunuyordu.

İçimdeki isteğe avuçlarımdaki mermileri çarparak sessizliğimi koru-
maya devam ettim ama o bana yaptığı saldırıları azaltmadı. Geri çekilmedi,
durmadan üstüme gelerek daha da saldırılarını arttırdığı bu savaşta be-
nime çatışan oydu ama benim onunla çatışacak gücüm yoktu. Kaybeder-
dim. Biliyordum. Sessizce bana yağdırdığı ateşin altında ölmeyi bekliyor-
dum. Ya teslim olacaktım ya da ölecektim.

Şu an teslim olmak zaten ölmek demekti.
Parmaklarını kadınlığıma değdirmeden üste çıkarıp göbük deliğime yer-
leştirince dişlerimi sıkarak yanağımda oluşturduğum oyuklarla ona bak-
maya başladım. Sıcak nefesi tenimdeki yanardağın eteklerine lav misali
akıyordu.

Parmaklarını göbük deliğime bastırınca bedenimdeki tüm kemikler kırıl-
mak üzereymiş gibi bir baskı hissederek gözlerimi yumdum. Sıcak nefesi
dudaklarıma usul usul aktı, beni kül etmeye başladı. "Arjen," diye mırıldan-
dım güçsüz bir sesle. Elimde teslimiyet bayrağıyla ateş hattının ortasına
atlayıp o bayrağı sallayarak önünde diz çökmek istiyordum ama buna engel
olan tarafım hâlâ oradaydı, ölmemişti, can çekişiyordu.

Göbük deliğimi tıpkı farklı bir yer okşuyormuş gibi dairesel hareket-
lerle okşamaya başladı. İstekten sızlayan bedenimi suların dibine gömüp,
kendimi orada dizginlemeye çalışmak istiyordum ama sıkıştırıldığım yer-
den kaçıp kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

"Söyle bebeğim," dedi, tenimden bir ölümlük nefesi gibi geçen harfler,
cam kırıkları gibi tenime saplanmaya başlamıştı. Parmaklarını sanki farklı

bir deliğe itiyormuş gibi göbek deliğime doğru itince sırtımı soğuk duvara daha sert bastırıp kesik kesik inledim. "Söyle," diye emretti, gözlerim kapalı olsa da o yoğunlaşmış yeşil gözlerin yüzümü saran zevk dalgalarını hissediyordum.

Bir an için zihnim kaplayan tüm sorunlar bir köşeye geçip sessizce bizi izlemeye başladılar. Erdem'in yüzü, sesi, o hal artık umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey dondurduğumuz şu anın çözülmeyle başladığında gerisinde bize bırakacağı anılandı. Göbek deliğimi ısıtıp verici bir hızla bastırarak okşamayı sürdürüyordu, kafam allak bullaktı ve kasıktan cehennemeydi. Sanki parmakları bir bıçaktı ve göbek deliğime girip çıkıyor, zevk gibi akan kanım parmaklarına bulaşıyordu.

"Arjen," diye inleyerek saçlarını kavradım, o da buna karşılık vermek istiyormuş gibi elini hızla kasıklarına indirdi. Kasığımdaki damara parmağın basturmasıyla gözlerimin kararması aynı saniyelerde gerçekleşen olaylardı. Gözlerimi güçlükle aralayınca kapkara olmuş gözleriyle karşı karşıya kaldım. Gözlerindeki kirliliğe canavar, tenimdeki kız çocuğunun temiz kanını içmek istiyordu.

"Dokun," döküldü dudaklarımdan. "Daha aşağılara dokun."

Güçsüz sesimin yüzüne indirdiği fırça darbeleri onun tuvali olan cehennemindeki ifadeleri belirliyordu. Parmaklarını kadınlığının başlangıcı çizgisine indirdiğinde bedenim taş kesildi, aralık duran dudaklarımdan onun dudaklarına doğru çarpan inilti sesi tüm duvarlara çarparak yankılar halinde parçalara ayrıldı.

Dilini dudaklarımda gezdirdi, usulca gözlerimden kopardığı o kuyu gibi bakan gözlerini dudaklarıma indirdi. Parmaklarını kadınlığının içkiye ayrılan vadisindeki ıslak çizgi boyunca kaydırdı, işaret ve yüzük parmağını kullanarak içkiye ayırdığı vadinin ortasındaki belirgin mağarayı orta parmağıyla yuvarlamaya başladı.

"Ah!" Güçsüz iniltim benim sandığımın aksine güçlü olacak ki tüm duvarlarda erotik bir çınlamaya yol açtı. Gözlerime sis gibi çöken zevki ondan saklamak ne mümkündü? Tenim kırmızı alarına geçmiş, bedenim sarsılarak daha fazlasını isteyen bir girdaba dönüşmüştü. "Dokun," diye inledim, bana dokunurken ektiği hisler beni yok edebilecek, yeryüzünden silebilecek kadar kuvvetliydi. Gözlerini tekrar gözlerime tırmandırırken şışmış tepem artık onun parmaklarının arasında kayarak zıplamaya, sanki mümkünmüş gibi daha fazla şışerek onun parmağını itmeye başlamıştı.

"Seni bu havuzun her noktasında saatlerce inletebilirim," dediğinde parmağı artık o tepeyi koparmak istiyormuş gibi hareketler sergiliyordu.

"Bu su çekilip kuruyana kadar, bu havuzun her noktasında sahip ol bana," dedim arsız, kendini kaybetmiş, benliği silinmiş, mantığı susmuş bir sesle. Bu cümlelerimi Korhan'ın dudaklarında şiddetli bir iniltiye dönüştürerek dudaklarıma çarptı. Dişlerinin dişlerime çarptığını hissettiğimde artık dudaklarımız birbirine girmiş iki farklı ip gibiydi, delirmiş gibi öpüşmeye başlamıştık. Parmakları tepemi eziliyor, sağa sola yatırarak zevkimi bir yıkıma dönüştürüp beni deliye döndürüyordu ve dudakları da dudaklarımda aynı hâkimiyeti kurmuş, beni kölesi haline getirmek için bana saldırıyordu.

Düşüncelerimin üstüne gece gibi çöken hareketlerini artık takip dahi edemiyordum. Zevkten başım dönüyor, suyun içinde olsam da kavruluyordum. Parmağının ucunu usulca içime itince bir an kasılıp kaldım, ardından dudaklarımdan dökülen o haykırış acılarla kamçılanmış gibiydi. Hareketli suyun içinde tıpkı bir kum gibi dağılırken onun parmakları da kadınlığının en ücra köşesindeki bilinmedik yerleri depreme maruz kalmış bir duvar gibi yıkıyordu.

"Sudan daha ıslaksın," dedi. "Ateşten daha sıcak."

Kırpıklarım usulca onun hemen önünde diz çökerek gözlerimin üstüne kapandı. Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden arsız kelimeleri dudaklarıma çarpmaya devam ediyordu. Orta parmağını yarısına kadar içime kaydırduğunda suyun içinde kıvrılan parmaklarını kasıldı, bir an parmaklarını asla hareket ettiremeyeceğimi düşündüm. Saf bir zevk bedenime tıpkı felç gibi düşüyordu.

"Ah, sikeyimi!" diye inlediğini duydum. Korhan'ın kendini kontrol etmekte güçlük çektiği ortadaydı. Dudakları dudaklarımdan üstünde günahı arayan bir şeytan gibi sahiplsizce geziniyor, dokunduğu her yeri kendi toprakları sayarak beni cehenneme alt kılıyordu. "Şakırtılarını duymak için parmaklarımı içine daha sert sokmak istiyorum. Bu canını yakacak."

"Yaksın," diye kabullendim sadece. Daha fazlasını istiyordum.

Onu istiyordum.

Kelimeleri tenime is gibi sinmeye başladığı sırada, "Sen çok arsız bir kedisin," diye mırıldandı, dudakları dudaklarımdan üstündeydi. Parmağını saran kemikler içimi ağrıyla doldururken orta parmağı içime tamamen saplanmıştı. Acıyla çığlık atarak sırtımı daha sert bastırdım duvara. Mermerden akan soğuk bile içimdeki yangını serinletmeye yetmiyordu. Şiş tepem, Korhan'ın parmağı içime saplandıkça daha da şişerek nabız gibi çarpıyordu.

Korhan'ın gözlerinin içine acılar ve zevkleri birbirine kardeş ederek baktığında Korhan'ın gözlerindeki ifade derinleşti. Parmağını yavaşça içimden çıkardı, kalın parmağı bile ahlında onun aletin yanında ufucuk

kalmasına rağmen o parmağı ne zaman içime kaydırırsa acılar benim evim oluyordu. Sanırım henüz çok dardım, bu darlık bana acı, ona ise sınırsız zevk veriyor olmalıydı. Damarımın içinde atan o nabızın damarımı sarsarak hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Korhan acılarıma aldırış etmeden o derin ifadeyi gözlerine bir bıçak gibi saplayıp orta parmağını sertçe içime sokup çıkarmaya başladı. Suya çarparak içimdeki sıvıları darmaduman eden parmakları bir süre sonra istediği şakırtıların doğup, duvarlarda ilk adımlarını atmaya başlamasına neden oldu. Çıkan sesler hem erotik hem de utanç vericiydi ama şu an öyle ağır duygular içerisindeydim ki bu duygular dağılmadıkça ben utanç sınırlarına kabul etmeyecektim.

Parmakları girip çıktığı yere zevk tohumları ekiyordu âdeta. Artık düşünebildiğim tek şey buydu. Bizdik. O ve ben. Sınırlarımı oluşturan tüm kıvrımlar birer birer ateşe veriliyordu sanki. Öyle deli bir yangının içinde hissediyordum ki kendimi... Sanki başımdan aşağı yakıcı, kaynar yağmur-lar yağıyordu.

Korhan başparmağını şişmiş tepeme bastırınca gözlerimin önünde şimşekler çaktı, yıldızlar bir bir yeryüzüne yağmaya başladı sandım. Vahşi iniltiler dudaklarımın zarını yırtan tırnaklar gibi karanlığın içine karışıyor-du. Kafamı geriye doğru attığım sırada dudakları çeneme süttü. Gözle-rimi cam tavana diktim. Yıldızları görebiliyordum.

Yıldızlar bu gece daha parlaktı.

Şakırtıları dinlerken kendimden geçmiş halde yıldızları izlemeyi sür-dürüyordum. Acı vardı, beni bitiriyordu ama zevk çok daha baskındı, zevki hissetmek için zevkin kardeşi olan acıyı bedenimde ağırliyordum. Dudak-ları çenemdeydi, uzun uzun öptüğü çenemi bir süre sonra yalamaya, dilye-le ıslatmaya başladı. Dili çenemdeki gamze boyunca kaydı, boynuma aktı. Boynumu delirmiş gibi yalarken güçsüz elimi kaldırmamın bir yolunu bulup aşağı indirdim. Onun bacağıma dürten hacimli aletini kavradım, ereksiyonu artık öyle bir şişmişti ki onun da ihtiyaçları gözünü kör etmiş olmalıydı.

Ereksiyonuna avucumu sardığım anda gırtlığından kopardığı inilti nefes boşluğuma bir dövme gibi işlenerek oraya onu kazıdı. Avucumun içi-n-de kalp gibi atan kalınlığını usul usul çekeştirerek okşamaya başladığımda gözlerimi yıldızlardan çekemiyordum; ben o yıldızların üstünde eteklerim-de ateş yanarken çılgınca dans eden bir kız çocuğu gibiydim şu an. Kimse-nin bilmediği diyarlara ayak izlerimi bırakıyordum.

Korhan hem tepemi eziyor, sağa sola yabırıyor hem de şakırtıların daha da çoğalmasını ister gibi avucunu kadınlığıma çarpa çarpa orta parmağını vadiden içeriye, derinlere itiyordu. Her köşemde ondan bir habra vardı.

gibi hissediyordum artık. Tenime bir sürü çerçeve asmıştı. Tüm çerçeveler-de ona ait bir fotoğraf vardı. Belki de onun çizdiği bir resim...

Damarları avucuma çarparken artık tüm hisler parmağının baskı uy-gulayarak ezdiği yere toplanmıştı. Kendimden geçmiş gibi ismini fısıldaya-rak iniliyordum ve o dişlerini boynuma saplamış, ısıra ısıra ilerlerken kal-çalarını hareket ettirerek kalınlığını avucumun içinde kaydırıyordu. Artık gerçekten alev almış, aklımızı yitirecek duruma gelmiştik.

Ereksiyonunu sıkarak o avucumun içindeki kayışlarının daha da zor-laşmasını sağlarken artık çıldırmış gibi iniliyor, boğazından yükselen kük-reme seslerini bana duyurmaktan çekinmiyordu. Suyun sesi tenimden yük-selen sese karışmış, devamında iniltilerimizde bezenen bu ses, karışık bir çiçek buketi gibi tam ortamızda asılı kalmıştı.

Korhan parmağını geri çekince içimde boşluğun büyüdüğünü hisset-tim. Gözlerimi usulca yüzüne çevirmemle, ne demek istediğini anlamışça-sma elimi ereksiyonundan çekmem bir oldu. Beni aniden daha sert bastırdı mermer duvara, ardından suyu dalgalandırarak bacaklarımı iki yanından tutup hafifçe ayırdı. Avuçlarının içindeki bacaklarımı duvara yasladığı sıra-da, zonklayan kalınlığı sanki yolu biliyormuş gibi kadınlığının sınırlarında dolaşmaya başlamıştı.

Gözlerimde yangın yeri gibi bir ifadeyle onun hareketlerini izlerken sık soluyordum. Bu gecenin sabahı olmayacaktı, güneş içinde olduğumuz havuzun dibinde boğulup sönmüş, ölmüştü sanki. Öyle hissediyordum.

Aletini kökünden kavradığı sırada artık sadece bir eli bacağımda duru-yordu, diğer bacağı ise kendi kuvvetim sayesinde duvara yashıydı. Korhan aletinin şiş başını kadınlığının dışarı fırlayacak gibi çarpan tepesine sürtme-ye başladığında dudaklarımdan dökülen isim yine ona aitti. Bir süre sonra beni kucağına çekip kalçalarından kavrayarak havalandırdı, aletinin üstüne oturttu ve ben onun damarları ağaç kökleri kadar kalın olan ereksiyonunun üstünde sertçe sürtünerek hareket etmeye başladım. Altımdaki su her se-ferinde daha kuvvetli bir şekilde etrafını saran duvarlara çarpiyordu.

Bir süre sonra kalçalarımı kavrayan parmakları kalçalarıma saplanarak acıyla inlememe neden oldu. Sonra onu içimde hissettim. Usul usul girdiği yerde öyle büyük bir yankıya sebep olmuştu ki attığım çığlığı takip eden inilti sesleri yeri yerinden oynatmıştı. Tırnaklarımı hırsla ensesine geçirdim, ka-lınlığının içimde hafifçe hareketlenerek dibe doğru ilerlediğini hissettim.

Bu onun kalın parmağına benzemiyordu. Şimdi çok farklıydı işte. Güç-süz bir şekilde onun boynuna sarılırken artık ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmediğim için yalnızca inleyerek onun bana verdiklerine karşılık vermeye çalışıyordum. Oysa güçsüzdüm. Hissettiğim her şeye, biraz sonra

kucağında ölebilme ihtimalime rağmen kendimi ona bırakmıştım. Kendimi salmıştım.

Hayalarının suyun içinde olmamıza rağmen onun kavradığı kalçaların dışında kalan kısımlarına çarpmaya başladığını hissettiğimde artık o haddinden daha fazla derindeydi ve ben, iniltiLERİMİ ÇİĞLİKLERİME BAĞLAYARAK gün yüzüne çıkarıyordum. Kaburgalarının üzerinden usulca kanıma damlamaya başlayan his girdapları büyüyerek beni içine çekmeye, yutmaya başlamıştı.

Zevkin kökleri kadınlığının içinden daha derinlere tırmanarak tüm bedenimi sarıyordu âdeta. Beni tekrar duvara yasladığında elleri yine kalçalarımdaydı, güçlü parmakları kalçalarım ve duvar arasında sıkışmıştı. Öyle hızlı girip çıkıyordu ki altımızdaki su yükselerek dışarı taşmaya başlamıştı. Canım öyle çok yanıyordu ki nefesim kesiliyordu ama aynı zamanda delice bir zevkin pençesine düşmüştüm, kendimi geri almak istemeden o pençeye sarılıyordum.

Bir elini duvar boşluğuna yaslayıp içimdeki hareketlerini hızlandırmaya başladı. İçime girip çıktıkça yükselen o yüz kızartan sesler artık yüzme havuzunun her noktasından duyuluyor gibiydi. Başım geriye doğru düşüncce bir an dünyam tersine dönmüş gibi hissettim. Artık gördüğüm her şey terstendi. Dünya tepetaklak gelmiş olamaz mıydı?

İçime bir kez daha saplanınca hayaları kalçalarımın çarparak şakıdı. Gözlerimden akan yaşların mimarı aldığım zevkti, o da bunu biliyordu. Göğüs ucumu ağzının içine aldı, dudaklarını göğüs ucunun etrafına örttü ve tekrar içimdeki zelzeleyi ateşe vermeye başladığında artık göğüs ucumu bir bebek gibi iştahla emliyordu. Kalçalarımın kenarlarını sıkıyor, sanki benden daha fazlasını istiyormuş gibi erkeksi iniltilerini benden sakınmadan delice bana çarparak beni yok etmek isteyen bir silgi misali üstünden kayıp geçiyor, beni silmeye başlıyordu.

Beni içine çektiği girdap dönerek büyümeye, bu kez onu içine çekmeye başladı. Beni aniden ters çevirince ne olduğumu şaşırdım. Bedenim artık suyun çok fazla üstündeydi. Korhan beni havuzun dışına çıkardı ama kendi çıkmadı, artık içimde olmadığı için kadınlığım zonkluyordu. Ben daha ne olduğunu anlamadan dizlerimi havuzun önündeki mermerlere yaslamamı ve eğilmemi sağladı. Domalmış gibi öylece dururken yanaklarım yanıyordu, nefesim göğsümü parçalayarak dışarı dökülüyordu. Ayaklarım kısmen suyun içindeydi. Aralanmış kalçalarımın onun önünde duruyor, savunmasız hissediyordum kendimi.

Bir anda yüzünü kalçalarımın arasında hissetmemle bedenimden akan sular yüzünden ıslanan mermer zemine tutunmam bir oldu. Öne doğru

ru eğildiğim için kalçalarım tamamen ikiye ayrılmış, onun iştahına sunulmuştu şu an. Kalçalarımı büyük elleriyle daha fazla ayırınca kadınlığımın da aç bir ağız gibi açıldığını hissettim. Dili kadınlığımın çizgisi boyunca kaydı, arka taraftaki mahrem bölgeye gelince gözlerim iri iri açıldı. Karşımda duran yansıma bakarak yüksek sesle ismini sayıkladım.

"Arjen," diye inledim zayıf bir sesle, ardından bağırma sebep olan dilini derinlerimde hissetmemdi. "Arjen!"

Suyun içinde kendini yukarı iterek dişlerini kalçalarımın batırdı, kalçaların etrafını ısıtıp yüzünü tekrar oraya gömdü ve dilini tekrar aynı basıkyla oraya itmeye başladı. Alnımdan akan ter miydi yoksa az önce içinde olduğum suyun damlaları mıydı hiçbir fikrim yoktu artık.

"Siktiri!" diye hırlayarak beni belimden tutup suyun içine sertçe çekince sırtım onun göğsüne yapıştı, içine daldığım su iki yana patlayarak ayrılıp etrafı sele çevirdi. Beni suyun içinde itti, çıplak göğüslerim havuzun soğuk duvarına yaslandığında o tüm ağırlığını sırtıma vermiş, kalçamı kırarak ona doğru eğilmemi sağlamıştı. İri gözlerle havuzun kenarlarına tutundum ve o an onu yine içimde hissettiğim andı...

Beni duvara her seferinde biraz daha iterek yapıştırıp içime girip çıkmaya devam ederken artık dünya üstümüze yıkılsa, ben dünyanın altında onunla yeni bir cehennem inşa edip yaşamaya razıydım. Uzun süre benim çığlıklarım, onun dudaklarından dökülen ahlaksız kelimeler, hırıltıları ve iniltileri duvarlardaki yankısını sürdürdü. Gücsüzce duvara tutunup onun bana çarparken yarattığı sarsıntıyı zevkle karşıladığım sırada artık parmakları tepemdeydi.

Hem içimi hem dışımı dağlıyormuş gibi hissettiren hareketleri kör gibi hissetmeme neden oluyordu. Sanki baktığım yerde gördüklerim aslında olanlar değildi, onları oraya zihnim yerleştirmişti.

Korhan son hamlesini de yaptığında birbirine aynı anda kayarak söneceğine söz vermiş iki yıldız gibi hızla gökyüzünden yeryüzüne düşmeye başladık. Önce dudaklarım çığlığa sustu, sonra gözlerim görmeyi reddederek kapandı, hemen ardından bedenim bir ateş topunun döne döne oluştuğu çığın içine kapılarak sarsılmaya başladı.

O içime dolduruyordu ışıklarını, ben onun etrafına ışıklarımı akıtıyordum.

Birlikte usul usul söniyorduk.

Beni kendine çevirip kollarımın altlarından kavrayarak havuzun başına oturduğunda bedenim hâlâ tir tir titriyordu. Aramızdaki sessizliğin hasat edildiği tarla yavaşça alev almaya başlamıştı. Zayıflamış gözlerimi gözlerine sabitleyerek ona güçsüz düşmüş bir savaşçı gibi baktım.

"Bu havuzun suyunu boşaltıp tekrar doldurman gerekecek," dedi dudaklarında yarım yamalak, yorgun bir gülümsemeyi bana sunarken. Ona anlamadığımı belirten gözlerle baktım. Başını iki yana sallayıp aralık duran bacaklarının arasına girdi ve belime sarıldı. O, benim aksime hâlâ suyun içindeydi. Az önce bedenimi yöneten o hisler geri çekilmiş, utanç kafasını kaldırıp yüzümü dikkatle izlemeye başlamıştı. O utanca ye-nilmemek için gözlerimi Korhan'ın kor yeşilli gözlerinden tek bir an olsun ayırmıyordum ama kalbim, göğsümün içinde kendini yitirmiş gibi kayıp bir ritimle çarpıyordu.

Başka zaman olsa belki de utançtan bu surata bakamazdım ama onunla aramızdaki şeyin utancı içeri kabul etmeyecek kadar baskın olduğunu biliyordum. Korhan beni güçlü kollarıyla sardığında çıplak tenlerimize tek-rar birbirine değdi, ürperdiğimi hissettim. Yine o haptan almak zoruunda köklerinin yavaşça beni sararak benden bir parça haline gelmeye başladığını hayal ettim... Karnımın içinde ona ait bir bebek. Damarlarında onun kanını taşıyan bir bebek... Bu düşünce beni korkutmuştu.

Havuzdan tamamen çıktığımızda bedenimi küçük bir havluyla sarı-pşezlonga oturmıştım, Korhan nasıl çalıştığını bilmediğim bir sistemi usta-lıkla kullanarak havuz suyunun boşaltmasını sağlamaya başlamıştı. Havuz suyu ağır ağır, tıpkı bir girdabın içine çekiliyormuş gibi usulca kosalmaya başladığında hâlâ oturduğum yerde öylece duruyordum.

Korhan'ın boxerını giydiğini gördüm, ardından şortunu giymek yerine altında boxerla yavaşça bana doğru ilerledi. Önüne dikildi. Damarlarımda iğne gibi dolaşan merakla gözlerimi kaldırıp yüzüne oturttum. Birkaç dak-ka yalnızca birbirimizi izledik.

"Sana sormak istediğim bazı şeyler var," dedim dilimi dudaklarımda gezdirip, öpüşürken şişirdiği dudaklarımdaki sızyı en derinlerimde hisse-derken.

Kaşlarını kaldırdığını gördüm ama bana cevap vermedi. "Sorgu olarak değil," diye mırıldandım. "Yalnızca merak ettiğim bazı ayrıntılar. Seninle ilgili."

Derin bir nefes alıp, "Bunu benim için özel olan bir yere gittiğimizde konuşalım," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Şimdi giyin." Gözleri kasımen örtülmüş bedenime kaydı. "Bedenin ne durumda?"

Güçlükle yutkunup, "İyiyim," diye fısıldadım. Aslında çok daha fazlası vardı. Çok iyiydim, harikaydım, müthiş hissediyordum. Onun dediğini ya-pıp giyinmeye başladığımda o da beni şaşırtarak şortunu giymek yerine şezlonglardan birinin üstünde duran lacivert kot pantolonunu giydi.

Bir süre sonra havuzun ucundan çıkarak hareket etmeye başlayan be-nya kapak usul usul havuzun diğer tarafına doğru ilerleyerek suyu altına alan bir tavana döndü. Yalnızca birkaç dakika sonra artık havuzun üstü o beyaz tavan ile örtülmüş, tamamen kapanmıştı.

Tesisten çıktığımızda tesisin olduğu karanlık dar sokakta ilerlemeye başlamıştık. Telefonla konuştuğu için tenime bastığım hislerin ne kadar aktif olduğunu ondan saklamaya çalışmıyordum, dikkati şu an bende değil, telefonda konuştuğu kişideydi. Muhtemelen o sarışın adamla konuşuyor-du. Havuzu boşalttığını, tekrar dolması için bıraktığını söylemişti. Adam-dan onay almış olacak ki telefonu kapatıp kotunun cebine sıkıştırırken gözleri kusaca profilime kaydı.

Elini yavaşça koluma doğru kaydırdı, avucunu koluma bastırıp beni bedenine çekerek göğsüne yasladı. Bu şekilde yürümek sanıldığından daha zor olsa da hissettirdikleri de sanıldığından çok daha mucizeviydi.

"Senin bir tadın var," diye fısıldadı, hemen arkamızdan hızla bir aracın geçerken bedenimize çarpıp söndürdüğü ışığı takip eden gözlerim tekrar karanlık ile kucaklaştı. Yutkunup sözlerini tamamlamasını bekledim. Bir şey diyecek oldu ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Var ulan işte."

"Hım?"

"Öyle işte," dedi, beni iyice kolunun altına çekti. "Var yani."

"Nasıl bir tadım var?"

"Çocukken çok sevdiğim bir şeyin tadına benziyor."

Ona bakıp, "Ne o?" diye sordum merakla.

Gölgeler, geceyi doğurduğu sokağın içinde kasıklarından süzülen ka-ranlılığı kaldırımlara damlatarak bizi takip ediyordu. Havanın biraz önceye nazaran daha serin olduğunu fark edince ona sokuldum. O da beni kendine bastırdı.

"İncir," dedi, söylediği bu tek kelimedeki tüm harfler, kalbimi dolduran kanın içinde yüzmeye başlamıştı.

Çenemi göğsüne sürterek kafamı hafif bir açıyla kaldırdım ve onun yü-züne baktım. Gözlerini bilerek gözlerime dokundurmuyordu sanki. Bakış-ları hemen ileride, önümüze düşenen yoldaydı.

"İncire mi benziyor tadım?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Evet, sadece tadın değil. Kokun da."

Yutkundum, bana bakmasını istiyormuş gibi pürdikkat ona bakıyordum ama o gözlerine yayılan harfleri görmemi istemiyormuş gibi inatla bana bak-maktan kaçınıyordu. Bir an o harflerin yanaklarını oluşturan kemikli vadiler-den aşağı atlayarak yüzüme dökülmeye başlayacağını düşündüm.

"İncir," diye mırıldandım.

"Evet," dedi. Caddenin ortasındaydık şimdi. Yolun bir ucundan bir kamyonet bize doğru yaklaşıyor, diğer ucundan da ters yönünde son model bir spor araba geliyordu. Yavaşça karşıya geçtiğimiz sırada, "Teninin kokusu incir gibi," diye fısıldadı. "Sen incir gibi kokuyorsun."

Belki söylenebilecek binlerce sözcük, kurulabilecek yüzlerce cümle vardı ama ben bunu yapmadım. Konuşmadım. Uzun zamandır sakladığım şeyleri belki de zamanla o bile unutmaya başlamıştı ve ben ona bu şeyleri hatırlatan insan olmak istemiyordum.

Korhan aracını sokağın diğer ucuna park ettiği için bir süre daha sessizce yürüdük. Aracın önüne geldiğimizde cebinden sigara paketini çıkarıp, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı telaşsız hareketlerle eşliğinde yakarak ciğerlerini zehirle tıka basa doldurdu. Dalgın bakışlarla onu izliyordum. Artık neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve aslında bunu sorgulamıyordum da. Omzumdaki sırt çantasının kulpunu çektiştirerek yavaşça dövizeldim. Aracın dikiz aynasına düşen yansımasına kaydı gözlerim, bedenim canlı görünüyordu ama bakışlarım, bedenime ait değilmiş gibi solgundu.

Bakışlarımı bana çevirip uzun uzun yüzüme baktı, onun bana baktığını fark ettiğim an ben de gözlerimi onun yeşil gözlerine çevirmiştim. Gözleri birbirine yaslanmış dağ gibi duruyordu, gözlerine rengini veren ifadeler ise o iki dağın birleştiği yerde başlayan boşlukta doğup, yine o boşlukta ölen güneş gibiydi.

"Şu sigarayı içeyim, gideceğiz, Çirkin," dedi, gözleri hâlâ gözlerimin üstüne örtülüydü. Başımı yavaşça salladım. Ben de bir sigara yakmak istiyordum ama son zamanlarda yanımda paket bile taşıımıyordum, sigara içmeyi unutmaya başladığım için gerçekten artık sigara kullanıyor bile sayılmazdım bana kalırsa. O yüzden bu gereksiz isteği bir köşeye itip sadece onu izledim.

"Nereye gideceğimizi neden sormuyorsun?" diye sordu, kalçasını aracın kapısına yaslamıştı. Sokak lambası çok ileride, bizden epeyce uzak bir yerde yandığından biz onunla karanlığın içine saklanmış iki gölge gibiydik. Belli aralıklarla geçen araçlardan fırlayan ışıklar bedenimizi bir ışığa boyuyor, ardından da karanlık fırça darbelerini tenimize dokunduruyordu.

"Senin için önemli bir yere gideceğiz?" dedim sorar gibi.

Bir roman sayfasının ortasındaki cümlemişiz, o cümlemler sonuna nokta konduğu anda bitecekmiz gibi baktı bana. Bana vereceği cevabı beklerken sanki o roman sayfasının ortasındaki cümleyi oluşturan kelimelerin harfleri mürekkep tarafından örülüyor, ben içinde durduğum cümlemin roman sayfasına işlenişini izliyordum. Arkamızda kalan satırlar, daima orada kalacağını bildiğim fakat artık bizi takip etmeyen o geçmiş gibiydi.

"Beni neden bu kadar çok kabulleniyorsun?" diye sordu. Gözyüzünün ortasına asılmış yıldızlar, bir avizenin içinde güçsüzce yanıp sönüyor gibi bir bir sönmeye başladılar. Duygularımın yönünü belirleyen pusulanın ortasında duran ibre yoktu, o ibreyi onun kirdiğini düşünüyordum ya da o ibre kırılmamıştı, hâlâ sağlamdı ve onun avuçlarının arasındaydı, "Seni kabul etmemeli miyim?"

Sonunda dudaklarımı araladığımda, "Beni kabul etmemeli miyim?" diye sordum. Parmaklarının arasındaki sigara ölü bir beden gibi duruyordu. O sigaranın ucundan ne zaman küller yere dökülse, o ölü bedeninin içindeki son kan pıhtıları da çekiliyormuş gibi geliyordu bana.

"Hiç sorgulamadan, korkmadan, beni kendinden sayarak kabulleniyorsun. Belki de kendini bile bu kadar kabullenmiyorsundur, bilmiyorum." Yutkundu, ardından parmaklarının arasındaki ölü bedeni tıpkı bir köprü-nün altına bırakılmış ceset gibi yere atarak kabullenme.

Bir an göğsümün boşlukları acılarla doldu. Dişlerini boynunda, yüzünün ensesinde taşıyan o canavar şimdi iklimizin boğulduğu denizin dibinde, yan yana yatan cesetlerimizden sızan kanın kokusunu takip ederek bize doğru ilerliyordu. Karşı şeritten gelen bir aracın beyaz ışığı Korhan'ın çehresine ışığın yarattığı gölgeler döşemeye başladığında şimdi o ışık benim de yüzümü aydınlatıyordu; artık canavar cesetlerimize daha yakındı.

"Neden bu kadar acımasızsın?" diye sordum kendimi tutamayarak. Duraksadı, ifadeler gözlerinden büyük bir hızla önüme, ayaklarımın ucuna dökülmeye başlamıştı. "Ben mi acımasızım?"

"Evet," diye mırıldandım. Onun yüzüne ondan önce böyle bir kadın olmadığımı, beni bu hale onun getirdiğini, bana neden böyle davrandığını anlamadığımı, onun kim olduğunu merak ettiğimi bağıra bağıra söylemek, sorlamadığımı, onun kim olduğunu merak ettiğimi bağıra bağıra söylemek, sorlamamak istiyordum ama bir yanım bu isteği görmezden geliyordu.

"Asıl sen acımasızsın," dedi hiç beklemediğim bir gerginlikle. Ona bön bön bakmama neden olan cümlesine karşı ne tür bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum çünkü ona ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Ben ne yaptım ki?"

"Senden beklediğim bir şekilde beni her halimle kabul ediyorsun," dedi. "Başlarda senin gerçek bir aptal olduğunu düşünmüştüm." Bu itirafı gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu. "Sonra seni tanıdıkça aslında yalnızca bana karşı böyle olduğunu anladım, sen yalnızca beni bu denli kabul ediyorsun. Bu acımasızlık"

"Bu acımasızlık mı?" diyebilirdim, kekelemişim.
"Evet," dedi üstüne basa basa. "Bunun bana nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun."
Sessizce yüzüne bakakaldım, içimde deli gibi kabaran nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Sorma isteği olsa da sadece susmuştum.

"Bak işte yine aynıyını yapıyorsun," dedi. "Sormayı deliler gibi istiyor. Sen... Aptal mısın?"
Toprağın karnını doyuran ceset gibi baktım ona. Dudaklarım birkaç kez aralanacak oldu ama yapamadım, sessizlik çöldeki deve misali çökmüştü dilimin ucuna. Başını iki yana sallayıp dilini dudaklarında gezdirdi, başını arkaya atarak derin bir nefes aldı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"Bakma öyle," dedi bana bakmasa bile ifadem görüyormuş ve gördüğü ifade ona istediğini vermediği gibi bir de üstüne kötü hissettiriyormuş gibiydi.
"Nasıl bakıyorum?"
"Seni canımın içine sokmak istememe neden olacak şekilde bakıyorsun," dedi dürüstçe.

Kelimeleri, hayatı yapraklarında taşıyan bir ağacın gövdesi gibiydi; anı o ağaca yaslayıp tenime yapraklardan akan yaşam ile duruluyordum. Gözlerinde közlenmiş hisler, bir ateşin dibinde çığlığını uykuya yatırmış kâğıt parçalarına benziyordu. Bu kâğıt parçaları aslında bir romanın eskimiş sayfalarıydı. Harfler yanmıştı, oysa bir zamanlar en güzel satırlar o roman sayfalarında yaşıyordu.

Bir şeyler söylemesini bekledim, bir şeyler anlatmasını belki... Ama sustu. Sessizlik yeni bir dilin oluşturduğu alfabeledi harfleri dilimin ucunda yakarken ben sadece onu izliyordum. Sonunda araca bindiğimde o canavar gözlerini yummuş, dişlerini kendi boynuna saplayarak kendisi zehriyle uyutmuştu.

Aracın içinde öylece otururken uzun parmaklarım kendi bileklerini tıpkı bir kelepçe gibi sarmıştı. Karşı şeritten gelen araçların önlerinde yanan farların ışıkları her seferinde bir bıçak gibi aracın içine girip yüzlerimi zı aydınlığa taşıyor, Korhan sessizce aracı kullanıyordu. Nereye gittiğimizi merak etmeye başlamıştım. Evinin olduğu sokaktan geçmiştik ama oralar da durmadık, aksine Korhan gittikçe daha da uzaklaşıyordu oradan. Evin giden sokakların içinden geçerek gecenin içinde yavaşça sönmeye başlayan evlerin ışıkları gibi silinmeye başlamıştık.

"Bayağı uzaklaştık," diye fısıldadım gözlerim saat göstergesine inerken. 02.06... Yutkundum.

"Evet," dedi ifadesiz bir sesle, ona kayan gözlerime yanıt vermedi gözleri. Önümüzde akıp giden yolu izliyordum. Direksiyonu yavaşça kımca yarı

şeride girdik, hemen ardından yan şeridin sırtını dayadığı koruluğun içinden ağaçların arasında ilerlemeye başladık. Nereye gittiğimiz konusunda kafamda en ufak bir tahmin bile yürütemiyordum.

Dudaklarıma sakinliğin nefesi çökmüştü, bakışlarımı ön cama çevirdim ve gözlerimi karanlığın gölgelere dönüştürdüğü ağaçların yere serilmiş gibi duran bedenlerinde gezdirdim. Biraz sonra koruluğun sonunda, iç içe gibi duran iki ağacın arasında eski bir bina dikkatimi çekmişti. Ön tarafı tamamen taş olan binanın diğer yanları kireçleri dökülmüş çatlak duvarlardan oluşuyordu. Binanın önünde koyu yeşil, etrafı yosun bağlamış bir solumbası vardı.

Korhan'ın aracının önünden fırlayan ışık, etrafına gecenin içinde uçan böcekleri toplayarak doğrudan binayı hedef alıyor, binayı aydınlatarak gecenin içine saklanmış bu eski konutu gözler önüne seriyordu.

Gözlerimi binadan bir an olsun ayıramıyordum. Aracın önünde yanan ışık aniden sönünce aydınlık yerini karanlığa bıraktı. Bina artık yalnızca bir gölgeden ibaretti; sanki bu dünyaya değil, karanlığın kollarına aitti. Korhan aracın kapısını aniden açınca içeriye buz gibi bir hava doldu. Tenime ellerinde savaş silahlarıyla saldıran soğuğa afallamış gözlerle bakakaldım. Burası neden bu kadar soğuktu?

"İn," dedi Korhan bacağına dışarıya atıp tıpkı kâğıda damlayan mürekkep gibi yavaşça gecenin içine doğru akarken.

Kendi tarafımdaki kapıyı açarken avuç içlerim hissettiğim soğuğa rağmen ter içindeydi. Araçtan inip kapıyı çarparak kapattım, kafamı kaldırıp binaya baktım. Ardından Korhan'ın binaya doğru ilerlemeye başladığını fark edince ben de tedirgin adımlarla onu takip etmeye başladım.

Binanın büyük, ahşap kapısının önünde durdu. Gözlerimi geniş omuzlarına çevirip arkasında öylece durarak kapıyı açmasını bekledim. Kotunun ön cebinden çıkardığı eski, muhtemelen antik, bronz bir anahtar kapının geniş deliğine saplayıp çevirdi, çıkan o tok sesi sanki içimde bir organ patlamış gibi yankısı derinlerimde hissetmeme neden oldu. Korhan geçmişin kapısını araladı. İçeriden tinerin, boyanın ve daha ne olduğunu bilmediğim birçok maddenin birbirine karışarak ortaya serdiği koku usulca dışarıya uzattığı kollarını ciğerlerime sardı.

Gözlerim içeriyi odağına almaya çalıştı ama içerisi o kadar karanlıktı ki sanki bu karanlık koruluk, içerideki karanlık göz önünde bulundurulduğunda ışıltıydı. Korhan içeriye doğru adım atınca ben de arkasından davranıp kapı eşiğinden ilk adımımı attım.

Boğazımdan taşan öksürüğün esas nedeni ciğerlerimi oyan bu kokuydu. Ağzımı avucumun içiyle örtüp öksürürken Korhan'ın karanlıkta kayan

bakışları kısaca beni odak noktasına çekti. Ardından çakmağın taşınım hareketiyle birlikte ateşin yanarken çıkardığı sesi dinledim. Bir mum hemen ortamı ızdırmaya başladığında artık binanın içindeydim, ortasında dikiliyordum ve mum, yeni yandığı için dumanını karanlığın içine zehir gibi kusuyordu.

Gözlerim hızla duvarları kaplayan tablolara dokundu. Mumun ışığı duvardaki tablolara çarpıyor, üzerlerinde titreyerek onlara dokunmaya başlamıyormuş gibi kara zorla aydınlatıyordu. İçerisi bir tünel gibi derinlere doğru ilerliyor, tünel daraldıkça duvardaki tabloların birbirlerine tıpkı rayların üstünden geçip giden tren tekerlekleri gibi yığılmaya başladıklarını görüyordum.

"Burası senin atölyen mi?" diye sordum ilgili gözlerimi duvardaki karmasık, somuttan oldukça uzak eserlerde gezdirirken.

"Öyle sanatsal isimler vermeyi tercih etmiyorum ben," dedi Korhan, avucunun içinde tuttuğu mumun bedeninden akan beyaz gözyaşları parmak boğumlarına akıyor, orada donup kalıyorlardı.

Sol taraftaki duvarın önüne gelip kafamı kaldırdım, ışığın zar zor aydınlatmış tabloya baktım. Simsiyah bir çizimdi bu, muhtemelen kalemin ucunu bastıra bastıra çizdiği bu resim için bir damla bile boya kullanmamıştı. Ellerinin yan kısımlarındaki çizgilere kurşun kalemin kurşunu renginin dağılıp orayı lekelediğini hayal edince kalbim umarsızca çarpmaya başladı. Onu çizim yaparken izlemeyi deliller gibi istiyordum.

"Genelde soyut çizimler yapıyorsun," diye fısıldadım, gözlerim diğer çizime kaydı, bu da boya kullanılmadan yapılmış bir çizimdi. İlk bakışta bir incir yaprağına benzettiğim bu şeklin aslında incir yaprağı olmadığını fark ettiğimde uzun uzun o çizimi izledim. Eğer dikkatli bakılmazsa biri onun yalnızca basit bir incir yaprağı olduğunu düşünebilirdi ama aslında değil, yine de ortasından tünel geçen bir incir yaprağı olarak hayal edildiğinde nabzımı hızlandıracak kadar güzel olduğunu düşünmüştüm. "Kalemi çok mu bastırıyorsun?" diye sordum yutkunarak.

"Nereden anladın?" diye sorunca bana doğru bir adım attığını anlamıştım.

"Belli oluyor," diye fısıldadım. "Kalemin ucunu kurana kadar bastırıldığını kâğıttaki yıpranmadan, kalemin arkasında bıraktığı lekelerden anlamak mümkün."

"Çizimden anlar mısın?" diye sordu.

"Hayır, çizim yapmıyorum," dedim ağzımda acı bir tatla. Aklıma yine Kıyas'ın yüzü, bakışları, tavırları çizilmeye başlamıştı. Sanki onun yüzünü zihnime çizen kalemi tutan parmakların sahibi bendim.

"Yapmıyor musun yoksa yapamıyor musun?" diye sordu.

"Yapmıyorum," dedim sadece. Bir şey söylemedi. Gözlerim omzumun üstünden ona doğru kaydı, parmaklarının etrafında kalıplar oluşturmuş mum damlalarına baktım. "Canı- ni acıtmıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dediğinde yüzü ifadesizdi. "Benimle gel." Sırını bana dönüp tünel gibi derinleşen koridorun içinde ilerlemeye başladı. Birkaç saniye ona, ardından duvarda duran çizime baktıktan sonra onun arkasından yürümeye başladım. Büyük, demir bir kapıyı eliyle iterek açtı; kapıda herhangi bir kilit olmadığı için kapı gıcırdayarak açıldı. Korhan avucunda yanan mumun ucunda titreyen ateşe üfleyince, nefesi buzlu su gibi ateşin üstüne akarak ateşi saniyeler içinde söndürdü. Bir anda her yer kapkaranlık olmuştu.

Korhan'ın koluna tutundum, o yavaşça eğildi, sonrasında ortam kıpırmızı bir ışığın altında kalarak tüm dünyamı kanın kızıl rengine boyadı. Zaman, bulunduğumuz odanın içinde parçalara ayrılmaya başladığında kalp atışlarının sesi göğsümden yükselerek boğazıma tırmanıyor, ağzımdan dışarıya taşıyordu. Odayı aydınlatan kıpırmızı ışığın, karanlığa saklananları sobediği saniyelerde gözlerim odanın dört bir yanına çekilmiş iplerin üstüne mandallarla tutturulmuş fotoğraf karelerinde dolaşıyordu.

Kelimeler dilimin ucunda lâl olarak beni yakan bir ateşe dönüştü, yüreğim bir mayın tarlasına düşmüş gibi korkuyla hareketsizce göğsümün içinde asılı duruyordu ama attığı çığlıklar mayınları patlatabilecek kadar kuvvetliydi.

Her biri bana ait olan fotoğraflar, kırmızı ışığın altında öyle ürktücü bir ahenkle sırt sırta duruyorlardı ki bir an dengemi koruyamayıp dizlerimin üstüne çökeceğimi sandım. Korhan'ın koluna sardığım parmaklarım güçsüzce onun tenine saplandı. Fotoğraf karelerini bir bir kadrajıma almayaya başladım.

Bir fotoğraf karesinde saçlarım kızıldı, kalemlerle topuz yaptığım saçlardan ırlar eden asi tutamlardan birkaçı yanaklarıma düşmüş, terlediğim için tenime yapışmıştı. Önümde bir kahve bardağı duruyordu, gözlerim elimde tuttuğum plyes metnini takip ediyordu. Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordum, o zamanlar onu yeni tanımaya başlamıştım ama artık hayatımın çemberi içindeydi, sınırlarımdaydı yani. Bu fotoğrafı onun çektiğini düşününce damarlarımın içindeki kan sancımaya başladı. Sahiden o mu çekmişti? Habersiz çekilmiş bir fotoğraf olduğuna emindim.

Diğer fotoğraf sosyal medya hesaplarımda olan bir kareydi, kızıl kâkül- lerim alnımı örtüyor, dudaklarım belli belirsiz bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu ve ışıkların altındaki gözlerim bu fotoğrafta yeşil değil, griydi.

Tırnaklarını Korhan'ın koluna batırırken sertçe yutkunup gözlerini diğer fotoğraf karesine çevirdim.

Zaman ortada durmuş, gözyaşlarını saniye kollarına siliyordu. Bu fotoğrafta saçlarını silyahtı, alınım açık duruyor, geniş alnının etrafını saran damarlar şişkin görünüyordu ve ben uyuyordum, batmıyordum. Korhan'ın yatağındaydım. Bu fotoğrafı çeken kişiyi o olduğunu biliyordum. Ne zaman çekmişti? Neden çekmişti? Gözlerim şeytandan kaçır gibi fotoğrafta karesinden uzaklaştı ve sırasıyla onun hayatına denk düşmüş zaman dilimlerinde çekilmiş fotoğrafları kademeli olarak düşürmeye başladım. Uyurken çekilmiş onlarca fotoğrafım vardı, hepsinde de ya onun kucaklarında ya onun göğsünde ya da onun yatağında, onun parçalarına sarılmış haldeydim.

Kötü şeyler insanları her zaman kötü etmezdi, bunun kanıtı Korhan'dı. Yaptıkları başka biri için çok korkunç olabilirdi, ben bu gördüklerim karşısında kötü hissedemiyordum. Bana kötü hissettirmiyordu. Bana kötü hissettirmedikleri, aksine iyi geldiği için bu hissten gerçekten korkuyordum ama bu hissin beni kılıçlarından geçirip yere sermesini böyle deli bir tutkuyla istiyordum ki bu hissin bana çektiği dildik duran kalıcı doğru kopuş, kendi karnımı o kalıcı saphıyordum.

Gözlerim duvarın diğer ucunda duran gerilmiş ipe kaydı, bu ipe ise çekilmiş fotoğraflarımın çizime dökülmüş halleri ıslak bir şekilde asılı duruyor, uçlarından damlayan su yerde ışıktan dolayı kan renginde bir renk birikintisi oluştuyordu. Sanki beni çizdiği yerlerden kanıyordum, yerlere damlıyordum, birikip nehir oluyordum. Parmaklarımı yavaşça bedenimden uzaklaştırıp tüylerimi diken diken eden görüntüsünün özünü doğru ilerlemeye başladım. Yere düşen adımlarım benden daha karardı, gözlerimse her an bedenimi burada bırakıp kaçıp gidecek, beni kör edecektiği gibi hissediyordum.

Islak çizimlerden birine dokunup ucunu tutarak havaya kaldırdım, tek bir mandalla kenarından tutturulduğu için yamuk duruyordu. Bu resimde ki bendim ama tuhaf bir şekilde hem bana çok benziyor hem de hiç benzemiyordu. Gözlerimdeki ifade böyle miydi sahiden? Saçlarımızın tam aynı noktadan ayrıldığını, aynı kâkül tellerinin diğer kâkül tellerine meydan olmasına ters yönde kıvrılmasını, elmacık kemiğimde kolay kolay seçilmiyebilecek o küçük gamzeyi bile tam olarak kopyam gibi geçirmişti kâğıda. Oysa bu çekilmiş bir fotoğraftan alıntıya benzemiyordu, çünkü ben bu çizimdeki anı hatırlıyordum. Râkı içtiğimiz gece... Beni o kadar uzun izlemişti ki ben nedenini anlayamamıştım ama beni kaleme aldığı kâğıt nedenini çok iyi biliyor olacak ki ona el vererek beni içine hapsedmişti.

"Şimdi" dedi bir anda. Öyle çok dalmıştım ki olduğum yerde hafifçe eğildim. "Gitmek istiyor musun?" Parmaklarım hâlâ ıslak kâğıdın ucunda asılı dururken gözlerimi usul-usul gözlerine çevirip, yeşil gözlerinin tam içine baktım. Şeytanın gölgesi gözlerinden sarkarak elmacık kemiklerine uzanmıştı. Sadece yutkundum.

Boğazımdan kayıp giden kelimeler kaburga kemiklerime saplanarak dikenleri yapraklarından daha büyük boynu bükük güller gibi orada asılı kaldılar.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu bir kez daha.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, sesimi kolları arasına alan fısıltımın ayakları tutmuyordu; kötürümdü. Ben kafamı allak bullak edecek şeylerden kaçmak istiyordum ama o, tüm o şeyleri üzerime yıkıp beni altında bırakıyordu resmen.

"Şimdi gitmek istersen seni götüreceğim," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Ama eğer hâlâ kalmak istiyorsan bazı şeylere kayıtsız kalmamayı öğretilirim."

"Bazı şeyler?" diye sordum, dilim damağıma çarpıp duruyordu.

"Sana gitme demem, gidersen de durdurmam," dedi acımasızca. "Bunu sana daha önce de söylemiştim. Arkandan gelmem, seni aramam, geri getirmek için uğraşmam." Yutkundum, acaba onun da boğazı acımış mıydı benim gibi? "Ben gelmek nedir bilmiyorum ama sen gelersen seni kovmam." Yutkundugunda artık cehennem benim evimdi. "Ama eğer bana gelmeyi öğretirsen..." Durdu, konuşmadı, sustu.

Başımı yavaşça sallarken ne demem gerektiğini bilmiyordum.

"Ben en çok Oğuz Atay'ı severim," dedi. "Bir onu okurken cümlelerin altını çizerim. Kalem kâğıda bastırıldığı gibi bastırırım sayfalara. Geçenlerde bir sayfaya denk geldim," dedi. "Seni tanıdıktan sonra denk geldiğim bir sayfaydı. Normalde durup üstünde düşüneneceğim, defalarca okuyacağım bir satır da değildi üstelik ama dönüp dönüp o cümleleri okurken buldum kendimi."

"Nasıldı?" diye sordum.

"Beni bir gün unutacaksan, bir gün bırakıp gideceksen, boşuna yorma derdi; boş yere mağaramdan çıkarma beni. Alışkanlıklarımı özellikle yalnızlığa alışkanlığımı kaybettirme boşuna," diye fısıldadı gözlerini gözlelerinden çekmeden.

Sonra durdu, bir süre beni izledikten sonra devam etti: "Tedirgin etme beni. Bu sefer geride bir şey bırakmadım. Tasımı tarağıma topladım geldim. Neyim var neyim yoksa ortaya döktüm. Beni bırakırsan sudan çıkmış ba-

lığa dönerim. Bir kere çavuş olduktan sonra bir daha ameliyet yapamayan zavallı köylüye dönerim."

"Beni uyandır," diye tamamladım onu yavaşça.

"Sever misin?" diye sorunca durdum, parmaklarımı çizimden usulca uzaklaştırırken karnım ağrıyordu. "Yani Oğuz Atay'ı sever misin?"

"Severim," dedim kara zorla.

Başını olumlu şekilde sallayıp, "Peki gidecek misin?" diye sordu, sesinin dikenli tellerine saplanmış karnılardan kan değil, kaynar sular akıyordu.

"Bazı şeylere kayıtsız kalmamayı öğreneceksin," dedim onu onaylamak ister gibi. Gözleri gözlerimdeydi ama tepki vermiyor, yalnızca beni izliyordu.

"Evet."

"Ama asla gelmeyeceksin," dedim, bu bir soru değil, bu kendini tekrar ediydi; bu kabullenişti.

Bu kez sessiz kaldı. Artık kayıtsız kalmayacağı şeyler neydi bilmiyordum, küçük tahminlerim vardı ama geleceğin bana ne göstereceğini bilmediğim için o tahminlerin altında uyuttuğum çıkarımları ortaya salarak kendimi ümitlendirmek istemedim.

"Gitmiyorsun?" dedi sorar gibi.

"Gitmiyorum."

"Sormak istediğin şeyleri sor," dedi, bana doğru bir adım atınca durup geri çekilmek istedim ama yapamadım. Gözlerimi tekrar çizime çevirip bana çok benzeyen kadını izlemeye başladım.

"Normal sorular," diye mırıldandım.

"Seni dinliyorum, Çirkin."

Ayaklarının altında ölen adımların nabızları odanın içine gömülüyor, kırmızı ışılda aydınlanan duvarlara ruhlarımızın gölgeleri devriliyordu.

"En sevdiğin yazarın kim olduğunu öğrendim," dedim kısık bir sesle.

"Oğuz Atay."

Bir şey söylemedi. Yan gözle ona bakınca parmaklarına yapışan minicik kalıplarını soyduğunu gördüm. Bu odanın dünya üzerinde kapladığı yer bir karıncanın bedeninden daha küçüktü ama sanki dünya bu odadan ibaretti, şu an ben öyle hissediyordum.

"Nerelisin?" diye sordum.

"Samsun'da doğdum," dedi hiç düşünmeden. "Ama babam olacak zevengin soyu doğuya dayanıyormuş. Hem Karadenizliyim hem de Doğuluyum."

Yutkundum. "Babanı tanıyor musun?" Bu soruyu sormak benim için öyle acı vericiydi ki. Korhan ona tokat atmışım gibi baktı bana. Sonra bana anlattı.

oklarını hatırlamış olacak ki yüzünde cansız bir tebessüm önce ikiye, sonra üçe devamında da dörde ayrılarak suratının topraklarına köklerini yaydı.

"Sadece adını biliyorum, bir de Doğulu olduğunu."

Avucunun içine doldurduğu mum kabuklarını yere atıp üstünden geçerek yanıma doğru yürüdü. Hemen yanımda durup gözlerini çizdiği resme çevirdi, beni, yani çizdiği resmi izlemeye başladı.

"En sevdiğin yemek ne?" diye saçma bir soru attım ortaya. Aslında koldan uzaklaşmak istediğim için yapmıştım bunu. Suratına oturan o ifadenin altında ezilmek, kendimi gözlerindeki mezara gömmek istemiyordum.

"Yaprak sarması," dedi alayla. "Bir de aşureyi çok severim. İncirli aşureyi."

"Aşure yemek değil ki."

"Ben yemek niyetine de yiyorum belki, sana ne," diye homurdandı.

"Şey..."

"Ne?" diye sordu, dudaklarım o soruya gebe kalamadığından sustum ama o anlamış olacak ki, "Onu mu merak ediyorsun?" diye sordu.

Kimden bahsettiğini bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırdım. Annesinin nerede olduğunu merak ediyordum. Bana annesinin bir hayat kadını olduğunu söylemişti, o zamanlar çocuk olduğundan bahsetmişti... Peki ya şimdi? Annesi neredeydi? Görüşüyorlar mıydı?

"Öldü," dedi sadece.

Boğazımdan aşağıya litrelerce benzin dökülmüş, dilimin ucuna sürüttüğüm kibriti kelimelerimin aleviyle tutuşturmuşum da kendi kendimi kendi içimde ateşe vermişim gibi öylece saplanıp kaldım.

"Yetimhanede büyüdüm," diye ekledi sonra. "Yetimhaneden önce de belli bir süreyi sokaklarda geçirdim." Ona bakamıyordum ama içimiz de bana bakıyorduk. O çizime... "On sekiz yaşına gelince de yetimhaneden ayrılmak zorunda kaldım. Zaten pek uğradığım da yoktu. Dedem beni yanına aldı."

"Deden mi?"

"Evet," dedi. "Annemin babası."

"Ben..."

"Dedem varlıklı," dedi, sonra durdu. "Onu uzun zaman önce reddetmiş, yani o öyle bir hayatı seçtiği için."

Annesi, dedesi varlıklı olduğu halde nasıl olurdu da öyle bir hayatı seçebilirdi? Oysa kafamdaki mahkemede annesi suçsuzdu, onu o yola sevk eden hayat ve insanlardı. Kafam şimdi allak bullaktı.

"Dedem tek bir şartla kabul etti beni," dediğinde hâlâ güfumsüyordu. Güçlkle yutkunurken, "Şart?" diyebilirdim, anlatmak istemezse onu anlardım.

"Arjen ismini asla kullanmamak şartıyla." Duraksadım, gözlerim çizimin üstünden toprak gibi kayarak onun yüzüne çevrildi. Yanağını saran izler, bir otobüsün takip ettiği yollara benziyordu; hepsi farklı bir şehre kesilmiş biletlelerin üstünde yazan terminal isimleri gibiydi.

"Bana ondan başkası Arjen demiyordu, dedem de onu hatırlamak istemediği için Arjen ismini taşırsam beni reddedeceğini, soyadını bana vermeyeceğini söyledi." Yutkundum. "Hayatta kalabilmem için o soyada ihtiyacım vardı ve ben de o ismi kimsenin ağzından duymak istemiyordum. Tıbbi dedem gibi."

Annesi hayat kadını, annesi ölmüş, annesi zihninde hâlâ diri olan Anjen... Bir an gerçekten nefes alamadım. Annesi neden ve nasıl ölmüştü? Bunu ona sormazdım ki ben, Allah'ım, diye geçirdim içimden. Allah'ım ne olur daha ağır olmasın. Geçmiş silinsin, gelecek uyuşsun, içinde bulunduğumuz zaman dursun. Bu kadar ağır olmasın.

"Deden nerede şu an?" diye sordum acım damarımın içini oyup kama ma tükürürken.

"O da Antalya'da," dedi Korhan. "Arada görüşüyoruz ama eskisi kadar sık değil."

"Seni reddetmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Aksine, yanında olmamı istiyor ama ben yalnız kalmak istediğimi söyledim. Ben bu hayatta hep yalnızdım, bunu o da biliyor. Yalnızlığa alışmış bir insan kendinin hem en yakın dostu hem de en büyük düşmanı oluyor. Hal böyle olunca ne dosta ne de düşmana gerek duyuyor insan. Hiçbir şeye gerek duymuyor."

Boğazımda binlerce yara varmış gibi hissederken, "Peki annen... Şey..." dedim. Durdum, yutkundum. "Sen kaç yaşındaydın?"

"Öldüğünde mi?" diye sordu rahatça. "On üç."

Tırnaklarımı avucuma saplayarak gözlerimi zemine indirdim. Soluğum bir boşlukta toplanıp şişiyor, damarlarımın içinde deprem oluyormuş gibi damarlarım sarsılıyordu. "Başka soracağın bir şey var mı? Ama benimle ilgili."

"Sevmediğin bir şey var mı? Yani bir hareket, davranış falan?"

"Bir insana piç demem, orospu çocuğu da demem. Diyen insanı da sevmem," dedi yara kabuğu renginde bir sesle. "Bana her şeyi de, şerefsiz de ne bileyim pezevenk de ama orospu çocuğu ya da içinde piç geçen herhangi bir şey söylersen işler değişir. Karşımdaki kim olursa olsun."

"İlk birlikteliğini kaç yaşındayken yaşadın?" diye sordum dalgın bakışlarımı zeminden çekmeden.

"On dört yaşındaydım," dedi, buz gibi olsam da dışarıya renk vermemiştim. "Kendimden yaşça büyük bir kadınla birlikte olmuştum."

"Ne kadar büyük?" diye sordum.

"Ne kadar yaşındaydı," dedi, derin bir nefes aldı. "Güzel bir kadındı." "O yirmi beş yaşındaydı," dedi, hissettiren cümlelerini duymamak için Mideme asit dökülmüş gibi gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülerek dönüp dudaklarına yapışmak, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülerek intiharını gerçekleştirirken onu acılar içinde öpmek istiyordum.

"Onun da resmini çizdin mi?" diye sorduğumda başını sallayınca içime yıldırım düşmüş gibi kasıldım.

"Evet, o benim sen dışında resmini çizdiğim ilk kadındı."

"Ona âşık mıydın?"

"Hayır," dedi gülerek, gülmesine anlam veremedim, benim içimin ağrığının farkında değil miydi şu anda? "Ama ona minnettardım."

"Ne?"

"O da onun gibi bir kadındı," deyince duraksadım, o kadın bir hayat kadını mıydı? "Ama onun aksine bana karşı hep ilgili davrandı. Beni okuldan alıp, ihtiyaçlarımı karşıladı, istemesem de bana para verdiği oluyordu. Beni yurdun önünden alırdı, bazı geceler onda kalırdım."

"O sana âşık mıydı?" diye sordum, oysa o bunları yaşarken yalnızca küçük bir çocuktu. Koskoca bir kadın ona âşık olamazdı, bunun imkânı yoktu.

"Bilmem," dedi Korhan. "O bana âşık olduğunu, benim onun dünyası olduğunu söylediler ama benimle yattıktan sonra gidip başka erkeklerle de yatarı." Bana baktı. "Gerçekten seven bir insan bunu yapabilir mi?"

Yüzümü iğrentiyle buruşturup, "Yapamaz," diye fısıldadım.

"Ondan öğreniyor musun?"

"Onu tanımıyorum," dedim sadece ama evet, ondan nefret ediyordum, onu görmediğim halde ondan tiksiniyordum.

"Adı Serap'tı," dedi bunu ona sormadığım halde. "Minyon tipli bir kadındı. Boyu senin gibiydi, kısaydı yani. Senin gamzelerinin aksine onun çilleri vardı, fiziki seninki kadar kadınsı değildi."

"Dinlemek istemiyorum," dedim aniden, sesim bir anda fazlasıyla yüksekti.

"İyi bir insandı," dedi beni duymazdan gelerek. "Ama kötü bir kaderi vardı."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum!" diye bağırdım içimde biriken nefret duygusu boğazımdan kelimelere sarılarak taşarken. "Yeter!"

Zihnimin içini kaplayan girdap dönerek genişlemeye, genişledikçe daha da korkunçlaşarak ruhuma doğru yaklaşmaya başlamıştı. Duyduğum

her şeyin zihnindeki akıntıya karışıp o girdaba kapılsın ve beni terk edip gitsin istiyordum. Beni kollarımın iki yanından tutup kendine doğru çe-
rince öfkeden titreyen gözlerimi onun incir yaprağı rengini almış gözlerine
yaydan fırlayan zehir saçan bir ok gibi sapladım.

Dudaklarında yarım kalmış bir tebessümle, "Seni tanımak isterdim," diye
fısıldadı, yıpranmış kelimeler bir fırçanın ucuna boya gibi damlamış, telaş-
sız darbelerini dilimin ucuna vurmaya başlamışlardı. Devam etti: "Kendim-
den küçük bir kadınla olabileceğime asla ihtimal vermiyordum. Hatta birinin
sınırlarımın içine girebileceğini bile düşünmüyordum. Bu yüzden seni bilsey-
di, mutlaka çok merak ederdi ve tanımak isterdi."

"Ben onu tanımak istemezdim," diye inledim.

"Ben de onu tanımana izin vermezdim," dedi, sonra acımasız gözlerle
gözlerimin içine baktı. "Senin turnağın etmeyecek insanlar seni tanıma hak-
kına asla sahip olamazlar."

"Öyle söyleme," diyebilirdim, bir an için Serap denen kadın hakkında
böyle konuşması zoruma gitmişti. Belki yaşadıklarından dolayı öyle hayal-
ları ciddi bir şekilde yargıyordu, belki de bana kendimi iyi hissettirmeye
çalışıyordu, bilmiyordum ama ciddi manada gücüne gitmesine neden ol-
muştu.

Kollarımı onun ince beline sardım, ona sıkı sıkı sarıldım. "Neden böyle
lesin?" diye sordu bir kez daha ama bu soruyu bana değil, kendine sormuş-
tu. Neden böyle olduğumu kendine bile açıklayamıyordu, belki de en çok
kendine açıklayamıyordu.

Kalbime yerleştirdiğim o yumruka sıkıca onun göğsünün duvarına tuş-
ladım. Ona kurduğum tüm cümlelerin içinde kendi hissettiklerini en iyi şe-
kilde tarif edebilecek o kelimeleri bir türlü bulamadığım için sessizdim ben.

Oradan ayrıldığımızda şafak yeni sökmeye başlamıştı. Gün ağarırken
gökyüzüne hediye ettiği o enfes rengi izlerken aracın önünde durmuş, onun
atölyesinin kapısını kilitlemesini bekliyordum. Bana çizdiği resimlerin ta-
mamını göstermemişti, hatta girmediğimiz birkaç oda daha vardı ama bir
gün o odalara girme şansını bulacağımı düşündüğümünden üstüne gitmemiş-
tim. Araca bindik. Aracın içinde bıraktığım sırt çantamın ön gözündeki cep
telefonunu çıkarıp açtığımda anneannemden ve Yağış'tan gelen cevapları
çağrılar dikkatimi çekti. Anneannemin şu an uyuyor olduğunu varsayarak
Yağış'ı arayıp telefonu kulağıma yerleştirdim.

Çalmaya başladı.

Korhan bu esnada aracı çalıştırmış, koruluğun içinden geri geri usulca
çıkıp, yavaşça direksiyonu kırmış ve ağaçların arasında aracı hızlı bir şekilde
de kullanmaya başlamıştı.

"İşi" diye bağırarak açtı telefonu Yağış. Olabilecek tüm kötü şeylerin
en karanlık senaryoları aklımın odalarını kaplayan duvarlara bir projektör
yardımıyla yansıtılmaya başladığında gözlerimi iri iri açarak oturduğum
yerde dık konuma geldim. Korhan'ın gözleri bana dokundu, paniğimi fark
edince duraksar gibi oldu.

"Sorum ne?" dedim panikle.

"Ben bir bok yedim," dediğinde sesinde artık alınganlık bir tedirginlik
vardı. Durdum, arkadaşımı taniyordum. Bu saatlerde bir bok yediğini söy-
leyerek telefonu açıyorsa ya da beni arıyorsa oklar tek bir şeyi gösterirdi
çünkü.

"Gün doğmak üzere. Eczaneler açılınca ilk iş ikimize de birer ertesi
günü hapi alırım, Yağış," dedim gözlerimi devirerek. Korhan'ın beni kavra-
yan bakışları gevşedi, yüzünde garip bir ifade belirse de herhangi bir yo-
rumda bulunmadı ve gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Yok artık, sen de mi?" diye bağırınca başımı iki yana sallayarak gül-
düm, beni yanıltmasının imkânı yoktu... "Senin adına sevindim ama şey..."

"Ney?" diye sordum.

"Ama Akşın'la..."

Yüzümdeki kan hızla çekildi, saniyesinde kireç gibi olmama neden ol-
muştu söylediği şey. Ben mi yanlış anlamıştım yoksa o gerçekten Akşın ile
mi yatmıştı? Bir an anlam veremeyip, "Ne?" dedim, şok içindeydim.

"Buluşmanız gerekli!" diye bağırıldı bir kez daha telefonda. "Sana anlata-
cağım on milyon tane falan şey var çünkü."

"Yağış..."

"Ertesi günü hapımı al ve o yanındaki herife söyle, seni hemen bizim
eve bıraksın. Ben de şu an apar topar çıktım çocuğun evinden... Ya kızım
anlatmam gerek diyorum!"

"Tamam," dedim kireç gibi bir suratla. "O zaman geliyorum ben."

"Hapi unutma, kanka!"

"Unutmam," dedim yine aynı suratla, şok içinde önümde akıp giden
yolu izlerken.

"Ben hemen bir taksiye atlayıp eve geçiyorum, seni bekleyeceğim."

"Tamam," dedim tekrardan, ardından telefonu kapatıp hızla çantamın
ön gözüne attım. Korhan'a hiçbir şey söylemedim, o da bana hiçbir şey
sormadı ama zaten Yağış öyle çok bağırıyordu ki muhtemelen Korhan onun
söylediği her şeyi duymuş olmalıydı...

Zaten Korhan'ın her şeyi duyduğunu, Yağış'ın evinin adresini ben ona
nereye gideceğimizi söylemeden sorduğunda anlamıştım...

Korhan ile açık bir eczane bulduğumuzda bana hiçbir şey sormadı ama
benimle birlikte eczaneye girmişti. O hapi karşımda duran başörtülü kadın-

dan isterken kadının bana kötü kötü bakacağını düşünmüş olsam da aksine yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana gülümsemişti. Yine de insan utanıyordu işte. Korhan beni Yağışların oturduğu sitenin önünde indirdi. Olayın gelişini la hâlâ pancar gibi olduğumdan pek bir şey konuşamamıştık. Işık hızıyla Merdivenleri sırtımda kanatlarla uçarak tırmanmış olabiliyordum...

Yağış kapıyı açar açmaz kısık sesle desibelini aşağı çektiği bir çığlık atarak beni evin içine kolumdan tutup sertçe çekince gözlerim Hülya tey. Parmak uçlarımızda yükselerek Yağış'ın odasına geçmek için uyanırdı. yakalanmamıştık. Elimdeki yeşil eczane poşetini yatağa atıp, "Ne Akşın'ı ya?" diye sordum kocaman gözlerle ona doğru dönerek.

Sırtını koyu kahverengi kapıya yaslamış, bir eli kapının kulpunda dururken bana yavru köpek bakışları atıyordu. Yatağın ucuna oturup dipleri ıslak saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarayıp, "Nasıl oldu?" diye sordum, olayı hâlâ tam olarak idrak edebilmiş sayılmazdım. Yağış'ın bu tarz konularda bir sınırı yoktu, hayatı kendi kurallarını çizerek yaşamayı severdi ama Akşın ile böyle bir şey yaşamayı için kafasına sakı falan düşmüş olmahydı.

"Oğlum ben babama sinirli çıktım evden," dediği sırada kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürümeye başlamıştı. Kaşlarını çatarak yüzüne bakmaya başladım. "Seni arayacaktım ama Korhan'la olduğunu hatırlayınca Çağlar'ı arayayım bari dedim. Sonra aklıma o şıfıntı inek ile ilgili söyledikleri gelince ben de aramadım aşağılığı. Akşın'ı aradım, birlikte onun evine gittik ama yeminle kötü bir niyetle gitmedim ya. Muhabbet ederim, kafam dağılır falan diye düşünüyordum ben. Bira falan içmeye başladık. Bira içirken kedileri seviyorduk." Durdu, ıslak saçlarını kaşıyıp, "Sonra o kedi diye beni sevmeye başladı. Kanka en son hatırladığım çocuğun kucağındaydım ben..." dedi.

Bir an gerçekten güleceğimi sandım ama bunu yapamadım. Arkadaşım halinden hiç memnun görünmüyordu çünkü. Ayaklarını yatağın üstüne çekip bağdaş kurdum. "Ne olacak şimdi?" diye sordum.

"Nasıl ne olacak?" Yağış bana düz düz baktı. "Hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim tabii ki de."

"Akşın?"

"Ya kanka kötü düşünmeyelim belki de beni kedi sanmıştır..."

Dayanamayıp güldüm. "Kızım sen nasıl bir delisin ya?" diye sordum başımı iki yana sallayarak. "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın yanıt?"

"Nasıl davranacağım ya?" diye sorup poşete uzandı, hap kutularından birini eline aldı. "Gözümü açtığımda kendimi adamın yatağında çıplaklık

bulunca yaşadığım şoku düşünabiliyor musun? Donumu bile ters giydim panikten. Evden nasıl çıktım inan hatırlamıyorum. Ben çıkarken o daha uyuyordu."

Durup bir süre yüzüne baktım, ne demem gerektiğini bilmiyordum. Garipseyeceğim bir olay değildi aslında ama söz konusu Akşın olunca biraz şaşırmıştım sanırım. Yağış çekim hissetmediği biriyle değil yatmayı, yana oturmayı bile sevmeyen bir kızdı, nasıl olmuştu da Akşın ile öyle bir şey yaşamaya kalkışmıştı hiçbir fikrim yoktu.

"Peki ya Akşın bu geceden sonra aranızda bir şey olduğunu düşünmeye başlarsa?" diye mantıklı bir soru attım ortaya.

"Peki biz şimdi neyiz muhabbetini lisede kızlar yapıyordu, kanka, öyle bir muhabbete gireceğini sanmıyorum," dedi Yağış tedirgin bir sesle. "Hem gerçekten anlık bir şeydi. Akşın'ın da uyanıp kendini toparlayınca anlayacağına eminim ben. Anlamazsa da bana ne yani, ırzına geçmedim sonuçta."

"İlah olmazsın sen, Yağış," diye mırıldandım.

Olmazdı, olmayacaktı. Bir yanım babasına ve Çağlar'a olan öfkesinin patlamasını böyle bir delilik yaparak bedeninden zehir gibi akıtmak istediği için bunu yaptığını fısıldayıp duyuyordu. Her şeye rağmen, bir gün birini öldürüp karşına geçecek olsa bile onun yanında, arkasında, ensesinde daima onun yanında olacağını biliyordum. Dostlar, hatalarımızın altında kaldığımız zaman bizimle birlikte o hatanın altına yatan vefa hamallarıydı.

Aynı şekilde onun da nasıl bir hata yaparsam yapayım, o hatanın altında benimle sonuna kadar yürüyeceğini biliyordum. O hatanın gölgesi onu üşütecek olsa bile...

13 Mayıs 2018, Pazar.

Mayıs ayının ikinci pazarı... Anneler günü.

Önümde duran piyes sayfalarını usul usul çevirirken son ilki, üç haftanın nasıl geçtiğini hatırlamıyordum bile. Öyle yoğun çalışıyorduk ki nefes almaya fırsatım bile yoktu. Erdem'den kötü bir haber gelmediğine göre o gece ciddi bir şekilde yaralanmamış demektir, bu konu hakkında kimseye tek kelam etmemiştim.

Yağış ve Çağlar'ın araları hâlâ hafif limoniydi ama yan yana geldiklerinde konuşmuyor değillerdi, sadece arada bir soğukluk vardı ve Yağış, Akşın'dan da köşe bucak kaçırıyordu bu aralar. Akşın'ın Yağış'ı sık sık aradığını biliyordum, onunla konuşmaya çalışıyordu ama Yağış konuyu bir şekilde değiştirerek o gece hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

diğimde bir an Ömer'in gerçekten öfkeden deliye dönmüş gibi etrafına bakındığını gördüm.

"Kes şunu," diyerek oturduğum yerden kalktım, tam ondan uzaklaşacakken bileğimi kavrayıp tutmasıyla gözlerimi kaldırıp mavi gözlerine çarpmam bir oldu. Bileğimi geri çekeceğim sırada kafeteryanın cam kapısı sertçe itildi, cam kapı diğer duvara pervasızca çarpınca öyle bir gürültü sesi duyuldu ki Ömer de ben de gözlerimizi birbirimizden ayırarak kapıya çevirdik.

Yırtıcı artık çalılıkların arasından kafasını uzatmış, karşısında duran avı çelik gibi parlayan yeşil gözlerle izliyordu. Yer ile gök birbirine geçülüyüleceği için söz veren kanser hastasının damarlarına akan o son serum damlası Azrail'in gözyaşıydı, monitörde zikzaklar çizerek ilerleyen serum devrilerek dümdüz oldular, korkunç bir ses hastane odasının içine yayılmaya başladı.

Korhan oradaydı.

Serumdaki son damla olan gözyaşı kalbimin üstünden kayıp geçmiş, geçtiği yerde büyük bir yara izi bırakmıştı. Ömer'in gözleri usulca yüzüne döndü ama ben hâlâ Korhan'a bakıyordum ve bileğim, Ömer'in avucunun içine hapsedilmiş haldeydi. Bir kuvvetle bileğimi sertçe geri çekip ondan kurtardım. Korhan'ın gözlerinde bir bombanın geri sayımı başlamıştı; yosun yeşilli gözlerinin aynasında sayılar yavaşça eriyerek rakamlara dönüşüyor, rakamlar eridikçe gelecek bir nabız gibi içeriği doldurarak zamanı içinde olduğumuz duvarlara örüyordu.

"Sen kime dokunuyorsun lan, sikerim senin götünü!" diye bağırmasıyla masaların arasından zıplayarak âdeta Ömer'e doğru uçuşması bir oldu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Korhan, Ömer'in yüzüne öyle sıkı bir yumruk indirmişti ki Ömer'in burnundan gelen o kemik sesini duyup çığır basmıştım. Hızla Korhan'a doğru atılıp ellerimi Korhan'ın göğsüne hastırdım ve onu itmeye çalıştım ama öyle güçlü ve atılgandı ki beni bir köşeye itip yere savrulan Ömer'i açık renk saçlarından tutarak havaya kaldırdı.

"Korhan!" diye bağırdım dehşetle. "Korhan!"

Onları ayırmak için aralarına girmeye çalışıyordum ama nafileydi. Korhan dirseğini kırıp Ömer'in ağzına geçirince Ömer'in ağzından bir kan seğı boşaldı, aynı zamanda az önce Korhan'ın sert yumruğunu yerleştirdiği burnu da kandan görünmez haldeydi. İçimde torpil patlamış gibi büyük bir eredişle Korhan'ın kolunu tutarak onu çekmeye çalıştım. Kafeteryadaki hiç kimse bu kavgaya müdahale etmiyordu ya da edemiyordu, çünkü Korhan'ın yüz ifadesi öyle korkunç bir renk almıştı ki kimsenin ona dokunmaya cüret edebileceğini düşünmüyordum. Benden başka...

Akşın'ın kafeteryaya girdiğini gördüm. Hemen arkasından Yağış, Yağış'ın arkasından da Rıma ve Anka içeri girmişti. Benim çığlıklarım Yağış'ın korkuyla bize doğru atılmasına neden olsa da Akşın, Yağış'ı belinden tutup durdurdurdu. Ona bir şeyler söyledi ama ne söylediğini bilmiyordum, her ne söylediyse bu söylediği Yağış'ı bile durdurmayı başarabilmişti; demek ki gerçekten büyük bir şeydi.

Kafeteryadaki birkaç genç, "Aynılın gençler!" diye bağırdılar ama kafeterya çalışanları da başta olmak üzere hiç kimse bir şeyler söylemekten ileri gidemiyordu.

"Kesin lan sesinizi!" diye bağırdı Korhan, ağzından köpükler saçtığına yemin edebilirdim. Ona doğru atılacakken, "İs, yaklaşma!" diye bağırdı. Tekrar yere düşürdüğü Ömer'i yakasından kavrayıp havaya kaldırdı, Ömer'in ağzından burnundan akan kan seli artık Ömer'in önündeki yakalı, beyaz tişörtü de kirletmişti.

Ömer gözlerini zar zor açarak Korhan'a karşılık vermek için kolunu kaldırıp yumruğunu sıkarak Korhan'a doğru savurdu ama Korhan, çelik gibi bir manevrayla yumruktan kurtularak Ömer'e kafa attı. Karnımı deşen dehşetle, "Bakacağınıza bir şey yapın!" diye çığlık atarak Korhan'a doğru yöneldim, Yağış'ın beni kolumdan tutup çekmeye çalışmasını anlayamıyordum şu an. "Bırak beni!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsunuz? Onu öldürecek!"

"O çok sinirli, ona yaklaşsan sana da zarar verecek! Görmüyor musun?" Yağış öfkeyle etrafına bakıp, "Adamım diye geçineceğinize şu herifleri ayırsanıza!" diye bağırdı. "Akşın, yeter! Bir şeyler yap!"

Korhan, Ömer'i tutup masanın üstüne çarparak yatırıncı gözlerim dehşetle aralandı. Uzun tırnaklarını Yağış'ın bileğine istemeden de olsa geçirip onun beni tutmasına engel olduktan sonra koşarak Korhan'ın sırtına zıpladım. Korhan'ın boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırıp, bacaklarımı onun bedenine dolarken, "Dur artık!" diye bağırdım ne yapacağımı bilmez halde.

Korhan dengesini kaybetti, öfkeden gözü dönmüş gibiydi. Ömer'in yavaşça doğrulup kalktığını görünce duraksadım, tam Korhan'ın sırtından inecekken, Ömer ağzı burnu kan leş içinde olsa da güçsüz bir yumruğu Korhan'ın suratına patlatınca gözlerim irileşti. Bir an zihnimdeki tüm düşünceler bir bilinmezliğe doğru ilerlemeye başladı ve Korhan beni sırtından celer bir bilinmezliğe doğru indirildiğinde ardı kesilmeyen yumruklarını Ömer'in yüzüne âdeta atarak indirdiğinde ardı kesilmeyen yumruklarını Ömer'in yüzüne indirilmeye başlamıştı. Akşın'ın sağlam adımlarla ona doğru ilerlediği sandıyordum ben artık hiçbir şekilde tepki veremiyor, Ömer'in suratına inen yumruğun kana bulanışını büyük bir boşluğu seyrediyormuş gibi tepkisizce izliyordum.

Korhan'ın geri çekildiğini gördüm. Yırtıcı öldürdüğü avın önünde durmuş kafasını kaldırmıştı ve gökyüzünde yanan yıldızları izlerken usulca ulumaya başlamıştı. Onunla göz göze geldiğimizde yeşil gözlerinin uluduğuna yemin edebilirdim.

Ömer masanın üstünde baygın halde uzanıyordu.

Denetiminin bitmesine sayılı günler kalmışken bu yaptığı onun başına çok büyük bir çorap örçebillirdi, bunu bilmiyor muydu? Kalbimde anlam ve remediğim bir ritimsizlik duygusuyla, bomboş gözlerime yerleştirdiğim iç ölmüş çaresizlik hissinin ondan gizlemekten ona bakmaya başladım.

Burnundan sert bir nefes vererek geri çekildi, ardından bana bakmadan kafeteryanın çıkışına doğru yürümeye başladı. O an, belki de onu durduran benim gözlerimde gördüğü ifadenin gerçekliği idi. Belki Ömer'i öldürene kadar onu yumruklamaya devam edebilirdi ama bana baktığında, gözlerimiz bir köprünün üstünde karşılaştığında o, bu zehirli düşünceden vazgeçmişti.

Etrafımdaki kimseye aldırış etmeden hissimle arkasından çıkıp koşmaya başladım. Attığı bir adım, benim beş adıma bedel olduğu için ona yettiçebilmem uzun zamanıma mâl oldu. Kampüsün dışında, motosikletinin önüne geldiği sırada bileğini yakalayarak durdurdum onu. Hafifçe esen rüzgâr aramızdan bir aın yolesini savurarak hızla koşuşu gibi koşup gitti. Korhan gözlerini iskelet kemiklere ayrılarak parçalanmaya başlamıştı.

"Bırak kolumu," dedi anlam veremediğim bir ses tonuyla.

Akan süre tıpkı o kemikler gibi parçalara ayrılarak gözlerime dağıldığı sırada takvimin üstünde yazan sayının uğursuz gözleri ikimlele üstündeymiş gibi hissediyordum. Parmak boğumlarına, kanın bir deri gibi yerleşerek ondan parça haline geldiğini gördüm. Yavaşça ona yaklaşmak, tıpkı o avın önünde çaresizce uluyan yırtıcıymış gibi alnımı onun başına yaslayarak sessizce tüylerini okşamak istiyordum. Kalbinin hızlı atışları tıpkı saatin yelini kolları gibi göğsünün içine döne döne hızla hareket ediyor olmalıydı.

"Ben ne yaptım ki?" diye bildim, yeşil gözlerine uzun uzun bakıp sordugum sorunun cevabını aradım ama o gözlerde bu cevap yoktu.

Bana cevap bile vermeden motosiklete bindi, arkasında kapkara bir yel bıraktı ve o bilmesede ben bu yelin içinde oradan oraya savruluyordum şu an. Olduğum yere çöküp her şeyi zihnimden uzaklaştırmak istiyor olsam da dindik durup kampüsün içinde ilerlemeye devam ettim. Ömer'i revire götürdüklerini görmüştüm, ardından birkaç hoca beni yanına çağırıp durum hakkında bilgi almaya çalışmışlardı ama mükemmel oyunculuğumu kullanarak birkaç yalan söyleyip onlardan kurtulmuşum.

"Yenge," dedi Akşın, onun sesini duyar duymaz bedenimdeki gerginliği zihnime çekip, zihnimde boş bir odaya kilitledim. Bakışlarım usulca Akşın'ın yüzüne çevrildi, gri gözleri esmer yüzünün ortasında çok farklı bir görüntü oluşturuyordu ama ona yaklaşıyordu. "Yağış şu Ömer denen dallamayla konuşup herhangi bir şikâyet konusu falan olmamasını sağlayacakmış," dedi tedirgin bir sesle. Kolları kesik tişörtünün üstünde yabancı dilde küfürlü cümleler yazıyordu ve başındaki siyah kep yamuk görünüyordu.

"O iyi mi?" diye sordum ağzımdaki acı tadı önemsememeye çalışarak. "Çok farklı görünüyordu."

Akşın yamuk bir şekilde gülümseyip, "Bugün günlerden nedir bilmiyorum musun?" diye sordu, tam o esnada sesi inanılmaz derecede ciddi gelmişti bana.

Dağınık gözlerle Akşın'a bakarken, farkındalık ağır ağır içimdeki yerini almaya başlamıştı. Bu doğrudu, bugün anneler günüydü. Korhan'ın belki de kalbini, ruhunu, bu hayattaki tüm parçalarını ateşe verdikleri gündü. Harlanmış halde yanan ateşin içine odun parçaları gibi atmışlardı onu.

"Normalde bugün Samsun'da olurdu, denetimi var diye gidemedi. Birkaç gün daha şehir dışına çıkma yasağı var," dedi Akşın dağınık bir sesle.

"Seni görürse morali biraz yerine gelir diye onu buraya getireyim dedim, böyle olacağını bilseydim gidelim demezdim. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yaptığını." Akşın'ın söyledikleri bir duvar gibi üzerime yığılıyordu.

"Sen birkaç gün onu görmezden gel. Canını sıkarsa yoksa."

"Onu nasıl görmezden gelebilirim ki?" diye acılar içinde, kendi kendini kanatan bir soru cümlesi çıktı dudaklarımdan.

Akşın gülümsedi, sahnenin ışıkları yavaşça sönmüş gibi hissetmeme neden olan bir gülümsemeydi bu: "Tann'nın onu görmezden geldiği gibi."

22 Mayıs 2018, Salı, Saat: 19.25

Ben kendi etrafıma örülmüş bir duvardım.

Göğsümün içinde bir duygu vardı ki asla nefes almama müsaade etmiyordu. Kaburgalarımda bir kargaşa vardı, bu kargaşaya bir isim vermek zorunda olduğum için ona kalbim demiştim. İçimde taşıdığım taşı sürekli kaldırıyor, içimden fırlatıp atmaktansa her defasında içimdeki farklı bir noktaya bırakıyordum. O taş ne zaman yer değiştirse, sanki daha da ağırlaşıyordu.

Yağış elbisemlin arkasındaki korsenin ipini sertçe çekince nefesim keşildi, elimi aynanın kenarındaki altın rengi çerçeveye bastırarak dengemi

kurmaya çalıştım. Yüzümde sanki maske gibi ağırlık yapan bir ton pudra vardı, tenim porselen gibiydi ve gözlerimdeki makyaj, ifademi olduğundan daha hissinli kılıyordu. Samsak gerilmiş, topuz şeklinde toplanmış saçlarım o kadar gergindi ki başım şimdiden ağrımaya başlamıştı. Tüm gece ne yaparaktım hiçbir fikrim yoktu.

Korhan'ın bugün burada olup olmayacağını merak eden tarafım bir köşede, kulisin ortasında duran kırmızı koltuğun üstündeki çantamın ön kısmında duran zarfın içindeki adres bir köşede oturmuşlar birbirlerinin yüzlerini izliyorlardı sanki. Ben ise ikisinin ortasında duruyordum; ne kalıp gidebiliyordum ne de oturduğum yerde olmaktan mutluydum.

"Çok sıkıyorsun," diye mırıldandığım sırada Yağış normalden daha azıyıp bir güç sergileyerek korsenin iplerini öyle bir sıkı ki gözlerimi yumdum. "Ne yapıyorsun?"

"Sıkıyorum," dedi o tanıdık ses. Kafamı kaldırıp karşımda duran aynaya baktığımda, yüzümün onun yüzüyle aynı sınırdan yan yana durduğuna fark ettim ve bakışlarıma yarılan şaşkınlık, yerini düğüne bıraktı. İpliği koparıp örmese de o günden sonra ona bir şey olmasından korkarak yapamıyordum beni aramaması sorun değildi, sadece iyi olmasını istiyordum.

"Gelmişsin," diye fısıldadım, dudaklarımdan dökülen kelimelerin kulisinin ortasına serilmiş bir düşünce gibiydi, onu ne zaman düşünsem tüm omu ezip geçiyordu.

"Yedimi yalnız bırakacak değildim," dedi, çapkın gülümsemesinin duvaklarını renklendirdiğini görünce, yüzünün tablosundaki renklerin önemi bir kez daha kavramış bulundum. Bir yanım ona çok kızgındı, zihnimi bulandırıp beni düşüncelere hapsedtiği için ona öfkesini kusmak istiyordum ama bir tarafım onu anlıyordu, kendini onun yerine koyuyor ve susmamı kısıyordu.

"Aramıza zamanı ördün," dedim kırgınlıklarla dolu bir sesle. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi, elbisemin kabarık etekleri onun pantolonunu içine tıpkı denizin dalgasının kayalıkları yuttuğu gibi yuttu.

"Şimdi o zamanı çözmek için buradayım," dedi. "Ben bir şeyi söyleysem yaparım. Seni izlemeye geleceğimi söyledim ve geldim. Bırakdan o sahnemin tozunu attıracağın ve ben en önde, seni gururla izliyor olacağım. Çirkin çocuk."

Ferruh Hoca'nın sesi, başlangıç düdüğü gibiydi. Kulise sanatçılar için de insanla dolmaya başladı. Korhan dudaklarını şakaklarıma sürüp beni

arkasında bırakarak kulisten çıktığında son hazırlıkları da tamamlayıp sahneye uzanan ahşap merdivenleri tırmanmaya başladım. Sahne perdesinin arkasında, sahnenin ortasındaki yerimi aldığım da diğer oyuncular da sahnedeki yerlerine yerleşmeye başlamışlardı. Henüz sahne kapkaranlıktı ama biliyordum ki perde açıldığı anda ışıkların hedefi benim tenim, kelimelerinki ise benim zihnim olacaktı.

Şifayı yarısında arayan, Yaradan'a sırtını dönüyordu. Şimdi Tanrı ve ben bu sahnenin ortasında yapayalnızdık, ben biçareydim, o benim çarem-ben bu sahnenin ortasında birer birer sahnenin ortasına dağıtarak fırlatıldı; elindeki oyun kartlarını birer birer sahnenin ortasına dağıtarak fırlatmaya başladığında aramızdaki kumarın tam şu an başladığını biliyordum. Benim kartlardan birini seçip ilk eli başlatmamı istiyordu ama tüm kartları o fırlattığı için seçeceğim kartın onun hamlesinde pek bir etkisi olmayacağını düşünüyordum.

"Başaracağız," diye fısıldadı Yağış sahnenin diğer ucundan. Onun umudu sesi herkesin ruhuna güçlü bir sarmaşık gibi dolandığında oyunu seslendiren dış sesin kelimeleri bir araya gelerek seyircileri içinde beklediğimiz dünyaya çekmeye başladı.

"İncir Dalı," dedi dış ses. Bu oyunumuzun ilk kısmına verilen isimdi. Ardından kelimeler örülmeye başladı. "Evel zaman içinde kalbur saman içinde, takvim yaprakları bir canavarın karnında bebek imiş, zamanı ören saatlerin üç kolu var ama üç kolu da sakat imiş. Saniyenin kolunu geçmiş karnı, dakikanın koluna gelecek dikmiş gözünü, akrebin kolunu akrep kendi sokmuş, kangren edip sonra yine kendisi kesmiş. Acının hüküm sürdüğü bir dönemde, zamanı yalnızca doğan güneş ve çöken karanlığın belirlediği günlerde... İnsanlar birbirlerini silahla değil, sevgiyle öldürmüştü."

Perde yavaşça aralanmaya başladı.

Olduğum yerde dizlerimin üstünde oturuyordum, sırtımı bir ağacın kalın gövdesine yaslamıştım. Bu sadece bir dekordu, bu yüzden ağırlığımı tam olarak vermiyordum. Tenimde çizikler vardı, hemen yanımda kırık bir ayna...

"Sevmek, çok sevmek, taparcasına... İşte o bir cinayet, sanat dalında."

Dış sesin boğazından kayan kelimeler, sesin sahibinin yutkunmasıyla eş zamanlı olarak, onun yüreğine iğne gibi battılar.

"Pencerede yağmur damlaları, yağmur damlaları pencerede," diye fısıldadı dış ses. "Vuruyor incir ağacının dallarına, incir ağacının dallarının altında... Uyuyor. Uyuyor, incir dallarının altında, ölüm sanatının ilk tablosu."

Yavaşça fısıldadı: "Uyuyor."

Perde açıldı.

Gözlerimi yavaşça yumdum.

Artık yanan ışığın altındaydım, tüm gözlerin gölgeleri üzerine serilmişti.

Bir süre olduğum yerde gözlerim kapalı, uyuyormuş gibi böyle bekledim. Bir alkoş tufanının altında kaldığımda tenim buz gibiydi, ellerimin uyduğunu hissediyordum ama hareketsizce gözlerim kapalı, doğrudan beni hedef almış ışığın altında o ağacın gövdesine yaslı halde durmaya devam ediyordum.

Bedenimi saran o beyaz ışığın yavaşça yeşile döndüğünü, ardından yeşil ışığın kızıl ışıkla birlikte boğularak renk değiştirip yerini soluk bir maviye devrettiğini fark ettim. Kuşların sesleri sahnenin dört bir yanını sarmaya başladı. Gözlerimi usulca aralamadan hemen önce dudaklarımdan dökülen isim, "Mantus," olmuştu. "Şafak söylüyor."

Acılar içinde kurduğum bu kısa cümle, insanların bedenime yansıttığı ağrıları hissediyormuş gibi şiddetle alkışlamaya başlamalarına neden oldu.

"Burada, hanımefendi burada!" diye bağırıyor oyuncuların bir tanesi. Fenriz'in kabarek elbisesiyle sahnede belirmesine neden olan o ışık, Fenriz'in her bir adımında Fenriz ile birlikte ilerleyerek bana doğru yaklaşıyordu. Fenriz'in elinde içinde zayıf, turuncu bir ateşin dalgalarıyla yandığı gaz lambası dikkatimi çekmişti. Fenriz, altında durduğum soluk mavi ışığın içine girdiği anda onu takip eden diğer ışık büyük bir hızla sönerek karanlığın içine gömüldü.

"Tehliken acından büyük," diye fısıldadı Fenriz yavaşça eğilip elini başımın üstüne koyarken. "Bu gece de mi sönmedi içinde onu görme dilekleri?"

"Buradaydı," dedim çaresizlikle.

"Buradayım," dediğinde ona acı dolu gözlerle bakıp başımı ret ile öksene salladım. "Şimdi ben," diye devam etti. "Senin için buradayım. Halk seni bulmadan saraya dönmek zorundayız."

Birkaç metre mesafeden duyulan silah sesleri kalbimin gümür gümür çarpmasına neden olurken Fenriz'in tek elle tuttum, kafamı kaldırıp söken şafağın damarlara ayırdığı mavi ışığı seyrettim. Titriyordum. Korhan oradaydı, Mantus gibi çalılıkların arasında sanki beni izliyordu.

"Seni şeytana ait sanıyorlar, öfkeli, kendi kendini bir çim gibi biliyorsun." Gözlerini usulca ormana çevirdi, koruluğun içinde atıların sesleri duyulmaya başlamıştı. Endişeli bakışları tekrar beni buldu. "Mania, her şeyi normale dönmelerini istiyorsan kalkmak zorundasın! Hadi hanımefendi!"

"Ah, doğan güneş!
Ah, söken şafak!
Ah, kaybolan gece..." diye mırıldandım. "Ah, inan ki Tanrı'nın abidesi aşk"

"Mania," dedi Fenriz telaşla. "Yoksa dedikleri gibi, sen de sattın mı ruhunu şeytana?"

"Mantus şeytan değil!" diye bağırıyor Fenriz, atların nallarının yere düşerken çıkardığı sesler sanki kalbimizin atış sesleri gibi göğsümüzün kemiklerinde ilerliyordu. "Sen Tanrı'nın çocuğusun, sen Havva'nın kanısın. Kâbuslarını yazan İblis'e inanma. Her şey mahvolmadan, onlar seni şeytanın sanıp şurada kurşunlamadan kalk gidelim buradan!"

Patlayan silahın sesi tüm kuşların aynı anda kanat çırpmasına neden oldu.

"Çok geç," diyebilirdim.

"Mania!"

"Leza'dan geçtim," diye mırıldandım gözyaşları gözümünden dökülmeye başladığında. "Haviye'den içtim." Fenriz'e baktım. "Yedi kat düştüm, cenneti de gördüm, kafamı eğdim cehenneme yürüdüm."

"Seni öldürecekler..."

"Ben zaten öldüm."

"Halk seni geri istiyor..."

Kafamı kaldırdığımda ışık yavaşça zayıfladı. "Geri dönebilmem için onun bana gelmesi gerek."

Dış sesin aldığı derin nefes, ışıkların usulca sönmesine neden oldu. "Nemrut ateşinin içinde yanıyordu Mania. Yanıyordu. Cehennemin ırmaklarından ateşler içiyor, şeytanın tünellerinde Mantus'u arıyordu. Mantus... Bir zehir gibi. Gecenin içinde büyüyen gölge, gökyüzünden karanlığı silen şafak gibi. Yetimin gözünden damlayan yağ, fahişenin bacak arasından akan kimsesiz dölleri gibi. Kente ilk silahı sokan, sevdiği kadını göğsünden vuran bir iblis gibi."

Piyes yavaşça, bir romanın sayfalarına işlenen kelimeler gibi işlenmeye başladı sahneye. Ekip alabildiğine hızlıydı. Perde her kapandığında dekor büyük bir hızla değiştiriliyor, yeni bir tema hazırlanıp sahnenin içine yerleştiriliyor, o esnada biz de üzerimizi değiştirip Ferruh Hoca'nın telaşlı gözlerinin takip ettiği övgü dolu sözleriyle kendimizi daha iyi hissetmeye çalışıyorduk.

Yaklaşık üç saat sahnede kalmıştık, artık sıra son perdedeydi ve son perde sergilenmeden hemen önce kısa bir mola verilmişti. İnsanlar ihtiyaçlarını karşılamak için salonu boşalırken ben kulisteydim, Çağlar önümde diz çökmüş elinde küçük bir su şişesiyle yüzümü izliyordu ve Yağış da elbisenin fermuarını yukarı çekmeye çalışıyordu. Yağış'ın uğraşlarını fark eden Çağlar yavaşça ayağa kalkıp elindeki şişeyi yanına bıraktı, ardından

Yağış'ın arkasına geçip fermuarı yukarı çekerek, "Ammma çırpındın ha" dedi, bunu söylerken sıcak bir tebessümü dudaklarına dokundurmuştu ama Yağış ona düz düz bakmaktan ileriye gitmemişti.

"Neredeyse bir ay oldu, hâlâ mı bozduğuz?"

"Sen o bir ay içinde fikrini değiştirebildin mi peki?" diye sordu Yağış. lar sıkıntılı bir sesle. "Şimdilik bu konu hakkında düşünmüyorum. Sen de düşünme. Hem... Sahnede harikaydınız."

Yağış, Çağlar'ı görmezden gelerek bana doğru döndü. "Aliş dedem nani da heyecanlı heyecanlı izliyordu, gördün mü?" diye sordu. "Bir ara göz göze geldik, tüm replikleri unutacağımı sandım."

"Seyircilere bakmıyorum," dedim dürüstçe. Her ne kadar oyun esnasında birkaç kez Korhan ile göz göze gelmiş olsak da... Ama bana böyle bir bakoş vardı ki beni şaşırtacağına, replikleri unutturacağına daha da iyi oynamama neden olmuştu. Sanki sırtımda ellerini hissetmiştim, nefesi yavaşça tenime yayılmış ve şunları fısıldamıştı: "Hadî benim küçük çirkin kızım, göster onlara günlerini!"

"Son perde için herkes sahnedeki yerlerini alsın!" diye bağırarak içime memnuniyet dolu bir tebessüm belirdi, bana hiç olmadığı kadar içten gülümsedi. Yorgun bir şekilde gülümseyip yanımdaki sudan bir yudum aldım, herkes sahneye doğru ilerlerken kulisten yavaşça çıkıp ahşap merdivenlere doğru ilerlemeye başladım. Sahne yine karanlığa gömülmüş görünüyordu, sahneye doğru uzanan merdivenler de karanlık olduğu için önümü tanımlayarak görebildiğim söylenemezdi.

Birinin kollarını belimde hissettiğimde tam çığlığı basacaktım ki o kelun sahibi diğer elini hızla havaya kaldırıp avucunu ağzımın üstüne örttü. Gözlerim iri iri açıldı. Tam çırpınmak için bacaklarımı sallayacakken beni çekerek sahnenin altındaki tavanı alçak yere soktu. Sırtımı ahşap duvarda hissetmemle eş zamanlı olarak dudaklarımı örten o avuç dudaklarımdan uzaklaştı, yerini yumuşak dudaklar aldı.

Gözlerimde şaşkınlığın kırılan parçaları parıldarken gücünüzce omuzlarıma yerleştirdim parmaklarımı. Diliyle dudaklarımı araladı ardından dilini içeriye iterek dişlerimi yaladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve omuzlarımda duran ellerim bile titriyordu şu an. Ağzımın içine doğru erkeksi bir sesle gülünce ayağımın altındaki ahşap zemin yıkılacak, yer dibine birlikte çökeceğiz sandım.

Parmaklarım titremeye devam ediyordu, avuçlarımla omzuma basarak göğsüne indirdim ve iki avucumu da göğsüne yaslayıp dudaklarımı

öpmeye devam ettim. O tanıdık, bana yanan bir ateşi hatırlatan kokusu o kadar yoğundu ki kendimi kaybetmiş gibi onu öperken zamanın usulca tutuşmaya, ardından da alev alev yanmaya başlamış olması umurumda bile değildi.

Adımlarım benden komut beklemeden ilerlediler. Ona tamamen yaklaşıp beni öpmesine kendimden emin bir tavırla karşılık vermeye başladım. Dudaklarımız birbirinden ayrılırken akrep ve yelkovanın eteklerinden zaman değil, bana yaşattığı hisler damlıyordu. Sahnenin altındaki ahşap tavan sanki bir gökyüzüydü, karanlığa el uzatan sönmüş yıldızlar tenimize yağıyordu.

"Git ve göster kendini," dedi rüzgâr gibi bir sesle. Nefesi tenimden çekilince dilimin ucuna yerleşen kelimeler de kıyıyı darmaduman eden o dalga gibi geri çekilmişlerdi. Geri sayımın başladığını duydum, yavaşça ona yaklaştım ama hiçbir şey söylemedim, bunun yerine dudaklarına güçlü bir öpücük yerleştirip hızla geri çekildim.

Onu orada dudaklarına kelimelerden ördüğüm bir öpücükle baş başa bıraktığımda ben artık sahnede idim. Çok geçmeden perde açılmış, Korhan da perdenin açılmasıyla beni izlediği koltuğa geri oturmuştu.

Aslında Mania ve Mantus'un hikâyesi, paramparça edilmiş iki insanın birbirlerine parça olmasını anlatıyordu. Sadece iki parçadan oluşan bir yapboz gibi... Eksik parçalarına oturmayan, otursa bile oynayan, onları tamamlayamayan parçaları belki de birçok kez basmaya çalışmışlardı eksik kalan yerlerine ama başaramamışlardı. Rüzgârın caddenin ortasına atılmış kâğıt parçalarını sürüklediği gibi sürükledi beni zaman sahnenin ortasında.

"Senin ellerinde cam," diyordu Mania. "Benim ellerimde ise kan. İnsanın hisleri kalbinden kasıklarına akar, zamanla soğur sönmeyen sanılan tüm yangınlar. Kaleminden mürekkep akar, mürekkep koskoca bir roman yazar. Bir yazar ağlar, düşen gözyaşları kalemin rahminde bir karakter olur, o karakter bir gün doğar. Büyür o karakter. Yazarı bulur, önce yazarı, sonra okuyanı vurur."

Şimdi sahnenin ortasında duruyordum.

Bir silah patladı.

"Beni sen yazdın Mantus, benim seni vurmam gerekmez miydi?" Elimin göğsüm ile karnımın ortasına bastırıldığında içime yerleştirilmiş yapay karnın patlayıp elbisenin kumaşının altından yukarı taşarak kızıl renkte koyu gölgeler oluşturduğunu gördüm. "Neden beni sen vuruyorsun?"

Dizlerimin üstüne düşerken parmak boğumlarımdaki çizgiler uğursuz, kızıl renkteki sıvıyla dolmuştu.

"Mantus," diye fısıldadım. "Bak, şafak kanıyor."

Kızıl ipik bir damarın içinde dalgalanan kanın yarattığı nahoş gış sa-
yılışlı, ardından silinerek her yana küllün gri rengine boyanmış bir alan ya-
mıracıma altında kaldım.

Perde kapandı.

İki su dolu bir şişeye sigaranın küllünü silmek gibiydi. Kızıl taze suya
yıkılmıştı. Maziyi o esnada vurulmuş halde bırakıp sahnenin kendim
iki cesetle de doluysa, terk edilmiş bir mezarda esen o uğultuda rüzgâr gi-
miş olmasına rağmen kan lekeleriyle dolu halde, elimde tuttuğum el-
lilere o karanlık kokuyla başında oturuyordum.

Kalbinin içiyle dışı arasında oluşturduğu yrdığın kurtuluşunda
gizlenmeden dışarıya, belinde duran dışarıya doğru atmaya başladım. Su-
lu. Bükülmüş kuru kumcağa dikilen canın dışarıya atılmaya başladım. Su-

(1) Kızıl taze suya yıkılmıştı. Maziyi o esnada vurulmuş halde bırakıp sahnenin kendim
iki cesetle de doluysa, terk edilmiş bir mezarda esen o uğultuda rüzgâr gi-
miş olmasına rağmen kan lekeleriyle dolu halde, elimde tuttuğum el-
lilere o karanlık kokuyla başında oturuyordum.

Paradokslarında kuruyan yapay kanın arucunda kuruyan zarda vuru-
şu kızıl maddelere belirden girdiğini.

Suğ arucunda kuruyan bir kadehin inşaatı tamamlanmış, el aru-
ca bir yarılmış yattı. "Bırakmayacak mıyın, Çirkin!" diye sesler kula-
ğımda kadehin kuyumculuğu.

Bir deneyimin ortasında sorup miteali dikilmiş bir ada gibi. Bir
deneyimin derinliklerinde kula, marke o adayı girmişim, nefesim o
kennetle kuyumculuğu, o ada takti çaremdir; bir süre sonra o adamın da takti kuy-
umculuğu kula, marke o adayı girmişim. Ona doğru kula, marke o ada da kula-
ğımda kadehin kuyumculuğu. (Deneyimin içinde takti kuyumculuğu, nefesim
kennetle kuyumculuğu ortasında kuyumculuğu bir kuyumculuğu beklemek daha mantıklıdır.
kennetle kuyumculuğu ortasında kuyumculuğu o adamın peşinden kuyumculuğu.

Bir süre sonra o adamın kene ucuyla kuyumculuğu doğru girdiğini kula-
ğımda, bir kadehin kuyumculuğu kulağımda kadehin kuyumculuğu kulağımda kadehin
kuyumculuğu kulağımda, kene ucuyla kuyumculuğu adamın kene ucuyla kuyumculuğu kulağımda kadehin
kuyumculuğu.

(1) Ada kadehin kuyumculuğu kulağımda kadehin kuyumculuğu kulağımda kadehin
kuyumculuğu.

Annemin düzgün el yazısının oluşturduğu harflere kaydı gözlerim.
Bir adresi düzgün bir el yazısıyla kâğıda geçirmişti, kâğıdın ortasını kap-
layan mürekkebin üzerine damlayan bir iki damla gözyaşı mürekkebi içine
alarak geniş, siyah renkte yuvarlak bir göl oluşturmuştu. Onun bu adresi
yazarken ağladığını anladığımda gözlerim tüm ışıklarını söndürüp onun
gözyaşı damlasının oluşturduğu o karanlık nehrin içinde battı.
Adresin altında yazan şehrin adı şöyleydi:
Eskişehir.

13. PERDE

Har

Bir piyanoydum ben, beyaz tuşlarımdan kar beyaz çığlıklar dökülüyordu. Siyah tuşlarıma dokunmaya cesaretim yoktu ve bir adam parmak uçlarına topladığı acılarıyla siyah tuşlarıma basıyordu. Ağlamaya başlıyordum. Beni izliyordu.

Gözlerinde, bir huy gibi izlemeye alışkanlık haline getirdiğim o aynı güçlü ama bir o kadar da yorgun ifade kırpıklarının anestezi altındaydı. İplerinden duvara bağlı yine bir başka duvar gibiydim onu izlerken. Duvar dım, altımda kalanı ezerdim ama kuklaydım aynı zamanda, o ip tutan ellin hareketlerine göre şekil almak zorundaydım. İsterse beni yere çarpar paramparça ederdi, isterse dımdık tutar bir ev gibi içimi sıcacık kahkahalarla, bazen hüzünlü bazen de güzel anılarla doldururdu. Bazı şeylerin bağımlılık olduğunu ona baktığımda daha net görüyordum, anlıyordum, biliyordum.

İkimizin tam ortasında temelsiz bir sürü cümle asılı duruyordu. Birbirlerinden bağımsızdılar. Acı, tutku, geçmiş ve gelecek üzerine çizilmiş binlerce kelime, ikimizi konu alan terimler... Hepsi buradaydı.

Beni öldüreceklerine inandığım bir tepkisizlikle, elindeki küreği toprağa vurarak mezarımı kazmaya başlayan o dinginliğin kollarındaydım. Ruhumu acılar besliyordu ve yalanlar toprağıma ektiğim tohumlar gibiydi; her bir acı yeni bir yalanın sırtını yaslayacağı duvar oluyor, sonra da beni o duvarın altında bırakıp yaralıyor ama öldürmüyordu.

Omzuma zincirlerle dikilmiş, tek bir kanatla dizlerimin üstüne çökme şeytanı izliyordum. O korkunç yarattığı, acıyı var eden bedenini sahıblını, cökken üstümü örten korkuları var eden canavarı...

Gözyaşlarının mimarı olan insanları, ateşten dalgalarıyla kendine doğru çekerek kaynar okyanusunda cayır cayır yakacağı günü görebilmek uğruna, ona kanatlarımdan birini feda etmişim. Elinde ona kurban ettiğim kanadın tekiyle karşıma dikilmiş, ateşten dalgaları bacaklarına çarparken onun kaynar okyanusunun kıyısındaki çamurdan toprağın içine dizlerini gömerek oturmuş olan yaralarla dolu bedenimi izliyordum.

Peronların önündeki bardak mısır satan genç çocuğun parmakları arasında tuttuğu sigaranın iskeleti usulca mermer zemine düştü, ucunda hala yanan turuncu ateşe baktığım sırada sarışın bir kadın valiziyle önümden geçip gitti; o benden uzaklaşırken valizinin tekerlekleri dönüyor, dönüyor, dönüyordu... Tekerleklerin çıkardığı ses, kalbimin bir odasında durmuş, duvara yumruğunu çarparak parmak boğumlarından akan kanı izleyen o hissin attığı çığlıkların sesine benziyordu. Az önce yıkadığım ellerimi ıslatıyordu.

Önümdeki perona yaklaşan otobüse çevirdim gözlerimi. Henüz Eskişehir'e gidecek olan o otobüs ortalarında görünmüyordu. Hemen yan tarafta duran otomatik kapı bir rüzgâr eşliğinde açıldı, bakışlarımı otobüsten çekerek kapıya doğru çevirdim. Karanlığın çıplak bir beden gibi yatağına uzandığı gökyüzünde yanmaya başlayan yıldızlar, o bedenden dökülen zevk iniltileri gibiydi. Korhan gecenin içinde akan saniyelerin ortasında ilerleyerek usulca bana doğru yürümeye başladığında başında siyah bir şapka vardı, elinde iki tane karton bardak tuttuğunu görmüştüm, ikisini de tek bir avucunun içine sığdırmayı başarmıştı.

Yanıma geldi, elindeki karton bardaklardan birini bana uzatırken, "Al" dedi. "İç de için ısınsin. Hava serin bu gece."

Karton bardağı yavaşça elinden aldım, avuçlarımdan içini saniyeler içinde yakmayı başaran bardağı sıkıca kavrayarak parmaklarımdaki soğuk acının çözülerek uzaklaşmasını bekledim ama öyle olmadı. Aksine, bardak fazla sıcak olduğu için parmaklarım daha da acımaya başlamıştı.

Karton bardağın yalnızca yarısından biraz fazlası kahveyle doluydu, bardağın kenarlarını tutup güzel kokan kahveden bir yudum aldığım sırada Korhan bir elini arka cebine attı, o benim aksime kahve değil, çay içiyordu; çayından bir yudum aldı. Çıkardığı biletle ve kimliğimi bana uzattı, kafamı kaldırıp ona baktım, ardından duygusuz bakışlarım yavaşça biletle ve kimliğime doğru kaydı.

"Otobüs yarım saate kalmaz peronda olur," dedi. "Direkt Antalya'dan kalkıyormuş. Yolcusuz geliyor yani."

Başımı yavaşça salladım, kahveden bir yudum daha içip bana uzattığı bileti ve kimliği aldım, kimliği küçük cüzdanımın içine koyarken bakışlarımı biletin yüzeyine döşenmiş harflere ve sayılara indirdim.

Nurşan'ın Tanyel, 26 numaralı koltuk. Antalya - Eskişehir... Gözlerim biletteki tarihe kayınca duraksadım, takvim yaprakları bir tokat gibi suratıma çarpmıştı. Bilet saat 00.00'a kesildiği için tarih 26 Mayıs'ı gösteriyordu, henüz ayın 25'iydi evet ama yarım saat sonra 26 olacaktı. Yani yarım saat sonra gireceğimiz yeni gün, benim doğum günümüdü.

Korhan'ın bakışlarının yüzümde kilitle bir sandık gibi asılı kaldığını fark edince kafamı kaldırıp ona baktım. Bir an ona 26'sının doğum günüm olduğunu söylemek istedim ama dudaklarımdan dışarı çıkmak isteyen o cümle dilimin ucundan yavaşça geri çekilerek hızla boğazımı yardı, aşağıya doğru kaydı ve kalbime saplandı. Ona bunu söyleyemedim. Bileti almaya gittiği sırada benden kimliğimi almıştı ama doğum tarihime bakmayı akıl etmiş olsa bile gireceğimiz yeni günün benim doğum günüm olduğunu bilemezdi. Çünkü kimliğimde doğum tarihim 26.11.1996 şeklindeydi, oysa ben 26.05.1996 tarihinde doğmuştum.

Korhan çayından büyük birkaç yudum daha aldı, ardından karton bardağı metal çöp kovasının içine atıp buz mavisi kotunun cebinden Camel Box paketini çıkardı, paketin içinden bir tane sigara çekip dudaklarının arasına yerleştirdi sigarayı.

Onu kendi romanını okuyan bir yazarın gözlerinde beliren duygularla izliyordum. Sert bir şekilde esen rüzgâr çakmağından fırlayan alevin yalpalayarak sönmesine neden oluyordu. Korhan sinirle soluyarak başını yavaşça eğdi, çakmağın alevine avucunu sıper ederek sigaranın ucunu yaktı. Kafasını kaldırdı, parmaklarının arasında bir suç aleti gibi tuttuğu sigarayı dudaklarıyla vakumlayarak içine çekerken yanakları birer çocuk mezarı gibi açılarak içe doğru çöktü.

İnsanlar gelip geçiyor, zaman bir kovayı dolduran çeşmeden akan su gibi içinde bulunduğumuz anın üstüne akıyordu. Zihnimdaki gölgeler bana akıl oyunları oynarken ben düşüncelerimin içine gömüldüğüm soruları önümde alarak o soruların cevaplarını düşünmeye başlamıştım. Neden Eskişehir'e gidiyordum? Babamı gördüğümde ne değişecekti? Eskişehir'de beni ne bekliyordu?

Eskişehir'e giden otobüs perona yaklaşmaya başladığında Korhan yeşil gözlerini usulca otobüse doğru çevirdi, parmaklarının arasında asılı duran sigarayı tekrar dudaklarıyla buluşturmuştu. Otobüsün camının kenarı-

na monte edilmiş küçük monitörün içinde aracın kalkış saati ve güzergâhı hakkında küçük bilgiler yazıyordu. Korhan sigarayı yere atıp üstünden spor ayakkabısının tabanıyla geçtikten sonra şakaklarını ovaladı. Bir şeyler söylemek için dudaklarını aralamak istedim ama sanki sesim bir bıçağın ucunda duruyormuş gibi geri çekildi, kelimelerimi o bıçağın ucundan sakındı. Otobüsün önünde sigara içen genç muavinin kahverengi gözleri kasaca ikimizi odağına aldı. "Eskişehir yolcusu musunuz, abi?" dedi meraklı bir sesle.

"Evet," dedi Korhan.

"Otobüsünüz geldi. Beş dakikaya kalkar. Bir sigara daha iç istersen."

"Eyyvallah," dedi Korhan sadece.

O beş dakika ne çabuk geçmiş, akrep ve yelkovan ne zaman burun buruna gelmişlerdi bilmiyordum ama otobüsün çalıştığını fark edince gözle-

rimi orta kapiya çevirerek, "Binelim," diye mırıldandım. Korhan başını salladı, elimdeki karton bardağı çöp kovasına atıp orta kapiya yöneldim. Korhan kenara geçerek, "Geç," dedi, ben de açtığı boşluğu kullanarak otobüse bindim. Hemen arkamdan o da otobüse binmişti. Hiçbir şey söylemeden cam kenarına geçip oturduğumda Korhan da asıllara konu olacak bakışlarını yüzümden çekmeden yavaşça yanımdaki boş koltuğa oturdu.

Muavinin yolculara seslendiğini duyuyordum. Otobüsün ışığı yanıyor, du ve hemen yan tarafındaki cama düşen yansımam, yüzümdeki tüm ifa-

deyi bir tuvale dökercesine o camın yüzeyine dökmüştü. Otobüs yavaşça peronu terk edip terminalden çıktığında ışıklar, her akşam telaşsızca batan o güneş gibi söndü. Karanlık, gecenin içinde bir anne gibi göğsünde sön-

müş ışıklar ile öylece ağılıyordu.

Geceyi kendime benzetiyordum.

Korhan'ın uzun bacakları benim bacaklarıma değişiyordu. Koltuğa sığmadığı o kadar belliydi ki rahatsız görünüyordu. Üzerine sinen sigaranın kokusunu ve kendi teninden yükselen ateş kokusunu soluyabiliyordum. Başımı cama yaslayınca kendi yansımam bana uzattığı yeşil gözlerle göz göze geldim. Beni bir kadından âdeta bir kadıncağıza çeviren üzüntü gözlerimin bebeklerine öliim gibi oturmuştu. Yorgun, hiç olmadığım kadar bitkin ve hüzünlü görünüyordum. Tüm psikolojik tanımlar o yansımadaki gözlerden gözlerime çarpıyordu.

Korhan kollarını göğsünde birleştirmiş tavanı izliyordu, uzun bacaklarını ayırdığı ölçüde ayırmış, ona dar gelen otobüse sığdırmaya çalışmıştı.

Kısa süren sessizlik zincirlerini kırdığında, dudaklarından dökülen kelimeler şu yöndeydi: "Önünden geçtikçe arkada silinen evleri mi izliyorsun?"

Başımı cama daha sert bastırıp dediği gibi bir görünüp bir kaybolan evlere bakmaya başladım. "Evet," diye mırıldandım, sesimin üstüne çöken yorgunluk elle tutulabilecek kadar somuttu. Madde gibiydi.

"Gittiğimizde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorsun," dediğinde sesi düşünceli yükselmisti. Gözlerimi usulca kıstım, cama düşen bu kez onun yansımasıydı ve uzun kirpiklerini bile görebiliyordum. Oysa otobüsün ışıkları kapalıydı. "Bu yüzden her şeye hazırlıklı ol."

"Öyle olmasam şu an bu otobüste olmazdım." Bir süre konuşmadı, ardından sessizliği eliyle sigara dumanını dağıtıyormuş gibi dağıtarak, "Onu görünce duyguları sil," dedi. "Senin için daha kolay olur."

"Nasil yani?" diye sordum, anlayamamıştım.

"Duygular ya nefret ettirir ya da muhtaç," dedi tok bir sesle.

"Duyguları silsem bile kelimeleri silemem, Arjen." Gözlerimi yansı-mamdan silerek yavaşça ona doğru çevirdim, yanağımı koltuğa bastırdım. "Otobüs ilerliyor, ilerledikçe evler siliniyor, insanlar siliniyor, sokaklar siliniyor, bir süre sonra otobüsün içinde tüm gördüklerine rağmen hiçbirini görmemiş gibi yapayalnız kalıyorsun ama otobüs ilerlerken kelimeleri silemiyor."

"Öldüreni öldürmek, ölmüş olduğun gerçeğini değiştirmiyor, Çirkin Kızım," dediğinde gözleri gözlerimle buluştu, birkaç saniye yatırdık bu balaşmaya. Aramızdaki bakışmanın zamanı kusalmaya başladığında sözlerini şu şekilde devam ettirdi: "Sözlerinle zehirlemek için değil, sessizliğinde yüzleştirmek için gör onu."

"Öldüreni öldürmek, ölmüş olduğun gerçeğini değiştirmez, evet," diye onayladım onu. "Ama ben ölmedim. O beni vurdu, yaralı halde olduğum yerde bırakıp gitti. Ölmedim ama ölmek üzereyim ve şimdi silah benim elimde."

"Seni vurdu," dediğinde gözlerinde yüzümün yansıması vardı. "Ölüm-cül bir şekilde yaraladı, haklısın. Şimdi elindeki silahı kaldırıp onu vursan, biliyorsun ki ölecek ama onu öldürmek, seni yaşatmaya yetmeyecek."

Başımı tekrar soğuk cama yasladım, gözlerim bir görünüp bir silinen ağaçların arasında gezinirken yutkundum. "Seninle Eskişehir'e bu şekilde gitmek istemezdim," diye itiraf ettim sonunda tekrar konuştuğumda.

"Bu söylediğin benimle Eskişehir'de yaşamayı kabul ettiğini gösterir," dedi imalı bir sesle. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Denetimim bitti, iş-lerimi tamamen halledince eğer sen de istersen," dedi, sonra durdu. "Ama artık Eskişehir'i istemiyorsan ben gidilecek başka bir yer de bulurum."

Alnımı cama bastırarak, "Eskişehir'i görmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Gittiğinde gördüğün Eskişehir mi olacak sanıyorsun?" diye bir soru attı ortaya. Bu soru bir an ona öfkeyle bakmama neden oldu. Gözlemlerindeki yüklerin artmasına neden olan sorusu bana öyle çok dokunmuştu ki gözlerimde bunu görmesini dilercesine onun gözlerinin içine bakmıştım. Karanlıkta birbirimize bakmaya başladık, anlık gelişen kurgunluk yanında kızgınlığı da taşıyarak ortamımda asılı kalmıştı sanki.

Şimdi o şeytan, elinde tuttuğu kanatları avucunun içinde sıkıyor, o ka- natlar artık benim omzumda olmasa da omzumda içinde sıkıyor, o ka- açık duran yara şiddetle sızlıyordu. Ateşin oluşturduğu derin bir yarık şeklinde iblisin, kötülüğünün mimarının ayaklarını içine alarak kıyıya vurdu; ateşin a- cak damlaları tenime sıçrayıp derimi dağladı. Gözlerimden boşalan yaşlarla karşımda duran yaratığa, o kabuslarımı dilinin ucundaki dünyada saklayan canavara bakarken çaresizlikler tarafından dört bir yandan sarılmıştım.

Şeytan, o korkunç iblis bana doğru bir adım attı. "Bazen çok acımasız olabiliyorsun," diye mırıldandım kurgunluğumun altını mürekkepli bir kalemle çizip belirginleştirerek. Ardından bu kurgunlu- ğın sırtını kızgınlığının şişleriyle dağladım. "Etrafındaki insanları dağıtma- nın, yapayalnız kalmanın sırrı bu mu?"

Sınırı aştığını belirten bakışları gaddar bir tokat gibi yüzüme çarptı, otobüsün yol kenarında yavaşlamaya başladığını fark ettim. Otobüs dur- du, orta kapı açıldığında içeriye kucağında bebeği olan genç bir kadın ve o kadının eşi olduğunu düşündüğüm genç bir adam girdi. Kapı yavaşça kapandı, otobüs tekrar hareket etmeye başlamıştı.

Korhan kelimelerin üstüne sessizliği bir kumaş gibi dikerek gözleri- ni gözlerimden ayırmadan beni izlemeye devam etti; dudaklarının kenarı ruhsuz bir kıvrımla yukarı doğru çekilmişti. Bir an kendi söylediklerim bana çok ağır geldi, kalbimde ona hissettirdiğim şeyin yükünü hissedince çatık kaşlarla yosun yeşilli gözlerine baktım. Özur dilemek istedim, belki ona güzel bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Kazdığım kayıncıya içine benimle inen bir adama nasıl oluyordu da böyle acımasız kelimeler edebiliyordum?

Ben bazen kalbimin kaybettiğim o tünelde, şeytanın avuçlarında çarp- yormuş gibi hissediyordum.

"Dilinden aktığın zehre rağmen ne kadar öldürmek istersen iste, sen sadece yaşatabiliyorsun," dedi, har yeşilli gözlerini gözlerimden ayırıp he- men yüzümün yan tarafında akıp giden yola çevirdi. "Tanrı canı verir, Anıl verilen o canı alır ama ikisi birbiri olmadan ne can alır ne de can verir" Gözleri yavaşça gözlerime kaydı. "Sanırım bu yüzden benim öldürdüğün yerlerimi sen tekrardan yaşıyorsun ve ben senin hâlâ yaşayan yerlerimi öldürmeye çalışıyorum."

Söyledikleri suyun üzerine yazı yazıyormuşum gibi hissettiriyordu. Gerçeğin en keskin virajından son hızla dönmeye çalışırken hızımı alama- yıp o virajın bariyerlerine çarparak, bariyerlerin arkasında boylu boyunca uzanan sonsuz denizin içine çakılmıştım.

Yüzüne baktım, baktım... Kurduğu cümlelerin ağırlığına, beni içine çeken derinliğine rağmen kaşları çatık olduğu için normalde olduğun- dan daha sert görünüyordu.

Yavaşça ona sokuldum, hiçbir şey söylemeden yüzümü boynuna sokup burnumu boynundaki kalın damara bastırdım. Damarın içinde akan kanın baskısını hissedebiliyordum; yaşamın pervanesi tıpkı bir geminin perva- nesi gibi dönerek onu ölüm denizinin üstünde bir yolcu misali taşıyordu. Güçlü kollarını omuzlarıma sararak beni kendine doğru bastırıncaya yutkun- dum. Benim koltuğumun önündeki koltuğun sırtına monte edilmiş küçük ekrandan sızan mavi ışığın aydınlatığı cama baktım. Bu pozisyondayken boynum ağrıyordu ama hiç olmadığım kadar rahattım da... Böyle kalmak istiyordum. Bu huzur vericiydi.

Ateşten dalgalar büyüyerek şeytanın sırtı boyunca yükseldi, bir an o dalgalar yaratığı içine çekerek yutacak sandım ama sandığımın aksine o kabaran dalga yavaşça boyun eğerek ona itaat etti; küçüldü ve hafifçe bac- calarının arkasına doğru çarptı. Bu cayır cayır yanan okyanusun sahilbi oydu, tüm kötülükleri rahimlere akıtan günahın taşıyıcısıydı. Sırtımdaki yanıkta kan sızmaya başladığını hissettiğimde bir elimi sırtıma doğru uzatıp parmaklarımı kanadımın koparıldığı açık yaraya bastırdım. Parmak- larıma dolan sıvıyı görmek için elimi geri çekip, gözlerimi parmaklarıma indirdiğimde gördüğüm kan değil, mürekkep lekeliydi. Diğer kanadımın yavaşça illeri doğru açılmasıyla birlikte kafamı kaldırıp meydana okuyan gözlerle elinde kanadımın diğer eşini tutan şeytana baktım.

"Korhan," diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"Arjen diyeceksin," diye uyardı beni, bir an bunun beni gülümseteceğini düşündüm ama o kadar halsizdim ki sadece gözlerimi yummakla yetindim.

"Ne zaman varırsın?"

"Şafak sökmeden inmiş oluruz. Otobüs sandığımdan daha hızlı gidiyor."

Yutkundum. "İnince ne yapacağız?"

"Arkadaşlarımdan birine haber verdim, otogara yanımıza gelecek. Va- sıta lazım, biliyorsun," dedi durgun bir sesle. "Bana araba getirecek. Sonra da o adrese gideriz işte. Adres yanında, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. Cüzdanımın içindeydi, küçük cüzdanımı kot pantolonumun cebine sığdırabilmişim. Bir miktar para, kılığım ve o ad- resin yazılı olduğu kâğıt parçası... Derin bir nefes aldım.

"Uykun yok mu?" diye sordu.

"Uyuyamıyorum ki," dedim sakın bir sesle.

Parmakları yavaşça saçlarımin arasına kaydı, dokunuşlarının altında gevşeyen bedenim bir an kendini salıp uyku moduna girecek sandım ama zihnim o kadar aktif şekilde çalışıyordu ki bu şekilde uyuyabilmenin imkânı yoktu.

"Benim kollarımdayken de mi uyuyamıyorsun?" diye sordu, bu soruya dillendirirken dudaklarında hüzünlü bir gülümsemenin beklilik yaptığı biliyordum.

"Senin kollarımdayken uyuyabiliyorum," dedim, sanki kendi sesimin altında kalmıştım. "Bir senin kollarımdayken uyuyabiliyorum."

Şeytanın damarlarında har dolaşıyordu.

"Uykun gelmeye başladığında olduğundan çok daha açık sözlü oluyorsun," dedi. "Uykun gelmiş senin."

Parmaklarını göğsüne bastırırken derin bir nefes alıp, "Ben her zaman açık sözlüyümdür," diye homurdandım.

"Bilmez miyim?" Güldüğünü duydu. "Özellikle seks yaparken."

Göğsüne vurup kocaman gözlerle otobüsün içine baktım, önümüzdeki koltuk boştu, yan tarafımızdaki tekli koltuk da öyle... Ama rastgele bir şekilde koltuklara dağılmış oturan insanlar duyarsa büyük rezillik olurdu.

"Biri duyacak!" diye söylendim, iki kaşımın ortasındaki kuyuya parmaklarını bastırdı, gülüyordu. Gözlerinin içi bile gülüyordu. Bu anı hatırladım zamanın hiçbir darbesi silmezdi.

"Biz dinleyeninin kulağına sikim girsin," dedi kaba bir sesle. Ona inanamayan gözlerle baktım, omzunu silkerek beni tekrar kendine doğru çekip bu kez göğsüne yatırdı. Kalbinin vuruş sesleri kulağımin içini okşamaya başladığında gözlerim tekrar kısılmaya, hatta zaman zaman kapanmaya başlamıştı.

"Mania oyunun sonunda öldü mü?" diye bir soru sordu, muavinin elinde bir kâğıt, bir de kalemle yavaşça bize doğru ilerlemeye başladığını görür gibi olmuştum. Yolcuların yanında duruyor, yolculara muhtemelen nereden geleceklerini sorup, aldığı cevabı o kâğıda not ediyordu.

Mania'nın vurulma anını hatırlayınca ağzım acı bir tat ile doldu, bir an kusmak istedim. Her nedense o karakteri o kadar benimsemiştim ki hayatımın her köşesinde benimle yaşamaya devam edecekmış gibi hissediyordum.

"Oyunun ikinci kısmında da rol alacağıma göre ölmemiştir," diye mırıldandım uykulu bir sesle. "Beğendin mi oyunu?"

"Daha profesyonel kurgulanabilirdi," dedi mesafeli bir tınıyla. "Ama senin oyunculuğun güzeldi."

"Beğendin yani?"

"Evet," dedi. "Beğendim."

"Oyun yazarı izlemeye bile gelmemiş, biliyor musun?" diye sorup yüzümü buruşturdum. "Bu oyun için kendini yırtıyordu resmen. Her şeyin en iyisi olmasını istiyordu. Bana bile ağlayamadığını söyleyerek posta koymuştu ama kendi yazdığı oyunu izlemeye bile gelmedi." Durdum, Erdem'in o geceki hali aklıma gelince içim acayip bir duyguyla doldu. "Yarası ciddi miydi acaba?" dedim sesli bir şekilde, elimde olmadan sesli kurduğum bu soru cümlesi Korhan'ın bedeninin kasılmasına neden olmuştu.

"Ne yarası?" diye sordu, sesindeki sorgu üzerine kafamı kaldırp yüzümü saran güzel izlere, ardından da yeşil gözlerine baktım.

"Seninle havuzda yarış yaptığımız günü hatırlıyor musun?"

"Havuzun içinde seviştığımız gün deseydin daha kolay hatırlardım ama evet, hatırlıyorum," dedi.

Gözlerimi devirdim. "İşte o gün, ben senin yanına gelirken bizim oyun yazarını gördüm yolda. Havuzun olduğu tesisin üstündeki yoldan geldiği kesindi, gerçi görsen tanımazsın ama..." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "O gece sizin havuzun olduğu yerde tuhaf bir olay olmadı değil mi? Ne bileyim, bir kavgı falan?"

"Yok," dedi, yüzü ifadesizdi. "Ne olduğunu anlatacak mısın artık?"

"Her neyse. Adam yaralıydı, ağzını yüzünü de dümdüz etmişler. Yani gözü mordu ve dudağının kenarı da kanıyordu," dedim, esneyip kısaca muavine baktım. Yaşlı bir kadın ile konuşurken kâğıda bir şeyler yazmaya çalışıyordu, otobüs sallanınca bir an dengesini kaybeder gibi oldu ama çabuk toplardı. Gözlerimi Korhan'ın gözlerine sabitledim tekrardan. "Zaten biraz acayip bir adam, ne olduğunu anlamaya çalıştım ama hiçbir şey söylemedi."

"Hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu Korhan, yüzünde sert bir ifadeyle bana asırlara konu olacaktı tırden bir bakiş atıyordu şu an. Yanlış bir şey söylemişim gibi hissetmeme neden olan bakışlarının altında ezildiğimi fark etmişim.

"Abuk subuk konuştu, hiçbir şey anlamadım. Dedim ya, eleman bayağı değişik birisi."

"Eleman demek," dedi kaşlarını kaldırıp, yüzündeki sert ifadeyi belli derecede yok ederek. Şimdi sesine bulaşmış o alayı duyabiliyordum işte. Sonra aniden yine duvar gibi bakmaya başladı. "Değişik birisiyse değişik birisidir, sana ne bundan? Ne bok yerse yesin, oyunu yazıyor mu? Yazıyor. Gerisiyle ilgilenme."

"İlgilenmiyorum zaten," dedim çabık kaşlarla.

"Aferin, ilgilenme."

"Aferin diyor bir de," diye homurdanıp yüzümü göğsüne gömdüm. "Aferine ihtiyacım var benim sanki de..."

Gülerek saçlarımı karıştırdı. "Bir de uykun gelince çenen düşüyor," diye fısıldadı.

"Acaba yarısı ciddi miydi?" diye sordum bir kez daha, düşünceli çıkan sesimin eklemelerinde Erdem'in o gece gözlerimin içine bakarken bana bıraktığı ağrı doluyordu.

"Havuz olayının üstünden bir ay geçti, o zamana kadar gebermediyse çoktan iyileşmiştir," dedi kuru bir sesle, her nedense bu kuru sesin ölü yapılarında huzursuz edici bir gölgenin koyuluğu serili yatıyordu. "Hem bir şey olsa bile neden bu kadar takıldın, anlamıyorum?"

"Takıldığım falan yok."

"Hiç öyle durmuyor," dedi, ona yumruk atma isteğine rağmen göğsünde uzanmaya devam ettim.

"Akşın ve Yağış olayını biliyorsun," dedim konuyu değiştirmek adına.

"Akşın sana bir şey söyledi mi hiç?"

"Yağış'ın ondan sürekli olarak kaçtığını, konuşma şansı bulamadıklarını söyledi," dedi, parmakları saçlarının arasından kayıp geçti ve o an muavinin gölgesi üzerimize devrildi. Kafamı kaldırıp onun göğsüne ilişerek muavine soğuk gözlerle baktım.

"Beyefendi," dedi muavin Korhan'ı hafifçe selamlayıp, sessizce yaklaşıp, "Eskişehir otogarında mı ineceksiniz?"

"Evet," dedi Korhan demirden bile sert bir sesle, gözleri de bu sertliğe eşlik edecek tonlarda koyulaşmıştı. "Otogarda."

"Hanımefendi de sizle, değil mi?" diye sorunca bir an muavine düz düz baktım. Yok, ben yabancıydım ve öylesine canım sıkıldığı için bu adamın göğsüne uzanmıştım...

Korhan, "Evet?" dedi sorar gibi ama sesi normalden çok daha sert çıkmıştı.

Muavin elindeki kâğıda bir şeyler yazarken, "Anladım. Rahatsız ettiğin için kusura bakmayın," dedi, ardından yavaşça bizden uzaklaşarak birkaç koltuk arkamıza oturan çifte doğru ilerlemeye başladı.

Bakışlarımı yukarı doğru kaydırarak yorgun gözlerimi beni izleyen gözlerine yerleştirdim. "Yağış'ın aklı bayağı karışık son günlerde," dedim kuru bir sesle. Korhan beni ilgiyle dinliyordu, belki bu konulardan zerre anlamıyordu ama yine de gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki beni anlatmaya teşvik ediyordu. Bir an onun şu an benim kafamı dağıtmak için bu kadar ilgili ve konuşkan olduğunu düşündüm. Bu düşünce sıcak ellerimi kalbimin içinde gezdirdi, duygularıma parmak uçlarındaki saf şefkatle dokunarak duygularımın başlarını okşadı.

"Neden karışık? Akşın'dan dolayı mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Normalde de böyle şeyler yaşıyordum ama karşısındaki adamlar birkaç gün uğraştıktan sonra peşini bırakıyor. Yağış biraz şaşkın. Konuşuyorlar, Yağış her şey yolunda gibi göstermeye çalışıyor ama Akşın için bir şeyler yolunda değilmiş gibi... Bilmiyorum. Yağış olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordu."

"Akşın da beklemiyordu, emin ol," dedi Korhan anlayışlı bir sesle. "Aralarında ne geçtiği beni ilgilendirmez ama Akşın çok eski arkadaşım, bu yüzden bende farklı bir yere sahiptir. Senin arkadaşına kötü bir niyetle yaklaşmadığına emin olabilirsiniz. Akşın kötü bir insan değil."

"Biliyorum," dedim kuru bir sesle. "Onu az çok tanıdım sanırım."

"Eğer Yağış, Akşın'ın bu olayı aklından tamamen silmesini istiyorsa ben Akşın ile konuşurum, Çirkin," dedi Korhan, gözleri alnımdan aşağı doğru düşmüş kâkül telline kaydı, kâkülümü parmağıyla düzeltti. "Sıkıntı yok yani."

"Şu an Yağış'ın ne istediğini bilmiyorum," diye mırıldandım. "Zaten son zamanlarda Çağlar'la da kötü arası. Babasıyla da aynı şekilde... Hayatında bir şeyler yolunda gitmiyor." Derin bir nefes alırken gözlerim boşluğa düştü. Atilla amca, Yağış Amerika'ya halasının yanına gitmediği için uzunca bir süre Yağış'a bozuk atmaya devam etmişti. Hatta bu işi inada bindirmiş, oyunun ilk kısmını izlemeye bile gelmemişti. Yağış'ın koyu renk üzgün bakışları aklıma gelince bir durgunluk çöktü üstüme.

Korhan avucunu saçlarıma bastırıp yanağıma göğsüne yaslamamı sağladı. Gözlerimi bir misket gibi boşluğa yuvarlayıp boşlukta ilerleyen sıkıntının attığı adımları izlemeye başladım. Saç diplerimde parmaklarının bıraktığı lekeleri hissediyordum, parmaklarını zihnime soksa parmak uçlarına zihnindeki kelimelerin mürekkebi bulaşır.

"Uyu," diye fısıldadı.

O yaratığın gözlerinde hapsettiği gözyaşlarında bir kadının cesedi yüzüyordu. Parmaklarımdaki mürekkep lekelerini üstümdeki beyaz elbisenin kumaşına sürterek elbiseyi kirlittim. Şeytanın saçlarının başladığı yerden kök vererek arkaya doğru uzanan siyah boynuzlarında dikenler vardı, bu dikenlerin ucundan zehir damlıyordu. Dalgalar bir kez daha kabardı, yavaşça yana doğru açılan güçlü kanadımdan bir tüy süzülüp çamurun üstüne düştü, çamur saniyeler içinde tüyü emerek içine çekti, gömdü. Başımdaki kırık hale parıltılar saçmaya başladığında artık şeytan, karşısında güçsüz olmadığımı farkındaydı.

Uyku bana haramdı, yine de gözlerimi belli aralıklarla da olsa uykuya kapattım. Dakika başı gözlerim açılıyor, uykularım bölünüyordu ama buna

rağmen Korhan sakince saçlarını okşamaya devam ederken beni her şeyin yolunda gittiğine inandırmaya çalışıyor gibiydi.

Eskişehir'e varmak sonsuz bir ömrü tamamlamak kadar uzun sürmüştü. Ellerime baktım; avuçlarının içi gömülmüş tırnak izleri, kırmızı lekelerle doluydu. Otobüs şehir terminaline giriş yaparken açılan sarımsak kokusu yüzümü aydınlattı. Zihnimdeki tünelin içinde ilerleyen düşüncelerin trafiği sıkıştı.

Korhan yüzüne örttüğü şapkayı kaldırdı. Gözlerinin etrafına kan oturmuştu ama uyumadığını biliyordum. Yorgun görünüyordu. Kalbimin atışları göğsümün içinde güçsüzce patlamaya başladı.

Otobüs perona yaklaştı, durdu. Korhan ağzındaki kötü tadı benim de ağzımın içinde hissetmeme neden olacak şekilde yüzünü buruşturarak etrafa baktı, hemen ardından şapkayı kafasından çıkarıp saçlarını karıştırarak gözlerini bana doğru çevirdi.

Otobüsten indiğimizde bir süre içinde bulunduğumuz saate rağmen işlek bir şekilde kalabalık olan otogarın içini izledim. Korhan kolonlardan birinin arkasında telefonla konuşuyordu. Uykunun tren yolları çizdiği gözlerimde sönmüş bir ifadeyle karşı bankta uyuyan genç, muhtemelen üniversite öğrencisi olan gence baktım. O da tıpkı Korhan gibi yüzünü şapkasıyla örtmüştü, bacaklarını birbirinin üstüne atarak kollarını göğsünün üstünde toparlamıştı; başının altında çantası vardı.

"İs," diye bana seslendiğini duyunca kafamı ona doğru çevirip, omzumun üstünden ona baktım. Telefonu kapatmış, cebine koymuştu ve bana doğru yürürken yüzünü sarmış ölçülü bir tedirginlik vardı. Bunun nedenini sorgulamadım, biliyordum çünkü. Yutkunup Eskişehir'in kokusunu içime doldurdum, bu kokuda babamın kokusu, babamın nefesi, babamın gölgesi de mi vardı? Bu otogarın zeminine onun da mı adımları düşmüştü? Bu peronlardan birinde otobüs beklemiş, bu peronlardan birinde otobüsten mi inmişti? Beni terk ettiğinde ilk adım attığı yer bu otogar mıydı yani?

Ellerimi kotumun ön ceplerine sokarak, "Eskişehir soğukmuş," diye fısıldadım. Üstümde ince, tek omzumu açıkta bırakan bir kazak vardı ve kazağın büyük deliklerinden içeriye soğuk hava girerek bedenimin kasmasına neden oluyordu.

"Eskişehir'e kolay kolay yaz gelmez," dedi, ardından gözlerini kalabalığa çevirip temkinli gözlerle yabancı yüzleri taradı. "Arkadaş on dakika içinde burada olacak. İstersen gel içeri girelim, hem sen de bir şeyler alırsın."

"Canım bir şey istemiyor," diye itiraz ettim, bu itirazımı başımı iki yana sallayarak belirginleştirmiştim. Bana kızgın bir bakış atınca, "Gerçekten," dedim. "Canım hiçbir şey istemiyor."

"Son zamanlarda hiçbir şey yemiyorsun," dedi, sakallarını kaşdı. "Sağlıklı bir şekilde zayıflamaya falan mı çalışıyorsun? Spor salonuna devam edebilirsin bunun yerine." Gözlerini bedenimde gezdirdi. "Ben senin zayıflamanı istemiyorum ama sen gerçekten kilo verdin."

"Bunu kilo vermek için yaptığımı mı düşünüyorsun?" Ağzımda zehir gibi bir tatla yutkunup başımı iki yana salladım. "Sadece içim hiçbir şeyi kabul etmiyor," diye mırıldandım. "Canım bir şey istemiyor."

Kollarını belime sarıp beni kendine doğru çekince ona karşı koymadım, onun eksenine kaymış bir yıldız gibi bedenimi bedenine yerleştirerek kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "İçin beni kabul ediyor," dedi dudaklarında yarım kalmış bir tebessümle. "Bir şeyler yemelisin."

"Bu saatlerde bir şey yiyemiyorum," dedim. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama şafağın sökmesine çok yoktu, artık sabahlar daha erken olduğu için günün ağarmasına az bir vakit kaldığını görebiliyordum.

Şeytanın boynuzlarındaki dikenlerin ucundan zehirler damlıyor, dalgaların eteklerindeki ateş canlı bulduğu her şeyi yakıp saniyesinde küle çeviriyordu. Başımın üstünde havada duran, ışıklar saçarak o canavarın, benden kanatlarını çalan iblisin gözlerini alan hale artık kendi kendini parçalayacak kadar güçlüydü, etrafında nabız gibi atan baskıyı hissedebiliyordum.

Çamurlara bastığım avuçlarımdaki tüm gücü bileklerimden sağlıyordum, damarlarımdan aşağı doğru akan kan, şu an yukarı doğru çıkıyordu. Şeytan, canavar, kötülüğün şövalyesi avucunun içindeki kanadın kanlı köklerini sıkınca, omzumda yarığın içinden akmaya başlayan mürekkep tüm sırtımı yıkamaya başladı. Mürekkep, akarak geçip gittiği her yerde farklı bir kelime bırakarak sırtıma bir romanın sayfasını çiziyordu.

Canavarın gözlerindeki o iki derin boşluk, kör kuyu, karanlık mahzen bir anda yanmaya başlayınca sırtımdaki kelimeler, depremde sallanan farklı evlerdeki farklı renk ışık yayan avizeler gibi sarsılmaya başladılar.

Korhan'ın yanından ayrılp lavaboya gittiğimde, diğer tüm otogarların aksine Eskişehir'in otogarının tuvaletlerinin ücretsiz olduğunu görmek beni gerçekten şaşırtmıştı. Beklenilmedik bir şekilde temiz lavabonun mermerine ellerimi bastırıp karşımda duran ak pak aynadaki yansıma baktım. Ardından elimi musluğun altına tutup, sensörlü musluktan akan suyun avucumun içini doldurmasını izlemeye başladım. Avucumu dolduran su birikintisini her seferinde çok daha şiddetli bir şekilde yüzüme çarpıyor, ardından kafamı kaldırıp yüzümden gözyaşları gibi kayan su damlalarını izlerken aynadaki görüntüme boş bakışlar atıyordum.

Bir anda lavabonun duvarlarını saran sessizlik, gözlerimde rastladığım ifadenin göz çukurlarımda alev almasına neden oldu. Bütün sesler

dinmişken, musluktan avucuma akan suyun sesi sanki bir çivi gibi zihnime saplanıyordu.

Kendimi lavabodan yaka paça dışarı atıp, kalabalığın içinde kaybolmuş gibi gözlerimi yabancı bedenlere değdirip çekerek bana tanıdık olan, diğer insanların ise yabancı gördüğü o bedenın sahibini aramaya başladım. Onu bulduğumda, otogarın dışındaki peronların önüne dikilmiş büyük kolonlardan birine yaslanmıştı; sigara içiyordu.

Siyah, oldukça uzun fakat fiziksel olarak zayıf bir köpek hemen Korhan'ın önünde durmuş Korhan'ı izliyordu. Bir köşede dikildim ve onun tertipli hareketlerini seyretmeye başladım. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip, gözlerinin dalgınca otogara giren, çıkan otobüsleri takip edip, dudaklarının arasından gecenin içine karışan sigaranın gri dumanlarını... Onu.

Islak ellerimi kotumun kumaşına sildim. Korhan'ın gözleri önünde duran siyah tüylü köpeğe kaydı, o sırada dudaklarını sigarasıyla beşinci kez buluşturuyordu. Yeşil gözlerini göremesem de yüzünün sınırlarını kaplayan şefkatin gölgeleri bedenimi altına çekecek kadar yoğundu. Kalbimi hızlandıran bu görüntüyü dudaklarımda buruk bir tebessümle izliyordum.

Yavaşça eğildi, zaman onun parmak uçlarında durdu. Köpeğin başına bastırıldığı avucunu telaşsız bir şekilde hareket ettirip köpeğin başına mayaya başladı. Köpek onun şefkatli dokunuşuyla başını yavaşça eğdi, kuyruğu büyük bir sadakat duygusuyla ılık yana sallanmaya başladı. Damarlarımda ilerleyen kan bile durmuş, Korhan'ın parmaklarından akarak saatın camının içine hapsolan merhamet ninnisini dinliyordu.

Korhan'ın dudaklarında cam kırıklarının saplanıp yararak oluşturduğu kan dolu çizgiler oluştu ama bu çizgilerde kan değil, sıcak bir şeyler vardı; gülümsüyordu. Dudaklarının arasında duran sigaranın gri dumanları gözlerine uzattığı kollarıyla kırpıklarının kısılmasına sebebiyet veriyor olsa da o köpeğin başını okşamaya devam etti.

Bir köpeğin başını okşayan adam, nasıl kötü biri olabilirdi ki? Önümden geçen simitçi gencin dudaklarındaki tebessüm, odağıma yerleşen ikinci güzel görüntüyüdü. "Günaydın abla," dedi ve benim cevap vermemi bile beklemeden yüzünde içten bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti.

"Günaydın," diye mırıldandım simitçi çocuğun arkasından bakarken ama o beni duymamıştı, kalabalığa günaydın diyerek yavaşça gözden kaybolmaya başladı.

"İs7" diye bağırdı Korhan hemen ileriden. Gözlerimi simitçi çocuğun kaybolan gölgesinden ayırıp yavaşça ona doğru çevirince yanında bir adamın dikiliyor olduğunu gördüm. Adamın turuncu sakalları, koyu kumral saçları vardı ve Korhan'dan beş, bilemedin on santim kısa gibi duruyordu

ama yine de uzun boyluydu. Hiçlik bulaşan bakışlarımı Korhan'a çevirip ağır adımlarla ikisine doğru yürümeye başladım. Siyah tüylü köpek hâlâ Korhan'ın yanında duruyordu ama Korhan ona bakmıyordu; köpek kuyruğunu sallamaya devam etti.

Korhan parmaklarının arasında öldürdüğü sigaranın izmaritini yere attı, sonra zaten sönmüş olan cesedin iskeletinin üstünden ayakkabısının tabanıyla geçip beni kolunun altına doğru çekti. Adamın gözleri kusaca yüzüne dokundu, bakışları gözlerimde çok oyalanmadan tekrar Korhan'a çevrildi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, kardeşim?" diye sordu tok sesli adam. "Okul bittikten sonra uzun süre uğramamıştın buralara."

"Siktir et," dedi Korhan. "Uzun hikâye."

"Nasıl sin?" diye sordu adam, durdu ve Korhan'ın gözlerine hızla ilerleyen bir trenin girmek üzere olduğu karanlık tüneli izliyor gibi baktı. "Gerçekten nasılsın?"

"Eyvallah," dedi Korhan yalnızca. Bu cevabı nabzımın aniden hızlanmasına sebep vermişti, damarlarımda içindeki kan tıpkı bir toprak gibi kayarak hızla damarlarıma çarpıyor ve damarlarımla şişiriyordu. "Araba işini halledebildin mi?"

"Tabii ki," dedi karşıdaki adam, gözleri yine bana doğru inince yüzünde samimi bir gülümseme belirir gibi oldu. "Yengemiz mi?"

Korhan beni kolunun altında daha sıkı kavrayıp göğsüne acı gibi bastı. Dudaklarımda samimiyetsiz bir tebessümle adamın gözlerinin içine baktım, sonra gözlerimi yavaşça önümden duran köpeğe indirdim; köpeğe daha samimi bir şekilde gülümsediğimi fark ettiğim saniyelerde adamın gözleri apar topar yüzümün sınırlarından çıkmıştı.

Adam cebinden çıkardığı anahtarları Korhan'a uzatırken, "Hakan'ın arabası. Önceden de kullanmışlığın var zaten," dedi uykuyla bir sesle. Şafağın damarları, gökyüzünün karanlık teninin altında koyu mavi çizgiler çizerek belirginleşmeye başlamıştı. Güneşin kalp atışları henüz duyulmaya başlamamış olsa da gökyüzündeki mavi damarlar şafağın nabzının çarpımaya başladığının işaretçisiydi.

Bizi bekleyen araca doğru yürümeye başladığımızda önümden ilerleyen gölgem de benimle birlikte yürüyordu. Zayıf, turuncu bir ışıkla aydınlatılmış sokağa çıktık. Korhan'ın ellerinin içine hapsedilmiş ellerimin parmak boğumlarından akan ter, yeni bir kelimenin doğarken döktüğü gözyaşları gibiydi. Gri bir aracın önünde durduk, Korhan ve adam tokalaştılar. Aralarında geçen konuşmaya kulak kesilemiyordum, kalbimdeki atış sesleri telaşlanmıştı ve artık kendi nabzımın sesinden başka hiçbir şeyin sesini duymıyordum.

Sanki karanlık bir sokaktaydım, yağmur damlaları yüzüme dökülüyor-
du ve ben dımdık durmuş bir cenazeydim, bir enkazdım; hiçtim. Akrep ve
yelkovan birbirlerine dokunarak sayıların üstünde sevimseye başlıyorlar,
ben ise bulutların döktüğü gözyaşlarının altında bu hayattaki yerimi sorgu-
luyordum. Ben yüzüme dökülen yağmur damlalarının altında dımdık, hare-
ketsiz, böylece dururken; çocukluğum bileğine taktığı boncukları şangırdata
z zer sesler çıkararak ilgimi çekmeye çalışıyordu.

Bir gün büyüüp bana dönüştüğünde, zamanın aslında hiç ilerleme-
mesi gereken bir otobüs olduğunu ve onu yıkıma götürecek olan şehirdeki
perona doğru yaklaştığını anlayıp kendini hareket eden otobüsün kapı-
dan aşağıya, araçların hızla hareket ettiği caddeye bırakacaktı.

Başımın üstünde havada asılı duran hale saçtığı ışıkların baskısına
dayanamayıp yirmi altı farklı yerinden çatladı, ardından büyük bir hızla
kafamın üstünde parçalanarak ışıktan parçalarını başıma, zihnimin içine
sapladı. Kar taneleri, şeytanın sırtını verdiği alevlerden okyanusun içine
usul usul dökülmeye başladığında şimdi şeytan kıyıda; ayakları yarattığı
okyanusun içinde değil, kıyıdaki çamurun içindeydi ve o çamur, tıpkı bir
bataklık gibi benim ellerimi, onun ise ayaklarını içine çekmeye başlamıştı.
Elinde tuttuğu kanadı havaya kaldırdı, zihnime saplanan halen parçaları
cam gibi battığı düşüncelerin en tenha köşelerden kafalarını kaldırarak dü-
şüncelerin parlamaya başlamasına neden oldu.

O anavar, beni çocukluğumdan vuran katil artık dizlerinin üstünde
duruyordu.

Korhan aracı çalıştırdı. Araç, nereye gideceğini bilmeyen bir kimsesiz
gibi Eskişehir'in sokaklarında ilerlemeye başladığında Korhan'ın adresi
bilmediğini biliyordum ama cüzdanımı açıp o adresin yazılı olduğu, anne-
min gözyaşlarıyla ıslanmış kâğıdı çıkarmak istemiyordum. Belirli aralık-
larla yol kenarına yerleştirilmiş olan sokak lambalarının altında kambur
beden gibi ilerleyen aracın hızını yavaşça arttırdı. Ön yolcu koltuğunda
sessizce oturuyordum. Yavaşça yana doğru dönüp aracın camını açmamla
birlikte Eskişehir'in çetin soğuğu, kamçı gibi bir rüzgârın sırtına binerek
aracın içine dolmuştu.

"Saat henüz çok erken, şafak bile sökmüş sayılmaz," dedi, gözleri ön
camdan dışarıyı hedef almış olsa da kelimelerinin hedef noktası bendim.

İçimdeki duygular ben nereye gittiğimizi düşündükçe büyüyordu. As-
lında şu an gittiğimiz bir yer yoktu, yalnızca ilerliyorduk. Zaman bizi
kışe kapmaca oynuyordu.

"Gitmek istiyorum," dedim. "Saatın bir önemi yok." Dillimden bir dü-
şünce yumağı gibi kayıp giden, içime korkuyu bir kazak gibi ören sözçük

lerim onun kıyısına çarpınca Korhan'ın lezâ yeşilli gözlerinde dalma gördü-
ğüm o sert kabuk çatlar gibi oldu, kabuğun yarıklar açılan boşluklarından
enkazın yeşil renkteki zehirli kanı akmaya başlamıştı. O da tıpkı benim gibi
bir enkazdı, birbirini takip eden iki farklı yıkım gibiydik.

Bizi bir araya getiren, aynı yerde, aynı anda yıkılmamıza neden olan
şeydi.

Korhan direksiyonu sanki kalbimi tutuyormuş gibi sıkı sıkı tuttu. Aca-
ba şu an zihnindeki mahkemede kimler vardı? Benim mahkememde baba-
nın yazılı ifadesi duvarda tıpkı bir kural gibi asılı duruyordu. Atatürk'ün
güzel fotoğrafının hemen altındaydı; sırtım o ifadeye dönük şekilde önüm-
de duran babamı izlerken hâkim bendim ve kalemi kırmamak için nefes
hoşluğuma saplamıştım.

"Adresi ver," dedi Korhan. Çenesinin kasıldığını görür gibi oldum. Şa-
fak, avuçlarındaki kuru gökyüzünün semalarına şiddetle çarparken, soluk
mavinin üstüne yıldırım misali damarlara ayrılarak düşen kızılık, ölümün
yirmi bir gramlık kaybını simgeliyordu.

Çocukken ne zaman bir yolculuğa çıksam, o yolculuğun sonunda beni
mutlu bir sonun beklediğine inandırardım kendimi. İçinde olduğum araç
denizin önünden geçince kafanı kaldırı, yanığıma cama yapıştırırdım ve
deniz izlerdim çocuksu bir telaş, genzimi yakan bir mutlulukla. Şimdi de-
nizli olmayan bir şehirde ilerleyen bu aracın içinde bir bilinmezliğe gider-
ken ne sonumu düşünüyordum ne de yanığıma buz gibi cama yapıştırm
manzarayı seyrediyordum. Ortada ne bir son ne de görünce heyecanlana-
cağım bir deniz yoktu çünkü.

Rüzgâr saçlarını aldığını geri vermeyen toprak gibi fütursuzca ucus-
turuyordu.

Cüzdanın içini açıp dörde katlanmış kâğıda indirdim gözlerimi. Dal-
gın bakışlarını altında taşıyan kirpiklerimde tonlarca ağırlık varmış gibi
hissediyordum. Alnımda su damlacıkları vardı, sırtımda kopan kanadımın
açıkta bıraktığı yaradan akan mürekkebin, kelimelerden oluşturduğu teri
hissediyordum. Kâğıdı yavaşça cüzdanın içinden çıkardım, titreyen ellerimi
furtınada kopan, yerinden sökülün ağaç kökleri gibiydi; parmak uçlarımdan
bağlı olduğum toprağın gözyaşları damlıyordu.

Şehirdeki sokak lambaları hâlâ yanıyor, şafak gökyüzünü parmakları-
nın arasında tuttuğu fırcanın ucuna dânilattığı kızıl, mavi renkle usul usul
boyamaya çalışıyordu. Gökyüzüne baktım, rüzgâr saçlarını yel değirmen-
leri gibi savurmaya başladığında parmaklarımda arosında tuttuğum kâğıt
değil, bir anahtardı sanki.

Gökyüzü şimdi vurgunla mühürlenmiş tendeki morluğun ortasına yer-
leşmiş o acı yeşil renkteydi. Gökyüzünün moraran terindeki çürüyen ye-

şilleri gördüğümde aklımdan şunlar geçiyordu: Gökyüzü kendini nereye vurdu?

Şimdi dizlerinin üstünde duran o iblis, geçmişin içinde ilerleyen o canavar, şeytan tam gözlerimin içine bakıyordu. Aramızda çok bir mesafe yoktu; gökyüzü yemyeşil, okyanus kırmızı ve içine battığımız çamur ise siyahı.

Kafamın üstünde parçalanmış halemlerle ona bakarken düşüncelerimi aydınlatan o ışık hâlâ kelimelerin üzerinde yanıyordu. Şeytanın içinde yangınlar büyüyen gözleri, öldürdüğü güneşin teninden aldığı ışıkla parlardı. Bana anlatacak çok şey vardı. Ona anlatacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kâğıdı Korhan'a doğru uzattığımda artık gerçek bir enkazdım, bu şehir üstüme yıkılmış gibi hissediyordum. Gözlerimi ön camdan saniyelere bölerek ayırdı, ardından her yeşil gözlerini saatin ortasında duran mühür gibi gözlerimin çerçevesine yerleştirdi. Bir vitrinin arkasında duran cansız manken gibi bakıyordum ona; bomboş, duygusuz, ruhsuz...

Gözlerini kâğıda indirdi, direksiyon hâkimiyetini tek eliyle ustaca sağlarken ona uzattığım kâğıdı eline aldı, iki küçük hareketle kâğıdın içini açtı ve adresi okumaya başladı. Bir an, çok küçük bir an için yüzündeki kanın hızla çekildiğini görür gibi oldum, ardından o kan tekrar büyük bir hızla teninin altında ilerleyerek alındaki damarların belirginleşmesini sağladı.

"Adresin bu olduğuna emin misin?" diye sordu Korhan tereddütte kalmış bir sesle. Gözleri hâlâ adresin yazılı olduğu kâğıdın üstüne düşenmiş harflerdeydi.

"Orada ne yazıyorsa o," diye mırıldandım. "Ne oldu? Neresi olduğunu biliyor musun?"

Bir iş yerinin adresi olabilir miydi? Ya da bilindik bir sitenin? Adreste pek bir ayrıntı yoktu. Tek yazan şey bahsedilen sokaktaki demir parmaklıkları kapıydı. Ne bir apartman ismi ne bir kurum ismi ne de kapı numarası vardı.

Korhan birkaç saniye sessizce kâğıda baktı, sonrasında temkinli gözlerle kâğıdı torpido gözüne koyup gözlerini yüzüme çevirdi. "Ben karıştırmıyor olabilirim," dedi sessizce. "Ya da oraya yeni bina falan dikilmiş olabilirler."

"Orası neresi ki?"

"Siktir et, Çirkin, düşünmeye gerek bile yok." Gözlerini yola çevirdi. "Yakınız zaten, şu köşeyi dönünce geldik sayılır."

"Arabayı durdurur musun?" diye sordduğumda karnıma kramplar sarılanıyordu artık. Nefes nefese olduğumu yeni fark ediyordum. Korhan aracı yavaşça kenara çekti, aracın camından içeri giren o hızlı rüzgâr aniden aracın içini terk etti. Kapıyı açıp kendimi içeri giren o hızlı rüzgâr aniden buz kesmişti. Bana alt bir yaradan akan kanı temizlediğim yerde, henüz bir

kapanmamış başka yaralar bulmuştum. Hiçbiri kanamıyordu ama kumaşı yapan sigaranın arkasında bıraktığı yanmış delik gibi açık duruyorlardı.

Korhan'ın kapısını açıp benim olduğum tarafa doğru geldiğini görür gibi oldum. Dikildim yere çöküp içimde ne var ne yok hepsini kaldırıma bırakmak, kelimeleri burada kusmak istiyordum. Ona yakın olduğumu bilmek bile içimdeki rol kesen o kadının karnına ağrılar sokuyordu. Korhan'ın büyük avuçları yüzümü içine aldı, kafamı yavaşça kaldırdı ve o an pence-rede dışarıya baktığım akvaryumun camı çatladı; sokağa su sızdırmaya başladım.

Korhan gözlerinden yağmur gibi gözlerime yağın duyguları saklamadı. Dudaklarının dudaklarına yakın durduğunu fark ettiğim sırada artık daha sık nefesler alıyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Üst dudağı iki dudacağının arasına yerleşince gözlerimi usulca yumup sertçe yutkundum.

İçimdeki uçurumla, içindeki uçurum kavuştu. Beni bu bomboş sokakta, turuncu bir sokak ışığının altında, gökyüzünü saran çürük renk şafağın kasıklarına düşmüş o ağır gibi telaşsızca öpmeye başlamıştı.

Onun kollarına güçsüzce tutundum, sanki bir amatörmüşüm gibi öpüşüne sadece beldeyerek, onun beni öpmesine izin vererek karşılık veriyordum. Belki de dudaklarımı aralayıp ona karşılık versem, dilimde biriken kelimeler onu da yaralayacaktı.

Dudaklarımız yavaşça birbirinden ayrıldı. "Gidebiliriz," dedim güçsüz, zayıf bir sesle. Korhan'ın gözlerinin içine bakamıyordum, alnımı alnına bastırılmışım ve şehri saran soğuğa rağmen şu an cehennemim önünde dikiliyormuşçasına ter içindeydim.

*Keşke seni ben doğursaydım, ben büyütseydim, ben yürütseydim.
Kaçtım hep geçmişten, belki dünden, belki bugünden, belki de kendimden.
Belki senden.*

*Belki bizden.
Belki beni saran o biz olma düşüncesinden.
Ben ucu uçuruma çıkan tünelde içinde seni, içinde beni, içinde çocukluğumuzu taşıyan o kaçak tren.
Ben aklımda en az seni taşıdığı kadar fazla intihar fikriyle balkon korkuluklarından aşağıyı izleyen.
İki yanı alevlere bakan tahtadan rayların üstünde parmak uçlarında yürüyen.
İstasyonların ışıklarını trenler uyuduğunda söndüren.
Ben senin akvaryumun, dışarıyı izlediğin hapis penceren...*

Gözlerimde durgun bir su gibi akıp giden zamana meydan okuyan ruhum yine ayakta idi; tüm yaralarımı, gözyaşlarımla bu şehri sel altına da bırakabilecek olmama rağmen araca doğru kendinden emin adımlarla taşıyordum, tabutun içinde ben uyuyordum.

"Neden böylesin?" diye sordu, aracın içine sınımış olan koku sanki benim yarımdan akan kanın kokusuydu.

"Nasılım?" dedim dilimde birikenleri bir köşeye itip, gözlerimi onun yüzünün sınırlarına getirerek.

"Elinden gelse yere düşen gölgeni bile tekmeleyecekmişsin gibi. Kendini sevmiyorsun."

Keşke seni sadece ben bilseydim, ben görseydim, ben sevseydim. Kaçtın hep bugünden, belki seni yutan o dünden, çocukluğunu parçala-
yan geçmişten...

Belki de benden.
Sen ayakucuna uçurumu dikmiş içinden geçtiğim o tünel.
Sen aklımdaki intihar fikirlerine rağmen kaybolduğum düşünceler.
İki yanı alevlere bakan tahtadan rayların üzerinde parmak uçlarımda yürürken dipte beni izleyen alevler.

İstasyondaki ışıkları söndürmem için uyuyan tren,
Bir gün bana babam kadar tanıdık, ertesi gün yine bpk babam gibi el.

Araç adresin olduğu noktada durduğunda kafamı kaldırıp dışarıya bakacak gücü kendimde bulamadım. Korhan'ın aniden kaskatı kesildiğini fark etmiştim, aracın içindeki hava aniden değişmişti. Araçtan çıktığımda adreste bahsedilen demir parmaklıkların oluşturduğu büyük, siyah kapıya baktım.

Bu manzara bana babamdan daha tanıdıktı.

Tenimin altında küçük bir kız çocuğu ağlıyordu, kız çocuğunun gözyaşları damlaya damlaya göl oluyor, içinde ruhumu boğuyordu. Eski çocuk parkının hemen karşısında askeri bir lise, çaprazında da bakkal Nadi amcamın dükkânı vardı. O zamanlar çocuklar Link diye bir içecek alırlardı, ben Link'in en çok şilekisini severdim. Çocuklar Link'i buzluğa atar, buzlanmasını bekler, sonra da çay kaşığıyla buzlu Link'i yerlerdi. Çok özenirdim. Anneannem boğazımı ağrıyacağını, hastalanacağımı söyler, bu yüzden Link'i buzluğa asla koymazdı. Dudaklarımın kenarında şilekli içeceğin bıraktığı pembe renkte bir hat kayla çocuk parkının ortasında durmuş, yerdeki temiz kuma parmaklarımda güzel şekiller çiziyordum. O zamanlar resim çizmeyi çok severdim.

O zamanlar bana dokunmaya çalışan insanlar dokunabilmek için çizim resimlere bakmayı bahane edemiyorlardı. Çünkü babam vardı, kimse bana dokunamıyordu.

Kafamı kaldırdığımda babamın arabasının aynı yerde olduğunu gördüm. Babam karşı kaldırımdan parkın içine doğru yürümeye başlamıştı. Parkın içine girdiğinde dudaklarımda asla eskimeyeceğini düşündüğüm, anılarımla birlikte büyüyecek, büyüse de asla değişmeyecek sandığım bir tessüm belirmişti. Gözlerimin içinde yansıması vardı. Sanki gözlerime kurduğum tünelin içinde bana doğru ilerliyordu.

Yeşil gözlerini indirip yeşil gözlerimin içine baktı, artık parkın içinde, önümde dikiliyordu. "Baba," diye fısıldadım umut dolu, yarına gidebilecek gücü kalbindeki sevgiden alan o sesimle. Çocuk sesimle.

"Çirkin Kızım," dedi babam o hafızamda silinmeye başlayan kalın, güçlü sesiyle.

Yer yerinden oynuyordu, tüneller dağların kalbine çöküyordu, otobüsün içinde evlerine gidenler de vardı, bir bilinmezliğe doğru yol alanlar da... Hepsi aynı tünelin içinde ölüyordu. Eğilip sakallarını hassas cildime bastırarak öptü beni. Yanaklarımda onun sakallarının ağırlığını hissettiğimde dudaklarımda şimdi beni o çıkmaz sokaklara taşıyan gülüşlerim canlanırdı dudaklarımda.

Henüz kelimeleri tam olarak oturtmadığım dilimde bir şeyler yalpala-
dı. Kendimi ben bile anlamadım ama babalar kızlarını anırdı. Yeşil gözlerin-
de gördüklerimi sildim, karaladım aklımdan ama bir türlü onu gönderdiğim
gibi gönderemedim. Onu gönderen ben değilim, giden oydu.

Dizlerinin üstüne çöküp beni bağrına bir kancaymışım, ona takılıp onu buraya astıyormuşum gibi bastığında babam ilk kez ağlıyordu. Babaların ağladığını o gün, bu parkın içinde, babamın kollarının arasındayken, babamın gözyaşları yanaklarımı ıslattığı sırada öğreniyordum.

Sonra elimde olmadan ben de ağlamaya başladım.

İnsan terk edileceğini anlar mıydı? Anlardı. Peki bir kız çocuğu terk edileceğini anlar mıydı? Anlıyordu.

"Özür dilerim," dedi, durmadan bunu söyledi. Ben özürden ne anladım ki? Çocuktum ben. Çöküktüm daha.

"Özür dilerim."

Dileme baba, dileme ama gitme de.

"Özür dilerim."

Baba özür dileme, anlamıyorum ben.

"Özür dilerim, Çirkin Kızım."

Baba bir ömür çirkin kalmaya razıyım ben, özür dileme.

"Çok özür dilerim."

Baba özür dileme.

"Özür..." Öksürürken ciğerleri sökülecek gibiydi. O an göz göze geldik. Bakkalın hizasındaki binanın balkonunda asılı duran beyaz çarşafların ucunda can buldu alevler, ardından hızla her yanı sararak evleri cehennemin kuleleri gibi bir bir yakmaya başladı. Alnını alnıma bastırırken sırada yağmur atıştırmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, Çirkin Kızım."

Gözlerimden tenimi ıslatmaya başlayan yağmur damlaları gibi gözyaşları kayıyordu.

Babam dudaklarını alnıma bastırdı, bir şimşek göğü ışıltıyla ikiye böldü, yağmur hızlandı ve o şimşegin çılgılığı tüm sokağı sanki gök başımıza yıkılıyormuş gibi inletti.

Şeytan, o canavar kanadımı tam orada, babam bana sırtını dönmüş parıltı çıkışına doğru yürümeye başladığı sırada koparmıştı.

Tanrı şimdi olduğum yerden bana sesleniyordu. Bir halo vardı, cennette tüm melekler, şeytanları bir günlüğüne affetmişti; dans ediyorlardı. Tanrı beni cennete çağırıyordu, gelemedim, babamın cenazesi vardı.

Şeytan da çağırıldığı cennete gitmiyordu, yanımdaydı.

Karşımda duran, perişan haldeki canavara, acımdan beslenen iblise baktım. Avucunda tuttuğu kanadımı bataklik yutuyor, şeytan gözlerinden akan cehennem ateşleriyle acılar içinde yüzüme bakıyordu. Genişleyerek yana doğru açılan kanadım usulca bir kısıp gibi dönerek o şeytanın bedenini içine doğru sakladı.

Şeytan kanadımın arasındaydı.

Şeytan kanadımın altındaydı.

Ben ağlıyordum.

Şeytan da benimle birlikte ağlıyordu.

İçimdeki bu yangına rağmen nasıl oluyordu da kemiklerim hâlâ küle dönmüyordu?

İnsanlar yeni bir yara açmak için önce eski yaraya şifa olurdu. Bir insan diğer insana yarası iyileşsin diye değil, yarası yarasına çok benzediği için âşık oluyordu. Ben âşık olduğumu anladığımda bir mezarlığın önündeydim. Karşımda duran mezarlığa baktım.

"Çirkin Kızım," diye fısıldadı Korhan, hemen arkamdaydı, sesi yanıyordu.

Demir parmaklıkların arkasında uzanan mezarlığa, o mezarlığa aittim. Şim gibi bakıyordum.

İçinde ilerlediğim tünel büyük bir gürültüyle başıma çöktü.

Yokluğunda çok kötü şeyler olmuştu baba ama inan, hiçbiri bu kadar kötü değildi.

Şafağın gözyaşları gökyüzünün gözlerini saniyeler içinde doldurdu, yağmur damlaları yeryüzüne düşmeye başladığında, şafak artık benimle birlikte ağlıyordu.

Yazar elindeki kalemi bırakıp gökyüzüne, söken şafağa baktı.

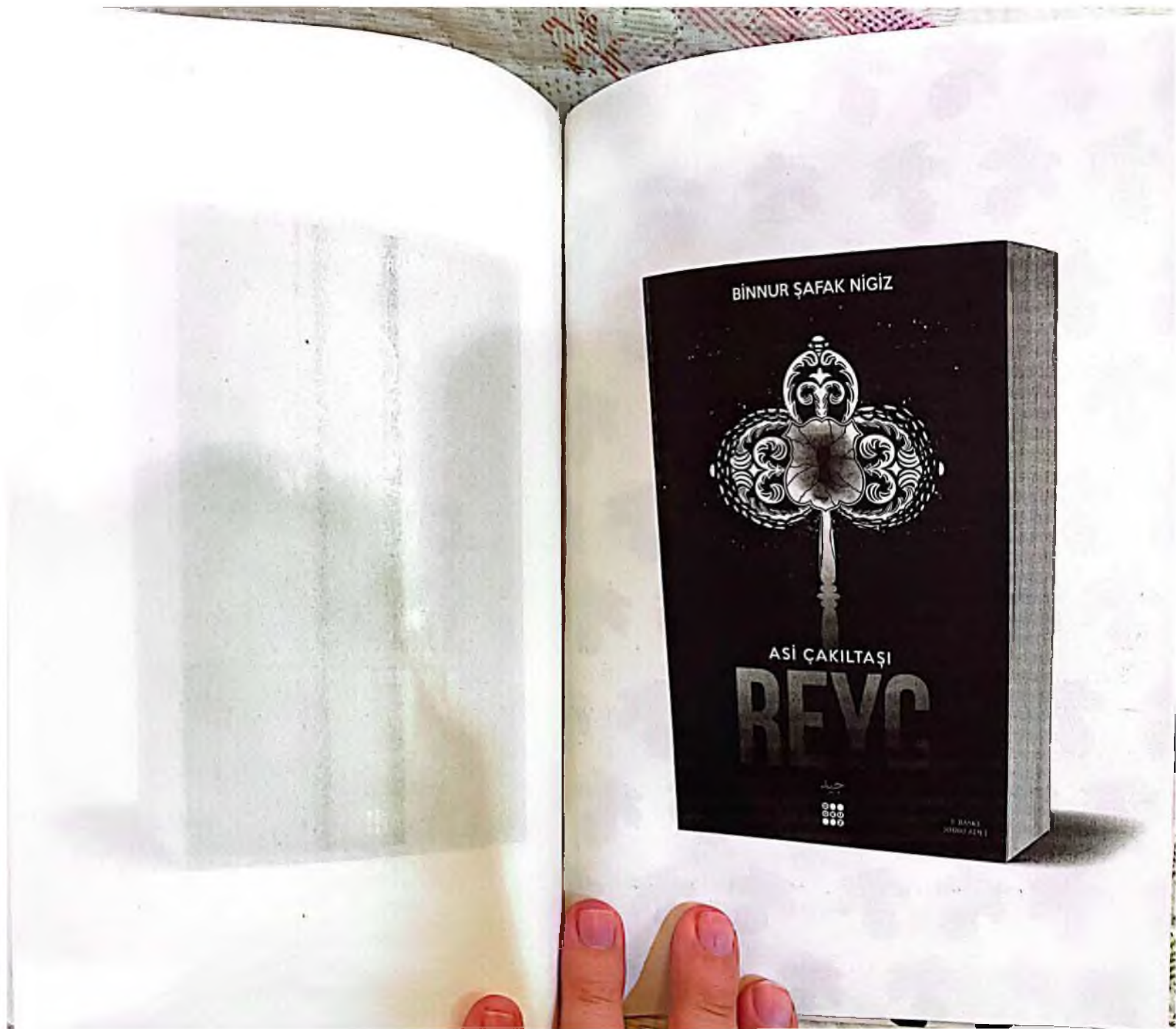
Yağmur başlamıştı.

Tünelin içinde ilerleyen trendeki yolculardan biri, diğerinin omzunda uyurken öldü.

Tüneldeki ışıklar söndü.

- Devam Edecek -

Tünel

İS SERİSİ I

İs Tanyel başarılı bir konservatuvar öğrencisidir. Sahnedeki başarısının devamlılığını sağlayabilmek uğruna adının önüne yerleştirilen birçok kötü sıfatı umursamaz.

Henüz daha lise yıllarındayken, adının karıştığı kötü dedikodular geçmişine ait bir canavar gibi onu bugününe kadar takip etse de dimdik durarak, aşk olarak gördüğü tiyatro için her türlü dedikodu ve iftiraya kulak tıkar.

İs'i diğerlerinden ayıran yaşadıkları, onun kendini kötü bir insan olarak kabul edip, kötü bir insan olarak yaşadığına ikna ettirir. Aslında İs, annesi tarafından ilgiden yoksun büyümüş, babası tarafından çok küçük yaşlarda bir çocuk parkında terk edilmiş, yine küçük yaşlarda erkeklere olan güvenini kaybetmiş ruhu kanayan küçük bir kız çocuğudur.

Peki aslında çok küçük yaşlarda erkeklere olan güvenini kaybetmesinin asıl sebebi nedir?

Bir gün bir yabancıнын hayatına yaptığı ani girişle, zaten ağır kan kaybetmiş hayatında hiç beklenmedik değişiklikler oluşmaya başlar. Peki bu yabancı kimdir? Ve her şeyden önemlisi İs neden bu yabancıyı hiç sorgulamadan hayatına kabul etmiştir?

Şeytan kanadımın arasındaydı.

Şeytan kanadımın altındaydı.

Ben ağlıyordum.

Şeytan da benimle birlikte ağlıyordu.

İçimdeki bu yangına rağmen nasıl oluyordu da kemiklerim hâlâ küle dönmüyordu? Yer yerinden oynuyordu, tüneller dağların kalbine çöküyordu. Otobüsün içinde evlerine gidenler de vardı.

bir bilinmezliğe doğru yol alanlar da...

Hepsi aynı tünelin içinde ölüyordu.

Fiyat : 40 ₺